

FPT GEN

QUYỀN NĂNG THÀNH CÔNG VÀ TRƯỜNG TỒN

Đỗ Cao Bảo, Trương Gia Bình, Hoàng Minh Châu,
Nguyễn Thu Huệ, Lê Thế Hùng, Phan Ngô Tống Hưng,
Nguyễn Duy Hưng, Bùi Quang Ngọc, Lê Quang Tiến

Mỗi người thành công đều nhờ một bí quyết nào đó, nhưng chỉ những người thành công lâu dài mới biết bí quyết đó là gì

PHẦN A - GIỚI THIỆU CHUNG

Mở đầu

Khi 13 nhà khoa học tụ họp với nhau để lập ra công ty FPT vào năm 1988, họ không hề biết rằng, 15 năm sau, cái công ty không vốn liêng, không trụ sở đó sẽ trở thành một tập đoàn CNTT lớn nhất Việt Nam.

Dù cũng phải vượt qua nhiều đá ghềnh gió chướng, nhưng chuyến hải hành của con tàu FPT có thể coi là thuận buồm xuôi gió. Nó liên tục tiến lên phía trước và để đến thời điểm kỷ niệm 15 năm ngày thành lập, FPT đã trở thành một tập đoàn hùng mạnh với doanh số trên 200 triệu USD, đội ngũ hơn 1500 cán bộ, đứng đầu quốc gia trong hầu hết các lĩnh vực quan trọng của ngành CNTT như phần mềm xuất khẩu, tích hợp hệ thống, phân phối thiết bị tin học, đào tạo lập trình viên, dịch vụ internet, báo điện tử, điện thoại di động, máy tính thương hiệu Việt Nam...

Một câu hỏi tự nhiên được đặt ra là, tại sao chúng ta tiếp tục tiến lên còn những công ty, có thời hùng mạnh hơn chúng ta, từ lâu đã dừng lại? Phải chăng có một quyền năng thành công bí mật?

Sau tổng kết 10 năm công nghệ FPT, chúng ta đã đặt nhiệm vụ 10 năm toàn cầu hóa FPT. Chúng ta mong muốn trí tuệ Việt Nam vươn ra thế giới, mong muốn một Việt Nam có vị trí trong nền kinh tế số

toàn cầu. Chúng ta mong muốn FPT không chỉ vị trí số 1 ở trong nước mà còn vị trí số 1 trong khu vực.

Chúng ta mong muốn không chỉ FPT phát triển, mà còn mong muốn người FPT có điều kiện để phát huy tài năng và sống hạnh phúc trong môi trường văn hóa FPT.

Trường tồn là mục tiêu tối thượng trong thiên nhiên và xã hội. Vì vậy, chúng ta mong ước những việc chúng ta đã và đang làm không chỉ tạo ra một FPT thành công vượt trội, mà quan trọng hơn nhiều, là còn đặt nền móng cho một FPT trường tồn cùng thời gian. Vậy nền móng nào cho sự trường tồn của FPT? Và xây nó như thế nào?

Để trả lời những câu hỏi trên chúng ta đã trăn trở và thảo luận. Chúng ta tìm câu trả lời trong thực tiễn hoạt động phong phú của mình và trong các dịp tổng kết đại lễ hội 5 năm, 10 năm, 13 năm. Chúng ta đã làm việc quên mình và sáng tạo không ngừng. Bên cạnh các thành tích kinh doanh, chúng ta đã đúc kết và sáng tạo nhiều lí luận về quản trị như: Nghệ thuật chiến tranh nhân dân áp dụng vào quản trị kinh doanh, con người là sức mạnh cốt lõi của FPT, Leadership building... Chúng ta đã học hỏi kinh nghiệm của các tập đoàn hàng đầu thế giới như IBM, HP, Microsoft, GE... Đồng thời chúng ta nghiên cứu công trình của các học giả hàng đầu thế giới về quản trị kinh doanh và văn hoá công ty.

Vào dịp Đại lễ hội 15 năm FPT, chúng ta tin tưởng rằng câu trả lời cho các câu hỏi trên chính là bộ Gen FPT. Nói cách khác, bộ Gen FPT là nguyên nhân sâu xa của những thành công vượt trội trong suốt 15 năm qua và đồng thời là cơ sở nền tảng cho một FPT thành công toàn cầu, một FPT trường tồn. Bài viết này nhằm trình bày cấu trúc và nội dung căn bản của bộ Gen FPT, làm cơ sở cho sự thảo luận, bổ sung, đóng góp của mỗi thành viên FPT.

Đây là một vấn đề có tầm quan trọng đặc biệt, ảnh hưởng sâu sắc đến thành công tiếp theo và sự trường tồn của FPT. Đây không thể là duy ý chí của một người hay một nhóm nhỏ người mà phải là sự thống nhất của tuyệt đại đa số thành viên FPT, phản ánh trung thực và đầy đủ thực tiễn FPT. Vì vậy, sự tham gia của mỗi thành viên FPT là tuyệt đối cần thiết.

Bài viết này do một tập thể tác giả thực hiện với nguyên tắc tôn trọng phong cách cá nhân, chúng tôi rất mong các bạn đọc FPT lượng thứ và chấp nhận tính STC của bài viết.

Giới thiệu bộ Gen FPT

1. Bí mật về Gen?

Quan sát thế giới tự nhiên quanh ta, chúng ta không khỏi kinh ngạc về khả năng cạnh tranh sinh tồn và thích nghi tuyệt vời của các sinh vật sống. Bằng cách nào mỗi loài đã bảo tồn được sự sống với bản sắc riêng qua hàng chục triệu năm cạnh tranh khốc liệt trong môi trường khắc nghiệt luôn thay đổi? Tuyệt mật đó, đồng thời cũng là sáng tạo hoàn mỹ đó đã được J.Watson và F.Crick lần đầu tiên hé mở vào năm 1953-cấu trúc DNA. Nhưng phải cần thêm 50 năm nữa, với 3 tỷ USD chi phí cộng với nỗ lực của hơn 2000 nhà khoa học tại 20 viện nghiên cứu trên 6 quốc gia, bản đồ Gen hoàn chỉnh của con người gồm khoảng 3 tỷ dòng lệnh dựa trên 4 chữ cái mới được công bố.

2. Gen công ty là gì?

Chính cấu trúc bảo thủ khôn ngoan của Gen đã tạo ra khả năng sinh tồn và thích nghi phi thường của sự sống. Học hỏi bí mật của tạo hóa, chúng ta đã đưa ra khái niệm Gen công ty như một lời giải cho năng lực cạnh tranh và trường tồn.

Chúng ta hiểu Gen công ty như những tập lệnh, được viết ra hoặc ghi nhận một cách tường minh, qui ước phương thức tư duy, cách thức hành động và cảm thụ của tổ chức, thoả mãn 2 đặc tính sau:

- Tính khác biệt và đồng nhất: Trong thế giới tự nhiên, gen của cá thể này khác biệt với gen của cá thể khác, của loài này khác biệt với loài khác. Tuy nhiên gen của mọi tế bào trong cơ thể, không phân biệt là tế bào da hay xương, mắt hay tóc đều đồng nhất giống nhau. Cũng như vậy, Gen công ty này khác biệt với Gen công ty khác, là đặc trưng riêng biệt. Đồng thời nó là duy nhất, đồng nhất với mọi thành viên của công ty.

- Tính bảo thủ và thích nghi: Gen sinh vật có khả năng “di truyền” để giữ là “chính mình” và đồng thời có khả năng “biến đổi” để thích nghi với môi trường xung quanh. Tương tự như vậy, Gen Công ty vừa bảo thủ để bảo vệ các giá trị truyền thống qua thời gian, đồng thời vừa biến đổi để thích nghi với môi trường thay đổi.

3. Cấu trúc bộ Gen FPT

Vào năm thứ 15 của mình, chúng ta công bố “bản đồ” Gen FPT, như một hành trang quý giá nhất của mình để đi vào tương lai, như một quyền năng đặc biệt cho thành công và trường tồn của FPT.

Bộ Gen này được kết tinh chủ yếu từ:

- Thực tiễn 15 năm sống, lao động và sáng tạo của mọi thành viên FPT, trong đó vai trò của các sáng lập viên công ty, các cán bộ trụ cột trong các hoạt động kinh doanh cũng như các hoạt động văn hóa là hết sức quan trọng.

- Học tập kinh nghiệm của các công ty hàng đầu của thế giới như HP, IBM, Microsoft, Tata Consultancy Services, NIIT, KPMG...

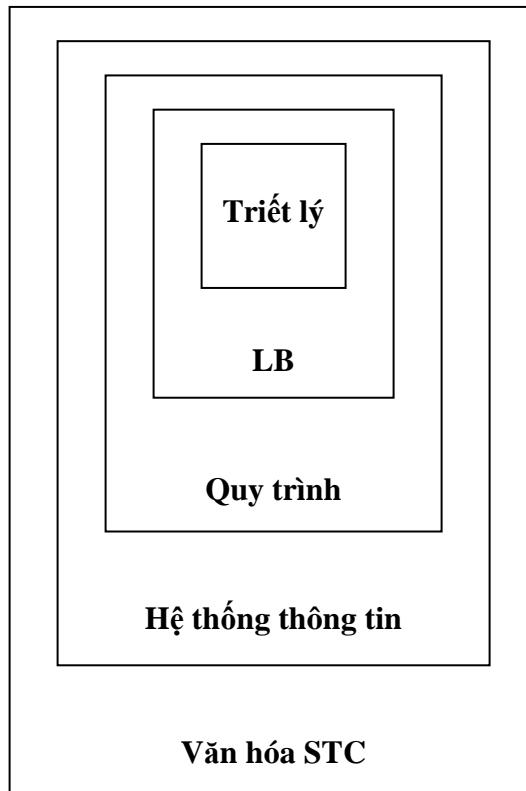
- Tinh hoa văn hóa dân tộc, truyền thống chống giặc ngoại xâm, chiến tranh nhân dân và từ những nét đẹp của văn hóa làng xã Việt Nam.

- Lịch sử xây dựng luật pháp của các quốc gia tiên tiến, đặc biệt của Hiệp chủng quốc Hoa Kỳ.

- Các công trình nghiên cứu về quản trị kinh doanh, leadership và văn hóa công ty của các học giả hàng đầu thế giới.

Trong bài viết này, chúng ta không có tham vọng và không thể trình bày chi tiết bản đồ Gen FPT. Thay vào đó, chúng ta sẽ trình bày thiết kế cấu trúc tổng thể của bộ Gen này.

Vậy cấu trúc tổng thể của bộ Gen FPT là như thế nào? Gen FPT có thể trình bày trong sơ đồ sau:

Bộ Gen FPT được cấu thành từ 5 tập lệnh chính sau:

- **Triết lý FPT:** Đây là cấu thành quan trọng nhất của bộ Gen FPT. Nó bao gồm những triết lý cốt lõi nhất, căn bản nhất, là cơ sở cho việc xây dựng các tập lệnh khác trong bộ Gen FPT. Nó là niềm tin, là tín điều và không thay đổi bất chấp thời gian, ngoại cảnh.

- **FPT Leadership Building:** Trên cơ sở hệ thống triết lý của mình, FPT xây dựng đội ngũ lãnh đạo phù hợp, để trả lời cho các thách thức và công việc ngày càng phức tạp, đảm bảo cho công ty phát triển bền vững.

- **Quy trình FPT:** Đây là tập lệnh đáp ứng các yêu cầu ngày càng cao về chất lượng, tính ổn định và mức độ hiệu quả của FPT trong nỗ lực làm hài lòng khách hàng. Tập lệnh này giúp cho FPT

có hình hài, khuôn mẫu và qua đó tạo cho FPT khả năng phát triển.

- **Hệ thống thông tin FPT:** Đây là tập lệnh phức tạp nhất, có nhiệm vụ đáp ứng nhu cầu thông tin ngày càng đa dạng với yêu cầu về mức độ chính xác - kịp thời ngày càng cao. Nó phải đảm bảo rằng, mọi thông tin cần thiết cho hệ thống đều được thu thập, lưu trữ và xử lý; đồng thời đảm bảo cho mọi thành viên FPT dễ dàng tra cứu và sử dụng các thông tin cần thiết cho các hoạt động thường nhật cũng như công tác lập kế hoạch, xây dựng định hướng chiến lược.

- **Văn hóa STC:** Đây là một tập lệnh đặc thù trong bộ Gen FPT, phản ánh đời sống, sinh hoạt của công ty. Tuy không trực tiếp ảnh hưởng đến kết quả kinh doanh, nhưng ảnh hưởng của nó đối với mọi hoạt động của FPT là lâu dài và chắc chắn.

PHẦN B – CÁC TẬP LỆNH CHÍNH TRONG BỘ GEN FPT

I. Triết lý FPT

Đây có lẽ là sáng tạo mới của FPT. Bởi lẽ chúng ta chưa phát hiện ra trong thực tiễn của các công ty khác hoặc trong sách vở việc đưa triết học chung vào quản trị kinh doanh.

Tuy nhiên từ thực tiễn hoạt động của công ty, chúng ta phát hiện ra rằng nhận thức, hành vi, cảm thụ của FPT không thể tránh khỏi các quy luật vận động chung, các cấu trúc bao trùm mang tính triết học.

Vì vậy, bên cạnh triết lý cốt lõi thông thường có thể được đề cập trong thực tiễn của các công ty khác, chúng ta cần bổ sung thêm triết lý chung - triết lý mà chúng ta tin tưởng, triết lý sẽ dẫn dắt tư duy và hành vi của chúng ta.

Triết lý FPT bao gồm 3 triết lý cốt lõi:

- Hài hòa, như quy luật vận động chung trong tự nhiên và xã hội, đại diện cho “Thiên”.
- Fractal, như quy luật chung về cấu trúc hệ thống, đại diện cho “Địa”
- Hiền tài, như quy luật chung cho thành công của FPT, đại diện cho “Nhân”

1. Triết lý Hài hòa

Hài hòa ở đây được hiểu là cân bằng Âm dương – Ngũ hành.

Âm dương ngũ hành là triết lý cốt lõi, bao trùm và xuyên suốt của Đông Phương học. Đây là triết học về quy luật vận động chung. Từ lâu đời ở Châu Á, nó được sử dụng để nhận thức, đánh giá, dự báo và hành động trong mọi lĩnh vực tự nhiên và xã hội, như địa lý, thiên văn, chính trị, quân sự, kinh tế, ngoại giao, âm nhạc, hội họa, thơ văn, y tế, giáo dục, kiến trúc và cuộc sống con người...

Hài hòa được coi là chân-thiện-mỹ, là phái đạo.

Do đây là triết học mang tính trừu tượng rất cao, đã được đề cập trong nhiều sách vở về Đông phương học, về Đạo giáo, nên chúng ta sẽ không trình bày nội dung Âm dương ngũ hành, mà chỉ hạn chế trong việc ứng dụng cụ thể nó vào thực tiễn hoạt động công ty như sau:

- Hài hòa trong các mối quan hệ đối lập – hài hòa Âm Dương
- Hài hòa trong các mối quan hệ tương sinh tương khắc - hài hòa Ngũ hành.

1.1 Hài hòa âm dương

Trong cuộc sống, có thể kể vô số những mối quan hệ đối lập, mà ngôn ngữ triết học thường gọi là các cặp phạm trù. Trong trường hợp xấu chúng loại trừ nhau, trong trường hợp tốt chúng bổ sung cho nhau.

Người không biết hài hòa âm dương là người chỉ biết phải mà không biết trái, chỉ biết trên mà không biết dưới. Họ được tập trung thì mất dân chủ, giảm được giá thành thì đánh mất chất lượng, khi được danh thì lại mất lợi, được việc công thì hỏng việc tư...

Một vị tướng tài ba nhưng nóng tính. Ông biết điểm yếu của mình nên đã mời một quân sư hết sức trầm tĩnh giúp việc và trao cho quân sư quyền phủ quyết còn lớn hơn mình. Một ông giám đốc trọng tình không nỡ sa thải những nhân viên kém hiệu quả, trong lúc ông lại sử dụng các phó cũng có cùng phẩm chất như ông. Kết quả là số nhân viên kém hiệu quả ngày càng đông (vì không sợ bị đuổi việc) và tất nhiên là chẳng còn chỗ để tuyển dụng nhân viên mới. Sự khác nhau ở chỗ, một người luôn cố gắng hướng tới sự hài hòa, còn người kia thì không.

Trong quá trình sát nhập FPT HN với FPT HCM, sự hài hòa giữa miền Bắc và miền Nam, giữa Trung ương và Địa phương đã được quan tâm đúng mức. Kết quả là sự thống nhất công ty toàn quốc đã được thực hiện nhanh chóng, được quần chúng ủng hộ cao. Trong lãnh đạo, chúng ta đặc biệt quan tâm sự cân bằng giữa định hướng chiến lược (Lead) với công tác quản trị (Manager). Trong kinh doanh, chúng ta đặt chỉ tiêu doanh số và lợi nhuận. Đối với thành viên của mình, chúng ta quan tâm đời sống vật chất và tinh thần. Đó là những ví dụ hướng tới hài hòa âm dương ở FPT.

Tuy nhiên, làm thế nào để hài hòa là một câu hỏi nan giải. Điều mà tất cả chúng ta cần làm là trước mỗi quyết định, mỗi hành động, phải cân nhắc điều thuận - điều nghịch, cái lợi - cái hại, cái trước mắt - cái lâu dài...

1.2 Hài hòa ngũ hành (Thủy Hỏa Kim Mộc Thổ)

Không phải ngẫu nhiên mà cơ thể con người là một ngũ hành (chân là thủy, đầu là hỏa, tay trái là mộc, tay phải là kim, thân là thổ); khuôn mặt là một ngũ hành (cằm là thủy, trán là hỏa, tai trái là mộc, tai phải là kim, mũi là thổ); bàn tay, bàn chân con người cũng là những ngũ hành. Tranh Đông Hồ sử dụng 5 màu ngũ hành. Nhạc dân tộc dựa trên 5 nốt ngũ hành...

Ngũ hành có ứng dụng rất rộng. Sở dĩ như vậy là vì các hành trong ngũ hành là những khái niệm vừa cụ thể vừa trừu tượng, thêm vào đó là chúng rất đa nghĩa. Tuy nhiên, để đạt tới sự hài hòa ngũ hành thì khó hơn hài hòa âm dương, đòi hỏi sự hiểu biết cao hơn rất nhiều.

Các ví dụ về hài hòa ngũ hành như sau:

- Các bộ phận kinh doanh FOX, FIS, FDC, FSOFT có mối quan hệ tương sinh tương khắc với nhau và với chính FPT. Làm thế nào để FPT giữ được sự cân bằng động trong chiến lược phát triển của công ty, trong khi chiến lược phát triển của từng tổ chức là rất khác nhau? Làm gì để tăng cường hợp tác giữa những tổ chức này? Làm gì để kiểm soát được các mâu thuẫn và hạn chế thiệt hại nếu có? Đó chính là hành động hướng tới hài hòa ngũ hành mà chúng ta phải làm.

- Tập thể Ban Tổng Giám đốc FPT là một ngũ hành khá điển hình. Với những năng lực và cá tính riêng biệt, hệ thống này đã tạo ra một sự cân bằng khá tốt trong việc xem xét, thảo luận và ra quyết định cũng như khả năng tự điều chỉnh. Sự hài hòa của ngũ hành này cũng là một nguyên nhân quan trọng dẫn đến tính hiệu quả cao của Ban Lãnh đạo FPT trong suốt thời gian vừa qua.

Có thể hiểu ngũ hành thực dụng một cách đơn giản hơn. Với một hệ thống phức tạp, hãy cố gắng đưa về hệ thống có 5 thành tố; xem xét các quan hệ tương sinh, tương khắc; sắp xếp nhân sự cho phù hợp: ví dụ, Anh A nhận công việc của mình, nhưng có thêm trách nhiệm hỗ trợ anh B (tương sinh) và có thêm trách nhiệm phản biện anh C (tương khắc)... Một hệ thống có 5 người, với quan hệ tương sinh, quan hệ tương khắc là hệ thống có khả năng hành động hiệu quả và khả năng tự điều chỉnh cao.

Ví dụ về tương sinh, tương khắc là:

- Muốn chế ngự người nóng tính (hoả) thì đưa người trầm tĩnh, mềm dẻo (thuy).

- Ngược lại, muôn phát huy người nóng tính (hoả) thì đưa người a dua, vui vẻ (mộc)...

2. Triết lý Fractal

Fractal là quy luật về cấu trúc hệ thống bao trùm trong tự nhiên và xã hội. Cầm một chiếc lá soi lên nắng chúng ta sẽ thấy gân lá hình fractal. Nhìn tổng thể chúng ta thấy các gân lá phụ chạy từ gân lá chính. Nhìn kỹ gân lá phụ, ta lại thấy các gân lá nhỏ hơn chạy từ các

gân lá phụ một cách tương tự. Cú thế mà hình thành nên lưới gân lá. Đó chính là hình fractal gân lá.

Nói đơn giản thì Fractal là kiểu cấu trúc hệ thống mà ở các tiêu hệ, ở mức chi tiết hơn, ta lại tìm thấy sự nhất quán của hệ thống trong biến đổi.

Cấu trúc phân tử có sự đồng dạng fractal với hệ mặt trời. Hình các dãy núi cũng là fractal, bờ biển cũng hình fractal. Các hạt xốp nhỏ bỏ ngẫu nhiên trên mặt nước tĩnh sẽ liên kết theo hình fractal.

Nghệ thuật chiến tranh nhân dân cũng theo hình fractal. Tổ chức quân đội cũng theo fractal.

Chính vì vậy mà chúng ta sử dụng fractal như triết lý cốt lõi FPT trong cấu trúc hệ thống.

Trong bài “Nghệ thuật chiến tranh nhân dân áp dụng trong quản trị kinh doanh”, chúng ta đã đưa ra đồ hình Fractal và khẩu quyết Fractal:

- Cốt lõi đơn giản
- Cấu trúc nhất quán
- Biến hoá khôn lường
- Tráng lệ

Triết lý cốt lõi về cấu trúc hệ thống Fractal là một phương pháp tự duy hùng mạnh. Nó giúp ta khi tổ chức đúng một nơi có thể được tổ chức đúng nhiều nơi, tìm ra quy trình tốt trong một việc có thể hiểu quy trình tốt cho nhiều việc, thành công ở một nơi có thể nhân ra nhiều nơi. Và ngược lại, ở đâu trong tổ chức, công việc..., chúng ta chưa tìm ra được Fractal, ở đó có thể có những bất ổn tiềm ẩn.

Chúng ta đặc biệt lưu ý việc áp dụng nhất quán Fractal trong việc triển khai Leadership Building tại các cấp. Triết lý này còn giúp đảm bảo tính thống nhất hệ thống FPT, nhất quán trong mục tiêu, chiến lược phát triển, trong tổ chức bộ máy, trong công tác đào tạo cán bộ...

Cán bộ ngành dọc về tài chính, nhân sự, chất lượng, đoàn... là một ví dụ Fractal về tổ chức. Tuy cùng chịu trách nhiệm quản lý trong một lĩnh vực (tính nhất quán Fractal), nhưng ở các cấp tổ chức khác nhau thì quy mô, tính chất, mức độ kiêm nhiệm của cán bộ khác nhau

(tính biến đổi Fractal). Trong trường hợp ngành dọc bao từ trên xuống dưới tức là triết lý Fractal được tuân thủ. Trong trường hợp ngành dọc bị đứt quãng tức là Fractal bị phá vỡ.

Xin nêu một ví dụ trong Fractal chiến lược FPT. Tại Tổng hành dinh, Ban Tổng giám đốc đưa ra chiến lược xuất khẩu phần mềm, chiến lược này được Fractal xuống Fsoft bằng chiến lược xây dựng lực lượng lập trình viên, nâng cao hệ thống quản lý chất lượng cao CMM, xây dựng tiềm lực công nghệ (Java, C++, VB...), tiếng Anh và chiến lược Fsoft được tiếp tục Fractal xuống G8 với việc bổ sung năng lực tiếng Nhật, nâng cao mức độ hài lòng của khách hàng Nhật Bản. Bên cạnh đó, Ban Tổng Giám đốc sang Nhật Bản và tìm đến lãnh đạo cao nhất của các công ty phần mềm hàng đầu của Nhật Bản thuyết phục họ sang thăm Việt Nam để xem xét khả năng giao cho FPT gia công phần mềm. Khi đoàn đại biểu của họ sang Việt Nam, Ban Giám đốc Fsoft thuyết phục họ về chiến lược phát triển của mình, G8 tập trung xây dựng quan hệ với từng người trong đoàn. Một trong các kết quả là gần đây Hitachi Soft đã giao đề án đầu tiên cho Fsoft. Qua một "trận đánh" nhất quán và mang tính hệ thống như vậy, FPT không chỉ nâng cao hơn vị thế chiến lược của mình, mà còn củng cố sức mạnh cốt lõi trong định hướng đã chọn.

Việc áp dụng triết lý công cụ Fractal hùng mạnh này sẽ làm nên một FPT hùng mạnh.

3. Triết lý Hiền tài

Trong dịp lễ hội 10 năm FPT, chúng ta đã đúc kết Con người là cốt lõi 10 năm công nghệ FPT. Vào năm thứ 15, con người FPT được hiểu là hiền tài. Và hiền tài là cốt lõi của thành công và sự trường tồn của FPT. Vậy chúng ta hiểu thế nào là hiền tài và làm thế nào để phát triển không ngừng nguồn hiền tài của Công ty? Triết lý Hiền tài này nhằm trả lời cho hai câu hỏi trên. Đây là triết lý quan trọng nhất, đặc sắc nhất của FPT.

3.1 Thế nào là hiền tài?

Hiền tài FPT có nghĩa là vừa tài, vừa hiền.

Trước hết, tài ở FPT được định nghĩa như thế nào? Ở FPT, tài được hiểu là năng lực cần cù và sáng tạo vượt qua thách thức, hoàn thành nhiệm vụ được giao.

Tài ở FPT có thể được thể hiện trong bất cứ lĩnh vực nào, từ công nghệ đến kinh doanh, từ quản trị đến hoạt động STC... Điều tối trọng là FPT luôn có những người xuất sắc nhất của mỗi thế hệ và chăm sóc, bồi dưỡng họ trở thành cán bộ lãnh đạo cốt cán của công ty, của mỗi bộ phận.

Tài ở FPT được thể hiện qua khả năng không ngừng nâng cao kiến thức và năng lực, trong việc liên tục học và tự học, luôn bắt kịp với sự tiến bộ của công ty.

Tài ở FPT trong giai đoạn Toàn cầu hoá còn được thể hiện qua trình độ ngoại ngữ. Tiếng Anh trở thành bắt buộc đối với mọi thành viên FPT.

Một tài được đặc biệt coi trọng ở FPT là tài "cầu hiền" và "trọng dụng tài năng".

STC, sáng tạo và trào lộng là biểu hiện rực rỡ của tài năng FPT.

Hiền ở FPT được hiểu như thế nào? Hiền ở đây chính là Tâm FPT.

Tâm FPT trước hết là Đoàn kết. Đoàn kết vừa là mục tiêu, vừa là cách thức cho mọi hành động của chúng ta. Đoàn kết là trái tim của FPT, được bảo vệ kín lưỡng trong lòng ngực mỗi người FPT.

Tâm FPT là tình bằng hữu, chiến hữu đôi với mọi thành viên trong Công ty. Chúng ta có thể tranh luận nảy lửa trong công việc, song ngoài công việc là tình bè bạn, không phân biệt cao - thấp, trẻ - già, nam - nữ, bộ phận... Những mâu thuẫn lớn thường được dàn xếp ôn hòa sau bàn rượu thâu đêm, suốt sáng. Trong tình chiến hữu FPT mênh mông, cái tôi thành cái ta, cái đúng-sai thành nhường nhịn, lỗi lầm được bỏ qua... Tình chiến hữu đó còn được nâng lên thành tình thương yêu, ruột thịt. FPT như một đại gia đình, nơi mọi người yêu thương, dùm bọc, che chở, bảo vệ lẫn nhau. Em ngã - Anh nâng. Cái khó riêng thành cái khó chung, nỗi khổ riêng thành nỗi khổ chung, cái đau riêng thành cái đau chung. Chúng ta không để một ai trong

FPT lè loi, cô độc. FPT che chở và bảo vệ cho từng người FPT. FPT thật sự là nơi "mỗi người vì mọi người, mọi người vì mỗi người".

Tâm FPT là tinh thần FPT, là tình yêu vô bờ bến với FPT. FPT trở thành thiêng liêng trong tim mỗi người FPT. Đó là sự tận tụy hết mình và trung thành tuyệt đối với FPT. Khi phát sinh mâu thuẫn lợi ích, mỗi người chúng ta đều đặt quyền lợi FPT lên trên. Tinh thần FPT là bông sen tinh túy nhất, cao cả nhất trong vườn hoa giá trị của FPT. Chính cũng vì vậy mà FPT luôn phản ứng quyết liệt nhất với mọi vi phạm đạo đức FPT, với vụ lợi và lạm dụng, với tham ô và tham nhũng trong nội bộ FPT. Phản ứng quyết liệt này là cơ chế miễn dịch quan trọng nhất để bảo vệ sự tồn tại của FPT.

Tâm của FPT còn là tính nhân bản cao. Không thể là một thành viên FPT tốt, nếu không quan tâm chăm sóc gia đình, đối xử tốt với bạn bè. Không thể là thành viên FPT tốt mà không chân thành vì lợi ích của khách hàng, không có trách nhiệm với xã hội. Không thể là thành viên FPT tốt nếu không yêu nước nồng nàn, không vì sự tiến bộ của loài người. Truyền thống của chúng ta là khách hàng FPT dù chỉ một lần vẫn gắn bó lâu dài với chúng ta, không phải chỉ vì chữ tín FPT, mà trong nhiều trường hợp vì tình bạn tình người. Nói đến cạnh tranh, chúng ta không thể quên hợp tác. Không bao giờ dồn ai vào thế chân tường, vào bước đường cùng. Đó là nguyên tắc cao nhất đảm bảo an toàn, an ninh FPT. Sự quý trọng của cộng đồng, xã hội, của mọi người luôn là mục tiêu thường trực của FPT, cơ sở cho sự thành công và trường tồn của FPT

3.2 Tụ hội Hiền tài

Trọng dụng hiền tài, đem lại cho mỗi thành viên của mình điều kiện phát triển đầy đủ nhất về tài năng, và một cuộc sống đầy đủ về vật chất, phong phú về tinh thần là những cam kết bất di, bất dịch của FPT, được nêu lên trong Tầm nhìn Công ty. Để thực hiện được cam kết này, FPT cần đảm bảo đầy đủ nhất 4 quyền sau đây cho mỗi thành viên của mình:

- Quyền phát triển tài năng
- Quyền an toàn và an ninh
- Quyền dân chủ

- Quyền tự do.

Các quyền được nói ở mục này được giới hạn trong khuôn khổ hoạt động của FPT và không được vi phạm các bí mật kinh doanh của công ty.

Quyền phát triển tài năng bao gồm:

- Quyền được đào tạo đáp ứng nhu cầu công việc
- Quyền được chủ động, sáng tạo trong công việc được giao
- Quyền được ghi nhận và bù đắp thích đáng với đóng góp cho

Công ty,

- Quyền đề xuất và triển khai các đề án, ý tưởng khi được duyệt
- Quyền được hưởng đầu tư của công ty để phát triển năng khiếu STC.

Quyền an toàn và an ninh bao gồm:

- Quyền từ chối không nhận các công việc không đảm bảo an toàn lao động hoặc an ninh cá nhân
- Quyền được hưởng bảo hiểm y tế, bảo hiểm xã hội, bảo hiểm an toàn lao động.

Quyền dân chủ bao gồm:

- Quyền được tham gia vào việc ra quyết định liên quan đến công việc của mình
- Quyền được bàn bạc đóng góp xây dựng chính sách chung của công ty
- Quyền được mua cổ phiếu của công ty theo chế độ nội bộ dựa trên đóng góp của cá nhân
- Quyền được phản đối các quyết định của cấp trên mà mình thấy không hợp lý
- Quyền được ứng cử và đề cử vào các cấp lãnh đạo của công ty
- Quyền được phản ánh ý kiến cá nhân trực tiếp cho mọi cấp lãnh đạo.

Quyền tự do bao gồm:

- Quyền tự do ngôn luận, tự do viết bài cho nội san Chúng ta
- Quyền tự do lập các tổ chức đoàn thể, câu lạc bộ... theo sở thích
- Quyền tự do được chuyển sang bộ phận mới trong Công ty khi được lãnh đạo bộ phận đó chấp nhận

- Quyền tự do chấm dứt hợp đồng lao động nếu không có các ràng buộc khác.

Triết lý FPT là nền tảng cốt lõi cho việc phát triển các tập lệnh khác trong bộ Gen FPT. Phân tiếp theo là phần trình bày về tập lệnh đặc biệt quan trọng trong bộ Gen FPT, tập lệnh về đội ngũ lãnh đạo công ty.

FPT leadership building

Một may mắn to lớn là ngay từ ngày đầu FPT đã có Tầm nhìn của mình.

"FPT mong muốn trở thành một tổ chức kiểu mới, giàu mạnh bằng nỗ lực sáng tạo trong khoa học, kỹ thuật và công nghệ, làm khách hàng hài lòng, góp phần hưng thịnh quốc gia, đem lại cho mỗi thành viên của mình điều kiện phát triển đầy đủ nhất về tài năng và một cuộc sống đầy đủ về vật chất, phong phú về tinh thần".

Tầm nhìn này được khắc sâu vào tâm thức mỗi người FPT, là kim chỉ nam cho mọi suy nghĩ và hành động của chúng ta.

Để triển khai Tầm nhìn đó, FPT cần có một đội ngũ lãnh đạo mạnh ở mọi cấp. Người lãnh đạo và công tác lãnh đạo luôn là mối quan tâm hàng đầu của FPT. Từ năm 2002, chúng ta đã tổng hợp và nâng cấp thành chương trình Leadership building (LB). Chương trình này đã đi vào cuộc sống FPT và đang ngày càng phát huy tác dụng của nó.

Trong bài này, chúng ta chỉ điểm lại một số nội dung chính của LB:

- Nhiệm vụ Lãnh đạo FPT
- Tư duy chiến lược: giao 3 vòng tròn
- Tố chất Leader và Manager

1. Nhiệm vụ lãnh đạo FPT

Bao gồm nhiệm vụ của 2 đối tượng Leader và Manager.

Đối với Leader là:

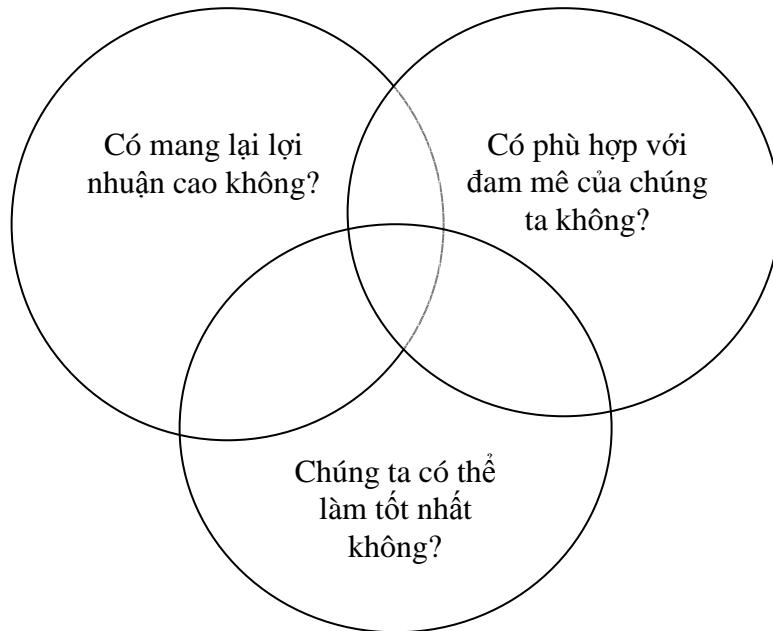
- Định hướng
- Tập hợp lực lượng
- Cố vũ động viên

Đối với Manager là:

- Kế hoạch và lập ngân sách,
- Tổ chức, nhân sự và triển khai
- Kiểm soát và xử lý

2. Tư duy chiến lược - Giao 3 vòng tròn

Để đảm bảo hiệu quả ngày càng tăng và bền vững, chúng ta càng ngày càng thắt chặt kỷ luật quản lý chiến lược. Tức là, trước khi quyết định làm gì, chúng ta phải trả lời 3 câu hỏi để tìm phần giao của ba vòng tròn sau:

Vì sao cần giao 3 vòng tròn? Một số công ty sau khi đạt những thành công dễ dàng đã sụp đổ nhanh chóng. Sự lớn mạnh và thành

công ấy thường gắn với một nhà "lãnh đạo huyền thoại". Và ở trên đỉnh cao thành công, nhà lãnh đạo đó quyết định đầu tư "lung tung". Những quyết định đầu tư không dựa trên điểm giao 3 vòng tròn đã dẫn đến sụp đổ cả hệ thống. FPT cần tránh vết xe đổ đó.

Vậy điểm giao của 3 vòng tròn đối với Tập đoàn FPT là gì?

2.1 Vòng tròn thứ nhất - Người mang lợi nhuận chính:

FPT không cần tiền mà cần rất nhiều tiền. Vậy FPT tìm ở đâu rất nhiều tiền?

- Hoặc từ rất đông người, tức là thị trường của số đông.
- Hoặc từ những khách hàng lớn, cần các sản phẩm dịch vụ chất lượng cao.
- Hoặc từ các đối tác lớn, có những sản phẩm, dịch vụ chất lượng cao.

2.2 Vòng tròn thứ 2 - To be number 1:

Lĩnh vực nào chúng ta là hoặc có thể là số 1? Ở đâu chúng ta làm tốt nhất? Làm gì để xây dựng và củng cố sức mạnh cốt lõi, sức mạnh mà các công ty khác không có, hoặc muốn có thì rất khó và mất rất nhiều thời gian? Ở mức độ tập đoàn FPT, câu trả lời là:

- Ở đâu không phải chỉ cần trí tuệ, mà cần nhiều trí tuệ (đặc biệt trí tuệ ICT).
- Ở đâu không phải chỉ cần bằng cấp, mà cần nhiều bằng cấp (đặc biệt bằng cấp ICT).

Ở đó FPT sẽ xây dựng sức mạnh cốt lõi vượt trội của mình.

2.3 Vòng tròn thứ 3 - Đam mê:

Hỏi người có tài năng, tâm huyết có chung điểm đam mê nào? Động lực nào thúc đẩy họ mạnh mẽ nhất, bền bỉ nhất? Đó là:

- Thách thức
- Thành công

Thách thức lớn, thành công lớn sẽ đưa họ đến thách thức lớn hơn và thành công lớn hơn. Không còn thách thức, thành công, họ không còn là chính họ.

Tóm lại, trước khi FPT muốn làm gì, chúng ta cần tự hỏi việc này có đáp ứng:

- Thị trường đại chúng hay khách hàng lớn với các nhu cầu lớn và đặc biệt?

- Cần nhiều trí tuệ.

- Thách thức lớn, thành công lớn.

Ví dụ nào cho giao điểm 3 vòng tròn của FPT? Dễ dàng nhận thấy, điểm giao tiêu biểu ba vòng tròn của chúng ta là dịch vụ Internet, xuất khẩu phần mềm, ERP...

Việc tiếp theo là Fractal chiến lược này xuống cấp tiếp theo. Ví dụ như đối với ERP là:

- Ai là khách hàng ERP chính? Nhu cầu quan trọng nhất của họ là gì?...

- Làm sao xây dựng đội quân ERP hùng mạnh với cấu trúc cân đối? Cái gì là sức mạnh cốt lõi đối với ERP?

- Thách thức trước mắt là gì? Tiếp theo là gì? Làm sao thành công ngày càng lớn hơn?

Và cứ thế Fractal đến từng trung tâm, BU, nhóm và từng cá nhân.

Với mục tiêu doanh thu 1 tỷ USD vào năm 2008, việc mở rộng thị trường và hướng kinh doanh mới của FPT là điều tất yếu. Càng vì vậy, việc quán triệt, thông suốt, nhất quán tư duy chiến lược giao 3 vòng tròn là hết sức quan trọng.

3. Tố chất Leader và Manager

Chúng ta ghi nhận rằng mỗi nhà lãnh đạo đều có thiên lệch hoặc về phía tạo nên sự thay đổi và nắm bắt cơ hội - Leader (L) hoặc về phía xử lý các phức tạp, thiết lập trật tự và sự nhất quán - Manager (M). FPT đã đưa ra một loạt tố chất của L và M, để giúp mỗi nhà lãnh đạo đánh giá chính xác họ là L hay là M. Đồng thời chúng ta đã tiến hành chương trình LB để xây dựng lãnh đạo FPT hài hòa L/M và mạnh ở mọi cấp.

Chúng ta đánh giá cao nhất các phẩm chất chung sau đây với người lãnh đạo ở FPT:

- Trung thực
- Có hoài bão lớn
- Có sức lôi cuốn
- Có năng lực
- Công bằng.

Xây dựng đội ngũ lãnh đạo vững mạnh là quan tâm hàng đầu của chúng ta. Thực tiễn FPT cho thấy rằng tuyệt đại đa số lãnh đạo FPT đi lên từ thành công ở FPT, từ thành công ở cấp này, đến thành công ở cấp cao hơn và cao hơn nữa - Kinh nghiệm của họ được xây trên thực tiễn lãnh đạo thành công từ nhóm 5 người lên 10 người, 20 người, 50 người và hàng trăm người. Chính họ là trụ cột cho FPT, là khung cho mọi thành công của chúng ta.

4. Những nhà lãnh đạo và quản lý tiêu biểu của FPT

Thành công của FPT là do công sức lao động sáng tạo của tất cả cán bộ nhân viên, nhưng vai trò của những nhà lãnh đạo và quản lý xuất sắc là đặc biệt quan trọng. Xin được giới thiệu một số nhân vật tiêu biểu nhất.

Trương Đình Anh: Sinh năm 1970, tốt nghiệp ngành kinh tế du lịch, Đại học Kinh tế Quốc dân Hà Nội, hiện là ủy viên ban kiểm soát FPT, TGĐ công ty FPT Communications.

Anh Trương Đình Anh thuộc lớp cán bộ lãnh đạo trẻ tài năng của FPT. Anh có nhiều đặc tính đặc biệt rất khác biệt so với các cán bộ lãnh đạo khác ở FPT. Ở Mỹ có 3 nhà tỷ phú giàu nhất thế giới hoạt động trong lĩnh vực CNTT là Bill Gates, Larry Ellison và Dell và cả 3 ông đều bỏ dang chương trình đại học để lập công ty và bước vào con đường kinh doanh. Không có gan bỏ học như 3 vị tỉ phú, nhưng 3 năm cuối của bậc đại học anh Trương Đình Anh gần như không đến giảng đường, thời gian của anh hầu như dành để nhập dữ liệu thuê với mục đích là để được thực hành càng nhiều càng tốt trên máy tính (thuở đấy máy vi tính rất hiếm).

Về FPT được 3 năm, năm 1996 anh đã tạo được dấu ấn trong giới tin học Việt Nam bằng việc xây dựng và phát triển mạng TTVN trở

thành mạng diện rộng có số người sử dụng lớn nhất Việt Nam (hơn 10.000 người sử dụng). Chính nhờ mạng TTVN này mà FPT được cấp giấy phép nhà cung cấp dịch vụ Internet và Trung tâm FPT Internet được thành lập. Điều hiển nhiên là Trương Đình Anh được bổ nhiệm làm Giám đốc FPT Internet và anh trở thành người FPT được bổ nhiệm vào cương vị giám đốc trẻ nhất, khi mới vừa 26 tuổi.

Không hề bị ràng buộc bởi những nếp nghĩ thông thường, anh luôn luôn đi tiên phong trong việc đưa ra các dịch vụ mới cũng như cách thức marketing, chiêu thức cạnh tranh mới, sáng tạo, khác biệt và bất ngờ. Mặc dù xuất phát điểm của FPT Internet chậm hơn các ISP khác, nhưng Đình Anh đã đưa FPT Internet nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường, với hơn 50% thị phần tại Hà nội và 38% thị phần tại Tp. Hồ Chí Minh. Tuy ra đời muộn hơn các bộ phận khác trong FPT, nhưng FPT Internet đã nhanh chóng trở thành một trong những bộ phận có kết quả kinh doanh tốt nhất FPT, vượt qua nhiều bậc đàn anh đi trước.

Nếu như anh Hoàng Nam Tiến là nhà lãnh đạo theo trường phái “nhân trị” thì ngược lại anh Đình Anh là nhà lãnh đạo theo trường phái “pháp trị”. Những năm đầu mới thành lập FPT Internet, Đình Anh nổi tiếng với quan niệm đặc biệt về công tác nhân sự: “*nếu nhân sự không được thay máu sẽ như chiếc áo tù*”. Với quan niệm này suốt 3 năm đầu tiên, tháng nào anh cũng cho ít nhất là 2 nhân viên thôi việc mà không cần quan tâm đến tình hình kinh doanh tốt hay xấu.

Đối với anh Đình Anh, không gì quan trọng bằng con số: tất cả các hoạt động của nhân viên anh đều số hoá, dù người đó là cán bộ kinh doanh, thu ngân, cán bộ công nghệ hay phóng viên báo VnExpress và cuối cùng tất cả các con số này đều dẫn đến lương, thưởng.

Một đặc tính đặc biệt nữa ở anh Đình Anh là tính tập trung (Focus). Khi đã định làm việc gì anh tập trung cao độ, quyết tâm làm việc đó đến cùng. Có thể ví đơn giản rằng anh như người nhắm thẳng đê đi đến đích và chỉ biết duy nhất có đích mà thôi, tất cả những gì

cản trở anh đều gạt phăng mà không cần quan tâm đến vật cản ấy là gì.

Nhiều người cho rằng anh Đinh Anh là người lãnh đạo ít giống văn hoá FPT nhất. Anh từng cầm sinh hoạt đoàn và doạ đuổi việc bất cứ ai nếu tham gia sinh hoạt đoàn vào giờ hành chính. Anh không ủng hộ STC vì cho rằng STC đã lỗi thời. Riêng anh thì nghĩ khác: anh cho rằng anh là người FPT thế hệ mới.

Đỗ Cao Bảo: Sinh năm 1957, tốt nghiệp ngành toán điều khiển, học viện Kỹ thuật Quân sự năm 1984, thành viên sáng lập FPT, hiện là Uỷ viên HĐQT, TGĐ FIS.

Được bổ nhiệm Giám đốc FIS ngay từ đợt cài tổ đầu tiên (cuối năm 1994), từ một lực lượng 16 người ban đầu anh Bảo đã dẫn dắt FIS trở thành một công ty thành viên với hơn 350 CBCNV, 14 trung tâm thành viên (năm 2003), được mệnh danh là “Quả đấm thép” của FPT, luôn dẫn đầu FPT về doanh số và hiệu kinh doanh trong nhiều năm liền. Anh Bảo là một trong những người FPT liên tục gặt hái được những thành công, ít phải nếm mùi thất bại nhất. Không thể kể hết được các dự án, thâu anh và FIS đã thắng trong những năm vừa qua, chỉ biết rằng anh đã đưa FIS từ doanh số 2,8 triệu USD năm 1994 lần lượt đến các ngưỡng 5,8 triệu, 8,7 triệu, 9,8 triệu, 11 triệu, 12 triệu, 19 triệu, 23 triệu và 48 triệu (năm 2003). Các kỷ lục về hợp đồng kinh tế lớn nhất, hợp đồng phần mềm lớn nhất và hợp đồng dịch vụ lớn nhất FPT đều do FIS giữ.

Ngay từ năm 1995, năm đầu tiên làm giám đốc FIS, anh Bảo đã xây dựng mô hình “4H”, một phương pháp quản trị khách hàng nhiều tầng, nhiều lớp, tận dụng được sức mạnh tông hợp của FPT, từ một nhân viên bình thường đến TGĐ. Mô hình 4H này xuất phát từ luận điểm: “Tất cả các vật thể đều bền vững ở trạng thái cân bằng”, vì vậy mô hình 4H đã thể hiện rất rõ nét về tính hài hoà trong kinh doanh, nó đảm bảo tính hài hoà giữa việc xây dựng quan hệ với giải pháp công nghệ và chất lượng dịch vụ. Trong việc xây dựng mối quan hệ nó cũng đảm bảo được tính hài hoà giữa những keypersons chủ chốt của khách hàng. Trong nhiều năm liền anh Bảo và những cộng sự

của mình ở FIS đã sử dụng rất hiệu quả mô hình 4H và đã gặt hái được nhiều thành công rực rỡ.

Trong kinh doanh anh Bảo có triết lý “quan hệ với khách hàng” cũng như “tình yêu”, việc xây dựng quan hệ và thuyết phục khách hàng cũng phải nghiêm túc và kỳ công như khi chinh phục tình yêu. Khó khăn mới đạt được, kinh qua thử thách thì mới có quan hệ lâu bền, chân thành, thuỷ chung, chia sẻ niềm vui, nỗi buồn, chung hưởng thành công cũng như thất bại... đó chính là những nét tương đồng giữa “tình yêu” và “quan hệ với khách hàng”.

Anh Bảo là người rất chú tâm áp dụng “Chiến tranh nhân dân” và “Binh pháp Tôn tử” trong kinh doanh. Mô hình tổ chức của FIS được xây dựng trên cơ sở học tập mô hình tổ chức của quân đội, vừa đảm bảo tính độc lập tác chiến của mỗi đơn vị thành viên, vừa đảm bảo tính hợp đồng tác chiến phối hợp lực lượng khi cần thiết. Trong kế hoạch kinh doanh hàng năm anh Bảo rất chú trọng đến chiến lược, đặc biệt là việc tạo thế và lực cho FIS và cho FPT.

Trương Gia Bình: Sinh năm 1956, học sinh chuyên toán Chu Văn An Hà Nội. Tốt nghiệp khoa Toán cơ, Đại học Tổng hợp Moscow năm 1979. Bảo vệ thành công luận án PTS tại Đại học Tổng hợp Moscow năm 1983. Được nhà nước phong tặng danh hiệu Phó giáo sư năm 1990. Hiện là Chủ tịch HĐQT, TGĐ FPT.

Là người sáng lập FPT, là thủ lĩnh, là linh hồn của FPT, là nhà kiến trúc sư tài ba, tác giả của mô hình tập đoàn FPT, là trung tâm tập hợp lực lượng. Tất cả những danh hiệu đó chưa nói hết được vai trò to lớn của anh Bình đối với FPT.

Hầu hết những người quen biết FPT đều có chung nhận định: “Yếu tố quan trọng nhất quyết định thành công của FPT là nhờ FPT tập trung được một lũ quái nhân có sừng có mỏ, tâm huyết một lòng đi theo FPT từ lúc hai bàn tay trắng đến tận bây giờ”. Anh Bình chính là người quan trọng nhất, có công lao lớn nhất trong việc tập hợp lực lượng, tập hợp nhiều hiền tài, đoàn kết, đồng sức đồng lòng vì sự phát triển và trường tồn của FPT.

Nếu như hầu hết các tài liệu về “thành công học” đều thống nhất nhận định: yếu tố đầu tiên quyết định sự thành công là “phải có hoài bão và ước mơ lớn”, thì điểm nổi bật nhất của anh Bình chính là người có hoài bão và ước mơ lớn. Hoài bão và ước mơ của anh lớn đến mức mà mỗi khi anh đưa ra một hoài bão ước mơ mới thì hầu hết người thân và cộng sự của anh đều cho là viễn vông và hầu như không ai tin là nó sẽ trở thành sự thật, chỉ riêng anh thì tin, tin một cách ngây thơ và trong sáng. Nếu chỉ có như vậy thôi thì chắc anh Bình không thể thành công. Điểm quan trọng nữa là anh Bình không chỉ tin mà anh còn có biệt tài thuyết phục mọi người tin theo mình, không chỉ thuyết phục mà anh còn đốt cháy cả người khác vì niềm tin cháy bỏng đó. Không chỉ tin, thuyết phục mà anh Bình còn quyết tâm cao độ, quyết tâm đến mức lì lợm, đi đến tận cùng để thực hiện ước mơ đó. Rất may mắn cho FPT là đến tận bây giờ phần lớn các ước mơ lớn của anh Bình đều đã và đang trở thành sự thật hay ít ra là chưa có ước mơ nào thất bại.

Năm 1988, khi mà chỉ có hai bàn tay trắng, anh Bình đã tập hợp được 13 cán bộ khoa học thành lập ra FPT và ước mơ “trở thành một tổ chức hùng mạnh”. Năm 1990, khi mà lương của nhân viên FPT chỉ có 15 USD, với khoảng 30 nhân viên, anh Bình đã mơ ước xây dựng FPT trở thành tập đoàn hùng mạnh và anh bắt người FPT phải học theo mô hình tập đoàn của Daewoo và Misubisshi... Năm 1994 khi mà doanh số Tin học của FPT chỉ khoảng 4-5 triệu USD anh Bình đã mơ ước đưa FPT trở thành công ty số 1 Việt Nam. Năm 1996, khi FPT đã trở thành công ty Tin học số 1 Việt Nam thì anh Bình mơ ước FPT trở thành con chim đầu đàn của ngành Tin học Việt Nam. Năm 1998 khi FPT tròn 10 tuổi, trong khi mọi người FPT đang trong men say chiến thắng thì anh ước mơ xuất khẩu phần mềm với mục tiêu 5000 lập trình viên, 200 triệu USD xuất khẩu phần mềm và 8 tỷ USD trên thị trường chứng khoán. Vào năm 2003 này, khi mà doanh số FPT vào khoảng 200 triệu USD, anh Bình mơ ước đến năm 2008 FPT sẽ có doanh số trên 1 tỷ USD.

Anh Bình vừa là nhà lãnh đạo tài ba, vừa là nhà giáo tâm huyết vừa là triết học gia uyên thâm. Anh là tác giả của học thuyết về GEN

công ty, học thuyết Fractal, về chiến tranh nhân dân trong quản trị kinh doanh, học thuyết về thác só-cầu vượt, học thuyết về Leadership Building... Anh có thể diễn thuyết say sưa về các lĩnh vực trên ở bất cứ đâu, cho bất cứ ai (từ Tổng bí thư, Thủ tướng đến các em sinh viên tài năng trẻ), miễn là người đó chịu nghe anh nói.

Hoàng Minh Châu: Sinh năm 1958, học sinh chuyên Toán A0-Đại học Tổng hợp Hà Nội, tốt nghiệp ngành Toán, Đại học tổng hợp Kishinhop (Liên Xô cũ) năm 1980, thành viên sáng lập FPT Tp. Hồ Chí Minh, hiện là phó chủ tịch HĐQT, Phó TGĐ FPT phụ trách khu vực phía Nam.

Là giám đốc FPT HCM từ ngày đầu thành lập (1990) đến nay anh Châu đã xây dựng FPT HCM từ một tổ chức Tin học không tên tuổi trở thành một tổ chức tin học lớn nhất và mạnh nhất trong số các công ty Tin học ở Tp. Hồ Chí Minh. Là giám đốc, nhưng thời kỳ những năm 1990-1993, khi FPT HCM còn nhỏ anh trực tiếp làm rất nhiều việc từ lên trang-ché bản điện tử, đào tạo, lập trình, marketing. Ngay từ những năm 1991-1992 anh đã ký được những hợp đồng phần mềm trị giá hàng trăm triệu đồng (một con số rất lớn thời bấy giờ) trước con mắt khâm phục và ngưỡng mộ của anh em Tin học Hà Nội. Cứ như vậy vừa trực tiếp tham gia vừa hỗ trợ các cán bộ khác, vừa tổ chức vừa định hướng anh Châu đã đưa FPT HCM từ một tổ chức nhỏ bé, tên tuổi còn rất khiêm tốn lần lượt vượt qua những CMT, Seatec, Genpacific, những tên tuổi lừng lẫy trong giới tin học Hồ Chí Minh lúc bấy giờ. Hầu hết các công ty Tin học ở Tp. Hồ Chí Minh đều rất khó vượt qua ngưỡng doanh số 10 triệu USD và có thời kỳ nhiều người cũng nghĩ về FPT HCM như vậy, nhưng anh Châu không chấp nhận, anh lần lượt đưa FPT HCM vượt qua con số 10, 15, 20, 25 triệu USD...

Anh Châu là người đa tài, anh không chỉ là nhà lãnh đạo tài năng, nhà kinh doanh giỏi (đặc biệt là khả năng thuyết phục khách hàng), nhà chính trị gia (Uỷ viên HĐND Tp. HCM), mà anh còn xuất sắc trong lĩnh vực văn học, nghệ thuật. Anh là một người rất giỏi lý sự, anh có biệt tài dùng từ rất đắt, đúng chỗ, đúng lúc và rất dí dỏm. Anh

cũng là một người rất mơ mộng, anh là sự kết hợp hài hòa giữa một Businessman với một nhà văn, nhà thơ nghiệp dư. Anh có thể ngồi hàng giờ bình luận về thơ Hồ Xuân Hương, thơ Hàn Mặc Tử, thơ Chế Lan Viên, văn Nguyễn Tuân, văn Nguyễn Đình Thi, Nhạc Văn Cao, nhạc Trịnh Công Sơn... Anh Châu có thể đàm đạo với tất cả mọi người, mọi giới về tất cả các chủ đề với một kiến thức mà một người chuyên nghiệp trong lĩnh vực ấy cũng phải thán phục. Anh Nguyễn Tuấn Hùng GĐ FIS12 có một câu nói thể hiện rất rõ sự khâm phục tài năng của anh Châu: “Trước anh Châu, tất cả chúng tôi đều cảm thấy mình hết sức nhỏ bé”.

Lê Thế Hùng (RAU): Sinh năm 1958, học sinh chuyên Toán Lam Sơn Thanh Hoá. Tốt nghiệp khoa Toán cơ, Đại học Tổng hợp Moscow năm 1981, bảo vệ thành công luận án PTS Toán Cơ tại Đại học Tổng hợp Moscow năm 1985, thành viên sáng lập FPT, hiện là Phó Giám đốc FSOFT.

Anh Hùng, với biệt danh rất nổi tiếng là RAU, một người đặc biệt thông minh, có sức làm việc phi thường, nổi tiếng về tính cương trực, thẳng thắn và nghiêm túc. Thuở còn trẻ anh thuộc dạng đầu đội trời, chân đạp đất, anh không sợ hãi hoặc bị lệ thuộc và ràng buộc bởi bất cứ điều gì, anh chỉ hành động theo những gì anh cho là đúng. Không hiểu do trời đất khéo sắp đặt hay bởi lẽ tự nhiên anh gặp anh Bình và có lẽ anh Bình là người duy nhất anh khâm phục và chấp nhận làm đệ tử. Nếu ai chưa hiểu thế nào là một bầy tôi trung thành với hoàng đế thì cứ xem quan hệ của anh với anh Bình thì sẽ rõ.

Trong nhiều năm liền anh RAU là cộng sự thân cận và gần gũi nhất của anh Bình, anh là người duy nhất của FPT đã song hành (theo đúng nghĩa của nó) cùng anh Bình gần hai chục năm nay, rất nhiều ý tưởng mới, nhiều thử nghiệm của anh Bình đã được gửi gắm qua anh RAU và anh RAU đã không phụ sự tin cậy của anh Bình. Những năm 1986-1989, anh cùng anh Bình triển khai các công trình sấy cho nhà máy thuốc lá Thanh Hoá, nhà máy thuốc lá Đà Lạt. Năm 1990-1992, anh linh trọng trách việc thử nghiệm công nghệ bảo quản rau quả xuất khẩu, công nghệ chế biến bột dinh dưỡng HV (Hạt

vàng). Năm 1993-1995, anh được anh Bình giao nhiệm vụ nghiên cứu về lý thuyết Marketing, lý thuyết quản lý tài chính doanh nghiệp và xây dựng qui chế tuyển dụng và thi cử của FPT (hầu hết qui trình thi cử, tuyển dụng của FPT ngày nay được bắt nguồn từ những kết quả của anh từ năm 1993-1995). Năm 1996-1997, anh được anh Bình giao nhiệm vụ nghiên cứu về khu công nghệ cao và khu công nghệ cao Hoà Lạc bây giờ được ra đời và phát triển chính là nhờ một phần rất lớn những đóng góp của anh. Năm 1998-1999, anh được anh Bình giao nhiệm vụ nghiên cứu về công nghệ phần mềm, bao gồm công viên phần mềm và xuất khẩu phần mềm. Năm 1999-2000, anh được anh Bình giao nhiệm vụ xây dựng hệ thống chất lượng ISO-2000, năm 2001 anh tiếp tục nhận nhiệm vụ xây dựng hệ thống chất lượng CMM cho Fsoft. Có thể khẳng định rằng anh là người có công lớn nhất trong việc xây dựng hệ thống chất lượng ISO-2000 và CMM của FPT hiện nay.

Thông minh, tài giỏi thì chúng ta có rất nhiều, nhưng thông minh tài giỏi đến mức bất cứ lĩnh vực gì, chỉ cần một thời gian ngắn đều có thể thấu hiểu sâu sắc và trở thành một chuyên gia trong lĩnh vực ấy thì ở FPT chỉ có duy nhất anh RAU và ở Việt Nam chắc cũng không có nhiều người như vậy. Cho đến thời điểm này có thể nói anh là chuyên gia về chế biến thực phẩm, chuyên gia về lý thuyết Marketing, chuyên gia về lý thuyết quản lý tài chính, chuyên gia về khu công nghệ cao, chuyên gia về xuất khẩu phần mềm, chuyên gia về hệ thống chất lượng ISO-2000, hệ thống chất lượng CMM. Một điều chắc chắn rằng anh sẽ không chỉ dừng lại ở ngàn áy lĩnh vực.

Nguyễn Thành Nam: Sinh năm 1961, học sinh chuyên Toán A0 Đại học Tổng hợp Hà Nội, tốt nghiệp khoa Toán cơ, Đại học Tổng hợp Moscow, bảo vệ thành công luận án PTS tại Đại học tổng hợp Moscow, thành viên sáng lập FPT, hiện là ủy viên HĐQT, GĐ FSOFT.

Anh Nguyễn Thành Nam là một người đặc biệt thông minh, anh là thí sinh đầu tiên ở Việt Nam có số điểm thi đại học kỷ lục 30,5 điểm (chưa tính điểm thưởng). Chính vì rất thông minh nên anh có tài lý

luận, anh có thể cãi xuôi cãi ngược đều được cả, nếu số đông cho là A thì anh có thể chứng minh là B và ngược lại, dù cho anh nói theo hướng nào mọi người cũng thấy có lý cả. Chính vì vậy nhiều người rút ra kết luận quan trọng là khi bạn đang thành công và muốn nhâm nhi chiến thắng thì tốt nhất đừng gặp anh, nếu không bạn sẽ cay hừng, và ngược lại, khi bạn đang thất bại hoặc gặp nỗi buồn hay bất hạnh, bạn hãy gặp anh, bạn sẽ thấy không có gì đáng buồn, trên đời này còn có nhiều bất hạnh lớn hơn.

Vốn gốc dân Toán, sau khi gia nhập FPT, anh Nam đã chuyển sang lĩnh vực công nghệ thông tin hoàn toàn bằng tự học và anh Nam đã nhanh chóng khẳng định được vị trí của mình trong FPT cũng như trong giới Tin học Việt Nam. Anh đã có nhiều năm làm trong lĩnh vực tin học ngân hàng, đồng tác giả sản phẩm SIBA nổi tiếng những năm 1991-1995, đã được nhiều ngân hàng Việt Nam cũng như ngân hàng nước ngoài tại Việt Nam sử dụng (SIBA là phiên bản gốc ban đầu của SmartBank sau này). Hiện tại, anh Nam được đánh giá là chuyên gia trong lĩnh vực tin học tài chính ngân hàng đạt trình độ quốc tế, nhiều hãng tư vấn nước ngoài vào Việt Nam đều mong mời anh Nam làm tư vấn cho hãng của họ trong các dự án WB & ADB tại Việt Nam.

Anh Nguyễn Thành Nam trở thành thủ lĩnh về phần mềm của FPT từ năm 1990. Trong đợt cải tổ đầu tiên của FPT năm 1994, anh được bổ nhiệm làm Giám đốc FSS. Năm 1998, trong dịp chuẩn bị kỷ niệm 10 năm ngày thành lập FPT, hầu hết người FPT đang trong men say chiến thắng thì anh đề xuất hướng chiến lược mới “Xuất khẩu phần mềm”. Bằng tâm huyết của mình anh đã thuyết phục được toàn bộ “Hội nghị Diên hồng” các lãnh đạo FPT ở Đô Sơn bỏ phiếu ủng hộ chiến lược “xuất khẩu phần mềm”. Bằng tâm huyết, bằng niềm tin cháy bỏng vào sự thành công của việc mang trí tuệ Việt Nam đi chinh phục thế giới, bằng những nỗ lực cao độ anh đã dẫn dắt FSOFT vượt qua bao nhiêu khó khăn cả bên trong lẫn bên ngoài, đưa FSOFT từ một bộ phận nhận đầu tư của FPT trở thành một bộ phận kinh doanh có lãi.

Không chỉ là thủ lĩnh về phần mềm, Nguyễn Thành Nam còn là thủ lĩnh STC của FPT. Trong hầu hết các hoạt động vui chơi của FPT anh là vừa là người tổ chức, người cỗ vũ, người sáng tác, diễn viên chính. Hơn nữa các bài hát của STC là do anh sáng tác, nhiều vở kịch được diễn thành công ở Nhà hát Lớn, ở Cung Văn hóa thiêus nhi, ở Cung văn hóa Việt-Xô do anh biên kịch, nhiều cuộc vui chơi, dã ngoại, hành hương về nguồn của FPT do anh chủ xướng.

Bùi Quang Ngọc: Sinh năm 1956, học sinh Chuyên Toán Chu Văn An Hà Nội, tốt nghiệp ngành Toán, Đại học tổng hợp Kishinop (Liên Xô cũ), bảo vệ luận án Tiến sĩ về CSDL tại Đại học Gronop (Cộng hoà Pháp), thành viên sáng lập FPT, hiện là Phó chủ tịch HĐQT, PTGĐ FPT.

Là thủ lĩnh tin học của FPT từ rất sớm - năm 1990. Ngay từ những năm 1990-1993, anh đã tạo ra những chiến tích oai hùng bằng những dự án do EC tài trợ, những dự án cung cấp hệ thống thiết bị tin học cho Ngân hàng Công thương, Ngân hàng Đầu tư & Phát triển, tất cả những dự án ấy đều là những dự án tin học lớn nhất Việt Nam lúc bấy giờ. Rất nhiều cán bộ lãnh đạo xuất sắc của FPT trước kia đã từng làm việc dưới sự lãnh đạo trực tiếp của anh: Nguyễn Thành Nam GD FSOFT, Đỗ Cao Bảo TGD FIS, Hoàng Nam Tiến TGD FDC, Trần Quốc Hoài GĐ FMB...

Đặc điểm nổi bật nhất của anh Ngọc là tính cụ thể và tỉ mỉ (anh thường gọi ngắn gọn là “cụ tí”). Anh không chấp nhận và không bao giờ bỏ qua cho bất cứ ai trong bất cứ việc gì nếu làm việc một cách đại khái qua loa, không đến nơi đến chốn. Là PTGĐ nhưng anh có thể ngồi cùng nhân viên kê toán rà soát chi tiết từng qui trình quản lý tài chính, cùng nhân viên đặt hàng rà soát chi tiết qui trình đặt hàng, thanh toán, nhập hàng vào kho... Rất nhiều người FPT đã trải qua thời kỳ thường xuyên bị anh mắng chửi, ngày nào cũng bị mắng, bất cứ lúc nào cũng bị chửi, nhiều lúc cũng không biết lý do tại đâu. Chỉ có điều sau này mọi người đúc kết ra một qui luật rất hay rằng: “Tất cả những người bị anh Ngọc chửi sau đó đều trở thành giám đốc cả”. Chính bởi tính cụ thể mà anh là người duy nhất ở FPT có đủ khả năng

là sự tín nhiệm làm tổng chỉ huy các công việc phức tạp cần phải huy động nhiều người như các đại lễ hội Olympic 13/09, Lễ đón Thiên niên kỷ mới.

Điểm nổi bật nữa của anh Ngọc là tính trách nhiệm, nhiều việc dù thâm tâm anh không thích, nhưng một khi đã nhận thì anh đều làm đến nơi đến chốn. Là PTGĐ nhưng khi FSS không có GD anh nhận kiêm nhiệm thêm nhiệm vụ GD FSS và bằng nỗ lực của mình anh đưa FSS từ một trung tâm chỉ có 14-15 người với doanh số chưa bao giờ vượt qua 600.000 USD trong vòng 2 năm trở thành trung tâm với gần 200 người, doanh số xấp xỉ 2 triệu USD.

Trương Thanh Thanh: Sinh năm 1952, tốt nghiệp ngành Vật Lý, Đại học Tổng hợp Bacu (Liên Xô cũ), thành viên sáng lập FPT Tp. Hồ Chí Minh, hiện là Uỷ viên hội đồng quản trị, phó GD FPT Tp. HCM.

Chị Thanh là thành viên đầu tiên của FPT HCM. Những người gia nhập FPT từ thế kỷ trước đều nhớ câu chuyện chị Thanh được giao con dấu với lời dặn “giữ con dấu cho thật chặt, không ký bậy, còn làm gì thì Hà Nội sẽ thông báo”. Ngày đó, để giữ con dấu khỏi hư (vì ít dùng quá), chị còn ngâm nó vào một cốc rượu trắng.

Nhưng đó là câu chuyện của ngày xưa. Nay giờ chị đã là thành viên Hội đồng quản trị của tập đoàn FPT hùng mạnh, PGĐ phụ trách tài chính chi nhánh FPT HCM. Tuy giữ những cương vị quan trọng như vậy, chị vẫn giữ được tác phong khiêm tốn, giản dị và điềm đạm như những ngày nào. Trong công việc chị là người rất có nguyên tắc, công bằng và nghiêm khắc. Trong cuộc sống, tính nguyên tắc vẫn là kim chỉ nam, nhưng đó là những nguyên tắc rất tình người. Những lúc có dịp, chị lại hỏi han, bảo ban cánh nhân viên dưới quyền rất chân tình và thẳng thắn. Có lần, chị tâm sự là chị rất buồn khi thấy nhiều anh em còn quá hoang phí trong khi xung quanh ta thôi, có người vẫn phải lo từng bữa ăn. Đi lên từ khó khăn, chị rất hiểu thế nào là giá trị của đồng tiền. Chúng tôi đã học được ở chị điều đó. Các con của chị cũng vậy.

Tuy trầm lặng, ít phát biểu trong các cuộc họp nhưng chị Thanh là một người rất có uy tín. Không có khiếu ăn nói và hùng biện như anh Châu, chị Thanh thuyết phục mọi người bằng tâm huyết, bằng tinh thần FPT có từ trong máu thịt. Từ những phong trào thúc đẩy kinh doanh, giải quyết tồn kho hay thu hồi công nợ, đến các hoạt động văn hóa- xã hội như thi Trạng Nguyên, thi TOEFL, thi thời trang, đua xe đạp, quyên góp xây nhà tình nghĩa, hiến máu nhân đạo... việc gì có chị tham gia là BTC thấy nhẹ gánh được một nửa. Chẳng thế mà ai cũng muốn thuyết phục chị tham gia BTC.

Lê Quang Tiến: Sinh năm 1958, học sinh chuyên toán A0 -Đại học Tổng hợp Hà Nội, đoạt giải nhì Toán quốc tế năm 1975, tốt nghiệp ngành Toán, Đại học Tổng hợp Kishinhop (Liên Xô cũ), thành viên sáng lập FPT, hiện tại là phó chủ tịch HĐQT, phó TGĐ FPT.

Anh Lê Quang Tiến là một con người có rất nhiều phẩm chất đặc biệt rất khó bắt chước như:

Tính thực tế: anh rất ghét bệnh hình thức. Chính vì vậy anh không bao giờ tham dự cuộc họp nào mà anh nhận thấy anh không có vai trò, nếu cần xã giao anh chỉ ngồi không quá 5 phút. Có lần anh đã thẳng thắn nói rằng anh không bao giờ nhận bất cứ việc gì nếu anh bị người khác sờ mũi (hoặc anh không có quyền quyết định). Đây là một đức tính bù đắp rất tốt và tạo sự cân bằng cho những hoài bão, ước mơ lớn của anh Trương Gia Bình. Để chống bệnh hình thức anh có câu nói nửa đùa nửa thật rằng: “Từ khi phát minh ra đồng tiền, người ta không cần phải nói cảm ơn”.

Hiểu biết rộng: thực ra, những người hiểu biết rộng như anh không phải hoàn toàn không có, nhưng cái đặc sắc của anh ở chỗ, cái anh biết thì rất ít người biết. Nghe nói, anh toàn dụ Việt Trung cá độ về những điều zích zắc trong luật chơi Golf để khỏi phải mang theo ví trả tiền sân.

Tin tức của anh rất chính xác: chúng ta có thể thông báo với anh bất cứ thông tin gì, nhưng hãy dè chừng, vì anh có thể kiểm tra lại

thông tin đó trong vòng 5 phút. Anh cũng hay sử dụng ưu thế này để lấy tiền của mấy chú hay ba hoa.

Hết sức rạch rồi công và tư: chính nhờ phẩm chất này mà anh Sáu đã tin tưởng giao cho anh giữ toàn bộ tiền của FPT.

Nhin mọi vấn đề hết sức đơn giản: anh là nỗi kinh hoàng của những cán bộ không biết cách trình bày vấn đề một cách ngắn gọn, dễ hiểu.

Nhớ rất lâu: Anh có trí nhớ tuyệt vời. Nếu có ai đó lỡ làm việc sai trái để anh phát hiện thì tốt nhất nên chuyển cơ quan khác.

Phia chuyện cực tài: đây có lẽ là một phẩm chất khó bắt chước nhất. Trung tâm chuyện của anh bao giờ cũng là một nhân vật mà ai cũng quen biết. Nét mặt tinh bơ, anh phia chuyện lưu loát cứ như vừa mới được chứng kiến và tất nhiên, ngoài nhân vật chính trong câu chuyện ra thì ai nghe cũng tưởng là chuyện thật.

Nói chung anh là một người cởi mở, dễ gần. Những cán bộ trẻ có cơ hội gần gũi anh đều được chỉ bảo và hỗ trợ chu đáo để trở thành những cán bộ thành đạt.

Hoàng Nam Tiến: Sinh năm 1969, học sinh chuyên Toán Hà Nội Amstecdam, tốt nghiệp ngành Công nghệ Thông tin, Đại học Bách khoa Hà Nội, hiện là Trưởng Ban kiêm soát FPT, TGĐ công ty Phân phối FPT.

Không thuộc thế hệ sáng lập, anh tham gia vào FPT năm 1993 nhưng ngay lập tức tỏa sáng nhờ câu nói “Các anh ngu bỏ mẹ” trong một buổi họp giao ban Công ty mà anh chỉ là người đi họp thay khi trưởng phòng đi vắng. Sau lời khẳng định “Tất nhiên là được!” anh đã cho toàn bộ lãnh đạo FPT thấy khả năng của anh trong lĩnh vực phân phối, khi mọi người đang bế tắc, khiến tất cả nhất tề đưa anh lên vị trí Trưởng phòng Kế hoạch Kinh doanh Công ty dù anh còn rất trẻ (26 tuổi).

Là người học chính quy về CNTT nhưng tài kinh doanh đã ăn vào máu của anh từ nhỏ. Anh được thừa hưởng khả năng lãnh đạo của cha (trung tướng) và tính mềm mỏng của mẹ (thương nhân) nên vô cùng mưu lược trong thương trường và rất tình người với nhân viên.

Với đối thủ, những mánh khốé của anh bao giờ cũng nhanh chóng đẩy họ lùi xa khỏi mình một khoảng cách an toàn. Với đối tác, tài thương thuyết của anh khiến người đi cùng cũng phải tròn mắt vì không hiểu sao anh lại có tuyệt chiêu hay đến vậy. Với nhân viên, anh hầu như không phải dùng đến quyền lực. Tất cả đều rầm rắp nghe anh vì sự ngưỡng mộ, tin tưởng kính trọng và hết mục yêu quý. Tài đánh giá con người, sự tận tình chỉ bảo, tin tưởng giao cho những việc lớn của anh đối với nhân viên đã khiến họ phát huy được hết năng lực và nhanh chóng trưởng thành (như Hải béo, Nam gầy, Việt TT...). Không có nhân viên nào “qua tay” anh mà không một lòng ngưỡng mộ, biết ơn.

“Tôi là một tài năng toàn diện”, anh đã từng nhảy lên báo Chúng ta phát biểu như vậy. Và anh đã chứng minh được điều đó trong các hội diễn STC, trong các lễ hội Olympic FPT. Với thể thao, anh là một goal Keeper tuyệt vời, một Sumo vô địch, một VĐV thể hình ấn tượng... Trong hội diễn, anh là một MC siêu hạng, một diễn viên ấn tượng với vai “tướng cướp đa tình”, một đạo diễn nhiều ý tưởng lạ... Trên báo Chúng ta, anh cũng luôn là tác giả được chờ đợi bởi những bài diễn đàn thăng thắn, nhạy cảm; bởi những dòng hồi ký dí dỏm, sâu sắc... Đặc biệt, anh luôn là một Mạnh Thường Quân đối với tất cả các hoạt động tinh thần ở FPT, nhất là những hoạt động liên quan đến phụ nữ, mà càng nhỏ, càng kín... thì anh càng quan tâm (như Underware fashion dịp 8/3 năm nay chẳng hạn).

Quy trình FPT

Quy trình FPT là một trong các thành phần của bộ Gen FPT. Nếu như ví FPT là một con người thì Triết lý là niềm tin, LB là bộ não, Quy trình là xương cốt, Thông tin là huyết mạch và STC là da thịt. FPT không có quy trình cũng như cơ thể không xương, không có hình thù, không lớn được.

Quy trình FPT là hệ thống tài liệu thiết lập các chuẩn mực cho các hoạt động của FPT trong mỗi liên hệ hữu cơ của chúng. Các tài liệu này phục vụ cho việc hoạch định, vận hành, kiểm soát, đánh giá, xem xét và cải tiến các quá trình hoạt động của FPT. Tùy nhu cầu sử dụng

mà một nhóm tài liệu được lập thành sổ tay phục vụ cho một bộ phận hoặc nhóm cán bộ nhất định như Sổ tay công ty, Sổ tay lãnh đạo, Sổ tay nhân viên, Sổ tay quá trình...

Quá trình xây dựng và phát triển Quy trình FPT diễn ra song hành cùng lịch sử 15 năm của công ty. Những ngày đầu chúng ta chỉ có Tâm nhìn FPT và một bản quy định nội bộ công ty khoảng 2 trang. Đến nay, chúng ta đã có hệ thống tài liệu đồ sộ với khoảng 10.000 trang ở các cấp và các hướng kinh doanh khác nhau, bao gồm các chính sách, các quy định, các hướng dẫn, các biểu mẫu.

Với việc đáp ứng các yêu cầu ISO 9001:2000 cho tất cả các hướng kinh doanh và CMM mức 4 cho Phần mềm, FPT đã hoàn thành bước 1 của mục tiêu Chính qui hóa đội ngũ đặt ra năm 1996. Nhưng chúng ta cũng còn rất nhiều việc phải làm để tiến tới mục tiêu đó. Đồng thời trên từng bước đi sẽ có những thay đổi có tác động lớn lên Quy trình FPT, chúng ta sẽ phải thay đổi, phải cải tiến chúng.

Yêu cầu thành công và trường tồn đòi hỏi xác định rõ các nguyên tắc cơ bản mà Quy trình FPT cần tuân thủ. Các nguyên tắc đó là:

- Định hướng khách hàng
- Tham gia của mỗi thành viên
- Nhất quán và đa dạng
- Thước đo thực tiễn
- Cải tiến và đổi mới liên tục.

Các nguyên tắc này đảm bảo Quy trình FPT thống nhất với các thành phần khác của Gen FPT, và là cơ sở để duy trì và phát triển Quy trình FPT.

1. Định hướng khách hàng

Hiểu biết sâu sắc nhu cầu của khách hàng, kể cả các nhu cầu tiềm ẩn, và đáp ứng một cách tốt nhất các nhu cầu đó là sự sống còn của FPT.

Khách hàng bao trùm tất cả các hoạt động của FPT. Chúng ta muốn doanh thu từ mỗi khách hàng hôm nay phải hơn hôm qua. Chúng ta muốn số khách hàng phải tăng lên hàng ngày. Với khát vọng đó từ những năm đầu 90 của thế kỷ trước các anh Hoàng Nam

Tiến, Trần Quốc Hoài, Phan Minh Tâm đã không tiếc thời gian lăn lộn với thị trường để phát hiện loại máy tính, máy in nào cần cho khách hàng Việt Nam nhất. Các anh Bùi Quang Ngọc, Tô Minh Tuấn đã tổ chức không biết bao nhiêu hội nghị khách hàng với khẩu hiệu "Giải pháp tổng thể, Dịch vụ hoàn hảo". Giải pháp 4H của anh Đỗ Cao Bảo được các thế hệ cán bộ kinh doanh sử dụng để đến với khách hàng mọi nơi, mọi lúc. Từng yêu cầu của khách hàng được các dự án phần mềm FSS, Fsoft thu thập, quản lý và theo dõi để có khả năng đáp ứng và phản ứng với sự thay đổi của chúng.

Tuy nhiên không chỉ tìm khách hàng mới, mỗi người chúng ta đều có trách nhiệm trong việc chăm sóc, gìn giữ từng khách hàng bởi lẽ mỗi khách hàng khi rời bỏ đem theo không chỉ thời gian và công sức của nhiều người, mà còn cả niềm tin của họ đối với FPT. Chúng ta đã và đang chứng kiến các cán bộ FSM, FMB không quản ngày đêm vất vả sửa chữa cho khách hàng từng lỗi nhỏ của máy tính, mobi. Các anh chị ở FOX thường trực 24/24 bên điện thoại để giải đáp cho khách hàng từng câu hỏi. Chúng ta thường xuyên đánh giá khách hàng có thực sự hài lòng với dịch vụ và sản phẩm của chúng ta không ở tất cả các đơn vị kinh doanh, phân tích mong muốn của khách hàng và có các hành động nhằm ngày càng nâng cao mức độ hài lòng của họ.

Để phục vụ tốt khách hàng, một trong những bí quyết của FPT là chọn lựa các đối tác công nghệ hàng đầu thế giới và từng bước thiết lập các quan hệ chiến lược với họ. Song song với việc nỗ lực nâng cao hiệu quả hợp tác, để đối tác tin tưởng, chúng ta cần chia sẻ kịp thời các thông tin cần thiết cho họ, cùng họ tìm cách đem đến cho khách hàng các sản phẩm và dịch vụ với chất lượng cao hơn.

Cùng với phát triển của mình, chúng ta mong muốn ngày càng đóng góp nhiều hơn cho xã hội, cho cộng đồng. Chúng ta mong muốn mỗi khách hàng, mỗi đối tác của chúng ta ngày càng phát triển, muốn sự hợp tác giữa họ với chúng ta có khả năng tạo nhiều giá trị hơn nữa.

Chúng ta đã làm được nhiều việc trong 15 năm qua. Tuy nhiên, hệ thống quản lý khách hàng và đối tác của FPT còn ở mức ban đầu.

Thông tin hiện nay chủ yếu do các bộ phận quản lý. Rất nhiều thông tin có giá trị chung không được chia sẻ giữa các đơn vị gây nên sự lãng phí lớn trong nguồn lực và thời gian.

2. Tham gia của mỗi thành viên

Mỗi người ở từng vị trí phát huy cao nhất năng lực và sáng tạo của mình cho sự lớn mạnh của tập đoàn FPT.

Triết lý Hiền tài của FPT thể hiện mong muốn phát huy cao nhất tài năng của mỗi người FPT. Nhiều cán bộ FPT đã được bổ nhiệm vào những cương vị cao của tổ chức từ khi rất trẻ như Hoàng Nam Tiến, Trương Đình Anh, Nguyễn Đíệp Tùng. Nhiều dự án lớn của FPT đã thành công với sự tham gia tích cực và sáng tạo của đông đảo thành viên FPT như EU, Cổng kết nối Internet, VAT, ISO, TTVN.

FPT đòi hỏi mức độ cam kết cao của từng người đối với sự nghiệp của mình. Chương trình LB được xây dựng và triển khai để từng bước chuẩn hóa đội ngũ lãnh đạo FPT. Về phần mình, lãnh đạo FPT, khi giao nhiệm vụ cho cán bộ, phải cung cấp đủ nguồn lực và điều kiện cần thiết cho họ, phải đào tạo và cho họ tự do hành động theo mục tiêu, trách nhiệm và quyền hạn đã xác định. Bên cạnh đó phải luôn khuyến khích cán bộ nỗ lực lao động sáng tạo, đưa ra nhiều hình thức để động viên và ghi nhận sự đóng góp của mỗi người, tạo môi trường để mọi người tự do thảo luận về các vấn đề chung của FPT.

Chúng ta luôn tìm cách giảm thiểu sự phân cách giữa các cấp và các thế hệ. Tầm nhìn FPT được khắc trên đá khẳng định sự thống nhất trong nguyện vọng chung của chúng ta. Quy trình FPT hiện nay là sự chắt lọc những kinh nghiệm quý báu của thế hệ đàn anh. Chương trình LB được xây dựng và triển khai theo triết lý Fractal là cầu nối quan trọng giữa các cấp lãnh đạo FPT. Tuy nhiên, chúng ta còn cần phải tiếp tục xây dựng các giá trị chung và các qui tắc đạo đức nghề nghiệp của FPT và nỗ lực gìn giữ chúng.

Chúng ta mong muốn mỗi người FPT tiếp cận sáng tạo đến các mục tiêu và kế hoạch của FPT nói chung, cũng như của các đơn vị nói riêng. Lãnh đạo FPT, một mặt phải đảm bảo tất cả cán bộ hiểu rõ

từng bước đi của họ trong từng giai đoạn phát triển của tổ chức, mặt khác phải luôn tạo các mục tiêu có tính thách thức cho mỗi đơn vị và mỗi cá nhân cấp dưới. Mỗi người đều được tự do tìm kiếm cơ hội sử dụng tốt nhất khả năng của mình cho sự thành công của FPT.

3. Nhát quán và đa dạng

FPT là một thực thể thống nhất trong mục tiêu nhưng đa dạng trong hành động

FPT xây dựng và duy trì một hệ thống quá trình xuyên suốt các cấp. Các quá trình cấp công ty xác định các nội dung thống nhất trong toàn công ty. Mỗi quá trình ở từng công ty con hoặc bộ phận có những thay đổi nhất định, phù hợp với đặc thù của công ty con hoặc bộ phận đó. Chúng ta chấp nhận sự khác nhau về hình thức hoạt động nhưng không rời bỏ các mục tiêu chung. Chỉ như vậy mỗi người mới nắm vững vai trò và trách nhiệm của mình trong sự vận hành của hệ thống.

Một yêu cầu cực kỳ quan trọng của Quy trình FPT là đảm bảo sự hài hòa và tính liên thông của các quá trình, đặc biệt là các quá trình liên công ty hoặc liên bộ phận. Mỗi người, mỗi đơn vị khi thực hiện một công việc phải chủ động đánh giá tác động của công việc mình thực hiện đến những người và đơn vị liên quan. Làm được điều này chúng ta sẽ giảm thiểu được các khó khăn trong hợp tác giữa các đơn vị, loại bỏ được xu hướng mạnh ai nấy lo thường xuất hiện khi qui mô của tổ chức to.

Với một hệ thống quá trình được kiểm soát chặt chẽ và đánh giá được mức độ hiệu quả, nhờ hiểu rõ năng lực và hạn chế của chúng, chúng ta có khả năng sử dụng hữu hiệu các nguồn lực của mình. Đồng thời có thể mạnh dạn tập trung nguồn lực cho các khu vực, dự án trọng điểm, có độ ưu tiên cao trên cơ sở xác định và quản lý được các mạo hiểm có thể.

4. Thước đo thực tiễn

Các quyết định và đánh giá dựa trên việc phân tích các dữ liệu và thông tin.

Qua 15 năm, FPT đã đạt được một số thành công nhất định nhờ các quyết định kịp thời, táo bạo. Những quyết định này phần lớn dựa trên sự nhạy cảm của người FPT. Tuy nhiên những năm tới đây tỷ trọng các quyết định được đưa ra dựa trên việc phân tích các dữ liệu được tổ chức một cách có hệ thống chắc chắn sẽ chiếm vị trí áp đảo. Thu thập dữ liệu và thông tin đầy đủ, chính xác và có độ tin cậy cao trở thành nhiệm vụ cực kỳ quan trọng đối với tất cả mọi người.

Chúng ta phần đầu dự báo và kiểm soát được kết quả của các quyết định. Để làm được điều đó chúng ta đang từng bước số hóa các mục tiêu ở mọi cấp và cho mỗi người. Với các cơ sở dữ liệu được tổ chức thống nhất, không chỉ thế, chúng ta có thể thay đổi kịp thời các quyết định cũng như tìm kiếm các cơ hội mới.

Để đánh giá đúng và khách quan hiệu quả của công việc chúng ta tiến hành việc đo lường, theo dõi và đánh giá năng lực của tất cả các quá trình. Những ngày đầu triển khai ISO các chỉ tiêu được đưa ra chỉ để đáp ứng các yêu cầu của tiêu chuẩn. Đến nay hệ thống chỉ tiêu FPT được theo dõi hàng tháng ở cấp công ty và hàng tuần ở một số bộ phận. Một số bộ phận như FAF, FOX, Fsoft, FSS... đã bắt đầu áp dụng các công cụ trợ giúp cho việc tính toán và phân tích các chỉ tiêu phục vụ quản lý và kinh doanh. Các chỉ tiêu đang ngày càng có ý nghĩa thực tế hơn.

5. Cải tiến, đổi mới và sáng tạo liên tục

FPT không ngừng nâng cao năng lực tổ chức và cá nhân, chất lượng sản phẩm và dịch vụ của mình thông qua các hoạt động cải tiến, đổi mới và sáng tạo liên tục.

Với mục tiêu ngày càng hoàn thiện, các hoạt động cải tiến và đổi mới liên tục được thực hiện trong toàn bộ FPT. Không chỉ thế mỗi người FPT coi cải tiến và đổi mới là trách nhiệm và quyền lợi của mình. Lãnh đạo công ty luôn cổ vũ, ghi nhận và đánh giá đúng mức các nỗ lực cải tiến và đổi mới của từng cán bộ, từng đơn vị.

Để triển khai các hoạt động cải tiến và đổi mới một cách hệ thống và hiệu quả, chúng ta cần thiết lập các mục tiêu cải tiến và đổi mới ở tất cả các quá trình. Mỗi cấp cần có kế hoạch cải tiến và đổi mới, tổ

chức thực hiện, theo dõi và đánh giá định kỳ, ít nhất là hàng năm. Bên cạnh đó mỗi người đều phải có kế hoạch phát triển cá nhân để ngày càng nâng cao năng lực của mình, góp phần nâng cao năng lực của công ty.

Cuộc sống luôn thay đổi và ngày càng thay đổi nhanh. Điều mà ngay hôm nay chúng ta cho là đúng có thể trở thành không chắc chắn ngày mai. Niềm tin vào sự hài hòa của cuộc sống đòi hỏi chúng ta phải không ngừng các nỗ lực tìm kiếm và sáng tạo, có những thay đổi cho phù hợp với hoàn cảnh mới.

Với việc công bố Gen FPT, chúng ta tiếp tục hoàn thiện Quy trình FPT. Triết lý FPT cần phải đưa vào Sổ tay công ty và LB FPT cần được thể hiện trong Quy trình FPT một cách sáng tạo và thực tiễn.

Đồng thời Gen FPT không thể vận hành hữu hiệu nếu không có hỗ trợ đắc lực của Hệ thống thông tin, phần sẽ được trình bày tiếp theo đây.

Hệ thống thông tin

Trong thời đại hiện nay, CNTT mang lại rất nhiều giá trị cho kinh doanh cũng như quản trị doanh nghiệp. Môi trường Việt Nam, khi mức độ cạnh tranh công nghệ chưa cao và hạ tầng viễn thông còn chưa phát triển và bị độc quyền, đã hạn chế nhận thức về vai trò của CNTT trong FPT. Những ngày đầu FPT đã sử dụng phần mềm kế toán Balance và mạng TTVN cho thư tín điện tử, những sản phẩm tự làm có những giá trị lịch sử nhất định nhưng còn nhiều hạn chế về công nghệ và giải pháp. Công ty chưa có một chiến lược rõ ràng cho ứng dụng CNTT phục vụ sự phát triển lâu bền của FPT. Tuy nhiên TTVN đã nhanh chóng trở thành môi trường làm việc không thể thiếu được với mỗi cán bộ FPT. Với nhiều biện pháp sáng tạo, nhóm TTVN và lãnh đạo công ty đã đưa FPT thành một trong rất ít các công ty VN dùng hữu hiệu thư tín điện tử vào tất cả các hoạt động từ ngay trong những năm cuối thập kỷ 90.

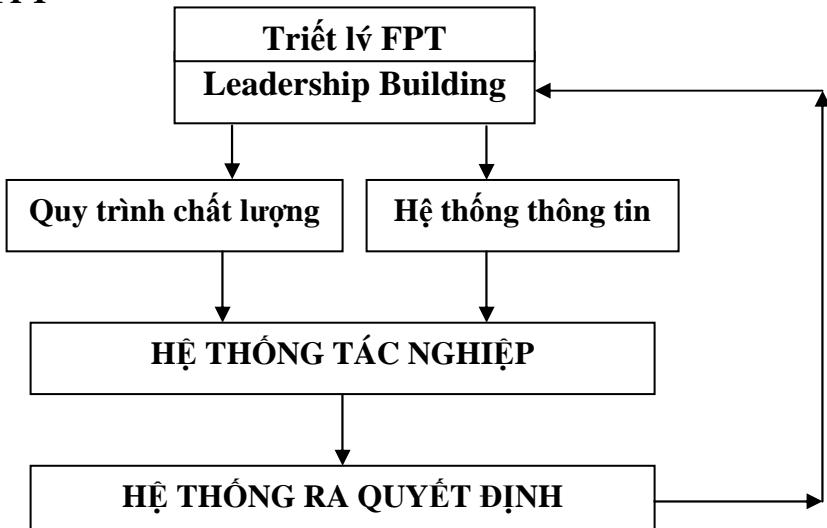
Năm 1998, FPT 10 năm trưởng thành. Hội nghị Đồ Sơn sau lễ hội 10 năm thông qua hai quyết định quan trọng: mở hướng xuất khẩu phần mềm và tăng cường công tác chất lượng trong FPT. Năm 1999,

FPT hoàn thành xây dựng hệ thống ISO 9001 và lấy chứng chỉ vào đầu năm 2000. Dự án hiện đại hoá công tác quản lý tài chính, mà thực chất là chuyển đổi sang một hệ thống quản lý tài chính chuẩn mực quốc tế (sau này được biết đến chính là hệ thống quản lý theo chuẩn ERP) được thực hiện tiếp theo trong năm 2000. Đây cũng là một bước thay đổi căn bản trong nhận thức và hành động của FPT. Chúng ta có cái nhìn hệ thống hơn đối với việc xây dựng một nền tảng vững chắc về CNTT theo các chuẩn mực quốc tế. Lần lượt các ứng dụng: FIFA/MIS (2000), Quản trị nhân sự (2002), Chuyển đổi hệ thống thư tín điện tử tập trung trên nền Exchange Server (2002-2003), Quản lý lương (2003), Quản lý Tài sản cố định (2003), ISO-Online (2003), Quản lý lắp ráp máy tính (2003) đã và đang được đưa vào khai thác. Nhiều bộ phận cũng đã xây dựng các chương trình ứng dụng phục vụ các cho hoạt động tác nghiệp của mình.

1. Mục tiêu của Hệ thống thông tin FPT

Nằm trong bộ Gen công ty, Hệ thống thông tin FPT là một công cụ hùng mạnh biến FPT thành e-FPT như một mẫu mực về tin học hóa doanh nghiệp, giúp FPT vượt qua mọi thách thức đến thành công và trường tồn.

2. Vai trò và vị trí của Hệ thống thông tin trong bản đồ Gen của FPT

3. Các cấu thành cơ bản của hệ thống thông tin FPT

3.1 Kiến trúc hệ thống

Kiến trúc hệ thống bao gồm:

- Mục tiêu của hệ thống

(Với FPT: tham khảo tầm nhìn Hệ thống thông tin FPT)

- Mô hình kinh doanh và mô hình tổ chức

(Trong FPT mô hình tập đoàn các công ty chi nhánh và trung tâm hạch toán trực thuộc cùng các quy trình chất lượng đóng vai trò chính)

- Mô hình công nghệ (hệ tầng ICT, công nghệ nền về mạng, về phần mềm, về máy tính, tính phân tán hay tập trung...)

(Trong FPT môi trường chủ yếu là các máy Intel trên nền Windows, mạng IP kết nối tất cả các văn phòng và dùng công nghệ của Microsoft, một chuẩn công nghiệp phổ cập với chi phí đầu tư khá thấp)

- Yêu cầu về Các phân hệ của Hệ thống thông tin và mối liên kết của chúng

(Xem các phân hệ chi tiết dưới đây, với sự chia sẻ chung nhiều Cơ sở dữ liệu và với sự liên kết xung quanh GL của Solomon, FIFA Consolidate và Data Warehouse như tài sản thông tin của FPT)

3.2 Hạng tầng ICT

- Bao gồm các mạng máy tính (LAN), trong đó các máy chủ, các thiết bị và cách thức liên kết mạng rộng (WAN), các công nghệ nền về phần cứng, về mạng, về phần mềm cơ sở, các thiết bị cho VoIP, cho tele-conference...

3.3 Các trình ứng dụng

- Tập hợp các trình ứng dụng được xây dựng, triển khai và vận hành tuân thủ kiến trúc hệ thống nêu trên. Ví dụ tiêu biểu là các ứng dụng ERP như Quản lý tài chính, bán hàng, quản lý hàng hóa vật tư, nhân sự, tài sản, mua sắm; Quản lý các tác nghiệp như tính cước, bảo hành; Quản lý sản xuất như lắp ráp máy tính; Theo dõi và quản lý quan hệ khách hàng...

4. Các nguyên lý cơ bản của Hệ thống thông tin FPT

4.1 Tin học hóa toàn diện và triệt để

FPT thực hiện tin học hóa tất cả các quá trình tác nghiệp liên quan tới xử lý thông tin.

Hiện nay các lĩnh vực quản lý tài chính (với Solomon, FIFA/MIS) đã được khai thác ở tất cả đơn vị trực thuộc trong FPT. Chúng ta cũng đã tin học hóa Quản trị nhân sự, lương, tài sản cố định, quy trình ISO. FAF có chương trình Quản lý cổ đông và Quản lý vốn vay. FOX luôn đi đầu trong ứng dụng CNTT, đã có các ứng dụng: Tính cước và Chăm sóc khách hàng, Quản lý lương khoán, Quản lý cá hệ kỹ thuật của ISP và Quản lý quy trình xuất bản tin tức cho VnExpress. FSOFT có chương trình quản lý Time Sheet. FSS có FIFA cho bộ phận và Project Center. FMB, FSM có chương trình Quản lý bảo hành. FIS có chương trình quản lý triển khai dự án. FBP đang xây dựng chương trình phục vụ theo dõi đơn đặt hàng...

4.2 Đảm bảo cao nhất kiến trúc tập trung hóa và tính tích hợp

Đây là nguyên lý liên quan đến triết lý Fractal của FPT. Cấu trúc các chương trình ứng dụng, các cơ sở dữ liệu cần thỏa mãn cấu trúc phân cấp của FPT. Việc tập trung hóa (chương trình và dữ liệu) đảm bảo các quy trình chất lượng, các thao tác của một nghiệp vụ được thống nhất trong toàn FPT.

Hiện nay Chương trình quản lý tài chính FIFA/MIS, Hệ thư tín điện tử, Quản trị nhân sự, lương, tài sản cố định, Quản lý quy trình ISO đều là các hệ tập trung hóa.

Các cấu thành, các trình ứng dụng của Hệ thống thông tin FPT cần đảm bảo tính tích hợp, bảo đảm sự liên kết, trao đổi và chia sẻ thông tin một cách hữu hiệu, phục vụ các mục tiêu khác nhau của FPT.

4.3 Đảm bảo một hạ tầng ICT tiên tiến bậc nhất tại VN

Ứng dụng CNTT phụ thuộc rất nhiều vào hạ tầng ICT. Trong điều kiện còn có nhiều hạn chế của VN, FPT luôn coi trọng xây dựng một hạ tầng ICT tiên tiến nhất, nhưng cũng phù hợp nhất với thực tiễn FPT. Ngày hôm nay tất cả các văn phòng của FPT trên toàn quốc đã

được nối mạng (dùng cáp hoặc mạng không dây) với một đường trực Bắc-Nam đủ lớn. Hệ thống mạng này đảm bảo cho hệ thu tín điện tử, các ứng dụng tập trung hóa kể trên, cho ứng dụng điện thoại IP, cho hội nghị từ xa được vận hành thông suốt trong cả FPT. Nó cũng sẵn sàng đón nhận những ứng dụng ICT mới trong tương lai cho FPT như E-Commerce, Web Services, Mobile Services, các ứng dụng Multimedia...

Hệ tầng ICT cần sử dụng các công nghệ hiện đại theo các chuẩn công nghiệp, phù hợp với điều kiện VN, đảm bảo cho việc dễ dàng triển khai, bảo trì, nâng cấp cũng như bảo toàn chi phí đầu tư công nghệ.

4.4 Tăng cường xây dựng các hệ hỗ trợ ra quyết định

Sử dụng công nghệ kho dữ liệu (Data Warehouse) cho việc xây dựng các giải pháp “thông minh” phục vụ quản lý các mạo hiểm, các dự báo, phòng ngừa, phân tích... nhằm hỗ trợ cao nhất cho việc ra quyết định ở các mức khác nhau trong FPT.

Hiện nay chúng ta mới làm được tương đối nhiều trong lĩnh vực quản lý tài chính nhờ FIFA/MIS.

Một lĩnh vực đang còn trong giai đoạn nghiên cứu và tìm hiểu: Quản lý quan hệ khách hàng (CRM). Và tất nhiên còn những vấn đề nữa mà chúng ta chưa gặp.

Xây dựng các số đo cho các quá trình tác nghiệp, cho quản trị công ty, góp phần tiến tới một “hệ thàn kinh số” cho phép FPT vượt qua các thách thức để phát triển không ngừng.

4.5 Đảm bảo tính mềm dẻo, dễ mở rộng, nâng cấp nhằm phục vụ cho sự phát triển đa dạng của FPT

FIFA đã trải qua nhiều thay đổi, để kịp thời phù hợp với sự hợp nhất bộ phận toàn quốc, với thống nhất Bắc - Nam, với sự ra đời của các công ty chi nhánh. Phần mềm quản lý nhân sự và lương cũng thay đổi phù hợp với sự phân cấp rất đa dạng trong FPT.

Với LB, FPT liên tục đưa ra các mục tiêu mới, cơ cấu mới và Hệ thống thông tin FPT cần mềm dẻo để đáp ứng được các thay đổi đó.

4.6 Đầu tư mạnh dạn và hợp lý

Sử dụng ngân sách tin học hóa một cách hợp lý, mạnh dạn đầu tư ở mức cần thiết. Việc lập ngân sách cần được làm định kỳ hàng năm.

Cho đến nay FPT vẫn sử dụng công nghệ nền dựa trên máy Intel và môi trường của Microsoft. Đây là các môi trường phổ biến và không quá đắt. Các trình ứng dụng được lựa chọn mua cũng không là loại quá tốn tiền nhưng hiệu quả (như Solomon), hoặc do FPT tự phát triển (quản trị nhân sự, lương, các hệ tác nghiệp...), ở đó các tri thức của FPT đóng góp một phần quan trọng.

Khi yêu cầu đến, FPT cũng đã mạnh dạn đầu tư. Đầu năm 2003, FPT đã nối mạng tất cả các văn phòng trên toàn quốc với một đường trực Bắc - Nam khá mạnh. Rất ít các công ty khác ở VN có được một sự đầu tư mạnh dạn như thế.

Đây cũng thể hiện triết lý hài hòa và tài năng của FPT.

Cùng với việc công bố bản đồ Gen FPT, chúng ta đồng thời nhận thức tầm quan trọng của Hệ thống thông tin FPT. Trong những năm tới đầu tư phát triển xây dựng hệ thống thông tin sẽ là một trong những ưu tiên hàng đầu của FPT, thực sự biến **thông tin thành một nguồn lực quan trọng** của FPT.

Văn hóa STC

Toàn bộ các hoạt động của FPT đã diễn ra trong một môi trường sống phong phú và đặc sắc - môi trường văn hóa STC. Tập lệnh này trong bộ Gen FPT còn đồ sộ hơn cả quy trình FPT. Nó bao gồm sách đồ, sử ký, các tuyển tập, báo Chúng ta, phim ảnh, đĩa CD, các tác phẩm văn thơ, hội họa, điêu khắc, các lễ hội truyền thống, phong trào văn hoá, thể thao, các hoạt động của Đoàn... Trong phạm vi bài này chỉ trình bày những nét chính, tinh túy nhất của văn hóa STC.

1. Nguồn gốc văn hóa STC

1.1 Tiểu dẫn

Nếu hỏi 10 người FPT cùng một câu “STC là gì?”, bạn sẽ nhận được 10 câu trả lời chả giống gì nhau; còn nếu hỏi thủ lĩnh STC

Nguyễn Thành Nam câu hỏi này 10 lần khác nhau, cũng đừng hi vọng là sẽ có một câu trả lời nào đó được lặp lại.

PTGD Hoàng Minh Châu kể chuyện: “Trong một lần ra Huế, nhân lúc thăm quan cung Vua, tôi hỏi một em hướng dẫn viên du lịch “Công Ngọ Môn là gì?”, thì em trả lời “Là công Con Ngựa anh à”. Thấy tôi mỉm cười, em bên cạnh nhanh trí đính chính “Là công Giữa Trưa anh à”. Tôi không dám cười nữa vì sợ 100 em khác đang vây quanh sẽ đưa ra 100 đáp án mới”.

Khi ai đó công bố những số liệu thống kê 39% dân Việt Nam không biết ông Hùng Vương là ai, 64% học sinh phổ thông không biết ông Trần Quốc Toản là ai (có em còn cho là ông của Trần Phú)... thì tất cả chúng ta đều giật mình. Nhưng chúng ta lại rất thản nhiên khi 95% dân FPT không biết đến Lê Vũ Kỳ, mặc dù hàng ngày vẫn thường hát “Cô gái Hà Tây”, 74% dân FPT không biết đến Hùng Râu, mặc dù hắn vẫn đang còn sống và làm việc ở công ty.

Đến Hùng Râu còn không biết thì làm sao biết cội nguồn của STC.

1.2 Đại dẫu

Vậy STC là gì? Phó TGĐ FPT Bùi Quang Ngọc thì khẳng định “STC là bóng đá chứ còn đêch gì nữa”. Ai mà chả thích bóng đá. Nghe có vẻ hơi gượng ép, nhưng rõ ràng là dễ hiểu. Nghe đâu anh Ngọc có phàn nàn với mấy cô thư ký là “anh hay đứng ra tổ chức đá bóng thế mà chúng nó đêch bầu anh làm viện sĩ”.

Phó TGĐ FPT Lê Quang Tiên thì trích dẫn Freud để giải thích, STC là cái có thể làm cho mọi người FPT sung sướng mà không cần đến thủ dâm. TGĐ FIS Đỗ Cao Bảo cũng có cùng chính kiến khi đưa ra ý tưởng, lẽ ra nên trang bị kiến thức văn hóa STC cho các nhà du hành sống dài ngày trên vũ trụ.

Tổng Giám đốc FPT Trương Gia Bình thì cho rằng STC là một thành phần cùng với 4 thành phần khác bao gồm Triết lý, LB, Quy trình, Hệ thống thông tin, tạo thành một bộ Gen FPT và về phần mình, bộ Gen này là hình chiếu của Văn hóa từ không gian Xã hội sang không gian Sinh học. Còn Văn hóa là gì thì hãy tìm đọc công trình nghiên cứu của tiến sĩ Trần Ngọc Thêm có tên “Tìm về Bản sắc

văn hóa Việt Nam”. Theo chỉ dẫn của anh Bình, chỉ cần bạn có ý định tìm hiểu STC là gì, ngay lập tức bạn sẽ trở thành một nhà văn hóa uyên bác, có khả năng nhìn thế giới sinh học bằng con mắt của Khổng Tử và nhìn văn hóa phương Đông bằng con mắt của Đắc-Uyn.

1.3 Khái niệm văn hóa

Từ “văn hóa” có rất nhiều nghĩa, là một trong những từ được sử dụng tùy tiện nhất trên đài. Thông thường, nó được ghép với tiết đầu ngữ “thiếu”, dùng để mắng mấy cô cậu mới lớn, hay đưa đài kệch cỡm, ăn mặc hở hang, đi đứng dênh dàng, không chỉ nói bậy mà còn nhỏ bậy, hèn bậy, i bậy... Chính vì vậy, có nhà nghiên cứu cho rằng, “văn hóa” không phải là một từ độc lập trong tiếng Việt, mà chỉ là một phần của từ “thiếu văn hóa” mà thôi.

Tất nhiên đó là nhà nghiên cứu “thiếu văn hóa”.

Theo Tiến sĩ Trần Ngọc Thêm, một nhà nghiên cứu về văn hóa từng được TGĐ Trương Gia Bình mời về giảng dạy tại HSB, khái niệm văn hóa quả thật là rắc rối. Theo nghĩa chuyên biệt, nó chỉ trình độ văn minh của một giai đoạn như văn hóa Ai-Cập, văn hóa Đông Sơn. “Đề cao về văn hóa Việt Nam” của Đảng cộng sản Đông Dương năm 1943 xếp văn hóa bên cạnh kinh tế, chính trị và xem nó bao gồm cả tư tưởng học thuật. UNESCO thì xếp văn hóa bên cạnh khoa học và giáo dục, tức là đặt hai lĩnh vực này ra ngoài văn hóa. Đối với một số người, văn hóa chỉ bao gồm những kiệt tác trong lĩnh vực tư duy và sáng tạo, đối với người khác nó bao gồm cả phong tục tập quán lối sống, làm cho dân tộc này khác với các dân tộc khác.

Ngay trong các công trình nghiên cứu, định nghĩa về văn hóa cũng hết sức lủng củng. Thông thường, do phái trình bày ngắn gọn, nên văn hóa được định nghĩa thông qua các khái niệm khác, mà những khái niệm này cũng chẳng rõ ràng gì hơn bản thân khái niệm văn hóa.

Chính vì vậy, thay vì đưa ra một định nghĩa nữa để cãi nhau, chúng ta hãy tìm hiểu xem văn hóa có đặc trưng gì hay ho mà người ta lại tôn trọng giây mực để viết về nó như thế.

Đặc trưng quan trọng nhất của văn hóa là *Tính Hệ thống*. Trong các từ điển, từ văn hóa thường được định nghĩa là “tập hợp các giá trị...”. Nhờ tính hệ thống mà văn hóa có thể thực hiện *chức năng Tổ chức xã hội*.

Đặc trưng quan trọng thứ hai của văn hóa là *Tính Giá trị*. Chữ “văn” trong từ “văn hóa” có nghĩa là vẻ đẹp (= giá trị). Văn hóa có nghĩa là trở thành đẹp, trở thành có giá trị. Văn hóa chỉ chứa cái đẹp, chứa cái có giá trị. Nó là thước đo mức độ nhân bản của một xã hội và con người. Nhờ có đặc tính này, văn hóa thực hiện *chức năng Điều chỉnh xã hội*, giúp cho xã hội cân bằng giữa thiện và ác, giữa đẹp và xấu.

Đặc trưng thứ ba của văn hóa là *Tính Nhân sinh*. Văn hóa là một sản phẩm của hoạt động thực tiễn của con người trong môi trường thiên nhiên. Do con người gắn liền với nhau trong xã hội, văn hóa trở thành một *công cụ Giao tiếp quan trọng*. Nếu ngôn ngữ là hình thức của giao tiếp thì văn hóa là nội dung của nó.

Đặc trưng thứ tư là văn hóa có *Tính Lịch sử*. Văn hóa bao giờ cũng được tích lũy và hình thành qua nhiều thế hệ. Truyền thống văn hóa là những giá trị tương đối ổn định và truyền thống này tồn tại thông qua giáo dục. *Chức năng Giáo dục* là chức năng quan trọng thứ năm của văn hóa. Nó không chỉ giáo dục những giá trị đã ổn định mà còn giáo dục cả những giá trị đang hình thành.

1.4 STC là một loại hình văn hóa mới

Có nhiều cách phân loại hình văn hóa. Các nhà nhân chủng học thì phân theo nhóm người. Các nhà địa lý học thì phân theo vùng đất. Các nhà xã hội học thì phân theo phương thức sản xuất trồng trọt hay chăn nuôi. Một số khác thì phân theo tín ngưỡng... Cuối cùng, các nhà địa lý to mòm nhất thăng thê, vì vậy ngày nay người ta hay nói đến hai loại hình văn hóa “Đông” và “Tây”, một kiểu phân chia thuần túy dựa vào địa lý, chẳng liên quan gì đến văn hóa lúa nước hay du mục như nhiều người làm tưởng. Chẳng hạn, dân Mông Cổ, ngàn đời chỉ biết chăn cừu, nhưng vẫn nằm trong vùng quy hoạch văn hóa phương Đông chỉ vì đất nước này không nằm ở phương Tây.

Những nghiên cứu ban đầu cho thấy, xếp STC vào văn hóa “Đông” hay “Tây” đều không ổn. Chúng ta hãy cùng xem xét bảng so sánh sau đây:

Số thứ tự	Văn hóa phương Đông	Văn hóa phương Tây	Văn hóa STC
1	Năm ở Đông bán cầu	Năm ở Tây bán cầu	Toàn cầu
2	Phụ thuộc vào môi trường	Không phụ thuộc vào môi trường	Phụ thuộc vào thị trường
3	Hòa hợp với môi trường	Thích cải tạo môi trường	Độc nước béo cò
4	Nặng về tăng gia	Chú trọng sản xuất	Chú trọng đến ăn chơi
5	Thụ động	Tích cực	Tùy lúc
6	Trọng tình	Trọng sức mạnh	Trọng cái gì đó (?) và tiền
7	Trọng Nữ	Trọng Nam	Trọng sếp
8	Tự ti	Tự tin	Kiêu căng
9	Mục tiêu không rõ ràng	Mục tiêu rõ ràng	Mục tiêu viễn vông
10	Không chấp nhận mạo hiểm	Chấp nhận mạo hiểm	Chỉ thích dấn đầu
11	Khó thay đổi	Dễ thay đổi	Chỉ khó thay đổi sếp
12	Chú trọng mua	Chú trọng bán	Chú trọng cả mua lẫn bán
13	Chú trọng truyền thống	Chú trọng ý tưởng mới	Cả tin người ngoài

Như vậy, STC thực sự là một loại hình văn hóa mới.

Cũng giống như các loại hình văn hóa khác, văn hóa STC cũng có 4 đặc trưng tương ứng với 4 chức năng. Những đặc trưng cơ bản của các loại hình văn hóa Đông - Tây khi sang đến STC đã bị biến dạng

thành con la, tuy không giống mẹ và cũng chẳng giống bố cho lắm nhưng vẫn có chỗ hữu ích.

Thứ nhất, STC tuy không có tính hệ thống như một phúc hợp văn hóa theo định nghĩa của E.B.Taylor bao gồm “tri thức, tín ngưỡng, nghệ thuật, đạo đức, luật pháp, phong tục”, nhưng nó cũng có một sự nhất quán nào đó khiến cho những ai muốn đứng vào vị trí cao trong tổ chức FPT thì trong máu đều phải có chất STC ở nồng độ cao.

Thứ hai, tuy STC không đồng nghĩa với “vẻ đẹp” truyền thống, không đồng nghĩa với Chân - Thiện - Mỹ của Nho giáo, nhưng chừng năng điều chỉnh trầm uất do những sai lệch trong cuộc sống của STC là không thể phủ nhận. Và nếu coi nụ cười là vẻ đẹp hữu ích nhất mà con người có được trên thế gian, thì tính giá trị của STC cao hơn hẳn các loại hình văn hóa thông thường.

Đặc trưng tiếp theo là tính nhân sinh. Mặc dù khía cạnh giao tiếp với thiên nhiên trong văn hóa STC chưa thật rõ nét, nhưng có thể nói STC thực hiện một cách xuất sắc chức năng giao tiếp giữa con người với nhau. Thành công của FPT phần nhiều xuất phát từ thành công trong giao tiếp và chúng ta có được thành công trong giao tiếp chủ yếu dựa vào tính nhân sinh đặc sắc của STC.

Đặc trưng cuối cùng là tính lịch sử và chức năng giáo dục của STC. Tuy chưa có bê dày ngàn năm lịch sử, nhưng STC được sinh ra từ lịch sử ngàn năm. Nó không chối bỏ mà còn biết kể thừa truyền thống ca hát ba miền Bắc Trung Nam. Không chỉ truyền miệng, STC còn được ghi chép thành sách, thành các cuốn sử ký và những tài liệu này đã trở thành những cuốn sách giáo khoa cơ sở cho việc đào tạo và huấn luyện nhân viên FPT trong suốt nhiều năm qua.

1.5 Nguồn gốc văn hóa STC

STC không phải là một cục “sét hòn” từ trên trời rơi xuống. Trong sâu thẳm, nó được bắt nguồn từ kho tàng ca dao, dân ca Việt Nam. Những chàng sinh viên khoa Toán Cơ thuộc trường đại học tổng hợp Lomonoxop Matscova rất thông minh và rồi rải, đã chắt lọc những ý tưởng của thời đại, biến nó thành ý tưởng của mình, hà hơi cho các giai điệu và không ngờ đã mang lại sức sống mới cho các làn điệu dân ca. Một số tác phẩm theo giai điệu chèo, quan họ hay cò lả ngày

nay chúng ta vẫn hát thực ra đã được sáng tác từ trước, chỉ có lời được thay đổi vài chỗ cho phù hợp với môi trường mới trong công ty.

Không hiểu ngẫu nhiên hay do tạo hóa sắp đặt, những chàng sinh viên này lại hội tụ trong công ty FPT, để rồi cái mầm văn hóa STC của cái khoa Toán Cơ ngày đó có môi trường để phát triển thành cây STC ngày hôm nay. Như vậy có thể nói, ít nhất, văn hóa STC có từ ngày đầu thành lập công ty và cái ý định tách bạch STC ra khỏi FPT cũng vô nghĩa như tách linh hồn ra khỏi thể xác.

2. Vai trò của văn hóa STC đối với FPT

STC là cõm tinh thần: Nó mang lại một cuộc sống tinh thần lành mạnh, phong phú với những giây phút thật sảng khoái, hồn nhiên.

STC là keo đoàn kết: Nó gắn kết mọi người với nhau qua các buổi sinh hoạt chung, làm cho chúng ta gần gũi nhau hơn, yêu thương nhau hơn.

STC là một sân chơi tuyệt vời: STC thật giản dị và gần gũi với mọi người. Nó giúp cho ta tự tin ca hát, tự tin biểu diễn, tự tin thuyết trình. Nhờ STC mà công ty đã phát hiện được nhiều tài năng mới, và những tài năng này cũng nhờ STC mà tự tin vững bước trưởng thành.

STC là người động viên cổ vũ: Mỗi lần ngã là một lần bớt dại. Chính STC đã giúp chúng ta biết mỉm cười mỗi khi thất bại, biết nhìn thấy cái tốt trong cái xấu, biết tìm ánh đèn trong đêm đông.

STC là niềm tự hào của FPT: Không một công ty nào ở Việt Nam có một thứ văn hóa đặc sắc như STC. Nó thực sự là niềm tự hào vô bờ bến của những ai yêu mến công ty, gắn bó với công ty và nguyện suốt đời cống hiến cho công ty.

3. Thực tiễn văn hóa STC

3.1 Đặc sắc phong cách quản trị STC

Ở FPT, có những người mua ô tô không phải chỉ để khoe mà còn để đi.

STC cũng thế. Nó không chỉ là thứ để vui chơi. Trên thực tế, STC ảnh hưởng sâu sắc đến phong cách quản trị của người FPT.

- **Tính Dân chủ:** ai cũng biết dân chủ là tốt, nhưng tạo ra môi trường dân chủ thực sự là một việc vô cùng khó khăn. Mặc dù giao thoại “các chú cứ tự do thảo luận, anh quyết rồi” là để châm biếm TGĐ Trương Gia Bình, nhưng chính anh là người đã có công tạo ra môi trường dân chủ nhờ đức tính trọng hiền tài và không thù dai thù ảu.

- **Tính Tập trung:** FPT không phải là một tổ chức tập trung quyền lực, nhưng lại là tổ chức có khả năng tập trung nguồn lực cao. Mặc dù người ta vẫn kể cho nhau nghe giao thoại “Nước Ý bao gồm cả đảo Sicile, nhưng không người dân Sicile nào coi mình là người Ý” để ám chỉ các tướng lĩnh có xu hướng “các anh cứ quyết, việc em em làm”, nhưng ngay cả những viên tướng độc lập nhất FPT cũng không bao giờ nghĩ đến chuyện ly khai.

- **Tính Tuân thủ:** từ ngày áp dụng ISO, phong cách quản trị của FPT được bổ sung thêm một nét đặc sắc mới: ai cũng có quyền yêu cầu người khác tuân thủ những quy trình công việc. Việc tuân thủ quy trình được đặt cao hơn tuân thủ lệnh sép. Nhờ có ISO mà không phải bao giờ cấp dưới cũng thua cấp trên trong các cuộc tranh cãi tay đôi.

- **Tính Bình đẳng:** theo Phó TGĐ Lê Quang Tiến, nhờ có ăn chơi mà sự bình đẳng trong công việc tại FPT mới được hình thành: Phạm Minh Hải bóp chết tươi anh Sáu trên sân tennis, Đình Anh đá vỡ cả mặt lẵn kính của anh Ba... Qua ăn chơi mới biết sép cũng có nhiều thứ dốt, tại sao ta không dám ngang hàng! Việc bình đẳng trong phong cách quản trị của FPT còn thể hiện ở chỗ ai cũng bị đánh giá: hình ảnh Ban TGĐ mỗi năm một lần ngồi trước vành móng ngựa nhận tội là một minh chứng hùng hồn cho tính bình đẳng “hình thức” trong FPT.

- **Tính Thách thức:** những người mới vào FPT đều cảm thấy nghẹt thở với các loại thách thức: thách thức chuyên môn, thách thức ngoại ngữ, thách thức doanh số, thách thức lợi nhuận... Ở FPT, mỗi khi bạn làm Business Plan, người ta luôn yêu cầu bạn làm Plan To Be Number One. Nếu bạn đang ở vị trí ngon thì nên nhớ, luôn luôn

có sẵn mây thăng trong đội ngũ kế cận đang dòm ngó, chờ bạn hụt hơi để sẵn sàng thay thế.

- **Tính Kỳ mục:** Nếu bạn đã lên được cấp quản trị cao trong FPT, bạn không cần phải quá lo lắng về tương lai. Ví dụ, chẳng may bạn không thành công và bị thay thế, bạn sẽ được bổ sung làm trợ lý TGĐ, một chức vụ vừa nhàn hạ vừa oai hùng.

3.2 Đặc sắc lời hát STC

Dù STC có nhiều kiệt tác trong đủ lĩnh vực như văn, thơ, nhạc, kịch, hội họa... nhưng đặc sắc nhất trong STC vẫn là lời các bài hát. Mấy vở kịch ý bậy lời hay cùng lăm cung chỉ gây được vài trận cười, sau vài tuần bà con quên gần hết, nếu có ai đó còn nhớ dăm ba lời thoại thì chắc chắn chính là tác giả, hoặc chí ít cũng là diễn viên thủ vai. Nhưng lời bài hát thì khác. Ai cũng nhớ. Ai cũng thích nghe. Ai cũng thích hát. Hát chỗ nào cũng được, miễn là có khán giả. Hát lúc nào cũng được, miễn là có rượu bia. Mấy em chê bậy, cứ nghe qua là thuộc. Em nào mới về FPT cũng bị sốc, chưa đầy một tuần đã thấy quen, cuối tháng liên hoan đã kịp đón nghe rock nặng. Mấy anh bạn của FPT, là những soạn giả ca khúc chuyên nghiệp, tức lăm, đám đến vỡ ngực vẫn chưa hết tức, chẳng hiểu vì sao lời bài hát mình sáng tác hay thế mà chúng cứ phải có màn hình karaoke mới nhớ lời, còn cái lời nho nhỏ hổ lốn của FPT thì chúng thuộc nhanh thế, hát hai ba lần là thuộc, mà mấy năm không hát vẫn chưa quên.

STC cũng có nhiều lời hát trữ tình, cũng có nhiều lời hát giàu chất thơ. Nhưng chính tính sáng tạo và trào lộng trong các lời hát đã mang lại sức sống tươi trẻ và dữ dội cho các giai điệu STC ngày hôm nay.

STC có quá nhiều giai điệu được mọi người yêu thích, vì vậy chúng tôi xin chỉ liệt kê một số giai điệu hay được hát trong các buổi liên hoan của FPT như một các ví dụ minh họa.

Bài Đoàn FPT

Dù STC có rất nhiều bài hát hay, nhưng không bài nào có thể vượt qua bài Đoàn FPT về sự hùng tráng của âm nhạc, sự sáng tạo của lời ca.

*Đoàn FPT một lần ra đi
Dù có ra đi nhưng lòng không sờn.*

Tính hài hước cộng với nghệ thuật lái từ xuất sắc đã tạo ra hiệu ứng thích thú đặc biệt của bất kỳ khán giả khó tính nào trong mấy câu sau đây:

*Thắng Tây nó tiến thì mình giật lùi
Thắng Tây nó lui thì mình giật tiến
Đẩy túi mới thôi.*

Năm 2000, TGĐ Trương Gia Bình đưa ra định hướng chiến lược “toàn cầu hóa FPT”. Để cụ thể hóa định hướng này, bên cạnh hai văn phòng công ty được mở tại Silicon Valey và Bangalore, phiên bản tiếng Anh của bài Đoàn FPT ra đời có tên là The FPT. Vào thời điểm bài sử này đang được viết, hai văn phòng trên đã đóng cửa, còn bài The FPT hầu như chẳng còn ai nhớ. Nhưng bài Đoàn FPT vẫn tiếp tục là bài hát được yêu thích nhất, xứng đáng là bài Công ty ca.

Bài Địch và Ta

Bài hát này được TGĐ Trương Gia Bình phổ biến lần đầu tiên ở FPT, sau đó trở thành một trong những bài hát được hát nhiều nhất, đặc biệt trong các tiệc rượu:

*Bây chừ Mỹ bỏ cảm vạn, bọn nhậu Mỹ nó qua
Vì lợi ích Quốc gia, ta lại đi chiến dịch
Ta cung ly với địch, mà địch là địch mà ta là ta.*

Bài Cùng đi marketing

Bài hát này có lời rất gần gũi với công việc hàng ngày của các công ty tin học, nên được nhiều người yêu thích, kể cả bên ngoài FPT. Lúc đầu lời bài này có mấy câu rất tục nên chỉ hát trong nội bộ, nhưng sau được sửa lại để có thể biểu diễn rộng rãi ra ngoài công chúng, nhưng sự hấp dẫn không vì thế mà mất đi:

*Mắc-kết ta phải thông, càng tinh ta càng thắng
Cho thế giới đại đồng lúc cúng lúc mềm*

Bài Người FPT

*Người FPT chúng ta làm ít ăn nhiều lại hay nói phết
Mỗi khi liên hoan là ta chén và hát vang bài ca*

Bài Liên khúc tình yêu

*Một con vịt xòe ra hai cái cánh
Nó kêu rằng I love you, I love you
Gặp vịt cái nó liền đòi được kiss
Lúc xong rồi vẫy cái đít bye bye.*

Điệu hò dô

*Bồ đèn thì mặc bồ đèn (dô ta)
Nếu mà đèn quá, thì ta tắt đèn.
(dô ta áy hò dô ta)*

3.3 Thể thao FPT

Đối với mọi tổ chức đông người, sau công việc thì chả có gì quan trọng hơn thể thao. Tuy nhiên, FPT làm cái gì cũng khác người và thể thao cũng không phải là ngoại lệ.

3.3.1 Tại sao người FPT thích chơi thể thao

Một số người sẽ trả lời ngay là “để nâng cao thể lực của nhân viên”. Điều này nghe ra không thuyết phục, vì người FPT chơi thể thao chẳng đều đặn gì. Đốt đuốc giữa ban ngày cũng không tìm ra một anh chàng FPT nào luyện tập bài bản và thường xuyên.

Không vì sức khỏe thì chắc là để thư giãn? Đối với FPT cũng không rõ ràng lắm, vì cuộc chiến trên sân thể thao ở FPT không kém phần căng thẳng cuộc chiến trên thương trường. Bằng chứng là, trong kinh doanh, cán bộ chúng ta cùng lăm là chửi nhau, chử trên sân bóng đá, đập nhau là chuyện thường.

Có người nói rằng, chơi thể thao ở FPT là để phục vụ sếp. Điều này nghe cũng không vô lý, nếu để ý quan sát anh Sáu đã vui như thế nào sau mỗi trận thắng tennis, còn anh Ba sẵn sàng ký bất cứ đề nghị gì vào sáng thứ hai, nếu trong trận bóng ngày chủ nhật anh vừa mới ghi bàn. Nhưng dù sao, số người dùng thể thao làm phương tiện câu

cạnh ở FPT cũng không nhiều, vì thế đây cũng không phải là lý do mà người FPT thích chơi thể thao.

Vậy tại sao người FPT thích chơi thể thao? Đơn giản vì FPT có nhiều người tài và người tài thì đam mê thách thức và ham muốn chiến thắng. Không có gì thách thức hơn là phải vật nhau với Tiên Béo. Không ai có thể hạnh phúc hơn anh Ba vào cái thời điểm bóng bật trúng đầu anh làm thủng lưới đối phương. Ham mê thách thức và chiến thắng chắc chắn là lý do chính khiến cho người FPT thích chơi thể thao.

Thể thao cũng mang lại cho người FPT những lợi ích khác. Nhờ có thể thao mà nhân viên các bộ phận có thể quen nhau. Các bộ phận nhỏ biết đoàn kết hợp lực để có một đội bóng lớn. Mồ hôi đổ ra trong các trận đấu làm cho những vại bia như ngon hơn, sảng khoái hơn. Niềm vui còn kéo dài sau trận đấu, kéo đến bàn bia, kéo sang mail đàn. Sau những trận đấu lớn, cả tuần sau dân tình vẫn còn bàn tán, người thắng vẫn còn sướng, người thua vẫn chưa hết tức.

Khi đội bóng của FPT giao lưu với các công ty khác thì thách thức của từng cá nhân đã trở thành thách thức của cả đội ngũ. Không chỉ các cầu thủ mà còn có thêm rất nhiều cổ động viên cùng xung trận. Nếu các cầu thủ trên sân mà cũng mạnh mẽ như đội cổ động viên thì chắc chắn không một đội bóng nào có thể là đối thủ của FPT.

Chơi thể thao, nhưng người FPT vẫn không quên công việc. Nhiều trận đấu đã được tổ chức để giao lưu với các quan chức và tăng cường quan hệ với khách hàng. Bản tin của Đoàn FPT HCM đã từng đưa tin “Đây là trận thua thứ tư liên tiếp của đội bóng đá FPT, nằm trong chương trình cải thiện quan hệ với khách hàng”.

Đó là những lý do tại sao người FPT thích chơi thể thao.

3.3.2 Người FPT chơi thể thao như thế nào?

Trước hết là FPT chơi thể thao quanh năm. Hết giải Xuân hè lại đến Cup Thu Đông, giải nào cũng dài 2-3 tháng. Chỉ cần thấy 1-2 tuần im ắng là bà con lại hò nhau tổ chức cái gì đó cho vui. Thấy khách hàng ham vui là gạ thi đấu. Thấy công ty nào máu là chơi luôn.

Tiếp đến là FPT môn gì cũng chơi. Từ bóng đá, bóng chuyền, cờ vua, cờ tướng, đua xe, bơi lội, bóng rổ, kéo co, cờ lau tập trận, đá cầu, viet dã, cho đến cầu lông, bóng bàn, nhảy cao, nhảy xa, leo núi, nhảy túi, đẩy xe cút kít, chèo thuyền, bắt trạch...

Người FPT chơi không theo luật, hay đúng hơn là chơi theo luật của chính mình. Gọi là sáng tạo luật cũng đúng, vì chỉ có FPT mới dám mang luật cờ vua Thụy Sĩ áp dụng cho bóng đá. FPT cũng sáng lập ra nhiều giải, có thể sánh với Seagames hay Tiger Cup về quy mô nhưng tên gọi thì trứ tình hơn hẳn như: Giải loài Cá, loài Hoa, loài Ông, loài Chim, loài Bướm, loài Ngựa. Các giải thường tuy không to hơn các giải của FIFA, nhưng tên nghe rất kêu: giải Củ chuối, giải Nửa chừng xuân, giải Đầu gà, giải Đít voi...

Người FPT chơi cũng có tổ chức. Xét về thượng tầng kiến trúc, nó y hệt một quốc gia: cũng Liên đoàn bóng đá FFF, Liên đoàn quần vợt, Liên đoàn cờ vua..., cũng có chức danh chủ tịch, tổng thư ký, ban này bê kia, thậm chí cả những bản điều lệ được in ấn đẹp đẽ hàn hoa.

Khai mạc giải của FPT bao giờ cũng hoành tráng mặc dù chất lượng giải có thể chưa cao. Những màn rước đuốc, duyệt binh đầy tính phô trương đến mức các giải tầm cỡ như V-league hay Tiger cũng không dám bắt chước. Hình ảnh anh Ba, trong một rừng cờ hoa, uy nghi trên chiếc xe mui trần tiến vào lễ đài, héto rất to trước ba quân, đã đi vào lịch sử FPT như một nốt son hào hùng. Nói chung, mặc dù các giải thể thao của FPT chưa bán vé, nhưng nếu chúng ta bán vé xem khai mạc giải thì khỏi người dám bỏ tiền vào xem.

Người FPT còn chơi thể thao trên mail đàm, nhất là môn bóng đá. Nhiều cầu thủ đá trên sân thì chẳng ra gì nhưng đá trên mail thì rất hăng, rất hùng hổ hoặc rất cay độc. Đá trên sân có mỗi ngày chủ nhật, nhưng đá trên mail đàm có khi suốt cả tuần. Họ bình luận, khích bác, cá cược, thách đấu, hăm dọa, vu khống, nói xiên, nói xéo, đủ các thể loại. Có những trận chiến lôi kéo hàng mấy chục người cùng tham gia. Có những cầu thủ đá trên mail hăng quá bị cắt quyền vào mạng. Thậm chí có những trận chiến căng thẳng tưởng chừng sắp nổ ra chiến tranh giữa hai bộ phận.

Những nét kể trên cũng nói lên rằng, thể thao FPT rất STC, như chính những con người FPT, như chính cuộc sống tinh thần của FPT.

3.3.3 Thực tiễn thể thao tại FPT

Chắc hẳn phải nhắc đến môn thể thao vua, trong FPT môn này cũng là vua, môn bóng đá. Nó xứng đáng giữ vị trí này vì số lượng người FPT tham gia, về thời gian nó chiếm trong hoạt động thể thao, về tổ chức cũng như quy mô mà nó đã tạo ra trong FPT.

Nếu tính số đàn ông FPT đã từng ra sân thi đấu hoặc cỗ vũ, con số có thể lên đến 80% trên số cán bộ nam của FPT. Mỗi khi một giải thi đấu tại HN, trên 200 cầu thủ thuộc mọi lứa tuổi, mọi ngành nghề, từ sép to đến chú sinh viên đang thực tập, cùng thi đấu kín cả bốn sân bóng của Bách khoa hay Quan Thánh. Mà không khí như vậy diễn ra quanh năm ngày tháng, cả ở HN lẫn ở HCM.

Bóng đá cũng là môn thể thao có tổ chức riêng hẳn hoi, FFF (FFA ở HCM), với BCH, với chức danh chủ tịch, tổng thư ký cùng các ban bộ không khác gì VFF. Liên đoàn FFF (FFA) có điều lệ hẳn hoi,严谨 nghiêm chỉnh. Thậm chí có thời còn phát thẻ hội viên. Nòng cốt của FFF là các câu lạc bộ của các bộ phận. Khi FPT phát triển to lên, các CLB phải chia thành hai hạng, Serie A và Serie B, với luật thăng xuống hạng khắt khe hơn bất cứ liên đoàn nào trên thế giới: có thể một nửa Serie A phải xuống Serie B. FFF cũng tạo ra một hệ thống thi đấu với ba giải định kỳ nay đã trở thành truyền thống: Giải Vô địch (Xuân Hè), Cúp Công ty 13/9 giữa các bộ phận, và giải Thủ ĐÔNG với thể thức Thụy Sỹ.

FPT cũng tổ chức đội tuyển tại HN và HCM. Đội tuyển FPT đã tham gia rất nhiều giải bên ngoài FPT, cọ sát với nhiều đội bóng của doanh nghiệp, của ngành công an hay quốc phòng, của các CLB những người nước ngoài. Đội tuyển FPT cũng đã tung hoành trên các sân Hàng Đẫy, Nhổn, Vinh, Nha Trang, từng gặp các đội hình trẻ của Sông Lam Nghệ An, của Khánh Hòa.

Các đơn vị lớn như FIS, FSS, FSOFT cũng có Liên đoàn bóng đá riêng và tổ chức xen kẽ các giải bộ phận, giải với khách hàng, các giải tam hùng, tứ hùng hay ngũ hùng gì đó.

Môn thể thao tiếp theo mà cần nhắc tới là môn đánh cờ. Các kỳ thủ FPT cũng lập ra Liên đoàn cờ FPT. Các giải được tổ chức hàng năm vào mùa Xuân với chức Trạng Cờ phong cho người vô địch. Người FPT chơi cả cờ tướng lẫn cờ vua, Trạng Cờ đòi hỏi phải đánh giỏi cả hai loại cờ này. Đừng tưởng Hùng Râu đã được phong kiện tướng cờ vua là ghê đêu nhé, anh chưa bao giờ là Trạng Cờ FPT, mà nhiều giải vừa qua, Trạng lại luôn là Hoàng Quý Dương.

Hình như trong FPT cũng có Liên đoàn quần vợt. Liên đoàn này tuy số lượng không đông như FFF nhưng có rất nhiều sếp. Cũng thi đấu tung bừng cả trong và ngoài FPT, nhưng chưa có những giải chính quy như bóng đá và đánh cờ. Đôi lần tổ chức với các quan chức nhiều ngành, đội FPT cũng không kiêng nể gì, đánh thẳng thừng rồi sau này không kịp sửa chữa lỗi lầm. Thật đúng là lợi bất cập hại.

Môn đá cầu chính đã trở thành bản quyền của FAF. Môn này dễ chơi, dễ tổ chức, không tốn kém. Nhiều năm gần đây FAF đều đặn tổ chức giải đá cầu vào những dịp lễ hội FPT hay những khi phong trào đá bóng tạm yên ắng. Đá ngay sân Láng Hạ vào buổi chiều sau giờ làm, nhiều khi môn đá cầu còn có nhiều khán giả hơn cả bóng đá.

Cuối cùng phải nhắc tới lễ hội Olympic (F-Games tại HCM). Truyền thống được hình thành từ khi FPT có chỗ ở riêng tại Láng Hạ. Lần đầu tổ chức vào năm 1996, đó là năm Olympic FPT ra đời, ngay trên sân Láng Hạ khi đó còn nhiều cát. Luôn được tiến hành hàng năm vào ngày thành lập công ty 13/9, đã từ lâu Olympic là một sự kiện trọng đại không thể thiếu được với FPT. Trong ngày này thường diễn ra trận chung kết Cup 13/9 cùng với một chương trình thi đấu từ sáng kéo tới quá trưa. Các môn chơi đã được kê ở phần trên. FPT chia thành nhiều đội, các đội này luôn đi diễu binh một cách tổ chức và hoành tráng với các bộ trang phục đặc sắc, với các lá cờ ba màu FPT, với các khẩu hiệu hô to đầy ngộ nghĩnh. Hầu như tất cả các nhân viên FPT đều tham gia Olympic. Có một môn thi luôn gắn với thành tích cơ bắp của các chàng trai FIS, môn kéo co (năm ngoái hình như FIS thả cho FSS môn này vì đã quá nhảm chán).

Cuộc sống thể thao FPT có nhiều thăng trầm cũng như thể thao VN, nhưng chắc chắn nó còn sống mãi trong FPT. Thể thao mãi mãi là một mặt không thể thiếu được của cuộc sống tinh thần FPT, của văn hóa FPT.

3.4 Văn hoá lễ hội FPT

Có lẽ không có công ty nào có nhiều lễ hội hơn FPT. Kể cả các công ty hàng đầu thế giới. Có người nói lễ hội cũng là thước đo sức mạnh cộng đồng. Không biết có đúng hay không. Chỉ biết rằng các nước càng phát triển càng có nhiều lễ hội. Các nước Tây Âu là quốc gia có nhiều lễ hội nhất, ngoài các lễ hội truyền thống mang tính chất tôn giáo còn rất nhiều loại lễ hội ngộ nghĩnh như lễ hội uống bia, lễ hội cà chua... Không biết nền văn hoá lễ hội góp phần thúc đẩy sự phát triển xã hội hay là xã hội phát triển tạo ra các lễ hội.

Quay trở lại FPT, các sự kiện văn hoá đã gắn chặt với công ty ngay từ ngày đầu thành lập. Ban đầu hoàn toàn mang tính tự phát, ngẫu hứng. Đó là sự đồng cảm của một lớp người cùng học, cùng chơi, cùng làm việc và cùng sinh ra và lớn lên trong giai đoạn lịch sử đầy gian khổ của dân tộc. Chỉ cần có dịp ngồi với nhau, có ăn no, có uống say là hát thâu đêm. Ai cũng hát và hát hết mình. Hồi đó anh Bình cũng chưa đưa ra được nhiều lý thuyết như bây giờ, chưa ai biết thế nào là văn hoá công ty, là sức mạnh cốt lõi, thế nào là một bộ Gen... chỉ biết rằng mà vừa biết làm việc, vừa biết hát, vừa biết sáng tác là toàn diện rồi. Khi các sự kiện này được lên sân khấu một cách rất tự nhiên thì bắt đầu nó được mang màu sắc lễ hội và số người hưởng ứng ngày càng đông. Đó là hội Xuân 1993 tại Nhà hát lớn Hà Nội. Lúc này công ty bắt đầu phát triển mạnh. Các lễ sơ kết, tổng kết sau đó hát hò bắt đầu nhiều hơn các bản báo cáo. Hát mãi cũng nhảm, thể thao bắt đầu được đưa vào các sự kiện. Và chúng ta lại biết thêm, những người hay hát kia lại cũng rất mê thể thao, dù không phải ai cũng biết chơi. Đại lễ hội thể thao 1993 thời đó số môn thi còn ít nhưng nó là tiền thân của Đại hội Olympic 13/9 bây giờ.

Có thể nói, năm 1993 là mốc ra đời các lễ hội của FPT. Từ đây, các sự kiện đều được tổ chức bài bản, các diễn viên xưa kia chỉ hát lè

nhè trong các cuộc nhậu nay đều phải tập luyện và được lên sân khấu đều hơn, thậm chí còn được lưu diễn từ Nam ra Bắc, được biểu diễn cùng các nghệ sĩ tên tuổi như Thanh Lam, Hồng Nhung, Thanh Ngoan...

Năm 1996, các lễ hội FPT phát triển rầm rộ và mang hình thức mới mẻ, đó là sự thi thố tài năng của các bộ phận lúc này đã phát triển lên rất nhiều; đó là các lễ sơ kết, 13/9, tổng kết, hội làng... Ngoài ra còn có các giải bóng đá, đua xe đạp. Sự tăng trưởng về nhân sự đã mang lại cho FPT nền văn hoá phát triển rực rỡ. STC đã được cả nước biết đến và dư luận bên ngoài đã bắt đầu vào cuộc làm cho người FPT lại càng gắn bó hơn. Chắc nhiều người đã từng nghe những câu đại loại như “lại cái bọn FPT”. FPT đã có văn hoá bản sắc riêng.

Các lễ hội FPT phát triển nhanh với tốc độ chóng mặt nhiều khi đem lại nhiều kết quả ngoài mong đợi. Đêm hội Trí Tuệ Việt Nam là một điển hình. Ngoài sự gây tặc đường, ca sĩ Mỹ Linh vượt rào chạy, Đêm hội, sau đó, còn được báo chí nhắc đến suốt cả tuần. Cuộc duyệt binh lịch sử cho lễ đón Thiên niên kỷ mới cũng được lên truyền hình với nhiều dư luận khác nhau. Các nhà tổ chức bắt đầu phải tính toán thêm cả vấn đề hậu lễ hội. Chắc không phải ai cũng thông cảm cho cảnh vào giờ cao điểm buổi sáng, từ trụ sở FPT túa ra hàng trăm người từ quan đến quân, phì phò chạy viet dã vòng hò Thành Công, xuyên qua Sứ quán Mỹ luôn lách qua từng dòng xe máy, ô tô, người đi bộ thử thách sức khỏe để phục vụ công ty.

Đoàn FPT được thành lập đánh dấu việc các lễ hội công ty được tổ chức chuyên nghiệp. Các sự kiện được lập kế hoạch ngay từ đầu năm. Các chi đoàn thay nhau tổ chức. Lớp thanh niên đã kế tiếp các bậc đàn anh. Nội dung lễ hội thêm phần phong phú và tươi mát. Từ cuộc thi hát các bài ca cách mạng nhân ngày 30/4 đến chào mừng World Cup 2002. Từ tổ chức tết thiếu nhi 1/6 đến vũ hội Noel. Tất cả đều mang tính tươi trẻ hồn nhiên và trong sáng. An toàn tuyệt đối.

Viện hàn lâm nghệ thuật STC ra đời tôn vinh các nghệ sĩ đã đóng góp cho nền văn hoá công ty. Đặc biệt đêm nhạc Liveshow Khắc Thành (13/6/2003) có một không hai trong lịch sử STC.

Văn hoá STC mà đỉnh cao là các lễ hội đã phát triển cùng với sự tăng trưởng của công ty. Từ một nhóm người cách đây 15 năm say sưa hát những bài ca tự sáng tác, đến nay đã phát triển lên thành hơn 1000 con người với doanh số khổng lồ với rất nhiều lễ hội được tổ chức trong năm. Chắc khó có công ty nào có thể phát triển toàn diện được như vậy. Văn hoá STC đã tạo một sân chơi chung cho người FPT.

Văn hoá STC đã tạo nên người FPT và sức mạnh cốt lõi của FPT là con người.

3.5 Các nghệ sĩ STC tiêu biểu

STC là sản phẩm của tất cả thần dân, nhưng không thể phủ nhận vai trò đặc biệt của những cá nhân ưu tú.

Nguyễn Thành Nam: “Linh hồn của đám đông”, “Lãnh tụ tinh thần”... là những câu có thể nói về anh. Anh sáng tạo tới mức chính anh cũng không biết một phút sau mình sẽ nghĩ ra cái gì. Anh thay đổi nhanh đến mức, chính anh không biết sẽ giữ cái chính kiến, mà anh đang hết lòng bảo vệ, trong bao lâu. Với khả năng a dua quần chúng cao, anh là người có khả năng tổ chức tốt nhất các hoạt động STC trên phạm vi toàn thế giới.

Trương Gia Bình: là người cỗ súy và tạo quyền lực cho các hoạt động STC. Bản thân anh cũng là một giọng tenor tuyệt vời, có thể sánh ngang với Paravoti. Nhờ tài năng và tính tình sôi nổi, anh là một trong những người truyền bá xuất sắc nhất các bài hát STC. Anh được các thần dân STC yêu quý tặng cho bài “Gia Bình đánh Tây” mà ai ai trong chúng ta cũng thuộc.

Nam Dũng: Cựu sinh viên khoa Toán Cơ MGU, tiến sĩ toán kiêm nhà thơ, nhà văn, nhà phê bình..., tác giả của bài hịch nổi tiếng C20 đã được công diễn khắp trong Nam ngoài Bắc. Anh luôn là người tổ chức các hoạt động STC tại HCM, là một nửa của các cuộc chơi, là đống lửa trại trên bãi biển để mọi người quây quần và nướng khoai lang.

Bạch Địệp: Diễn viên sáng giá nhất của đoàn văn nghệ FPT HCM trong nhiều năm. Khả năng nhập vai của chị cao đến mức, tất cả các

anh đều muốn cùng chị đóng những trích đoạn có tình tiết mùi mẫn yêu đương.

Hưng Đỉnh: Biệt danh là Y-Moan vì thân hình đen hôi như cột nhà cháy và giọng hát vang như tiếng chuông, khi cần có thể rít lên như gió sa mạc. Anh luôn là động lực cho các cuộc vui của FPT và là nghệ sĩ duy nhất của FPT đã đóng vai chính trong tất cả các vở Ba-lê được công diễn từ trước tới nay ở FPT.

Nguyễn Khắc Thành: Anh được mệnh danh là nghệ sĩ nhân dân, người có thể hát hay, hát đúng tất cả các điệu dân ca từ Cố chí Kim, từ Bắc chí Nam. Anh là một con người duy mỹ, luôn cho rằng nỗi buồn mà không đẹp thì phí công buồn, chửi mà không hay thì thà không chửi còn hơn. Nhưng đây là anh tự khắc khe với bản thân chứ với đàn em anh rất khoan dung: câu trách nặng nhất của anh cũng chỉ là “Chú mày đuội quá”.

Lê Quang Tiến: Không ai có thể sánh với anh về tài bịa chuyện giống hệt cả chuyện thật. Nếu có loại hình tiêu lâm thính phòng thì chắc chắn anh là ngôi sao sáng nhất. Câu nói nổi tiếng của anh mà ai cũng nhớ là “... Tông kết nào cũng khen thưởng”.

Nguyễn Diệp Tùng: Dù chỉ một lần trong đời, cùng với Thanh Huyền, diễn trích đoạn chèo “Xã trưởng mẹ Đ López” và không phải hát một câu chèo nào, nhưng anh đã đi vào lịch sử STC như một diễn viên hài xuất sắc nhất.

Phan Quốc Việt: Bí danh là Việt Tròn, nghệ sĩ STC gốc “bọ”, nổi tiếng vì các bài dạy tiếng Anh và khả năng modify các chuyện tiêu lâm hay hơn bản gốc. Một lần trong lúc uống bia, anh đã sáng tác ra bài “Ai đã cho anh tè” và sau đó một mình anh sáng tác ra tất cả các khảo dị khác mà chúng ta biết cho đến ngày hôm nay theo giai điệu này.

3.6 Đoàn FPT - Lực lượng nòng cốt thực tiễn của STC

Trong sự phát triển của FPT nói chung cũng như STC nói riêng, vai trò của các đoàn thể như Hội phụ nữ, Công đoàn, các Liên đoàn... là rất quan trọng. Nhưng nổi bật nhất vẫn là Đoàn thanh niên FPT.

3.6.1 Đoàn FPT là gì?

Trên phương diện pháp lý, Đoàn FPT là một tổ chức năm trong hệ thống của Đoàn TNCS HCM. Nó có trách nhiệm và quyền lợi như điều lệ Đoàn TNCS HCM đã quy định.

Nhưng khi triển khai hoạt động trong môi trường FPT, Đoàn có nhiều điểm mới.

Thứ nhất, Đoàn FPT không giới hạn tuổi tác của các đoàn viên. Nam phụ, lão áu... cứ ai thấy thích hoạt động Đoàn đều có thể tham gia.

Thứ hai, Đoàn FPT mở toang cửa cho những cá nhân có nguyện vọng. Không cần người giới thiệu, không cần đơn xin và cũng chẳng có thủ tục kêt nạp, cứ ai không có ý kiến phản đối thì nghiêm nhiên là đoàn viên Đoàn FPT.

Thứ ba, nhiệm vụ của Đoàn FPT là làm tất cả những việc mà công ty không biết giao cho bộ phận nào. So với trách nhiệm có ghi trong Điều lệ của Đoàn TNCS HCM thì phạm vi công việc của Đoàn FPT rộng hơn rất nhiều.

Mặc dù đã từng lên thác xuồng ghềnh, nhưng Đoàn FPT đã từng bước lớn mạnh, trở thành đội hậu bị quan trọng cho một FPT phát triển và trường tồn.

Về mặt chính thức, Đoàn FPT được giao những nhiệm vụ sau:

- Tuyên truyền, phổ biến đường lối chính sách của FPT, làm cho mọi đoàn viên chia sẻ viễn cảnh, sứ mệnh, mục tiêu, chiến lược của công ty.

- Tổ chức các hoạt động văn hóa thể thao, góp phần nâng cao đời sống tinh thần của các đoàn viên.

- Giáo dục đoàn viên (đặc biệt là những đoàn viên mới) truyền thống văn hóa công ty.

- Động viên, cổ vũ các đoàn viên tích cực lao động sáng tạo, hoàn thành tốt các nhiệm vụ sản xuất kinh doanh.

3.6.2 Tổ chức Đoàn FPT

Người mang đến cho Đoàn FPT quyền lực chính là TGĐ Trương Gia Bình, người đã nhìn thấy vai trò to lớn của Đoàn với sự nghiệp phát triển FPT trường tồn. Phó TGĐ Hoàng Minh Châu là người

truyền sức mạnh cho Đoàn FPT ở phía Nam. Lãnh tụ STC Nguyễn Thành Nam cũng là người mang đèn cho Đoàn súc sống với cương vị là cố vấn đặc biệt của BCH Đoàn FPT.

Cơ quan điều hành các hoạt động của Đoàn FPT là BCH Đoàn được tổ chức bình bầu hàng năm trong Đại hội Đoàn. Năm nay BCH gồm có Bí thư đoàn FPT, Thường trực đoàn FPT, Tổng biên tập Báo Chúng ta và các bí thư của 13 chi đoàn trong toàn FPT.

Cơ cấu tổ chức cũng như các mục tiêu, nhiệm vụ và các hoạt động của Đoàn FPT được Fractal xuông các Đoàn, Chi đoàn, từ đó Fractal tiếp xuông các phân đoàn, các BU. Tùy theo tình hình thực tiễn ở từng đơn vị, các chi đoàn, phân đoàn có những hoạt động phù hợp, đảm bảo tính thống nhất và đa dạng, ổn định nhưng đầy sáng tạo.

3.6.3 Hoạt động của Đoàn FPT

Phương châm hoạt động của Đoàn FPT là: “Nhiệm vụ - hoàn thành, Lãnh đạo - yên tâm, Nhân dân - sung sướng”.

Trước hết nói về công tác cổ vũ động viên. Đoàn FPT kiên quyết không phê bình ai. Trước sau chỉ có khen thưởng động viên. Tại Hà Nội, các tập thể và cá nhân tích cực đều được xét tặng danh hiệu “Chim vàng ưu tú”. Tại HCM, những tập thể và cá nhân ưu tú được gọi là sao, ví dụ “Sao tháng 5”, “Sao tháng 6”...

Tiếp đến là công tác giáo dục truyền thống văn hóa FPT. Đoàn thường xuyên tổ chức các đợt thi FQ, tổ chức dạy hát, nói chuyện với nhân viên mới. Tại HCM, Đoàn còn tham gia đánh giá nhân sự: một nhân viên trước khi được ký hợp đồng lao động chính thức nhất thiết phải có đánh giá của Đoàn về sự phù hợp với môi trường văn hóa tinh thần trong công ty FPT.

Công tác tuyên truyền của Đoàn về viễn cảnh huy hoàng của FPT, về sứ mệnh của người đi đầu, về mục tiêu, chiến lược... được triển khai thường xuyên, tuy hiệu quả chưa được như mong muốn. Đây sẽ là công tác mà Đoàn FPT phải đặc biệt chú trọng trong thời gian tới, bởi vì chỉ khi niềm tin được toàn dân chia sẻ, chúng ta mới có được sức mạnh tổng hợp.

Đoàn FPT luôn khuyến khích hỗ trợ hoạt động tập thể tại các công ty. Các bộ phận thành viên thông qua hoạt động đó tìm ra các tài

năng trẻ và đào tạo các cán bộ trẻ có năng lực và tâm huyết với Công ty. Một loạt các CLB như Movie Club, CLB nòng nọc, CLB võ thuật... ra đời đã nhận được sự hỗ trợ tối đa của Đoàn Công ty.

Những hoạt động văn hóa lớn hàng năm đều do Đoàn FPT đảm nhiệm tổ chức như Quốc tế phụ nữ 8/3, Lễ hội Công ty 13-9, tổ chức cho toàn dân nghỉ mát, Tổng kết Công ty, Hội làng FPT... Ngoài ra, còn nhiều hoạt động dưới nhiều hình thức khác nhau, qua đó tạo chất keo dán kết mọi thành phần và thành viên của FPT.

Có thể điểm ra một số sự kiện lịch sử sau đây:

- Năm 1998, khi kinh tế Việt Nam gặp khó khăn, lãnh đạo FPT đưa ra chiến lược đương đầu với thử thách. Đoàn FPT khởi mào bằng cuộc đua xe đạp “Thử thách 98” với suy nghĩ đơn giản là phải luyện tập sức khỏe trước, không khỏe thì sao mà đương đầu với thử thách được. Cuộc đua xe này rất thành công với khoảng 200 Cua rơ tham dự và anh BìnhTG suýt về đầu.

- Năm 1999, Chiến lược công ty là toàn cầu hóa mục tiêu 528, võ công mới được áp dụng là Chiến tranh nhân dân. Đoàn nổ phát pháo “luận Chiến tranh nhân dân” vô cùng sôi nổi trong toàn bộ FPT, như phong trào Diệt chim sẻ do Mao Trạch Đông thực hiện ở TQ năm 1966. Tuy nhiên qua chiến dịch này tên một số đồng chí cán bộ trung kiên như Tiến Béo, ViệtTT được đưa lên mặt báo.

- Tiếp theo với hi vọng cất cánh của FPT là cuộc đi bộ việt dã “Lấy đà 2000” lên đỉnh Ba Vì. 7 ô tô to cùng 300 chiến binh FPT đội mưa leo núi dưới sự động viên đèn lạc giọng của anh BảoDC cùng anh TiếnHN.

- Năm 2001 với FPT là năm “Ân tượng”, các tiêu chí Ân tượng trong hoạt động Đoàn là “Đông người tham gia, cực vui, anh em thỏa mãn”. Những hoạt động nổi bật trong năm này là: Đua xe đạp việt dã và cắm trại do FOX tổ chức; “Thời trang cười- 2001” thành công ngoài sức tưởng tượng được trình chiếu trên VTV3; Cuộc thi Art Gallery 2001 - lần đầu tiên trong lịch sử FPT, nghệ thuật hội họa được đưa vào các hoạt động văn hóa của FPT.

- Năm 2001, Đoàn FPT HCM tổ chức cuộc Chinh phục đỉnh Langbiang 2001. Cuộc chinh phục này đã thu hút được sự tham gia

của 50 thành viên từ các công ty tin học như ISP, VDC2, các cán bộ Đoàn trường Bách Khoa và Kinh tế, các phóng viên Báo Tuổi trẻ, Mực tím và Thể thao Tp.HCM. Lần đầu tiên, bà con dân tộc tại Đà Lạt nghe tiếng hát Tiến Quân Ca vang lên trên đỉnh Langbiang.

- Năm 2002, Đoàn FPT HCM đã tổ chức thăm viếng nghĩa trang Trường Sơn và Thành Cố Quảng Trị. Đoàn đã quyên góp và tặng Ban quản lý Nghĩa Trang 2 bộ máy tính để quản lý các hồ sơ liệt sĩ, những người con đã anh dũng hi sinh vì Tổ quốc.

- Năm 2002, Đoàn FPT HCM kết hợp với Đoàn trường Bách Khoa đã tổ chức một Đội tình nguyện giúp đỡ và hỗ trợ những nạn nhân của vụ hỏa hoạn tại Trung tâm thương mại Quốc tế ITC. Đội tình nguyện đã đến thăm hỏi, động viên, thắp hương hơn 40 gia đình nạn nhân và giúp đỡ những gia đình gặp nhiều khó khăn số tiền tổng cộng là hơn 50 triệu đồng.

- Năm 2003, Đoàn FPT HCM đã tổ chức một đợt hiến máu nhân đạo, được rất đông cán bộ FPT hưởng ứng. Đặc biệt có những đoàn viên như Nguyễn Thị Hồng Hà đã hiến máu nhân đạo lần thứ 9.

Nhiều thế hệ cán bộ đã trưởng thành qua phong trào Đoàn như: các anh chị: Trần Quốc Hoài, Chu Thanh Hà, Trần Thế Hiển, Nguyễn Thanh Bình, Trần Tuấn Việt, Nguyễn Quang Anh, Phan Phương Đạt, Hoàng Việt Anh... Họ và biết bao đoàn viên khác đã có đóng góp to lớn cho sự thành công của FPT ngày hôm nay.

Mơ ước của chúng ta về một FPT phát triển và trường tồn chỉ có thể trống chờ vào thế hệ trẻ FPT hôm nay - chủ nhân của FPT ngày mai.

3.7 Báo chúng ta

Vào 22h tối 31/12/1995, trong khi người FPT đang quây quần quanh bữa tiệc liên hoan cuối năm, Tổng biên tập báo Chúng ta - Vũ Thanh Hải - cùng một số cộng tác viên ào vào như một cơn lốc, ôm trên tay những tờ báo đầu tiên của Nội san Chúng ta. Ngay lập tức, một loạt người đứng lên xung phong nhận làm “đại lý” phát hành. Chưa đầy nửa giờ, nhân viên bán lẻ cuối cùng - anh Nguyễn Khắc Thành - đã mang tiền về nộp. 40 tờ báo “bay vèo” tới tay độc giả với

giá từ 50.000đ đến 25 USD. Báo Chúng ta đã lập kỷ lục ngay từ lần phát hành đầu tiên: Tờ báo đắt giá nhất trong lịch sử báo chí Thế giới.

Sự ra đời của tờ Chúng ta đơn giản vì “FPT - chỉ còn thiếu thư tình” như lời Tổng Giám đốc FPT Trương Gia Bình đã viết trong số đầu tiên. Khi đó “Chú bé FPT” đã được hơn 7 tuổi, chú đã khẳng định được vị trí của mình trong “làng” và đang mong muốn để lại một dấu ấn riêng, độc đáo. Chú đã biết yêu và muốn thể hiện tình yêu của mình một cách công khai, rộng rãi, lãng mạn. Chú muốn được viết và được nhận những lá thư tình...

Tình yêu có cả mưa rào và nắng hạ thì thư tình “Chúng ta” cũng có cả hoa cỏ lá. Khi thì nồng nàn yêu thương trong những lá thư chúc mừng của Tổng giám đốc, trong những bài viết về các đồng nghiệp; khi lại đậm dòn đậm, bồi hồi trong những bài phóng sự vào các dịp lễ hội. Có lúc nó chứa đầy nhớ nhung, thốn thúc trong các nhật ký xa nhà, các phóng sự xuyên đại dương, lúc lại đầy nghị lực trong các dịp triển khai dự án. Nó dịu dàng, lả lướt trong những vần thơ nhung rất mạnh mẽ trong bình luận thể thao. Đôi khi nó cũng đầy giận hờn, khiển trách trong các diễn đàn và danh đá chua ngoa trong những tin Vịt... Những cảm xúc đó mới chỉ là một phần của “thư tình”, báo Chúng ta còn thực hiện được hầu hết các chức năng của báo chí. Báo cần mẫn ghi chép từng hoạt động, từng bước trưởng thành của các bộ phận trong Công ty. Báo là diễn đàn cho những góp ý chân thành, cho những tài năng văn học thể hiện. Đôi khi nó thực hiện cả những chức năng giám sát. Người FPT đã từng “sôi” lên khi Người Đương Thời dám công khai cảnh báo “Viện Hàn lâm Nghệ thuật STC, Ban giám đốc - mô chôn những nghệ sĩ chân chính” kéo theo hàng loạt những ý kiến phản hồi, khiến độc giả hàng tuần mong ngóng. Các trưởng bộ phận cũng đã có lúc phải nồng mặt nhìn lại khi nghe tiếng kêu “rất nhiều Chim vàng chưa được tăng lương”. Nhiều VIP ở FPT đã phải giật mình trong lúc các nhân viên cười hỉ hả khi đọc những dòng tin vịt, dí dỏm, đầy tính chiến đấu. Không dựa vào thế “độc quyền”, báo Chúng ta luôn cố gắng phản ánh nhanh nhất những thông tin mới xảy ra trong công ty. Người FPT đã vô cùng ngạc

nhiên khi thấy 11h tối hôm trước Liveshow Khắc Thành mới kết thúc mà sáng hôm sau đã thấy Chúng ta có đăng bài tường thuật chi tiết, ảnh đêm diễn và cả những phỏng vấn bên lề. Để làm được như vậy, các phóng viên kiêm BTV đã phải dựng khung trang trước, sau đó mang laptop đến viết Online rồi thức gần như suốt đêm để biên tập, lên trang, sửa ảnh và mang tới nhà in cho kịp phát hành vào ngay sáng hôm đó.

Bị chịu tối 4 tầng “áp bức” (luật báo chí, đạo đức nghề nghiệp, những quy định của Nhà nước, quy định của Công ty) trong khi báo Tây chỉ phải chịu có 2 tầng mỏng nhất, báo Chúng ta chỉ có thể mạnh duy nhất là tính Địa phương. Nhưng cũng chính vì tính địa phương này mà tòa soạn Chúng ta bị chịu sức ép lớn nhất. Nếu như báo ngoài, dù hay dù dở, dù có bị lỗi bao nhiêu, phóng viên cũng không bao giờ bị nghe nhắc tới. Còn với báo Chúng ta, chỉ cần vài lỗi chính tả, chỉ cần có số kém về nội dung là ngay lập tức được nghe “ phản ánh ”. Thời gian đầu, phóng viên Chúng ta đã từng bị nóng mặt khi dưới tầng vọng lên tiếng kêu “ Báo số này chả có gì hay ”. Có lần, phóng viên báo Chúng ta, khi đọc được tin “ Virus có thể làm nổ máy tính ” của báo Công an Nhân dân, đã ám ức: “ Bài thế này thì chẳng ai nói gì, còn mình một lỗi cũng bị kêu ca ”. Trong khi đó, nếu báo có đăng bài viết nào hay thì mọi người cũng chỉ tấm tắc khen tác giả, chả cần biết đến người biên tập. Tuy nhiên, đó cũng là động lực để tòa soạn Chúng ta phải vươn lên.

Đều đặn mỗi tuần một số (kể từ 24/12/1998, trước đó là nguyệt san), báo đã hình thành nên thói quen đọc “ Chúng ta ” ở người FPT vào mỗi sáng thứ 7. Mỗi khi có bài viết đặc sắc, có tin “ giật gân ”, có “ động chạm ” tới các VIP... thì thông tin được truyền khẩu rất nhanh, mọi người lao đi giành bàng được ít nhất một tờ dù quota là “ 2 người chung 1 ”. Phóng viên Chúng ta đã từng bị giật cả túi báo khi đang leo lên tầng đi phát vì “ nghe nói có bài của Tiên béo hay lắm ! ” hay “ Có phỏng vấn anh Châu phải không ? ”... Mỗi khi báo chậm hoặc tạm ngừng phát hành, người FPT lại nháo nhác hỏi han.

Để duy trì và phát triển Chúng ta, người có công lớn nhất là Tổng biên tập Vũ Thanh Hải. Nhưng để ra được những số báo đầu tiên,

ngoài sự ủng hộ rất lớn của anh Bình, anh Nam - những người đề ra ý tưởng xây dựng tờ báo và đi “câu” chị Hải về - “Chúng ta” phải ghi nhận những đóng góp to lớn của anh ThangTD (Tổng biên tập VnExpress bây giờ) và anh Hùng Râu. Anh Thắng chính là người đặt tên “Chúng ta” cho báo, là người hướng dẫn và biên tập những số báo đầu tiên, cùng chị Hải xây dựng nên các chuyên mục cho tờ báo. Còn anh Hùng Râu nhiều hôm đã ở lại rất muộn để lên trang cho báo số đầu. Rồi anh Thắng bận với công việc ở báo Lao động, để lại một mình chị Hải chị cần mẫn làm hết tất cả các công việc của một tòa soạn, kiêm từ tổng biên tập, biên tập viên, phóng viên, nhiếp ảnh, lên trang, morace đến phát hành. Rất nhiều người đã vô cùng ngạc nhiên khi biết tòa soạn Chúng ta chỉ có duy nhất 1 người chính thức mà vẫn cover hết mọi hoạt động của FPT một cách kịp thời. Khi báo chưa có chế độ nhuận bút, chị Hải chỉ biết trông chờ vào những quan hệ cá nhân, vào sự giúp đỡ vô tư của người FPT. Sau đó, do công việc quá nặng, chị mới đề nghị chấm nhuận bút cho các cộng tác viên và xin bổ sung thêm người. BTV đầu tiên là Nguyễn Thanh Phong (vào năm 1999), đến tháng 11/2000 thì Phong từ giã FPT và thay vào đó là HuéNT. Cho dù báo Chúng ta đã từng có những giai đoạn bị báo ngoài (Đầu tư, Nhà báo và Công Luận, Lao động) “vùi dập” dẫn đến phải đình bản trong gần 3 tháng đầu năm 2000 nhưng với sự chờ mong của người FPT, nó đã “đầu thai” thành “Bản tin nội bộ”, mang sức sống mới mãnh liệt hơn, nhưng chín chắn hơn nhờ sự kiểm duyệt của chú Đào Vinh.

Trong suốt gần 8 năm phát triển, báo Chúng ta đã nhận được những sự ủng hộ của rất nhiều độc giả kiêm cộng tác viên, từ lãnh đạo cho đến những nhân viên mới. Từ Hồ Chí Minh, anh Châu luôn gửi ra những bài viết “thổi hồn” vào Chúng ta; các phóng viên Nam Dũng, Mai Thi, Bùi Dương... là những cộng tác đắc lực. Ở Hà Nội, báo nhận được hàng loạt sự ủng hộ cũng như sự cộng tác to lớn của rất nhiều độc giả. Đặc biệt, sự góp mặt của hai họa sĩ TuanBA (Fsoft) và Hoàng Long (FOX) đã mang đến cho Chúng ta những hình minh họa hấp dẫn. Chính nhờ những sự đóng góp quý giá đó mà báo

Chúng ta, tuy chỉ có một thành viên chính thức, nhưng đã đi cùng suốt chặng đường phát triển của FPT.

4. Nhu cầu bảo tồn và phát triển văn hoá STC

STC đã mang lại cho chúng ta những giá trị tinh thần không thể phủ nhận. Mặc dù thế, ngoài những giá trị chúng ta phải cố gắng bảo tồn, STC vẫn cần thay đổi để phù hợp với giai đoạn phát triển mới của FPT.

Đối với bên ngoài doanh nghiệp, STC phải thể hiện rõ hơn các vai trò sau:

- Tạo ra sự khác biệt so với các doanh nghiệp khác;
- Tạo ra một môi trường hấp dẫn nhân tài;
- Tạo sự tin tưởng của các đối tác;
- Tạo được hình ảnh tốt về công ty trước cộng đồng;
- Góp phần tạo nên tên tuổi và thương hiệu;
- Bảo vệ công ty trước sự công phá từ bên ngoài và bên trong.

Đối với bên trong doanh nghiệp, STC phải tiếp tục khẳng định được 5 vai trò: là Cơm tinh thần, là Keo đoàn kết, là Sân chơi, là Người cỗ vũ và là Niềm tự hào của mọi thành viên FPT.

PHẦN C - KẾT LUẬN

Ngày nay, FPT đã trở thành một đội ngũ trí thức hùng hậu. Nhìn lại 15 năm qua, FPT đã làm được nhiều điều kỳ vĩ. Điều kỳ vĩ nhất, tài sản quý giá nhất của chúng ta là bộ Gen FPT "sâu - hùng - tuyệt - thông - phong", tức là:

- Triết lý sâu sắc
- Lãnh đạo hùng mạnh
- Chất lượng tuyệt hảo
- Thông tin thông suốt
- STC phong phú.

Vì vậy, việc gìn giữ và phát triển nhất quán bộ Gen này là mối quan tâm cốt tử hàng ngày của mỗi thành viên FPT.

Trước mắt chúng ta là thách thức và vận hội - Tập đoàn hoá, Toàn cầu hoá. Và FPT sẽ luôn luôn còn nhiều thách thức mới, vận hội mới nữa. Song chúng ta tin tưởng sắt đá vào ngày mai tươi sáng hơn, thành công hơn. Bởi chúng ta đã có bộ Gen FPT - quyền năng thành công và trường tồn.

Hãy tin tưởng, đoàn kết tiến lên vì một ngày mai tươi sáng hơn.

Phần thứ I

FPT BIÊU

CON ĐƯỜNG CHẤT LƯỢNG

Bùi Quang Ngọc
Phó Tổng giám đốc FPT

Viết sử ký, chọn đè tài nào đây? Các bạn có nhiều cảm xúc về kinh doanh, về con người FPT, về những kỷ niệm STC, về những ngày đầu vào FPT, về sép của mình... Tôi lại chọn một đè tài “khô như ngói”, quản lý chất lượng của FP, bởi vì tôi đã gắn bó với nó mấy năm vừa qua. Đây cũng là những kỷ niệm viết ra dành cho các ISO-man, các Solomon-er của FPT, những con người đã cùng tôi góp phần xây dựng một tập đoàn FPT như hôm nay.

15 năm trước (ngày 13/09/1988), 13 trí thức, nhà khoa học, lập trình viên, nhà giáo đã thành lập ra FPT. Trong số những người này, có lẽ chỉ có anh Đào Vinh là có chút ít kinh nghiệm quản lý, còn lại là những dân amateur chính hiệu.

Chuyện kể rằng, hồi ấy FPT hay gửi máy tính Olivetti sang Viện Hàn lâm KH Liên Xô để thực hiện việc đổi hàng. Có một lô hàng máy tính, đêm xuất kho ở trường Giảng Võ (đại bản doanh FPT khi ấy) là một số, lên sân bay Nội Bài hải quan đếm ra một số khác. Lô hàng vẫn gửi đi. Sang đến Liên Xô người của FPT ra nhận đếm lại ra một số khác nữa. Chẳng sao cả, vẫn cứ giao hàng, vẫn cứ đổi hàng.

Năm 1994, tại ISC (Trung tâm Dịch vụ Tin học của FPT, tiền thân của các TT kinh doanh tin học sau này), bọn Tâm, Tiên béo, Hải kêu, Giang bán hàng cả tuần, tối nào cũng đánh bài, nhưng tối thứ 7 thì chúng ngồi kiểm kê hàng và tiền. Thằng thì dùng một mảnh giấy bắn bắn ghi chép nhăng nhịt, thằng thì ngồi bóp cái trí nhớ siêu việt của nó để ghi ra. Chẳng bao giờ khớp! Cuối tháng có khi chúng ngồi đổi chiếu sang cả ngày chủ nhật. Vẫn mất, vẫn thiêu, vẫn không cân.

Tiền béo năm 1995 phụ trách FBP kiêm cả bán phân phối. Lúc ấy trụ sở FPT ở Yết Kiêu chật chội nên Tiền béo lấy hành lang làm kho, móc vật tư để thoát mái. Cuối năm, vênh một đống vật tư, chẳng

tìm ra. Công ty thấy mất do hoàn cảnh khách quan nên cho hạch toán lỗ không phải đèn gì.

Đó là vài câu chuyện khi FPT chưa có hệ thống chất lượng.

Ngày 31/12//1994, bản quy chế đầy đủ đầu tiên ra đời, mang số 311294 16TCCB/FPT. Có thể coi đây là tài liệu chất lượng đầu tiên của FPT cho quy trình tài chính và bán hàng.

Sau lễ hội kỷ niệm 10 năm ngày thành lập FPT, ngày 27/09/1998 đã diễn ra hội nghị các lãnh đạo FPT tại Đèo Sơn (với tên gọi “Hội nghị Diên hồng FPT”). Có hai quyết định quan trọng được thông qua tại hội nghị này: FPT làm phần mềm xuất khẩu và tăng cường công tác chất lượng. Năm 1999 thể hiện rõ hai hướng đi này: Ngày 1/1/1999 FSU1 (FSOFT ngày nay) chính thức ra đời; Năm 1999 cũng là năm chất lượng của FPT.

Năm 1999 - Năm ISO

Sau chuyến đi thăm Ấn Độ của các cán bộ FPT vào cuối năm 1998, TGĐ Trương Gia Bình quyết định xây dựng quy trình chất lượng ISO 9001 với mục tiêu lấy được chứng chỉ ISO vào đầu năm 2000. Trong đoàn đi Ấn Độ có đệ tử Hùng Râu. Việc ISO lại mới và khó nên anh Bình đã giao cho Hùng Râu chỉ đạo tiến hành xây dựng hệ thống ISO cho FPT. Trong nhiều năm, Hùng Râu luôn là trợ lý thân tín của anh Bình. Mọi vấn đề mới, khó anh Bình đều dùng Râu khám phá hoặc thực hiện. Con người của 4000 năm lịch sử đang đứng trước một thách thức lịch sử của FPT: Công ty tin học VN đầu tiên lấy chứng chỉ ISO.

Phải nói rất may cho FPT có một người như Hùng Râu. Hắn chịu khó đọc và nắm bắt nhanh những cái cần nắm bắt. Quan trọng hơn, hắn rất thích ISO, cái mà đến bây giờ ối người không muốn tiếp xúc, không muốn hiểu, thậm chí không ít người coi ISO như một thứ của nợ. Đạo áy không có Hùng Râu thì không biết sẽ tiến hành ISO ra sao cả. Mọi người nói chung là bận và ngại tiếp xúc với những vấn đề mới toanh, đôi khi là những vấn đề “trùu tượng” như ISO chẳng hạn. Râu chủ động gặp các nhà tư vấn của Trung tâm Đào tạo trực thuộc Tổng Cục Đo lường Chất lượng, mọi việc từ từ gỡ dần.

Thực ra FPT HCM đã khởi động làm ISO trước FPT HN mấy tháng trời (hình như thành phố HCM có giúp đỡ kinh phí cho các doanh nghiệp trong một chương trình làm ISO). Tuy nhiên cách thức miền Nam khi ấy là dựa vào tư vấn là chính, họ sẽ xây dựng hệ thống chất lượng cho FPT HCM. Hùng Râu có nghiên cứu bước đi của FPT HCM, rồi cùng các thầy tư vấn đi thăm quan một số đơn vị đã làm ISO. Không thỏa mãn nhiều khi tiếp xúc với các hệ thống đã thăm quan bởi FPT là một công ty có nhiều loại hình kinh doanh, các loại hình này thậm chí còn rất khác nhau. Phải xây dựng hệ thống chất lượng như thế nào? Phần mềm chẳng hạn? Hồi ấy ở VN chẳng ai biết về quy trình phần mềm là gì. Máy thầy tư vấn cũng cảm thấy bí bí. Hùng Râu quyết định: Chính người FPT sẽ xây dựng hệ thống tài liệu chất lượng. Đây cũng là một quyết định rất đúng đắn.

Trước tiên phải đào tạo cho mọi người ISO là cái gì. Đạo ấy rất hay có câu nói truyền miệng của dân FPT: “Viết cái tôi làm, làm cái tôi viết”. Có lẽ đây là bài vở lòng cho làm ISO. Bây giờ thấy câu nói ấy khá là thơ ngây và chẳng phản ánh gì hệ thống chất lượng. Các lớp về hệ thống chất lượng, về ISO được mở liên tiếp. Trước hết là xây dựng đội ngũ ISO-man, hệ thống chân rết của Hùng Râu ở tất cả các bộ phận.. Những tên tuổi quen thuộc như Bình (FSM), Thủy (FAD), Yên (FOX), VinhTH (FSI), Mỹ Hương (FIS), Quang Vinh (FCD), Việt Anh (FSOFT), Khánh (FMB), GiangDS (FAF), Lan (FHR), Hiền (FSC), Thuận (FAF)... Đây là những cán bộ đã đóng góp rất nhiều cho việc xây dựng và vận hành hệ thống chất lượng của FPT trong những ngày đầu. Hôm nay các anh chị này hầu như đã thôi làm chất lượng, nhưng đội ngũ ISO-man vẫn tiếp tục công việc của các anh chị để duy trì hệ thống chất lượng FPT.

Sau nữa, Hùng Râu thực hiện điều 1 của ISO - “Sự cam kết của lãnh đạo” - bằng cách lập một bản cam kết có đủ các chữ ký của các giám đốc bộ phận. Lẽ ký kết được tổ chức long trọng do chính anh Trương Gia Bình chủ trì. Thé là Râu có thể điều động được các ISO-man cho công việc xây dựng hệ thống ISO. Một Ban chỉ đạo triển khai ISO được thành lập do TGĐ làm Trưởng ban và tôi là Phó ban

thường trực (ký ngày 25/02/1999). Đã thành lập, việc gì mà động đến tổ chức thực hiện, hò hét nhân dân làm việc là tôi lại bị dính vào.

Phòng FQA được thành lập ngày 31/12/1998, ông Lê Thé Hùng chào tạm biệt cái chức danh trợ lý TGĐ từ hơn chục năm qua để trở thành một giám đốc của FPT. Nhân viên của ông lúc đầu là một thanh niên (Bình TQ), sau là mấy thiếu nữ trẻ trung mới ra trường (Hiền, Phương) cùng một chị đã sang tuổi trung niên (Bùi Hồng Liên).

Thầy Trù đến từ trung tâm đào tạo của TCĐLCL dạy ISO cho FPT. Tháng 1/1999 các ISO-man lôi nhau lên nhà nghỉ Công đoàn trên Hồ Tây nghe thầy giảng liền một tuần, học từ sáng sớm đến tối mịt. Phải nói thầy Trù có khả năng sư phạm tốt. Các giờ của thầy đều xen những ví dụ, những câu chuyện cười để làm giám độ khó của môn ISO. Học có kiểm tra hàn hoi, nhưng đến giờ kiểm tra là tôi lại chuồn, không nhớ ló ngó ăn điểm kém thì ôi lầm, tôi làm sao làm lãnh đạo được (cho đến hôm nay tôi vẫn chưa có một chứng chỉ nào về đào tạo ISO). Chúng tôi cố nhét vào đầu những khái niệm cơ bản như các điều khoản của ISO, các tầng tài liệu chất lượng, các hồ sơ. Thú thực, những buổi ấy với tôi cũng chẳng thu lượm gì nhiều, sau này chủ yếu làm việc với Hùng Râu và xây dựng hệ thống tài liệu tôi vỡ ra.

Sau khi nhờ thầy Trù trang bị ít chữ, chúng tôi xác định cấu trúc Hệ thống tài liệu ISO của FPT bao gồm 3 tầng: tầng 1 là chính sách chất lượng của FPT; tầng 2 là các quy định chất lượng; tầng 3 là các sổ tay quá trình. Nếu như tầng 1 và 2 có cấu trúc theo các điều khoản của ISO 9001 (phiên bản 1994) và nội dung được cụ thể hóa cho FPT thì tầng 3 hoàn toàn là đặc thù của FPT. Việc phân chia các quá trình cũng được thảo luận kỹ. Các quá trình tài chính, nhân sự, mua hàng, hàng hóa, dự án, phân phối, phần mềm, thông tin, internet, bảo hành, chất lượng đã được đưa ra. Bằng cách dựa vào các quá trình tác nghiệp cơ bản như vậy, công việc thực hiện ISO sau này mạch lạc hơn nhiều. Một lợi điểm rất quan trọng, là nhờ thế hệ thống chất lượng FPT rất dễ dàng chuyển đổi sang ISO 9001 phiên bản 2000. Thực tế đã chứng minh!

Chúng tôi hùng hục viết tài liệu ISO, trước tiên là tầng 2 (tầng 1 thì chỉ có Râu viết mà thôi). Thông thường anh chị em viết rồi Râu sửa lại. Nhiều quy định chất lượng Râu viết luôn (như về quản lý thiết kế, xử lý khiếu nại). Nhiều quy định ở tầng 2 đủ tốt có thể dùng được ngay như quy định về quản lý thiết kế, xử lý khiếu nại khách hàng. Rất tiếc đến hôm nay điều đơn giản đó không được nhiều người biết đến, họ chẳng bao giờ đụng đến tầng 2. Tôi đã nhiều lần thấy cán bộ chất lượng FPT rất lúng túng khi xử lý việc, hỏi ra họ rất hổng nhiêu cái cơ bản vốn được quy định ở tầng 2. Tôi bèn lôi các quy định này ra và chỉ rằng: cần gì phải phức tạp, làm đúng như quy định này là quá ổn rồi. Các cán bộ FPT mới ngẩn tò te vì chưa đọc tí nào cái tầng 2 ấy.

Tầng 3 lý thú và dễ viết hơn. Anh chị em quen với công việc cụ thể nên viết tầng 3 một cách thoải mái, tuy rằng tư duy của nhiều ISO-man cũng còn lộn xộn. Hồi đó, tôi chuyên đi vẽ thuê sơ đồ khối của các quy trình, quá trình. Lập sơ đồ khối là bài học vỡ lòng của dân Tin học, và lại các quy trình trong FPT tôi đều rành vì vốn không quan liêu.

Có một chuyện không nhỏ mà tôi và Hùng Râu đã không thống nhất. Cuối năm 1999, tôi có việc đi công tác với khách hàng ở Mỹ 10 ngày. Khi về, được Râu thông báo là cho tách sổ tay phân phổi thành hai sổ tay cho phân phổi máy tính và phân phổi điện thoại di động. Chẳng là sổ tay phân phổi chủ yếu do Quang Vinh viết. Hắn chả trao đổi gì với Khánh, nên khi đưa ra cậu Khánh kêu âm lên là chả giống gì tôi cả, không chịu. Hùng Râu khó xử, lại tính vốn không quá rắn với cộng sự nên cho tách luôn. Khi tôi về việc đã rồi, và lại cũng chẳng ảnh hưởng nhiều tới hòa bình thế giới nên tôi đành đồng ý theo. Với tôi phân phổi là một quá trình, phân phổi gì cũng chung nhau một cách quản lý, một cách đo đạc. Những cái khác nhau có thể đưa vào hướng dẫn công việc, mô tả công việc. Có lẽ đây là bất đồng lớn nhất giữa tôi và Râu trong việc xây dựng tài liệu chất lượng ISO cho FPT. Tôi biết, Râu vẫn cho tôi là cố chấp về nguyên tắc.

Xương nhất là quá trình phân mềm. FSOFT (khi đó là FSU1) rất cần quy trình để làm việc với Tây. Hùng Râu trong khi đi Án Độ

cũng đã “đạo” được chút ít tài liệu. Qua Internet, bọn Lâm Phương cũng download được một số. Nhưng vẫn không biết tổ chức sổ tay ra sao. Thời gian là lời giải. Từ từ anh chị em cũng gõ được ít nhiều. Rồi thuê một cô Ấn Độ dạy 1 tuần (hết 5000 USD, hồi ấy xót lampus) về quản trị dự án. Cuối cùng chỉ còn mỗi quy trình quản lý cấu hình, chẳng ai hiểu nó là gì. Khó quá thì giao cho Lâm Phương. Tay này là hảo thủ hạng 9 túi, cuối cùng hắn cũng dựng nên được. Sổ tay phần mềm luôn bị chậm so với các sổ tay khác. Một phần cũng vì lúc đầu Thành Nam nhận chỉ đạo, nhưng là thủ lĩnh STC nên cả tôi và Râu cùng phải tham dự với sự thực hiện chính là Kiên, Lâm Phương và LiênBH. Sau khi Kiên và Liên bỏ của chạy sang Ấn Độ, Việt Anh và Phan Hưng lại tiếp tục.

FPT làm ISO không chỉ là lấy chứng chỉ. Thực sự chúng ta rất muốn một hệ thống chất lượng có hiệu lực. Để tạo đà cho điều đó, Râu tổ chức một buổi thi ISO cho các managers vào một ngày gần cuối năm 1999, tại hội trường HSB. Cũng có các câu hỏi ôn tập, cũng có luyện thi và có cả quay còp khi thi. Nhưng về cơ bản, các managers FPT đã nắm được quy trình ISO qua đợt thi này.

Sau một năm vất vả xây dựng và vận hành thử nghiệm, nhiều khi làm ngoài giờ, làm cả chủ nhật, nhiều khi cãi nhau mổ bò, tức nhau anh ách, nhưng cũng đến cái ngày cả Công ty trông đợi. Đó là ngày đoàn của BVQI vào đánh giá FPT về ISO 9001 (27-28/12/1999). Công ty tổ chức như đánh trận, chia thành tổ nhóm, có người săn sóc đưa đón đoàn, có thông tin liên lạc giữa các bộ phận với nhau. Riêng tôi trực tiếp đi theo anh Dũng - Trưởng đoàn đánh giá. Phải nói anh này rất giỏi, sờ đâu y như là chết đáy. Tôi học được rất nhiều trong 2 ngày đánh giá này. Tôi nghĩ chẳng có lớp học đánh giá nào tốt bằng 2 ngày tôi theo anh Dũng. Sau này tôi cũng hay đánh giá, trong HCM, hoặc ở HN, nhất là cho FSS. Anh em rất ngại tôi vì khác với anh Dũng, tôi “nằm trong chăn FPT” nên lạ gì những “cháy rận” (lỗi chất lượng) của FPT. Riêng phần mềm, BVQI phải thuê một ông Ấn Độ tên là Animda đánh giá. Không chỉ đánh giá Animda còn tư vấn, góp ý khá nhiều cho quá trình phân mềm của FPT. Tôi nhớ mãi lối ông ta đánh cho FIS không có phiên bản cho các bản thiết kế.

Sau mỗi buổi đánh giá, số các NC bị đoàn phát hiện được thông báo trong toàn công ty, rất giống với tin đánh trận. Nó như một tham số cho biết việc đánh giá được tiến triển đến đâu, với từng bộ phận như thế nào. Quân FPT cũng khỏe cãi, lăm lý luận, đôi khi là đe lấp liếm lỗi của mình. Vì quyết tâm phải đạt chứng chỉ nên anh em cãi khỏe như thế và tôi cũng không phản đối, còn thực sự nhiều trường hợp chúng ta sai rờ rờ ra mà vẫn cứ cố cãi. Riêng FOX chỉ bị một NC và FOX kiên quyết đóng NC ngay trong thời gian đoàn đánh giá còn làm việc. Một tinh thần tiến công rất đáng khen ngợi.

Buổi họp tổng kết đợt đánh giá, toàn FPT HN đã có tất cả 20 NC. Đoàn đánh giá cao công tác chất lượng của FPT. Nếu số NC kia được đóng đúng hạn thì đoàn sẽ đề nghị cấp chứng chỉ ISO cho FPT.

Ngày 12/01/2000 FPT chính thức được công nhận đạt chứng chỉ ISO 9001. Một năm hăng hái, với ý chí tiến công, với nỗ lực của toàn thể cán bộ đã mang lại kết quả vượt sự trông đợi.

Tháng 4/2000 đoàn cán bộ chất lượng HN do tôi làm trưởng đoàn vào HCM đánh giá chi nhánh, chuẩn bị cho FPT HCM lấy chứng chỉ. Chẳng hiểu có phải quân ta kiểm tra quân mình hay không mà đoàn chúng tôi tìm được 400 NC và NX. Chúng tôi dùng giấy màu hồng làm NC, màu vàng làm NX, sáng tạo chút ít hơn so với BVQI. Đợt ấy chúng tôi oai lăm, anh chị em trong chi nhánh nhất nhất chấp nhận sự đánh giá của chúng tôi. Thậm chí có đơn vị (FCO) tự động khai báo các sai sót, rồi hỏi Quang Vinh, thế có là NC hay không? Vinh ta cười khẩy, nói chẳng NC thì là cái gì. Cái khoản bắt đơn vị tự khai báo NC thì đoàn chúng tôi hơn hẳn đoàn BVQI. Tháng 7/2000 chi nhánh FPT HCM cũng nhận được chnúrg chỉ ISO 9001, khép lại một công trình tập thể to lớn nhất của FPT kể từ ngày thành lập. Tại lễ đón Thiên niên kỷ đêm 31/12/1999, Hùng Râu được nhận Huân chương chiến công của FPT.

Năm 2001 Hùng Râu rời FQA sang FSOFT làm CMM. Đúng là “Đâu cần anh Râu có, đâu khó có anh Râu”. Tháng 4/2002 FSOFT đạt chứng chỉ CMM-4, là một trong 3 công ty châu Á ngoài Ấn Độ đạt chứng chỉ này khi ấy.

Năm 2000 - Năm Solomon

Năm 1999 trôi qua, FPT có những phát triển mới. Năm 2000 được anh Sáu đặt tên là “Năm Cát cánh” (anh Sáu có thói quen mỗi năm có một tên riêng: năm 2001 là năm Ân tượng, năm 2002 là Leadership Building, 2003 là năm Tập đoàn FPT). Muốn cát cánh phải có nhiều nhiên liệu, có máy bay, tàu bò. Đạo áy rộ lên việc xuất khẩu phần mềm, cứ như một chiếc máy bay khổng lồ lao vào bầu trời CNTT thế giới với khẩu hiệu 528 sơn trên đôi cánh. Vậy nhiên liệu cho máy bay là gì đây? Tôi mạn phép được gọi nó là món Solomon mà hôm nay đã quá quen thuộc với cán bộ FPT. Nó là nhiên liệu cho chiếc máy bay 528 đạo áy, cho cả con tàu FPT trong những năm tiếp theo, đến tận hôm nay.

Nhiều năm trước đó, FPT xài chương trình Balance trên FOXPro do người FPT tự phát triển từ đầu những năm 1990. Nó có giá trị lịch sử nhất định, cùng với hệ FIFA, nó đã giúp cho việc quản trị FPT có những kết quả. Nhưng quy mô phát triển của FPT đến 1999 đã cho thấy nó lỗi thời và không đáp ứng được nhu cầu quản lý cũng như quy mô phát triển của FPT. Sau khi lấy được chứng chỉ ISO 9001, lãnh đạo FPT đã quyết định tiến hành dự án “Hiện đại hóa hệ thống Quản lý tài chính”. Quyết định đầu tư được thông qua ngày 15/01/2000. Tại Hội nghị “Cát cánh 2000” ở Đại Lải tháng 2/2000, tôi trình bày mục tiêu và kế hoạch của dự án, trong năm 2000 phải triển khai được một hệ kế toán mới chuẩn thế giới trong toàn FPT. Tôi nhớ rất rõ khi thảo luận về dự án này, chiến hữu ISO của tôi, Hùng Râu, đã phát biểu rằng không thể thực hiện dự án trong vòng một năm. Râu hỏi: “Cơ sở nào mà các anh dám khẳng định dự án sẽ thành công trong năm 2000?”, một câu hỏi rất gàn sặc mùi Râu. Tôi trả lời “Có sự cam kết của lãnh đạo, có tôi trực tiếp làm Giám đốc dự án, dự án sẽ đúng hạn”. Một câu trả lời cũng gàn không kém và sặc mùi ISO đê Râu ta đê hiểu. Đây cũng là thời điểm tôi nhận nhiệm vụ xây dựng lại FSS sau khi tách FSOFT. Tuy nhiên, thâm tâm tôi chẳng ngán cái dự án kia.

Việc chuẩn bị dự án được tiến hành gấp rút. Tôi lên kế hoạch dự án đúng chuẩn ISO, với 3 quản trị viên: TùngND phụ trách quy trình;

HuongVM phụ trách triển khai công nghệ; và TiếnLQ phụ trách đào tạo nâng cao năng lực quản lý tài chính cho cán bộ FPT. Đầu tiên mời PWC vào làm tư vấn về chương trình phần mềm và đánh giá hiện trạng quản lý của FPT. PWC khuyên nghị dùng Solomon, một phần mềm của Mỹ bậc trung đã vào VN được mấy năm. Oracle thì tuyên bố hạ giá rất ưu đãi cho FPT để lôi kéo FPT dùng Oracle Finance (lúc ấy tôi mới biết Oracle không chỉ bán DataBase). Còn Movex, phần mềm chạy trên AS/400, thậm chí còn tuyên bố biểu không FPT phần licence. Cả 3 nhà cung cấp đều trình bày xeminar rất kỹ và hết sức lôi kéo chúng tôi. Sau nhiều lần thảo luận, kể cả bỏ phiếu kín, dựa trên năng lực cán bộ FSS, mục tiêu dự án đặt ra, môi trường công nghệ của mỗi giải pháp, tính toán các rủi ro, chúng tôi quyết định lựa chọn Solomon. Đây là một quyết định sáng suốt và nhờ đó dự án đã đến đích đúng hạn, đúng mục tiêu ban đầu đề ra, tuy rằng không phải Solomon không có các hạn chế.

Chúng tôi phải trả 15K\$ cho báo cáo BRIM phân tích hiện trạng quản lý tài chính FPT của PWC, mà đúng ra là 30K nếu chúng tôi không sử dụng dịch vụ tư vấn tiếp theo triển khai Solomon. Lần đầu tiên tôi trực tiếp chứng kiến, nếu biết làm tư vấn thì thu bội tiền như thế nào. Báo cáo gồm hơn 20 trang, trong đó có 2 đánh giá có giá trị hơn cả mà tôi còn nhớ được là FIS và FSI có cấu trúc không rõ ràng trong một hướng kinh doanh và FPT không định lại giá hàng hóa kịp thời vào cuối năm để hạch toán cho đúng kỳ hơn.

Hợp đồng tư vấn với PWC cũng chẳng giống ai. Chúng tôi chỉ thuê PWC phân tích khác biệt (gap), lên yêu cầu người sử dụng và tư vấn triển khai, còn FPT chịu trách nhiệm triển khai. Bằng cách đó, chúng tôi giảm 50% giá trị hợp đồng tư vấn và sau này cán bộ FPT đã làm chủ được Solomon, cho phép tự thay đổi, nâng cấp quản lý, mở rộng quy mô triển khai (đến HCM) hoặc kết nối, cấp tin cho các ứng dụng khác mà không phiền đến nhà tư vấn giá cao vời vợi.

Cá nhân tôi sau một hồi làm việc, thấy cả đội FPT lẫn PWC toàn nói về định khoản, hạch toán, tài khoản nợ, tài khoản có, không hiểu gì hết. Tôi thấy nếu mình không có kiến thức kế toán sẽ không hoàn thành tốt vai trò gGám đốc dự án. Thế là mua một quyền kế toán đại

cương, đọc ngẫu nghiến, vướng thì hỏi Kế toán trưởng TùngND, chẳng giấu dốt gì cả. Đến khi vỡ các vấn đề ra, tôi thấy kế toán là rất hay, rất cần cho quản trị doanh nghiệp. Nhờ đó tôi tham gia thực sự vào thảo luận các quy trình của FPT. Nhờ đó có lần tôi làm “quan tòa” phán xử đội FPT và đội PWC cãi nhau không đi đến kết luận cho việc sửa đổi một số quy trình cũng như tìm giải pháp giải quyết chúng. Tôi chỉ kém mấy tay FAF là chúng nhớ vanh vách các số tài khoản cũ thế bằng số, còn tôi chỉ ở mức logic là tài khoản hàng hóa, tài khoản cho vay mượn hay tài khoản chi phí gì đó. Hoặc chúng định khoản nhanh hơn vì tôi chưa phải làm thực tế.

Theo thời gian, các nhóm từ từ tiến lên với các sản phẩm lần lượt ra đời. TùngND chỉ đạo rất tốt phần viết quy trình, chẳng gì hắn đã rất thạo Balance khi xưa, nay gặp một môi trường như Solomon thì như cá gặp nước. Rồi tập huấn quy trình trong FAF. Nhóm FSS cũng đã dựng xong chương trình sau khi làm phù hợp yêu cầu của FPT. Phần quan trọng hơn là Solomon cho phép chúng ta xây dựng một hệ FIFA/MIS mới mạnh hơn trước rất nhiều lần. Nhóm Solomon của FSS chỉ có mỗi Hương VM là người cũ, còn toàn anh chị em mới, trưởng thành nhanh chóng qua dự án, sau này phát triển lên thành BU3. Thời gian cuối năm phải chuyển đổi số liệu, FAF và đội Solomon làm việc quên cả weekend, tối nào cũng 8-9h mới về nhà. May mà chồng con chưa bỏ.

Dự án đi đúng tiến độ, cut over từ 01/01/2001. Đó có lẽ là tháng cảng thẳng nhất cho đội dự án. Họ làm ngày làm đêm để việc chuyên đổi dữ liệu được khớp, không vênh. Họ phải đóng ngày đều đặn, mà trước đó phải sửa hết lỗi phát sinh trong ngày. Có nhiều lỗi tìm toét mắt không ra nguyên nhân. Sự hỗ trợ của Solomon, của PWC là không đủ, nhiều lỗi không biết từ đâu. Nhiều nhân viên thao tác sai quy trình, thế là đội dự án sửa dữ liệu hết hơi. Nhiều gia đình nhân viên nữ của đội dự án trên bờ đô vỡ. May mà từ tháng 2 mọi việc từ từ đi vào quỹ đạo. Sang tháng 2, đóng tháng giêng xong, FIFA và MIS bắt đầu có diện mạo mới. Lúc này cả công ty mới thấy giá trị của Solomon, dù rằng khi vận hành có phức tạp hơn, chạy có chậm hơn FOX Pro

Tháng 3, đội dự án kéo quân vào Nam triển khai cho HCM. Cả FPT đã chuyển sang môi trường mới. Hồi đấy không nói ERP như bây giờ nhưng những gì đã triển khai là nền tảng cho một ERP. Sau này Solomon, FIFA/MIS còn tiếp tục phục vụ cho mô hình tập đoàn của FPT, mở rộng cho quản lý lắp ráp máy tính, cùng giao tiếp với các hệ thống tác nghiệp, với quản trị nhân sự, lương hay quản lý tài sản cố định. Các bài toán được giải quyết nhiều khi còn vượt cả khả năng của Solomon và FPT mà không phải mua licence tiếp nữa, ví dụ cho phần công ty đa chi nhánh, chúng ta đã có FIFA Consolidate thay thế và tốt hơn, trúng hơn với nhu cầu của FPT.

Tổng kết năm 2000, đội dự án Solomon được khen thưởng toàn công ty và HươngVM được đứng lên bục Á hậu, mà chắc chắn là do thành tích triển khai Solomon chứ không phải vì các số đo của Hương.

Leadership Building - Chất lượng của công tác lãnh đạo

Năm 2001, FPT thành công khá toàn diện. Lượng cán bộ FPT đã vượt qua con số nghìn người. Các bước phát triển mới của FPT đòi hỏi những phương thức lãnh đạo mới, có tính hệ thống hơn, dễ áp dụng ở nhiều cấp trong FPT. FPT chuẩn bị thống nhất Bắc Nam và chuyên đổi thành một công ty cổ phần. Tiếp theo FPT sẽ tiến lên mô hình tập đoàn với nhiều công ty chi nhánh. Anh Bình đã nghĩ ra môn võ thỏa mãn nhu cầu này: Leadership Building (kỹ năng lãnh đạo), mà sau này chúng tôi gọi đơn giản là LB. Đây là một lý thuyết không dễ hiểu cho đa số cán bộ FPT, vì vậy việc triển khai cũng gặp nhiều khó khăn.

Năm 2002, được anh Bình gắn tên là năm Leadership Building. Cũng như mọi năm, hội nghị tập huấn LB được diễn ra tại Đèo Sơn vào các ngày 5-6/3/2002. Anh Bình dành trọn cả buổi sáng để giảng bài về LB. Đề tài sôi nổi nhất là khái niệm Leader và Manager (nhà lãnh đạo và nhà quản lý), mà dân FPT gọi nôm na là L/M. Rồi lý thuyết nói rằng anh hoặc thiên về L, hoặc thiên về M. Có những tiêu chuẩn để phân biệt L với M, ví dụ như nếu anh biết đánh đàn piano thì anh là L (?), hoặc gia đình anh trực trặc thì anh là L (?), làm cho

anh em nhiều người hoang mang, chẳng hiểu mình là L hay là M, hay chẳng L mà cũng không M. Tôi cũng chẳng biết mình là L hay M, mặc dù ai cũng nói tôi là điển hình của M. Mà Lờ hay Mờ là biết thế, còn khi đi làm việc cứ phải làm tốt mới được.

Cũng theo lý thuyết, LB bao gồm 6 cục, ba chia cho L: định hướng, tập hợp lực lượng và động viên cỗ vũ. 3 cục dành cho M là lập kế hoạch, tổ chức thực hiện, kiểm soát. Lý thuyết cũng dạy rằng, nếu có đủ 6 cục đó mạch lạc, rõ ràng thì thế nào cũng thành công. Nghe ra thì LB là chìa khóa dẫn tới thành công cho bất cứ cán bộ lãnh đạo nào, cho bất cứ bộ phận nào. Vấn đề là có tìm được LB cho chính mình hay không?

Anh Bình mời tôi làm quản trị dự án triển khai LB trong FPT. Tôi đã nhận lời trong sự ngạc nhiên của nhiều cán bộ FPT. Trong mắt họ, tôi là một cực khác hẳn với anh Bình. Nếu anh Bình hay có những lý thuyết cao siêu thì tôi lại hay lao vào các công việc có kết quả cụ thể (hay đó chính là L và M?). Món LB lần này nhiều người cho là rất cao siêu, nên không hiểu được vì sao tôi lại nhiệt liệt ủng hộ việc xây dựng LB và triển khai ở các cấp trong FPT. Lần này không hẳn chỉ là khả năng quản trị dự án của tôi. Năm 2000 tôi phải nhận trách nhiệm lãnh đạo FSS sau khi FSOFT tách ra làm xuất khẩu phần mềm. Khi ấy FSS chỉ có 18 người. Đến 2002 con số đã lên trên 100, đã có 4 BU riêng biệt, doanh thu cũng đã kha khá và số dự án sản phẩm tăng lên nhiều. Tôi đã phải có những cách để quản lý FSS được tốt, chuẩn bị cho các cán bộ trẻ trưởng thành lên đảm nhận vị trí quan trọng hơn. Công việc của FPT không cho phép tôi ở lại FSS lâu dài. Trong 2001, FSS đã mời anh Bình giảng một buổi về kỹ năng quản trị, mời anh Việt tròn giảng mấy buổi về kỹ năng giao tiếp, kỹ năng trình bày,... Khi anh Bình tung ra LB, tôi nhận thức ngay tầm quan trọng của nó và cho triển khai ngay tại FSS, nơi mà trước đó tôi đã manh nha một số nét của LB. Cùng với lý thuyết fractal, LB thực sự đã góp phần phát triển FSS trở thành một đơn vị lớn và có lãi kha khá trong FPT.

Nếu như việc đào tạo LB ở cấp Công ty do anh Bình trực tiếp thực hiện có chút ít kết quả thì việc triển khai đào tạo xuống các bộ phận

đã gặp nhiều khó khăn trở ngại. Nhiều giám đốc nói thẳng rằng em chưa hiểu gì nhiều thì làm sao đào tạo được LB cho quân. Có giám đốc làm LB khá tốt nhưng đào tạo cán bộ của mình thì lại không chịu làm. Bên cạnh đó, việc xây dựng định hướng ngắn hạn, dài hạn cho các bộ phận cũng được xác định trong nội dung xây dựng LB. Anh nào cũng là số 1 VN trong lĩnh vực tôi đang kinh doanh. Các đối thủ của FPT mà nghe được định hướng này thì chúng có thể sẽ bỏ hết sang làm việc khác, nếu không muốn bị FPT đè bẹp.

Không những thế, mẫu KHKD bị thay đổi hẳn theo kiểu LB. Tôi còn mạnh dạn gói chung cả mẫu lập kế hoạch và mẫu tổng kết thành một bản. Bảo vệ KHKD bây giờ gọi là bảo vệ LB, tổng kết cũng là tổng kết LB.

Tuy chưa chuẩn hóa được như ISO, công tác LB giống như mưa lâu thảm đát, bây giờ đã trở thành một món ăn quen thuộc của các managers FPT, ở mọi nơi, mọi cấp. Thực tế cũng chứng minh rằng nơi nào làm tốt LB, nơi đó có thành công, có phát triển. LB cũng đã hỗ trợ to lớn cho việc tách các công ty chi nhánh theo ngành kinh doanh. Năm 2003 FPT phát triển nhanh trên cả quân số, số công ty con và cả về doanh số. Việc dựng một bộ phận mới lên không còn là việc khó trong FPT.

Trong không khí tổ chức 15 năm FPT, anh Bình quyết định dựng bản đồ gene công ty cho FPT. LB được đặt ở vị trí thứ hai sau phần triết lý. Nếu bản đồ gene của anh Bình với triết lý là gốc, tiếp theo là LB, là quy trình chất lượng rồi mới đến hệ thống thông tin thì thực tế của FPT đi đến bộ gene này hơi khác, FPT làm chất lượng, hệ thống thông tin rồi mới đến LB. Nhận thức là một quá trình. Tôi chưa hiểu đến khi FPT 20 năm, 25 năm thì gene của FPT sẽ gồm những câu thành gì đây? Chắc anh Bình cũng chưa nghĩ ra.

Có thực LB là gene của FPT không? Nếu là gene nó có di truyền (fractal) trong FPT hay không? Tôi xin dành câu trả lời cho bạn, những con người FPT yêu quý.

26/08/2003

FIS NHỮNG NGÀY ĐẦU THÀNH LẬP

**Đỗ Cao Bảo
TGĐ Công ty Hệ thống Thông tin FPT**

30/12/1994 - Bước ngoặt quan trọng

Trong suốt chặng đường 15 năm phát triển của FPT có rất nhiều sự kiện, nhiều thời điểm quan trọng ghi dấu ấn không thể nào quên đối với con người FPT các thế hệ khác nhau.

Một trong những sự kiện và thời điểm quan trọng nhất là quyết định đưa FPT trở thành công ty tin học hùng mạnh số 1 Việt Nam vào năm 1994. Lúc này FPT chỉ tương đương các công ty 3C, GENPACIFIC và Seatic (tiền thân của công ty Lạc Việt bây giờ)... Trước đó, người FPT khi đi làm việc với khách hàng và gặp gỡ các hãng nước ngoài, dù hết sức tự tin cũng chỉ dám giới thiệu mình là “Một trong số các công ty tin học hàng đầu Việt Nam”. Thời điểm này hướng kinh doanh “phi tin” vẫn đang chiếm tỷ trọng lớn nhất của FPT và toàn bộ ban lãnh đạo FPT (anh Bình, anh Tiến, anh Hưng) đều tập trung phần lớn thời gian và sức lực cho hướng “phi tin”, với các hợp đồng xuất khẩu sang Liên Xô và các hợp đồng cung cấp thiết bị cho nhà máy thuỷ điện Hoà Bình & Yaly. Tôi không nhớ là có một ai đó đã tư vấn cho anh Bình rằng “nếu làm phi tin doanh số và lợi nhuận có thể rất lớn, nhưng FPT không bao giờ có thể vươn lên vị trí số 1 Việt Nam được và nếu FPT muốn có vị trí số 1 Việt Nam thì tốt nhất nên tập trung vào Công nghệ thông tin”.

Đầu tháng 12/1994, anh Bình triệu tập những cán bộ chủ chốt về tin học của FPT để bàn về việc cải tiến về tổ chức tin học của FPT. Thời điểm này FPT có 3 bộ phận tin học trực thuộc ban giám đốc FPT là Trung tâm dịch vụ tin học ISC, Showrom (ở 25 Lý Thường Kiệt, ngay trụ sở văn phòng FPT) và Trung tâm Bảo hành (ở 64 Hàng Bồ), trong đó ISC là lực lượng chính bao gồm bộ phận kinh doanh dự án, bộ phận phần mềm, cửa hàng bán lẻ kiêm bán buôn và trung tâm đào tạo tin học. Có thể nói rằng quyết định cải tổ về tổ chức tin học FPT cuối năm 1994 là một bước cải tổ lớn và sâu sắc

nhất, vượt cả việc cải tổ thành lập 3 công ty FIS, FDC và FOX năm 2003.

Sau một vài cuộc họp, bàn bạc, quyết định được đưa ra rất nhanh bằng việc thành lập 7 trung tâm, kinh doanh Tin học theo các hướng: Dự án, Phần mềm, Phân phối, Bán lẻ, Bảo hành và Đào tạo.:

- Trung tâm Hệ thống thông tin - FIS (tiền thân là bộ phận dự án của ISC)

- Trung tâm giải Pháp phần mềm - FSS (tiền thân là bộ phận phần mềm của ISC)

- Trung tâm phân phối máy tính - FCD (tiền thân là bộ phận bán buôn của ISC)

- Trung tâm máy tính và thiết bị văn phòng 1 - FCO1 (tiền thân là Showroom 25 Lý Thường Kiệt)

- Trung tâm máy tính và thiết bị văn phòng 2 - FCO2 (tiền thân là cửa hàng 146 Nguyễn Thái Học)

- Trung tâm Bảo hành - FSM

- Trung tâm đào tạo tin học FIT

Về nhân sự, các trung tâm FSS, FCO1, FSM, FIT được thống nhất rất nhanh: Thành Nam được bổ nhiệm làm Giám đốc FSS, Ngọc Đức được bổ nhiệm làm giám đốc FSM, Tô Tuấn được bổ nhiệm làm giám đốc FCO1, anh Bùi Việt Hà được bổ nhiệm làm giám đốc FIT.

FCO2 được ban lãnh đạo FPT cân nhắc lâu hơn một chút và Phạm Việt Giang, dưới sự giới thiệu của Tiền béo và được anh Ngọc đồng ý, cũng được bổ nhiệm làm giám đốc FCO2. Do tính chất quan trọng của hướng phân phối, mặc dù Tiền béo được đánh giá là rất có năng lực, nhưng vì thời gian làm ở FPT mới được hơn 1 năm nên anh Bình quyết định chỉ bổ nhiệm chức danh phó giám đốc FDC. Mr. Lê Quang Tiền, Phó Tổng giám đốc FPT, được cử kiêm nhiệm Giám đốc FDC.

Tương tự như FDC, do tính chất quan trọng của kinh doanh dự án, ban đầu anh Bình dự định để anh Ngọc làm Phó Tổng giám đốc FPT, kiêm nhiệm Giám đốc FIS, và tôi làm Phó Giám đốc FIS. Rất may là sau đó chỉ 3-4 ngày anh Bình quyết định cải tổ lớn hơn là bổ nhiệm ngay tôi làm Giám đốc FIS.

Sở dĩ có chuyện cân nhắc này, ngoài tính chất quan trọng của hướng kinh doanh dự án thì yếu tố khiến ban lãnh đạo băn khoăn là tại thời điểm đó tôi mới chuyển từ lập trình sang kinh doanh dự án mới được khoảng hơn 1 năm và chưa thể hiện rõ khả năng quản lý, đặc biệt là tố chất kinh doanh. Thú thực lúc đó tôi nghĩ khi anh Bình ký quyết định bổ nhiệm tôi làm giám đốc FIS chỉ có 50% là sự tin tưởng vào năng lực, còn 50% là do “chính sách” cho người thuộc nhóm sáng lập viên FPT.

Nòng cốt ban đầu của FIS bao gồm nhóm kinh doanh dự án và nhóm kỹ thuật triển khai của ISC. Nhóm kinh doanh dự án gồm tôi, Hải Kèu, Sơn ti ti và Trần Thế Hiển. Nhóm Kỹ thuật gồm Phạm Thế Hùng, Phạm Đức Hải, Cao Thăng và Tạ Trần Hạnh, nhóm Công nghệ có Lê Quốc Hữu và Phạm Anh Đức, văn phòng có Mỹ Hương.

Theo nhận định của nhiều người, thời điểm cuối năm 1994 lực lượng của FIS vẫn chưa thật mạnh, Thành Nam đề cử bổ sung Đinh Quang Thái từ bên phần mềm sang. Ngoài ra, có một số thành viên mới tuyển (sau khi chuyển từ 146 Nguyễn Thái Học về 19 Nguyễn Bình Khiêm) gồm Phạm Triệu Linh, Nguyễn Hùng Cường, Lê Bá Tuấn, Đặng Đức Kính.

Việc lựa chọn Phó giám đốc FIS, tại thời điểm này là việc rất khó khăn, 3 ứng cử viên được mọi người đề cử là Lê Quốc Hữu, Phạm Thế Hùng và Đinh Quang Thái. Sau nhiều ngày bàn bạc và cân nhắc cuối cùng phương án bỏ phiếu tín nhiệm được chọn. Những người tham gia bỏ phiếu bao gồm toàn bộ FIS và cả một số người thuộc ISC cũ đã từng làm việc ở 146 Nguyễn Thái Học. Kết quả là Đinh Quang Thái có số phiếu tín nhiệm nhỉnh hơn, lý do như lời Tiến béo và Hải kèu, thì bọn nó tin vào sự giới thiệu và bảo lãnh của Thành Nam.

Với 16 thành viên ban đầu, FIS được chia làm 4 phòng: Phòng Kinh doanh, Phòng Hệ thống, Phòng Kỹ thuật và Phòng Chuyển giao công nghệ (thực chất là phần mềm). Lê Quốc Hữu làm trưởng phòng Hệ thống, Phạm Thế Hùng làm Trưởng phòng kỹ thuật, Đinh Quang Thái kiêm nhiệm Trưởng phòng Chuyển giao công nghệ.

Về việc đặt tên, anh Bình cho phép mỗi trung tâm dựa vào định hướng kinh doanh tự đề xuất tên cho trung tâm mình. Với định hướng kinh doanh dự án tin học, tôi suy nghĩ rất nhiều và quyết định tên của trung tâm phải gắn liền với sản phẩm mà mình sẽ cung cấp cho khách hàng. Thời điểm đó anh Ngọc có câu khẩu hiệu rất nổi tiếng: “Không chỉ cung cấp cho khách hàng máy tính, mà là giải pháp họ cần”. Xuất phát từ suy nghĩ này tôi cho rằng trung tâm dự án sẽ cung cấp cho khách hàng một hệ thống thông tin trọn gói đáp ứng một cách tốt nhất nhu cầu nghiệp vụ và quản lý của khách hàng. Hệ thống thông tin ở đây bao gồm: phần cứng, hệ thống mạng, hệ thống phần mềm (bao gồm cả phần mềm hệ thống và phần mềm ứng dụng), dịch vụ đi kèm (bao gồm dịch vụ lắp đặt, cài đặt, đào tạo, chuyên giao công nghệ, bảo hành và bảo trì hệ thống). Với phương châm như vậy tên “Trung tâm Hệ thống thông tin” được chính thức lựa chọn. Riêng tên tiếng Anh, nếu dịch nguyên văn sẽ là “Information System Center” và tên viết tắt sẽ vẫn là ISC. Nếu vậy tên này sẽ trùng với tên ISC cũ (Information Service Center - Trung tâm dịch vụ tin học). Thời điểm đó quyết tâm của chúng tôi rất cao, nên chúng tôi có vẻ chưa thật hài lòng với việc trung tâm mới của mình chỉ phát triển với tốc độ của ISC cũ. Mặc dù chưa có nhiều kinh nghiệm nhưng chúng tôi có ước vọng là trung tâm mới phải phát triển với tốc độ rất nhanh và phải là một trung tâm hùng mạnh của FPT. Sau khi cân nhắc chúng tôi quyết định bỏ chữ center ở cuối đi và thay vào đó them chữ FPT ở đầu. Vậy là cái tên FPT Information System - FIS chính thức được lựa chọn. Sau đó có người bảo với tôi là tên này trùng với tên của một tổ chức khủng bố hồi giáo. Tôi không biết thực sự có một tổ chức nào có tên như vậy không, nhưng cá nhân tôi rất hài lòng với cái tên này.

Sau khi ổn định tổ chức, tuyển thêm nhân viên, FIS bước vào năm kinh doanh đầu tiên với một tinh thần nỗ lực cao độ cùng một tinh thần chung sức chung lòng. Với cá nhân tôi đây là thời điểm bước ngoặt quan trọng, để đáp ứng được yêu cầu của công việc kinh doanh, tôi đã phải thay đổi rất nhiều: Từ một người chỉ uống được nửa lon bia và nửa ly rượu, tôi đã tập uống rượu cho đến khi đạt đến

mức khách uống một ly, mình uống một ly. Từ một người chỉ biết lập trình, biết rất ít về các vấn đề xã hội khác, tôi trở thành một người biết uống rượu và biết nhiều thứ khác.

Những nỗ lực cao độ của những thành viên FIS đầu tiên đã được đền đáp xứng đáng: Trong năm này FIS và FSS đã thành công trong việc ký được hợp đồng bán 4 máy AS/400 cho Vietcombank trị giá 1,25 triệu USD (hợp đồng kỷ lục lúc bấy giờ), cuối năm FIS mở rộng thêm được một số khách hàng mới: Tổng cục Thuế, Kho bạc nhà nước, Tổng cục Đầu tư, Ngân hàng nông nghiệp, V17, A27, C27, A18 Bộ Công An, Bộ giáo dục đào tạo...

Chính thời điểm này, sau khi đúc kết các kinh nghiệm thành công cũng như thất bại, mô hình marketing hỗ trợ khách hàng 4H đã ra đời và được duy trì cho đến ngày hôm nay.

Kết thúc năm kinh doanh đầu tiên - 1995, một kết quả hết sức bất ngờ với tất cả người FPT cũng như tất cả các thành viên FIS: FIS đạt doanh số 5,8 triệu USD, tăng trưởng 290% (năm 1994 doanh số dự án của FPT chỉ khoảng 2 triệu USD), một con số kinh ngạc và là con số kỷ lục về sự tăng trưởng cho đến tận ngày hôm nay.

Cùng chung thành công với FIS, các trung tâm khác của FPT cũng đồng loạt tăng trưởng và đạt được kết quả thành công không kém: FCO1: 2 triệu USD, FCO2: 1,2 triệu USD, FDC: 2 triệu USD, FSS: 600 nghìn USD. Với kết quả này FPT đã bỏ lại sau các công ty danh tiếng một thời: 3C, GENPACIFIC, Lạc Việt và chính thức trở thành công ty Tin học số 1 Việt Nam.

Những chiến công oai hùng

Một trong những hợp đồng để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong suốt 9 năm kinh doanh của FIS là hợp đồng cung cấp thiết bị và lắp đặt 10 mạng LAN cho ngân hàng Nông nghiệp Nghệ An.

Tôi còn nhớ một buổi sáng 19/12/1995 Phạm Triệu Linh có báo cho tôi tiếp đoàn Ngân hàng Nông nghiệp Nghệ An. Trong buổi làm việc này chúng tôi nhận được đề nghị của anh Tôi, phó giám đốc Ngân hàng Nông nghiệp Nghệ An về việc ký hợp đồng cung cấp thiết bị và lắp đặt 10 mạng LAN cho 10 chi nhánh ngân hàng Nông

nghiệp huyện với một điều kiện hết sức đặc biệt và ngặt nghèo là mạng phải được nghiệm thu trước ngày 01/01/1996. Anh Tời cho biết ngày 01/01/1996 này các chi nhánh ngân hàng nông nghiệp huyện của Nghệ An sẽ khai trương hoạt động, anh đã đi khắp Hà Nội, nhưng không có công ty nào đáp ứng vì thời gian quá ngặt nghèo.

Các bạn thử tưởng tượng: Chỉ còn có 12 ngày nữa làm sao vừa có đủ máy chủ, máy trạm, máy in, thiết bị mạng và phải lắp đặt chúng hoạt động trên địa bàn 10 huyện của tỉnh Nghệ An, trong đó có cả huyện Con Cuông, một huyện miền núi cách xa thành phố Vinh hơn cả khoảng cách từ thành phố Vinh về Hà Nội.

Sau khi nghe đề nghị của anh Tời, cả Phạm Triệu Linh và tôi cùng choáng. Nhưng đã làm kinh doanh, không lẽ lại bỏ qua một cơ hội tuyệt vời như vậy? Khách hàng mang hợp đồng đến tận nơi. Các công ty khác thì đâu hàng. Nhưng nếu nhận thì sao? Liệu có nhập hàng về kịp? Lắp đặt và cài đặt 10 mạng LAN có kịp? Nếu không kịp, họ không nghiệm thu, huỷ hợp đồng thì sao? Hoặc chí ít không có tiền thanh toán thì sao?... Bao nhiêu câu hỏi được đặt ra, nhưng thời gian thì không cho phép. Chúng tôi nhanh chóng kiểm tra nguồn hàng trong kho: các linh kiện mạng thì có sẵn, máy trạm gần 100 chiếc, máy in cũng gần đủ, nhưng còn 10 máy chủ thì kiểm đâu ra? Phải cử người sang Singapore trực tiếp bê hàng về may chăng mới kịp.

Khoảng 15 phút sau, tôi đưa ra một đề xuất hết sức táo bạo: “Bạn em làm được 10 mạng LAN trước ngày 01/01/1996, nhưng với điều kiện anh phải đàm phán hợp đồng thật nhanh và hợp đồng phải ký trước ngày 22/12/1995”.

Với quyết tâm của 2 bên, hợp đồng trị giá hơn 220.000 USD đã được ký đúng vào ngày 22/12/1995. Chúng tôi quyết định thành lập ban triển khai hợp đồng. Phạm Hồng Hải được cử làm tướng chỉ huy mặt trận tiền phương đặt tại thành phố Vinh. Ngay ngày 22/12 một người được cử sang Singapore nhận máy chủ của hãng Compaq và vận chuyển kèm theo chuyến bay ngày 24/12. Trong nước, ngày 22/12 chuẩn bị máy trạm, máy in, HUB, card mạng, HUB... Tôi

22/12 một chuyến ô tô tải trồ hàng hoá khởi hành cùng với 7 chiến sĩ do Phạm Hồng Hải dẫn đầu đã lên đường vào Vinh.

Tại Vinh hàng hoá được gửi vào kho của Ngân hàng Nông nghiệp Nghệ An. Phạm Hồng Hải chia quân làm 3 tố, mỗi tố có nhiệm vụ linsk thiết bị của 1 mạng và phải hoàn thành việc lắp đặt 1 mạng LAN (cả Cablling) trong vòng 2 ngày. Với phương pháp này trong vòng 6 ngày (23-28/12) chúng tôi đã hoàn thành việc lắp đặt mạng LAN.

Tại Hà nội, sau khi nhận máy chủ và máy trạm, việc cài đặt hệ điều hành Novell Netware cho các máy chủ và cho các máy trạm được tiến hành nhanh chóng. Khi máy chủ được cài đặt và vận chuyển vào Vinh thì việc cabling đã được hoàn tất. Chúng tôi chỉ còn việc cuối cùng là kết nối mạng, chạy thử và nghiệm thu.

Cuối cùng đúng ngày 01/01/1996 toàn bộ 10 mạng LAN của 10 chi nhánh Ngân hàng Nông nghiệp Nghệ An đã chính thức hoạt động và được nghiệm thu. Niềm vui thật là khôn tả cho cả hai bên. Ngân hàng nông nghiệp Nghệ An thì vui mừng vì có hệ thống mạng phục vụ cho việc hoạt động giao dịch của chi nhánh, FIS vui mừng vì đã thực hiện xong một hợp đồng quan trọng với một thời gian không tưởng. Thật là một kỳ tích.

Có thể nói đây là hợp đồng được tổ chức thực hiện một cách tốt nhất, hoàn hảo nhất trong lịch sử của FIS, đến tận bây giờ mỗi khi nghe nói lại tôi vẫn không tin được tại sao khi ấy chúng ta lại có thể làm được một kỳ tích như vậy? Tôi cho rằng thật là sai lầm nếu kỳ tích này không được đưa vào kỷ lục Guinness. Các thế hệ FIS luôn luôn khâm phục và ghi nhận kỳ tích này của các anh Phạm Triệu Linh, Phạm Hồng Hải, Phạm Đức Hải, Cao Thăng, Tạ Trần Hạnh, Đặng Đức Kính, Lê Bá Tuân, Nguyễn Lâm Thanh...

FIS NGÀY HÔM QUA

Nguyễn Mỹ Hương
Công ty Hệ thống Thông tin FPT

Thành lập vào đầu năm 1995 theo QĐ số 311294.2/ TCCB - FPT trong chiến lược cài tổ FPT nhằm đưa FPT thành công ty số 1 ở Việt Nam về Công nghệ - Tin học với cái tên đầu tiên là Trung tâm Hệ thống thông tin FPT, đến nay FIS đã là một tổ chức phát triển nhanh và bền vững ở FPT. Nhìn lại những năm qua, FIS đã phát triển qua ba giai đoạn cơ bản nhất để thành công như ngày hôm nay:

Giai đoạn 1: 1995 - 2000 Phát triển thị trường

Giai đoạn 2: 2000 - 2003 Xây dựng lực lượng công nghệ

Giai đoạn 3: 2003 - 2005 Hoàn thiện tổ chức

Năm 1995 khi FIS được thành lập, công việc gồm 4 mảng lớn. Kinh doanh trực tiếp anh Đỗ Cao Bảo phụ trách; hỗ trợ viết dự án, bây giờ gọi là Presale, ủy quyền toàn bộ cho anh Thái; Phòng kỹ thuật triển khai ủy quyền cho anh Phạm Thế Hùng; Phòng tích hợp hệ thống ủy quyền cho anh Lê Quốc Hữu. Mục tiêu lớn nhất lúc bấy giờ là phát triển thật nhanh thị trường, toàn bộ những người cung cấp nhất lúc bấy giờ là anh Bảo, anh Thái, anh Hùng, anh Hữu, anh Hiển, anh Linh đều tham gia vào quá trình marketing. Các mảng công việc kỹ thuật đều do yêu cầu của thị trường đặt ra và thường đi chậm một bước so với marketing. Tổ chức lúc đó còn rất non yếu, vốn vẹn chỉ có ba phòng, việc điều khiển các phòng rất rời rạc, nhiều lúc còn bất đồng. Việc xác định phát triển đầu tàu kinh doanh trước là bước đi vô cùng đúng đắn, để rồi kết quả kinh doanh năm 1995 là 5,8 triệu USD, tăng trưởng đến gần 300%, với thành tích nỗ lực vượt bậc của tất cả thành viên FIS hồi đó mà nổi bật nhất là anh Phạm Triệu Linh với khách hàng điện lực đã đem về doanh số lên tới 600K, một con số hết sức ấn tượng. Hết năm 1995, do nhu cầu phát triển của FPT, anh Bình đã bổ nhiệm anh Phạm Hồng Hải - đang quản lý phòng kinh doanh của FIS - làm Giám đốc FDC và anh Thái Thanh Sơn - một người lẫy lừng trên văn đàn FPT - đã được chọn vào vị trí

Trưởng phòng Marketing lúc bấy giờ. Sau này do một số lý do cá nhân, anh Sơn đã chuyển sang Phòng kế hoạch kinh doanh FBP. Cùng với việc củng cố phòng kinh doanh, FIS cũng củng cố lại phòng kỹ thuật triển khai, với sự tiến cử của anh Hải PH, anh Bảo đã đề nghị bổ nhiệm anh Cường NH phụ trách phòng kỹ thuật triển khai và tham gia Marketing thị trường Bộ Công an mà không cần bát cứ thủ tục thử thách và đánh giá nào. Thực tế đã chứng minh quyết định hồi đó của anh Bảo là chính xác, anh Cường đã thành công trong cương vị trưởng phòng kỹ thuật triển khai, năm 1996 anh đã chỉ đạo triển khai thành công toàn bộ doanh số của FIS, đâu đó lên tới hơn 8 triệu USD.

Trước năm 2000, khi bảo vệ kế hoạch kinh doanh, hội đồng giám khảo thường nhận xét là lực lượng công nghệ của FIS chưa đáp ứng kịp cho nhu cầu công việc, phải phụ thuộc nhiều vào các hỗ trợ bên ngoài. Sang năm 2000, việc thành lập Fsoft lại tạo ra trào lưu phát triển công nghệ mới. Phòng công nghệ của FIS bị xao động trước xu thế sát nhập với Fsoft, phòng hệ thống FIS gặp một số vấn đề xáo trộn về nhân sự như anh Đức Hùng rồi lại đến Lâm Thanh ra đi, phòng công nghệ mạng cũng lúng túng do sự co cụm ở từng mảng công nghệ. Tình thế đó đẩy ban lãnh đạo FIS bước sang giai đoạn chiến lược thứ 2 trong khi vẫn tiếp tục thực hiện giai đoạn 1, chiến lược thành lập phòng phát triển thị trường do “cầu hiền” được Bùi Hùng - phụ trách EQUANT Hà Nội về làm trưởng phòng - cùng với một loạt các cán bộ kinh doanh tiềm năng như anh Lê Thành Trung, Đinh Văn Minh. Cùng với chiến lược tiếp tục đẩy mạnh kinh doanh, FIS bắt đầu trào lưu phát triển các chuyên gia công nghệ. Anh Bảo cũng đã có lúc tự hào “Tôi luôn sử dụng những người bình thường để đạt được kết quả cao (hiệu quả kinh doanh cao). Nổi súng đầu tiên là anh Võ Thành Vinh là người lấy chứng chỉ OCP đầu tiên ở Việt Nam, tiếp sau đó việc đặt mục tiêu cho phòng kỹ thuật mạng của FIS trở thành tổ chức mạng số 1 Việt Nam với sự kiện “Quyết tâm thư” nổi tiếng và việc phát động phong trào lấy các chứng chỉ của CISCO đã làm cho lực lượng công nghệ của FIS liên tiếp gặt hái được các bằng cấp công nghệ danh giá nhất thế giới. Tình thế đã hoàn toàn

thay đổi, FIS đã trở thành một cơ thể tương đối hoàn chỉnh, nó đã ít phụ thuộc hơn nhiều tới lực lượng công nghệ bên ngoài. Việc hoàn thành các dự án công nghệ Internet Việt Nam, thanh toán tập trung của VCB, cung cấp các hệ thống máy chủ lớn cho nhiều khách hàng lớn, giải pháp hạ tầng cho Bộ tài chính, xây dựng các hệ thống mạng rộng, phát triển và triển khai hệ thống quản lý hồ sơ an ninh A27, Billing ADB, giải pháp ngân hàng cho VCB, BIDV, ICB... là kết quả của quá trình xây dựng lực lượng công nghệ, FIS đã trở thành lực lượng tích hợp hệ thống mạnh nhất Việt Nam.

Thực sự phải nói giai đoạn ba được bắt đầu từ năm 2000 mới đúng, việc cầu hiền anh Bùi Hùng, anh VịnhDT vào năm đó là do anh Bảo đã nghĩ tới việc cải tổ tổ chức của FIS. Muốn thành công phải mạnh dạn cải tổ hơn nữa, cơ chế ủy quyền cao hơn và chấp nhận rủi ro nhiều hơn, với quyết tâm tạo sự phát triển vượt bậc của FIS, anh Bảo đã rất mạnh mẽ khi quyết định thành lập các BU trong FIS, được sự ủng hộ của một số managers trong FIS và nhất là sự ủng hộ tuyệt đối của anh Bình, năm trung tâm con được thành lập. Kế hoạch cải tổ nhân sự này FIS đã thu được kết quả vượt quá mong đợi mà sau này mô hình BU còn được nhân ra các đơn vị khác ở FPT. Bước vào 2003 việc thành lập Công ty Hệ thống Thông tin FPT cùng với việc thành lập hai công ty con nữa của FPT là mốc phát triển tổ chức toàn diện nhất, nó bảo đảm cho sự phát triển thị trường cũng như phát huy điểm mạnh cả hai miền. Tuy nhiên, với mười mây trung tâm với những chức năng còn dâmm chân nhau, chắc chắn quá trình hoàn thiện nhân sự còn phải tiếp diễn trong tương lai.

Cả ba quá trình trên ban lãnh đạo FIS mà người đứng đầu là anh Đỗ Cao Bảo đã thực hiện liên tục và song song suốt từ năm 1995 đến nay và chắc chắn còn tiếp tục trong tương lai, việc chia tách từng giai đoạn là tương đối, nhưng nó cũng chính là mức độ ưu tiên của các công việc cần thực hiện đối với các tổ chức kinh doanh. Người viết tin tưởng rằng kinh nghiệm vận hành con tàu FIS của anh Đỗ Cao Bảo sẽ giúp ích rất nhiều cho những thuyền trưởng các thuyền con của FIS ngày hôm nay.

FSS XƯA VÀ NAY

Đội ngũ Managers FSS

PHẦN I: FSS- NHỮNG NGƯỜI ĐẦU TIÊN

Trần Thanh Hà

Sau những nỗ lực không ngừng của Phó Tổng giám đốc Bùi, FSU3 cuối cùng cũng được tách ra và tiếp nhận lại toàn bộ các dự án phần mềm nội địa do FSS và kế đến là FSOFT để lại. Việc đầu tiên là xây dựng lại đội ngũ nhân viên mà đa phần đang theo các dự án làm cho nước ngoài bấy giờ (thời đó trừ dự án làm với Bộ Tài chính và Tổng cục Thuế, còn lại anh em đều thuộc các dự án nước ngoài). Trải qua thời gian một số anh đã không còn làm ở FPT nữa với những lý do khác nhau, người bận đi học, người vì cuộc sống, người vì công danh, nhưng tất cả họ đã làm nên FSS ngày hôm nay. Hồi đó FSU3 chỉ có 18 người chưa kể Giám đốc Bùi Quang Ngọc. Tôi rất muốn kể ra đây tất cả về 18 người đầu tiên, nhưng chắc chắn họ sẽ được nhắc tới nhiều ở các phần tiếp sau của cuốn Sứ ký này. Tôi chỉ mạn phép nói qua về bốn con người có ảnh hưởng sâu sắc đến FSS từ trước tới nay.

Nguyễn Tú Huyền

Tóm tắt qua về nhân vật Tú Huyền “tù” này, bạn có thể hình dung dựa trên những nhận xét, trêu chọc... của các cá nhân khác:

- Nhân vật chính trong bài “Bên kia sông Tô”
- Trẻ mãi với thời gian theo nhận xét của rất nhiều khách hàng
- Mái tóc chắc như dây thừng, theo Đinh Anh, người từng rất nhiều năm giật bím tóc của chị
- Là người nổi trội nhất FSS vì có hai cô con gái giống hệt nhau, khác hẳn anh em sinh đôi Toàn - Thắng

- Là nữ PGĐ đầu tiên của FSS.

Là người có thâm niên cao nhất FSS khi đó, chỉ sau Giám đốc, chị tham gia hầu hết các dự án của FSU3 khi đó với vai trò đầu tàu. Gần như toàn bộ FSU3 tham gia dự án Ngân sách do chị làm QTDA. Những thành viên của dự án đó sau này cũng trưởng thành và làm việc rất tốt. Lúc đó FPT đang nỗ lực để đạt chứng chỉ ISO 9001 và Ngân sách là một trong số những dự án được đem ra để kiểm tra. Tất cả các tài liệu cần thiết đã được chị và các em Vân - Loan hoàn thiện trong một thời gian kỷ lục và hiện nay FSS vẫn đang duy trì hệ thống chất lượng ISO 9001 đạt được từ đó.

Sau dự án Ngân sách chị được giao trọng trách xây dựng lại sản phẩm SmartBank, sản phẩm mà FSS trước kia và FSOFT đã phát triển, triển khai thành công cho APBank/Lào Việt Bank. Lúc đó chương trình chạy khá ngon vì ít chức năng hơn bây giờ nhiều, nhưng không hiểu sao APBank thì đứng trên bờ vực phá sản, Lào Việt Bank thì không tin tưởng vào chương trình của FPT. Từ ngày có được bàn tay chăm sóc của chị, SmartBank lớn mạnh không ngừng, SmartBank ngày càng hoàn thiện với rất nhiều công sức và tâm huyết của chị. Từ đó tới nay SmartBank liên tiếp gặt hái được những thành công vang dội và là sản phẩm đem lại lợi nhuận cao nhất cho FSS.

Vũ Mai Hương

Hương “còm” không phải là vợ Thắng “còm” mà có tên vậy đâu. Ngày xưa chị Hương quả là còm thật (chưa chắc bằng em GiangND bây giờ). Là người biết mọi chuyện ở công ty, là người chị của tất cả các đàn em FSS. Ngoài việc là một Quản trị dự án xuất sắc chị có thể coi là một tổng quản hoàn hảo của FSS. Khi xưa FSS chỉ có mỗi chị và Tú Huyền, chị đã lo cho tất cả các anh em một cuộc sống không hề thiếu về nhiều mặt. Đến lúc FSOFT (FSU1-3) chuyển trụ sở về HITC chị là người lo liệu mọi việc cho anh em, mọi người chỉ mỗi việc bê máy tính đặt lên bàn là đã có một chỗ làm việc như ý. Khi FPT hiện đại hoá hệ thống Quản trị doanh nghiệp, chị là Quản trị dự án khi mà trong tay không có một mông quân nào. Kết quả hệ thống Solomon đã được áp dụng thành công tại FPT và kết quả chị thu

được là một đội ngũ nhân viên: HằngNT, HoàngDT, NgọcVQ, GiangNT... Đến lúc FSS có nhu cầu chuyển địa điểm mặc dù đang là Giám đốc Enterprise Business Unit chị cũng nhận nhiệm vụ tổng quản trong dự án chuyển trụ sở mới.

Dương Dũng Triều

Ngày xưa anh nổi danh với đôi mắt tinh tường, anh em trong cùng bộ phận gọi anh là “cú mèo”, một thời bị chọn làm vị trí lá chắn cuối cùng trong đội bóng FSS. Ngày nay mắt đã cận, bụng đã to, không thể theo đàn em ra sân bóng, nhưng anh vẫn còn tham gia đội rất nhiệt tình với những khoản tài trợ kέch xù. Anh em rất quý anh vì ngoài vị trí chính thức là lãnh đạo bộ phận anh là người rất gần gũi với mọi người. Với ToanPT, ThanhHà hay Tuấn nở anh là bạn chửi bậy hàng ngày (đấy là khi xưa FSS vắng người, nhân tài chửi bậy ít, giờ đây cỡ như HoangDT có hàng rồ). Chỉ vài tiếng không thấy tiếng anh ở khu cuối của toà nhà HITC lập tức mọi người lại thấy vang lên từ xa một giọng chửi bậy cỡ như ở Trại gǎng hay Ga Hàng cỏ.

Với chị em anh như là Recycle Bin, hàng ngày hàng giờ anh phải nghe hàng loạt những vụ việc của Vân chị, Vân em... thế mà không điên mới tài. Với khách hàng anh có một vẻ chân thật của một chủ nông dân miền sơn cước “Thằng đấy trông như thế không tin được thì còn tin ai”, người như vậy quả không hổ danh là chiến sĩ kinh doanh. Là người vô cùng tâm huyết với thị trường phần mềm nội địa, anh luôn có mặt tại những nơi mà “hình như” chúng nó cần chương trình. Từ chứng khoán - sàn giao dịch, báo cáo nhanh, web site bắn bắn đến nghiệp vụ bảo hiểm rồi Ngân hàng, Billing, không cái gì anh không biết. Ngày đầu lúc FSU3 (FSS) tách khỏi FSOFT, anh ngày nào cũng lang thang khắp toà nhà HITC để gạ gẫm tay chân về với mình. Black list của anh dài dằng dặc gồm những VinhLD và đàn em, ThanhHa, SơnHT, QuynhVT và “chó đàn”... nhưng cuối cùng anh cũng đành bằng lòng với hai người trong số đó. Nhìn lại thời đó với số người hiện nay chắc anh không ngờ mình lại giỏi như vậy (thu phục thêm được cả trăm người). Những năm đầu kinh doanh khó khăn, anh em đa phần ít kinh nghiệm, dự án chậm liên miên, anh lúc

nào cũng đầu bù tóc rối, nụ cười luôn méo mó. Những khó khăn ban đầu đã được anh dần đẩy lùi với sự hỗ trợ của các cộng sự. Đầu tiên là việc hoàn thành doanh số năm 2001, nên nhớ rằng chưa bao giờ phần mềm hoàn thành doanh số, tiếp đến là những thành công vượt bậc năm 2002. Hiện nay anh đang là Phó Giám đốc phụ trách việc tìm công ăn việc làm cho 200 nhân viên FSS, đồng thời kiêm chức Giám đốc Telecom Business Unit.

Nguyễn Quang Anh

Là người anh thân thiết của tất cả mọi nhân viên FSS, là nhân vật chính trong “Chuyện tình thời thỏ tả”. Anh luôn giành được sự nể phục của các đồng nghiệp FPT cũng như sự kính trọng của các bậc đàn em. Từ thời còn là sinh viên ĐHBK anh đã gắn bó với FSS, với các dự án của Tổng cục Thuế và cho tới nay anh vẫn gắn bó với khách hàng này. Hiện nay, anh là Giám đốc MOF and Taxation Solution Business Unit.

Các gương mặt khác

Trải qua bao nhiêu khó khăn, thăng trầm của FSS, các thành viên đầu tiên đã trưởng thành và là những cán bộ chủ chốt của FSS. Một số thành viên đã không còn làm việc tại FPT nữa (vì nhiều lý do khác nhau), nhưng những đóng góp ban đầu của họ với FSS sẽ luôn được nhắc đến với những dòng chữ trân trọng nhất.

Đó là những anh, chị:

1. Lê Văn Hưng
2. Bùi Công Nguyên
3. Trần Lương
4. Phan Thanh Toàn
5. Phan Việt Thắng
6. Phạm Thuý Loan
7. Nguyễn Thanh Hải
8. Nguyễn Việt Dũng (A)
9. Dương Văn Anh
10. Ngô Đức Minh

11. Lê Anh Tuấn
12. Nguyễn Việt Dũng B
13. Đặng Ái Vân
14. Nguyễn Trường Giang

PHẦN II: TỪ SIBA TỚI SMARTBANK

Nguyễn Tú Huyền

SIBA

Nhắc đến SMARTBANK không thể bỏ qua tiền thân của sản phẩm này là SIBA. Giống như SMARTBANK, SIBA cũng có nhiều phiên bản. Phiên bản SIBA cũ nhất hiện đang chạy tại VID PUBLIC BANK (tháng 10 năm nay bản này sẽ được thay bằng bản SMARTBANK đời cuối). Nếu mở code của SIBA ra đọc các bạn sẽ thấy dấu ấn của hầu hết các thành viên đầu tiên của nhóm ngân hàng: anh Lâm Phương, anh Thành, chị Quyên... Anh Phương xây dựng các dạng màn hình và menu hệ thống, anh Thành viết Batch, Vũ (FIBI) viết chuyển tiền. Các bạn trẻ bây giờ không thích dùng chương trình người khác viết, và thích công nghệ mới. Chúng tôi thì dùng lại càng nhiều càng tốt. Khi triển khai Ngân hàng mới rất ít khi chúng tôi viết lại phân hệ nào khi nó đã chạy ổn định ở nơi khác. Tôi nhớ anh Thành rất ấm áp mỗi khi nhắc đến phân hệ chuyển tiền của Vũ (FIBI) và phần tính lãi tiền gửi do tôi viết. Anh bảo phần chuyển tiền thì thiết kế rối rắm, phần tính lãi thì quá nhiều trường hợp. Anh chỉ chờ cơ hội để viết lại. Thé mà 2 phần này hầu như được giữ nguyên từ VID PUBLIC đến các ngân hàng Ching Fong, MAYBANK và tất cả các ngân hàng dùng SIBA khác.

Vào những năm 92-93 hầu như mọi người chỉ dùng Foxproln, SIBA đã khai thác mọi khả năng có thể khai thác của công cụ này. Cho tới nay, sau nhiều năm khi đi triển khai các tỉnh thành khác, chúng tôi vẫn gặp các chương trình FOXPROLN có kiến trúc giống hệt SIBA. SIBA được rất nhiều người dùng yêu thích. Điều mà SIBA không thể vượt qua là tính ổn định của sản phẩm. Lâu lâu lại mất nữa

giao dịch. Tôi nhớ mãi câu nói của Mr. Yew Wan Kup, cựu giám đốc ngân hàng MAYBANK nhận một lần phàn nàn về sự cố này. Ông ta bảo "Dùng chương trình ngân hàng giống người ta đi máy bay, đã tai nạn máy bay là chỉ có chết. Nên chương trình ngân hàng đắt cũng được nhưng không thể có lỗi". Chúng tôi hiểu rằng mình làm máy bay, không phải ô tô. Con đường này thật khó nhưng là con đường chúng tôi đã chọn.

SMARTBANK

Những ngày đầu xây dựng SMARTBANK hẵn là rất lý thú. Rất tiếc tôi không tham dự được đầy đủ. Đó là cuối năm 1997 khi FSS chuyển hướng, chia thành các nhóm: Banking, Thuế, QL văn phòng. Tôi bị tách ra khỏi nhóm ngân hàng, đi làm Thuế. Thực sự các dự án với Tổng cục Thuế và Bộ Tài Chính đã cho tôi rất nhiều kinh nghiệm quản trị dự án và phân tích thiết kế, đặc biệt khi dự án phải sử dụng nhiều nguồn lực bên ta và bên khách hàng. Nhưng tôi vẫn trốn anh Kiên (khi đó là giám đốc FSS) đi họp với nhóm ngân hàng khá nhiều. Nhóm xây dựng SMARTBANK khi đó có anh Phương, anh Thành, Việt Anh, Việt Dũng, Khôi và Quyên. Sau khi triển khai thành công phân hệ FD ở AP Bank, nhóm bắt đầu viết thêm phân hệ tín dụng cho Lào Việt Bank. Lúc này (cuối năm 1999) anh Thành đi làm giám đốc FAT nhưng anh em không tha, cả bọn mang máy sang APTECH ngồi cạnh anh Thành.

Khi thành lập FSS, nhóm ngân hàng được thành lập lại, ban đầu chỉ có tôi và SơnDA vừa trở về từ Hungary. Chúng tôi cùng với Quyên, Khôi triển khai SMARTBANK cho Lào Việt Bank (LVB) Hà Nội. Mặc dù hợp đồng chỉ là triển khai các chức năng sẵn có của LVB Vientian, nhưng người sử dụng yêu cầu sửa rất nhiều và thêm vô số báo cáo. Cộng với việc chương trình khi đó chưa ổn định lắm, đến nay SMARTBANK tại Vientiane và Hà Nội vẫn chưa được nghiệm thu.

Sai lầm tại LVB đã giúp chúng tôi đưa ra quyết định xem xét code 100% khi xây dựng SMARTBANK cho ngân hàng Sài Gòn Thương Tín, một trong 3 ngân hàng TMCP lớn nhất Việt Nam. Ngoài việc

viết lại phân hệ tín dụng, bổ sung các phân hệ mới chúng tôi đã thay đổi SMARTBANK khá nhiều theo yêu cầu của ngân hàng. Sài Gòn Thương Tín là một ngân hàng có yêu cầu cao và mẠch lạc. Chúng tôi tin rằng khi đã đáp ứng yêu cầu của họ thì các ngân hàng khác rất dễ chấp nhận. Thực tế sau này chúng tôi chỉ sửa rất ít đối với các ngân hàng TMCP khác. Dự án SACOMBANK (SCB) bắt đầu từ tháng 9/2000. Tới tháng 10/2001 chi nhánh đầu tiên được đưa vào hoạt động. Từ đó cứ sau mỗi tháng lại có 1 chi nhánh kết nối trực tuyến với hội sở. Đến nay quá trình này vẫn tiếp diễn vì ngân hàng mở thêm các chi nhánh mới với tốc độ rất cao. Dự án SCB có ý nghĩa rất lớn không chỉ với FSS mà đối với cả ngân hàng. Về phía ngân hàng, trong khi nhiều ngân hàng TMCP khác bắt đầu triển khai phần mềm cùng SACOMBANK còn đang chưa có kết quả, thậm chí đang chán nản thì SACOMBANK đã kết nối gần hết các chi nhánh và triển khai thẻ debit, credit. Đối với FSS, SACOMBANK giống như một điểm tựa, nơi chấp nhận và thẻ hiện tất cả các ý tưởng của chúng tôi về công nghệ và sản phẩm. SACOMANK cũng là nơi nhiều quản trị dự án đã trưởng thành như Tuấn, Dương, Hòa...

Dự án Ngân hàng ngoại thương Lào (BCEL) được khởi động sau SACOMBANK, nhưng triển khai gần như đồng thời. Thành công của dự án này chắc nhờ vào tính liều của Vinh. Khi đó anh Ngọc, anh Thành và tôi dẫn Vinh sang Lào khảo sát. Sau màn giới thiệu và tìm hiểu sơ bộ chúng tôi để Vinh tự bơi. SMARTBANK khi đó đang được thử nghiệm ở SACOMBANK chứ chưa chạy chính thức. Để lại 1 nửa nhóm chứng khoán cho ChiếnTD quản lý, Vinh mang nửa nhóm còn lại sang Lào và triển khai xong trong vòng 4 tháng. Dĩ nhiên chỉ một số phân hệ chính. Sau này cứ xong phân hệ nào ở SACOBANK chúng tôi lại mang sang Lào triển khai tiếp.

Đã tưởng kẹt với SACOMBANK và BCEL nhóm ngân hàng không thể làm gì thêm, cứ nói đến ngân hàng mới là lắc đầu quay quay. Cuối năm 2001 anh Ngọc ký thêm hợp đồng HABUBANK. Không thể rút dù chỉ 1 người ở hai dự án lớn anh Ngọc đành phải "Tay không bắt giặc". Giai đoạn đầu anh Ngọc, anh Thành đi khảo sát, anh Phương triển khai core banking. Đầu năm 2002 tôi mới rút

chân được ra khỏi SACOMBANK, nhận bàn giao từ Việt Anh biên bản khảo sát dài 1 trang cho tất cả các phân hệ. Tuy nhiên, dự án đã chuyển động và chúng tôi chỉ cần tiếp tục. Nếu không có bước khởi động này chúng tôi đã mất đi một cơ hội, một ngân hàng mới.

Thứ thách tiếp theo đến với chúng tôi không còn là nguồn lực. Khi 3 dự án đầu tiên bước sang giai đoạn triển khai hỗ trợ chúng tôi đã có thêm 1 loạt cán bộ cứng như Minh, Vân, Tú, Hải, Tường. Ngân hàng VATANAC ở Campuchia yêu cầu triển khai trong 4 tháng, với các đòi hỏi về 1 hệ thống "xịn" hoàn toàn vì các nhân viên của họ đã dùng chương trình MISYS. Đầu tiên phải dịch 300 trang tài liệu ngân hàng ngay lập tức để đem đi phân tích, sau đó là liệu pháp "giảm sốc" khi cái mà khách hàng được nhìn thấy khác rất nhiều cái họ chờ đợi. Trở về sau phân tích, chúng tôi triển khai một kế hoạch tổng lực, toàn bộ nhóm ngân hàng khi đó khoảng 30 người (trừ các nhân viên triển khai) đều lăn vào dự án. Rất may là SơnDA đã tìm được tiếng nói chung với KayLot, hai quản trị dự án ta và khách hàng này đã phối hợp với nhau khá ăn ý. Dự án hoàn thành trước dự kiến 1 ngày. Điều mà tôi hết sức ngỡ ngàng là trước ngày sử dụng chính thức, thay vì thức qua đêm như ở 100% các dự án trước đó, đội dự án hai bên đã cùng nhau giải tán và đi ngủ. Sau đó các nhân viên ngân hàng có nhận xét rằng hệ thống của ta không thua gì hệ thống họ dùng trước đó, ngoại trừ 1 số cải tiến cần thiết ở phần GL.

Không riêng gì các dự án đầu tiên, các ngân hàng về sau mỗi nơi một vẻ. Mỗi dự án lại gặp những khó khăn mới. Sau 3 năm các ngân hàng sử dụng SMARTBANK đã lên tới con số hàng chục. Nếu SIBA là chiếc máy bay trực thăng đầu tiên được chế tạo thì SMARTBANK có thể coi như máy bay phản lực. SMARTBANK vẫn còn nhiều giới hạn, khi nào thì chúng tôi sẽ làm được tàu vũ trụ? Có thể là không bao giờ chẳng vì bây giờ chưa ai nhìn thấy nó. Mơ ước dù khó thành hiện thực nhưng cũng nâng đỡ chúng ta rất nhiều.

PHẦN III: BU2 - MỘT CHẶNG ĐƯỜNG

Nguyễn Quang Anh

Trong thời gian làm việc tại FPT có hai điều tôi nhớ nhất, đó đều là những sự khởi đầu:

Một ngày tháng 5/1995 lúc đó tôi đang làm sinh viên thực tập thì được anh Kiên, gọi lên và nói đưa tôi tham gia vào dự án phân tích và thiết kế hệ thống thông tin cho Tổng cục Thuế. Đó là hợp đồng đầu tiên FPT ký với Tổng cục Thuế.

Và ngày 23/06/1996 sau khi tốt nghiệp được hai hôm, tôi lên đường đi công tác với nhiệm vụ triển khai thí điểm hệ thống tại cục thuế Đà Nẵng, đó là hệ thống phần mềm đầu tiên chúng tôi xây dựng cho Tổng cục Thuế.

Những sự khởi đầu tưởng chừng như giản đơn, không ngờ lại gắn bó cuộc đời mình đến thế. Thám thoát đã gần mười năm, tôi đã trải qua biết bao cảm xúc, gặp gỡ cùng làm việc và chia tay bao người. Thành công, thất bại, khởi đầu, kết thúc.. Ôi! Hệ thống thông tin Quản lý Thuế, từ ngày ấy, đến giờ.

Bước đường trở thành đối tác quan trọng của ngành Thuế

Năm 1997 và 1998 là hai năm thành công rực rỡ của phần mềm FPT trong lĩnh vực xây dựng ứng dụng cho ngành Thuế với dự án xây dựng hệ thống thông tin cấp mã số thuế và hệ thống thuế VAT. Chính nhờ hai hệ thống này mà chúng ta đã trở thành đối tác quan trọng của ngành Thuế, là tiền đề để thành lập BU2 (FSS) sau này.

Đầu tiên là hệ thống cấp mã số thuế. Đây là một hệ thống buộc phải có trong mỗi ứng dụng quản lý thuế của bất cứ quốc gia nào. Trước đó ngành Thuế chưa quan tâm đến công tác quản lý đối tượng nộp thuế (ĐTNT). Tôi còn nhớ bộ mã số ĐTNT trong hệ thống đầu tiên chúng tôi xây dựng, người sử dụng có thể gõ bất cứ ký tự nào miễn là nhỏ hơn 10 ký tự và không trùng với mã số các đối tượng có sẵn. Lúc này ngành Thuế được sự hỗ trợ rất lớn của tổ chức SIDA của Thụy Điển và IMF. Ngoài việc hỗ trợ kinh phí trang bị máy móc, mạng, SIDA còn thường xuyên cử chuyên gia sang hỗ trợ tư vấn về nghiệp vụ và kiến trúc hệ thống thuế. Cũng không phải chuyên gia

nào sang cũng thành công, một số người sang tư vấn không hiệu quả rồi về, chủ yếu là vì kinh nghiệm của họ không giống với môi trường Việt Nam. Đến dự án TIN, họ cử sang một chuyên gia tên là Ericson, ông này tương đối già là chuyên viên tư vấn cao cấp của Tổng cục thuế Thụy Điển. Điểm đặc biệt ở Ericson là sự khôn ngoan khi làm việc với người Việt Nam. Ví dụ để thuyết phục các cán bộ Thuế thay đổi một quy trình đầu tiên ông đưa ý tưởng, khi gặp những sự phản đối mà ông biết là khó thuyết phục ngay lúc đó thì nhanh chóng chuyển sang chuyện khác, vài ngày sau lại quay lại vấn đề trước đó, với những ý tưởng cần thuyết phục. Cứ kiên nhẫn và bền bỉ như thế, ông đã xây dựng được một quy trình đăng ký mã số Thuế, gồm rất nhiều thủ tục tiên tiến giúp cho việc triển khai cấp mã số đồng loạt sau này được tiến hành một cách thuận lợi. Phối hợp với Ericson bên phía FPT có chị Tú Huyền và anh Phạm Minh Tuấn, sau này phát triển ứng dụng có thêm anh Trần Lương và một số người khác. Dự án được phát triển xong trong vòng sáu tháng, đến khoảng tháng 4/1999 thì triển khai.

Dự án triển khai TIN là một dự án thành công rực rỡ. Đặc biệt là quy trình cài đặt được xây dựng hoàn hảo, gói cài đặt Server tương đối phức tạp gồm WinNT, CSDL Oracle 7, các phần mềm tiện ích như diệt virus, phần mềm điều khiển lưu điện. Gói cài máy trạm gồm win95 và bộ Form report runtime của Oracle. Đội triển khai gồm anh Phạm Minh Tuấn, anh Bùi Nam Xuân, anh Nguyễn Trường Giang, Ngô Đạt Thắng, Hải béo và một số người khác đã dùng công nghệ ghost để cài máy trạm, còn cài server thì đóng toàn bộ thành file zip và viết một file Bat để hỏi tham số và tự động tải nén file vào đúng chỗ quy định, cấu hình các tham số và import registry. Sau này khi máy được chuyển về Láng Hạ chúng tôi chỉ khở mỗi công bê máy ra và bê máy vào, còn việc cài đặt chỉ enter mấy nhát là xong. Trong thời gian hai tuần toàn bộ 61 máy chủ và hơn sáu trăm máy trạm được cài đặt xong, việc còn lại chỉ còn là cho lên ô tô, chở xuống bàn giao. Công nghệ này sau này được phát triển thành một kỹ năng hoàn hảo giúp triển khai thành công rất nhiều dự án toàn quốc trong thời gian ngắn.

Dự án VAT lại xuất phát từ một khía cạnh khác, đó là sự ra đời của luật thuế VAT và đưa vào thực thi bắt đầu vào năm 1999. FSS thắng thầu vào tháng năm 1998 tính ra việc xây dựng hệ thống chỉ còn sáu tháng. Lúc này việc triển khai thành công luật thuế VAT là nhiệm vụ quan trọng hàng đầu không những của ngành Thuế mà còn cả của Bộ Tài Chính và Chính phủ. Có một kỷ niệm mà chúng tôi cứ nhớ mãi đó là đích thân Bộ Trưởng Bộ Tài Chính Sinh Hùng đã gấp và nói chuyện với đội dự án. Trong buổi họp đó ông nói việc triển khai luật thuế VAT có thành hay không phụ thuộc lớn vào việc có kịp xây dựng hệ thống quản lý thuế VAT không. Nếu thất bại trong việc triển khai này thì không chỉ ông Thắng (Tổng cục trưởng Tổng cục Thuế lúc đó) đi mà chính ông cũng sẽ phải ra đi. Tham gia phân tích hệ thống VAT có tôi và chị Tú Huyền, thêm anh Tạ Hữu Vinh, lúc đó đang làm tại FSI và được coi là chuyên gia ORACLE hàng đầu, sang hỗ trợ về công nghệ. Sau này có thêm anh Hùng Sơn một chuyên gia lập trình, tham gia các dự án Thuế từ đầu và một số cán bộ mới như Phan Thanh Toàn, Đoàn Xuân Dũng, Nguyễn Việt Dũng, Phạm Thúy Loan. Đặc biệt là có cả sự tham gia của anh Khắc Thành với việc xây dựng một hệ thống dự phòng trên FOXPRO để phòng hệ thống trên ORACLE quá phức tạp không triển khai kịp. Anh Kiên dũng vai trò Tổng chỉ Huy, bên ORACLE cũng cử ông Đạo, một Việt Kiều là giám đốc kỹ thuật của ORACLE Việt Nam làm tư vấn về kỹ thuật. Tất cả tập trung tại khu nhà nghỉ của Tổng Cục Thuế tại ngõ Hào Nam để làm dự án. Cùng lúc với FPT xây dựng hệ thống tại Cục, Viện Tin Học cũng xây dựng hệ thống trên ngôn ngữ FOXPRO để dùng cho các chi cục, hai bên được ngăn với nhau bởi một tấm rìđô. Bên đó có hai cô bé sinh viên thực tập thật xinh, chúng tôi thỉnh thoảng hé rìđô nhìn trộm các cô ấy rồi lại bàn tán với nhau. Gần đến cuối dự án, Ericson có sang xem xét, ông tư vấn cho chúng tôi một số vấn đề về giao diện xử lý tờ khai, có một điều ông rất bức悯 khi thấy chúng tôi không sử dụng dữ liệu trực tiếp từ hệ thống TIN mà tự xây dựng bảng dữ liệu mã số ĐTNT riêng trong CSDL VAT và chỉ đồng bộ hai bảng dữ liệu này với nhau, đồng thời tại chương trình VAT có các chức năng cho phép người sử dụng sửa các

thông tin về ĐTNT. Chúng tôi phải thuyết phục ông ấy là đó chỉ là cách xử lý tạm thời trong giai đoạn TEST ứng dụng, sau này sẽ không cho NSD sửa nữa ông ấy mới chịu. Tuy nhiên chức năng này vẫn được giữ lại và nó gây không ít phiền toái cho chúng tôi sau này. Có rất nhiều chuyện để nói về dự án này nhưng điều khiến chúng tôi nhớ nhất đó là một thời gian làm việc như mê muội, không kể giờ giấc, đặc biệt anh Hùng Sơn và Phan Thanh Toàn thường xuyên ở lại đêm ở nơi làm việc. Có điều lạ là trong giai đoạn này chúng tôi không thấy căng thẳng có lẽ do mục tiêu lớn lao đang chờ đợi khiến chúng tôi tạm quên đi hiện tại, tuy nhiên là chỉ tạm thôi, sự căng thẳng trong mấy tháng đó đã khiến nhiều thành viên dự án rơi vào trạng thái trầm uất sau này. Với công nghệ triển khai toàn quốc từ dự án TIN chúng tôi đã triển khai thành công dự án này đúng tiến độ góp phần vào sự thành công chung của việc triển khai luật thuế GTGT. Có điều ứng dụng được làm gấp gáp có vô số vấn đề mà sau này chúng tôi đã phải nâng cấp và sửa lỗi liên tục. Một thành công nữa trong dự án này là chúng tôi giúp ngành Thuế xây dựng được quy trình hỗ trợ từ xa và tổ chức phòng hỗ trợ. Đến giờ phòng hỗ trợ vẫn luôn là phòng quan trọng của ngành và là chỗ dựa vững chắc của các địa phương.

Năm 1999 chúng tôi ăn một cái Tết thật ngon trong sự thỏa mãn vì thành công của hai dự án. Cùng với FIS, FSS chúng ta đã xây dựng được một mối quan hệ đối tác chiến lược bền vững với Tổng cục Thuế.

Cuộc đời giá cứ bình lặng trôi đi như thế, đội Thuế với những con người mà lòng đam mê đã được trải nghiệm qua thử thách Khúc Trung Kiên, Nguyễn Tú Huyền, Lê Hùng Sơn, Phạm Minh Tuấn, Trần Lương, Phan Thanh Toàn, Phan Việt Thắng, Nguyễn Việt Dũng, Phạm Thúy Loan, Đoàn Xuân Dũng, Nguyễn Trường Giang, Ngô Đạt Thắng, Hùng râu (sinh viên), Sơn (sinh viên) và còn một số thành viên nữa giá mà tiếp tục được ở bên nhau và chiến đấu. Nhưng không có gì là đứng im một chỗ cả, dòng thời gian trôi đầy chúng tôi đi xa nhau mỗi người một phương. Đầu năm 1999 anh Sơn đột ngột rời khỏi Công ty, không ai hiểu rõ lý do, nhưng chắc chắn có một số

sự bất mãn mà tôi cũng không hiểu sao lãnh đạo bộ phận hồi đó đã không thể giải quyết, có lẽ tại cơ chế không cho phép, cộng với sự căng thẳng từ trong dự án đã khiến anh không thể tiếp tục. Sau này anh nhận được học bổng sang Thụy Điển du học. Tiếp theo anh Sơn là Đoàn Xuân Dũng chuyển sang Fujitsu. Xuất khẩu phần mềm bùng lên, cuối năm anh Kiên và Tuấn đi Án Độ. Còn lại tôi, Toàn, Loan, Việt Dũng ở lại tiếp tục nâng cấp ứng dụng VAT.

Gần một năm mà bọn tôi nâng cấp đến 14 lần, phiên bản cuối cùng chạy tạm tạm là 1.64 (phiên bản nâng cấp lớn ngay sau khi triển khai là 1.5). Trong đội Thuế lúc đó còn có Phan Việt Thắng, Nguyễn Trường Giang nghiên cứu công nghệ ORACLE Web để xây dựng các ứng dụng báo cáo phục vụ lãnh đạo. Trong thời gian này có một số cán bộ mới đến là Vũ Hoàng Anh, Lê Anh Tuấn mới tốt nghiệp, Trần Phong Lâm chuyển từ Tổng cục Thống kê sang, Nguyễn Ngọc Tuấn, Hương mít mới tốt nghiệp Tổng hợp và Trần Hiếu. Đầu năm 2000 công nghệ ORACLE Web được ứng dụng để xây dựng Website cho Tổng cục thuế và hệ thống MIS cho VMS, cả hai hệ thống này đều không thành công về mặt sử dụng, có lẽ vì để làm ra các hệ thống thông tin phục vụ lãnh đạo mấu chốt là phải có đủ thông tin vậy mà cả Tổng cục thuế và VMS lúc đó chúng tôi đã không tìm được nguồn thông tin thích hợp.

Thành lập bộ phận và Nâng cấp lớn Hệ thống Quản lý thuế

Đầu năm 2000, FSS có tên là FSU3 do Công ty định đổi tên hết các bộ phận phần mềm thành FSU (FPT Software Strategic Unit) và có quy định là các bộ phận miền Bắc thì đặt số lẻ, FSOFT là FSU1, FSS là FSU3, các bộ phận ở thành phố HCM thì đặt số chẵn. Sau một thời gian ngắn được gắn chung với FSU1 thì tách ra thành lập bộ phận phần mềm trong nước do anh Bùi Quang Ngọc, Phó Tổng giám đốc Công ty, trực tiếp phụ trách. Mục tiêu lúc này là để anh Nam cùng toàn FSOFT tập trung vào phát triển sự nghiệp xuất khẩu phần mềm, còn FSU3 thì phải giữ bằng được thị trường trong nước. Lúc đó quyết định này dường như là rất khó hiểu, nhưng sau này thì nó tỏ ra là quyết định đúng đắn. Thế là chúng tôi lại trở về với nhau, lúc

đầu chỉ gồm 18 người và chỉ có hai người lãnh đạo: anh Triều phụ trách kinh doanh, chị Huyền phụ trách sản xuất. Thị trường truyền thống còn lại gồm: Bộ Tài Chính, Tổng cục Thuế với các dự án quản lý ngân sách, đăng ký mã số đơn vị thủ hướng ngân sách và một số dự án về kho dữ liệu (một kiểu dự án MIS và Datawarehouse), Quản lý mã số thuế và quản lý thuế. Ngân hàng Đầu tư và Phát triển với hệ thống thanh toán tập trung viết tắt là T4, Công ty FPT với hệ thống Balance, FIFA và một dự án hiện đại hóa hệ thống tài chính với phần mềm Solomon, đặc biệt lúc này có thêm một khách hàng lớn là VMS với các dự án Roaming quốc tế và MIS.

Năm 2000 quả là một năm đáng nhớ sự trở lại đúng lúc đã giúp FSS có một thị trường vững chắc sau này, đặc biệt là các quyết định khôi phục lại các thị trường và sản phẩm thế mạnh của phần mềm FPT, trong đó nổi bật là sự khai quật phần mềm SmartBank và việc kiên trì bám trụ của anh Triều với VMS để chiến đấu được dự án Billing. Lúc này FPT có hai vũ khí quan trọng thứ nhất là danh tiếng nổi như cồn khi tiên phong đi vào lĩnh vực xuất khẩu phần mềm, một vũ khí khác đặc biệt quan trọng như một cùu cánh của phần mềm đó là chứng chỉ ISO. Nghe chứng chỉ thì có vẻ như là việc đi thi lấy bằng nhưng trong quá trình làm bộ sổ tay phần mềm những người làm phần mềm chúng tôi đã có dịp ngồi lại, xem xét quá khứ, đọc sách vở và "ngộ" ra rất nhiều điều. Nói về Tổng cục Thuế sau vài năm làm các phần mềm lớn và trải qua một số dự án, cũng cảm nhận được rằng chất lượng chương trình được quyết định bởi quy trình làm ra nó. Tổng cục Thuế thuê tư vấn ORACLE Việt Nam đánh giá lại toàn bộ ứng dụng do FPT phát triển và đề ra phương hướng nâng cấp hệ thống. Tôi vẫn còn giữ báo cáo đánh giá của ORACLE, trong đó nhận xét khá chi tiết về kỹ thuật của từng form, report của chương trình nói chung là khá chính xác và tỉ mỉ. Máy vấn đề lớn nhất của hệ thống là: CSDL được tạo không đúng chuẩn, việc đặt các tham số của CSDL đa số là tham số Default không có sự tính toán thích hợp cho hệ thống QLT, các form của ứng dụng rất cồng kềnh và gánh quá nhiều xử lý logic cũng như nghiệp vụ nên lúc load lên chậm và khó

nâng cấp và thay đổi. Cuối cùng ORACLE đề xuất là làm lại ứng dụng dưới sự giám sát kỹ thuật của ORACLE.

Tháng 8/2000 Bộ Tài Chính chỉ định FPT tiếp tục nâng cấp lớn hệ thống để khắc phục triệt để các lỗi về kỹ thuật cũng như nghiệp vụ sau gần hai năm sử dụng ứng dụng. Chúng tôi lại một lần nữa tiến hành nâng cấp hệ thống quản lý thuế. Lúc này người cũ còn lại chỉ còn tôi, Phan Thanh Toàn, Phạm Thúy Loan, Nguyễn Việt Dũng, Hoàng Anh. Những người mới gồm: Ngô Thị Thu Nga mới tốt nghiệp Bách Khoa, Nguyễn Quốc Hoàn mới hoàn thành khóa học tân binh của FSOFT, Lê Quang Hùng tốt nghiệp trường Giao thông, Nguyễn Xuân Thành (đang học Aptech). Sau này có thêm Trần Phong Lãm, Nguyễn Ngọc Tuấn chuyển sang sau khi kết thúc dự án MIS với VMS. Tâm trạng của tôi lúc nhận được quyết định chỉ định thầu thật lạ lùng, có cái gì đó như bồi hồi nhớ lại những ngày tháng đã qua, nhớ những người bạn cùng gắn bó lúc này anh Kiên và Tuấn còn đang ở Ấn Độ, anh Hùng Sơn đang làm cho Fujitsu, chị Tú Huyền đang bắt tay khôi phục SmartBank. Máy anh em còn lại chỉ còn biết bảo nhau cố gắng mà làm và làm thật tốt. Thực ra lúc đó cũng chưa ai nghĩ sâu xa là làm tốt để làm gì, chỉ biết phải làm tốt như là để trả một món nợ gì đó, cũng chẳng biết nợ mình, nợ khách hàng, hay nợ chính những người đồng đội một thời.

Để tránh những sai lầm đáng tiếc như dự án trước, đồng thời cũng muốn có thêm kinh nghiệm từ các chuyên gia tin học hàng đầu, Tổng cục thuế quyết định thuê ORACLE làm tư vấn giám sát thực hiện cho dự án lần này. Lúc này ORACLE Việt Nam gặp khủng hoảng và giải tán bộ phận tư vấn, chị Huỳnh Thị Cẩm - giám đốc tư vấn của ORACLE - lập công ty riêng là công ty Pythis và nhận làm subcontract cho hợp đồng tư vấn này. Chị đã đưa phương pháp CDM (Custom Development Process) là một quy trình phát triển phần mềm khá hoàn hảo dựa trên công cụ Designer2000 của Oracle. Rất tiếc chúng tôi không gặp nhau, chị Cẩm thì quá lý thuyết và hơi nặng về chứng minh rằng FPT chưa phải là công ty phần mềm hàng đầu, còn chúng tôi thì hơi non nớt trong việc làm việc với tư vấn nên việc tư vấn không giúp được nhiều cho dự án. Dự án này chúng tôi đã gặp

những sai lầm áu trĩ do lần đầu áp dụng quy trình cho dự án lớn đó là việc lập kế hoạch giai đoạn, trong đó có giai đoạn phân tích yêu cầu quá lâu khoảng hơn bốn tháng, trong thời gian này các đội khác ngồi chờ đợi. Phân hệ nâng cấp đầu tiên làm quá lâu, cũng khoảng bốn tháng, do đội lập trình làm xong không chịu Test mà bàn giao ngay code sang đội Test. Một ngày chủ nhật tháng 5/2001 tôi đã tập hợp đội dự án lại để rút kinh nghiệm và sau này chúng tôi làm tất cả mọi việc còn lại chỉ trong vòng 3 tháng. Khi chúng ta rút được kinh nghiệm, chúng ta có thể làm được những điều tưởng chừng không thể nào làm được.

Cuối năm 2001, sau thời gian thí điểm dự án bắt đầu được triển khai rộng, lúc này đội dự án được bổ sung thêm Trần Lương, sau thời gian học ngoại ngữ và đang chờ năm học mới đến để nhập học. Trần Lương đã là một trong những nhân tố quyết định để dự án triển khai được hoàn thành một cách hoàn hảo. Lần triển khai toàn quốc này chúng tôi thậm chí không còn phải đi đến nơi, chỉ đóng gói toàn bộ vào đĩa CD và viết quy trình để các cục thuế tự cài đặt, backup hệ thống cũ và convert dữ liệu. Đến khoảng tháng 3 năm 2002 toàn bộ hệ thống quản lý thuế và TIN mới đã hoạt động tại các cục thuế khoảng hơn một tháng ngày nào chúng tôi cũng mong đợi điện thoại từ địa phương báo lên là đã hoàn thành việc triển khai kể từ khi cục thuế Tuyên Quang là cục thuế đầu tiên báo lên đã hoàn thành con số các cục cứ tăng dần lên hàng ngày cảm giác lúc đó thật hồi hộp và sung sướng. Tuy nhiên mọi việc không chỉ đơn giản là ngồi đợi, đội hỗ trợ của chúng tôi lúc đó gồm Lâm, Thiết, Loan cũng đã chiến đấu cật lực không biết nghỉ thứ bảy, chủ nhật trong thời gian đó, các lỗi chủ yếu xuất phát do việc chuyển đổi dữ liệu cũ có lỗi do người sử dụng sai quy trình, có lỗi do chương trình đặc biệt là trong quy trình chuyển đổi dữ liệu không quy định rõ thời điểm cutover nên người sử dụng sau khi convert lại sửa xóa các dữ liệu cũ đặc biệt là mở lại các sổ lưu dữ liệu tổng hợp cũ dẫn đến sai số liệu và chúng tôi lại phải giúp họ convert lại rất mất thời gian. Chúng tôi nâng cấp tiếp hệ thống TIN và QLT tại Tổng cục đến khoảng tháng 7/2002 thì xong.

Sự thành lập BU2 và con đường đã chọn

Thành lập BU2, thực ra việc thành lập BU2 là từ tháng 8 năm 2001, ngày có quyết định chính thức là 12/09/2001. BU2 có tên là Trung tâm giải pháp Bộ Tài Chính, Thuế (tên tiếng Tây là MOF and Taxation Solution Business Unit). Tuy nhiên vào thời điểm đó chúng tôi đang bận làm dự án nâng cấp quản lý thuế, việc thành lập BU chỉ mang tính hành chính là chính, chưa có thay đổi gì về tổ chức thậm chí là cảm nhận của chúng tôi sẽ chung nhau một con thuyền BU cũng chưa rõ ràng, vì lúc đó mối quan hệ trong dự án dễ hình dung hơn. Phải đến lúc kết thúc dự án quản lý thuế chúng tôi mới có dịp ngồi lại cùng nhau để biết rằng mình đã gắn bó với nhau ở một mô hình tổ chức khác không chỉ là những dự án. Lúc này ngoài đội dự án nâng cấp QLT chúng tôi còn đội dự án bộ tài chính gồm Phạm Minh Quý, Đào Đức Toàn, Nguyễn Mạnh Cường, Ngô Đức Minh và Nguyễn Thị Thu Hương, hay còn gọi là Hương mít cũng vừa kết thúc một giai đoạn trong dự án nâng cấp ngân sách. Ngoài ra còn có Nguyễn Đình Cương chuyển sang từ dự án T5. Đối với Cương, Quý, Minh, Cường, Toàn lúc này mỗi người đều có những tâm tư riêng do việc anh Trần Lương, người lãnh đạo mà họ hết sức hâm mộ và quý trọng đã lên đường du học. Sau đó Minh về BU1, Hương mít xin nghỉ đi học, đến thời điểm tháng 6/2002 chúng tôi có khoảng 15 người. Cũng phải nhắc đến một nhân vật đó là cậu sinh viên của chúng tôi tên là Vũ Văn Thêm, một người gợi rất nhiều cảm hứng cho chúng tôi vì sự chăm chỉ, tính tình ngây thơ và lòng yêu nghề tha thiết đến mức sáng tác cả thơ về công việc lập trình, bài thơ này Dũng bèn xin để nộp sử ký 13/09 năm ấy.

Năm 2002 là năm Leadership Building, ở FSS dịp tổng kết 6 tháng là dịp tốt để xây dựng kế hoạch leadership building đây là lần đầu tiên từ khi thành lập chúng tôi ngồi lại với nhau và nói rằng chúng tôi là ai, chúng tôi muốn làm gì và sau vài năm nữa chúng ta ra sao? Những con số về doanh số, nhân sự, những viễn cảnh tương lai chủ yếu là những con số tưởng tượng nhưng có một điều chúng tôi chắc đã làm được đó là sự cam kết đi cùng nhau trên một con đường, đó là sự cam kết cần thiết để không chỉ từng nhóm người gắn

bó với nhau mà còn giúp họ vượt qua những thời điểm khó khăn và đen tối của công việc và cuộc sống.

Đối với BU2 chúng tôi có một cam kết lúc đó là nỗ lực là người tiên phong trong đổi mới công nghệ để giúp Tổng cục thuế và Bộ Tài chính xây dựng những hệ thống thông tin hiện đại. Sau một thời gian dài làm các hệ thống theo mô hình client/server giới hạn trong một mạng LAN, một cục thuế chúng tôi bắt đầu mơ đến việc xây dựng các hệ thống xử lý tập trung trên mạng điện rộng, một mô hình mà chúng tôi lựa chọn là J2EE. Để xây dựng được ứng dụng theo mô hình này chúng tôi phải học rất nhiều từ ngôn ngữ lập trình đến kiến trúc hệ thống, đến các tiêu chuẩn đã được quy định, một đội dự án được gấp rút thành lập để nghiên cứu mô hình, gồm Toàn nghiên cứu về các tiêu chuẩn, Cường thử nghiệm ngôn ngữ và mô hình, rất may lúc đó Phạm Minh Tuấn thăng thầu triển khai Solomon cho Unilever và phải xây dựng một trung tâm hỗ trợ cần có một hệ thống quản lý trung tâm hỗ trợ theo mô hình Web based. Chúng tôi nhận với Tuấn xây dựng hệ thống này trong vòng một tháng, Tuấn cử Bình sang giúp chúng tôi về Framework, đây là kết quả duy nhất thu được từ việc hợp tác giữa nhóm của Tuấn và công ty Cogita của Mỹ trước đó. Đội lập trình lúc này gồm Nguyễn Đình Cường, anh Đồng Mạnh Quân vừa ra nhập BU2 sau khi tốt nghiệp Aptech và Vũ Văn Thêm đang còn là sinh viên. Sau khi hoàn thành hệ thống này chúng tôi đã có một sự hình dung ban đầu về việc xây dựng một ứng dụng theo mô hình ba lớp với giao diện Web based có thể chạy trên mạng điện rộng. Sau dự án này anh Quân xin chuyển sang FIS vì muốn nghiên cứu sâu về công nghệ mạng CISCO. Tháng 8/2003 Tổng cục Thuế đầu thầu hệ thống Quản lý ấn chỉ. Trong yêu cầu thầu có vấn đề quan trọng nhất là hệ thống phải tập trung được dữ liệu tại Tổng cục để phục vụ nhu cầu xác minh hóa đơn, một nhu cầu hết sức bức xúc của ngành Thuế do tình trạng gian lận hóa đơn để hoãn thuế VAT đang diễn ra một cách nhức nhối. Chúng tôi quyết định chào thầu một mô hình hệ thống ba lớp theo chuẩn J2EE có thể xử lý tập trung dữ liệu tại các cục thuế cho toàn bộ văn phòng cục và các chi cục trực thuộc và truyền tin từ cục thuế lên tổng cục để phục vụ xác minh hóa đơn.

Đây là đợt thầu hết sức vất vả và căng thẳng vì đối thủ của FPT lúc đó là Viện Tin học có rất nhiều lợi thế, trong đó có lợi thế rất lớn là đã có kinh nghiệm xây dựng hệ thống quản lý án chỉ chạy trên máy đơn, hệ thống này đã được triển khai tại khoảng 30 tỉnh, và đặc biệt viện mặc dù là đối tác lâu năm nhưng cũng đã lâu chưa có dự án nào đối với Tổng cục Thuế. Viện Tin học lại liên danh với công ty Pythis và VITINFOTECH, một công ty tin học có quan hệ mật thiết với Viện, để trở thành một liên danh mạnh có đội ngũ cán bộ đông đảo. Được cả lý, cả tình nhưng có lẽ các cán bộ ở Viện đã quá chủ quan mà quên mất rằng khi đấu thầu thì quan trọng nhất là hồ sơ thầu. Bằng việc chuẩn bị thật kỹ hồ sơ thầu, bằng mô hình J2EE và các phân tích hết sức chi tiết, cụ thể FPT đã lật ngược thế cờ. Thua dự án này nhưng bù lại tháng 12/2002 Viện trúng được dự án dịch vụ Đổi Tượng Nộp Thuế.

Đến lần này sau 6 năm làm với Tổng cục Thuế chúng tôi mới xây dựng một hệ thống ngoài hệ thống quản lý thuế đó là hệ thống Quản lý án chỉ. Lúc này Dự án nâng cấp Ngân sách cũng kết thúc và theo dự kiến chúng tôi sẽ phải triển khai hệ thống cho toàn quốc. Tại thời điểm này cũng có một số người ra đi: Vũ Hoàng Anh sau gần ba năm làm việc quyết định vào Sài Gòn lập nghiệp với vai trò mới là bán phần mềm Kế toán cho một công ty. Nguyễn Quốc Hoàn cũng thử tìm việc mới tại một công ty phần mềm khác, nhưng sau vài tháng anh lại quay lại vì không hợp cách làm việc, đặc biệt khi quay lại anh dẫn theo Bùi Hoàng Hải Long, một cựu sinh viên Bách Khoa và Aptech thành phố HCM, chỉ vì quen một cô gái Hà Nội qua mạng TTVN mấy năm trước mà quyết định ra Bắc làm việc.

Đứng trước cơ hội mới chúng tôi quyết định bổ sung lực lượng, lúc này không phải là lúc sinh viên tốt nghiệp, chúng tôi đành thông qua các thành viên trong nhóm để kêu gọi bạn bè về tham gia. Đặc biệt suất sắc là Vũ Văn Thêm đã giới thiệu được rất nhiều bạn trong số này đang làm tại BU2 có Mai Thị Thanh, Nguyễn Thị Ưng, Phùng Duy Hân, Lê Thanh Xuân. Một số bạn của Phạm Minh Quý như Phan Nhật Kiên, Phí Thị Hằng, Vũ Duy Giản. Cương cũng giới thiệu một người bạn là Nguyễn Tuấn Anh. Ngoài ra còn có Nguyễn Thị Lê

Quyên trở thành thư ký của BU và Đặng Quang Học, một chuyên gia thiết kế đồ họa tốt nghiệp trường kỹ thuật công nghiệp đảm nhiệm vai trò thiết kế kỹ thuật cho các hệ thống có giao diện WEB.

Tuy nhiên một số tính toán của chúng tôi đối với dự án Quản lý ngân sách đã không thành hiện thực. Việc thay đổi luật ngân sách và triển khai dự án tài chính công bằng vốn vay của World Bank đã làm việc đầu tư vào mở rộng hệ thống quản lý ngân sách bị đình lại. Trước tết âm lịch năm 2003, Bộ Tài Chính lại mở thầu tiếp dự án kết nối trao đổi chứng từ nộp thuế giữa ba cơ quan Thuế, Kho Bạc, Tài Chính. Thời gian mở thầu là trước tết khoảng 10 ngày và thời gian nộp hồ sơ là sau tết khoảng một tuần. Đã mơ ước và trăn trở với hệ thống này từ lâu, nên chúng tôi lao vào viết thầu bất kể Tết. Trời không phụ lòng người ra tết chúng tôi đã thắng thầu hệ thống này trước các đối thủ là HPT và Hanel.

Bước sang năm 2003 năm thứ ba của BU2 cũng là năm thứ bảy kể từ ngày FPT ký hợp đồng đầu tiên với Tổng cục thuế. Chúng tôi đang từ bước thực hiện cam kết của mình sẽ là người đi tiên phong đưa các công nghệ tiên tiến vào giải quyết các bài toán nghiệp vụ phức tạp của ngành Tài chính. Chúng tôi mơ ước đến cuối năm nay hệ thống quản lý ấn chỉ với công nghệ xử lý dữ liệu tập trung sẽ hàng ngày đưa ra chính xác số hóa đơn nào được phát hành cho ai của toàn ngành thuế, số nào bị mất, số nào bị hủy. Cũng đến cuối năm nay và đầu năm sau ba trung tâm trao đổi dữ liệu giữa Kho Bạc, Thuế và Tài chính sẽ được dựng lên giúp các cán bộ thuế hàng ngày không còn kỵ cách nhập chứng từ và toét mắt tìm khi có sự sai lệch với số liệu thu từ kho bạc. Còn biết bao nhu cầu bức xúc nữa, bao nhiêu điều mà tin học có thể làm được để cuộc sống tốt đẹp hơn lên.

Không dám mơ gì cao sang, chỉ mong một điều nhỏ nhoi là mỗi sáng thức dậy vẫn thấy chúng ta còn sát cánh bên nhau, vẫn đi tiếp trên con đường đã chọn và mong mọi điều tốt lành nhất cho những người đã một thời cùng đi với chúng tôi.

PHẦN IV: NHỮNG THÁNG NĂM...

Vũ Mai Hương

Mới đó đã 10 năm kể từ ngày tôi đặt chân vào FPT và may mắn dự lễ kỷ niệm 5 năm, 10 năm và sắp tới là 15 năm thành lập công ty. 15 năm phát triển của FPT đã cho tôi 10 năm trưởng thành, 10 năm được làm công việc yêu thích cùng với những đồng nghiệp tuyệt vời.

Balance (Ba lăng nhăng)

Việc tôi chọn thi vào ngành Tin học – Đại học Bách Khoa thay vì Kinh Tế Quốc dân làm cho gia đình rất thất vọng vì đã không theo nghề bố mẹ (Bố tôi khi đó là Tổng giám đốc một Ngân hàng lớn). Nhưng khi sau tốt nghiệp thân phụ tôi lại rất tự hào vì không phải ngửa tay đi xin việc cho con. Cũng chẳng biết do duyên nợ gì mà ngay từ khi là sinh viên thực tập tôi đã gắn với nghiệp vụ kế toán và cơ sở dữ liệu mặc dù đã phải thi lại 1 kỳ môn cơ sở dữ liệu của thầy Ngọc. Bắt đầu chân ướt chân ráo từ Nhà khách Chính Phủ, rồi Nhà máy Que hàn Việt Đức, sau khi tốt nghiệp Bách khoa, tôi về FPT khi vẫn đang dang dở ở Công ty may Thành Công. Đã được tôi luyện ở một vài nơi như vậy, nhưng khi đặt chân vào nhóm Balance do anh Khánh “**hói**” cầm đầu, tôi vẫn bị chê nhiều về nghiệp vụ, còn coding thì tệ hơn nữa, luôn bị Thắng “**còm**” xỉ vả. Không biết ai đặt tên cho chương trình là **Balance** với biểu tượng cái cân 2 đĩa màu vàng nhưng mọi người đều rất hài lòng với tên này. Hồi đó làm cái Balance rất ngộ vì hơi tí lại đập đi làm lại, database thì sửa bung bét, nhưng tôi đã có những bài học đầu tiên về sự chuẩn mực. Có khi chỉ đơn giản là sau message “Đang thực hiện...” thì phải luôn luôn có 3 dấu chấm chứ không phải lúc 4 lúc 5 tuỳ hứng. Anh Khánh đã từng làm việc với nhà in báo nhân dân nên các quy tắc về soạn thảo văn bản tôi đã được hướng dẫn tỉ mỉ từ năm đầu tiên đi làm. Cho đến bây giờ tôi vẫn rất khó chịu khi gặp phải những dấu chấm ở dòng tiêu đề hay dấu cuối câu cứ bị đứng cách xa hàng kilomet.

Hồi đó bên cạnh nhóm Balance còn có nhóm làm Quản lý vật tư của anh Lê Quốc Hữu gọi là QLVT (Quờ lờ vờ tờ). Anh Hữu có cái walkman suốt ngày gắn vào tai, tay gõ phím nhưng chân đập nhịp loạn xạ, thỉnh thoảng cao hứng anh còn hát rống lên làm Tú Huyền ngồi cạnh rất tức. Khi đó trong đoạn code của SIBA thế nào cũng có tên biến Cu_Chuoi (củ chuối) hoặc Cu_dau (củ đậu). Anh Hữu còn khoe: Chiều đến đợi vợ đi chợ cứ đeo walkman vào thì ngồi trên xe đợi bao lâu cũng được. Cả bọn nhao nhao sợ anh mải nghe quá bọn nó vặt mất cốc thì sao (cốc hồi đó được giá lắm). Từ đó thêm vì lắc lư theo nhạc ở công chợ hai chân anh còn phải quặp chặt cốc và hai tay ôm công tơ mét. Chương trình QLVT của anh Hữu phải xử lý một khối lượng dữ liệu quá lớn của nhà máy Phân đạm Hà Bắc nên việc tối ưu (cả database lẫn code) mất rất nhiều thời gian. Nhờ đó cũng tôi cũng ReUse được của anh khối thứ mà nổi tiếng nhất là **cây vật tư và thuật toán tìm lỗ hỏng đầu tiên** khi sinh vật tư mới. Cây vật tư là niềm tự hào của Balance cho đến khi nó bị thằng khác đè chết. Thủ hỏi xem có cây vật tư nào mà cho move nhóm thoải mái, sort lại vô tư, thậm chí còn cho đổi mã nếu bị nhầm hoặc gộp mã khi tạo thửa. Chẳng phải là vấn đề kỹ thuật phức tạp mà là do người thiết kế cầu toàn và cẩn thận nên người dùng rất sướng.

Tôi đã gắn bó với Balance từ năm 1993 đến năm 2000, thậm chí cũng phải lo khắc phục Y2K cho nó. Đến bây giờ, tôi không thể nhớ là đã đem Balance đi đến bao nhiêu khách hàng nhưng tôi có thể khẳng định là đã thuộc lòng nó từng ngóc ngách. Chúng tôi gọi đó là những sản phẩm ruột. Ví như anh Khắc Thành giờ có đem **SIBA** hay **SmartBank** ra nói chuyện với anh thì vẫn thấy sự nhiệt tình và say mê như những năm 1994. Cho đến năm 2000 tôi chưa từng tham dự một lớp học nghiệp vụ kế toán nào mà hoàn toàn chỉ học qua sách kế toán, khách hàng và đồng nghiệp làm thầy. Nhưng có lẽ do gen của gia đình nên tôi vẫn được khách hàng khen là hiếu biết và sắc sảo. Những năm đó cả đội triển khai Balance cực kỳ nhiệt tình miến sao khách hàng dùng là sướng, bảo hành vô thời hạn mà chẳng có đồng xu nào.

Balance có một cái cù chuối nhất là Database Foxpro rất dễ bị hỏng khi mất điện giữa chừng. Chính vì vậy tôi có mặt ở phòng kế toán (FAF) nhiều đến mức mà nhiều người tưởng tôi là nhân viên phòng kế toán. Có lẽ nhờ la cà ở phòng kế toán nhiều mà tôi cũng học được nhiều vẫn đề thực tế của nghiệp vụ. Đã có thời gian dài tôi kiêm luôn kế toán bộ phận, giống như AnhDV hay SơnNT của FSS bây giờ. Những điều kiện anh Ngọc đưa ra đối với người phân tích, thiết kế, triển khai là hoàn toàn đúng: **phải giỏi hơn operator của khách hàng và phần đầu bằng thẳng trưởng của nó.** Có lẽ cần phải gửi hết các cán bộ phân tích, thiết kế, triển khai này sang khách hàng thực hành một thời gian cho nó tít rồi về làm gì thì làm.

Một điều tệ hại là tưởng “tít” Balance và nghiệp vụ kế toán là đứng trên đỉnh cao rồi. Nhưng tôi lờ mờ hiểu rằng đối với FPT là chưa đủ vì hàng tuần anh Hùng Râu bắt các bộ phận gửi báo cáo thu chi trong tuần và dự trù thu chi tuần tiếp bằng bất kỳ hình thức nào. Ngoài ra tôi còn thấy anh Râu bắt chước Tây đưa ra những báo cáo rất kỳ quái. Anh Râu cũng là một trong những quái nhân nên tôi nghĩ những cái anh đưa ra cũng quái chiêu nên bỏ qua. Hoá ra anh Hùng Râu là người đầu tiên chỉ cho tôi những khái niệm về các chỉ số vòng quay, tuổi nợ, dự báo. Năm 1996 khi anh Thành Nam đưa ra ý tưởng phải có trang báo cáo phục vụ BGĐ, trưởng, phó bộ phận và cán bộ kinh doanh trên web, thì tôi hoàn toàn lúng túng vì không biết phải làm như thế nào. Tôi đã ròng rã vác sổ đi hỏi từng người một, từ anh BìnhTG đến SơnTT xem anh cần gì đối với hệ thông tin, rồi ba câu hỏi thường xuyên của anh. Cuối cùng tôi thu được khoảng 50 câu, nhưng để giải quyết được một nửa chỗ đó thì cũng chết ngất. Để đi đến kết luận về yêu cầu anh Nam đã “thả” tôi vào cuộc họp Giao ban để trình bày. Nhưng chắc do quá hồi hộp hay sợ mà tôi nói năng chẳng ra làm sao nên tất nhiên là không ai hiểu gì cả. Đã xuất hiện những giọt nước mắt đầu tiên trong nghề. Trên thực tế thì tôi làm việc với BGĐ nhiều nhất và có được kết quả: anh Bình cần các chỉ tiêu kinh doanh xem thẳng nào tốt thẳng nào xấu, anh Ngọc cần thông tin hàng tồn, giá cả, anh Tiến chỉ cần Cash Flow, vân vân và vân vân. Kết quả là đã dựng lên yêu cầu của FIFA. Tên FIFA là do

anh Thành Nam đặt theo kiểu thích tên này, rồi sau đó tìm từ giải nghĩa phù hợp (FPT Infomation Flow Architecture). Hồi đó VinhLD vò đầu bứt tai để “chém ra” được 3 màu đỏ, vàng, xanh của đèn tín hiệu giao thông đối với các chỉ tiêu kinh doanh theo ý anh Bình nhưng cái thì mờ tịt không nhìn được, cái thì lại nhò nhè. Sau cùng phải đổi thành 3 màu FPT như hiện nay. Theo ý của anh Bình là đỏ - kém nhất - dừng lại xem kỹ, thằng này có vẫn đề, vàng - cảnh báo - hơi kém, xanh - đang tốt - cho qua. Thời gian đầu chạy FIFA là cả một nỗi ám ảnh với tôi, VinhLD và FAF vì luôn bị sai lệch số liệu. 10h sáng thứ 2 cứ như là giờ đi vào cửa tử. Không biết vì cái này mà có cô người yêu nào bỏ rơi Vinh vì những ngày chủ nhật sai hẹn không. Sau khi tham gia khoá học phân tích tài chính tại HSB tôi đã ngộ ra nhiều điều hay về quản lý tài chính nhưng vẫn không biết mình đang bơi ở đoạn nào. Trang FIFA sau những lần được nâng cấp ngày càng ổn định và tinh tuý. Chẳng thế mà anh Ngọc không ít lần hãnh diện khi demo làm khách hàng cá Tây cá ta lác mắt không hiểu tại sao chúng nó có thể cho ra được lầm thứ thế.

Năm 1996-1997 khi anh Khánh “hói” tách ra, thành lập FAST. Không còn ai phát triển, duy trì Balance nữa nên Balance chỉ còn ở FPT và còn tôi. Đã không ít lần được khích lệ nhưng tôi không dám dựng lại đội Balance, do bản lĩnh kém.

Năm 2001, Solomon thay thế Balance đã để lại không ít nuối tiếc cho người sử dụng vì những thói quen và sự đơn giản, hay do Balance đã ngâm vào từng người của FAF. Riêng với tôi là sự chia ly thực sự, do cũng bị cuốn vào việc triển khai Solomon nên cảm giác không thật nhớ nhung, nhưng thỉnh thoảng có điều gì đó làm tôi cứ muốn cất lời chia tay với Balance. Thực ra, đã từ lâu tôi áp út viết bài ”Vĩnh biệt Balance”, thậm chí đã đặt hàng SơnTT, nhưng không hiểu sao vẫn không cất bút được. Phải chăng bóng dáng của Balance vẫn còn có trong những sản phẩm tương tự của đơn vị khác, hay đây là quy luật vòng đời tất yếu của một sản phẩm công nghệ??

Solomon (Sờ mông)

Khi Balance tỏ ra già cỗi và lạc hậu so với kỳ vọng của các sếp (nhân viên thì vẫn thoả mãn), đã có nhiều đơn đặt hàng để nâng cấp nhưng: “Hỡi ôi! Khi ngôi nhà chỉ có diện tích sàn 40m2 thì không thể vừa xây 10 tầng lại phải có đủ gara, bể bơi lẫn sân tenis được!”

Anh NgọcBQ đã gọi ba nhà cung cấp đến để “xem nói có hay không”. Đầu tiên là Oracle VN, mặc dù chương trình Oracle Finance có nhiều chức năng hay nhưng Presenter của Oracle VN không được chuyên nghiệp, nên bị bà con FAF chê óng chê eo. Đặc biệt tại sao bọn này không dùng mã (vật tư, hàng hoá, khách hàng) mà cứ dùng tên làm mã. Mặc dù sau đó Oracle VN theo đuổi rất nhiệt tình nhưng không thể thuyết phục được FPT. Thắng thứ hai là Price Water House Cooper VN giới thiệu Solomon. Hôm đó có cậu Trung từ PwC HCM ra Hà Nội để tiến hành present. Cậu này đúng là dân Sale nên đã gần như cưa đổ chị em FAF sau có 2 tiếng. Tuy nhiên, do vẫn chưa tin hẳn nên tuần sau cả bọn đã gọi Quang PwC HN sang “quay chín” trong 1 ngày. Bản tính đần bà thích “đứng núi này trông núi nọ” nên FAF lại muốn gấp thêm MOVEX từ Malaysia sang, nhưng nhanh chóng loại bỏ.

Dự án trien khai Solomon được Kick off ngày 15/3/2000. Đội dự án của FSS chỉ có bốn người: HươngVM, HàngNT, NgọcVQ, HoàngĐT. Sau một thời gian đào tạo, dùng thử, hiệu chỉnh quy trình chán chê thì cũng đến lúc phải dùng thật. Một tháng trước và một tháng sau ngày CutOver (01/01/2001) đúng là một cuộc chiến. Một khối lượng công việc khổng lồ đặt lên vai chúng tôi: chuẩn bị số liệu danh mục, số dư đầu, chuẩn bị bộ convert, setup khoảng 100 màn hình hệ thống, FIFA-MIS,...Thỉnh thoảng tôi nghe thấy giọng thủ thi: “Chồng em bảo khi nào em không phải đi làm ngày chủ nhật thì anh sẽ kết thúc đợt công tác”; “Hôm qua lại mơ thấy Solomon lõi”; “Chỉ tha cho em thứ bảy này, 3 tuần nay chưa gặp mặt nàng rồi”. Cứ khoảng 7 giờ tối anh Tùng hay Lộc đi sang phòng dự án đếm đầu người để mua xôi vì chàng đứa nào muôn đứng dậy nữa.

Giờ G đến. Không hiểu sao đến 11h đêm 31/12/2000 chạy Import dữ liệu vào Solomon lại bị lỗi. FAF đã chuẩn bị phương án nhập liệu bằng tay. Đêm đó chúng tôi không ngủ được. Tôi bị cảm giác có thể bị đau dạ dày vì quá lo lắng. Đến 6 giờ sáng 01/01/2001 để đến làm lại. May thay được ngày đẹp, trời thương, import chạy vù vù. Từ khi sống với FAF tôi chưa biết đến việc nghỉ ngày 01/01. Nhưng đặc biệt ngày 01/01/2001 trôi qua suôn sẻ làm cho chúng tôi sung sướng khôn tả. Buổi tối trên đường về vừa đi vừa cuối như một kẻ dở hơi. Buổi họp giao ban đầu tiên 08/01/2003 đã chạy bản FIFA mới (2.0), cả bọn ngồi không chịu release dữ liệu để FIFA chẳng có số gì cả bị anh Ngọc, anh Tùng mắng cho nghệt cả mặt.

Đội dự án lúc cao điểm có 10 người, đến khi CutOver xong còn 7 người trong đó có 3 người chịu trách nhiệm triển khai và hỗ trợ luôn ở trong tình trạng bị quây bởi điện thoại và anh chị em FAF. HoàngĐT và MaiLTT được cử đi triển khai FPT HCM đến 28 tết vẫn chưa ra được. MaiLTT trong trạng thái bi kịch đã bắt HoàngĐT và CùNĐ (triển khai VINATEX) mỗi tháng ăn 3 quả trứng vịt lộn trước khi lên máy bay. Còn MaiLTT thì đến 11h đêm 29 tết mới lên được máy bay. Báo hại 2 tháng sau đúng 12 tháng mới dám ăn quả trứng vịt lộn tiếp theo.

Trong khi dùng bà con sơ nhất chương trình báo lỗi Dr Watson, khi đó phải đóng hết form để mở lại. Gặp nhau ở WC, em Thanh thông báo: “Hôm nay chị gặp Dr Watson 3 lần rồi nhé, chán lám rồi, ghét lám rồi”; “Em không quen Dr Watson!”. Anh Vịnh là người hay thăm phòng dự án nhất (trừ users). Hôm thì hàng có trong kho rồi mà trên Solomon chưa “nối”, vừa thấy “nối” bây giờ lại chìm. Đến nỗi nhìn thấy anh Vịnh là hỏi “nối” chưa anh? Thương chị em, anh Vịnh cứ Uyên thỉnh thoảng mua bánh kẹo phục vụ, nhưng sau mới phát hiện ra là anh Vịnh thích lấy em HằngNT về FIS. Từ đó cả bọn quyết không ăn cái gì của FIS, sợ há miệng mắc quai. Đâu đâu cũng chỉ bàn đến Solomon. Anh Bảo nhất quyết không gọi là Solomon mà là Mơ lông.

Vạn sự khởi đầu nan, rồi mọi thứ cũng dần đi vào ổn định. Khi làm báo cáo tổng kết dự án chỉ xin các anh khen thưởng bằng cách

cho nghỉ 2 ngày xả hơi. Các anh hoàn toàn nhất trí cho nghỉ vào 2 ngày 30/4 và 1/5 sắp đến!

Cuộc chiến qua, chiến thắng đã sướng, cuộc chiến càng khó khăn, càng thấy tự hào. Rất tiếc khi đó đội dự án bị cuốn vào công việc không nghĩ đến nhiệm vụ viết về dự án này như một trang hào hùng trong chặng đường phát triển của FPT. Viết rằng dự án này đã xới tung tổ chức của FAF và các bộ phận liên quan, define cho mỗi người một nhiệm vụ mới. Rốt cục đặt trước mặt các sếp một site báo cáo chi chít với một loạt các thuật ngữ còn phải tra từ điển mới hiểu và rồi đồng tiền đã được quản lý hiệu quả và chặt chẽ hơn. Phương pháp quản lý tài chính hiện đại hơn đã đi vào FPT từ lúc nào, ngầm dần từ người này qua người khác, không phải chỉ thể hiện ở những cuộc chia sẻ chi phí và doanh số giữa các bộ phận sao cho khỏi thiết thời mà bản thân mỗi manager đã có cái nhìn tổng quát hơn trong kinh doanh.

Khỏi phải bàn là chúng tôi đã học được rất nhiều về nghiệp vụ từ Solomon, từ dự án triển khai. Cứ như duyên nợ đã dính vào hệ thống quản lý doanh nghiệp là không dứt ra được. Tôi đã thấy có người làm triển khai Solomon với lương tháng 700US\$, nhưng mệt mỏi quá nên đã chuyển sang việc khác. Sau 2 năm câu ta lại quay lại, tự pháp triển lấy sản phẩm từ đầu, phải lo nuôi mình và nuôi quan nhưng đam mê vẫn còn cháy bỏng lắm. Duyên nợ này đã ảnh hưởng và thôi thúc chúng tôi khi xây dựng FPT.Success.

Riêng tôi đã rất sung sướng khi kết thúc dự án này. Thật mừng đã trải qua một thử thách như vậy để biết rằng mình có thể làm được mọi thứ và mình đã trưởng thành. Nếu như 4 năm trở về trước phải nói trước đám đông cho dù có chuẩn bị thì tôi vẫn run, đến nay tôi đã có thể bốc phép với khách hàng mà không ngượng mồm. Đã có lần tôi than vãn với anh Tùng sao mình phải tự triển khai Solomon cho khổ, không thuê quách PwC cho xong. Để đến bây giờ bọn em xong rồi thì làm gì? Câu trả lời của anh rất ngắn gọn: “làm kế toán trưởng”. Chẳng nhẽ tôi có thể làm kế toán trưởng thật sao? Trước kia tôi có suy nghĩ đến khi nào FPT không cần tôi nữa tôi sẽ về mở Food shop - theo lời dạy của một doanh nhân thành đạt: trong bất cứ hoàn

cảnh nào, dù nghèo khổ đến mấy con người ta cũng cần phải ăn. Nghĩa là giờ đây tôi có thể mơ ước lớn hơn, không làm được kế toán trưởng thì cũng sẽ mở hệ thống cửa hàng kiểu Seven-Eleven World Wide.

Anh Ngọc

Phải nói rằng dự án may mắn có anh Ngọc làm giám đốc dự án. Tôi muốn dành vài dòng để nhắc đến anh trong bài viết này. Tôi là học trò của anh Ngọc khi ở Đại học Bách khoa. Khi đó anh Ngọc gây được ấn tượng với chúng tôi khi thi kiểu gì cũng rụng một nửa, thi lại chỉ qua một nửa, thi lại nữa, thôi cho qua tát. Theo chỉ trỏ của anh Khánh hói, anh Ngọc đã rủ tôi về FPT ngay khi tôi vừa bảo vệ tốt nghiệp xong buổi sáng. Anh chỉ nói mấy câu thuyết phục và chốt lại là về FPT có nhiều thanh niên chứ ở Viện thì bao giờ lấy được chồng. Về đến FPT và mãi sau này bọn phần mềm chúng tôi ít khi làm việc với anh Ngọc. Trong dự án này ngoài vai trò Giám đốc dự án đối với tôi anh giống như một người thầy. Tuy rằng thầy có nồng tính nhưng đã chỉ cho chúng tôi cách xác định mục tiêu và không bao giờ được từ bỏ mục tiêu. Nhiều bài học về cách giải quyết vấn đề và giao tiếp sau này tôi vẫn nhắc lại với quân của mình.

FAF đã ném mặt nằm gai đùi nên việc thích nghi với vận hành mới - khởi bàn. Các bộ phận khác thì khó khăn hơn nhiều vì họ không quen với trách nhiệm mới, và lại trách nhiệm cũng không đơn giản. Không có anh Ngọc dùng áp lực thì chúng tôi chịu không thể triển khai được cho các bộ phận khác. Tiễn béo đòi lấy thêm 4 người chỉ để nhập liệu. Đến mức anh Ngọc phải ngồi cạnh user xem họ nhập để đánh giá. Rốt cục Tiễn béo không lấy thêm người nào mà còn định đuổi bót đi.

Không ít cuộc tranh luận đến mức “mổ bò” hoặc chém gãy bàn ghế, không ít lần anh Ngọc, anh Tùng phải giải quyết các vấn đề giữa đội dự án, PwC và đội người dùng. Sau một thời gian cả đội dự án đều luyện được một món là nghe anh Ngọc chửi. Đứa nào không chịu được thì cũng đã ra khỏi dự án mất rồi. Bọn chịu được đều đã hoặc chuẩn bị lên team leader hết. Nghe anh Ngọc chửi nhiều thì mắc

tật là cũng chửi bậy như thế. Nhưng không được bản lĩnh như anh để chọn đối tượng mà chửi, thỉnh thoảng quên mất lại nói số sòng với khách hàng. Đã có lúc HàngNT cãi nhau với MinhPT chỉ thiêu mỗi cục gạch trong tay. Cãi nhau xong thấy ngạc nhiên sao mình lại to mồm thế. Thỉnh thoảng tôi cũng phải tự nhắc mình, không có lại thành con gái nhưng dương tính quá.

Không biết cuối năm nay khi anh Ngọc không còn làm Giám Đốc nữa, FSS chúng tôi có còn được khởi sắc như 2 năm qua không. Chỉ biết rằng anh mãi là người thầy, người anh nóng tính được chúng tôi khâm phục.

PHẦN V: FPT VÀ KHÁCH HÀNG VMS

Dương Dũng Triều

VMS hiện nay là một trong những khách hàng quan trọng và đầy tiềm năng của FSS. Tuy nhiên để được như ngày hôm nay, chúng ta đã phải nỗ lực rất nhiều để vào được khách hàng này. Trong bài này tôi xin phép kể lại quá trình FSS tiếp cận VMS.

Những ngày đầu tiên vào VMS

Tôi bắt đầu tiếp cận VMS vào cuối những năm 97, đầu những năm 98. Khi đó VMS chưa lớn mạnh như bây giờ, họ phải thuê văn phòng ở Khu Nam Thành công. Lúc đó VMS cũng mới thành lập phòng Tin học do A.Hùng làm Trưởng phòng và chưa bao gồm Tổ tính cước. Tôi có nhiều bạn học làm ở VMS, đó chính là lý do tôi tiếp cận VMS. Hoạt động Marketing đầu tiên mà FSS làm tại VMS đó là hội thảo "Tin học hóa Văn phòng". Thời gian đó, Ban chỉ đạo Công nghệ Thông tin 2000 đang ra sức khuếch trương việc tin học hóa hoạt động văn phòng kiểu như quản lý công văn giấy tờ, lịch làm việc, thư điện tử... Do đó các hội thảo kiểu như thế này trở thành molt. Trong cuộc hội thảo đó, chúng tôi có mời anh NgọcBQ và Phan Văn Hưng (lúc đó là trưởng nhóm Lotus Notes- nay chuyển sang

Hồng Nam) phát biểu. Tuy nhiên dự án đó cũng không đi đến đâu. Sau này đến năm 2002, dự án mới được khôi phục bằng việc triển khai hệ thống E-Mail MS Exchange cho toàn bộ hệ thống của VMS do CMC triển khai.

Dự án tiếp theo mà chúng tôi tham gia đó là dự án Xây dựng hệ thống Quản trị mạng cho VMS. Dự án này tôi phối hợp với MinhNQ (trước là PGĐ FSI này đã chuyển sang VDC) và IBM để Marketing. Chúng tôi chào IBM Tivoly là sản phẩm mới chưa bán được ở Việt Nam lần nào. Chúng tôi cũng tổ chức hội thảo, cài đặt demo. Tuy nhiên cũng như dự án trước dự án này mãi đến năm 2002 mới triển khai, với việc HiPT triển khai HP Openview.

Trong giai đoạn này, có tới 3 bộ phận của FPT tiến hành Marketing ở VMS: FIS, FSS và FSI. Có một lần bên VMS tổ chức đấu thầu mua khoảng 200 máy PC. FPT có tới 3 báo giá: một báo giá của FIS, một báo giá của ai đó trong FPT HCM, và một báo giá từ cửa hàng của FPT (do Cường gù nay đã chuyển sang làm phòng Kỹ thuật VMS thực hiện). Điều này làm cho A.Thái (PGĐ FIS hồi đó) nổi xung.

Nói chung giai đoạn này FPT nói chung và FSS nói riêng mới coi VMS là nơi bán máy tính và các giải pháp tin học chung chung, chứ không hiểu rằng quan trọng nhất thời gian đó của VMS chính là hệ thống Tính cước và Quản lý khách hàng.

Hợp đồng làm phần mềm Tính cước đầu tiên

Giai đoạn này đánh dấu bằng việc sát nhập tổ Tính cước vào phòng Tin học thành Phòng Tin học Tính cước của VMS. Anh Thúy Tổ trưởng tổ Tính cước trở thành phó phòng. VMS cũng đã lớn mạnh hơn với việc vào cuối năm 1998, Văn phòng Công ty và Trung tâm 1 chuyển về tòa nhà 811 A - Đường Giải phóng.

Thời gian này đánh dấu sự tham gia của A.Hiển (Hiện nay Giám đốc BU2-FIS) tham gia. Thông qua một người bạn, A.Hiển đã dẫn tôi đến làm quen với A.Thúy. Năm 1999 cũng là năm đánh dấu sự cạnh tranh mạnh mẽ giữa VMS và VINAPHONE với việc đưa ra các dịch vụ mới. Năm đó có 2 dịch vụ quan trọng mà hai Công ty này

đều mong muốn đưa ra sớm đó là Roaming quốc tế (RMQT) và MobiCard.

Tôi cũng không nhớ vì sao A.Thúy chọn FPT làm hệ thống Tính cước cho hệ thống Tính cước RMQT cho VMS. Có lẽ hồi đó do tôi và A.Hiển hay dẫn A.Thúy đi nhậu, cũng có thể do A.Thúy muốn thử FPT. Thẻ là vào khoảng tháng 5/1999, Hợp đồng Xây dựng phần mềm Tính cước RMQT cho VMS đã được ký với trị giá 12.000 USD và thời gian triển khai khoảng 8 tuần.

Năm 1999 cũng là năm có nhiều biến động ở FSS, năm đó 1/2 FSS do anh Thành Nam dẫn đầu đã tách ra thành lập FSU1 - tiền thân FSOFT ngày nay - để tìm đường xuất khẩu. Phần còn lại chủ yếu là các cán bộ làm cho Tổng cục Thuế với việc hỗ trợ triển khai toàn quốc hệ thống Quản lý thu thuế.

Chính vì thế khi ký hợp đồng tính cước RMQT, tôi không có người đâu để làm. Do đó mặc dù VMS yêu cầu phải thực hiện trước khi ký hợp đồng, nhưng tôi vẫn không lập được đội để thực hiện. Mãi tôi quyết định giao cho ĐịnhĐQ (hiện nay đang làm cho FSOFT) nghiên cứu thử xây dựng chương trình đọc và tạo file TAP2 (một file dùng để trao đổi số liệu giữa các nhà cung cấp dịch vụ RMQT với nhau). Sau khi ký hợp đồng và bàn với A.Kiên lúc đó là GD FSS, chúng tôi quyết định tách TuầnPM (hiện nay TuầnPM là thành viên kỳ cựu của FSOFT) đang làm trưởng nhóm triển khai dự án Thuế ra làm quản trị dự án tính cước RMQT. Cùng với TuầnPM có Phan Việt Thắng và Nguyễn Việt Dũng (Dũng B - lúc đó đang là sinh viên năm cuối Đại học Quốc gia).

Quá trình triển khai dự án này cũng có nhiều chuyện đáng kể. Vì bị ép tiến độ, nên ThắngPV lập trình hì hụi cả đêm để đến sáng hôm sau tự tay xóa hết đoạn chương trình đã làm. ThắngPV tự nhận là cao thủ về Delphi và dự án này là dự án anh quyết định dùng Delphi để lập trình giao diện. Tuy nhiên chỉ có một mình anh biết về Delphi. Điều này dẫn đến sự tranh luận trong một thời gian dài giữa ThắngPV và những người khác về việc lựa chọn công cụ nào cho việc xây dựng các ứng dụng cho VMS.

Và đúng tiến độ chúng tôi đã bàn giao đưa hệ thống tính cước RMQT vào khai thác tại VMS. Điều này giúp cho VMS đưa dịch vụ Roaming quốc tế trước Vinaphone một tháng. Dự án được VMS đánh giá cao và bước đầu tạo niềm tin cho khách hàng tại VMS.

Dự án CDR-BIN

Dự án CDR-BIN được ký đúng ngày tôi cưới (14-01-2000). Sáng hôm cưới tôi vẫn còn gọi QuỳnhVT xem hợp đồng đã ký chưa. Sau nhiều năm nhìn lại, có thể nói về mặt chất lượng dự án CDR-BIN là một dự án không thành công. Nhưng về mặt nào đó nó là một dự án tạo tiền đề cho FPT thắng thầu hợp đồng Billing sau này.

Sau khi thành công trong dự án tính cước RMQT, uy tín của FPT tăng cao. A.Thúy quyết định cho chúng tôi dự án CDR-BIN. Thời gian đó chúng tôi vẫn hiểu dự án này phục vụ cho VMS để đưa ra hệ thống báo cáo phục vụ thông kê số liệu tính cước và doanh thu. Nhưng sau này qua tìm hiểu, dự án này phục vụ cho Comvik (đối tác bồi vốn vào VMS) để thống kê số liệu phục vụ hoạt động kiểm toán và Marketing. Không xác định rõ ràng mục tiêu cũng như end-user chủ yếu của hợp đồng là một sai lầm mắc lại nhiều đối với nhóm dự án làm cho VMS.

Dự án này ký khoảng 560 triệu đồng và dự kiến triển khai trong vòng 4 tháng. Dự án này được ký vào thời kỳ mới thành lập lại FSU3 - tiền thân của FSS ngày nay. Thời kỳ đó anh Kiên - GĐ FSS cũ và TuấnPM đã sang Ấn độ để quản lý văn phòng FPT tại Ấn độ. Sau khi tách nhập lung tung cả, FSU3 được thành lập với A.NgọcBQ làm Giám đốc, tôi và chị Tú Huyền làm PGĐ. Lúc đó FSU3 chỉ có 18 người. Có lẽ đây là Hợp đồng đầu tiên của FSU3. Và như một bệnh kinh niên, dự án này lại không có người. Sau khi thảo luận với A.Nam, C.Tú Huyền, một phương án triển khai đã được đưa ra. Đó là thành lập 2 nhóm dự án, nhóm 1 tại Ấn độ do TuấnPM quản trị dự án và 2 cán bộ lập trình người Ấn độ, nhóm 2 tại Việt Nam gồm có ThắngPV, Dũng B và 1 cán bộ test. Phương án này có lẽ bị ảnh hưởng bởi mong muốn Toàn cầu hóa và Xuất khẩu phần mềm đang được khuếch trương trong thời gian đó.

Tất nhiên với trình độ của chúng ta thời gian đó, kỹ năng communication không tốt, cùng với yêu cầu phức tạp về thuật toán trong bài toán xử lý dữ liệu lớn, phương án triển khai đó không thành công. Sau khoảng 4 tháng triển khai, tôi đã quyết định chấm dứt sự phối hợp giữa hai nhóm và quyết định để nhóm ở Việt Nam một mình triển khai dự án.

Trong quá trình triển khai dự án này cũng có nhiều chuyện vui. Vì đây là dự án rất quan trọng của Comvik nên họ cử một cô tóc vàng xinh đẹp người Pháp đã có 2 đời chồng sang giám sát, cô này tên là Elisabet (cách đây khoảng 4 tháng, tôi còn nhận được thư thông báo cô mới rời khỏi chức vụ Giám đốc Chi nhánh Công ty tư vấn TNS tại Hà Nội). Cô này có bệnh nói nhiều kinh khủng. Khi họp dự án 3 bên FPT, VMS, Comvik, cô ta có thể nói liên tục trong vòng 3h trong khi các thành viên khác chỉ ngồi nghe và uống La Vie. A.Thúy trong 1 cuộc họp dự án đã uống hết 3 chai La Vie. Sau này khi cô ta đề nghị họp dự án thì bên VMS đều trốn không họp.

Sau khoảng 9 tháng từ khi ký hợp đồng, chúng tôi mới đưa được hệ thống vào khai thác. Tuy nhiên trong thời gian dài do nhiều nguyên nhân xung đột giữa VMS và Comvik về việc khai thác hệ thống CDR-BIN nên hệ thống này luôn là một vấn đề nhức nhối. Có những lúc hệ thống lại không hoạt động dẫn đến bên Comvik lại tưởng chương trình lỗi, và đổ cho FPT. Chính vì điều đó Scott - IT Manager của Comvik (2000-2002) không có thiện cảm tốt với FPT. Tuy nhiên sau khi Scott ra đi và sau khi FSS triển khai thành công hệ thống Billing, quan hệ giữa FPT và CIV đã tốt hơn.

Dự án CDR-BIN là một dự án không thành công về tiến độ, vi phạm mọi tiêu chuẩn về quy trình chất lượng, thể hiện sự kém cỏi khi phối hợp trong nội bộ FPT. Tuy nhiên qua dự án này, cán bộ FSS đã hiểu thế nào là tính cước và đó chính là cơ sở cho sự thăng thầu hệ thống Billing đầu năm 2001.

Hợp đồng Billing - bước ngoặt quan trọng

Như phân trên đã trình bày, thời gian đầu FPT chưa hiểu được tầm quan trọng của hệ thống Tính cước và Quản lý khách hàng

(TC&QLKH) đối với VMS. Chính vì thế FPT đã không tham gia dự án đầu thầu quốc tế đầu tiên mua hệ thống TC&QLKH của VMS. Tôi không nhớ chính xác, nhưng có lẽ năm 1998, VMS chọn BSCS một đối tác Anh để triển khai hệ thống TC&QLKH. Dự án triển khai trong vòng 1 năm nhưng không thành công và như sau này giang hồ đồn đại, VMS đã mất khoảng 1 triệu USD cho vụ này.

Vì việc thất bại này, mà trong thời gian trước năm 2002, mỗi Trung tâm của VMS có một chương trình TC&QLKH khác nhau. Các hệ thống này đều do mỗi Trung tâm tự phát triển và phát triển trên nền CSDL Foxpro. Với hiện trạng đó, nên nhu cầu thống nhất chung hệ thống TC&QLKH tại VMS năm nào cũng được đặt ra. Và luôn có 2 dự án, một dự án đầu thầu quốc tế bằng vốn BCC giữa VMS và CIV, một dự án thuê đối tác trong nước sử dụng vốn sản xuất kinh doanh của VMS. Sau thất bại của BSCS, lãnh đạo VMS quyết định thử phương án thuê đối tác trong nước. Và tháng 8/2000, VMS tổ chức đấu thầu dự án Nâng cấp hệ thống TC&QLKH cho VMS. Đối thủ chính của FPT là Elcom (đối tác đã triển khai hệ thống TC&QLKH cho Trung tâm 1). Tôi sẽ kể lại tiến trình của vụ đấu thầu này. Nhưng có lẽ đây là vụ thầu phần mềm căng thẳng nhất của FSS từ trước đến nay. Chỉ xin tiết lộ một chút là giá mờ thầu của FPT cao hơn của Elcom là 6 triệu VNĐ, FPT nhận được thông báo thắng thầu vào cuối tháng 11/2000 với giá thắng thầu thấp hơn của Elcom khoảng 14 triệu VNĐ. Tuy nhiên sau tết âm lịch vào tháng 2/2001, mới ký được hợp đồng. Tôi đã trải qua một cái tết rất căng thẳng để chờ đợi ký được hợp đồng này. Cuối cùng đến tháng 2/2001, hợp đồng nâng cấp hệ thống TC&QLKH cho VMS đã được ký. Tổng giá trị hợp đồng khoảng 1,3 tỷ VNĐ và thời gian triển khai 6,5 tháng.

Lại vẫn như các dự án trước, cán bộ triển khai lại không thấy đâu. Một lần nữa, một giải pháp chấp vá lại được đưa ra đó là TuấnPM (lúc đó trở về từ Anh độ và đang chờ việc tại FSOF) sẽ được cho FSS (lúc đó FSU3 đã được đổi tên sau khi sát nhập cùng FSI) mượn làm Quản trị Dự án. Đội dự án lúc đó có khoảng 10 người ThắngPV, Dũng B, TuấnLA, DũngHT (đã chuyển sang FOX), HảiLT (BU1),

HiếuT, KiênDT (BU3), AnhNV và một loạt các Sinh viên vừa ra trường trong đó có ThúyPN, NgọcVQ.

Đến tháng 8/2001, theo đúng tiến độ, chúng tôi tiến vào TPHCM để bắt đầu triển khai hệ thống TC&QLKH. Đây mới bắt đầu bước vào giai đoạn khó khăn nhất của dự án. Trước hết đó là việc thay đổi QTDA, TuánPM hết thời gian cho mượn đã quay về FSOFT. Lúc đó tôi phải chịu trách nhiệm QTDA, chủ yếu bay đi bay lại giữa Hà Nội và TPHCM, mọi việc điều hành về kỹ thuật giao cho ThắngPV. Một loạt cán bộ mới rời khỏi đội dự án vì những lý do khác nhau, chúng tôi phải bổ sung một số người mới như TùngLQ, TúTV. Sau nữa do kỹ năng Phân tích Yêu cầu của chúng ta còn yếu nên một loạt các chức năng của hệ thống chăm sóc khách hàng lập trình tại Hà Nội đã không đáp ứng yêu cầu của khách hàng nên phải sửa lại. Tuy nhiên phần khó nhất mà chính vì lý do này mà BSCS đã thất bại đó chính là chuyển đổi số liệu từ hệ thống cũ sang hệ thống mới. Theo yêu cầu của VMS, việc chuyển đổi số liệu sẽ tiến hành theo 3 bước: bước 1 - chuyển đổi số liệu từ hệ thống cũ sang hệ thống mới, bước 2 - chạy song song giữa hệ thống cũ và hệ thống mới trong đó hệ thống cũ sẽ làm chính (số liệu sẽ được đồng bộ từ hệ thống cũ sang mới), bước 3 - chạy song song giữa hệ thống mới và hệ thống cũ trong đó hệ thống mới sẽ làm chính (số liệu sẽ được đồng bộ từ hệ thống mới sang cũ). Do đó thời gian triển khai tại TPHCM kéo dài rất lâu. Đến tháng 5/2002, sau gần 8 tháng vất vả, làm việc thâu đêm suốt sáng, hệ thống mới đã chính thức phát hành thông báo cước cho khách hàng tại Trung tâm 2. Đáng lý ra vào tháng 4/2002 chúng ta đã thực hiện được việc này, nhưng sau khi kiểm tra rất cẩn thận đến khi đưa vào in để phát hành hàng loạt, một vấn đề nhỏ phát sinh đó là tràn buffer máy in. Vào đầu tháng, Trung tâm 2 phải phát hành khoảng 200 nghìn thông báo cước cho khách hàng. Khi in, hệ thống phải in lần lượt từng thông báo cước, tuy nhiên do sai sót kỹ thuật, hệ thống đã đẩy vào buffer của máy in hàng trăm thông báo cước, dẫn đến tràn buffer và làm treo máy tính in thông báo cước. Đợt đó, tôi đã phải cắn răng xin phép TT2 cho phép quay lại sử dụng hệ thống cũ phát hành thông báo cước.

Cùng thời gian triển khai tại TPHCM, một nhóm đã ra triển khai tại Trung tâm 3 - Đà Nẵng vào tháng 2/2002. Đến tháng 6/2002, đã đưa hệ thống mới vào sử dụng tại Trung tâm 3.

Sau sự thành công tại TPHCM và Đà Nẵng, đội dự án kéo ra Hà Nội. Dự án bắt đầu được triển khai tại Hà nội vào tháng 7/2002. Đặc điểm tại Hà Nội là đang sử dụng chương trình của Elcom, và lãnh đạo Trung tâm I là những người ủng hộ Elcom trong đợt đầu thầu nói trên. Trong thời gian này, đội dự án đã có sự hỗ trợ của lãnh đạo Công ty VMS nên công việc đã triển khai tương đối xuôn xě. Và vào tháng 9/2002 hệ thống mới đã được đưa hệ thống vào sử dụng tại Trung tâm I.

Như vậy sau 18 tháng vất vả, đội dự án đã đưa hệ thống vào sử dụng tại tất cả các Trung tâm của VMS. Mặc dù dự án chậm tiến độ nhiều so với hợp đồng, nhưng dự án được VMS đánh giá cao, sau nhiều năm lần đầu tiên VMS đã tiến hành thông nhất được hệ thống TC&QLKH tại các Trung tâm. Về phía FSS, dự án này đánh dấu một bước tiến dài vào VMS. Chúng ta đã nắm được hệ thống lõi của VMS, mọi dịch vụ của VMS sẽ được ghi lại trong hệ thống TC&QLKH. Vì thế chúng ta sẽ còn nhiều cơ hội để xây dựng các ứng dụng khác của VMS.

Dự án này đánh dấu bước ngoặt quan trọng của FSS trong thị trường viễn thông.

Thành lập BU5 - Trung tâm Giải pháp Phần mềm Viễn thông của FSS

Nhìn lại gần 4 năm từ dự án đầu tiên tại VMS, có thể nói một vấn đề chung đó là luôn thiếu cán bộ triển khai, các đội dự án đều ở tình trạng chắp vá thiếu đầu tư lâu dài. Nhiều cán bộ xuất sắc của phần mềm FPT đã tham gia triển khai các dự án cho VMS: TuấnPM, LươngT (một cán bộ của FSS đang đi học ở Úc), Thanh Hà (BU3), ThắngPV, Dũng B, TuấnLA, GiangNT và nhiều cán bộ khác. Tuy nhiên nguồn lực này thường xuyên không ổn định.

Sau thành công của dự án Billing, FSS đã tiếp tục ký thêm một loạt các hợp đồng khác cho VMS, tổng giá trị các hợp đồng nói trên khoảng 4 tỷ VNĐ.

Chính vì lẽ đó, đầu năm 2003, Ban lãnh đạo của FSS đã quyết định thành lập thêm BU5 - Trung tâm Giải pháp Phần mềm Viễn thông của FSS. BU5 được thành lập với mục tiêu xây dựng các giải pháp phần mềm cho lĩnh vực Viễn thông nói chung và VMS nói riêng. BU5 được tách ra từ BU3 - Doanh nghiệp và khi mới thành lập có 12 người. Chủ yếu họ đã từng chinh chiến trong dự án Billing.

Hy vọng rằng BU5 sẽ phát triển mạnh mẽ theo đúng xu hướng bùng nổ của thị trường Telco tại Việt Nam.

PHẦN VI: BU4 - CON ĐƯỜNG HÌNH THÀNH VÀ PHÁT TRIỂN

Lê Quốc Hữu

Nhìn thành công, đội ngũ hôm nay nhớ lại những ngày đầu gian nan

Ngày 22/7/2003, Trung tâm Giải pháp phần mềm FSS tổ chức long trọng Lễ Sơ kết 6 tháng đầu năm 2003 tại Nhà Rùa, Hồ Tây. Đội quân đông đảo gần 200 người, gồm 5 BU và 2 phòng phục vụ tung bừng khí thế hoàn thành vượt mức kế hoạch 6 tháng đầu năm. Nếu như nhớ lại Lễ hội “Mười năm công nghệ FPT” được tổ chức cũng tại đây cách đây gần 10 năm mới thấy hết sự phát triển vượt bậc của đội ngũ FPT. Ngày nay, chỉ cần lẽ tông kết của 1 bộ phận trong như FSS đã có quy mô giống như một lễ hội của FPT 10 năm về trước.

Trong buổi liên hoan mừng sơ kết, các thành viên của BU4 – Trung tâm Giải pháp phần mềm Chính phủ của FSS đặc biệt hò hời, có lẽ vì đây là năm thứ 3 liên tiếp BU4 đã vượt mức kế hoạch đề ra, đóng góp một phần quan trọng trong sự hoàn thành kế hoạch của FSS. Đặc biệt các nhân viên trẻ của BU4 đã nhập cuộc rất nhanh và thể hiện một tiềm năng phát triển lớn khi liên tục đì chạm cốc chúc

mừng các cán bộ lãnh đạo, “khiêu chiến bia rượu” với các BU xung quanh. Bia Hà Nội tràn đầy ly, thơm mùi gió Hồ Tây, tiếng nói chuyện, chúc tụng râm ran. Những người trẻ hùng hực khí thế mới. Còn những cán bộ đàn anh như HUULQ, VINHTH, LINHPHT, DUNGLT, TUYENN... không khỏi bùi ngùi nhớ lại chặng đường họ đã đi qua gần 3 năm qua để có được ngày hôm nay.

Năm 2001 – Khúc khởi đầu bi tráng nhung oanh liệt

Ngược dòng thời gian trở lại Tháng 2 năm 2001, khi cả FPT còn đang hướng dư âm của cái Tết âm lịch thì trên tầng 4 của toà nhà HO 89 Láng Hạ, có những gương mặt trở nên thát thán, mệt mỏi, túm tụm lại thì thầm to nhỏ, vài nhóm kéo nhau ra quán bia, vài người lại ngồi chat qua lại, nhưng tất cả như sát lại gần nhau hơn, chia sẻ, cảm thông... Họ như những chiến binh vừa qua một trận chiến ác liệt đã chiến đấu hết sức mình nhưng không thể nào chống lại được định mệnh, mệt mỏi, cảm lặng. Đó là hình ảnh của đội ngũ FSI (Trung tâm Tích hợp hệ thống) cũ khi có quyết định tách đôi bộ phận và sát nhập vào 2 bộ phận FIS và FSS.

Gần một tháng sau, Giám đốc HữuLQ dẫn đầu nhóm “tàn quân” 10 người đến toà nhà HITC ra nhập FSS bắt đầu một trận chiến đấu mới. Tất cả như cõi gone lên đê cõi găng hoà nhập với một môi trường làm việc mới khác xa với môi trường cũ đã gắn bó nhiều năm. Tình trạng stress, stress, stress kéo dài tưởng như vô phương cứu chữa. Một vài người không chịu được đã ra đi như THINHTQ, KIENVH...càng gây tâm lý nặng nề cho anh em ở lại. Trong năm 2001, nhóm FSI cũ luôn luôn bị đặt vấn đề “chưa hoà nhập”. Nhưng thực tế, anh em đều muôn “hoà nhập chứ không hoà tan” để giữ được bản sắc của mình. Trong khi đó sức ép công việc rất nặng nề. Cả FSS lúc đó như bị trầm cảm trước sức ép làm sao đạt được 850.000 USD kế hoạch doanh số trong khi các hướng kinh doanh chính như Ngân hàng, Thuế, Viễn thông, Doanh nghiệp đều còn rất bê bết. Nhóm FSI cũ chuyển sang FSS, ban đầu tưởng sẽ được hỗ trợ nhiều về nhân lực và đào tạo, thực tế lại phải chi viện người cho nhiều dự án khác đang sa lầy của FSS. Những nhân viên ưu tú cũ của FSI như DUNGLT,

“Tân tít”, “Triều trâu” đã phải chuyển sang các dự án phần mềm cho khối doanh nghiệp. Nhóm còn lại được gọi với cái tên không chính thức: “Nhóm dự án công nghệ” chỉ còn tập trung vào dự án chính: Dự án C27. Trong năm 2001, Dự án C27 tiếp tục triển khai một bước quan trọng với hệ thống các trạm Telscan thu nhận vân tay tội phạm ở các tỉnh truyền về Hệ VAFIS trung ương và triển khai mở rộng Hệ thống tin đối tượng. Công việc dự án tích hợp cực kỳ đa dạng, chẳng được mấy ai trong môi trường phần mềm thuần tuý như FSS quan tâm, trong khi lại thường xuyên bị thúc giục “xuất hoá đơn” trước để đạt doanh số kế hoạch. Đội quân chỉ có 10-12 người giàn như bị căng ra, gồng lên hết sức, làm lùi, cố gắng chống chịu với đủ loại áp lực tâm lý, công việc. Có những lúc tưởng như không thể vượt qua nổi... Trong những buổi anh em ngồi uống bia tâm sự với nhau, Hữu LQ chỉ còn biết động viên anh em: “việc của mình, mình cứ phải làm hết mình cái đã, sẽ có lúc Trung tâm FSS hiểu và đánh giá đúng được chúng ta”.

Cuối cùng, cái chất lì lợm, chiến đấu hết mình của người FSI cũ, cũng như của người FPT nói chung đã chiến thắng. Đội quân FSI cũ như một chiếc xe tăng đơn độc, thương tích đầy mình vẫn đạp qua mọi trở ngại tiến lên. Năm kinh doanh 2001 đã qua đi thành công với cả FSS, trong đó “Nhóm dự án công nghệ” (tiền thân của BU4/FSS hiện nay) đã đóng một vai trò cực kỳ quan trọng: Chỉ với một “nhúm” nhân viên trong đó 2/3 là nhân viên mới đang trong giai đoạn đào tạo, nhóm đã trở thành một “công thần” khi đóng góp doanh số 373.300 USD (chiếm 43,33% doanh số năm 2001 của FSS), tạo nên yếu tố quyết định việc Trung tâm FSS lần đầu tiên trong lịch sử vượt mức kế hoạch và cả trung tâm được nhận thưởng kinh doanh thay cho việc thường uý lao tinh thần trong các năm trước. Trong buổi tổng kết cuối năm, những nhân viên “Nhóm dự án công nghệ” cũng cảm thấy bớt được nhiều gánh nặng tâm lý khi những nỗ lực đóng góp của mình đã được đền đáp bằng những phong bì tiền thưởng kinh doanh xứng đáng. Tổng kết nào chẳng có liên hoan, cuối năm nào chẳng có thường nhưng cái thường năm nay thì nó khác hẳn với các năm khác. Anh em ai cũng hớn hở. Cả BU kéo

nhau đi sinh hoạt tập thể, rượu, bia, hát hò và kết quả là 2 cái điện thoại di động đã bị được đem ra để ném tiêu mà mục tiêu lại là cái màn hình vô tuyến, cộng với vô số thứ bị vỡ và phải đền cho chủ quán. Chưa hết, đếm quân số lúc về lại thiếu 1 chú hoá ra chú này đang “mo” trong toilet. Lúc say rồi, nhìn quân mình cứ tưởng quân địch thế là dù mình đang được 2 thằng to khoẻ dùn xuống cầu thang, bác HoàngNL cũng cố song phi cho thằng đi trước 1 cái.... Mặt mày em gái xanh ròn. Nhưng ký niệm đó thì chắc chắn chẳng ai quên được.

Năm 2002 – BU4 ra đời và chiến đấu

Sang Năm 2002, như một nét cõi hữu chung của FPT, trung tâm FSS lại căng lên trước thách thức doanh số mới của Công ty đặt ra: 950.000 USD. Sau nhiều băn khoăn và day dứt, Lãnh đạo của FSS đã quyết định tái cơ cấu tổ chức thành các Business Unit (BU), mỗi BU đi sâu vào một mảng thị trường đặc thù.

Sau một mùa hè rực lửa, mọi người cùng chờ đón một mùa đẹp và lãng mạn nhất trong năm, mùa thu, mùa dễ làm người ta xao động nhất thì BU4 ra đời với cái tên Trung tâm Giải pháp Phần mềm Chính phủ, cùng với nó có 10 thành viên mà chủ yếu là từ FSI sang, 1 con số thật đẹp và tròn trịa giống như ước mơ vươn tới tương lai của nó.

Phó Giám đốc FSS, Anh Hữu, kiêm luôn chức Giám đốc của BU4, lại cặm cụi ngày đêm với: mục tiêu, định hướng chiến lược và phát triển, sản phẩm, công nghệ.... đến nỗi phải than rằng “than ôi, thời gian relax nay còn đâu!”. Vấn đề là làm sao để phát triển BU4 trong khi chỉ dựa vào một số khách hàng truyền thống mà lớn nhất là Cục C27.

Cục khoán doanh số to đùng cho BU4 (375.000 USD) làm mọi người hoang mang, hoảng hốt, trong khi để đạt được mục đích vượt Kế hoạch 2001 của FSS, BU4 đã phải vét hết “mỏ C27”, xuất lúa non hoá đơn ngay sau khi ký hợp đồng và năm 2002 sẽ là năm “Kéo cầy trả nợ”. Phải đào những mỏ nào đây? Một, hai, ba... nào chúng ta cùng đếm cua trong lỗ. Sao mà nhiều khách hàng với nhiều dự án

tiềm năng thế nhì: Civil AFIS, Thẻ CMND, Bằng lái xe, ... rồi cũng phải có xâm nhập và chiếm lĩnh các thị trường Đông Dương, ASEAN còn bở ngỏ nữa chứ.... Cứ như thế, kế hoạch phát triển thật là dài và có sức thuyết phục. Nhưng thực tế mới là nỗi lo ngay ngày của mọi người trong BU.

Bước đi đầu tiên là tìm nhân tố tăng tình thần làm việc của anh em. Chương trình Leadership Building được triển khai rộng khắp toàn Công ty đến tận cấp BU. Anh Hữu, với biệt tài lập kế hoạch bài bản đã vẽ ra Vision của BU4 với viễn cảnh trong tương lai gần nhất là đến năm 2005 sẽ đạt doanh số 1 triệu USD với đội ngũ hùng hậu 65 nhân viên. Một đợt cầu hiền, tìm kiếm, tuyển chọn nhân tài đã được thực hiện ráo riết. Kết quả là đã bổ xung được cho đội ngũ BU4 nhiều gương mặt anh tài. Đầu tiên phải nói đến Đội Hỗ trợ hệ thống (HTHT) mới: Nguyễn Trọng Đường, Lê Minh Hiếu, Bùi Tiến Dũng do Anh Hữu đích thân ra đề tuyển chọn đã tiếp thêm sức sống mới cho Đội Hỗ trợ C27 mà nhân sự đã có tiếng luôn bị thay đổi trong mấy năm qua. (Đội luôn bị sức ép tâm lý: công việc thì vất vả, đa dạng nhưng lại không được Công ty đánh giá coi trọng, tương lai không chắc chắn vì nếu giỏi Windows 2000, Cisco Networking thì sau này ở đâu cũng cần, còn nếu chỉ giỏi AFIS không thì khi Dự án C27 sắp hết sẽ biết làm gì đây?). Đội HTHT đã bắt đầu từ đầu: xây dựng quy trình, nghiên cứu AFIS, nghiên cứu cơ bản về mạng và hệ thống. Một phong trào nghiên cứu, làm việc bài bản chuyên nghiệp được phát động. BU4 cũng rất tự hào là trong Đợt thi đào tạo nhân ngày thành lập Công ty 13/9, cả 3 đại diện đạt kết quả thi cao nhất của trung tâm phần mềm FSS đi thi trạng cấp Công ty đều là người của BU4 và kỳ lạ hơn nữa lại đều là người của Đội HTHT. Cuối năm 2002, Nguyễn Đức Thanh, sau khi viết được phần mềm cho Trung tâm Bảo hành được chuyển về FSS. Thanh cũng đã có “duyên nợ” với FSI từ lâu và rất ngưỡng mộ các cao thủ công nghệ thuộc FSI cũ. Mặc dù Anh Ngọc tích cực định hướng cho Thanh về BU3, nhưng sau khi tìm hiểu các BU, Thanh đã chọn về Đội HTHT của BU4. Thực tế công việc trong 2 năm qua đã chứng tỏ quyết định của Thanh là đúng đắn. Ngoài ra còn phải kể đến Anh Trần Anh (chuyên gia của

Viện CNTT) đã được mời về để làm leader về công nghệ cho nhóm HTHT. Tuy thời gian làm việc với nhóm chỉ được mấy tháng vì anh lại phải bận đi học cao học, nhưng anh Trần Anh cũng đã để lại các ấn tượng và kỷ niệm tốt đẹp cho cả nhóm. Cuối năm 2002, Phòng HTHT thuộc Bu4 được chính thức thành lập như một sự khẳng định tầm quan trọng của mảng HTHT, hỗ trợ kinh doanh trong hoạt động của BU4.

Về phần mềm, BU4 cũng chiêu nạp được thêm 1 loạt hiền tài: Đầu tiên phải kể đến Nguyễn Thuý Quỳnh, chuyên gia về Oracle từ Viện CNTT, ngay lập tức được tung vào mảng C27, chuyên trị các phần mềm Quản lý trại giam, tạm giam, tạm giữ. Với cá tính độc lập, mạnh mẽ, kỹ năng chuyên sâu về Oracle, Quỳnh đã làm thay đổi hẳn ấn tượng của Phòng 4 (Phòng CNTT) C27. Ngoài công việc hợp tác chuyên môn giữa 2 bên, đầu năm 2003 sự hợp tác giữa BU4/FSS và Phòng 4/Cục C27 đã được đơm hoa kết trái thêm nhờ đám cưới của Quỳnh và Dương C27. Nhiều anh tài khác cũng đã gia nhập BU4: Tạ Mạnh Cường, Phan Đình Phát, Lê Đình Dũng...

Một đợt ô ạt các em xinh đẹp được tuyển vào để gây hào hứng làm việc cho cả anh già lẫn anh trẻ. Em Phương, Hải Phòng xinh đẹp, có cái giọng nũng nịu được Linhptt ưu ái nhất vì khi đi cạnh em chị vẫn được khen là “cao to như tây”. Em Bích Hằng lại có cái đẹp dịu dàng khiến các anh mắt ăn mắt ngủ, nhưng chưa được bao lâu em đi “chóng lày” để lại bao tiếc nuối. Em Thu Hằng được cả người lẫn nét nhiều anh mê nhất nhưng trớ trêu thay lại chỉ mê mỗi TrungTB sắp cưới vợ. Cuối cùng, do không thấy cơ hội “trâu ta ăn cỏ đồng ta””, các anh em đành ra ngoài tìm kiếm nhưng nhiệt khí làm việc thì không thay đổi.

Bước tiếp theo là cả tưọng lẫn quân ngày đêm đi chăm sóc, hỗ trợ ông khách hàng bự nhất (C27) để cuối cùng đến ngày 24/9/2002 cũng ký được hợp đồng mới Năm 2002. Tất cả như thở phào nhẹ nhõm, thế là yên tâm, đã có đủ doanh số từ giờ đến cuối năm rồi.

Trong khi các BU khác hì hụi tuyển người thì cuối năm 2002, BU4 mới đạt con số 19. Nhưng ngay từ khi thành lập, tiêu chí chung được quán triệt từ trên xuống dưới, từ lãnh đạo đến nhân viên trong

toàn BU4, đó là “Quý hồ tinh bất quý hồ đa” – Quân chỉ cần ít nhưng tinh nhuệ chứ không cần đông mà hỗn tạp. Mà ít người thì mới dễ ăn nhậu chứ. Hàng tuần, cứ trưa thứ 7 là các câu hỏi “hôm nay ăn ở đâu hả chị Linh oi?/hôm nay ăn gì nhỉ?..” được đặt ra tới tấp. Lục tục kéo nhau đi để khi về mặt ai cũng như mặt trời mới mọc.

Lại kế thúc 1 năm hoành thành kế hoạch đạt 5,8 tỷ đồng doanh số (390.900 USD, chiếm tỷ trọng 27,12% về doanh số và 21,67% về lãi gộp của FSS, trong khi quân số chỉ chiếm 16,96%). Để khao quân, một bữa liên hoan hải sản tại Tô Hiến Thành và karaoke được tổ chức tại Liên Trì đã diễn ra vô cùng hoành tráng. Chỉ tiếc cho anh Hữu, với giọng ca vàng được đánh giá là “chân tình” nhất BU4 thì hôm đó lại xuống dốc thảm hại, không hiểu có phải do có “bà la sát” ngồi bên cạnh không.

Năm 2003 - Quyết tâm mới

Vui rồi, nghỉ ngơi chán rồi, ăn Tết xong rồi, lại phải lo làm chừ. Toàn bộ FSS lại một lần nữa choáng ngợp trước bước “Đại nhảy vọt mới”: Quota doanh số 1,8 triệu USD, quân số 200 người! Kế hoạch lại bay vù vù, nhân sự phình ra, có quá nhiều công việc đặc thù bắt buộc phải thay đổi cách quản lý trong BU. BU4 là đơn vị đầu tiên, tiên phong trong FSS thực hiện phân cấp quản lý đến tận các phòng và đi vào chuyên nghiệp hoá, trong đó mỗi phòng sẽ đi chuyên sâu hơn nữa trong mảng thị trường đặc thù của BU4, cụ thể gồm 4 phòng: Phòng Hỗ trợ Hệ thống do Nguyễn Trọng Đường dẫn đầu, thống soái của Phòng Phần mềm C27 là Tạ Hữu Vinh, Phòng Phần mềm ngoài C27 là Lê Tiến Dũng và đi đâu cũng vậy, bên cạnh sản xuất, anh Hữu luôn ưu ái quan tâm tới 1 mảng riêng là nghiên cứu và phát triển các công nghệ mới, do đó Phòng R&D được thành lập do Nguyễn Văn Tuyên làm Trưởng phòng. BU4 bắt đầu quyết tâm đầu tư nhân lực nghiên cứu xây dựng những giải pháp, sản phẩm công nghệ đóng gói tạo nên “Core competency” của mình trong tương lai. Chương trình R&D đòn sộ về Civil AFIS được vạch ra với 2 tiêu dự án ban đầu: Formscan, Mini AFIS. Công tác R&D được tiến hành rất

nghiêm túc, bài bản dưới sự chỉ đạo, xem xét đánh giá trực tiếp của Giám đốc BU.

Các Trưởng phòng lúc này được giao nhiều quyền quyết định hơn và theo thời gian, sự phát triển lớn mạnh của từng phòng sẽ trả lời cho câu hỏi được đặt ra ban đầu “có nên chia hay không?”. Hoạt động đoàn được giao cho bí thư mới: Tạ Bá Trung với sự trợ giúp của một loạt các cá nhân tích cực: PhatPD, LinhPHT, DungBT... Mảng Backoffice và Kiểm soát được giao hẳn cho nữ tiền bối Phạm Tuyết Linh. Hoạt động QA & Test được giao chuyên trách cho một nhân vật mới Nguễn Thị Hương với yêu cầu trọng trách rất cao.

Một loạt các kế hoạch, các biện pháp động viên khuyến khích được vạch ra trong đó có cả biện pháp thưởng khuyến khích, động viên tinh thần anh em. Nhờ hiệu quả kinh doanh cao trong năm 2002, BU4 đã có thể trích riêng từ tiền thưởng kinh doanh một khoản hơn 43 triệu đồng để hỗ trợ tất cả các hoạt động trên của BU trong Năm 2003. (Các cụ chẳng đã có câu: “Có thực mới vực được đạo” mà!). Hoạt động các nhóm dần dần trở nên chuyên nghiệp, bài bản hơn, mạch lạc hơn. Từ tháng 6 năm 2003, từ khi chuyển sang trụ sở mới 51 Lê Đại Hành, BU4 lại gánh vác thêm 1 trọng trách mới là thực hiện công tác Quản trị Mạng FSS. Với tác phong làm việc bài bản, chuyên nghiệp, tỉ mỉ của mình Anh Hữu đã dựng nên Nhóm QTM hoàn toàn mới thuộc Phòng HTHT, vạch ra cả một kế hoạch đồ sộ Xây dựng và Triển khai Hệ thống thông tin FSS (FSS-ITSYS) trong đó mạng FSS chỉ là 1 trong 8 phân hệ. Đường NT chuyên công tác vì lý do ổn định gia đình, trọng trách phụ trách Phòng HTHT lại được giao cho ThanhND với lực lượng 8 người hầu như gồm toàn nhân viên mới. Phong trào nghiên cứu, tự đào tạo qua công việc tại các Phòng HTHT, Nghiên cứu phát triển một lần nữa lại luôn được Giám đốc BU thúc đẩy, đi sâu giám sát, chỉ dẫn. Các phòng phần mềm đều có kế hoạch hoạt động với những chỉ tiêu kiểm soát cụ thể. Phòng phần mềm C27 tập trung vào đạt mục tiêu hoàn thành hợp đồng 2002 đúng tiến độ, xây dựng thành công module đầu tiên Quản lý Danh bǎn và Ánh đối tượng trung ương của Hệ thống Gallery đồ sộ, đồng thời tạo nên phong trào tìm hiểu chuyên sâu về nghiệp vụ của khách

hàng để từng bước thiết kế, xây dựng một Hệ thống thông tin đối tượng to lớn trong tổng thể Hệ thống tin tội phạm hợp nhất cho toàn bộ Ngành Cảnh sát Việt Nam. Phòng Phản mềm ngoài C27, tuy ban đầu chỉ có 4 nhân viên, nhưng đã phải đương đầu với dự án E-ISO cho FPT, trong khi phải đổi mới với thách thức phải tự xây dựng nên những sản phẩm đặc thù của mình và chủ động trong việc đi tìm kiếm hợp đồng, dự án.

Việc một loạt các nhân tố mới, trẻ, khoẻ và nhiệt tình gia nhập gia đình BU4 đã mang đến một làn gió mới mát lành cho không khí làm việc cũng như không khí hoạt động Đoàn vốn rất iu xiù của BU4 nói riêng và FSS nói chung. Đó thực sự là một cuộc thay máu từ trong suy nghĩ cho đến hành động. Đội tuyển bóng đá BU4 bắt đầu có tên trên bản đồ bóng đá của FSS nói riêng và FPT nói chung. Đội hình vô địch giải bóng đá chuyên nghiệp FPT lần đầu tiên của FSS có 4 thành viên của BU4. Những cái tên như TrungTB, DũngBT, PhátPD, TuấnDQ không còn xa lạ với giới hâm mộ thể thao của FPT. Chính TrungTB, PhátPD cùng với ThanhND đã góp phần không nhỏ đưa tên tuổi của FSS lên mặt báo Chúng ta, để cả FPT biết rằng đã, đang và sẽ có một FSS như thế. Lễ hội liveshow Khắc Thành với màn trống hội mở màn hoành tráng được thành công như vậy cũng là nhờ có sự đóng góp không nhỏ của các thành viên BU4. Cái gọi là “**Bản sắc BU4**” bắt đầu được hình thành, có lẽ bắt đầu từ bài hát rất lạ của DũngBT – “Ước mơ của người Thanh Hoá” - người BU4 là như vậy, rất trứ tình nhưng cũng rất khát khao.

Những hoạt động “ngoại công” như xem film, dã ngoại, học tiếng Anh...được tổ chức định kỳ thường xuyên và liên tục. Những buổi xem phim tập thể hàng quý, những buổi “chiêu đãi sát phạt” với đủ lý do: nhà mới, xe mới, sinh nhật, thường đè tài... đã giúp cho mọi người gần gũi nhau hơn, cởi mở hơn. Những hoạt động đậm chất nhân văn như thăm hỏi khi ốm đau, thai sản, tân gia, ... đều được toàn bộ các thành viên hưởng ứng và tham gia một cách nhiệt thành và tự nguyện ... Kỷ niệm ngày 30/4 và 1/5, BU4 là BU duy nhất trong FSS tổ chức được chuyên Dã ngoại Cát Bà 2 ngày đầy thú vị. Tất cả đều cho thấy sự quan tâm của lãnh đạo, của từng thành viên

tới đời sống, tâm tư tình cảm của mọi thành viên trong BU4 – BU4 thực sự đã trở thành một mái nhà chung, một mái ấm cho các thành viên trú ngụ và sẻ chia. Chính điều đó đã góp phần thắt chặt tinh thần đoàn kết trong nội bộ BU, tạo nên một sức mạnh tập thể tổng hợp, làm một tiền đề vững chắc cho sự phát triển trong tương lai của BU4.

Sơ kết 6 tháng đầu năm 2003, BU4/FSS một lần nữa lại tự hào về những đóng góp của mình (doanh số 288.331 USD chiếm tỷ trọng cao nhất 34,31% của FSS, lãi gộp chiếm tỷ trọng 28,13% trong khi quân số chỉ chiếm 13,8%). Đội ngũ BU4 cho đến Tháng 8/2003 đã được bổ xung thành gần 30 người. Đội ngũ khá hùng hậu. Với việc sáp ký được Hợp đồng Năm 2003 trị giá hơn 8 tỷ đồng với C27, khả năng hoàn thành kế hoạch năm của BU4 đã gần như đã được đảm bảo.

Tuy nhiên để đảm bảo tương lai lâu dài cho BU4, lãnh đạo BU4 luôn trăn trở tìm cách phá vỡ thế “Độc canh C27”, đi tìm, xây dựng những “mỏ mới” là những dự án công nghệ chiến lược quy mô lớn nhiều triệu đô la trong nhiều năm. Giám đốc BU đã trực tiếp không tiếc công sức cùng với Nhóm Hỗ trợ kinh doanh và các lực lượng HTHT, R&D, tư vấn phần mềm thực hiện tiếp cận, tư vấn xây dựng cho một loạt các dự án lớn: ID Card, Hệ Thông tin Hồ sơ Đổi tượng, Mở rộng nâng cấp Hệ VAFIS... Công việc tìm mỏ, xây mỏ thật là trường kỳ, vất vả gian truân, nhưng với kinh nghiệm, trình độ và phong cách làm việc bài bản chuyên nghiệp của mình BU4 tin tưởng rằng nhất định sẽ có một ngày, công sức bỏ ra nhiều năm của mình sẽ được bù đắp bởi những dự án lớn làm thay đổi hẳn tầm cỡ và tương lai của BU4/FSS.

Niềm tin, sức mạnh tập thể, nỗ lực không ngừng với ý chí chiến đấu bền bỉ ngoan cường, phong cách bài làm việc bài bản chuyên nghiệp chính là những yếu tố tạo nên sức mạnh và đảm bảo thành công cho BU4/FSS trong tương lai.

PHẦN VII: XÂY DỰNG MÔ HÌNH TỔ CHỨC PHẦN MỀM "HƯỚNG ĐỐI TUỢNG"

Khúc Trung Kiên

Là bài "sử ký", trong đó có nói nhiều đến các sự kiện đã xảy ra nhưng mục tiêu chính của bài viết này lại là vẫn đề hiện tại. Tôi muốn thông qua bài viết này để cùng tìm hiểu những vấn đề về tổ chức (cả điểm mạnh, điểm yếu) của các đơn vị phần mềm FPT, đặc biệt là tại FSS. Qua đó có thể cùng nhau tìm ra những giải pháp để khắc phục các điểm còn tồn tại.

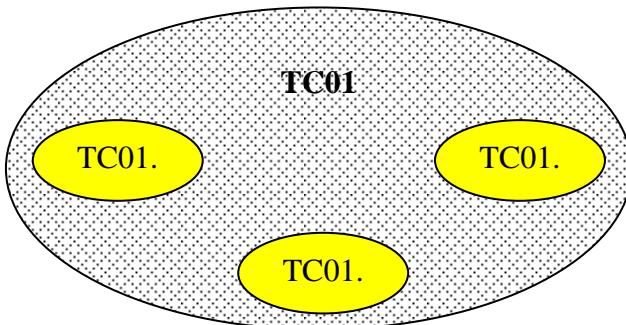
Một ý tưởng "quái dị" và "lãng mạn"

Còn nhớ vào năm 2000, anh Bình có giao cho tôi một nhiệm vụ hay đúng hơn là một đề tài có tên gọi là: "*xây dựng mô hình tổ chức cho phần mềm trên cơ sở ngôn ngữ UML (Unified Modeling Language)*". Thoạt nghe đề tài này rõ ràng là rất "quái dị" và chỉ có thể được nghĩ ra bởi những người như anh Bình hay anh Thành Nam! Nó "quái dị" ở chỗ là muốn sử dụng một ngôn ngữ phân tích và mô hình hóa trong công nghệ phần mềm áp dụng vào một đối tượng là tổ chức và hành vi tổ chức của chính những người làm phần mềm. Có thể nói ngay là đề tài này không nhận được sự ủng hộ rộng rãi do tính chất lãng mạn quá mạnh của ý tưởng và do trong thời điểm đó (năm 2000) có quá nhiều vấn đề khó khăn và cấp bách đang đặt ra trước FPT, nhất là trước lực lượng phần mềm.

Xem xét kỹ hơn một chút, nếu lược bỏ những thuật ngữ mang tính đặc sệt phần mềm, thì ý tưởng này không hề lãng mạn mà ngược lại mang tính thực tiễn rất cao. Điều duy nhất khác biệt là nó đặt ra vấn đề thực tiễn sớm hơn thời điểm mà FPT thực sự phải bắt tay giải quyết khoảng 2-3 năm. Từ vị trí cũng như tầm nhìn của mình, anh Bình đã đặt vấn đề là "xây dựng mô hình tổ chức thích hợp cho yêu cầu phát triển của phần mềm FPT, làm sao có thể đạt được cùng một lúc các yêu cầu: *thứ nhất*, đảm bảo phát huy được tính năng động

vốn có của các unit nhỏ; *thứ hai*, có thể thích ứng với quy mô phát triển đến vài trăm thậm chí hàng ngàn lập trình viên; *thứ ba*, phải có những quy trình và tiêu chuẩn để đảm bảo tính thống nhất và tính điều khiển được trong phạm vi toàn FPT. Sau này anh Bình đã tìm được cách diễn giải đơn giản và dễ nhớ hơn cho ý tưởng này bằng lý thuyết nổi tiếng về "**dàn sur tử**" và gần đây hơn nữa là mô hình "**pyramid**". Những lý thuyết này cộng với khái niệm đã trở thành kinh điển fractal và chương trình LB (Leadership Building), phải chăng là các mắt xích trong một ý tưởng "*lãng mạn*"?

Mô hình tổ chức hướng đối tượng

Nếu coi một tổ chức bất kỳ là một đối tượng, thì mô hình này yêu cầu đối tượng đó phải có ít nhất các tính chất sau đây:

- Phải xác định được các thuộc tính bắt buộc phải có cho mọi tổ chức và phải có tính fractal, nghĩa là tổ chức phải có các tổ chức con, về cơ bản có mô hình giống như tổ chức lớn.
- Phải xác định được các hành vi diễn hình từ trong giao tiếp với bên ngoài: giao tiếp với tổ chức khác, giao tiếp với tổ chức mẹ, giao tiếp với thế giới bên ngoài.

- Phải là một cơ chế có thể hoạt động tương đối độc lập, nói một cách nôm na là tổ chức phải có cách thức tự động vận hành với bộ máy và các nguồn lực nội tại của mình.

- Hệ thống tiêu chuẩn của mô hình này bao gồm: cơ cấu tổ chức chuẩn cho từng lớp, cơ cấu xác định mục tiêu của mỗi đối tượng, cách thức giao tiếp, cách thức đảm bảo mỗi tổ chức con xác định mục tiêu của mình nhưng phù hợp với mục tiêu của lớp mẹ....

Nói tóm lại, đây là một mô hình để có thể đáp ứng yêu cầu hoạt động của từng đơn vị thành viên, cũng như của một bộ phận hay toàn bộ FPT. Đối với riêng từng lĩnh vực, ví dụ như phần mềm thì một số "thuộc tính" sẽ có đặc trưng riêng (chẳng hạn số tay quá trình phần mềm).

Mô hình được áp dụng như thế nào tại FSS

Trước hết, như đã đề cập, vấn đề này chỉ thực sự trở thành vấn đề với FSS vào năm 2002, sau quá trình tái tổ chức và vượt qua những khó khăn ban đầu. FSS cũng như F-Soft và cả các đơn vị khác như FIS chẳng hạn, có những cách đi riêng của mình nhưng thực chất không ra ngoài các vấn đề mà mô hình UML đầy tính lưỡng mạn nói trên đã đề cập đến. Ví dụ điển hình nhất chính là sự hình thành các BUS ở FSS & FIS (đối với F-Soft thì là các Groups). Sớm hơn một chút chính là khái niệm FSU1, FSU2, FSU3 trong giai đoạn 1999 - 2001.

Tìm hiểu sâu hơn một chút về mô hình đối tượng đối với một đơn vị phần mềm chúng ta có thể mô tả rõ ràng và đầy đủ hơn:

Các thuộc tính cơ bản:

Có thể xác định các thuộc tính cơ bản sau đây của một đơn vị kinh doanh phần mềm:

- *Tổ chức*: ban lãnh đạo, các đơn vị sản xuất trực thuộc, bộ phận chức năng chung, quản lý chất lượng, kinh doanh. Trong đó các đơn vị sản xuất trực thuộc chính là các đơn vị con có cùng mô hình nhưng ở cấp thấp hơn. Trong mô hình này hiện nay tại FPT có các cấp (được xếp từ thấp lên cao): team, BU (hay Group), trung tâm và cao nhất là FPT.

- *Quy trình làm việc*: bao gồm tất cả các quy trình làm việc, trong đó có các quy trình chủ yếu được kế thừa (hành chính, tài chính, thông tin). Hệ thống quy trình lõi cho các đơn vị phần mềm chính là "số tay quá trình phần mềm". Đây là một điểm tương đối mạnh, tuy nhiên có thể nhận thấy một số vấn đề lớn: STPM chưa được cập nhật một cách thường xuyên, còn khá nhiều lỗi trong số tay cũng như thiếu các hướng dẫn chi tiết cho nhiều công đoạn.

- *Phân đoạn thị trường*: mỗi một đơn vị có phân đoạn thị trường mục tiêu của mình, cái này khá rõ ràng tại FSS. Thị trường mục tiêu của mỗi BU đều được xác định tương đối rõ ràng. Điểm yếu là một số mảng còn chưa xác định được mạch lạc và nhất quán phương pháp và kế hoạch để chiếm lợi thế về cạnh tranh, nhất là cạnh tranh với các đối thủ nước ngoài.

Hệ thống tiêu chuẩn

Hệ thống tiêu chuẩn là một nhóm thuộc tính đặc biệt của các đơn vị phần mềm FPT nói chung và FSS nói riêng. Mặt mạnh của hệ thống tiêu chuẩn là đã thống nhất được cách thức đánh giá hiệu quả thông qua các tiêu chí kinh doanh: doanh số, lợi nhuận, hiệu quả tuyệt đối, hiệu quả trên đầu người, chi phí,... Điểm yếu trong hệ thống tiêu chuẩn có thể xét trên mấy phương diện:

- Mặc dù đã có nhiều cố gắng nhưng các tiêu chuẩn liên quan đến cán bộ cho từng vị trí, từng chức danh còn có sự chênh lệch rất lớn. Ví dụ, cùng một chức năng công việc như nhau nhưng có thể có những khác biệt quá lớn về năng lực, trình độ của người đảm nhiệm.

- Điểm yếu quan trọng khác là các chức năng không được thực hiện đầy đủ, nhất là các chức năng thuộc phạm vi BackOffice (nhân sự, hành chính, chất lượng) và kinh doanh. Theo mô hình fractal hay "đàn sư tử", rõ ràng ở mọi cấp đều phải có đầy đủ các chức năng cơ bản điểm khác nhau chỉ là mức độ, nguồn lực dành cho mỗi chức năng và sự phối hợp từ mức team lên đến cấp cao nhất theo hệ thống "ngành dọc".

- Chưa có các tiêu chuẩn và phương thức giao tiếp hiệu quả giữa các đơn vị, giữa trung tâm và từng đơn vị thành viên, giữa các

unit trong cùng một đơn vị cũng như khác đơn vị. Đặc biệt là sự phối hợp theo hệ thống ngành dọc như được nêu trên. Điểm yếu này sẽ dẫn đến tình trạng mạnh ai nấy làm.

Các vấn đề tổ chức của FSS

Với việc hình thành các BUS, thành lập phòng kinh doanh, phòng quản lý chất lượng và BackOffice, FSS đang từng bước hoàn thiện tổ chức của mình. Đến lượt các BUS, công việc tương tự cũng đã bắt đầu và sẽ còn tiếp tục. Đó là một bước tiến đáng kể trong quá trình trưởng thành. FSS cũng đã và đang đổi đầu với không ít khó khăn trong công việc này:

- *Trước hết là khó khăn về nhân sự*, đây là khó khăn tất yếu đối với các tổ chức có tốc độ phát triển nhanh, nhất là trong điều kiện còn khan hiếm nguồn nhân lực chất lượng cao và thiếu các tiêu chuẩn lao động do hệ thống giáo dục - đào tạo chưa đáp ứng được yêu cầu phát triển của nền kinh tế. Rõ ràng FPT, FSS cần có những chính sách mạch lạc, khả thi để thu hút nhân tài không chỉ trong đối tượng là cán bộ kỹ thuật phần mềm mà còn phải mở rộng trong các lĩnh vực khác như: phát triển kinh doanh, tư vấn nghiệp vụ, kinh doanh, quản lý chất lượng, quản trị nhân sự, hành chánh.

- *Việc coi các công việc không phải kỹ thuật là việc phụ*, đây cũng là một khó khăn lớn. Có thể bây giờ chúng ta đã nhận rõ vấn đề nhưng còn cần nhiều nỗ lực và thời gian nữa mới có thể xóa bỏ tâm lý này trong lãnh đạo, trong đội ngũ và ngay cả trong bản thân các cán bộ đang thực hiện các chức năng không kỹ thuật trong các đơn vị phần mềm.

- *Mâu thuẫn của sự phát triển, hay tính chưa chuyên nghiệp trong bộ máy lãnh đạo*. Khó ai có thể phủ nhận tính tích cực, tính công hiến và sự năng động của đội ngũ lãnh đạo FPT nói chung và của FSS nói riêng. Đó là một điểm mạnh rất đáng tự hào nhưng không phải là *tính chuyên nghiệp*. Cái này thể hiện nhiều trong cách thức làm việc, giao tiếp đánh giá công việc của nhóm mình và cả trong cách thức đánh giá công việc của nhóm khác nữa. Cũng cần phân biệt giữa tính chuyên nghiệp và tính đúng đắn, hai khái niệm

này là khác nhau. Tính chuyên nghiệp giảm thiểu cách thức làm việc theo cảm tính mà tăng cường giá trị của các bằng chứng, các con số và thông tin chuẩn xác.

Thay lời kết luận

Việc xây dựng các tổ chức làm việc hiệu quả và có khả năng phát triển, nhất là trong phần mềm, là một công việc khó khăn. Phần mềm FPT nói chung và FSS nói riêng đã có những phát triển mạnh mẽ. Trong quá trình phát triển đó, để đảm bảo cho sự phát triển bền vững, rõ ràng chúng ta phải kết hợp giữa kinh nghiệm thực tiễn với các mô hình lý luận tổng hợp. Trong việc này, tôi nhận thấy rằng yêu cầu thứ ba trong số các yêu cầu mà TGĐ Trương Gia Bình đã đặt ra như trong phần đầu của bài viết này là khó khăn nhất. Đó chính là việc xây dựng và duy trì hiệu lực của các tiêu chuẩn, trong khi bản thân hệ thống các tiêu chuẩn cũng có thể thay đổi theo yêu cầu của thực tiễn. *Hợp rồi tan, tan rồi hợp* là quy luật phát triển tự nhiên của vạn vật trong trời đất, trong hai quá trình đó quá trình *hợp* (có thể hiểu theo nghĩa là duy trì và phát triển các tiêu chuẩn và giá trị chung) vốn là quá trình đòi hỏi nhiều nỗ lực lớn lao và có nhiều trở ngại nhất. Tin rằng FSS sẽ vượt qua thách thức của các trở ngại đó một và luôn phát triển.

FSM - QUA 15 NĂM

**Nguyễn Xuân Chung
Trung tâm Bảo hành FSM**

1988-1990: Buổi ban đầu sơ khai TTBH là một người: anh Võ Mai (Hiện là Giám đốc HIPT Hà Nội) mà chúng tôi thường gọi là Bọ Mai. Hồi đó theo như kể lại thì Bọ làm công việc của tổ test máy và đóng gói hàng.

1990- 1991: Thực chất có hoạt động của TTBH bắt đầu từ khi có DucNN xuất hiện vào giữa năm 1990. Anh DucNN đã được chiêu mộ từ khi FPT thành lập nhưng khi đó DucNN đang làm tại Công ty máy tính Việt Nam, đơn vị số một về tin học tại Việt Nam mà theo DucNN nói thì FPT thời đó thì rất “chụp giật” và nhỏ bé. Anh Đức đã từng làm cộng tác viên cho FPT là vẽ font tiếng Nga nạp vào ROM để FPT xuất hàng sang Nga và cũng có chút thu nhập để nuôi vợ con. Về FPT việc đầu tiên của DucNN là sang Nga bảo hành máy Olivetti M290 với những nỗi kinh hoàng tại sân bay Nga.

1991- 1992: FSM bắt đầu có chỗ làm việc riêng, 1/ 4 gian rồi một gian ở trường PTCS Giảng võ. Gia nhập đội quân bảo hành có Hùng Xoăn (FIS), Thắng vịt (Giám đốc Công ty Ngân Giang, Thắng LM, Thuận BB, Chung NX. Cuối năm 1991, do ZODIAC chuyển về Trần Hưng Đạo và hợp đồng thuê nhà vẫn còn, được sự ưu ái của các sếp, FSM ra ở riêng tại 32D Lý Nam Đé. Gia nhập đội quân “cứu vạn” có thêm HaiPD, Dũng (bây giờ không biết ở đâu), Quyền ra làm riêng một mình), Thi tút (HKVN) và Hương già (lúc đó chưa già). Đây là thời kỳ vất vả nhất, ngày đi khách, sau giờ hành chính sửa máy, 7 giờ tối đứng lên ra về. Do Hương già đã đi lấy chồng nên Hùng xoăn có lần tâm sự “cứ như thế này thì bao giờ mới lấy được vợ”, và chắc đó là một trong những nguyên nhân khiến Hùng xoăn chuyển lại Giảng

Võ. Với Thi tí, kho từ của Bảo hành phong phú đa dạng thêm: da đen, tay to như chân...

1992-1994: Ở Lý Nam Đé 1 năm thì chủ nhà đòi tăng giá, sẵn 54 Hàng bồ (cũng là cửa hàng của ZODIAC) có tầng hai bỏ không, anh em tiếp tục chuyển. Không chịu được nói bậ Hương già chuyển sang Nguyễn Thái Học, Thuỷ già thế chỗ. Gia nhập Bảo hành thêm Kỳ Văn - tay to hơn chân, Văn Hùng, Sơn Tùng, Hồng Sơn với biệt hiệu “Chín” do Sơn Tùng đặt cho. Những người được hỏi chỉ cười mà không ai giải thích một cách bình thường được. Công việc có phần chính qui hơn. Mỹ chuẩn bị bỏ cấm vận, HP, IBM chuẩn bị vào Việt Nam. TTBH là một chỗ dừng chân tốt cho những ông Tây. Cũng nhờ mấy vụ này mà Trung tâm được thêm điều hoà, bàn ghế, trang thiết bị... Chỉ có điều là mỗi khi mưa xuống thì được ném mùi thảm ngấm nước, rất “dễ chịu” với phòng. Đó là lý do mà khi có chỗ mới là anh em đồng loạt nhất trí đề nghị chuyển chỗ khác: Phan Chu Trinh Str. (giữa năm 1994).

1994-1996: Theo sự lớn mạnh của Công ty, 18 Phan Chu Trinh ghi nhận sự tham gia của hàng loạt các chiến sỹ mới. Quân số lên tới trên 22 người mà ăn trưa chỉ có ba mâm, tốc độ như thời lính. Cùng với sinh hoạt của các bộ phận khác, các chi bộ nhỏ hoạt động đều đặn. PhucVT mới vào nhưng không ngày nào ra về nhìn thấy mặt trời. Công việc bắt đầu chính qui hơn: Phiếu bảo hành máy đã có sổ cuống phiếu; Các thiết bị được đánh dấu bằng bút dạ + trí nhớ; Bắt đầu có kho bảo hành do “Thằng cụ” phụ trách. Đi khách hay nhất là cặp Phúc, Hồi, Hải High (GD Vĩnh Trinh): “*Hai thằng tháp với một thằng cao đi đến bờ ao...*” Khách hàng cứ nhìn thấy là cười. Sau khi các phong trào trong nhà chấm dứt, anh em bắt đầu đi đá bóng ở sân Bách Khoa. Đi đá không mệt gì, lại được uống bia gia công và cá chỉ vàng. Nếu nghỉ đá không xin phép thì nộp trứng vịt lộn.

1996-1998: Trụ sở Láng hạ khánh thành, FIS chuyển chỗ về Công ty, Bảo hành chuyển về Nguyễn Bỉnh Khiêm. Trụ sở khang trang

hơn nhiều so với các thời kỳ trước. Có phòng nhận máy, sửa máy, sửa monitor, kho... trông rất đáng một trụ sở làm việc nghiêm chỉnh. Phong trào thơ ca, văn xuôi phát triển chưa từng có. Đó là các cuộc khẩu chiến giữa Cương già, đại diện cho vùng quê Thái Bình, với HộiNC “có con bò vang”. Đó là các bài bình văn của HùngNV, BìnhNT, HảiLT... Một đề tài mới tưởng như không bao giờ chấm dứt, là nguồn cảm hứng cho các nhà văn trẻ của FSM như BìnhNT, HiếuLQ... đó là cô Hồng. Mọi cử chỉ, hành vi, hoạt động của cô đều có thể vào văn thơ của các nhà văn, nhà thơ Bảo hành. Công việc đã được chuyên môn hoá nhiều, có người chuyên đi tỉnh xa, có người chuyên đi khách Hà Nội.

1999-2001: Theo qui luật, kể từ khi thành lập, TTBH không ở đâu lâu quá 2 năm. Đầu năm 1999, tiếp quản khu Yết Kiêu từ Trung tâm Đào tạo bị giải tán. Và đúng là “có thờ có thiêng có kiêng có lành”, việc đầu tiên là phải lập ban thờ tử tế. Không biết có phải thế không nhưng tới hôm nay vẫn chưa bị chuyển đi.

Các nhóm được chia vào từng chuồng, mọi việc đã thành nếp theo thói quen sinh hoạt trung tâm vào bữa trưa với đề tài bất tận về cô Hồng.

2001-2003: Giải tán bếp ăn. Do thiếu chỗ và chất lượng ăn trưa của mụ Lan già ngày một kém đi, anh em quyết định ai đi đường ấy. Cô Hồng đã có “thăng cu” sau một chuyến tắc đường cầu Chương Dương. Lần đầu tiên các thanh niên đã sáng tác được tác phẩm về cô Hồng và hát say sưa khi ăn nhậu. Do sức khoẻ không thể đá bóng được nữa, một số chiến sỹ bắt đầu đi đánh tennis, nòng cốt của seri B – FPT. Đầu năm 2003, cũng sau một cuộc nhậu với sự thách đấu lẫn nhau dẫn đến hình thành Olympics Bảo hành. Việc chọn môn thi đấu xảy ra rất căng thẳng giữa trẻ - già mà một bên rất khoẻ về sức lực, còn bên kia thì đầy mưu mẹo. Đổi thoại không thành công, cuối cùng là bốc thăm chọn ra 10 môn thi đấu trong một tháng. Kết quả 5,5/4,5 nghiêng về đội trẻ. Giải đã kết thúc tốt đẹp với sự hả hê của đội già và những cay cú của đội trẻ.

Hè 2003 cũng là đánh dấu sự kiện quan trọng trong lịch sử Bảo hành là hai trung tâm Nam-Bắc cùng nghỉ với nhau tại Nha trang với các cuộc giao lưu hai miền mà chiến thắng hoàn toàn thuộc về miền Nam. Cũng tại đây tưởng rằng đội rượu Bắc sẽ làm mưa làm gió nhưng Thanglm lại gục ngay tại bàn và không biết dốc Lết và tắm bùn là gì nữa.

Nhìn lại 15 năm mới thấy mình lớn lên nhiều, từ rất du kích với một hai người nay FSM đã phát triển lên chính qui hiện đại. Hy vọng rằng cứ sau mỗi mốc thời gian ta lại có thể có nhiều điều để viết thêm vào bản sử oai hùng của Trung tâm.

TÔI VÀ FMB

**Trần Quốc Hoài
Giám đốc Trung tâm FMB**

Vào làm FPT

Tôi là sinh viên của anh Bùi Quang Ngọc môn cơ sở dữ liệu lớp K33 Tin học, Đại học Bách Khoa Hà Nội. Tính đến ngày viết sử ký này, chúng tôi đã ra trường được hơn 10 năm. Ngay từ những năm cuối học đại học, việc được trở thành nhân viên của công ty FPT là mơ ước và mục tiêu của nhiều người trong lớp tôi. Tôi lười học (đây là nói cho đỡ ngượng chứ thực ra là học dốt) nhưng may mắn được vào làm FPT ngay từ khi ra trường. Đó là nhờ mấy đứa bạn thực tập ở FPT (như Thắng “còm”) thông báo anh Ngọc BQ (lúc đó là Giám đốc ISC) muốn tuyển mấy đứa chúng tôi vào làm kinh doanh. Nghe nói, tôi xông đến FPT ngay, bỏ luôn ý định xin vào làm phòng máy tính Kho Bạc Nhà nước (lúc đó anh Đặng Đức Mai là Trưởng phòng máy tính, người hướng dẫn tôi làm luận văn tốt nghiệp, đã đồng ý cho tôi 1 chân ở Phòng Tin học nhưng phải chờ đến tháng 9/1993 mới có chỉ tiêu). Anh Ngọc đã nhận tôi vào ISC ngay từ tháng 6/1993, sau khi tôi ngồi lỳ ở ghế sofa kê ở hành lang trường Giảng võ (văn phòng của ISC) từ hơn 8h sáng cho tới gần 2h chiều để xin vào làm. Cũng trong tháng 6, lần lượt Hải “kêu” (bây giờ làm Giám đốc của Công ty máy tính Blue Sky) bỏ VDC, Tiến “béo” bỏ Tradevico về làm phong Kinh doanh của ISC.

ISC

Đến đầu tháng 7/1993, lớp tôi có tổng số 28 người thì có đến 14 người đã về làm cho ISC của FPT. Đến hôm nay, không còn đủ 14 người làm tại FPT nhưng tất cả đều đã làm sép của FIS, FOX, FDC, FSS. như Tiến “béo” - FDC, Thắng “còm” - FOX, Hương “còm” – FSS, Đức “ngọng” – FIS,... Đến cuối năm 1994, ISC không còn nữa. Các nhân viên làm ở đây đã tách ra thành nhiều trung tâm con của

FPT như FIS, FCD, FCO, FSS nhưng tất cả những ai làm cho ISC đều có nhiều kỷ niệm ngày đó như: Bê UPS Upselect từ Giảng võ ra 146 Nguyễn Thái Học rồi lại bê về; chuyện ngồi giữa ô mèm 1,44MB; chuyện anh Ngọc chửi Hùng “xoăn” cả khi Hùng “xoăn” vào toilet; chuyện anh Hữu ra ăn ở 146NTH; chuyện chúng tôi đái bia cả ISC khi nhận tháng lương đầu tiên; chuyện học lái xe ôtô; chuyện tôi đầy xe Nissan Maxima 3.0 của anh Ngọc lên gần sân bay rồi lại đầy về Giảng võ v.v... những chuyện này viết ra thì nhiều lắm, thậm chí có sự kiện có thể viết cả series. Hồi đó chúng tôi làm việc khá tự do, không có các quy trình chuẩn ISO như bây giờ và đã gây ra khá nhiều chuyện phiền toái cho FPT. Tuy vậy, thật ngạc nhiên là tất cả chúng tôi tương đối trưởng thành. Hầu như tất cả các nhân viên ISC ngày xưa bây giờ hình như đều làm sếp chứ không riêng lớp K33 chúng tôi. Không hiểu dưới thời ISO của anh Ngọc bây giờ có còn thêm được nhiều sếp bằng ngày xưa không?

FMB

Đến năm 1995, không rõ lăng ngoằng thế nào thì chị Đinh Hoa – Giám đốc cty Galaxy và anh TiênLQ quen 1 cậu người Mỹ tên là Patrick Aronson đang làm cho Motorola tại Việt Nam. Patrick thuyết phục FPT tham gia vào thị trường máy điện thoại di động. Lúc đó có 2 mạng di động là Call Link (mạng analog) ở HCM và mạng MobiFone. Anh TiênLQ lên đường sang Mỹ thăm nhà máy Motorola. Khi về, anh Bình và anh Tiên quyết tâm đưa FPT tham gia vào thị trường này. Lúc đó, các chị - chị Thu Hà, Hương Huyền là thư ký của anh Bình, chị OanhLK phụ trách XNK- lao vào xin giấy phép kinh doanh ĐTDĐ cho FPT. Đồng thời, các anh Bình, anh Tiên, anh Trung Hà lo xây dựng quan hệ với anh Đinh Văn Phước – Giám đốc VMS và các chuyên gia của Comvik. Nghe đồn, các anh rình rập đêm hôm ở nhà người này người kia, đón đường đến cơ quan, làm đủ mọi trò... Cuối cùng, đến khoảng tháng 10/1995, FPT có giấy phép kinh doanh ĐTDĐ. Tháng 11 thì ký hợp đồng tổng đại lý của VMS tại khu vực phía Bắc. Chi tiết đoạn này sẽ có sử ký của chị Đinh Hoa.

Ngay khi có giấy phép XNK và kinh doanh ĐTDĐ, Văn phòng Công ty đã ra thông báo cho các cán bộ FPT, ai muốn thử thách trong lĩnh vực này thì tham gia. Thế là có 3 đơn xin gia nhập của tôi, anh Hưng đinh và SơnTT. Khi nghe tin có tôi và anh Hưng đã nộp đơn, SơnTT đã rút lui có trật tự (không rõ nguyên nhân). Tôi và anh Hưng đinh loay hoay với nhau trong mấy tháng đầu. Thời gian này, công ty chưa nhập khẩu chỉ làm đại lý bán máy và đăng ký hoà mạng cho VMS ăn hoa hồng 5%. Doanh thu ngày đó nhỏ lầm, cùng làm lúc đó có cả 3C tham gia nhưng FPT đã là đại lý lớn nhất về doanh số (khoảng 26 - 28 máy/tháng). Lúc đó bộ phận FMB cũng chưa thành lập, văn phòng chung với HO, kho là cái tủ sắt (bây giờ hình như đang dùng tại 66THĐ), nhân sự chỉ có tôi và anh Hưng đinh. Anh Hưng llúc đó toàn phải đi treo biển đại lý VMS – MobileFone ở các điểm bán hàng của FPT và các đại lý máy tính. Sau đó, vì còn phải giải quyết các công việc cũ ở Hải phòng, anh Hưng lời là và bỏ luôn tôi lại 1 mình. Cuối năm 1995 tôi có thêm 2 người giúp là BìnhTT và anh Hướng. BìnhTT bây giờ đã được bổ nhiệm Phó phòng KD còn anh Hướng thì đã nghỉ. Hai nhân vật này có rất nhiều kỷ niệm với tôi. BìnhTT quê Hải Phòng, năm 1995 mới lên Hà Nội. Anh Hướng quê ở Vĩnh phú và cũng mới lên Hà Nội. Sau mấy ngày làm việc, tôi giao cho 2 anh em đi giao máy ở phố Đường thành. Tính tôi là có việc gì cần làm thì phải làm cho nhanh nhưng chờ mãi vẫn thấy 2 anh em loanh quanh không đi, hơn nữa lại thì thào rất bí mật. Tôi hỏi có việc gì, cả 2 đều nói không. Gần 2 tiếng sau tôi phát hiện ra tờ bản đồ được 2 anh em dấu giếm sau lưng, vặn vẹo mãi thì vỡ lẽ ra phố Đường thành có trên bản đồ nhưng không in tên phố nên 2 anh em tìm mãi không ra. Tôi được 1 bài học cho mình. Năm ngoái thì BìnhTT đã mua nhà. Khi tôi muốn đến thăm, nó phải chạy ra tận đầu phố để dẫn đường cho tôi.

Tháng 2 năm 1996 công ty chính thức thành lập Trung tâm FMB và người có công tạo dựng lên là chị Đinh Hoa được bổ nhiệm làm Giám đốc mặc dù chị không phải là người FPT, chị là giám đốc công ty Galaxy. KhánhBN cũng tham gia ngay sau khi thành lập và được giao nhiệm vụ đi tìm nhà để mở văn phòng. Án tượng Khánh gây ra

cho tôi rất mạnh. Hắn đăng luôn lên báo cần thuê nhà, thế là chúng tôi có ngay nhà 63 LTK trong vòng 1 tuần. Có văn phòng rồi chúng tôi vào Sài Gòn tuyển người. Đi cùng có Hải “kèu”, bạn học của tôi thời đại học lúc đó là Giám đốc trung tâm FCD. Hết giờ làm việc cả lũ đi uống bia ở phố Thi sách. Đang uống bia vui vẻ bỗng Khánh thản mặt ra rồi đứng dậy đòi về, tôi và Hải ngạc nhiên hỏi, Khánh trả lời rất thật: Đây là lần đầu tiên tao xa nhà, xa vợ, tao nhớ vợ quá phải về gọi điện thoại. Thé là hết uống, cả lũ ra về, mặt Khánh vẫn bần thần.

MOTOROLA

Bán simcard cho VMS lúc đó chỉ là tạm thời, công ty hướng tới mục tiêu chính là phải nhập khẩu và phân phối máy. Ngay sau khi VMS bỏ chính sách kiểm định máy điện thoại công ty lập tức tiến hành nhập khẩu. Ngày đó, máy chỉ độc quyền nhập qua VMS, nếu ai có máy (đi nước ngoài mua) phải nộp phí kiểm định 200\$. Thực ra chả có kiểm định gì hết nhưng nếu VMS không đồng ý thì cũng không đăng ký sử dụng được. Máy được FPT nhập đầu tiên là Motorola 8500 và lúc đó chỉ có FPT có máy này (độc quyền tương đối). Đây là cách để Motorola bảo vệ FPT trước VMS. Ở Motorola chỉ có Patrick Aronson lo về điện thoại. Tôi và Patrick ngồi họp với nhau để bàn về hợp đồng nhập khẩu và cách thức bán ra thị trường. Thời đó, tiếng Anh của tôi cực kém vì học tiếng Nga ở đại học. Hải “kèu” tìm tôi đi uống bia, biết tôi đang họp với Motorola tiếp một người Mỹ xịn, nó liền ngồi chờ, nghĩ rằng 5 phút là tôi hết vốn, sẽ giải tán. Ai dè họp liền 2 tiếng tôi mới ra. Hải kèu xanh lè mặt, nghĩ tôi nói tiếng Anh khiếp quá. Khi tôi mời Patrick đi uống bia cùng, Hải kèu mới vỡ lẽ rằng chúng tôi nói tiếng Việt. Patrick rất giỏi tiếng Việt, kể cả các câu chửi thề hay đùa bậy. Patrick bây giờ không làm Motorola và cũng đã lấy cô vợ người Việt Nam.

ALCATEL

Sau khi nhập máy Motorola, với ý thức là phải đa dạng các sản phẩm kinh doanh, chúng tôi nhập máy Alcatel HC-800. Tôi có 1 kỹ

niệm đáng nhớ. Tôi làm với người phụ trách của Alcatel là Mr. Remy. Trước khi nhập, tôi đòi xem máy mẫu. Remy đi cùng vợ cũng là người Pháp, đến FPT từ sớm mang theo 1 đồng máy. Thấy tôi đồng ý nhập, Remy nắn nì tôi mua cho hắn đồng máy mẫu này. Tôi nói cứ để máy lại, tôi sẽ chuyển khoản trả tiền. Hắn không chịu, hai vợ chồng ngồi lỳ ở văn phòng tôi đòi chờ lấy tiền. Thực ra, không phải tôi muốn gây khó khăn mà chẳng qua tôi không biết làm thủ tục trả tiền như thế nào. Hai vợ chồng hắn ngồi lỳ ở ghế của tôi đến trưa không về, thậm chí còn bò ra bàn nằm, tôi bảo phải đi ăn, vợ chồng nó bảo không sao, chúng tao chờ được và tiếp tục gục đầu xuống bàn làm việc của tôi. Không chịu nổi, tôi đành tạm ứng tiền trả 2 vợ chồng “lỳ” này, mặc kệ các thủ tục hoá đơn thanh toán.

Năm 1996, một trong những hợp đồng lớn nhất của tôi là bán được 4 máy Motorola 2200 cho Đại sứ quán Canada. Những model kiểu 2200 hay 2500 bây giờ không còn bán nữa nhưng nếu bán thì khó hơn các máy khác nhiều. Đây là model lắp trên ôtô, ngoài thân máy còn có bộ loa rời, ốc vít, micro,... Nếu thiếu 1 chi tiết sẽ rất phiền, hơn nữa khi lắp phải chuẩn bị đầy đủ khoan, tô vít,... Trước khi bán, tôi phải đi tìm học lại của Hưng, cửa hàng trưởng của VMS ở Láng Hạ, bây giờ là phó phòng kinh doanh công ty VMS. Cả VMS lúc đó chỉ có Hưng biết làm, au khi tôi học được thì có thêm anh Hướng và anh Dũng già. Thời gian sau, model này chỉ có FPT mua để bán.

Thời hoàng kim của Motorola là cuối năm 1997, Motorola có sản phẩm StarTAC 90. So với các máy cùng thời thì đây là một cuộc cách mạng lớn khi thu nhỏ kích thước của máy ĐTDĐ. Anh em bán hàng ở 63LTK hồn nhớ anh Cường. Anh này rất giàu và cũng rất mê khoe máy. Tối 29 Tết, hàng về tới 63LTK, anh chờ chúng tôi để lấy bằng được. Nghỉ Tết xong, mùng 5 Tết đi làm, mở cửa hàng ra anh đã đến, rất hân diện với chiếc máy mua được của mình, anh đề nghị chúng tôi bán cho thêm 1 viên pin. Được khách hàng xịn mở hàng, chúng tôi rất vui bán cho anh và thu 200\$. (Máy mới đầy đủ có 3 pin và giá bằng chiếc xe Dream – 2150\$). Tuần sau, anh Cường lại đến mua thêm 1 viên pin. Hơi ngạc nhiên nhưng chúng tôi vẫn bán. Tuần

sau nữa, anh lại đến phàn nàn pin hết và đưa chúng tôi 200\$. Quá ngạc nhiên anh em xông ra hỏi. Thản nhiên anh Cường nói, pin hết điện thì anh phải đi mua thôi! Hoá ra bác không biết là pin sạc được! Thế là lại thêm hướng dẫn, giải thích.

FPS TÔI YÊU

**Nguyễn Thu Hương
Phó Tổng giám đốc FDC**

Quay trở lại FPT sau một thời gian “lưu lạc”, Trung tâm Phân phối dự án FPS được hình thành với một mô hình hoàn toàn mới, mới cả đổi với tôi là người nghĩ ra nó; mới cả với ban lãnh đạo FPT mặc dù các anh đã miến cưỡng thông qua sau bao tranh cãi; mới cả với thị trường tin học đang phát triển theo lối mòn...

Vẫn là ngày 13, con số truyền thống của FPT, ngày cuối năm con Mèo theo lịch âm nhưng lại bắt đầu cho một cuộc đua mới đầy sôi động của năm con Rồng. Khi ấy, trong tôi cũng chẳng biết là có thể “Rồng bay” được hay sẽ lộn tung phèo, nhưng quyết tâm thì có đây. Và FPS ra đời, ban đầu với 4 người. Ngoài Mai Phương, Quốc Ân, Nghĩa Hùng đương kim dân FPT, đã quen với công việc kinh doanh và triển khai, còn lại toàn là lính mới toe, vừa được tuyển chọn vào. Những cặp mắt bỡ ngỡ, những hành vi bỡ ngỡ, họ chỉ có mỗi một ưu điểm là trẻ, nhiệt huyết và ham học hỏi. Vì thế, những ngày đầu chúng tôi đã đùa nhau gọi Trung tâm của mình là: “FPS - Mục tiêu của chúng tôi là Không Sâu Răng”. Và cái mục tiêu không sâu răng (thực chất là Tăng Doanh Thu) ấy đã được FPS thực hiện không đến nỗi tồi, nếu như không nói là quá tốt. Điều này không phải là mình hát mình khen đâu mà đã được chứng minh bằng thực tế.

Mới chỉ hơn ba năm, tính đến ngày kỷ niệm 15 năm Công ty thì chính xác là 3 năm 8 tháng, nhưng chẳng đường FPS đi qua đã được khẳng định bởi vị thế ngày hôm nay. Mới ngày nào đi thiết lập từng mối quan hệ, tần công vào gã khổng lồ IBM, cười duyên với ComPaq và ngoại tình với HP (khi ấy hai hãng này chưa sáp nhập làm một), mỗi người trong FPS dường như phải hoạt động bằng hai, ba lần. Rồi đến thời kỳ đổi mới của Công ty, HP và Compaq sáp nhập, cô gái FPS phải chọn lựa lên thuyền nào giữa hai gã đàn ông đều quyền rũ và hấp dẫn như nhau là IBM và HP mới (giá mà ôm được cả hai thì khoái hơn, nhưng sự đời trớ trêu lại chỉ được chọn 1).

Lưỡng lự mãi, cuối cùng phải đưa ra quyết định thuỷ chung với người tình trãm năm là gã IBM tuy già nhưng giàu hơn và đã chót ước hẹn từ thuở ban sơ. Giờ đây, gã chồng già này đã đem lại cho FPS doanh số không tồi, năm ngoái ước tính khoảng gần 6 triệu USD và năm nay theo đà sẽ đạt ngưỡng 13 triệu USD, dẫn đầu thị trường IBM và bỏ xa các đối thủ khác. Lê dĩ nhiên, để được lão chồng già ưu ái như vậy thì FPS cũng phải cực khổ nhiều chiêu, cũng đã phải tốn điểm phán với nhiều “bí kiếp” và bỏ ra nhiều tâm sức (đương nhiên là không kê ở đây vì đó là bí mật nghề nghiệp). Chỉ có thể nêu ví dụ nhỏ như kỳ nghỉ mát Hội An vừa rồi, nói là đi nghỉ nhưng rồi ai cũng phải làm việc cật lực. Quốc Ân ôm chiếc máy notebook như bao bối, mang cả ra bể bơi để check mail. Mai Phương gắn liền vào tai chiếc điện thoại di động, nói ra chẳng thấy tôm cua cá hay biển xanh sóng đẹp nắng to mà toàn là ThinkPad, server với những T40, X31.... Thuy Anh bồ đoàn thê tử lêo đẽo đợi xuống biển vẫn điềm nhiên mặc quần bơi, áo phông đứng giữa nhà ăn của khách sạn nói chuyện với khách hàng... Bản thân tôi cũng chẳng hơn gì, bỏ rơi hai cô bạn ruột ở khách sạn, bôn ba ra Đà Nẵng, rồi Huế cho một dự án, để rồi bị nhận những lời trách cứ. Kể ra thì cũng chẳng hay ho gì, bởi đi nghỉ mà chẳng được nghỉ, nhưng công việc đòi hỏi vậy và những người FPS đều hiểu rằng họ đang ONLINE.

Nhưng FPS đối với tôi không chỉ là chuyện kinh doanh, đó là một gia đình mà mỗi thành viên gắn kết với nhau không chỉ đơn thuần là cùng chung vai gánh vác trọng trách kinh doanh mà còn sẻ chia cả niềm vui và nỗi buồn, gắn kết bằng tình cảm anh em. Đến hôm nay, những người đã rời khỏi FPS dù vì bất cứ lý do gì vẫn là một thành viên thân thiết, vẫn liên hệ và có mặt trong mọi cuộc vui buồn của FPS. Những bỡ ngỡ ngày nào giờ đã già dặn lên rất nhiều, đã tự tin và chủ động trong mỗi phần công việc của mình. Tụi nó còn gọi tôi là MỌ - nghe lúc đầu thì hơi bức vì nó làm mình già đi và có vẻ tu-lát, nhưng biết là tụi nó quí mình, thương mình rất vâ. Tôi cũng vậy, đôi khi cũng hay cáu gắt, cũng chưa hài lòng chỉ bởi muôn tụi nó phát huy hơn khả năng của mình mà tôi biết là vẫn còn nhiều lầm. Và

đó là FPS tôi yêu. Suy cho cùng mục tiêu của chúng tôi vẫn là:
Không Sâu Răng!

SỰ RA ĐỜI CỦA VNEXPRESS

Thang Đức Thắng
Tổng biên tập VnExpress

Ý tưởng

Vào một ngày tháng 3 năm 2000, tôi đến dự cuộc họp báo do FPT tổ chức tại 89 Láng Hạ với tư cách phóng viên báo Lao Động. Ngoài cạnh tôi, tình cờ, là Trương Đình Anh, Giám đốc FOX. Chúng tôi quen biết nhau từ cuối năm 1995, khi tôi đến làm cộng tác viên cho FPT. Rồi tôi, đại diện cho báo Lao Động, là một trong những khách thuê bao đầu tiên của FOX, sau đó đưa nội dung hàng ngày của Lao Động sang mạng TTVN.

Trong lúc họp, Đình Anh nói nhỏ:

- Anh xem có thể tìm giúp em một nhà báo chuyên nghiệp có thể về làm nội dung Internet cho FOX?
- Làm cái website của công ty thì cần gì nhà báo chuyên nghiệp? - tôi hỏi lại.
- Không phải website công ty, mà là một portal của Việt Nam.
- Anh sẽ tìm người nào đó xứng đáng trong số đàn em. Nhưng cho biết sơ qua, Đình Anh cần một người như thế nào?
- Cần một người, tốt nhất là... như anh!

Tôi nhìn Đình Anh và thấy anh ta nói hoàn toàn nghiêm túc.

Từ lâu tôi đã có mong muốn làm một tờ báo thực sự có ích cho mọi người. Từ khi làm quen với Internet (năm 1998), tôi nhận ra rằng đây sẽ là mảnh đất chưa khai phá cho báo chí. Mình có thể là người đầu tiên làm điều đó? Nhưng tôi hoàn toàn đơn độc. Những người nghe nói về ý định của tôi đều cười, cho rằng, qua rất nhiều năm nay người Việt Nam vẫn thích mua một tờ báo in giá 1-2 nghìn đồng đọc "vừa tiện vừa rẻ", hơn là nhìn vào màn hình tù mù, chạy chậm ạch, phải trả vừa cước điện thoại, vừa cước Internet. Hồi đó, vào đầu năm 2000, cả Việt Nam có chưa đến 50.000 thuê bao Internet. Báo chí thường xuyên kêu la về tình trạng giá cước cao và băng thông hẹp, bao giờ mới tăng được số người dùng Internet.

Sau đó, chúng tôi thường gặp nhau. Đình Anh hay hỏi về công việc làm báo trong toà soạn và tỏ ra hứng thú khi nghe tôi nói.

Lịch sử báo chí cho thấy, những mốc phát triển quan trọng của nó gắn với các phát minh công nghệ, tạo ra các phương tiện phát hành mới. Johann Gutenberg (1400-1468), người đầu tiên in bằng khuôn đúc, đã tạo tiền đề cho báo in ra đời vào đầu thế kỷ 17. Phát kiến về sóng radio đã dẫn đến sự ra đời của đài phát thanh những năm 1920. Ứng dụng truyền hình đã tạo ra các "báo hình" đầu tiên từ thập niên 1940. Và Internet sẽ phải là một phương tiện thông tin đại chúng hoàn toàn mới trong hệ thống báo chí Việt Nam.

"Anh muốn làm cho một ngày nào đó cả nước Việt Nam vào Internet để đọc báo!", tôi nói. Và có lẽ Đình Anh là người duy nhất ngày ấy đã đồng tình với tôi. "Nhưng không thể với Laodong.com. - Đình Anh nói - Chỉ với cơ chế như ở FPT, anh mới làm được điều đó"... Tôi xin cơ quan cho chuyển công tác. Mọi người ở báo Lao Động rất ngạc nhiên. Khi đó tôi là Trưởng ban Thời sự kiêm Trưởng ban Báo Điện tử. Ông Tổng biên tập đề nghị tôi suy nghĩ lại. Cuối cùng, ông đành đồng ý, nhưng với yêu cầu tôi thực hiện nốt phần việc của báo trong công tác tổ chức cuộc thi phần mềm "Trí tuệ Việt Nam", đến tháng 9 mới xong.

Từ tháng 7 năm 2000, tôi và Đình Anh bắt đầu bàn bạc, nghiên cứu tình hình, lập dự án xây dựng báo trực tuyến. Nó phải có nhiều độc giả, phải tự cân đối tài chính, hay nói cách khác nó phải làm ra tiền bạc. Hai nguồn thu phải là quảng cáo và thời lượng của khách hàng thuê bao vào mạng gia tăng.

Đầu tháng 8/2000, chúng tôi đăng quảng cáo tuyển dụng biên tập viên, phóng viên để "xây dựng một tờ báo trực tuyến lớn nhất VN". Sau đó mới nghĩ tên cho nó: phải là một cái tên có nghĩa liên quan đến báo chí, liên tưởng đến sự tầm cỡ, tính tích cực. Vài tên đầu tiên chọn đăng ký domain đều đã bị sử dụng. Cuối cùng, đến "VnExpress.net" thì được. Nó cũng hợp với những yêu cầu đặt ra.

Kế hoạch kinh doanh

Từ những phân tích của mỗi người, chúng tôi chuẩn bị làm kế hoạch kinh doanh. Ngày 20/9/2000, chúng tôi bảo vệ kế hoạch đó trước ban TGĐ. Trong bài trình bày, điểm mấu chốt nhất là sẽ thu tiền về bằng cách nào? Để thấy rằng đó phải là quảng cáo. Nhưng lấy gì làm căn cứ để xác định doanh số (quảng cáo trên mạng còn là lĩnh vực hoàn toàn mới mẻ)?

Tôi thầm khâm phục Đình Anh đã đưa được ra con số cụ thể dựa vào căn cứ sau: Lấy giá quảng cáo trung bình trên một số tờ báo in thông dụng trong nước chia cho diện tích trang báo quảng cáo để ra giá quảng cáo trung bình của một centimét vuông trên báo chí Việt Nam. Từ đó nhân lên diện tích tương ứng của banner và logo để tính ra giá quảng cáo của chúng trên trang báo trực tuyến. Rồi nhân tiếp với số folders (sẽ có) của VnExpress để ra doanh thu dự tính sau 18 tháng. Cộng tiếp với số cước thời gian truy cập gia tăng của khách thuê bao FPT vào xem VnExpress trong tương lai, với tốc độ tăng ước tính là 10% mỗi tháng. Tất cả được trình bày chi tiết theo từng tháng, con số cuối cùng thật ấn tượng và thuyết phục. Phó TGĐ Lê Quang Tiến nói: "Rất được!".

Khi biết nội dung tin trong nước của VnExpress thời kỳ đầu sẽ là biên tập từ các báo đài, anh Trương Gia Bình hỏi:

- Cái gì sẽ là khác biệt của các vị?

- Đó là tốc độ cập nhật và phong cách đưa tin. Tôi đáp, và thấy ngay trong mắt ban TGĐ một sự nghi ngờ. Biên tập lại từ báo in thì làm sao có "tốc độ cập nhật" được? Còn "phong cách đưa tin" thì thật mơ hồ.

Tôi giải trình, nếu tin tức đưa lên vào buổi sáng, song song với thời gian các báo phát hành đến độc giả, nếu nó được lựa chọn (biên tập) tốt từ tất cả những báo hay nhất, thì nó không những nhanh chóng đương thông tin của các báo mà còn đầy đủ hơn so với mỗi tờ báo riêng lẻ. Đó chính là tốc độ cập nhật.

Hơn nữa chúng tôi không có lựa chọn khác. Nếu ngay từ đầu thành lập một tờ soạn báo với các phóng viên lành nghề, hoạt động săn tin trên cả nước, sẽ cần một khoản đầu tư không lồ. Mà rất lãng

phí. Vì những ngày đầu đã có độc giả đâu. Báo chí trực tuyến là con số không. VnExpress hoàn toàn là số không. Chẳng khác nào xây ngay một nhà máy điện vĩ đại, rồi chờ dân số phát triển. Cũng chưa có cơ sở pháp lý nào cho VnExpress hoạt động phóng viên: ở Việt Nam chưa có tiền lệ cấp phép hoạt động báo chí cho một công ty, và chưa biết đến bao giờ mới có, các quan chức kiên quyết lắc đầu.

Chúng tôi thấy, con đường để một ngày nào đó VnExpress có điểm phúc được cấp phép là: trước tiên phải làm sao được xã hội dần dần thừa nhận, coi như một chủ thể báo chí đã tồn tại, không thể phớt lờ. Do đó, mục tiêu là làm sao có độc giả. Mà phải bằng cách ít tốn kém nhất. Vậy tại sao không lấy những tờ báo đã phát hành - một nguồn nguyên liệu sẵn có - chế biến nó thành tin tức hữu ích? Chiến lược ban đầu của chúng tôi là: lấy nguồn tài nguyên miễn phí - chế biến thành hàng hoá!

Chế biến bằng hai nguyên tắc: lựa chọn tin tức theo giá trị của nó, và đưa tin một cách khách quan. Điều đó có nghĩa là tin phải được độc giả chờ đón, khi đưa thì chỉ có sự kiện, không có ý kiến áp đặt của phóng viên. Độc giả sẽ tự phán xét sự việc được nêu là tốt hay xấu, ai đúng ai sai. Vì vậy trong các tin bài sẽ không có những câu kiểu như: "Thiết nghĩ phải...", "Các cơ quan hữu quan cần...", "Chúng ta nhiệt liệt ủng hộ...", "Dư luận căm phẫn trước việc làm sai trái như vậy...", "Công chúng cảm thấy bị xúc phạm bởi...", "Hỡi những người có lương tri..." v.v...

Khi độc giả đọc tờ báo không có sự áp đặt, họ sẽ cảm thấy được tôn trọng, cảm thấy thoải mái tự do trong tiếp nhận thông tin. Sự tự do đó sẽ gây "nghiện". Và chúng tôi sẽ có độc giả thường xuyên, trung thành.

Hai nguyên tắc trên chính là "phong cách đưa tin" của chúng tôi. Trên thế giới, nó không có gì mới lạ. Nhưng ở Việt Nam, có thể nói là chưa có tờ báo nào làm thế. Họ không lựa chọn tin chỉ theo giá trị của chúng vì, chủ quan hoặc khách quan, họ thường rơi vào hai cám dỗ sau đây. Một là, đưa những tin chỉ có lợi cho số ít những người lãnh đạo toà soạn (thường là lợi về vật chất). Hai là, đưa những tin

tuyên truyền làm vừa lòng các cấp chủ quản (cũng là lợi cho lãnh đạo tòa soạn, về chính trị), nhưng không có giá trị cho độc giả.

Ban TGĐ, cuối cùng, đã tin vào chúng tôi. Kế hoạch kinh doanh được thông qua.

Tôi cùng ngày hôm đó, 20/9/2000, diễn ra lễ bế mạc trao giải thưởng cuộc thi phần mềm Trí tuệ Việt Nam lần thứ nhất. Tôi có mặt để tham gia nhiệm vụ tổ chức và viết bài phỏng sự về buổi lễ đầy cảm xúc ấy. Đó là bài phỏng sự cuối cùng của tôi cho báo Lao Động.

Xây dựng

Hồ sơ xin dự tuyển biên tập viên gửi đến chất đầy phòng làm việc của Đình Anh, hơn 900 người. Tôi lần lượt đọc kỹ từng tập, chọn ra 240 người để gọi thi viết, chia thành ba buổi vào các ngày 3-4/10. Tôi nghĩ, cách làm báo sẽ khác nhiều so với các báo trong nước, do đó không nhất thiết phải tuyển những người có kinh nghiệm phỏng viên. Cần những người thông minh - để tiếp thu mọi việc nhanh chóng và có nhiều ý tưởng; cần tiếng Anh - ngoài những ích lợi thông thường, những người có ngoại ngữ còn có văn phạm chuẩn hơn; và cần văn phong tiếng Việt tốt.

Do đó tôi rất mừng khi thấy quy trình thi tuyển của FPT cũng đúng như thế: IQ, GMAT, English, còn thi chuyên môn - là bài luận bằng tiếng Việt. Sau này, qua những lần tuyển dụng tiếp theo, tôi thấy những người điểm cao nhất thường chính là những những nhân viên có năng lực nhất. Vì thế tôi rất tín nhiệm quy trình thi của công ty và chân thành biết ơn các cán bộ của Phòng nhân sự đã giúp tôi tiến hành tất cả các cuộc thi và chấm thi.

Có hôm, trong phòng thi viết, tôi cầm một đề IQ thử giải, thấy nhiều câu chẳng biết làm thế nào. Nghĩ thầm, "thằng nào ra đề vớ vẩn thật". Sau này, có lần một em phỏng viên VnExpress thật thà hỏi tôi: "Hồi anh vào FPT có phải thi IQ không ạ?". Tôi bảo: "Nếu anh mà phải thi IQ thì bây giờ chắc không có bạn em ở đây".

Tôi chấm tất cả 240 bài luận văn, hết gần một tuần. Tôi đọc từng dòng, cố gắng tìm được nhiều thông tin nhất về khả năng, và có thể là cả tính cách nữa, của người viết.

Trong khi đó Đinh Anh ráo riết thúc đẩy thi công thêm 200 m² diện tích văn phòng trong khu nhà 75 Trần Hưng Đạo. 120 m² sẽ dành cho VnExpress. Nói "xây dựng VnExpress từ số không" quả là đúng cả về nghĩa bóng lẫn nghĩa đen.

Từ 12/10, tôi và Đinh Anh phỏng vấn 90 ứng viên được mời sau vòng thi viết. Ba ngày liền chúng tôi hầu như ngồi lỳ trong phòng phỏng vấn từ sáng đến chiều...

Hơn 20 người được tuyển dụng tập trung lần đầu tiên vào ngày 30/10. Tại phòng họp tầng 2 ở 89 Láng Hạ, tôi mời họ ngồi thành vòng tròn. Mỗi người lần lượt giới thiệu về mình - quá trình học tập, công tác trước đây, năng lực sở trường... Nhờ đó họ nhanh chóng trở nên thân thiện, gần gũi nhau. Phần lớn là những người vừa tốt nghiệp đại học, rất trẻ, chưa làm báo bao giờ. Đó là những người thông minh nhất mà tôi có thể có được vào thời điểm đó.

Tôi cũng đứng lên tự giới thiệu, nói về kế hoạch xây dựng VnExpress. "Tôi sẽ làm cho các bạn trở thành các nhà báo. Đến ngày nào đó, những gì các bạn viết ra sẽ có hàng nghìn người đọc. Rồi nhiều hơn thế, và có thể ở nhiều nước trên khắp thế giới. Đến ngày nào đó, trên các màn hình máy tính ở mọi nơi sẽ thường xuyên hiện lên cái tên VnExpress...". Tôi nhìn vào mắt họ, và nghĩ, có lẽ họ tin tôi.

Tiếp đó là hai tuần đào tạo nghiệp vụ báo chí.

Diện tích xây thêm ở 75 Trần Hưng Đạo đang định hình từng ngày.

Đinh Anh bắt tay vào viết phần mềm biên tập VnExpress. Trong đó có một số yếu tố sẽ mang tính cách mạng đối với báo chí Việt Nam.

Trước hết, đó là cách thức phát hành mỗi bài báo theo con đường độc lập của nó. Tức là các bài báo sẽ không chờ đợi trang báo của nó (ví dụ bài về văn hoá thì phải chờ các bài khác để lên layout trang Văn hoá hoàn chỉnh), và các trang sẽ không chờ đợi số báo của nó. Trước đó, khi nói đến báo chí, nhất thiết người ta phải nói đến tính định kỳ của nó: "Báo của anh là ra hàng tháng, hay bán nguyệt san, hay tuần báo, hay ra hàng ngày?...". Định nghĩa báo, tạp chí trong

giáo trình khoa Báo chí Đại học QG Hà Nội viết: "Báo, tạp chí là một loại hình thông tin đại chúng thực hiện các chức năng cơ bản như thông tin, định hướng dư luận, giải trí..., và được phát hành *định kỳ*". Thậm chí các báo điện tử tồn tại trước đó cũng lên mạng theo "số báo". Ví dụ, người ta còn viết: "báo Nhân Dân Điện tử số ra ngày..." (!). Cách thức xuất bản VnExpress sẽ thể hiện đặc thù phi định kỳ của báo trực tuyến, và đó chính là lợi thế về tốc độ cập nhật thông tin.

Thứ hai, phần mềm này phải cho phép thực hiện một loại hình gọi là "bài báo mờ" - tức là bài báo sau khi đã phát hành vẫn còn tiếp tục được cập nhật. Với khả năng đó, VnExpress sau này đã có các hình thức bài "Tường thuật trực tiếp" và "Phỏng vấn trực tuyến".

Thứ ba, cấu trúc website phải giúp giải quyết "bài toán trang nhất". Ngay từ ngày báo in ra đời đến nay, các biên tập viên luôn luôn đương đầu với mâu thuẫn là: làm sao đưa được hết những cái hay nhất của số báo ra trang nhất để mời chào độc giả. Tờ báo càng hay thì càng không thể đưa được hết nội dung ra ngoài. Nhiều tờ báo hiện nay tìm mọi cách cắt xén các bài gần như chỉ còn lại headlines để đưa ra mạnh mún trên trang nhất. Với báo trực tuyến, trang nhất còn tệ hại hơn, nhỏ hơn: chỉ còn bằng màn hình. Nhiều websites đã cố đưa ra trang home hàng chục, thậm chí cả trăm tít bài, nhưng vẫn không hấp dẫn được độc giả.

Chúng tôi chọn nguyên tắc "Nấm cỏ thơm cho con lừa". Nghĩa là chỉ bằng một nấm cỏ nhỏ bé, nhưng thơm ngon nhất, để dụ con lừa vào kho cỏ mênh mông, trù phú bên trong. Hình tượng "con lừa" ở đây hoàn toàn không có ý coi thường độc giả, mà chỉ là thuật ngữ nói lên tính thụ động của người đọc: họ không có nhiệm vụ phải đọc báo của bạn, họ thụ động và lười đọc báo của bạn vì còn có nhiều thứ hấp dẫn khác.

Do đó mỗi trang chuyên đề bên trong VnExpress chỉ được giới thiệu ra trang nhất một headline với đoạn đầu bài mà chúng tôi gọi là "lead". Việc lựa chọn tin nào, đặt cho nó tựa đề gì, và lead viết ra sao sẽ có thể quyết định số phận của cả trang trong. Tất cả phụ thuộc vào trình độ của biên tập viên.

Tiếp nữa, font chữ trước đó luôn là vấn đề đau đầu của các websites tiếng Việt. Giải pháp của Đinh Anh là mạnh dạn chọn Unicode, và VnExpress là website Việt Nam đầu tiên dùng font này.

Ngày 22/11, chúng tôi tiếp quản Newsroom của mình - cả tầng ba vừa xây xong ở 75 Trần Hưng Đạo. Hàng ngày thực tập làm tin, nhưng không đăng đi đâu - chờ chương trình. Máy tháng liền Đinh Anh ngồi một mình viết chương trình. Ngày nào cũng đến 7-8 giờ tối. Có lần đồ ôm, sốt cao mấy ngày.

Ngày 4/12, chúng tôi bắt đầu tập làm tin bằng phần mềm chạy thử mới viết xong. Thỉnh thoảng lại "chết". Có người bối rối: "Tốc độ chạy thử thế này, đến Noel lên mạng được là may. Quả thật - đã không may, đến tận ra Tết, 15/2/2001 VnExpress Editor mới được hoàn chỉnh, nhưng vẫn phải chạy thử.

Ra mắt

Cuối cùng, ngày 26/2, mặc dù còn khiêm khuyết, chúng tôi quyết định "phóng" VnExpress lên Internet.

Đó là một ngày thầm lặng, như những ngày làm việc bình thường khác. Không quảng cáo trên báo chí, không có lễ khai trương, diễn văn và champagne. Chỉ có một thông báo qua e-mail cho các khách hàng của FPT Internet. Nhưng đó là một ngày trọng đại của VnExpress. Chúng tôi bắt đầu theo dõi từng ngày xem có bao nhiêu hits. Liệu những năm cỏ thơm của chúng tôi có mời chào được ai không? Liệu người ta có hiểu ý chúng tôi để click vào xem tiếp những trang trong? Liệu những tính toán của chúng tôi có đúng không? Hay mọi công sức đều đổ đi hết?... Một trăm, rồi hai trăm máy tính truy cập trong một ngày... Tôi ngồi trước máy tính của mình, muôn nói: "Hãy vào xem đi các vị. Sẽ có nhiều thông tin hữu ích đây. Hãy xem đi, các vị sẽ hiểu chúng tôi và yêu mến chúng tôi".

Sau tuần đầu, số máy tính truy cập trong một ngày đạt mức 1.000. Các biên tập viên trẻ của tôi ngỡ ngàng vui mừng. Tin họ vừa biên dịch xong có những 1.000 người đọc. Một tuần sau, số độc giả hằng ngày đã tăng gấp đôi... Sau nửa năm, VnExpress có 300.000 độc

giả... Phần lớn thư bạn đọc kể rằng họ biết đến VnExpress là nhờ bạn bè giới thiệu.

Đó là những ngày đầu tiên trên con đường tiến tới được xã hội chấp nhận, rồi đến chính quyền phải xem xét lại các quy chế về quản lý báo chí, rồi mở ra những hành lang mới để thừa nhận VnExpress về mặt pháp lý. Qua những ngày đó mới hiểu, tại sao ngày 25/11/2002, khi cầm trên tay tờ giấy màu vàng giản đơn ghi dòng chữ "Giấy phép hoạt động báo điện tử số 511/GP - BVHTT", Đinh Anh đã nói: "Tôi thực sự xúc động".

Sau đó, VnExpress được báo giới Việt Nam bình chọn là một trong 10 sự kiện nổi bật trong lĩnh vực công nghệ thông tin của năm 2002 "do đã thực sự là một biểu tượng cho sự phát triển nội dung Internet ở Việt Nam".

Những người viết sử thường nhấn mạnh những gian truân lúc sơ khai để đề cao sự việc. Nhìn lại sự ra đời của VnExpress, tôi thấy hầu như không có gian truân gì. Mọi việc nói chung đã diễn ra đúng hoạch định, nhẹ nhàng và thuận lợi. Phần lớn những thuận lợi có được là do cơ chế của FPT. Tôi thấy mình đã may mắn đến với FPT, đã may mắn có những người cộng sự và đồng nghiệp như hiện nay. (Trong trang sử ký này tôi không nêu nhiều tên người, vì như vậy sẽ rất nhiều: đã làm tờ báo, cần có một tập thể lớn).

Tôi không hề nghĩ VnExpress là to tát. Ngược lại, tôi thực lòng mong rằng, sau này nhìn lại thấy VnExpress chỉ là một mầm non ban đầu, qua năm tháng biến thành cây đại thụ nhiều cành nhánh sum suê. Cây đại thụ đó chính là hệ thống các phương tiện thông tin đại chúng hùng mạnh dưới sự điều khiển của tập đoàn FPT.

ELEAD NGÀY ẤY VÀ BÂY GIỜ

Trần Anh Quốc Cường
Trung tâm FPC-HCM

Tôi nhớ như in ngày đầu tiên bước chân vào FPT 41 qua lời giới thiệu của một chị bạn quen, lên lầu 2, rẽ phải, phòng đầu tiên. Người đầu tiên tôi gặp là anh QuangTN, người to béo vào cao hơn người thường. Anh phỏng vấn rất nhanh và không cầu kỳ, rườm rà, nhưng lòng vào đó là những câu hỏi hóc. Rồi cũng qua và tôi bước chân vào FPT, một nơi mà khi còn sinh viên, không khi nào tôi nghĩ đến sẽ vào đó làm vì tôi rất ghét công ty nhà nước. Công việc lúc này là kỹ thuật, thật ra với tôi việc này chả có gì khó vì tuy mới tốt nghiệp nhưng tôi đã đi làm những hai năm rồi, nhưng chưa Công ty nào có nhiều giấy tờ và phức tạp như mớ ISO mà tôi đang vật vã đối mặt với nó.

Sau vài lần sai giấy tờ và toát mồ hôi, tôi buột miệng hỏi: “Anh Quang, ISO 9000 và 9001, 9002 khác nhau thế nào?” Câu trả lời ngắn gọn: “Tuần sau lên danh sách học ISO”. Thì ra riêng FPC ai cũng lính mới nên không riêng gì tôi và phòng FQA phải đào tạo cấp tốc với khoá học chỉ có 5 người. Người thứ 6 là HưngPD vào thêm và căn phòng bắt đầu chật, dây chuyền chuẩn bị về. Thế là BGĐ cho thêm căn nữa là đổi diện để dây chuyền và phòng kỹ thuật chuyền sang. Elead qua tập 2.

Elead bắt đầu tăng sản lượng, đội ngũ sales cũng tăng theo và các công việc khác cũng thế, ai cũng như đi như chạy và việc nào cũng là gấp. Dây chuyền thiếu diện tích nên không phát huy hết năng suất của mình, căn phòng cũng bắt đầu nhỏ bé với những đơn hàng trên 50 máy, có lúc mượn cả phòng training để làm phòng test hay “phim trường”. Vậy mà thiếu vẫn thiếu và không ai tin được lâu 2 sạch đẹp xưa kia là nơi cư trú của FSOFT và FQA bây giờ là một bãi chiến trường với các loại catton, thùng xốp, case... Đôi khi lối đi chỉ còn lại nửa mét cho mọi người và thật khâm phục chị Hà FQA hàng xóm chả bao giờ kêu ca hay than phiền gì khi láng giềng mình mạnh tay

lần chiếm như vậy. Thậm chí có lúc đã có ý kiến thôn tính luôn phòng FQA và chuyển FQA sang nơi khác dành toàn bộ cho Elead nữa chứ, may sao nó vẫn chỉ là ý kiến, không thì... Lại trúng vào lúc Công ty hết line nội bộ, cả Elead chỉ có 2 line, một dành cho Trưởng bộ phận và một dành cho sales kiêm tất tần tật mọi tác vụ. Và thế là không ít rắc rối vui buồn xảy ra khiến chị NguyệtBTA phải có lần thốt lên: “Tui phải làm điện thoại viên cho mấy người hả?”. Cho đến khi Công ty cấp thêm 4 line mới, mọi chuyện mới dần dần đi vào nề nếp hơn. Việc nhiều, căng thẳng và mệt thật nhưng gần như một điều gì đó đã kết nối mọi người khiến sau những công việc, sau những giờ làm việc thì mọi người lại cùng nhau vui, cùng nhau ăn uống. Ngay cả sếp QuangTN cũng vài lần sau khi mắng xối xả một đồng chí nào là sai, lát sau lại nói “Nhắn mọi người mai qua nhà anh làm món gì ăn nhé”. Và thế là say, say, say. Điều đó có lẽ không gì khác hơn là **“quyết tâm đưa FPT-Elead dần dần”** của tất cả mọi người, và xúc tác, liên kết những quyết tâm đó là những lần tiếp xúc với nhân viên của anh ChâuHM, anh BìnhTG. Và sau chuyến đi khảo sát mua thêm một dây chuyền mới hiện đại hơn, công suất lớn hơn của anh TùngLT và anh QuangTN, FPT-Elead được định vị ở vị trí mới vững chắc và sự đầu tư quy mô càng thể hiện rõ quyết tâm đưa Elead thành một thương hiệu tự hào của FPT của các sếp. Elead qua tập 3.

Một chiến dịch tách nhập của Công ty đã mang về cho Elead những nhân tài thực sự của FPT, là anh PhongNP từ FAF, một ISOman kỳ cựu, một Trưởng phòng quản lý vật tư kinh nghiệm và một phó phòng kế toán năng nổ của FAF, ThảoNV, một Á hậu xuất sắc của FAF cũng được tuyển lên. MinhLN, tay đua xe đạp nhiều năm liền không đối thủ của FPT HCM và tay mua hàng trong nước cự phách của FPB, rồi GiangLL, một cựu binh của FPB chuyên về mua hàng nhập khẩu và thêm vài thành viên từ HN đã định hình cho Elead một bộ khung nhân sự đầy tiềm năng.Thêm vào đó là những ứng viên từ bên ngoài là anh DũngTQ, từng phụ trách sản xuất của Viettronic Thủ Đức, TrungLT, chuyên gia về thiết bị mạng, viễn thông và Server cùng hơn 20 công nhân, kỹ thuật viên phần cứng được tuyển mới vào làm độ tăng trưởng về nhân sự FPC tăng cực

nhanh trong một thời gian ngắn. Nhà máy hơn 2000m² dần dần hình thành và dây chuyền quy mô nhất khu vực đã làm tò mò không ít dân FPTer và làm cho chuyến đi nghỉ hè của FPC cũng bị ảnh hưởng theo vì ai cũng muốn xem dây chuyền nó như thế nào. Mọi nhân sự dồn cho việc xây dựng nhà máy và xây dựng các yếu tố khác về sản xuất, kinh doanh. Elead trở thành tâm điểm của các vấn đề trong tháng, trong từng event mà Elead triển khai. Một trung tâm sản xuất và phân phối máy tính đầu tiên tại Việt Nam đã thực sự hình thành.

Một viễn cảnh ngày càng rõ nét và đồng nghĩa với trách nhiệm của từng con người ngày một nặng nề là làm sao để xứng đáng với sự tín nhiệm cũng như mong chờ của hàng nghìn người FPT hôm nay. Anh BìnhTG trong một buổi nói chuyện thân mật với toàn bộ cán bộ, công nhân viên, công nhân FPC đã tóm gọn một câu: “Thế bao giờ nhất Việt Nam”. Giám đốc bộ phận anh QuangTN đã trả lời như một lời hứa: “Ngày 13 tháng 09 năm 2004”, tức là một năm sau ngày kỷ niệm 15 năm Văn Hoá FPT này. Và tất cả nhân viên FPC đều đang nỗ lực hết mình để cùng thực hiện lời hứa đó.

APTECH - MĂNG NON STICO ĐÃ TRƯỞNG THÀNH

**Nguyễn Nhật Tân
Trung tâm FAT-HCM**

Đối với Aptech, tháng 9 là tháng đẹp và bận rộn thi đua lập thành tích chào mừng 2 sự kiện lớn: Lễ hội thành lập FPT (13/9) và Kỷ niệm sinh nhật Aptech (9/9/99).

Chủ đề “15 năm văn hóa FPT” trong năm nay thật ý nghĩa, là cơ hội để Aptech nhìn lại quá trình tham gia và đóng góp của mình đối với văn hóa FPT trong ngôi nhà STCo truyền thống.

Năm 1999 – Aptech vừa ra đời đã biết “sướng”

Đây là thời điểm FPT HCM đang vực dậy phong trào STCo phát động toàn công ty. Hàng loạt các buổi tọa đàm liên tiếp được tổ chức để giới thiệu cho các nhân viên mới những điểm sáng của văn hóa STCo và cùng gặp gỡ lắng nghe câu chuyện của những nghệ sĩ, nghệ nhân, các bậc lão thành, hát lại những ca khúc sáng tác mang đặc trưng FPT. Luồng sinh khí này thật sự đã thổi vào hồn của Aptech - một thành viên trẻ nhất vừa được “chào đời”. Đóng góp đầu tiên của Aptech cho STCo đó là bài hát “Tiến lên Toàn cầu hóa” nhằm hưởng ứng cuộc phát động cùng tên của Công ty trước thềm Thiên niên kỷ mới. Đáng nhớ nhất là đêm hội TTVN 2000- một ngày hội văn hóa với nhiều phong cách đa dạng và sôi nổi bởi sự có mặt của các Box như: CLB bóng đá MU, CLB văn học, ngoại ngữ,...và đặc biệt là Aptech - một đội ngũ trẻ sắc sỡ màu sắc, đầy ắp cờ xí trong tay, khẩu hiệu hùng hồn cùng với bài hát Aptech ca hoành tráng đã gây được ấn tượng mạnh đối với các bạn trẻ trong lần xuất hiện đầu tiên trước công chúng, đồng thời thể hiện được bản sắc văn hóa tập thể của FPT.

Niềm sung sướng nhất của Aptech đó là được tham gia Lễ hội mừng thiên niên kỷ mới tại FPT. Một ngày vui tột cùng với nhiều chiến thắng lớn. Được gop nhiều tiết mục như: múa cờ tập thể

Aptech Ca, hoạt cảnh “Máy tính về làng”, và trình diễn thời trang châu Âu “3 chàng ngự lâm cùng vợ chồng Ac-si-mét đến thăm FPT”- tiết mục đoạt giải nhì thật sướng cho các thành viên Aptech tham dự trong đêm đó kéo mãi đến sáng hôm sau.

Năm 2000: Cùng phát triển Bóng đá

Bóng đá đối với FPT vẫn được xem là môn thể thao vua. Hàng năm tổ chức rất nhiều giải, và Aptech - một đội bóng trẻ luôn gây ấn tượng đẹp cho những ai đã lỡ hâm mộ mình trong các giải thi đấu. Các bạn trẻ có công làm nên tên tuổi cho Aptech thời bấy giờ phải kể đến Quốc Anh, Thé Anh (hiện công tác tại Fsoft HCM), Long (FSS Hà Nội), Tuấn, Hưng và Hải Nobita (FOX HCM),...là những thành viên đầy nhiệt huyết luôn lôi kéo, vận động và tạo đà cho đội bóng phát triển đến ngày nay. Các cuộc thi đấu giao hữu và giao lưu với các trường đại học thường xuyên được diễn ra trên “sân nhỏ”. Kỷ niệm nhất là chuyến du đấu tại Mũi Né, tập thể Aptech đi đến đâu cũng đều cầm cờ FPT APTECH tại đó. Có lần bị đóng phạt vì cầm cờ trên đỉnh đài kiểm soát tại biển Mũi Né, vậy mà Aptech còn chấp nhận đóng luôn tiền phạt cho ngày hôm sau trước khi đoàn đi khỏi. Mái đến thế cơ đấy.

Thành tích STCo trong năm:

- Hạng Nhì giải bóng đá vô địch FPT HCM
- Hạng Nhì cuộc thi thời trang Liên hành tinh với tiết mục “Chị Hằng kén chồng”
- Sáng tác bài hát “Mừng FPT HCM 10 tuổi” cho FPTsmall biểu diễn ngày 13/3/2000

Năm 2001: Chiêu mộ lực lượng mới

Là năm “bận rộn” với những buổi giao lưu giữa Aptech với bạn bè sinh viên. Các cuộc nói chuyện chuyên đề, giao hữu bóng đá, trao đổi kinh nghiệm học tập thường được thực hiện. Sung sướng và đáng nhớ nhất là chuyến giao lưu với người Em cùng trong hệ thống Aptech đó là Mekong Delta Aptech ở Đại học Cần Thơ. Một chuyến đi dã ngoại lớn nhất từ trước đến nay quy tụ hơn 80 thành viên với

nhiều gương mặt mới chia đều cho các lĩnh vực: Bóng đá, cầu lông, bóng chuyền, nhạc trẻ, nhạc dân ca và cải lương. Những bài hát “trong luồng” FPT luôn được đón nhận những tràn pháo tay khen ngợi từ phía đội bạn. Không khí sôi nổi hẳn lên khi bài hát trữ tình “My heart will go...out Titanic” được thể hiện theo phong cách STCo đã làm cả sân trường cười bò lăn khói ghé. STCo của chúng ta là thế đấy.

Thành tích STCo trong năm:

- “FPT ca” được sinh viên đại học Cần thơ say sưa tập hát
- Sáng tác bài hát Tanaca chào mừng FPT ra mắt CLB Tài năng trẻ
- Bài hát “Tiến lên Quang Trung” ra đời biểu diễn nhân dịp Khai trương khu phần mềm Quang Trung trước các quan chức thành phố.

Năm 2002: Phát huy thế mạnh

Đây là năm Aptech đã đù lớn mạnh sau gần 3 năm phải liên quân với nhiều bộ phận khác để tham gia các cuộc thi tại Lễ hội của FPT. Thật sung sướng khi Aptech đã có được niềm tin từ Ban tổ chức và cho phép Aptech hoàn toàn độc lập tham gia thi đấu tại Lễ hội FPT HCM 13/3/2002. Đây là thử thách rất lớn vì Aptech xưa nay vốn thiếu kinh nghiệm trong các vụ “cãi lộn”. Về mặt này thì Aptech hoàn toàn thiếu nhiều “cái mồm to” để tranh lại các đội như: FIS (có CươngNL), Star+(có CửPV) hay FOX (có HảoVD). Nhưng sức trẻ vẫn là yếu tố tạo nên những bất ngờ lớn, đạt giải nhì tại FGAMES lần 3 thể hiện tính đoàn kết rất cao và khả năng tập hợp khá hiệu quả của Aptech. Đã một năm thi đấu mà dư âm vẫn còn tồn tại trong lòng mỗi thành viên Aptech...

Thành tích STCo trong năm:

- Giải Nhất Cúp bóng đá địch FFA lần 3 (lần đầu tiên FPT HCM tổ chức trên sân 11 người)
- Giải Nhì cuộc thi FGAMES trong lễ hội 13/3/2002
- Giải Ba cuộc thi Văn Nghệ trong lễ hội 13/3/2002
- Giải diễn viên xuất sắc và diễn viên triển vọng trong hội diễn văn nghệ đều thuộc về Aptech

FPT giờ đây rất đông người, những cuộc vui, ngày hội liên hoan đã không còn đủ chỗ cho tất cả thành viên Aptech nữa, chỉ còn tham gia giải bóng đá mà thôi. Tuy nhiên Aptech ngày càng trưởng thành và lớn mạnh, kế thừa những tinh hoa nghệ thuật của văn hóa STCo - một bàn tay vô hình đã gắn kết mọi người với nhau, mang lại niềm vui qua lời ca tiếng hát, cùng nhau thi tài và cùng nhau chia sẻ.

“15 năm văn hóa FPT” cũng sẽ là mốc đánh dấu sự trưởng thành của Aptech - một măng non STCo nay đã lớn.

PRODX GROUP – CON NGƯỜI VÀ SỰ KIỆN

Nguyễn Hải Long
Trung tâm Fsoft

Lời mở đầu

Tôi thực sự mong muốn có thể viết lại toàn bộ chặng đường đã qua, từ khi ra đời, tồn tại và phát triển đến nay của nhóm ProDX (nay gọi là G2) nhưng quả thực lực bất tòng tâm. Tôi chỉ hy vọng qua bài viết này phản ánh được phần nào hình ảnh những con người đã, đang sống và làm việc trong nhóm ProDX và những sự kiện, sự việc đã qua có liên quan đến những con người này. Dù không gian không rộng nhưng thời gian đã qua là tương đối dài, nên chắc chắn bài viết của tôi không tránh khỏi những đoạn mang tính kể lể dài dòng hoặc liệt kê cho đủ, rát dễ gây nhảm chán. Nhưng vì tính lịch sử tôi phải ghi chép lại tất cả những vấn đề sự việc đó. Những lúc đó mong bạn đọc hãy thư giãn, nhâm nhi một ly cà phê trước khi quay lại đọc tiếp. Mặt khác, tôi cũng chỉ có thể tập trung vào những sự việc mà tôi có tham dự, vì vậy không tránh khỏi thiếu sót hoặc bỏ quên không ít chi tiết, mong được lượng thứ.

Ra đời

Nhóm ProDX được hình thành và ra đời vào cuối tháng 9, đầu tháng 10 năm 2001. Tên ProDX là đặt theo tên khách hàng là công ty ProDX có trụ sở tại Portland, bang Oregon của Mỹ. Xin trích ngang ở đây một chút là lúc đó ở Fsoft, tên của các nhóm được đặt tên theo khách hàng ruột của nhóm mình chứ không phải gọi theo kiểu số học bấy giờ. Nhóm G1 lúc đó hình như được gọi là JVDC mặc dù tôi vẫn quen gọi là Harvey Nash (Công ty này ở Bỉ và có văn phòng ngay trên tầng 7 tòa nhà HITC). Nhóm G2, chính là ProDX. Nhóm G3 lúc bấy giờ có tên là Cogita (cũng là Mỹ nữa), hình như bấy giờ thỉnh thoảng tôi vẫn nhìn thấy cái biển tên Cogita ở chỗ nào đó. Nhóm G8 (mấy tháng trước đây là G4) lúc đó có tên là nhóm Nhật Bản hay Japan vì chả làm cho chú nào cụ thể ở Nhật cả, cứ Nhật là xời tuốt.

Nhóm G5 tiền thân là nhóm SBOI (Software Business Over Internet). Nghe đồn là cái tên này đã lược bỏ chữ Unit trong cụm từ Software Business Unit cho nó ngắn gọn hơn.

Thực ra thì các nhà Sử học hiện nay vẫn còn tranh cãi rất nhiều về thời gian ra đời của ProDX là ngày nào, giờ nào, giáo sư này thì bảo ngày thai nghén tầm bình khuyển mã, ra chiêu cầu hiền, tập hợp lực lượng là ngày thành lập, nhưng tiến sĩ nọ lại nói rằng ngày mà các chiến sĩ đứng lên cắt máu ăn mừng, thè sống thè chết mới là ngày thành lập. Tôi thì tôi không quan trọng lăm đó là ngày nào, chỉ nhớ rằng một ngày đầu thu, đẹp trời, tôi và một số chiến binh khác lặng lẽ bê máy móc giường tủ sang khu chỗ ngồi trước đó là của nhóm Admin. Chỗ này ở ngay sát phòng anh Thành Nam bây giờ và hiện đang thuộc địa bàn quản lý của nhóm G8. Lúc đó, tôi rất tiếc vì không còn tiếp tục ngồi cạnh cửa sổ, nhưng bù lại ngồi ở đó tôi có thể nhìn thấy và chào tất cả mọi người ra vào. Hình như sau đó cũng có một party nhỏ mừng khai sinh nhưng được tổ chức informal.

Tôi quên chưa nói rằng trước khi gia nhập ProDX thì hầu hết quân số những ngày đầu (trừ anh Hoàng Việt Anh) là quân số của nhóm Winsoft. Tôi cũng đã có rất nhiều kỷ niệm với nhóm Winsoft và cũng đã rút ra được nhiều bài học cho công việc trong thời gian làm việc ở Winsoft, nhưng có lẽ những chuyện đó tôi sẽ đề cập đến vào một lúc khác. Chỉ biết rằng lúc đó Winsoft tách ra thành 2 bộ phận: Anh Nguyễn Đắc Việt Dũng (Trưởng nhóm Winsoft), chị Nguyễn Thị Lan Hương, chị Lê Thị Hằng, chị Nguyễn Thị Lan làm nòng cốt cho nhóm Nhật Bản. Nguyễn Duy Tiến sang Cogita. Một số chiến sĩ như anh Đào Văn Bình, anh Nguyễn Phi Cường cũng đã chuyển đi nơi khác. Anh Nguyễn Đắc Việt Dũng một thời gian sau cũng chuyển sang FOX (bây giờ gọi là Công ty truyền thông FPT). Phần còn lại chuyển sang nhóm ProDX. Vì vậy nhóm ProDX lúc đầu có những thành viên sau: Hoàng Việt Anh - Group Leader, Trần Xuân Khôi - Tech Leader. Bọn còn lại là dân thường, bao gồm: Nguyễn Quốc Sử, Vũ Hùng, Lê Hoài Vân, Lê Anh Tuấn, Nguyễn Hoàng Trung và tôi, Nguyễn Hải Long.

Tôi xin được trích lược đôi dòng về những thành viên trên.

Anh Hoàng Việt Anh (AnhHV@) là người mà lúc ban đầu tôi không có ấn tượng gì rõ rệt lắm. Anh được mọi người quảng cáo là làm việc rất chuyên nghiệp, bài bản và nghiêm túc. Còn tôi lúc đó chỉ có thắc mắc rằng, một người học Bách Khoa chính gốc sao lại làm những công việc giấy tờ ở phòng SEPG (đối với anh em lập trình viên lúc đó thì làm việc với mấy chị em phòng SEPG quả thực là cực hình). Nhưng thực khuya mới biết đêm dài, sau này tôi mới giác ngộ được lý tưởng quy trình có ý nghĩa như thế nào. Tôi hoàn toàn ngưỡng mộ khi một chiều nọ chứng kiến anh Việt Anh đã cãi trắng cãi trơn với anh Hùng Râu về dự án Banfield từ 13 NC và OB trở thành một dự án hoàn toàn trong sạch về mặt process. Anh cũng dạy chúng tôi rất nhiều điều, ví dụ như bổ sung vào vốn tiếng Pháp ít ỏi của tôi từ Thế giới (le monde – pronounced là lơ mông).

Anh Trần Xuân Khôi (KhoiTX@), hào hán Nam Định. Không phải là dân tin học chính gốc nhưng khắp người sờ đâu cũng thấy chứng chỉ Microsoft. Anh là người có khả năng tìm hiểu vấn đề rất nhanh, nắm bắt vấn đề và trình bày vấn đề rất mạch lạc. Phong cách làm việc nhẹ nhàng nhưng hiệu quả. Điệu cười khẩy và cách nói chuyện giật cục không thể lẫn vào đâu được. Thích châm chọc và nhìn đồng nghiệp bằng con mắt đầy tinh quái. Sở thích của anh là những thứ mát ruột và hàng Việt Nam chất lượng cao.

Nguyễn Quốc Sử (SuNQ@), hồn nhiên như trẻ thơ, ngây ngô như thiếu nữ dậy thì. Sở trường của Sử là làm thơ. Thơ của Sử không kén chọn đề tài hay thể loại. Sử có thể làm thơ về tình yêu và về Đoàn hay như nhau. Thơ có thể là bốn câu năm chữ, thất ngôn tứ tuyệt hay thể loại tự do, không thành vấn đề. Gần đây Sử không còn làm thơ, và nêu có làm thường phải có đơn đặt hàng, đúng kiểu chuyên nghiệp. Lẽ dĩ nhiên, thiếu chất lảng漫 và ngẫu hứng. Nghe nói Sử nhảy khá đẹp và gần đây còn tập cả đánh trống.

Vũ Hùng (HungV@), là tổng hoà giữa sự cứng rắn của một võ sư Vịnh Xuân và sự mềm yếu của một con tim lảng mạn. Hồi xưa khi HùngV thất tình, Hùng đã làm tôi hết sức ngưỡng mộ vì đã nuôi được cả một búi râu chỉ trong vòng có một tuần trong khi tôi phải nửa tháng mới có đủ râu để cạo một lần. Hùng có cái tật vừa nói

chuyện vừa xuýt hà như ăn phải ót và mỗi lần liên hoan hay nhậu nhẹt, Hùng không thể thua ai về ván đề... nói. Hùng sống rất thật với bạn bè và vì vậy, thật đến dại khờ trong mấy chuyện tình yêu. Thơ tình Hùng làm hay ra phết.

Lê Hoài Vân (VanLH@), giang hồ đất Cảng, thô dân chợ Sắt, hàng xóm Dung Hà. Thuở hàn vi được gọi Vân còi hay Vân hói. Đồng bọn có đứa gọi Vân thông minh. Dù sống xa biển, em có không ít kinh nghiệm trong nghề chài lưới. Hiện tại em là tester chuyên nghiệp duy nhất của nhóm ProDX. Phong cách làm việc của em thật tuyệt vời. Chơi ra chơi và làm thì cũng như chơi. Có thể nói em là người tham gia vào nhiều dự án nhất của nhóm ProDX. Vui tính, gân gùi và cũng rất tâm lý, em là đối trọng không thể thiêu đượ của anh em trong nhóm cho đến tận ngày hôm nay.

Lê Anh Tuấn (AnhTuan@), tay chơi Hà Thành. Dáng người đậm đặc, thể lực sung mãn, mái tóc nghệ sĩ và nụ cười luôn nở trên môi, Tuấn có thể là sự thèm khát của không ít chị em. Tuấn vào Fsoft cùng với VânLH trong lớp Tân binh đặc biệt, ở cách nhà Vân không đầy 50m tính theo đường chim bay nhưng chẳng mấy khi Tuấn hay Vân có đủ can đảm để rủ nhau đi làm. Tình cảm của Tuấn chỉ được một vài người biết khi Tuấn gửi cho Vân một lá thư đầm lê nhắc lại những kỷ niệm khi hai đứa tay trong tay hai xe máy đi trên con đường Minh Khai đầy khói và bụi. Chuyện không nói nữa.

Nguyễn Hoàng Trung (TrungNH@), tài năng già nhất trong số các tài năng của Câu lạc bộ Tài năng trẻ FPT (FYT). Dáng người cao gầy, bước đi như lướt, Trung không nhỉnh hơn Vân là bao nhiêu về mặt cân nặng. Tư duy sáng sủa, nói năng mạch lạc, trình bày rõ ràng, đó là ấn tượng của tôi về một tài năng trẻ.

Cuối cùng là tôi, Nguyễn Hải Long (Hailong@), người chưa hề biết giảm cân từ khi vào Fsoft. Thích đá bóng chân đất, thích hát một mình. Lúc nào trâm uất thích đánh đập em Vân thông minh. Tôi gia nhập ProDX với hành trang là khả năng đọc thông viết thạo HTML bằng notepad.

Tồn tại

Thành lập nhóm được dăm hôm, nhân lúc nồng nhàn, anh Việt Anh mới gọi tất cả anh em trong nhóm vào để khoe chuyện đi Mỹ với anh Nam, kỳ thực là giới thiệu về công ty ProDX. Trước đó tôi cũng đã nghe nói về ProDX nhưng giờ mới biết ProDX là một công ty rất to. Winsoft CA. ấy à, cứ gọi là cái định, nhỏ như con thỏ trên đồng cỏ ở trường Mô. Một điểm khác biệt là ProDX không phải là một công ty tin học như kiểu Winsoft. Winsoft là công ty làm software để bán còn ProDX là một công ty tư vấn giải pháp và công nghệ, nghĩa là bán chất xám hàm lượng cao trộn thêm nước bọt. Nhân viên toàn ông già bà cả. Và thành tích thì thật là đáng nể: thành lập năm 1994, trở thành “The 5th fastest growing corporation in the State of Oregon” vào năm 1997 và đoạt danh hiệu “#1 Best Company to work for in Oregon” năm 2001. Software outsourcing chỉ là một hướng mới mở thêm để thích nghi trong cái cõi đời hỗn mang và đầy rủi ro này. Vì vậy tương lai chúng ta chắc hẳn là tươi sáng. Được một thằng bảnh choẹ chọn làm bạn làm ăn chứng tỏ cũng không đên nỗi nào.

Nói vậy để hiểu rằng đội bạn không phải là dân tay mơ. Và muốn cặp bồ với nhau thì chúng ta cũng phải thể hiện được mình. Muốn thể hiện được mình thì anh em phải... thể hiện thôi. Trước hết là phải trau dồi công nghệ. Đồ Microsoft anh em có vẻ tinh thông rồi, bây giờ phải luyện Java. Java bây giờ mới là một. Trước đó mấy chiến sĩ như KhôiTX, SứNQ, HùngV, HảiLong khi còn ở Winsoft cũng đã có làm một dự án về Java tên CDC. Dự án này làm pilot cho một khách hàng của Nhật, làm việc với 9 cái database đồng bộ một lúc, dùng JSP chạy qua JavaBean. Nói thì loè được mấy ông chưa biết Java bao giờ, chứ trình độ lúc đó hết sức phợt phẹt, code theo kiểu chân đất mắt toét, code mà chẳng hiểu vì sao code vậy và đã không ít lần mấy thằng cãi nhau chí chém về tinh thần hướng đổi tượng trong Java.

Thôi, chuyện cũ đã qua, bây giờ chúng ta học hành nghiêm chỉnh, xòi công nghệ mới, JSP cá cặp EJB. Mà muốn học là phải làm dự án thật chứ không phải đọc khuya khuya, nay nhớ mai quên ngày kia lại thành mới được. Muốn là được, anh em có ngay 2 dự án để làm mà

khách hàng là... phòng SEPG. Tuy nhiên về mặt quân số thì không đủ nên nhóm đã yêu cầu chi viện thêm quân số từ Fsoft HCM. Ba chiến sĩ mới được điều động để bổ sung: anh Lê Nguyên Diệm, Nguyễn Tân Bảo và Phan Trọng Tín. Nếu theo quan điểm của vị tiến sĩ nọ thì có thể nói ba chiến sĩ này cũng là ba trong những người đã đặt những viên gạch đầu tiên xây dựng ProDX group.

Anh Lê Nguyên Diệm là một trong “tứ trụ triều đình” của Fsoft thành phố HCM. Một cột trụ khác mà các bạn ở Fsoft Hà Nội có thể biết chính là anh Trần Côi bên G1. Ân tượng ban đầu là anh Diệm có vẻ rất dễ gần và có vẻ thích em Vân (thực ra thì anh em ProDX cũng không có nhiều options để mà lựa chọn).

Nguyễn Tân Bảo, còn gọi Bảo En Ti, quả là một tay toàn tài. Về âm nhạc thì khỏi nói, trong buổi Lễ Tổng kết cuối năm 2001 của Fsoft ở Thác Đa, Bảo đã làm không ít các em gái ngây ngất khi đê-mô một mình một ghế một ghi ta hát liền mấy bài hát tiếng Anh mà Bảo tự sáng tác. Tôi nghe thì cứ tưởng nó hát mấy bài của mấy bọn Boybands Anh Quốc, rất bập bùng, yêu đương day dứt. Mà cái khoản này chưa thấy bác nào ở LTV làm được. Về thể thao, chắc họa sĩ TuanBA@ (Bùi Anh Tuấn) sẽ là người lưu được nhiều kỷ niệm đẹp nhất về Bảo. Cuối năm 2001, đầu 2002, Fsoft có tổ chức một giải bóng đá nội bộ. BảoNT đá hậu vệ cho đội ProDX và được giao nhiệm vụ kèm TuấnBA. Tuy nhiên, bản năng tiền đạo trỗi dậy, Bảo đã làm liền mấy bàn vào lưới nhà. Sau này, ở chỗ nào không có Bảo, TuấnBA thường lập lò đánh lận con đen, tự nhận là mình ghi cả mấy bàn đó.

Phan Trọng Tín, hiền khôn, cười bẽn lẽn như con gái. Tín có mấy câu cửa miệng là “dzậy hả” hoặc “thiết hả” nghe rất đỗi ngây thơ và cẩn thận. Đèn tiện đi lại ngoài Bắc, Tín đã lôi nguyên cả con Cub 67 từ Sài Gòn ra, con xe này nghe nói dạo trước mấy đồng chí diễn viên đã nài nỉ mượn Tín để đóng phim Biệt động Sài Gòn.

Hồi mấy anh em Bảo, Tín, Diệm mới ra, Vân thông minh cứ gấp Bảo thì gọi Tín, gấp Tín thì gọi Bảo làm cả hai thằng đều tưởng bỏ không ít. Mãi về sau này mới biết đây là võ của Vân, gấp anh Khôi thì gọi anh Hùng, gấp anh Hùng thì gọi anh Sử, gấp anh Sử thì gọi

anh Long, không bao giờ quên mà gọi đúng tên cả. Riết cũng thành quen, khi thấy em Vân gọi thì phải nhìn, bắt kẽ tên là gì nhưng nếu em Vân đang nhìn mình thì ra mà nộp mạng.

Quay lại chuyện luyện binh, quân số được chia đều vào 2 nhóm. Đội 1 gồm DiệmLN, BảoNT, TínPT, SứNQ và HảiLong, đánh dự án DMS. Đội 2 gồm KhôiTX, TrungNH, TuấnLA, HùngV và VânLH, làm dự án NCMS. Group Leader AnhHV chẳng làm gì cả, thấy nói là chỉ huy chung chung.

Dự án DMS, tên đầy đủ là Defect Management System, được phòng SEPG đặt hàng để bà con log lỗi thay thế cho chương trình ATS đang được dùng phổ thông lúc bấy giờ. DMS được xây dựng trên giao diện Web và cho phép log lỗi cho nhiều dự án vào chung một database, từ đó cung cấp thông tin tổng hợp về lỗi cho toàn Fsoft. Anh em làm việc rất hăng say nhưng sản phẩm cuối cùng lại không được đưa vào sử dụng vì lúc đó nhóm Cogita đã làm một cái DMS khác rồi (thế mới biết việc ít người nhiều, tồn tại được cũng là tốt lắm rồi). Nhóm Cogita hồi đó cũng được khen thưởng toàn công ty vì làm ra mấy cái tools liền cho Fsoft. Còn DMS của ProDX hình như chả được thưởng gì cả, hay là 500K gì đó. Nhưng trong cái rủi có cái may, mới biết là phúc hoạ khôn lường. Sản phẩm DMS sau vài lần mông má, dùng cho đến bấy giờ vẫn bị bà con chửi cho liên tục. Hồi đó nếu mà DMS của mình được dùng lại được thưởng to chẳng nữa chắc chắn chẳng bõ cho việc nghe chửi từ đó đến giờ.

Dự án NCMS, viết tắt của Non-Conformities Management System được viết để quản lý các NC cho Fsoft. Lúc bấy giờ các dự án, NC nhiều chi chít nên phải quản lý là lẽ dĩ nhiên. NCMS được làm khá bài bản, thiết kế giao diện rất đẹp và giống như DMS, nó cũng được viết với CSDL MSSQL7 chạy trên server J2EE. Tuy nhiên, NCMS khác DMS của ProDX một điểm là nó được đem ra sử dụng và giống DMS của Cogita một điểm là cũng hay chét. Chỉ vì tần suất sử dụng của nó thấp hơn của DMS nếu tần suất chét của nó cũng chả kém. Một thời gian sau NCMS được mông lại để chạy trên iPlanet server với CSDL Oracle. Tôi cũng không biết NCMS đi vào dĩ vãng từ khi nào, nhưng thời gian sau đó thỉnh thoảng lại thấy anh KhôiTX

khoái chí lôi ra để mô cho khách hàng. Được cái giao diện măt măt là khách hàng thích rồi.

Song song với công nghệ là rèn luyện tiếng Anh. Có lẽ ở Fsoft cho đến giờ vẫn không có một nhóm nào học tiếng Anh quy củ đến thế. Mỗi ngày một tiếng bỏ ra để tập nghe VOA, hai ngày một bài ngữ pháp, mỗi tuần một seminar tiếng Anh, cuối tuần lại thi TOEFL. Đó là chưa kể thời gian học tiếng Anh với giáo viên nước ngoài như thầy Colin Campbell hay cô Shan. Các chỉ tiêu về thi TOEFL cũng được đặt ra để anh em phấn đấu. Thành tích thì cũng pháp phù, lúc lên lúc xuống nhưng cho đến bây giờ chỉ số điểm tiếng Anh của ProDX vẫn cao nhất Fsoft. Kết thúc đợt học tiếng Anh đó, nhóm không còn khoảng thời gian nào học tiếng Anh tập trung và có bài bản như thế nữa. Nguyên nhân là khi đã có dự án thật thì công việc dự án phải được đặt ưu tiên hàng đầu, chả còn thời gian đâu mà học tiếng Anh. Và nói ngắn gọn thì những món ngoại khoá như thế đòi hỏi nhiều nỗ lực cá nhân. Học tập trung chỉ mang tính phong trào và là cần thiết khi cần sự hỗ trợ tài chính của bộ phận.

Cũng trong đợt học tiếng Anh này, nhóm còn có một thuận lợi là có thêm một người bạn từ Mỹ sang, đó là Katie. Katie có quan hệ dây mơ đẽ má thế nào đó với anh Việt Anh tôi không rõ nhưng được biết Katie sang Việt Nam là để làm đồ án tốt nghiệp. Theo anh Việt Anh thì chuyên môn chính là chơi khúc gôn cầu, bơi lội, đạp xe đạp như điên và đã gãy tay 3 lần, còn gãy chân không kể xiết. Khi Katie sang, anh em shock lắm, vì Katie cao 1m62, nặng 75kg, 3 vòng đều around 1m. Mai Anh (lúc bấy giờ đã vào nhóm, tôi sẽ kể sau) thích lắm, hôm đó gặp Katie và Vân còi trong thang máy, thủ thỉ tâm sự “Anh phải cưa con này mới được”. Không ngờ Katie, sang Việt Nam còn thuộc hơn cả ngữ pháp, nhìn Mai Anh say đắm mà không nói gì. May hôm sau, anh Việt Anh không biết vì lý do gì liền bắt Mai Anh phải làm xe ôm cho Katie. Katie thì khoái lắm, vừa đi xe vừa nhún nhảy báo hại cho Mai Anh trong vòng hơn 1 tháng thay 2 cái lốp và 3 cái xăm. Doanh số Công ty Cao su sao vàng chắc sẽ còn tăng nữa nếu Katie không đột ngột về nước sau một lần bị cắm cúm thương hàn.

Quay lại chuyện dự án, hai dự án DMS và NCMS cũng là dự án nhỏ, 3-4MM (man-months) gì đó, một dự án nên làm đến hết tháng 10/2001 là xong. Kết quả thu được là anh em cũng biết thêm chút ít Java và kiến thức ban đầu về EJB học được của các chuyên gia Cogita. Sau này mới biết là cù chuỗi vì hồi đó nghe lời chuyên gia nên tuốt tuồn tuột dùng hết Session Bean thao tác với cơ sở dữ liệu mà không sử dụng tí Entity Bean nào cả. Kết thúc hai dự án này, lại là nồng nhàn, anh em lại xoay ra học, mỗi thằng một kiểu và cũng không còn nhớ là đã học cái gì nữa. Không có việc nên đội Diệm, Bảo, Tín đến Tết về Nam rồi không thấy ra nữa. Từ đó đến giờ tôi cũng không gặp Bảo và Tín nữa. Cả hai bây giờ cũng đã rời FPT, Tín đi học bên Singapore còn Bảo vừa làm vừa học bên Hàn Quốc.

Kết thúc DMS, tôi và Sứ được chuyển nhượng cho FSS để đánh SmartBank. Tôi cũng không biết chi tiết vụ việc thế nào, Fsoft hợp tác với FSS ra sao, nhưng anh Lâm Phương làm quản trị dự án và có một buổi anh Phương tập hợp quân của hai đội để tuyên bố bắt đầu dự án chứ cũng chẳng có formal kick-off. Phía bên FSS có thêm Nguyễn Hữu Tú, Hoàng Trung Hải và Nguyễn Thị Thu Hương. Tôi cũng không hứng thú với dự án lắm vì được phân làm tester, nhưng cuối cùng không biết thế nào anh Lâm Phương lại phân cho em Hương NTT FSS làm tester, tôi được code, thoả mãn toàn thân. Đến lúc làm dự án thật mới biết là mình lo ngại thừa, cuối cùng là thằng nào code thằng ấy test, test xong thì quẳng hụ luôn cho khách hàng test. Quản lý source rất cù chuỗi, nên thỉnh thoảng lại chết máy cái lỗi rất ngớ ngẩn.

Tôi tâm đắc một điều là cứ kết thúc một dự án là tôi lại học được thêm một cái gì đó. Ở dự án SmartBank này tôi học được “cái gì không biết thì hỏi, tự ti làm gì”. SmartBank là một sản phẩm tương đối hoàn chỉnh và khi đi triển khai ở mỗi ngân hàng thì khách hàng lại yêu cầu thay đổi hoặc thêm mới một số phần. Chúng tôi, vì vậy, phải tìm hiểu chương trình SmartBank hiện tại đang có những cái gì và cách code ra sao. Tài liệu design cũng có nhưng rất chung chung, chả biết là dùng cho ngân hàng nào và phiên bản nào. Anh Nguyễn Đắc Việt Dũng, lúc bấy giờ đã từ Canada về và làm Quản trị dự án,

thường giao cho chúng tôi mỗi ngày một “Question of the day”, ví dụ, muốn tạo report mới thì phải làm thế nào, muốn tạo giao dịch mới thì làm ra sao... Tôi và Sứ lúc đó VB cũng rất lơ mơ, SmartBank lại rất lớn nên thường không trả lời được. Cái khó ló cái khôn, đọc code thì vẫn đọc, cuối buổi tôi và Sứ bảo mấy cậu bên FSS (đã làm nhiều với SmartBank) gửi câu trả lời cho bọn tôi để bọn tôi gửi cho anh Dũng. Biết hỏi đúng nơi, đúng chỗ cũng là cái tốt.

Dự án này chúng tôi làm cho Ngân hàng Phát triển nhà Hà Nội (Habubank). Ngân hàng này nằm ngay bên cạnh hồ Giảng Võ, địa thế rất đẹp. Hôm sang đó, tôi và Sứ đi chung một xe, vác 2 CPU, 2 màn hình 17 inches mà không va quẹt vào đâu, không bị công an túm. Đúng là dở hơi, bây giờ gọi taxi, chắc mất độ 30K. Làm việc bên đó rất vui, cứ lúc nào rảnh rồi bọn tôi lại sang trường Amstecdam uống cà phê, rẻ và ngon, lại được ngắm mấy em gái trốn học ra đó tán chuyện. Mấy em teller Ngân hàng cũng hay. Em nào xinh xắn, bắt mắt, y như rằng đã có chồng. Còn mấy em còn tự do thì... thôi, thôi không nói nữa.

Tôi cũng có một kỷ niệm trong thời gian làm bên Habubank. Một buổi sáng đẹp trời, anh Việt Anh gọi tôi ra một chỗ, tưởng là phát thưởng Tết nhưng hoá ra là chuyện bên JVDC đang thiếu người, mấy anh bên đó muốn lôi tôi sang. Tôi hơi shock nhưng mấy giây sau thì quả quyết em sẽ ở lại, nghe mùi mẫn như “Em muốn sống bên anh trọn đời”. Anh Việt Anh liền diễn ngay một bài về thực tại khó khăn và tương lai rực sáng. Từ đó đến giờ, cũng không ít lần, vì nguyên nhân này hay nguyên nhân khác, tôi đã phải đậm đà chia tay ProDX nhưng cuối cùng... vẫn chưa đi đâu cả. Nhìn lại hoá ra tất cả những thành viên ban đầu ấy cũng chưa ai đi đâu.

Trong khi tôi và Sứ làm bên Habubank, anh em ở nhà làm một dự án Pilot cho Silverlake để nhằm nhẹ xin đội bạn cho Sub-contract một mẫu trong dự án Hiện đại hoá Hệ thống ngân hàng mà World Bank tài trợ cho Việt Nam. Dự án này viết bằng VB và VC++, làm một cái Gateway để chuyển 2 loại format điện xuôi ngược lẫn nhau. Sản phẩm này để mô phỏng và cuối cùng Silverlake cũng đồng ý cho FPT làm thầu phụ một phần trong dự án đó.

Phát triển

Thực ra tôi không có ý định phân định rạch rời hai giai đoạn tồn tại và phát triển của nhóm ProDX vì theo tôi ProDX cũng chưa thực sự có lúc nào là phát triển với đúng khả năng của mình. Do nhiều nguyên nhân khách quan mà ProDX vẫn phải cố gắng đánh đồng dẹp bắc để kiểm sống chứ chưa bao giờ có đủ của ăn của đẻ, có thể tận dụng được toàn bộ nội lực của mình. Ngay từ khi thành lập, vụ khủng bố ngày 11/9 tại Mỹ đã làm trì hoãn lại chuyến đi của khách hàng sang Fsoft một thời gian dài. Khủng hoảng kinh tế sau sự kiện này cũng đòi hỏi các công ty buộc phải cắt giảm chi phí dành cho tin học của mình xuống mức tối thiểu, ảnh hưởng không ít đến những cơ hội mà công ty ProDX có thể đem lại cho ProDX OSDC tại Việt Nam.

Có thể coi dự án đầu tiên làm cho ProDX làm mốc để tính giai đoạn phát triển cho nhóm ProDX. Dự án đó chính là Banfield, quán mình quen gọi là dự án chó mèo vì dự án đó làm cho mấy cái bệnh viện chuyên chữa bệnh cho chó và mèo.

Để tập hợp lực lượng tinh nhuệ nhất cho dự án đầu tay của ProDX, một chiến sĩ mới mà cũ đã được hạt điều về nhóm, đó chính là Lê Mai Anh (AnhLM@). Mai Anh cũng là một tay hảo thủ, viết Web ngon như húp cháo xúc xích, lúc bấy giờ đang phiêu bạt giang hồ sau khi hội B2VN giải tán. Mai Anh cao, to, đẹp trai, về khoản trứng cá chỉ thua mỗi Bạch Định (DinhDQ@). Vui tính, nhiệt tình và có vẻ là một tay dễ sống, dễ thích nghi. Ăn khoẻ, làm yêu và đối với chị em chỉ biết dùng mỗi từ “em yêu”. Khoảng cuối năm 2000, hắn cầm đầu một hội tên SBOI, ăn chơi khét tiếng, không có trưa thứ bảy nào là không có lẩu dê hay thịt chó. Đến khi hắn đi sang HO, Fsoft có vẻ yên tĩnh hơn.

Đầu tháng 3/2002, đội dự án Banfield chính thức được thành lập bao gồm: AnhHV, KhôiTX, TrungNH, AnhLM, HùngV và VânLH. Đội còn lại gồm TuấnLA, SứNQ và Hải Long tiếp tục ngồi chơi, nói nghiêm chỉnh thì gọi là tự nghiên cứu công nghệ. Tôi bấy giờ chẳng biết ngâm cứu cái gì, được anh Việt Anh gợi ý là master món Swing

vì ở Fsoft chưa có ai xòi món đó. Trước đó hình như cũng có ông khách hàng nào đó đậm dịch đòi viết bằng Swing rồi nên cứ chuẩn bị trước là vừa. Đọc xong rồi, nhưng vì ít có dịp đem dùng nên cũng dần quên hết, mà bây giờ dùng mấy tools như JBuilder hay SunOne thì viết Swing cứ nhoay nhoáy, cần gì phải học. TuấnLA thì ngâm cứu mấy cái Server, lôi DMS và NCMS ra deploy hết WebLogic lại đến iPlanet, hết iPlanet thì lại quay sang Jrun. Nói chung là có server nào là thử tuốt server đó. SứNQ thì đọc về Oracle.

Vì Banfield là dự án đầu tiên do OSDC ProDX làm nên bà Eileen Boerger, VPOPs for Project Services, đã thân chinh cùng phu quân, ông Wally sang Việt Nam để làm việc trực tiếp với nhóm dự án. Thời gian ông bà Boerger ở lại Việt Nam cũng có nhiều kỷ niệm với nhóm dự án. Kỷ niệm thứ nhất, thời gian bà Eileen làm việc với đội dự án cũng không phải là nhiều. Thời gian còn lại của 2 ông bà là... chơi và dậy tiếng Anh. Các buổi tiếng Anh học không cần có giáo trình mà được tổ chức theo kiểu free-talk, nghĩa là hứng về chủ đề gì thì nói về chủ đề đó. Thường là ông bà Eileen nói về văn hoá Mỹ, còn nhóm dự án thì nói về văn hoá Việt Nam, học được thêm khôi điệu. Mà cái thú vị là học như thế lại không mất tiền, chứ học cô Shan, 45 đồng Mỹ một buổi 2 tiếng, ngắn hơn cũng 45 đồng. Lần thứ hai sang Việt Nam, bà Eileen muốn tổ chức học lại kiểu như thế nhưng thời gian quá ngắn nên không tổ chức được.

Kỷ niệm thứ hai là chuyến đi Mai Châu cùng với ông bà Boerger. Đại khái Mai Châu là một cái làng nho nhỏ ở gần Sơn La, có một dân tộc gì đó sinh sống. Nghe quảng cáo thì rất hấp dẫn nhưng lúc đến đó mới biết cái làng đó nhỏ xíu, cách độ 200m mỗi chiều, nhà sàn được xây dựng tập trung, san sát như chung cư để đón khách du lịch, phần nhiều là Tây. Làng có ít người, chỉ vài chục đồng bào thiểu số người Kinh sống và làm việc. Dân ở đó sống bằng 2 nghề chính: một là bán đồ lưu niệm vào ban ngày hai là phục vụ ca nhạc dân tộc vào ban đêm. Tối hôm đó, để phục vụ ông bà Eileen, anh em trong nhóm cũng được thưởng thức ké một chương trình ca nhạc đặc sắc gồm một sơ ri những bài hát có từ Mai Châu, ví dụ: *Mời anh đến thăm Mai Châu, Mai Châu mùa xuân, Cánh bướm Mai Châu...* Một bài

này chỉ cần replace Mai Châu bằng Sa Pa thì có thể đem lên Sapa biểu diễn, thay bằng Cát Bà thì mang ra Cát Bà biểu diễn. Anh em FPT cũng lên đồi đáp vài bài, hai bên đáp đi ném lại rất là tình cảm. Hết chương trình ca nhạc, ông bà Eileen mệt quá đi ngủ, anh em còn lại đi lang thang 5 phút là hết làng, đành quay về uống... bia Hà Nội. Hôm sau đi Thuỷ điện Hòa Bình thì vui hơn, nhưng cảm giác bị bọn du lịch lừa đến Mai Châu vẫn còn đọng lại. Có người thề sẽ không bao giờ quay lại Mai Châu nữa, hát rằng: I swear, never go to Mai Châu once again...

Dự án Banfield kéo dài đến gần hết năm, diễn biến rất phức tạp tựu trung lại có thể rút ra hai vấn đề. Một, bể học mênh mông. Đội dự án toàn tay súng cù khôi nhưng chất lượng dự án cũng không phải perfect. Chuyên gia Đào Duy Cường (CuongDD@) hồi đó review code bắt được rất nhiều lỗi, mà toàn là lỗi cơ bản của Java. Quân minh học hành không có bài bản, có dự án là cắm đầu vào code thôi. Đây có vẻ là vấn đề nan giải không thể giải quyết một sớm một chiều được. Bên cạnh đó nếu mạnh dạn nghiên cứu và áp dụng Struts framework thì sẽ tiết kiệm được không ít effort và giảm được đáng kể lỗi. Anh Khôi TX cứ lăn tăn mãi về vấn đề này.

Hai, vấn đề bản quyền, dự án có sử dụng một cái Excel component trên Web mà quên không gửi lời hỏi thăm Bill Gates. Bill buồn và giận lắm, bắt khách hàng trả tiền, khách hàng ít giận hơn, bắt quân minh cưa đôi. Minh đau lắm. Vì việc đó và một số việc khác, Fsoft đã phải tổ chức một buổi học mời mấy bác Luật sư bên Pham & Associates giảng dậy về môn sở hữu trí tuệ. Không bô đầu cũng bô đuôi.

Trong suốt thời gian dự án Banfield được làm, bọn dư thừa như Tuấn, Sử và Long phải vật vã để tồn tại. Khoảng tháng 6, tháng 7, Long và Tuấn được điều sang văn phòng dự án ICBV làm... phiên dịch viên. Sau thời gian đó cả hai cũng thu được nhiều kiến thức về nghiệp vụ ngân hàng, về kỹ năng giao tiếp và cả khả năng nói tiếng Anh theo kiểu Malaysia. Sử ở nhà được bán cho G3 để làm dự án CRS. Miễn có tiền là được.

Kết thúc thời gian làm phiên dịch viên, tôi quay trở về Fsoft để làm dự án SAPA-Vietcot. Để làm dự án này, một thành viên mới đã join vào nhóm. Đó chính là Trần Anh Dũng (DungTA@), chim vàng Fsoft tháng 6/2003. DũngTA dáng người nhỏ bé, hiền lành, rất lễ phép, một câu anh Nong ơi, hai câu anh Nong ơi. DũngTA tư duy khá nhanh, tôi nhớ hồi đó code VB, Dũng cần tìm một vị trí ký tự trong một chuỗi, như người khác thì người ta sử dụng hàm Instr sẵn của VB, Dũng chỉ mất 3 phút để ngồi viết một hàm mới có chức năng tương tự. Trong dự án này, ban đầu chúng tôi dự định làm bằng VB.NET và đến khi kick-off thì đã code được khoảng 60-70%. Đến lúc này mới phát sinh vấn đề là khi triển khai cho khách hàng phải cài thêm.NET Framework, phức tạp rắc rối nên quyết định quay lại dùng VB6 cho nó chân phuong. Ấy vậy mà dự án vẫn hoàn thành đúng tiến độ. Dự án cũng có một thuận lợi là có ông khách hàng rất tuyệt vời. Mr. Werner Kirchmann, người Đức, cứ rồi rãi là lại sang Fsoft giúp chúng tôi ngồi test, kết thúc dự án lại rủ chúng tôi lên quán Legend Beer ở phố “Dien Ting Hoan” ngồi uống bia. Khách hàng nào cũng thế thì thật là dễ chịu.

Tuấn, sau khi từ bên ICBV trở về, cùng với Sử được chuyen nhượng theo một hợp đồng cho mượn với G3 để gia nhập vào đội hình Nam tiến chuẩn bị triển khai hệ thống Sôlômông cho Unilever. Vừa làm vừa chơi được vài tháng, chán ngán vì hết tiền tiêu, Sử và Tuấn liên tiếp gửi mail đòi về bản quán. Gần Tết thì cả 2 cũng được toại nguyện nhưng cũng phải triển khai cô nót 1, 2 đại lý tại Hà Nội rồi mới quay trở lại ProDX.

Dự án Banfield kéo dài đến tận tháng 12/2002 mới kết thúc hoàn toàn nhưng đến khoảng tháng 7, tháng 8 là đã finish code và deploy bản pilot cho khách hàng. Quân số dự án được rút ra gần hết chỉ giữ lại một mình TrungNH để support khách hàng, còn lại được phân vào mấy dự án làm Gateway lúc bấy giờ Silverlake đã cắt bớt cho. Đầu tháng 8, quân số ProDX được bổ sung thêm anh Nguyễn Quang Lân (LanNQ@) vốn là học trò cũ của anh Khôi TX ở FPT Aptech. Tôi còn nhớ lúc sắp chuẩn bị làm SAPA, anh Khôi hoan hỉ khoe với tôi “Anh mới kiếm được cho chú một thằng cực ngon, già... như anh”,

nhưng cuối cùng anh Lân được phân vào làm Gateway kiêm thêm nhiệm vụ gây dựng đội ngũ lập trình.NET trong nhóm. Anh em trong nhóm vẫn quen gọi anh là Giáo sư Đặng Lân vì khả năng thi lấy chứng chỉ Microsoft dễ như thò tay vào túi lấy đồ vật. Giáo sư Lân có một thú vui tao nhã là cứ đến trưa lại chụp tai nghe vào đầu rồi âm i ngồi hát. Chính vì đeo tai nghe nên những bài hát anh hát thường mang tính sáng tạo lạ kỳ. Vẫn là lời bài hát đó thôi nhưng sao mỗi lần anh hát nhạc lại một khác. Mấy tháng trong nhóm mặc dù rất ngưỡng mộ giọng hát anh Lân nhưng cũng đành thất thểu rủ nhau đi tìm chỗ khác để ngủ. Chuyện về anh Lân còn có rất nhiều, tỷ dụ như tình cảm trong sáng giữa anh với em Vân! Sau khi anh Lân vào nhóm một thời gian ngắn, có thêm hai sinh viên vào thực tập trong nhóm là Trần Minh Tú (TuTM@) và Lê Quốc Hoàn. Hiện giờ Hoàn không còn làm ở Fsoft còn Tú vẫn tiếp tục chiến đấu mây dự án cho Silverlake ở bên ICBV. Cũng trong thời gian này, một số thanh niên như HùngV, SứNQ, AnhLM... còn tham gia làm một số các dự án lẻ tẻ khác nhưng tôi không kể ra vì khó mà thống kê được về cả quy mô cũng như về số lượng. Hồi chính mây thanh niên đó có khi họ cũng chẳng nhớ nổi tên.

Tháng 11,2002, bà Eileen quay trở lại Việt Nam, kéo theo 3 chú Mỹ gồm 2 chú ở Timberline và 1 chú ở ProDX để gặm tán tỉnh mấy chú quẳng dự án cho OSDC làm. Việc chèo kéo mấy chú Timberline, về mặt chính trị thể hiện sự thay đổi quan điểm trong chiến lược Marketing của ProDX, đó là giảm nỗ lực tìm kiếm các dự án xây dựng mới mà chuyển hướng sang các dự án theo kiểu maintenance. Chuyện về mấy chú này cũng không có nhiều để mà nói, phía bên ta đã đón tiếp hết sức nồng hậu nhưng sau khi rời Việt Nam mấy chú đó vẫn tiếp tục sang Ấn Độ để tìm thăng bằng khác làm. Tôi cũng rất quý mấy cậu này nhưng phải thừa nhận rằng Timberline rất chi là cù chuối, cứ hẹn hẹn hò hò, rồi lần khát đi lần khát lại mấy lần làm ảnh hưởng không nhỏ đến mấy con số trên báo cáo tài chính của anh Việt Anh, và cho đến tận bây giờ vẫn chưa có thông tin gì khả quan cho lắm. Có lẽ khi nào Timberline lập OSDC với ProDX thì kể chuyện về mấy anh bạn đó cũng chưa muộn.

Kết thúc năm 2002, dự án đầu tiên với ProDX đã chấm dứt. Timberline được kỳ vọng sẽ là nhân tố thúc đẩy sự phát triển của ProDX group trong năm mới. Các dự án của Silverlake đã đóng một phần không nhỏ trong doanh số của nhóm cả năm và được hy vọng sẽ đem lại khoảng 40-50% doanh số cho nhóm và thực tế vẫn là nguồn sống chủ yếu của ProDX cho đến ngày hôm nay. Bên cạnh một loạt các dự án về Gateway làm cho các ngân hàng, Silverlake còn cho phép FPT làm thầu phụ cho phân hệ Internet Banking làm cho Ngân hàng Công thương. Đội dự án bao gồm Hải Long, AnhLM, SửNQ quay lại vào giữa tháng 1 và hai tân binh nữa là Nguyễn Xuân Sơn và Hoàng Thị Nga.

Nguyễn Xuân Sơn, người Thanh Hoá, có một ước mơ cháy bỏng là Mai Dịch được mây chục héc ta đất nhà từ Thanh Hoá ra giữa lòng Hà Nội. Sơn rất hào phóng, hứa nếu ước mơ của mình thực hiện được, Sơn sẽ tặng ngay mỗi thành viên dự án 1 ha để làm ruộng cho vui. Tính tình Sơn rất thẳng thắn, chí công vô tư, đá bóng mây lân chém cho anh Hùng Râu lăn lông lốc. Sơn cũng rất vui tính nên mấy người trong dự án rất buồn khi Sơn chia tay Fsoft.

Thành viên còn lại của Internet Banking, Hoàng Thị Nga (NgaHT@), nhỏ nhắn, xinh xắn nhất dự án. NgaHT sang ProDX sau khi đã làm xong một loạt mấy dự án làm tools cho Fsoft với Manu. Nga tâm sự với anh em trong nhóm rằng thời gian làm việc cùng Manu đã rèn luyện cho em khả năng thích nghi với mọi thay đổi và khả năng code độc lập với design. Sở dĩ như vậy là cứ khi nào code gần xong thì Manu lại đưa ra design mới 180%. Khả năng này của em Nga đã được áp dụng triệt để trong dự án Internet Banking vì khách hàng cũng thay đổi chẳng kém, requirements thì ít thay đổi, nhưng cách code và cách tích hợp với hệ thống có sẵn thay đổi luôn xoành xoạch. Thậm chí, cậu tech lead cho Internet Banking phía Silverlake cũng thay đổi luôn, chuyển sang công ty mới làm.

Thời gian làm việc bên văn phòng ICBV rất vui, hỏi ra thì thằng nào làm bên khách hàng ngồi xa sếp cũng vui như vậy. Sếp cũng biết vậy nên thỉnh thoảng cũng đột xuất sang hỏi thăm sức khoẻ anh em. Vì vui nên anh em làm việc rất chăm chỉ, chỉ uống cà phê hay trà đá lúc

nào không muốn làm việc, hết giờ làm việc mới dám chơi half-line còn trong giờ làm việc chỉ chơi ping-pong và billard. Ở bên đó có một cậu bảo vệ, chắc không biết nhiều về máy tính và công nghệ thông tin, thỉnh thoảng lai hỏi chúng tôi: Thế bạn anh làm việc hay là chơi game đấy? Tất nhiên là làm việc rồi, mười phút nữa xong rồi bạn anh về, rồi rãi thì đi tắm rồi ăn cơm đi. Làm ở văn phòng Incombank có 2 cái khóa, chắc giờ này mấy anh em làm Gateway cũng đang được ném trại. Cái khôn khôn thứ nhất là không hề có Internet. Tôi về nhà xách cái modem lên dùng. Ban đầu dùng Internet Card nhưng thấy tầm thường quá, 2 hay 3 ngày gì đó đã hết một thẻ 100K rồi. Các bạn ngân hàng lại rất tệ, chặn tuốt cả 1268, 1269. Cuối cùng đành phải nối theo đường của HO, thành thử cứ thoát ẩn thoát hiện như ma troi trên mạng, nhiều khi tắt máy về đèn tận Fsoft vẫn thấy tên mình online trên mạng. Cái khôn nạn thứ hai là phòng làm việc của nhóm lại là cái phòng duy nhất có cửa đi vào toilet chung của cả tầng đó. Các đồng nghiệp Malaysia tính lại hay quên, rất nhớ rửa tay nhưng lại chả bao giờ nhớ đóng cửa vì vậy đường hô hấp của mấy anh em đã bị xúc phạm một cách thô bạo và nghiêm trọng. Rất tiếc, chúng tôi đã rời văn phòng ICBV quá sớm mà không hoàn thành được ước nguyện là viết tặng mấy bạn Malaysia một chương trình thống kê thời gian và tần suất đi toilet.

Cuối tháng 4, đầu tháng 5, Hải Long và Mai Anh được rút về để chuẩn bị làm dự án RFP, Sứ và Nga tiếp tục ngoan cường chiến đấu cùng Internet Banking và mùi toilet cho đến tận cuối tháng 7/2003 mới thôi, nhưng đó là chuyện sau này rồi, giờ xin quay lại chuyện đầu năm đã.

Đầu năm, tiết trời mát mẻ, môi quan hệ hợp tác giữa Silverlake và FPT tương đối êm thắm, Silverlake và FPT liên tổ chức một tour du lịch sang Malaysia và Singapore mà thành phần tham dự chỉ bao gồm những người đã tham gia làm Gateway hoặc Swift Editor gì đó thôi, đi đâu thì tùy thuộc vào người đó đã làm cái gì. Bọn mới làm với Silverlake như Internet Banking thì không được đi, lúc đó nghe nói phải làm đến khi Integration Test mới tổ chức tour và có thể là sẽ đi Singapore. May mắn sang đó chắc là thích lắm nên có kẻ đi một

lần, người đi hai ba lần, về Việt Nam ăn Tết xong lại sang tiếp. Thời gian chủ yếu là đi tham quan, thỉnh thoảng rỗi rãi thì mới ngồi code hoặc test. Tôi dạo đó cứ thấp thỏm đợi mãi nhưng cuối cùng số phận vẫn không thắng được mấy ông thầy bói.

Lại nói về việc tuyển quân, do việc của Silverlake khá nhiều và để chuẩn bị cho dự án Timberline, nhóm đã tuyển thêm một số binh sĩ, được liệt kê theo trình tự trí nhớ như sau:

- Phạm Anh Dũng, tốt nghiệp Đại học Ngoại thương, kinh qua thêm một cua Aptech, vào làm Gateway dưới sự chỉ đạo trực tiếp của HùngV. Dũng rất giỏi, có thể dễ dàng chỉ dẫn cho các chuyên gia về những vấn đề mà Dũng chưa từng biết. Tôi chỉ tiếp xúc với Dũng qua câu chuyện hàng ngày và thấy Dũng là người rất đói thông tin: cứ ở đâu mọi người nói chuyện rôm rả từ 3-4 câu là dù bận đến đâu Dũng cũng phải sang để làm cho câu chuyện thêm phần sinh động. Hiện giờ Dũng không còn làm ở Fsoft.

- Cao Lê Khánh Ngọc (NgocCLK@). Tôi cũng chẳng nhớ là em đã vào ProDX từ khi nào và hình như cũng chỉ mới lần nói chuyện với em. Bỗng đi một dạo hình như em có nghỉ để làm đồ án tốt nghiệp, đợt này lại thấy em trên Fsoft. Gặp lại em thấy vẫn nhỏ bé nhưng có phần xinh xắn hơn xưa, lòng bồi hồi mà không dám tiếp chuyện. Hiện em đang làm điều gì đó cùng với anh Khôi, thỉnh thoảng mới thấy lượn lờ sang chỗ Vân hói.

- Vũ Duy Tuấn (TuanVD@), quê ở Bắc Giang. Tuấn cũng rất “nể phép” với tôi như DũngTA, nhưng tôi quý Tuấn nhất ở cái óc thẩm mỹ tinh tế. Một lần, gặp một em gái sinh viên Bách Khoa, Tuấn hỏi ngay: Em nà SV khoá 42 đúng không? Bọn K43 trông nó già và xấu hơn bọn em nhiều. Tinh tế đến thế là cùng.

Các ứng cử viên thành viên nhóm Timberline gồm có:

- Anh Hoàng Mạnh Hà (HaHM@), đoàn viên Đoàn Thanh niên cộng sản Bungari, sau hơn 12 năm lăn lộn trên đất nước hoa hồng nay quyết định hồi hương để xây dựng tết bào xã hội. Khách hàng ruột của chị Phương, chị Hiệp vì mỗi ngày nhâm nhi ít nhất là 3 cốc cà phê. Những hôm đau răng, anh không ăn cơm mà quy ra cà phê hết. Mỗi ngày 5 cốc, vị chi là hết mười nghìn. Ít dinh dưỡng hơn

com, nhưng bù lại được cái khoản tinh táo. Có mấy giai thoại về anh có liên quan đến văn hoá Bun. Một lần anh đang lang thang, có mấy chú xe ôm cứ lảng nhảng nhì nhèo mời anh đi xe. Anh quả quyết đã bảo không đi là không đi. Mấy chú xe ôm liền xoay ra chửi đồng: “Đ. đi sao còn cù gật đầu như bồ cát”. Té ra bên Bun, lắc đầu là đồng ý mà gật đầu là phản đối. Cũng vì thế, mấy thằng đánh giàe đã không ít lần ăn phải dưa bở.

- Đào Ngọc Tú (TuDN@), tự là Tú béo, vốn là binh sĩ của FSS, sau nghe lời đưọng mệt của đồng môn là TrungNH mà quay về quy trướng ProDX. Tính tình hào sảng. Cười nói suốt ngày. Ham mê Starcraft và đánh cờ tướng. Vân quý Tú lắm, thường mang nước hoa sang mà xịt túi bụi vào gầm bàn của Tú. Tú chỉ cười.

- Hồ Mạnh Trung (TrungHM@), bạn học cũ của HùngV và AnhLM, khứ hồi từ Úc Đại Lợi. Khuôn mặt ngây thơ. Ánh nhìn trong sáng. Tính tình trầm lắng làm Vân còi hết sức ngưỡng mộ mà không dám buông lời ong bướm. TrungHM cũng có một giọng ca tuyệt vời đến nỗi Vân đã không ít lần ngồi than thân trách phận, chửi rủa cái số phận đã già và xấu, lại còn hâm hiu. Làm được đôi tháng, Trung đã bị nhóm Nhật cướp trên dàn mướp cùng với dự án CalMaker. Tuy vậy, cứ dăm hôm Trung lại chạy sang ProDX để cùng với HùngV làm rô bốt. Những lúc ấy, kê cả đang đánh nhau, Vân cũng cười bẽn lẽn và thẹn thùng quay vào làm việc.

- Trần Việt Hà, thanh niên này mới là thú vị. Không biết tôi dùng từ có chính xác không, nhưng tôi nghĩ cậu ấy là một người ham học và ham hiểu biết. Sở dĩ tôi nói vậy là vì hôm đó tôi đã chứng kiến cậu ấy rất kiên nhẫn ngồi nghe anh KhôiTX giảng giải 2 tiếng đồng hồ về design của dự án mà cậu ấy sắp làm trước khi nói với anh Khôi rằng: Em xin phép rời khỏi FPT vì đã tìm được việc nơi khác. Ra đi mà chưa đụng đến hoặc làm dự án nào cả. Anh Khôi lúc đó không nói gì, uống một mạch mấy cốc Lipton Icetea cho bõ khát.

Quân số thì đủ nhưng đến bây giờ dự án Timberline vẫn chưa làm gì cả. Mọi người gọi nó là Timberleg có lẽ cũng đúng. Vì vậy thời gian đầu anh HàHM và Tú béo còn say sưa cài đặt, đọc đọc chép chép, suốt ngày chạy thử chương trình. Về sau, chắc là cũng chán,

hoặc đã hàm thụ hết mọi tuyệt chiêu liền cùng bọn Hải Long, Mai Anh chuyển sang tu luyện môn RPG, một ngôn ngữ của dân tộc Inca, để chuẩn bị làm dự án RFP. Vào thời điểm này chỉ còn mình anh Việt Anh ở lại tiếp tục theo dõi diễn biến tâm lý mấy anh ban Timberline, cũng không biết là anh đã ngừng chưa. Dự án RFP hiện giờ vẫn đang on-going nên tôi cũng không muộn đề cập nhiều.

Về phần mấy chiến sĩ đi du lịch, sau khi về nước liền được điêu xuồng an dưỡng dưới Ngân hàng Hàng hải Hải Phòng, dần dần cũng được cho về Hà Nội và tiếp tục triển khai Gateway, Swift Editor... cho mấy ngân hàng Công thương, Đầu tư và chi nhánh Ngân hàng Hàng hải. Nói chung chung vậy thôi, chứ chắc sép cũng chẳng nhớ được đang có những mẫu dự án nào, ai làm cái gì, hình như ai làm gì thì tự báo cáo về phần đó.

Lời kết

Quay đi quay lại, ProDX group cũng đã được gần 2 năm tuổi. 16 chiến binh hiện đang chiến đấu với 5 dự án. Khó khăn và nhọc nhằn. Nhưng dù sao cũng còn tồn tại được. Tôi hy vọng rằng bước sang tuổi mới, sẽ có nhiều vận hội mới đón chào ProDX group. Tôi hy vọng có thể làm nhiều dự án maintenance hơn cho ProDX để nhóm có thể có được sự phát triển ổn định và vững chắc hơn. Tôi hy vọng dự án Initiation RFP thành công tốt đẹp để có thể mở rộng được quy mô và quân số. Tôi hy vọng rất nhiều và cũng tin tưởng rất nhiều vào ProDX group.

FTS - CHẶNG ĐƯỜNG THÁCH THÚC

Tạ Trần Hạnh

Công ty Hệ thống Thông tin FPT

Ý tưởng về sự thành lập Trung tâm Dịch vụ Công nghệ cao FTS đã được Ban Giám đốc FIS định áp ủ từ lâu và được định hướng khi bắt đầu năm kinh doanh 2002. Có thể xem đó như là một tắt yếu với sự hội tụ các tiền đề cả về chủ quan lẫn khách quan trong thời kỳ mới của thị trường công nghệ thông tin Việt Nam.

Những năm đầu của thiên niên kỷ thứ ba, hầu hết các bộ ngành, tổ chức, cơ quan và doanh nghiệp lớn trong nước đã bước vào giai đoạn cuối của công cuộc xây dựng hạ tầng công nghệ thông tin cơ sở. Trong các hệ thống này, hệ thống mạng LAN với các máy chủ, máy trạm nền Intel chạy trên hệ điều hành Microsoft Windows cùng các thiết bị tin học đi kèm đã được triển khai rộng rãi đến cơ sở. Bước vào năm 2001, các cơ quan chính phủ và các doanh nghiệp lớn bước vào giai đoạn xây dựng hạ tầng công nghệ thông tin công nghệ cao như các hệ thống mạng WAN, hệ thống Data Center, hệ thống mạng lưu trữ (SAN), hệ thống Security, hệ thống máy chủ lớn (IBM pSeries, IBM iSeries, HP UNIX, Sun Untra...), hệ thống rút tiền tự động ATM...

Sự đi trước đón đầu, đầu tư chi tiêu sâu đào tạo nghiên cứu các công mảng công nghệ trên đã mang lại thành công lớn cho FIS trong những năm đó và khẳng định vai trò của sự định hướng chiến lược về công nghệ và thị trường. Tuy nhiên, vì điều kiện lúc đó, cũng đã có lúc chúng ta phải ngâm ngùi thuê chuyên gia của Cisco triển khai cấu hình WAN Switch cho Bộ Tài chính hay chuyên gia của IBM trong một số hợp đồng khác với cái giá cắt cổ. Vì vậy, bài học rút ra là phải có tầm nhìn xa hơn để kịp thời chuẩn bị lực lượng theo kịp những diễn biến của thị trường công nghệ.

Điểm lại tình trạng hạ tầng công nghệ các khách hàng chiến lược cũng như xu hướng chung của thị trường cả nước, ban Tổng giám

đốc đã nhìn thấy một thực tế khách quan là thị trường sẽ di chuyển về phía các mảng công nghệ dịch vụ, đặc biệt là mảng dịch vụ công nghệ cao trong một tương lai gần. Điều đó không có nghĩa là hạ tầng công nghệ thông tin của nước ta đã tương đối hoàn thiện mà chỉ có thể coi Việt Nam chỉ mới bước những bước đầu tiên trên con đường xây dựng hạ tầng công nghệ thông tin. Tuy nhiên, với tư thế là một công ty tin học số 1 Việt Nam và hoài bão không ngừng vươn lên vượt xa các đối thủ, bằng tầm nhìn chiến lược của các nhà lãnh đạo, cùng với sự thành công của định hướng chiến lược công nghệ cao những năm trước đó đã tạo ra một tiền lệ tốt, tất yếu dẫn đến sự hình thành một bộ phận chuyên kinh doanh dịch vụ các mảng công nghệ cao.

Trước đó, ở FPT đã có trung tâm bảo hành FSM có nhiệm vụ bảo hành bảo trì các thiết bị tin học như PC, Printer, UPS, Hub, Switch và các thiết bị mạng LAN khác nhưng với sự phát triển của công nghệ thông tin đặc biệt là các công nghệ mạng và hệ thống thì gần như mảng công nghệ cao gần như vẫn chưa có bộ phận chuyên trách, việc bảo hành bảo trì các hệ thống này thường được kiêm nhiệm bởi các đơn vị triển khai. Mặt khác, nhu cầu nâng cao chất lượng dịch vụ, đặc biệt là đối với các dịch vụ đòi hỏi giao dịch trực tuyến và mức độ an ninh cao trở nên cấp bách hơn bao giờ hết. Để nâng cao hiệu quả của hệ thống thông tin, khách hàng không những cần một hệ thống thông tin hiện đại đáp ứng các nhu cầu nghiệp vụ và quản lý mà còn cần một hệ thống có độ an toàn và ổn định cao, đặc biệt là các hệ thống nghiệp vụ của các ngành quan trọng của nền kinh tế quốc dân như Tài chính (Thuế, Kho bạc, Bảo hiểm...), Ngân hàng, Hải quan, Điện lực, Bưu chính viễn thông, Dầu khí, An ninh, Quốc phòng... Vai trò của các dịch vụ bảo hành, bảo trì hệ thống trở nên quan trọng hơn bao giờ hết.

Trong nhiều năm qua, FPT nói chung và FIS nói riêng đã có mối quan hệ tốt đẹp và triển khai thành công nhiều dự án quan trọng cho các khách hàng như Bộ Tài chính (các Sở Tài chính, Kho bạc nhà nước, Tổng cục thuế, Quỹ hỗ trợ phát triển...), Bộ Công an, Bộ Giáo dục, Văn phòng chính phủ, Tổng cục Hải quan, Tổng cục Thống kê,

Tổng công ty Điện lực, Tổng công ty hàng không, Ngân hàng Ngoại thương, Ngân hàng đầu tư và phát triển, Ngân hàng Nông nghiệp và phát triển nông thôn, Ngân hàng Công thương... Mặt khác, chúng ta lại có quan hệ đối tác và nhận được sự hỗ trợ kỹ thuật từ các tập đoàn công nghệ hàng đầu thế giới như IBM, HP, Cisco, 3Com, Microsoft, Oracle, Toshiba, Acer, APC, NCR... Đó thực sự là những lợi thế cạnh tranh rất lớn trong việc kinh doanh dịch vụ trong thời gian tới.

Bước vào năm 2002, FIS đã bắt đầu hoàn thành một số hợp đồng triển khai hệ thống ATM cho Ngân hàng Ngoại thương. Cùng lúc đó, các chiến sỹ trên mặt trận Cisco đã đạt được một số thành tích kỳ diệu, con đường trở thành Silver Partner của Cisco đang ngắn lại. Ngoài sự cần thiết của các chứng chỉ CCIE, sự thành lập một bộ phận hỗ trợ kỹ thuật cũng trở nên cấp bách. Việc thành lập một trung tâm dịch vụ công nghệ cao đã trở thành nhu cầu nhẫn nại. Cuối năm 2002, giám đốc Trung tâm Hệ thống Thông tin Đỗ Cao Bảo đã ký quyết định thành lập BU7, là tiền thân của Trung tâm dịch vụ Công nghệ cao FTS hay FIS7 ngày nay.

Nhiệm vụ của Trung tâm được định hướng là bảo hành các thiết bị công nghệ cao cho các khách hàng với các dịch vụ uỷ quyền của các hãng cung cấp. Ngoài ra, Trung tâm còn thực hiện các dịch vụ bảo trì và hỗ trợ kỹ thuật cho các hệ thống thông tin của khách hàng, đảm bảo duy trì sự hoạt động ổn định, an toàn.

Trước ngày thành lập Trung tâm, tôi đang công tác tại phòng Presale, công việc là tư vấn công nghệ, xây dựng hồ sơ thầu cho các BU của FIS. Được ban Giám đốc tin tưởng giao trọng trách xây dựng Trung tâm lúc đó quả là một thách thức lớn đối với tôi. Cho đến tận ngày thành lập, Trung tâm mới chỉ có bốn người là tôi - Hạnh TT, Hoàng NL - chuyên về IBM pSeries chuyển về từ Ban E-Government, Trung TQ – chuyên về IBM iSeries từ BU5 và Tỉnh ĐT từ phòng Network.

Từ cuối tháng 10/2002, sau khi hoàn thành tu bổ, cùng với FIS4, FIS5, FIS6 và E-Government, chúng tôi chuyển về khu biệt thự 56 Hoàng Diệu. Lúc đó, chúng tôi bắt đầu triển khai một vài hợp đồng bảo trì mà các Trung tâm khác đã ký như hợp đồng bảo trì mạng

WAN VMS, hợp đồng bảo trì mạng Intranet Vietnam Airlines, đồng thời phải bắt tay vào xây dựng mọi thứ từ đầu, từ nhân sự, quy trình đến cơ sở vật chất trang thiết bị...

Sau khi các đơn vị đã ổn định tại cơ sở mới, FIS có buổi lễ trọng thể khai trương cơ sở mới 56 Hoàng Diệu, đồng thời chính thức thành lập Trung tâm dịch vụ Công nghệ cao FTS. Ngày 18 tháng 12 năm 2002 cũng chính thức trở thành ngày khai sinh của Trung tâm.

Lúc này, hợp đồng bảo trì ATM đầu tiên đã được ký với Ngân hàng Ngoại thương nên nhiệm vụ quan trọng cấp bách nhất lúc đó là xây dựng đội ngũ chuyên gia về ATM. Rất may là FTS đã được sự quan tâm ưu ái rất lớn của ban Tổng Giám đốc. Cuối năm 2002 thì Trung tâm có thêm Lâm N chuyền về từ FIS2, phụ trách mảng ATM và đầu năm 2003 có thêm hai nhân viên mới là Huyền NV chuyền ATM và Nghiêm NT chuyền về Network.

Có thể nói FTS là đứa con cưng của FIS, chúng tôi được Ban Tổng Giám đốc kỳ vọng rất nhiều một khi mà dịch vụ công nghệ sẽ là một mảng kinh doanh quan trọng trong nhiều năm tới của FIS. Việc xây dựng một Trung tâm Dịch vụ thực sự mang tính chuyên nghiệp gặp rất nhiều khó khăn. Đó là mặt bằng của nền kinh tế nước nhà, trong đó nhiều tư duy, lề thói cũ chưa hoàn toàn được rũ bỏ. Cách làm việc của khách hàng không thể không ảnh hưởng đến chúng ta. Môi trường FPT mà đặc điểm của nó là phát huy sự tự do, chủ động của các cá nhân đôi khi cũng lại tạo ra khó khăn trong việc xây dựng tính chuyên nghiệp, đặc biệt là về mảng dịch vụ.

Sau khi có sự thay đổi cơ cấu trong toàn FPT, FIS trở thành một công ty hoạt động toàn quốc, FTS được thống nhất tổ chức với Trung tâm dịch vụ của FPT HCM thành FIS7, phân biệt là FIS7 Hà Nội và FIS7 HCM. Chúng tôi có những buổi đào tạo về ATM đầu tiên cho 2 kỹ sư ở Hà Nội, 2 từ HCM và 2 kỹ sư từ công ty IDE Đà Nẵng làm đối tác cho FIS ở khu vực miền Trung. Sự thống nhất hoạt động giữa hai miền bắt đầu được thể hiện. Nhóm ATM đã đi vào hoạt động tương đối tốt, phối hợp hoàn thành các dịch vụ bảo trì ATM cho Ngân hàng Ngoại thương trên phạm vi cả nước. Điều này đánh dấu

một bước tiến quan trọng trong quá trình xây dựng quy trình hoạt động cho FTS.

Cho đến cuối tháng 3/2003, sự thành công đầy bất ngờ của PhongTT trong cuộc chinh phục đỉnh CCIE đã đưa FIS đứng trước một vận hội mới, lộ trình trở thành Silver Partner của Cisco trở nên gần hơn bao giờ hết. FIS7 được giao nhiệm vụ xây dựng Call Center phục vụ cho việc hình thành Trung tâm hỗ trợ khách hàng, một tiêu chí của Silver Partner. Tính chuyên nghiệp dịch vụ càng trở nên quan trọng hơn. Đến tháng 5/2003, TúVA mang chứng chỉ CCIE thứ 2 về cho FPT, con đường lên Silver Partner đã gần tới đích, các tiêu chí gần như đã đạt được, vấn đề còn lại chỉ là các thủ tục. Call Center từng bước được hình thành, phần mềm Call Tracking System được xây dựng, máy chủ và kết nối dial-in, dial-out được trang bị, con người cũng dần đi vào vận hành theo quy trình, chỉ chờ ngày Cisco vào sát hạch.

Từ lúc ra đời cho đến nay, có thể nói FTS đã nhận được sự đặc biệt quan tâm ưu ái, tạo điều kiện của Ban Tổng giám đốc. Nhưng với chặng đường trước mặt, còn có bao nhiêu khó khăn thách thức đang chờ. Trước hết, nhìn vào thị trường ATM đang tăng trưởng từng ngày, phải xây dựng được một đội ngũ hùng hậu và chuyên nghiệp về nghiệp vụ để đón lấy những cơ hội. Đây thật sự là một thị trường to lớn, chúng ta đang là những người đi trước, mang dịch vụ đến với khách hàng nhưng vấn đề đó có phải là dịch vụ tốt nhất, có đem đến cho họ sự tin cậy. Silver Partner cũng đã đến gần, lúc đó, chúng ta sẽ được phép triển khai thêm nhiều dịch vụ của hãng nhưng khối lượng công việc hỗ trợ kỹ thuật và bảo hành cũng tăng theo tương ứng. Rồi tiếp theo đó sẽ góp sức phần đầu để trở thành Gold Partner. Và còn rất nhiều, rất nhiều cơ hội và thách thức đang chờ ở phía trước. Nhưng điều quan trọng nhất, đó là phải làm sao xây dựng được một đội ngũ thật sự mang tính chuyên nghiệp. Về lâu dài, chất lượng dịch vụ mang đến cho khách hàng - đó mới là điều quyết định.

Những ngày này, trong khi hàng ngàn con người trong cả Công ty, cả Tổng Công ty đang nức nở chuẩn bị đón chào ngày FPT 15 tuổi thì có một bộ phận rất trẻ, trẻ và tận tụy như những con người ở đó,

người thì đang tất bật chuẩn bị các công đoạn cuối cùng chờ ngày Cisco vào sát hạch, người thì đang tất tả trên mọi nẻo đường Tổ quốc, giữ cho hệ thống thông tin của khách hàng luôn vận hành tốt nhất. Họ biết họ đang mang trong mình một sứ mệnh to lớn, đó là uy tín của cả công ty. Và họ nhận ra rằng mình còn phải phấn đấu rất nhiều để đáp lại sự kỳ vọng mà Ban Tổng Giám đốc và cả công ty đang đặt vào họ.

FPT FC - MỘT CHẶNG ĐƯỜNG LỊCH SỬ

Trần Nam Dũng
Bí thư Đoàn FPT-HCM

Chính thức thành lập vào cuối năm 1996, CLB bóng đá FPT HCM (FPT FC) đã trải qua những bước thăng trầm, lên xuống. Có những lúc lên đến đỉnh cao (như lần đoạt Cúp tứ hùng FFC, sau đó thắng FPT HN ngay tại thánh địa Từ Sơn...), lại có lúc tưởng chừng như tan rã. Thế nhưng FPT FC vẫn tiếp tục tồn tại và phát triển theo thời gian, là nơi quy tụ lý tưởng cho những người yêu bóng đá. Để FPT FC mãi trường tồn và có những bước phát triển mới, thiết tưởng đã đến lúc chúng ta ngồi đánh giá lại những nguyên nhân của các thành công và thất bại của đội bóng này, hoạch định những bước đi tiếp theo cho đội bóng.

Ở FPT HCM, có thể nói FPT FC là một trong những tổ chức phi chính quy có bề dày truyền thống nhất. Không một CLB, không một tổ chức nào, ngay cả Đoàn thanh niên sảnh được với FPT FC về độ tuổi. Trước khi nói về những hoạch định tương lai cho FPT FC, xin điểm qua những cột mốc lịch sử đáng nhớ của đội bóng.

Còn nhớ, khoảng tháng 9 năm 1996, sau khi thua tan tác trước đội Song Sinh, sếp Ngô Hùng Anh đã về chiêu mộ anh em lập ra đội FPT FC. Cuối năm đó, FPT FC tham gia giải Tứ hùng do Saigon Audio tổ chức chào mừng ngày 22/12. Tuy lần đó FPT đứng chót nhưng cũng đã hình thành được bộ khung ban đầu của đội bóng với Khánh, Ân, An, Minh đen, Việt Hà, Quốc Anh, Quốc Hoàng, HuyBQ, Quyền, Lê Cương, Namdung, Lâm, Phước... Đây cũng là giai đoạn mà cả các lão tướng Hùng Anh, Bình béo, bố Dân vẫn thường được xuất trận. Tình trạng xin ra sân mà không có ai thay là đặc trưng của giai đoạn này.

Đến giữa năm 1997, FPT FC được bổ sung thêm Giang Lao, HienHC, Thìn, Lợi (lúc đó làm ở FSOFT). Đội bóng chơi càng ngày càng chắc chắn và gặt hái được nhiều kết quả khả quan. Đỉnh cao của thế hệ này đến vào dịp Hè 1998, khi FPT FC xuất sắc đoạt Cúp

Tứ hùng FFC (nhân kỷ niệm 1 năm ngày thành lập CLB này), sau đó lại hành quân ra Bắc và dành chiến thắng 1-0 trong trận đấu lịch sử với FPT HN.

Sau thời kỳ đỉnh cao vào tháng 9/1998, FPT FC bắt đầu có dấu hiệu đi xuống, đội chơi khá tệ hại ở giải bát hùng các đội ngân hàng. Hè 1999, mặc dù vẫn đoạt giải 3 ở giải bát hùng FFC nhưng đội bóng đã gần như tan rã. Lúc này, Khánh, Lâm, HuyBQ, AnPP, Quốc Anh, Lợi, Thìn, Namdung vì nhiều lý do khác nhau đã rời đội. Đội bóng không có người quản lý và có nguy cơ tan rã.

Tháng 10/1999 đánh giá sự hồi sinh của FPT FC, nhóm các cầu thủ nòng cốt gồm HienHC, Namdung, Gianglao, Luanluu, Anhh đã tìm cách vực dậy, tạo nếp sinh hoạt nghiêm túc cho các thành viên của đội. Sự hồi sinh của đội bóng còn được tạo nên bởi sự tích cực của các cầu thủ như Bình đen, Dũng FCD, Thanh đen... Các cầu thủ HiPT là Hoàng và Quyền cũng quay lại với đội. Lợi và một số người bạn của HienHC cũng đóng góp nhiều cho đội bóng ở giai đoạn này. Đặc biệt, giai đoạn này có một cầu thủ ngoại đến tham gia đội là anh Hùynh Hữu Quốc Định. Từ ngày này, Định trở thành một thành viên không thể thiếu được của FPT FC.

Cuối năm 1999, giải vô địch bóng đá FPT HCM lần thứ nhất được tổ chức với sự tham gia của 8 đội: Stars, BAM, SIS, FSOFT, Aptech, FOX, HiPT, DESA. Chính giải lần này đã phát hiện ra cho FPT FC những nhân tố mới: Hảo, Nhân, Trung, Luận, Hoàng. Dịp Cúp FPT HCM năm 2000 lại có thêm KhaDN, Thành, VũNC, Quốc Anh.

Đầu năm 2001, FPT tham gia giải tứ hùng EIS và giật giải nhì. Sau đó là một khoảng thời gian anh em được tập luyện khá chuyên nghiệp dưới sự đùa dắt của HLV Văn. Lúc này đội bóng chia tay với KhaDN nhưng lại có thêm ThuND, một tiền đạo khá xuất sắc của FSOFT. Giai đoạn này, chúng ta đã có những trận đấu giao hữu đỉnh cao với các đội bóng phong trào trong thành phố như đội tuyển Pháp, đội tuyển Anh, Vinatrans, PSV (thường vô cùng căng thẳng!). Thành quả của HLV Văn được gặt hái ở giải FPT Open Cúp nơi chúng ta

choi rất hay và chỉ chịu nhường Cúp vô địch cho đội VDC trong một trận cầu ngang平等.

Kể từ sau giải Tứ hùng, quyền huấn luyện được chuyển về tay HLV tay ngang Namdung. Sau một khoảng thời gian sinh hoạt khá bê trễ, ông HLV này đã đưa ra các hình thức kỷ luật khá ngặt nghèo. Đội đã chơi khá tốt ở giải Tứ hùng do Prudential tổ chức nhưng do giải này tổ chức quá tệ nên không đáng nói. Cuối năm 2002, đội bóng có một kỷ niệm đáng nhớ là chuyến du đấu ở Vũng Tàu. Lúc này, AnPP và HuyBQ đã đi du học về. Đội bóng lại trở nên hùng mạnh như thưở nào. Những dịp cuối năm 2002, người ta lại thấy các cầu thủ của đội hình FPT FC 97 tụ tập khá đông đủ: An, Huy, Hiền, Ân, Thông, Lợi, Namdung...

Giải vô địch bóng đá FPT HCM lần 3 được tổ chức trên sân lớn và giải này phát hiện ra thêm một số tài năng mới, chủ yếu là ở đội Aptech, đó là Tân, Huỳnh, Duy, Phong và tiền vệ tổ chức Long (Nhà ngoài). Sau giải này, FPT FC có một đội hình cực mạnh và dưới sự dẫn dắt không đến nỗi tồi của HLV Namdung, họ đã xuất sắc đoạt giải nhì giải bát hùng EIS. Với giải bát hùng EIS, FPT FC thực sự đã trưởng thành và trở thành một đội bóng có lối chơi và bản lĩnh thi đấu vượt trội các đội bóng phong trào khác.

Tuy nhiên, thành công vang dội ở giải Bát hùng, FPT FC lại rơi vào giai đoạn thوái trào. Một số thành viên của đội như Long, Phong, Lộc, Hưng, Lâm không tham gia thi đấu thường xuyên nên lối chơi của đội thiếu tính ổn định. Ý thức kỷ luật vốn được tuân thủ rất tốt ở giải Bát hùng lại bị bỏ bê ở giai đoạn này và nhìn FPT FC thi đấu ở nhiều trận, khó có thể thấy lại được hình ảnh hào hùng của họ trên sân CA TP HCM ngày nào.

Đánh giá chặng đường đã qua của FPT FC trong suốt những năm qua, có thể nêu lên những nguyên nhân quan trọng nhất làm nên thành công của đội bóng như sau.

Thứ nhất, đó là **truyền thống**: Cho dù lúc mạnh lúc yếu, có lúc tưởng chừng như tan rã, nhưng chính truyền thống đã vực đội bóng dậy. Ít có đội bóng nào sinh hoạt lâu và đều đặn như FPT FC. Và có được điều này, không thể không nhắc đến sự quan tâm sâu sắc của

BGD công ty đã tạo điều kiện, cấp kinh phí, gợi ý phương hướng hoạt động (như thành lập Liên đoàn, tổ chức giải, mời huấn luyện viên) và tâm huyết của những cá nhân nòng cốt: KhanhNQ, HienHC, Luanluu, Namdung, Gianglao... Ngày nay, FPT FC đã có một lịch sử thật hào hùng, và mỗi cầu thủ được khoác áo mang dòng chữ FPT-HCM đều cảm thấy thật tự hào.

Thứ hai, đó là **tinh thần đồng đội**: FPT FC đặc biệt mạnh khi đấu giải, thường là mạnh gấp rưỡi bình thường. Chính vì thế mà ít có giải nào chúng ta tham gia mà không giật giải (Vô địch Cúp FFC, 2 lần á quân Cúp EIS, á quân FPT Open Cup...). Kỷ luật và tinh thần đồng đội của các cầu thủ FPT FC rất cao và chính điều đó đã làm nên sức mạnh của đội bóng. Ở FPT FC không có sự đố kỵ. Bởi vì ngoài sinh hoạt trên sân bóng và sân tập, các cầu thủ FPT FC còn là những người bạn thân ngoài đời. Những cuộc nhậu sau trận đấu rất vui và đáng nhớ. Các đội bóng bạn rất khâm phục FPT FC về khoản sinh hoạt sau trận đấu này.

Một đặc điểm khác khiến FPT FC được các đội bóng bạn vì nể, đó là **văn hóa**. Trên sân bóng, họ chơi rất quyết liệt, nhưng đó là sự quyết liệt của thể thao. Cũng có những lúc xảy ra tranh cãi, xô xát cá nhân, nhưng chưa bao giờ tập thể đội bóng FPT FC không giữ được bình tĩnh, không tìm được lời giải tốt nhất cho tình huống xảy ra. Người này nóng thì có người khá tĩnh táo. Vì vậy, dù đã thi đấu hàng trăm trận, với hàng chục đội bóng khác nhau, chưa bao giờ FPT FC để xảy ra các sự cố đáng tiếc.

Đối với một đội bóng phong trào, có được những ưu điểm trên coi như đã hoàn thành được những mục tiêu quan trọng nhất. Tuy nhiên, trong giai đoạn mới, nếu muốn nâng FPT FC lên một tầm cao mới, cần có những thay đổi lớn.

Trước hết, phải thừa nhận rằng, FPT FC chưa có một lối chơi, một đấu pháp cụ thể. Ngay cả trong giải Bát hùng EIS, với một đội hình tốt, đội bóng vẫn chơi rất ngẫu hứng, có trận chơi hay, nhưng có trận chơi dở, thậm chí sai lầm về đấu pháp và đội hình. Để FPT FC có thể chơi ổn định hơn, trước hết cần có một đội hình chính ổn định và một HLV chuyên nghiệp. Hiện nay, mỗi một trận đấu thường có

15-18 cầu thủ tham gia, nhưng có khi đó là những cầu thủ rất khác nhau. Vị trí thủ môn gần như khuyết dù đội có đến 2, 3 thủ môn tầm tầm. Đội hình không ổn định thì khó có thể nói đến đấu pháp. Việc chính của HLV chỉ là sắp đội hình và thay người, ít khi điều chỉnh được chiến thuật.

Tới đây, chúng ta sẽ có kế hoạch xây dựng đội bóng quy củ hơn, chuyên nghiệp hơn. Một mặt, sẽ tổ chức những sân chơi hàng tuần cho tất cả những người yêu bóng đá. Mặt khác, sẽ mời một HLV chuyên nghiệp về huấn luyện cho FPT FC. Các cầu thủ tham gia đội sẽ phải tuân thủ những quy định nghiêm ngặt về kỷ luật. FPT FC sau đó sẽ tham gia những giải đấu tầm cỡ hơn và chính những trận đấu với các đội bóng chuyên nghiệp hơn sẽ giúp FPT FC nâng lên một tầm cao mới.

Phần thứ II

FPT TRUYỆN

NHỮNG MẪU CHUYỆN NHỎ

Nguyễn Thành Nam
Giám đốc Trung tâm FSoft

Bài học đẻ lại

NghiaNT lâm bệnh và qua đời làm tất cả chúng tôi choáng váng. Lần đầu tiên, chúng tôi mất một chiến hữu đang trên cùng vị trí. Tôi với anh Hùng râu bắt xe đi về quê em buổi tối để sáng sớm mai kịp đưa em ra đồng. Trong lòng trống rỗng

Gặp chúng tôi ngay ở cửa, ông bác ruột của em nghẹn ngào nói: “anh oi thê là cả họ nhà tôi mất đi một chỗ dựa rồi”. Thực ra lúc đó tôi cũng chẳng hiểu lắm tại sao một LTV mới 25 tuổi như em, lương chura phải là cao lắm, lại có thê là chỗ dựa cho cả một họ.

Đêm đó chúng tôi ngủ nhà ông bác và nghe ông kể chuyện. Làng quê Bắc Ninh này có nghề chế biến gỗ truyền thống như ông nói: “từ lúc đẻ ra đã thấy người ta chở gỗ đến chất đầy làng rồi, mình chỉ chế biến là có người lại đến chở đi”. Người dân cực kỳ thông minh trong sản xuất, họ cưa gỗ súc làm cánh cửa cho Hà nội, những thanh gỗ dư họ làm song cửa gỗ bán cho Hà nam, đầu thừa đuôi theo họ bán cho cánh thợ mộc Hưng yên làm chêm, mặt cưa bán cho dân Hà tây làm hương. Tận dụng sạch, chẳng thừa gì. Họ còn sáng tạo ra nghề đi thu tóc rụng bằng cách đặt các giỏ tại các cửa hàng cắt tóc khắp nơi, gom lại và đóng xe bán sang Trung quốc để làm tóc giả. Tóm lại từ quan điểm của làng, tất cả hàng hoá đều “xuất khẩu” ra khỏi làng cả. Nhưng người dân đều chỉ coi đây là bàn đạp để mơ ước con cháu có cơ hội học tập làm nên một sự nghiệp vẻ vang, vinh quang cho cả họ. Nghĩa học giỏi, ngoan ngoãn hiếu thảo, được gia nhập FPT, là tấm gương cho tất cả các thiêu niên trong họ. Ông bác nói với tôi: “Nghĩa nó chết đi, chúng tôi chẳng biết dạy con bằng gì nữa!”.

Ông khóc nức nở, còn tôi thì tái tê. Lúc em còn sống, chúng tôi đâu có biết, đằng sau em ngoài cha mẹ và gia đình có hàng hàng trăm các em nhỏ khác, và hàng trăm các bậc phụ huynh của các em đó dõi theo sự tiến bộ của em, của FPT. Và Nghĩa không phải là cá biệt,

hàng trăm chiến sĩ Fsoft, hàng ngàn nhân viên FPT khác đang là những niềm hy vọng của biết bao người mà tôi đã nhiều lúc vô tình.

Rất may, trong bài điêu văn của HungPV viết đã nhắc đến những dòng code của Nghĩa cho Winsoft Canada. Cả nhà em có một chút an ủi tự hào vì những gì em đã làm.

Người ta nói trên đời chẳng có gì mất đi mà không để lại gì cả. Nghĩa ra đi nhưng đã để lại cho tôi một bài học có lẽ sẽ giúp tôi bớt một chút sai lầm trong đường đời.

Một anh bạn tôi

Anh bạn tôi, tên là Trú, cùng học phổ thông, tốt nghiệp Tiến sĩ Toán kinh tế ở Bungari. Ngay từ khi mới về nước năm 1990, anh đã có một thứ triết lý kỳ quặc: “nước mình hơn 80% là nông dân, muốn có CNTT phải lôi kéo bằng được họ tham gia vào cùng”. Nói là làm, anh lập một công ty phần mềm với tiêu chí tuyển nhân viên lạ nhất trên đời: “đứa nào đòi lương quá 1 triệu là cho thôi việc”. Anh nói, nó đã đòi như vậy, thì nó làm ở đâu mà chẳng được, cứ gì phải làm ở chỗ mình. Anh về quê anh, cũng một xã ở Bắc Ninh tuyển nhân viên. Các nam thanh, nữ tú tốt nghiệp đã tốt nghiệp đại học đang thất nghiệp dài, mới tốt nghiệp phổ thông xong nhưng máu Tin học cũng xong tuốt. Tất cả đều được vào Sài thành hoa lệ. Kiên trì viết sách giáo khoa, kiên trì viết tài liệu hướng dẫn, kiên trì giảng dạy, anh đã biến các cháu thành những nhân viên thành thạo của một công ty phần mềm có uy tín: đào tạo, phân phối sách tham khảo, hỗ trợ khách hàng, triển khai sản phẩm, bán hàng. Anh đã thực hiện được phần nào ước mơ của mình, đưa những thanh niên nông dân trực tiếp tham gia vào cuộc cách mạng CNTT, làm thay đổi lề lối suy nghĩ của cả một làng quê Việt Nam bảo thủ.

Một lần tôi về quê anh cùng với anh và ông anh ruột của anh, một quan chức to đùng: phó Chủ tịch thường trực UBND Thành phố Hà nội. Giám đốc Trung tâm phần mềm FPT thì được mời ngồi một chỗ trang trọng, tự uống nước chè và tự đuỗi ruồi. Phó Chủ tịch thì được mời một chỗ trang trọng hơn, nước chè và đuỗi ruồi thì có mấy câu thư ký xun xoe đi cùng lo. Còn anh ngồi một chỗ đơn giản nhưng

nườm nượp các bà các bác đến xin gặp chú Trứ: cám ơn chú, em nó làm việc thế nào, chú phải sang nhà tôi ăn cơm mới được.

Nhân dân quả là thông minh, họ biết ai là người mang lại cho họ những giá trị đích thực.

Lên núi

Cuối năm 2000. Tình hình kinh doanh Fsoft gặp nhiều khó khăn. Cuộc khủng hoảng dotcom đã bùng phát đốt cháy hết tất cả các contact của Henry Hùng, vốn là những công ty Việt kiều nhỏ. Đây là bây giờ chúng tôi mới biết, chứ khi đó thì chẳng hiểu tại sao lại không có hợp đồng cả. Một hôm anh Bình gọi tôi: em chuẩn bị đi Nhật bản với anh. Trước đó, chúng tôi cũng đã đôi ba lần trao đổi về thị trường Nhật bản, tuy nhiên cũng chưa thực sự quan tâm. Chuyến đi chỉ được thúc đẩy nhờ sự giới thiệu nhiệt tình của ông Nishida, cố vấn của hãng Sumitomo, vốn đã có cảm tình với anh Bình và FPT qua dự án khu công nghệ cao Hòa lạc.

Thời điểm đó ta chưa có nhiều kinh nghiệm làm với nước ngoài, đi marketing chỉ có vũ khí là một bài PowerPoint đã được tập dượt nhiều lần về vision 528 và nhân dân Việt Nam cần cù, học giỏi. Anh Bình còn cấp thêm một chướng “Digital waterfall”. Bình khí kém, nhưng được cái anh Bình sử dụng cực nhuần nhuyễn. Có dịp thì chúng tôi chiêu, nếu không được thì nói mồm Một ông Nhật làm tại hiệp hội tin học gì đó, nghe anh Bình trình bày: “tóm lại nếu Nhật bản không thuê Việt Nam lập trình, Nhật bản sẽ bại hoại”, đã rất xúc động, giàn giụa nước mắt đứng lên bắt tay cảm ơn. Hết như nghe ca sĩ trình bày. Anh em chúng tôi khoái lắm.

Một hôm, chúng tôi được bố trí tiếp xúc một cao nhân trên Cafeteria của Sumitomo, cảnh đẹp mê hồn, nhìn thẳng vào khu điện trang của Nhật Hoàng. Cao nhân nghe chúng tôi trình bày rất chăm chú, thỉnh thoảng lại gật đầu khuyến khích. Nghe xong, cao nhân trầm ngâm: “Tao thực sự cảm phục ý chí của chúng mày. 528 như một đỉnh núi sừng sững. Có điều tao muốn nhắc nhở chúng mày là: những người leo núi thường chỉ thấy đỉnh cao mà không thể trông

thấy vực sâu. Và tất cả những người chết đều là do lăn xuống vực cǎ”.

Chúng tôi tinh người. Những bài Marketing của FPT bây giờ không nói về đỉnh cao nữa mà nói về cách chúng ta đã, đang và sẽ khắc phục những vực sâu trên đường leo núi. Mà vực sâu thẳm nhất là làm thế nào để biến việc lập trình từ một ngành nghệ thuật thành một ngành công nghiệp, tuân thủ những tiêu chuẩn chất lượng của quốc tế.

Lời dẽ nhớ

- Một lần đang giới thiệu cho phóng viên báo Wall Street Journal về việc “nhân dân Việt Nam cần cù, chăm chỉ”, cô ta đã bình luận ngay: “Phải chăng mày ngụ ý là nhân dân các nước khác không cần cù, chăm chỉ?”

- Hợp đồng mà tôi cho là có giá trị nhất, được ký với IBM Japan về việc thiết kế và lập trình driver cho máy in, có điều khoản: “FPT phải đảm bảo chuyên giao đầy đủ công nghệ cho IBM”. Cám ơn chiến lược toàn cầu hoá đã tạo cơ hội cho chúng tôi đón được chủ ngữ của vấn đề “chuyên giao công nghệ”.

NHỮNG CÂU CHUYỆN NHỎ VỀ "TỨ ĐẠI LÃO GIA" FPT

Bùi Nguyễn Phương Châu
Thư ký Ban TGĐ

Tôi tự nhận mình hết sức dũng cảm khi viết về "tứ đại lão gia" nổi tiếng của FPT này. Từ trước tới nay, không biết đã bao nhiêu cây bút tài năng phác họa chân dung và tính cách của các anh hết sức ấn tượng, sâu sắc. Nhưng tôi vẫn muốn chia sẻ những kỷ niệm nho nhỏ bởi biết đâu nó có một chút ích lợi nào đó với những người sẽ nối tiếp tôi làm việc với "tứ đại lão gia" này.

1. Như bao nhân viên mới khác, tôi luôn chào các anh khi gặp dù đó là lần thứ 10 trong ngày. Có lẽ nếu không chào được các anh một tiếng tôi bứt rứt lắm.

"Sao em chào lầm thế, mỗi ngày gặp chỉ chào một lần thôi không anh cứ phải trả lời mệt quá". Đây có lẽ là câu đầu tiên dài hơn 2 ký tự mà anh Hai nói với tôi sau 2 hay 3 ngày tôi vào làm ở Tổ thư ký. Tôi cố gắng nhớ câu nhắc nhở của anh nhưng thú thực tôi vẫn bứt rứt lắm nếu gặp anh mà không chào. Không biết anh có nhận ra nhưng nhiều lúc anh chào chúng tôi nhiều hơn 2 lần trong ngày.

Trái hẳn với anh Hai, anh Ba chẳng bao giờ than phiền vì điều đó cả. Mỗi lần đến công ty anh đi rất nhanh vào phòng và lúc nào cũng có vẻ như đang suy nghĩ một điều gì đấy. Có lúc anh chào lại, có lúc anh mỉm cười nhưng đa số là anh đi rất nhanh và không biểu lộ thái độ gì cả. Có lẽ vì anh đã từng là thầy giáo.

2. "Cho anh một cốc trà đá" - Đây có lẽ là câu anh Hai thường xuyên phải nói nhất.

Gợi ý nhỏ: Để biết chắc nhất anh Hai đã đến chưa chỉ việc hỏi xem đã ai dùng một cốc trà đá?

"Em tìm chìa khoá mở cửa cho anh với, anh sập cửa luôn mất rồi". Việc này xảy ra thường xuyên đến nỗi mỗi lần thấy anh vừa ra khỏi phòng rồi quay lại thì chúng tôi đã sẵn sàng ở nơi để chìa khoá.

3. Tôi vẫn có thói quen nói có đầu có đũa kiểu "con tằm nó nhả tơ...". Tôi sẽ không lấy làm phiền vì điều đó lấm ném không có ngày tôi vào gặp anh Hai thông báo chuyện anh sẽ chủ trì họp giao ban thay anh Bình. "Anh ạ, hôm nay anh Bình đi họp dưới khoa..." tôi nói chưa hết câu. "Rút cục là anh chủ trì họp giao ban chứ gì. Em cứ vào thẳng vấn đề sao cứ phải lòng vòng mất thời gian quá".

Kết luận: Gặp anh Hai cứ nói thẳng cần cái gì. Anh Hai hỏi tiếp thì nói không thì thôi.

- Bao giờ anh Bình về
- Dạ chiều tối mai mới về. Anh ấy về đến Bangkok tối nay nhưng đến chiều mai mới có chuyến bay từ Bangkok về
- Em nói thế nào ấy chứ, từ Bangkok về anh biết chắc là có 2 chuyến cơ mà, một buổi sáng và một buổi tối

Đúng là cái kiểu nói có đầu có đũa đã hại tôi rồi. Tôi cứ nói thẳng tôi mai anh Bình về thì đâu đến nỗi bị anh Ba vặc lại chứ. Nhân chuyện vé máy bay này cũng để thấy anh Ba nắm rất rõ về các lịch trình bay của các hãng (hình như anh có cái thú tìm hiểu về lĩnh vực này). Nếu ai cần biết Việt Nam Airline, Pacific Airline,... ngày có mấy chuyến, đang có chương trình thường hay khuyến mại gì không, cứ hỏi anh Ba là rõ nhất.

4. Làm việc cho anh Sáu tôi sợ nhất việc xếp lịch. Anh gánh vác nhiều vị trí nên lịch gấp khách cũng nhiều vô kể. Lịch làm việc của anh thay đổi đến chóng mặt và nhiều lúc đặt tôi vào tình thế như người chuyên gây khó khăn cho người khác. "Dạ, anh Bình đang họp"; "Dạ, anh Bình vừa vào tiếp khách nước ngoài được 5 phút"; "Dạ Bộ trưởng triệu tập anh Bình lên họp"; "Dạ, anh Bình đang có điện thoại của nước ngoài"... Lúc nào chúng tôi cũng căng ra nghĩ sẽ nói với khách như thế nào để người ta đỡ phạt lòng nhất.

Kinh nghiệm nhỏ: Nếu muốn làm việc được với anh Sáu thì chắc phải luyện 1001 câu từ chối khéo.

Trên đây chỉ là những câu chuyện nhỏ, hết sức nhỏ mà tôi có thể chia sẻ. Có những chuyện to hơn, hay hơn nhưng thú thực gan tôi dù to cũng mới chỉ bằng gan con éch. "Eo ôi em sợ lắm!"

CHUYỆN BÂY GIỜ MỚI KẾ

**Nguyễn Khắc Thành
Trung tâm FAT**

1. Prologue

Nói đến đi công tác, phần lớn nhân viên FPT, đặc biệt là dân phần mềm và các cán bộ triển khai của FIS, sẽ không lấy gì làm lạ. Rất nhiều người đã có những kỷ niệm sâu sắc qua những chuyến đi ấy. Tuy nhiên cảm giác lành lạnh của một nòng súng gí vào bụng thì không phải ai cũng đã từng trải qua và đó chính là lý do để tôi kể lại câu chuyện này.

2. Kỷ lục được tạo ra nhờ Tết thúc vào đít

Đầu tháng giêng năm 1997 chúng tôi nhận được một thông tin: có một ngân hàng Campuchia muốn sử dụng chương trình SIBA (System of Intergrated Banking Application – chương trình ngân hàng của FSS). Thông tin này do một khách hàng của chúng tôi bên đó là ngân hàng CampuBank (Malaysia) cung cấp. Vậy là tôi cùng Sơn (Lê Hồng Sơn, tục gọi Sơn "in") lên đường chỉ với một địa chỉ trong tay, thậm chí còn không biết khách hàng là ai. Sang tới nơi mới biết: đây là một ngân hàng của Thái Lan, Cambodia Famer Bank. Trước đây khoảng mươi năm họ đã mua chương trình của một hãng Indonesia và sử dụng cho tới giờ. Gần đây chương trình có trục trặc nhưng họ lại không thể nhận được sự support cần thiết vì có lẽ hãng kia đã giải tán.

Vậy là chúng tôi bắt tay ngay vào việc, bắt đầu từ đàm phán hợp đồng. Có lẽ cái giá chúng tôi đưa ra (gần 50,000 USD cho các module: CIF – Quản trị khách hàng, DD – tiền gửi thanh toán, FD – tiết kiệm và RM – chuyển tiền) thấp hơn so với những gì khách hàng expect nên hợp đồng đã được ký rất nhanh. Lúc đó chỉ còn hơn 3 tuần nữa là đến Tết nên tôi và Sơn hạ quyết tâm: kiên quyết không ăn Tết nơi đất khách quê người. Kế hoạch được vạch ra: tôi sẽ thực hiện công việc đầu tiên và quan trọng nhất là chuyển đổi dữ liệu (convert

– mà anh Ngọc thường phát âm thành con vẹt), trong lúc đó Sơn sẽ cài đặt chương trình và đào tạo sử dụng tất cả các module cho nhân viên của ngân hàng. Một điều cực kỳ may mắn là dù chương trình cũ (mà ngân hàng sử dụng tới thời điểm đó) không dùng được nữa nhưng tất cả các báo cáo cũ đều được lưu lại dưới dạng File Text, nếu không có sự may mắn kỳ diệu này (thực ra không hẳn là may mắn, cần phải có lời cảm ơn những nhà thiết kế chương trình cũ thì đúng hơn) thì hẳn chúng tôi phải mất ít nhất hàng tháng trời để nhập lại toàn bộ dữ liệu về khách hàng cũng như tài khoản, chưa kể các giao dịch cũ chắc chắn không thể phục hồi được. Vậy là tôi lấy từ các File báo cáo đó tất cả những thông tin có thể lấy được để nhét vào cơ sở dữ liệu, những gì còn thiếu thì yêu cầu nhân viên ngân hàng gõ thêm. Cho đến lúc tôi hoàn thành tất cả các công đoạn, kiểm tra lại tất cả các báo cáo từ số dư tài khoản khách hàng đến bảng cân đối tài khoản, tổng kết tài sản,... thì Sơn cũng xong phần việc đào tạo. Chúng tôi thở dài nhẹ nhõm.

Tuy nhiên sự đời bao giờ cũng có chữ “nhưng”. Đúng lúc mọi việc xong xuôi thì máy chủ của ngân hàng lăn đùng ra chết. Cả buổi chiều loay hoay không làm được gì, chúng tôi dành về khách sạn tạm nghỉ. Tối hôm đó tôi gần như mất ngủ, cảm giác nuối tiếc như người đánh rơi ví tiền, tiếc công lao nửa tháng trời hì hụi vừa lầm bầm tự chửi mình ngu vì không backup dữ liệu ra một chỗ nào đấy. May sao trời cũng thương người tốt, sáng hôm sau chiếc máy chủ dở chứng lại khởi động một cách ngoan ngoãn. Hoá ra là ổ đĩa đã đầy cứng, chỉ còn khoản 10K (máy chủ Netware khi bị đầy ổ cứng thì rất chập chờn, mount ổ đĩa lúc được lúc không). Tôi vội nhanh tay chép dữ liệu ra một chỗ, cảm thấy nhẹ hết cả người.

Bây giờ thì đã có thể bắt đầu được công đoạn chạy thử nghiệm trên dữ liệu thật và sau đó là đưa vào sử dụng (go live). Được cái là đồng chí giám đốc ngân hàng (tên là Termphong) rất thích chương trình của chúng tôi, còn các nhân viên thì rất kỷ luật nên việc triển khai không gặp khó khăn gì. Vậy là chỉ trong vòng 25 ngày toàn bộ một hợp đồng lớn, từ đàm phán ký kết đến nghiệm thu, đã được hoàn

tất. Có lẽ trước đó và mãi cả sau này sẽ không có một hợp đồng nào được thực hiện trong một thời gian kỷ lục như vậy nữa.

Đúng 27 Tết chúng tôi về tới Hà nội. Nhìn dòng người hối hả sầm Tết, nhìn những cành đào, cành mai rực rỡ lòng chúng tôi tràn ngập niềm vui. Cảm giác ngỡ ngàng sung sướng như những người lính vừa hoàn thành nhiệm vụ trở về. Bạn sẽ không cảm thấy chữ “người lính” tôi dùng là quá đáng nếu được nghe những gì mà tôi sẽ kể tiếp dưới đây.

3. Súng giò vào bụng

Như vẫn thường làm trong những lần đi công tác xa nhà, buổi tối, sau khi ăn uống, tôi và Sơn thả bộ theo các dãy phố để cho tâm hồn thư thái sau một ngày làm việc mệt nhọc. Đất nước Campuchia sau bao năm bị nạn diệt chủng và nội chiến tàn phá trông không lấy gì làm hấp dẫn lắm, đường phố hầu hết đã lâu không được sửa sang, gồ ghề và tăm tối. Nhưng chẳng hề chi, chúng tôi vẫn thả hồn mình cho vô định, cho đầu óc trở nên rỗng tuếch để ngày mai lại có thể nhét tất cả những gì mà công việc đòi hỏi. Chúng tôi không nhận ra là mình đã rẽ vào một con đường hoi tối. Khi giật mình ngừng đầu lên thì đã thấy 2 chú lính ăn mặc rắn ri đi trên một chiếc mô tô đang tiến tới. Chúng ép sát và buộc chúng tôi dừng lại tại 1 góc tối. Đường phố lúc này, ngoài 4 chúng tôi ra, tịnh không một bóng người. Bước xuống xe, với khẩu súng lăm lăm trong tay, 2 tên tiến sát lại cho đến lúc chúng tôi có thể cảm thấy được hơi lạnh của khẩu súng trên da thịt mình.

Sau này tôi cũng không bao giờ hỏi lại nênn không biết cảm giác của Sơn lúc đó thế nào. Riêng tôi thì phải nói thật lòng rằng tôi chẳng cảm thấy gì cả, không sợ hãi, không ngạc nhiên, tôi làm mọi việc như một cái máy được sai bảo, dường như mọi việc đang xảy ra với một ai đó chứ không phải tôi. Có lẽ sự việc xảy ra bất ngờ đến nỗi hệ thần kinh trung ương không kịp đưa ra các phản xạ cần thiết, chỉ còn hệ thần kinh thực vật là vẫn làm việc một cách vô tư.

Hai tên lính bắt đầu bằng việc hỏi han giấy tờ và vài điều lặt vặt khác. Rất nhanh, chúng chuyển sang lục soát thân thể và moi hết toàn

bộ tiền nong trong túi tôi cũng như ví của Sơn "in" (tôi không bao giờ dùng ví). Các hành động tiếp theo, như tôi đã nói ở trên, diễn ra đối với tôi như các cảnh trong phim. Tôi thấy một cách lờ mờ là tên lính lục soát tôi giữ lại một cái gì đó và đưa trả lại cho tôi những thứ còn lại, hắn nhìn tôi như có ý chờ một cái gật đầu. Tất nhiên là tôi gật. Tên kia đưa trả lại cái ví cho Sơn, sau đó cả 2 lên xe phóng thẳng.

Khoảng 1 phút sau, linh hồn tôi bắt đầu quay lại với thể xác. Chúng tôi âm thầm quay lại khách sạn và đến lúc ấy tôi mới hiểu ra rằng cái mà tên lính giữ lại là 3 tờ giấy 100 đô la trong tổng số 7 tờ mà tôi mang theo người, còn khi tên lính nhìn tôi đăm đuối là có ngụ ý xin phép sự đồng ý của tôi. Ví của Sơn "in" thì được hoàn trả một cách nguyên vẹn. Chúng tôi cảm thấy thực sự hạnh phúc vì lần đầu tiên được gặp những con người lịch sự như thế: trán lột một cách có văn hoá, xin phép đàng hoàng và còn để lại để cho tôi đủ sống trong những ngày còn lại. Sơn "in" thì còn vui hơn, hắn bảo "trông anh hắn là phải có cái gì đó (ngụ ý là vẻ bụi đời trộm cướp chẳng) thì trộm cướp mới tìm đến, chứ như em đây có mất cái gì đâu.

Câu nói của Sơn in hoá ra lại là đúng, nó sẽ được chứng minh không lâu sau đó.

4. Biết mà vẫn không thoát

Tháng 7 năm 1997 (tức là khoảng nửa năm sau) chúng tôi quay lại Campuchia để triển khai tiếp cho chi nhánh Congpong Som (còn gọi là Shihanuc Ville) của Cambodia Farmer Bank. Vừa bước xuống máy bay, 2 người bạn Thái lan (nhân viên ngân hàng) đã chào đón chúng tôi bằng câu: "Hôm qua bắn nhau suốt đêm quanh khu nhà bọn tao ở. Bây giờ bọn mình về khách sạn, bọn tao sẽ đợi đến đó ở luôn cho đỡ sợ". Tôi và Sơn "in" nhìn nhau, không lẽ lại quay lại luôn máy bay để trở về.

Lúc đó Sơn "in" mới cưới vợ được chửa đầy 4 tháng, ở nhà nghe tin bên này bắn nhau vợ Sơn "in" lòng lên gọi điện khắp nơi, hết đến văn phòng FPT rồi một số người quen để truy tìm số điện thoại của chúng tôi bên này. Vợ đồng chí giám đốc ngân hàng (Termphong)

bên Thái cũng khóc lóc gọi điện giục chồng về. Tuy nhiên thực sự là người ở xa bao giờ cũng lo lắng hơn là người trong cuộc, chúng tôi vẫn làm việc bình thường, cuộc sống vẫn tiếp diễn như nó cần phải thế. Có hôm đang ngồi trong ngân hàng nghe “uỳnh, uỳnh”, ngó ra một lúc rồi lại làm việc tiếp, hôm sau mới biết bom nổ ở quảng trường chính. Kể cũng lạ, lúc đó chả thấy sợ gì, có chăng sau này nghĩ lại mới thấy kinh.

Rút kinh nghiệm từ lần bị trấn lột trước, chúng tôi không đi bộ nữa, đi đâu cũng gọi xích lô cho yên tâm. Vậy mà vẫn không thoát. Một hôm xích lô chúng tôi đi đến một ngã tư thì bị một đám lính rắn ri chặn lại. Cần phải giải thích thêm rằng thời gian này ở Campuchia tình hình lộn xộn kinh khủng, sự tranh giành quyền lực giữa đảng CPP của Hunsen và Funcipec của hoàng thân Ranarid đang đến hồi ác liệt nên lính tráng đầy đường, hầu như ngã tư nào cũng có, các hoạt động khám xét xảy ra thường xuyên. Vậy là, như đã nói, chúng tôi bị một đám lính chặn lại. Một tên tiến đến chỗ tôi (quả là Sơn "in" nói không sai, hắn hoàn toàn ngoài cuộc). Sau một câu hỏi của tên lính và một câu gì đó của tôi trong sự bất đồng ngôn ngữ sâu sắc, lập tức có ngay một cái vẫy tay, một anh lính với tiếng Anh hoàn hảo tiến lại: "Some money for cigarette?" Đã dày dạn kinh nghiệm, tôi rút ra tờ 5 đô la. Một cái lắc đầu: "You see, how many people here!" Tôi đổi lại tờ 20 đô. OK, done. Sau một cái bắt tay thật chặt, chúng tôi lại lên xích lô tiếp tục cuộc hành trình. Lại một lần nữa tôi được làm người hạnh phúc. Tôi đã được gặp gỡ, được bắt tay những con người lịch sự đến thế, xin tiền bằng một thứ tiếng Anh hoàn hảo và với nụ cười luôn nở trên môi.

Hoàn thành xong nhiệm vụ tại thành phố biển thơ mộng (biển Congpong Som tuyệt đẹp), chúng tôi lên đường trở về Việt Nam. Hai ngày sau, chiến sự chính thức đã nổ ra, tất cả các sân bay đều bị đóng cửa. Hú vía.

5. Epilogue

Làm phần mềm, đi triển khai, quả thực cuộc đời đã cho tôi rất nhiều. Tôi đã được đi tới nhiều miền của đất nước và thế giới, tôi đã

được tiếp xúc với biết bao nhiêu người, những con người đáng yêu có, đáng ghét cũng có (nhưng ít hơn rất nhiều). Những kỷ niệm để lại qua các chuyến đi là phần thưởng quý giá mà cuộc đời đã dành cho tôi, để thỉnh thoảng tôi có thể nhìn ngắm lại chúng, để sống lại một lần nữa với những con người, với những sự kiện của một thời đã qua. Chuyến công tác Campuchia năm 1997 chỉ là một trong các kỷ niệm đó. Chỉ có một điều đặc biệt là sau chuyến đi tôi và Sơn đã không kể lại chuyện này cho bất cứ ai bởi chúng tôi hiểu rằng sẽ thật khó cử ai đi công tác Campuchia tại thời điểm đó nếu họ được biết những gì mà tôi và Sơn đã trải qua.

Cách đây 2 năm (năm 2001) tôi có dịp quay trở lại đất nước Campuchia. Không còn những người lính tràn ngập các đường phố. Đường sá đã được sửa sang. Trên các quảng trường đã có thể nhìn thấy những đôi tình nhân, những cặp vợ chồng mỉm cười nhìn đứa con của mình đang chạy theo quả bóng bay. Bầu không khí thanh bình đã thực sự trở lại nơi đây. Cầu cho những con người của đất nước Chùa Tháp mãi mãi được sống trong hoà bình, hạnh phúc và ấm no.

KỶ NIỆM FPT HCM

Phạm Thế Hùng
Công ty Hệ thống Thông tin FPT

Giữa năm 1992, tôi và Lâm Phương (hiện là PGĐ FSoft) được cử vào công tác dài ngày tại FPT HCM.

Hồi đó ở FPT chưa có thói quen đi công tác HCM bằng máy bay như bây giờ, bọn chúng tôi phải đi bằng tàu hoả, vé ngồi, ghế cứng. Thời đó tàu Thống nhất vẫn còn rất đông, vỗng mắc nhiều tầng, nóng bức và chật chội.

Đúng hẹn, tôi và Phương cùng có mặt ở ga Hàng Cỏ lên chuyến tàu 8h tối. Đây là chuyến hành trình dọc đất nước đầu tiên của cả hai đứa nên chúng tôi đều thấy háo hức. Chúng tôi say sưa ngắm nhìn, trầm trồ bàn tán về các phong cảnh hai bên đường. Mỗi đoạn tàu qua, mỗi ga tàu đến đều đem đến cho chúng tôi những khám phá đầy bất ngờ thú vị.

Tới ga Sài Gòn, chúng tôi không mấy khăn để tìm được đường tới văn phòng FPT HCM ở 72 Nguyễn Văn Trỗi. Sau khi ổn định chỗ ăn ở, chúng tôi bắt tay ngay vào việc. Tôi được phân công nhiệm vụ hỗ trợ chi nhánh triển khai một số dự án công nghệ mạng, đặc biệt là dự án mạng cho VietSovPetro mới ký còn Phương được giao nhiệm vụ cùng đội phần mềm của HCM thực hiện một số dự án phần mềm.

Phải nói thêm rằng VietSovPetro là một khách hàng lớn nhất FPT hồi đó. VietSovPetro dự định xây dựng một mạng cục bộ lớn kết nối nhiều khu nhà trong khu vực trụ sở làm việc của họ tại Vũng Tàu. Do khoảng cách kết nối xa nên phải dùng hồn hợp cáp béo với cáp gầy, các Repeater, Converter, Bridge để nối mạng. Máy chủ dùng Novell Netware 2.1 SFT, một số máy trạm dùng diskless và khởi động bằng ROM. Nói chung mạng VietSovPetro rất phức tạp và là mạng đầu tiên ở Việt Nam sử dụng cáp béo, ROM Boot.

Thông qua một vài tài liệu sơ sài, chúng tôi phải cố hình dung ra các công việc cần làm. Chụm đầu mày mò tìm hiểu, chúng tôi phát

hiện ra nhiều sai sót trong khâu nhập vật tư. Đành phải nhập lại một số thứ, còn phần cáp Transceiver, cáp béo thì phải tự hàn lấy vậy. ROM Boot cũng phải sửa lại nội dung vì không tương thích với card mạng, tiện tay chúng tôi thêm mấy dòng quảng cáo “FPT-VietSovPetro ROM Boot” để khi bật máy là sẽ hiện lên trên màn hình. Sau này ROM Boot này được sao chép cho nhiều mạng ở Việt Nam nhưng dòng chữ FPT-VietSovPetro vẫn như một Trade Mark cho FPT và VietSov.

Sau khi hoàn thành công việc chuẩn bị, nhóm làm mạng chúng tôi gồm tôi, anh Văn (bây giờ làm ở Ree Education) và Mai Sung (giờ là PTGĐ FPT Truyền thông) cùng với nhóm làm phần mềm gồm Quốc Hùng, Lâm Phương và một số anh em khác do anh Ngô Vi Đồng chỉ huy kéo quân xuống Vũng Tàu. Lúc đó anh Đồng đang là PGĐ FPT HCM, còn bây giờ anh là GĐ công ty HPT.

Xuống Vũng Tàu, cả đoàn thuê dài ngày một phòng của Khách sạn Xây dựng thuộc khu bãi Rúa (có người gọi là bãi Giữa) ngay bên bờ biển TP Vũng Tàu. Khách sạn nhìn ngay ra bãi biển, suốt ngày có những cơn gió từ phía biển thổi vào mát rượi. Những ngày cuối tuần, bãi biển đông người thì rất vui nhưng ngày thường ở Vũng Tàu rất ít khách du lịch nên ở đây rất yên tĩnh và nhiều khi rất buồn.

Chúng tôi nhanh chóng ổn định chỗ ăn ở và bắt tay ngay vào việc. Nhóm làm mạng chúng tôi phải trực tiếp kéo cáp, làm các connector cáp béo, cáp gầy, đấu nối mạng, cài máy chủ, cấu hình Bridge và Repeater, cài ROM Boot... Trong quá trình triển khai, chúng tôi gặp rất nhiều khó khăn nhưng đều nỗ lực giải quyết ổn thoả. Ngoài sự cố gắng của cả nhóm, chúng tôi nhận được nhiều sự hỗ trợ, động viên nhiệt tình của anh Quang và Đức là cán bộ phòng máy tính của VietSovPetro. Anh Quang giờ vẫn làm ở đây, còn Đức sau đó chuyển sang làm cho ITS/Equant rồi sau đó đứng ra lập công ty ISP.

Ngoài giờ làm việc hoặc chủ nhật, chúng tôi thường rủ nhau đi tắm biển, đi thám hiểm trên đỉnh ngọn núi Lớn, đi nhậu ở quán thịt rừng... Lúc đó FPT HCM mới mua chiếc ô tô Hyundai do anh Thắng lái. Mỗi lần anh Thắng xuống Vũng Tàu, anh lại cho chúng tôi mang

xe ra bãi biển tập. Có lần Mai Sung phỏn chí tăng tốc đã làm cho anh em trên xe bị một bùa hồn bay phách tán.

Sau khi hoàn thành dự án, chúng tôi được trở về với Sài Gòn đông vui và náo nhiệt. Tôi tiếp tục tham gia một số dự án khác của FPT HCM. FPT HCM ngày một phát triển, văn phòng 72 Nguyễn Văn Trỗi đã trở nên chật chội, đội kỹ thuật chuyên ra phố Mạc Đĩnh Chi. Ngoài giờ làm việc hàng ngày, chúng tôi cùng tham gia nhiều hoạt động ngoại khoá như học tiếng Anh, chơi bóng bàn, đi chơi xa, nhậu nhẹt tùng lum... Anh em kỹ thuật khu Mạc Đĩnh Chi thân nhau như anh em một nhà.

Sau khi sửa xong căn hộ tập thể trên tầng cao của một cư xá cũ đường Lê Văn Sỹ, anh Đồng rủ tôi và Phương về ở cùng. Ba anh em hết giờ làm lại cùng nhau đi chợ, nấu cơm. Ăn xong, ba anh em lại rủ nhau đi chơi thăm bạn bè, đi uống cafe, xem ca nhạc... trên đường về nhà bao giờ anh Đồng cũng phải lựa thuê đủ 2 cuốn băng Video để về xem. Thông thường đúng 10h tối là Phương đi ngủ, còn hai anh em, anh Đồng và tôi ngồi xem băng xong mới đi ngủ. Thời gian không nhiều, chúng tôi thường vừa xem vừa tua nhanh, đoạn nào hay mới xem vậy mà toàn phải đến 1h đêm mới đi ngủ.

Hồi đó có anh Lê Tấn Lộc, GD trung tâm tin học của ICB HCM cũng tham gia làm cộng tác viên cho FPT HCM. Anh Lộc chơi rất thân với anh Châu và anh Đồng. Mỗi khi có thời gian là anh Lộc lại đến kéo anh Châu, anh Đồng, tôi và Phương đi nhậu. Về phong thái nhậu ở miền Nam thì ai cũng biết, đã nhậu là phải lai rai, có thể nhậu từ trưa đến đêm, nhậu quán này chán thì chuyển sang quán khác nhậu tiếp. Do cả tôi và Phương đều uống bia rượu rất kém nên chúng tôi rất ngại mỗi khi được các anh rủ đi nhậu. Biết vậy nên các anh cũng không ép nhiều, chỉ cần hết được vài lần 100% sức lực là xong nhiệm vụ. Chắc nhiều người cũ ở FPT vẫn nhớ chuyện xảy ra hồi đó: các anh nhậu say xong kéo nhau về nhà anh Lộc ngủ. Vợ con đi vắng, các anh quên không đóng cửa, đến sáng tỉnh rượu mới biết đêm bọn trộm vào đã dọn hộ hết cả xe máy và đồ đạc. Biết chuyện vợ anh Lộc đã chẳng rầy la mà còn an ủi chồng, thật là một người vợ hiếm có.

Anh Lộc là người rất thông minh và tài giỏi. Có lần anh Lộc và anh Đồng đi chơi phố nhưng do vội nêん đi vào đường ngược chiều. Anh Đồng đi trước bị Cảnh sát giữ lại, một lúc sau đến lượt anh Lộc bị giữ, anh Lộc nhanh trí nói: "Anh thông cảm, thằng bạn em mới ở Bắc vô không biết đi vào đường ngược chiều, em đuổi theo gọi lại mà không kịp", thế là cả hai được tha.

Anh Lộc là một chuyên gia lập trình lớn thời bấy giờ. Anh là tác giả của rất nhiều phần mềm ngân hàng nổi tiếng. Sau anh không làm ở ICB và FPT nữa mà thành lập công ty FIBI mà chắc nhiều người biết tiếng.

Trong thời gian công tác đó, chúng tôi cũng nhận được rất nhiều sự giúp đỡ của các anh chị khác. Cảm ơn anh Vương Mạnh Sơn đã cho tôi và Phương mượn chiếc xe máy của vợ anh, nhờ đó tôi và Phương đã biết nhiều hơn về Sài Gòn. Cảm ơn anh Châu, chị Thanh, anh Minh Sơn, chị Phương kế toán, em Lan hành chính, anh Dân bảo vệ và rất nhiều người khác đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều trong quãng thời gian này.

Sau này, tôi còn nhiều dịp vào công tác tại Tp HCM nhưng do thời gian ngắn, mặt khác FPT HCM đã quá lớn mạnh nên ít có điều kiện gặp lại tất cả các anh chị và các bạn FPT HCM thời kỳ đầu. Có nhiều anh chị hiện đã giữ những cương vị rất cao trong bộ máy lãnh đạo FPT, và có nhiều anh chị cũng đã chia tay FPT, nhưng tôi mong rằng dù ở đâu, cương vị nào, mọi người vẫn sẽ không quên quãng thời gian đẹp đẽ đó với những kỷ niệm không thể nào quên.

FPTSMALL – LITTLE FPTERS

Dương Quỳnh Hoa
Trung tâm FPTSmall

"Trẻ con FPT xinh thật" - đó là nhận xét của không chỉ các phụ huynh FPT, mà bất cứ ai đã đến hay chỉ là đi qua ghé mắt, dí mũi vào cái cửa kính của Trung tâm FPT Small cũng đều nói như vậy. Chúng nó xinh thật ấy chứ, không phải "mẹ hát con khen hay đâu".

Đêm Trung thu 2002, sân vườn FPT 89 Láng Hạ chật cứng trẻ con người lớn. Hết thảy đã phải tròn mắt ngạc nhiên khi thấy những đứa vừa hôm qua là "Bống", là "Cún" trên sân khấu, đang nhún nhảy trong bộ áo tập màu hồng nơ trắng, tự tin thành thực trong từng động tác, đều tăm tắp theo tiếng nhạc playback của bài thể dục nhịp điệu dành cho tuổi thiếu nhi. Nhạc chậm lại, đến động tác chào khán giả, nhất loạt cả sáu cái bóng hồng cong mình uốn lõm, cả sân vườn ào lên. Trẻ con thì hò hét vỗ tay, người lớn thì xuýt xoa tấm tắc. Trước buổi biểu diễn, chị Hoà cứ ra vào "Rét lắm em ạ, thảm sân khấu lại ướt nữa, khéo mà chúng nó cảm lạnh thì bỏ xù". Nhưng các bé đồng thanh "Chúng cháu không thấy lạnh, ướt một tí khô ngay ấy mà". Thế mới biết trẻ con FPT đúng là những người kế cận các phong trào của bố mẹ chúng ở Công ty này.

"Các cháu có vui không?", "Chúng cháu thích lắm và tự hào nữa, vì được biểu diễn ở công ty của bố mẹ, trước các bạn con của bác H., con của chú T..." Thế là cô cháu có ngay ý tưởng, bắt tay vào dàn dựng một chương trình mới với mong ước được biểu diễn trước toàn thể cán bộ nhân viên Công ty. "Có cả các bác lãnh đạo công ty nữa nhé, tập chăm chỉ vào đây" - cả cô cháu thường xuyên nhắc nhở nhau. Trời mùa đông, có hôm vừa mưa vừa rét căm căm, vậy mà chúng nó đi vẫn đủ, có đứa viêm họng ho khụ khụ vẫn phải thay bộ tập múa (áo len, quần bông thì uốn dẻo, cuộn tay, mõ mòi sao được!). Tập tành mãi, mong chờ mãi. Khi thì FPT Small được thông báo "Hình như lễ tổng kết toàn công ty sẽ làm vào 24 Tết" rồi lại

ngày khác..., ngày khác.... Khi thì bị đe doạ "Chương trình lễ tổng kết toàn công ty dài lăm, sợ không có thời gian cho chúng nó đâu"... Cuối cùng, anh Hưng thông báo "Tiết mục của FPTSmall sẽ được xếp vào đầu chương trình, khoảng 8h hay 8h30 ngay sau khai mạc". Cô cháu hân hoan, chuẩn bị trang phục diễn.

Ngày mong đợi cũng đến, có đứa bỏ buổi lễ sơ kết học kỳ I, có đứa không đến trường nhận quà tặng cho học sinh giỏi xuất sắc học kỳ I,... cô cháu tập trung ở 89 Láng Hạ từ rất sớm, sang hội trường Trung tâm Chiếu phim quốc gia, phần son, váy áo, khăn vấn chỉnh tề, và lại đợi... Khai mạc, giới thiệu quan khách, giới thiệu chương trình lễ tổng kết. Và bài diễn văn của bác Bình. Cô cháu ngồi dưới chờ... Chỉ biết bác nói rất lâu, toàn là động vật hoang dã, có cả khủng long thời tiền sử nữa.

- Cô ơi cháu muốn đi vệ sinh
- Ông giờ chạy nhanh lên, bác ấy mà dừng là cô cháu mình phải lên ngay đây (mà biết lúc nào bác ấy dừng!!!).

Có lẽ do bác Bình nói hay quá, hút hết tâm trí của MC. Khi bác Bình kết thúc bài phát biểu, sau tiếng vỗ tay của toàn thể cán bộ nhân viên ngồi dưới, MC lên sân khấu giới thiệu ngay sang phần trao bằng khen cho những người đạt thành tích trong năm. "Chết rồi, chú ấy quên không giới thiệu tiết mục của chúng cháu." - bọn trẻ con nhao lên. Mắt bao công sức, bao nhiêu háo hức chả nhẽ lại mang về xó nhà múa cho ma xó xem à. Anh Hưng đứng dưới sân khấu, ngoắc tay ra hiệu nhưng MC không nhận ra. Thê là cô cháu bảo nhau, nhất định phải trình làng tiết mục này "kiếm củi ba năm đốt một giờ", đây lại chỉ là một khắc. Cô ẩn nút play máy CD, các cháu ùa ra sân khấu trong tiếng nhạc "Trống cơm". Sáu cô thôn nữ, váy lụa yêm đào, đầu đội khăn vấn, tự tin xinh như cô Tâm, gương mặt rạng rỡ... Những đôi tay, đôi chân thoăn thoắt, nhịp nhàng theo tiếng nhạc. Bên dưới hội trường, các bác, các cô, các chú gật gù, tay gõ gõ xuống bàn, châm đậm nhịp. "Như diễn viên chuyên nghiệp ấy nỉ!", "Con nhà ai thế?"...

Nhạc fade down, sáu cô Tâm xoay một vòng chào khán giả. "Roạt", một cô bé bị váy tụt xuống chân... Hoá ra là do nóng lòng sợ

muộn giờ biểu diễn nên bé chưa kịp ăn sáng, vòng eo giảm hơn bình thường. Cô đứng dưới sân khấu lúng túng. Thế mà cô bé vẫn bình tĩnh kéo váy lên, một tay giữ váy, một tay múa động tác chào khán giả. "Bản lĩnh thật!" - một chú nào đó đã phải thốt lên trong tiếng vỗ tay khen ngợi động viên của các bác lãnh đạo, các cô chú cán bộ nhân viên công ty.

Cô cháu rút sang sân vườn 89 Láng Hạ chuẩn bị cho tiết mục thứ hai. Ban nhạc LTV chiếm lĩnh sân khấu ở đây, cô phải ra thuyết khách "Cho chúng nó diễn trước, chúng nó lạnh quá". Lưỡng lự một hồi, các chú phải nhường sân khấu cho các cháu. Giai điệu Kalinka ngân lên du dương, âm áp, các cô Tấm bỗng chốc biến thành những cô gái Nga trong động tác múa vừa mềm mại vừa mạnh mẽ. Uỳnh...Uỳnh...tiếng giật gót giày xuống sàn sân khấu... Một anh chàng Nga không có trong biên chế đội múa. Anh này cũng xoay, cũng nhảy, cũng bật... Bọn trẻ con vừa múa vừa cười khúc khích "Bác Bình đấy!". Cả đám đông khán giả ở Sân vườn 89 Láng Hạ huýt sáo, hò reo, gào thét, vỗ tay... Thật gần gũi, thật thân thiết!. Một bác Tổng giám đốc, bận trăm công ngàn việc, luôn phải tiếp đón, hội đàm với toàn khách VIP mà lại tự nhiên, bất ngờ join cùng các cháu trong một tiết mục văn nghệ như vậy. Bọn trẻ con được biết, bác Bình không chỉ quan tâm đến đời sống vật chất tinh thần của các nhân viên trong công ty, mà bác còn rất quan tâm đến thế hệ tương lai của FPT.

Qua một năm, FPTSmall thực sự đã trở thành một sân chơi lành mạnh bổ ích cho các con FPT. Nơi đây đã thành điểm hẹn của bọn trẻ con mỗi khi hè về. Những câu trò chuyện "Anh có học tiếng Anh không? Em học cả mỹ thuật và cờ vua nữa đấy!", "Mai chị có đến FPT Small nữa không?", "Em có ở lại ăn trưa không, anh cũng xin mẹ cho ở lại"... luôn được tụi trẻ "tranh thủ" khi lấy ba lô, mũ áo để về.

Kết thúc khoá học tiếng Anh, cũng là lúc các cháu bắt đầu chuẩn bị cho một năm học mới ở trường phổ thông. Bọn trẻ chia tay thầy cô, chia tay nhau, chúng nó khóc hu hu, mắt mũi đỏ hoe. "Đúng là trẻ con!" - có phụ huynh đã nói vậy. Nhưng những giọt nước mắt trẻ thơ

Ấy đã chứng minh một thực tế: FPT Small đã trở thành một cái tên thân yêu đối với chúng nó. FPT Small đã trở thành mái nhà ấm áp tin cậy che chở chúng nó. Và sân chơi FPT Small đã gắn kết chúng nó lại với nhau như Công ty này - FPT - đã gắn kết bồ mẹ chúng trong một đại gia đình hoà thuận phú quý.

Xin cảm ơn các anh, các chị đã tạo cho con trẻ một FPT Small hôm nay.

CHỊ CỨ TIN Ở EM

Nguyễn Thị Dư
Công ty Truyền thông FPT

Thấy FOX thông báo tuyển nhân viên Thu ngân trên mạng, Cường “gà” ở FIS gọi cho tôi:

- Em giới thiệu cho chị một người, chị giúp em.
- Nam hay nữ?

- Nam, thằng này nhanh nhẹn, được việc lắm.

Nam, nghe có vẻ trùng tiêu chuẩn đăng tuyển số một của tôi rồi.
Tôi hỏi tiếp:

- Quan hệ với em như thế nào?
- Nó là bạn của thằng bạn em.

Nghe câu này, tôi lại chần chừ:

- Thế thì không được rồi, thu ngân phải dính đến hoá đơn, tiền nên phải có người bảo lãnh.

- Em đứng ra bảo lãnh được không chị? Bạn em toàn thằng tốt, nó sẽ chịu trách nhiệm với em.

Thật khó từ chối sau khi nghe Cường gà nói một thôi một hồi về “bạn thằng bạn” đến chóng cả mặt:

- Thôi được, bảo nó đến gặp chị xem sao đã.

Mấy hôm sau, có hai anh chàng đến xin gặp tôi, mang theo hồ sơ nói là được anh Cường ở FIS giới thiệu đến. Tôi lập tức chú ý đến anh chàng ngồi đối diện. Cao ráo, mặt mũi sáng sủa, hứa hẹn một mẫu người nhanh nhẹn, hoạt bát. Tôi khấp khởi mừng, quên cả xem trước hồ sơ. Hai cậu líu ríu chào tôi, vẻ mặt căng thẳng. Tôi cười, mở đầu câu chuyện tôi hỏi cậu bạn ngồi bên cạnh cậu ta:

- Bạn em à?

Anh bạn này nhỏ con, lùn đằng khác, gầy và đen nhẻm. Cái áo trắng cậu ta mặc tương phản một cách hài hước với làn da. Lại có vẻ kiêm lời. Tôi không mấy có cảm tình.

Tôi lại quay sang anh chàng điển trai, nói luôn sơ qua một số yêu cầu công việc. Tôi đề ý thấy cái cậu bé nhỏ cứ gật đầu liên tục sau

mỗi câu tôi nói, tôi nghĩ chắc đõ lời cho bạn. Tôi kết thúc câu chuyện:

- Tóm lại, công việc cũng không đòi hỏi nhiều, trung thực, nhanh nhẹn, giao tiếp tốt một chút là làm được, đầu tuần có thể bắt đầu ngay, cậu có hỏi gì không?

Anh chàng nhỏ bé lại gật đầu, mắt sáng bừng, láp lánh:

- Dạ không.

Tôi lấy làm lạ, cứ như là niềm vui của cậu ấy.

- Thứ hai đến nhé.

Tôi nói với anh chàng điển trai, nhưng cậu kia lại bảo:

- Dạ, em nhất định sẽ tới.

Đến lượt tôi thấy nghi ngờ, liếc nhìn bao hò so:

- Thế hai cậu đây, cậu nào là Trần Mạnh Cường, cậu nào đến xin việc?

Hoá ra cậu điển trai là bạn của Cường gà, cậu thấp bé nhẹ cân mới đến xin làm nhân viên của tôi.

Tôi nhìn anh chàng kia, ngán ngẩm thật sự và tìm kế trì hoãn:

- Công việc vất vả đấy, mỗi tháng phải thu ít nhất trên 600 hoá đơn, mưa nắng cũng không được quản ngại.

Cậu ấy như đọc được sự thất vọng của tôi, vội vã:

- Chị cứ tin em đi, nhất định em sẽ làm được, đủ số hoá đơn, đạt trên 97% thì thôi.

Cậu làm tôi ngạc nhiên, tôi còn chưa đề cập tới những chi tiết này:

- Sao em biết?

- Em đã đọc Sứ ký của chị rồi à, em biết công việc phải làm, nhất định em sẽ làm tốt. Cậu ấy nở nụ cười rạng rỡ, tự tin. Tôi gật đầu, dù sao bất kỳ một sự tìm hiểu trước nào về công việc cũng được đánh giá cao. Vả lại tôi không nỡ làm tắt đi cái tia lửa bừng sáng niềm tin trong đôi mắt cậu thanh niên trẻ này.

Cậu ấy được ba ngày training về cách sử dụng hệ thống quản lý cước Inside và các dịch vụ mà FPT cung cấp. Vẻ háo hức không giấu diếm, cậu ta nhận tập hoá đơn dày cộp và hăm hở lao ra đường. Ôi, những người trẻ tuổi, vội vã trước những thách thức, chắc lại vội vã thua cuộc thôi, tôi thầm nghĩ.

Chỉ hai ngày sau, sự cố đầu tiên đã đến. Cậu ấy gọi điện cho tôi trình bày rằng có một khách hàng phàn nàn rằng tiền cước phí Internet nhiều quá và từ chối thanh toán. Tôi kiểm tra trên Inside, phát hiện hóa đơn phát hành sai do cập nhật nhầm ngày hợp đồng và nói với cậu ta sẽ huỷ. Gần trưa, cậu ấy về, tôi yêu cầu trả lại hóa đơn cho văn phòng thì cậu ấy trả lời rằng:

- Nghe chị bảo huỷ em vo lại ném vào thùng rác nhà bà khách hàng rồi.

Tôi mắng cho cậu ta một trận:

- Tôi tưởng kiến thức kê toán tôi thiếu áy bất kỳ ai cũng có thể hiểu chứ.

Mặt cậu ấy nghẹt ra vài giây, không nói không rằng lao ra cửa. Khoảng ba mươi phút sau thấy cậu ta quay lại mang theo tờ hoá đơn nhau nát. Hú vía, tìm thấy rồi, may thùng rác chưa bị đổ mất. Tôi lại dặn dò cậu ta một hồi, cậu ta gật đầu lia lịa, ánh mắt nhìn tôi như quả quyết:

- Lần sau nhất định em sẽ làm tốt.

Đến chiều, tôi lại thấy cậu ấy hăm hở ra đường. Cậu ấy chọn những khách hàng đầu tiên, có vân A. Có một ông khách hàng tên Trương Đình Anh, nghe quen quen, địa chỉ 94 Tuệ Tĩnh, gần Công ty, lấy đi cho chắc ăn. Đến nơi, bấm chuông, một người đàn ông trạc 60 ra mở cửa:

- Bác cho cháu thu tiền Internet tháng 5.

Không hiểu sao ông ấy cứ nhìn hoá đơn, rồi lại nhìn cậu cười mãi, sau mới bảo:

- Cháu về 75 Trần Hưng Đạo mà thu, trên tầng 2 áy.

Cũng may cậu ấy mang hoá đơn về đưa cho tôi. Thấy tờ hoá đơn, tôi cười ngất, hoá ra account Đình Anh tạo ra để thử, quên không xoá nêu ra hoá đơn. Tôi bảo:

- Nhiều trặc quái, thế nào, có thấy chán không?

Cậu ấy thành thật:

- Đôi lúc, em cũng thấy buồn cho mình, chẳng được việc gì cả, nhưng cái gì mới bắt đầu lại chẳng khó khăn hả chị?

Rồi cậu lại quả quyết:

- Chị cứ tin tưởng ở em, nhất định em sẽ làm được, rồi đâu sẽ vào đây. Ánh mắt lấp lánh, nụ cười lại rạng rỡ, khuôn mặt như sáng bừng lên, lại tiếp tục lao ra đường.

Quả nhiên, đã nhiều tháng cậu ấy luôn nằm trong số các thu ngân của tôi đạt mức khoán về số lượng, tỷ lệ hoá đơn thu hồi được trong tháng, không quản ngại nắng mưa dài dầu, không e sợ trước bất kỳ khó khăn nào.

Có ai đó nói “Chiếc áo không làm nên ông thầy tu”. Dù ở đâu, ánh mắt lấp lánh kia sẽ luôn bừng cháy một thông điệp “Nhất định em sẽ làm được” Tôi nhìn theo bước chân cậu ấy, những mặc cảm lúc đầu tan biến dần và dậy lên trong tôi một niềm tin. Tôi tin rằng con người nhỏ bé kia có thể sải những bước dài trong đời, làm được những gì cậu ta muốn.

Hắn mọi người chưa quên màn trình diễn múa võ rất sôi động của FOX trong đêm Nôen 24-12-2002 - Nhân vật chính, cái cậu bé nhỏ, xinh xinh, dễ thương, mặc bộ quần áo đỏ “Ông già Nôen” chính là **Tmcuong**, nhân viên của tôi đây. Sau này tôi mới biết cậu ta là một võ sư, chuyên dạy võ vào buổi tối. Thật tiếc, ngày 13-9-2003 Cường vắng mặt, cậu ta đang xin tạm nghỉ một thời gian đi tập huấn tại miền Trung để chuẩn bị cho SEA Games vào tháng 12 này tại Việt Nam. Tôi tin cậu ấy sẽ trở lại.

CON ĐƯỜNG NÀO CHO FSOFT?

Phạm Anh Chiến
Trung tâm FSoft - HCM

Xuất phát

Từ khi công ty thành lập và bắt đầu bán máy tính, yêu cầu về việc hình thành bộ phận phần mềm đã được đặt ra. Tôi không rõ bộ phận phần mềm của FPT-HCM thành lập khi nào, chỉ biết nó có từ thời anh ChauHM, anh HùngNQ, anh HungNT còn là những lập trình viên có đẳng cấp đầu tiên. Chương trình Lương, chương trình tính Giá mà anh ChauHM và anh HungNQ viết cho VSP từ những ngày đó bây giờ vẫn còn chạy tốt và không hề phải sửa chữa nâng cấp gì thêm, mặc dù đã qua bao năm tháng và nhiều thay đổi.

Tuy nhiên, do đặc thù lúc bấy giờ, bộ phận phần mềm hoạt động không khác gì bộ phận đảm bảo của công ty. Nhiệm vụ chính là viết phần mềm để hỗ trợ bán máy và để cho có tiếng là công ty công nghệ thì phải có phần mềm. Ai cũng biết thời đó, bán một cái máy PC có khi lời đến cả 1.000USD trong khi phần mềm to lăm cũng chỉ vài chục triệu. Do đặc thù này, đa số các hợp đồng phần mềm đều do anh ChauHM, các bộ phận khác chuyển qua và một phần do anh HùngNQ tự kiêm. Doanh số một năm khoảng một tỷ đồng và năm bảy nhân viên. Lúc này tên giao dịch của FSOFT là FSS (Xí nghiệp giải pháp phần mềm)

Xuất hay là chết

Đến những năm 1998, giá máy tính bắt đầu giảm mạnh, Việt Nam đã bắt đầu “lắp ráp” máy tính nhái giá rẻ, buôn bán máy không mang lại lợi nhuận như trước, FPT trở thành số một của làng tin học thì các Sếp bắt đầu nghĩ đến viễn cảnh 2005, 2010 chúng ta sẽ làm gì? Có người dự đoán lúc đó người ta sẽ bán phần mềm có khuyến mãi máy tính(!). Hàng loạt các định hướng cho 10 năm tiếp theo được cân nhắc, Ban lãnh đạo FPT quyết định chọn phần mềm và xuất khẩu phần mềm là con đường duy nhất để trở thành Tata hoặc Infosys của

Việt Nam trong tương lai. Tất nhiên, mọi người còn rất hồ nghi về định hướng này. Ngay lập tức một chiến dịch đả thông tư tưởng được thực hiện, hội nghị Diên Hồng, hội nghị cán bộ công nhân viên FPT Hà Nội, FPT-HCM, hội nghị riêng với phần mềm được tổ chức liên tục nhằm thống nhất quan điểm “Tập trung vào phần mềm”. Tôi nhớ lúc đó, trong mọi cuộc họp, cuộc ăn chơi nào mọi người đều hô khẩu hiệu “Xuất khẩu hay là chết” hay “Phần mềm hay là chết”, lúc đầu có người ác ý hoặc có đầu óc khôi hài liền hô theo “Chết - chết - chết”, tuy nhiên, sau đó mọi người cũng thống nhất với nhau cùng hô “Xuất- xuất-xuất”.

Chuẩn bị

Với tương lai mà hợp đồng từ Mỹ chảy về như suối được đưa ra, bộ phận phần mềm lấy tên là Trung tâm phát triển phần mềm xuất khẩu (FSD), anh TùngLT một chuyên gia cao cấp của làng tin học Thành phố Hồ Chí Minh được mời về để chuẩn bị cho cơ hội mới này. Lúc đó, các hợp đồng trong nước chỉ thực hiện cầm chừng và để rèn quân, chúng ta tập trung vào tăng nhanh quân số về chất và về lượng. Ngày làm việc 12 tiếng bao gồm từ 7h đến 9h học Anh Văn, 4h đến 7h học chuyên môn. Quân số tăng lên rất nhanh từ 10 người lên đến 30, Aptech ra đời nhằm lắp vào chỗ trống thiếu nhân lực của các trường đại học, trung tâm tài năng trẻ, các sinh viên khá, giỏi năm cuối ở các trường được cấp máy tính, học bổng để ra trường có thể làm cho FSD (không thì bọn khác lây mât). Ngoài ra, quy trình ISO được áp dụng vào công việc phát triển phần mềm để đảm bảo cho quy trình sản xuất phần mềm chuyên nghiệp. Trong thời gian này, bài hát “Phần mềm ca” cũng ra đời để cỗ vũ tinh thần các lập trình viên của FPT. Sau này để thống nhất tên gọi với Hà Nội và để cho Tây thấy rằng ta tuy hai nhưng là một, FSD đổi tên thành FSOFT nhưng cái tên Việt Nam “Trung tâm phát triển phần mềm xuất khẩu” thì vẫn không bỏ.

Kết quả bước đầu

Việc xuất khẩu phần mềm gấp rất nhiều khó khăn, để cho tập trung hơn, FPT-HCM chuyển toàn bộ chức năng xuất khẩu cho Fsoft Hà Nội đảm nhiệm. Với đội ngũ đông đảo các lập trình viên tài năng, quy trình ISO hiện đại nhưng không làm xuất khẩu nữa FSOFT sẽ làm gì? Trước sức ép phải có công việc để làm cực kỳ mạnh mẽ, bộ phận kinh doanh của FSOFT được thành lập để tự mình cứu mình. Bộ phận này cũng đã góp một phần cho BGĐ FPT-HCM, BGĐ FSOFT giải toả bớt áp lực về kiểm việc và hình thành những nền tảng đầu tiên cho công tác Marketing của FSOFT. Tuy không thành công lắm trong xuất khẩu phần mềm nhưng FSOFT đã vượt qua được nhiều thử thách để trở thành lớn mạnh như ngày hôm nay với doanh số gần 10 tỷ đồng và số cán bộ nhân viên gần 70 người, FSOFT đã có những hợp đồng lớn đến 1-2tỷ đồng và là một đơn vị kinh doanh thực sự đối với công ty.

Thành công của FSOFT ngày hôm nay và đặc biệt trong năm 2002 có sự đóng góp rất lớn của BGĐ FPT-HCM với các cuộc họp giao ban với FSOFT hàng tuần, đặc biệt là anh ChauHM với các hợp đồng lớn anh mang về từ VSP, anh TùngLT với dự án Chính phủ điện tử. Đội ngũ FSOFT tuy đã có những bước tiến lớn nhưng vẫn chưa đủ rộng và đủ kinh nghiệm vẫn là nỗi lo ngày đêm của anh HùngNQ. Để tiếp tục vững bước tiến lên, mang lại doanh số lớn và lợi nhuận lớn hơn nữa, FSOFT cần phải có những định hướng mới mang tính đột phá như:

Đẩy mạnh thâm nhập vào thị trường ERP

ERP luôn là lĩnh vực mang lại doanh số và lợi nhuận tốt trong phần mềm. Việc tham gia thị trường này của FSOFT còn rất không chuyên nghiệp, chúng ta cần hiểu rằng doanh số và lợi nhuận từ ERP mang lại từ công tác Marketing, tư vấn và triển khai phần mềm chứ không phải từ công tác Customize sản phẩm ERP. Việc FSOFT hiện nay tập trung phát triển đội ngũ kỹ thuật cho ERP là cần thiết nhưng cần hơn vẫn là đội ngũ Kinh doanh và Tư vấn.

Xây dựng tên tuổi FSOFT và sản phẩm trên thị trường

Từ khi thành lập đến nay, FSOFT luôn phát triển các dự án mà không chú trọng đến việc phát triển sản phẩm và tên tuổi. Chính việc này đã làm FSOFT mất đi nhiều khách hàng có nhu cầu phần mềm vừa và nhỏ. Việc xây dựng các dự án luôn mới dẫn đến việc FSOFT luôn bị áp lực bởi việc phát triển đội ngũ TeamLeader, Project Manager cho mình và không biết bao nhiêu cho đủ. Mặc dù đã tập trung người giỏi, có kinh nghiệm vào các dự án nhưng dự án luôn trễ hẹn và vượt quá ngân sách cho phép. Các dự án lỗ của FSOFT cũng chiếm một tỷ lệ không nhỏ. FSOFT đã không khai thác được một trong các đặc tính quan trọng nhất của phần mềm là khả năng “Tái sử dụng”. Để đảm bảo mục tiêu tăng nhanh doanh số, lợi nhuận mà không chịu sức ép quá lớn về nhân lực, con đường duy nhất là phát triển sản phẩm, xây dựng đội ngũ Marketing đủ mạnh để bán sản phẩm và xây dựng đội ngũ tư vấn, triển khai sản phẩm.

Xây dựng lực lượng chủ lực

Sau khi đã đầu tư vào ERP và sản phẩm, chúng ta vẫn phải xây dựng đội xung kích, tiên phong để đảm bảo thực hiện các cú đấm chủ lực của FSOFT trên thị trường. Đội chủ lực này chuyên thực hiện các dự án lớn, dự án phức tạp, công nghệ cao (với lợi nhuận và doanh số cao), xây dựng sản phẩm mới có khả năng bán nhiều trên thị trường, thực hiện cung cấp nhân sự cho thuê có chất lượng cao.

Xây dựng đội ngũ các công ty vệ tinh

Với những dự án khác, FSOFT nên tiến hành Oursource ra ngoài cho các công ty vệ tinh. FSOFT chỉ nên nắm giữ những khâu quan trọng nhất để đảm bảo chất lượng phần mềm và đảm bảo lợi nhuận cao như khâu phân tích, thiết kế và quản lý dự án. Với đội ngũ các vệ tinh có thể coi như các phòng lập trình và triển khai của FSOFT mở rộng, sức mạnh trên thực tế của FSOFT được nhân lên rất nhiều nhưng FSOFT không phải tốn quá nhiều công sức để chăm sóc và phát triển sức mạnh này.

Thay cho lời kết

Nếu làm được như vậy, tôi hy vọng một viễn cảnh FSOFT có khoảng trên 100 nhân viên, 10 công ty vệ tinh với khoảng 100 nhân viên nữa, doanh số từ 2-3 triệu USD và lợi nhuận cao là có thể đạt được. Tất nhiên, trong viễn cảnh này, các Fsofters sẽ là những người được hưởng lợi ích đầu tiên vì những đóng góp của mình.

Nhân dịp năm tâm linh của FPT-HCM, xin đóng góp một ý kiến với hy vọng vào sự phát triển của FSOFT nói chung và FPT-HCM nói riêng. Tôi vẫn nhớ mãi câu nói của anh ChâuHM “Muốn thành công phải tự tạo cho mình sức ép, rủi ro và thách thức” cũng giống như ý tưởng của Microsoft “Đốt các chiến thuyền khi sang sông”. Người Việt Nam vốn rất giỏi khi bị ép đến cùng đường, tôi tin khi chúng ta tự tạo cho mình các thách thức và sự rủi ro, chúng ta sẽ vượt qua và thành công.

SỬ KÝ VIẾT TIẾP

**Nguyễn Văn Khoa
Công ty Truyền thông FPT**

Tiết trời đã sang thu, không còn cái nóng tháng 7 hầm hập nữa, chiều nay tôi lại ngồi trên mặt nhìn mấy cái lá khẽ rụng trước cửa nhà.

Đã là sử ký, tôi hứa với mình sẽ viết những gì mà tôi với FOX đã trải qua, năm 2001 - năm Ân tượng FPT, tôi đã thực hiện phần đầu sử ký của mình (từ tháng 7 năm 1997 đến tháng 8 năm 2001) - rất may mắn và hãnh diện là bài của tôi đã được đăng trong Sử ký 13 năm FPT và tất nhiên, lần này tôi cũng hy vọng là bài viết của mình sẽ được đăng.

Tháng 3 năm 2001 cũng là một thời điểm hết sức đáng nhớ trong sự nghiệp của tôi, người em, người đồng nghiệp của tôi - Ptduc được cân nhắc lên nắm giữ vị trí quan trọng tại FOX - Trưởng phòng Marketing. Tôi lúc đó vừa thấy lo, vừa thấy mừng; lo vì thiếu PtDuc là tôi mất đi một trợ thủ đắc lực, mất đi một nhân viên kinh doanh tuyệt vời, nhưng cái mừng có lẽ nhiều hơn cái lo, mừng vì PtDuc đã khẳng định được vị trí và khả năng của mình với BGĐ FOX. Hai anh em đã có những đêm gần như thức trắng để bàn về công việc, về tương lai của Đức. Hồi đó tôi chưa lập gia đình, ở với mẹ, mà mẹ tôi thì một năm đi công tác đến 9 tháng, do vậy Đức thường về nhà tôi ngủ. Khi về Đức chỉ cần gọi điện về nhà thông báo với bố mẹ là hôm nay con ngủ nhà anh Khoa - thế là OK. Tôi còn nhớ là lần nào cũng thấy PtDuc mò xuống bếp tìm đủ đồ ăn, sau đó khoảng 15 phút thì lao vào toalet, về sau mới biết là cu cậu bị "Apple", thế là từ lần sau, trong tủ lạnh nhà tôi lúc nào cũng có 2-3 quả đu đủ dành cho hắn..

Lúc đó nói là dậy dỗ thì hơi quá, tôi chỉ dám nhận là đã truyền lại cho Đức toàn kinh nghiệm của mình, những điều mà tôi tâm huyết trong suốt thời gian làm việc tại FOX và FPT. Trong suốt nửa năm,

tôi với Đức thường xuyên hội ý với nhau, lúc nào bận không nói chuyện được là cu cậu gửi mail cho tôi.

Tôi đã thực hiện được 2 lời hứa với bố mẹ Đức, một là giúp cu cậu phát triển hết khả năng, tài nghệ; một là động viên cu cậu lấy vợ (điều này không chắc lắm) nhưng dù sao thì tôi luôn hy vọng đã và sẽ có những lời khuyên tốt với PtDuc

Tôi thật sự hài lòng và hãnh diện thấy PtDuc đã trưởng thành và đứng vững trên cương vị Trưởng phòng. Giờ đây thời gian hai anh em nói chuyện với nhau không còn nhiều như ngày trước, có khi đến hàng tháng trời mới gặp nhau, giờ này cu cậu và gia đình đã chuyển vào công tác lâu năm tại FOX HCM, tôi luôn thầm ước trong lòng mình PtDuc sẽ đảm đương tốt nhiệm vụ của mình tại HCM và là một người trụ cột trong gia đình.

Tháng 5/2001, tôi tiếp tục giữ nhiệm vụ Trưởng phòng Quảng cáo và Phát triển, lúc đó quân số của phòng đã đạt con số 20, khi đó trong tay tôi có một đội ngũ nhân viên thật sự hùng mạnh: HiếuC - nay thay vị trí tôi giữ chức vụ Trưởng phòng Internet doanh nghiệp, Minh Hường - đang du học tại Úc, Thu Trà - du học tại Pháp. Năm 2001 là năm mà tôi dành trọn thời gian và sức lực của mình để đào tạo cho đội ngũ các key person. Mỗi người một có thế mạnh, có điểm yếu của mình, tôi đã giúp các em phát huy sở trường của mình, lấp dần đi những điểm yếu và nâng cao kỹ năng bán hàng cũng như sự tận tâm với Công ty.

Ngoài thời gian trên, tôi vẫn phụ giúp anh Thắng còng trong việc điều hành hệ thống cung cấp dịch vụ Internet của FOX. Thế là thầm thoát đã làm việc cùng anh Thắng còng được 3 năm. Hồi đó tôi xác định mình: Nếu muốn kinh doanh tốt trong lĩnh vực công nghệ cao và Internet thì mình phải nắm rất chắc về kỹ thuật. 3 năm làm việc với “thầy” Thắng còng - cho tôi được phép gọi như vậy. Tôi thật sự đã học được nhiều điều, không chỉ về chuyên môn mà về cách sống, cách làm việc nghiêm túc và cách giải quyết vấn đề. Với “thầy” Thắng - mọi thứ chỉ nói một lần, nhiệm vụ của tôi là phải lĩnh hội và không được quên, vì nếu hỏi lại vấn đề đã được giải thích thì chắc

chắn sẽ ăn măng ngay tức thì. Thế là có những điều được giải thích tuy không rõ nhưng tôi cũng phải gật đầu, những gì không rõ thì phải đọc thêm tài liệu và hiểu dần. Cũng may là có sự đam mê kỹ thuật của mẹ truyền lại, tôi dần dần nắm bắt được những gì căn bản của công nghệ, của Internet. Đối với dân “ngoại đạo kỹ thuật” như tôi thì lĩnh hội một kho kiến thức khổng lồ về máy tính quả thật là một điều khiến tôi cũng cảm thấy khâm phục bản thân mình. Cũng may hồi đó những gì học được của “thầy” Thắng còm là tôi có cơ hội được thực hành ngay vì công việc lúc đó là giúp “thầy” Thắng điều hành toàn bộ hệ thống mạng cung cấp dịch vụ Internet của FOX.

Quả thật tôi thấy mình bỏ ra 3 năm làm kỹ thuật là hoàn toàn không hoang phí, tuy trái với ngành học Kinh tế của tôi nhưng thật sự khi ra kinh doanh, đặc biệt là các dự án lớn thì tôi thấy rằng nếu mình không nắm được công nghệ thì coi như mất đi 50% cơ hội kinh doanh.

Tháng 9/2001 là tháng có ngày lễ trọng đại với toàn bộ người FPT, nhưng đối với tôi thì tháng 9/2001 quả là một thời điểm không thể quên đến tận bây giờ. Cụ thể là các phòng có chức năng kinh doanh của FOX lúc bấy giờ lương của anh em phụ thuộc vào doanh số trong tháng. Tháng 9 do mải mê với các hoạt động ngoại khoá, tham gia diễn tập văn nghệ, phòng Quảng cáo của chúng tôi đã không tập trung sức lực cho hoạt động kinh doanh của mình, hậu quả là tháng đó doanh số tụt giảm thảm, chỉ bằng 15% so với các tháng khác, thế là diễn văn nghệ cũng chẳng được giải gì (vì nghe nói Ban giám khảo chẳng có ai thích FOX - có diễn hay nữa, chuyên nghiệp nữa thì cũng đừng mơ là nhận được giải cao), thể thao cũng ỳ ạch mà lương bổng của mọi người trong phòng thuat giảm kinh khủng, thậm chí có những sale man tiền lương không đủ trả tiền điện thoại di động. BGĐ FOX họp lên họp xuống với phòng tôi, lúc đó tôi hiểu rằng có những cái cần phải xử lý một cách linh hoạt và mềm dẻo, nếu mình khéo hơn nữa trong cách điều hành thì công việc kinh doanh vẫn hoạt động suôn sẻ (hồi đó là phòng tôi đóng góp 90% quân số tham gia chương trình thể thao, văn nghệ 13/9).

Đối với tôi, tháng 9/2001 là mốc thời gian đánh dấu tôi chính thức “giải nghệ”, từ năm 98 đến 2001, năm nào tôi cũng tham gia các hoạt động STC của Công ty với hết khả năng của mình, nào là giả gái đóng múa Ấn Độ, giả cave mon trón, gợi tình trong vai diễn (hồi đó tôi hay đóng cùng PtDuc), xé quần, xé áo, mặc đồ bikini múa Latinh trước mặt Ban giám khảo. Thế là sau đó các anh như Thành Nam, SơnTT, chị HảiVT, HuệNT... thường hỏi tôi sao không xuất hiện trên sàn diễn, lúc đó tôi thường trả lời: “Em già rồi, để cho lớp trẻ họ thể hiện” - Nói thế nhưng tôi cũng thấy tiếc vì biết rằng mình sẽ không bao giờ tham gia các hoạt động biểu diễn mang đậm màu sắc STC của Công ty nữa.

Đã là nhân viên của FPT, không ai có thể quay mặt lại với nền văn hoá của Công ty mình, chính những suy nghĩ đó, tôi đã lên chương trình đào tạo cho nhân viên mới của mình là sau mỗi buổi học về nghiệp vụ sẽ hát những bài hát trong “Sách đỏ FPT”, quả thật điều đó đã đạt được những thành công ngoài sức tưởng tượng của tôi, mọi người đều cảm thấy không còn mệt mỏi của một ngày làm việc cật lực cộng với 2 tiếng học thêm ngoài giờ.

Khép lại năm 2001, phòng Quảng cáo và Phát triển của chúng tôi có kết quả kinh doanh rất khả quan - đạt 115% kế hoạch đặt ra và góp phần hoàn thành kế hoạch kinh doanh của FOX và tôi bắt đầu thu xếp cho công việc cá nhân của mình - Lấy vợ!

Tháng 1/2002, khi đó tôi đánh giá đội ngũ nhân viên kế cận của mình đã đạt đến mức tinh nhuệ, hệ thống đã đi vào hoạt động ổn định nên các công việc trợ giúp anh Thắng còm cũng không còn nhiều. Lúc đó tôi tập trung vào các dự án làm Web lớn và không quên dắt HiếuLC đi cùng.

Báo điện tử VnExpress lúc đó được BGĐ FOX đánh giá sẽ là một phương tiện kinh doanh quảng cáo hiệu quả, nhưng do các công ty, doanh nghiệp, tổ chức chưa đánh giá cao loại hình quảng cáo này nên tôi tập trung vào việc xây dựng các mối quan hệ với các khách hàng thường xuyên có quảng cáo trên các phương tiện thông tin đại chúng. Và thị trường TP.HCM được đánh giá là thị trường đầy triển vọng do

vậy các khách hàng lớn cũng được chúng tôi đặc biệt quan tâm từ khu vực này.

Cuối tháng 2, tôi cùng sép Đình Anh vào TP.HCM với mục tiêu tối mật, nhiệm vụ của tôi là khảo sát tình hình tại TP.HCM, ngoài ra còn phục vụ các khách hàng dự án lớn của FOX là: Pacific Airlines, Unilever, Xí nghiệp phục vụ mặt đất Tân Sơn Nhất (TIAGS)... thế là tôi ở lại TP.HCM trọn vẹn tháng 3/2002 lang thang khắp mọi xó xỉnh của Sài Gòn, xây dựng các mối quan hệ để chuẩn bị cho các hoạt động kinh doanh, nâng cấp khả năng cung cấp dịch vụ.

Nhưng cũng trong thời điểm đó, ở Hà Nội vợ chưa cưới ngày nào cũng gọi điện 3-4 lần giục ra sớm để chuẩn bị cho đám cưới vào tháng 4/2003. Công việc lúc đó cũng lu bu nên tôi không dứt ra được để về Hà Nội. Mãi đến ngày 1/4/2002 tôi mới về đến HN, ngay hôm sau là phải đi chụp ảnh viện để chuẩn bị cho đám cưới 4/4/2002. Thú thật tôi thấy thật “ác mộng” khi đi chụp ảnh viện, đèn từ 2h chiều mà ngồi đợi đến 7h tôi mới được chụp, người lúc đó thì mệt nhưng phải cố gắng hết sức để tươi tinh néu không lên ảnh trông sẽ “thè thảm”. Quần nhau với mấy lão phó nháy đến tận 9h30 tối, người đói là vì mệt, tôi ra về mà sợ đến tận bây giờ.

Ngày 4/4/2002 tôi làm đám cưới, vì ngại làm nhiều lần nên hai vợ chồng quyết định tổ chức cả hai nhà trai - gái vào một buổi, thế là đông quá nhưng mà vui, đến tận bây giờ tôi vẫn áy náy vì biết rằng có những anh chị FPT đến dự nhưng tôi không kịp đến cảm ơn, qua đây tôi cũng rất mong nhận được sự thông cảm của các anh các chị và gửi tới các anh các chị lời cảm ơn chân thành nhất. Hôm đấy không biết như thế nào mà gói quà của Công ty tặng lại bị vỡ, tôi nhớ cái máy xay sinh tố bị vỡ, máy hôm sau nói chuyện với chị Hoà, chị bảo mang lên chị đổi cho nhưng do nhiều việc quá nên quên mất, có lẽ tôi sẽ hỏi vợ xem cái máy xay sinh tố đó đâu để lên nhờ chị Hoà đổi giúp vào ngày mai.

Tháng 6 năm 2002, tôi và HiếuLC tham gia vào dự án xây dựng Website cho SEA Games 22 lần đầu tiên tổ chức tại Việt Nam, phải nói là lúc đó thì khả năng của FOX hoàn toàn có thể làm được nhưng khó khăn nhất vẫn là vấn đề thống nhất giữa các vị ở Ủy ban Thể dục

Thể thao với các đơn vị tham gia các gói thầu. Thật sự mà nói lúc đó mới thấy sự yếu kém của hệ thống lãnh đạo ngành TDTT, việc thì bàn lên bàn xuống nhưng để quyết định việc gì thì chẳng có ai dám quyết. Mọi công việc xử lý đều lúng túng, nếu chưa biết làm thì phải học hỏi hoặc tham khảo kinh nghiệm ở mọi nơi, nhưng điều này các vị quan chức nhà ta thì giấu dốt nên việc nó cứ đùn lên hàng tá mà chẳng thấy giải quyết được việc gì.

Đầu tháng 7/2002, tôi quay trở lại TP.HCM để tiếp tục phục vụ các khách hàng lớn của FOX, tuy không ở hẳn trong đó như hồi đầu năm nhưng một tháng tôi ở TP.HCM hai tuần, doanh số của các khách hàng này chiếm gần 35% tổng doanh thu năm 2002 của phòng Quảng cáo và Phát triển.

Ở Hà Nội, các hoạt động kinh doanh khác đều đi vào quỹ đạo và hoạt động ổn định, Internet Card FPT của FPT đã có chỗ đứng trên thị trường Hà Nội. Với tình hình kinh doanh khả quan, BGĐ FOX tập trung sức lực để triển khai giấy phép IXP, bắt tay vào tìm kiếm các đối tác cho thuê kênh quốc tế và Internet.

Việc triển khai giấy phép IXP đánh dấu một bước ngoặt lớn của FOX, từ trước đến nay đường truyền Internet Quốc tế phải thuê lại của VDC - đối thủ cạnh tranh quyết liệt của FPT, chính vì điều này mà FPT phải chịu rất nhiều những áp lực về đường truyền, về mức giá và các điều kiện trái ngoe do đối thủ cạnh tranh đề ra.

Nhận thức được rằng nếu triển khai thành công kênh quốc tế riêng biệt, không phụ thuộc vào VDC thì các cơ hội kinh doanh mới của FOX sẽ mở ra và đặc biệt là chất lượng dịch vụ được nâng lên một cách rõ rệt.

Ngoài nhiệm vụ điều hành các hoạt động kinh doanh của phòng Quảng cáo và Phát triển, tôi được giao nhiệm vụ trợ lý chị Hact trong các công việc giấy tờ, quan hệ, thủ tục với các đối tác và anh Thắng còm triển khai hệ thống IXP.

Hàng ngày, tôi phụ giúp anh Thắng lắp đặt Trung tâm điều hành mới tại 89 Láng Hạ, phải nói là kinh qua các lần sửa, xây mới phòng máy chủ điều hành mạng, thì lần này NOC (Network Operator Center) của FOX đã đạt được tiêu chuẩn cao nhất, máy móc hiện đại

nhất cùng với sự đầu tư về tài chính đầy đủ của BGĐ FOX. Phòng ốc rộng rãi, hệ thống cáp quang, cáp mạng, cáp điện cao thế được lắp đặt qui củ và khoa học, tủ rack cao ngất trời, xếp gọn ghẽ không khác gì một data center của Tây. Tôi còn nhớ như in, lúc đấy là 3h sáng, tôi đang lúi húi cùng Cường - kỹ thuật qui hoạch hệ thống dây mạng thì nghe thấy một tiếng “Oái...” của anh Thắng còm, tôi và Cường giật mình quay lại, thấy anh Thắng vừa thả miếng sàn Mero nặng khoảng chục kg đánh rầm một cái - anh Thắng bảo: “Điện giật”... thế là 3 anh em tỉnh cả ngủ, không ai dám sờ vào hệ thống sàn giả, chẳng ai bảo ai mỗi người lấy một đôi dép tông có đi vào chân, tay lăm lăm cái bút thử điện đi dò khắp nơi, dí vào đâu có sắt là chỗ đáy đèn đỗ quạch, tìm mãi đến 6h sáng mà chẳng thấy chỗ nào bị dò điện, mấy anh em rủ nhau đi ăn sáng uống cafe. 8h, ba anh em quay về NOC, tay lại cầm bút thử điện dí lung tung nhưng lạ thay chẳng thấy đèn đỗ, liều mạng sờ tay vào chỗ anh Thắng bị giật điện nhưng chẳng thấy gì - kỳ lạ anh em đoán là có ma hay lúc đêm qua do đói, người yếu nên điện nó mới giật, nhưng không giải thích được là tại sao đêm qua đèn bút thử điện đỗ rực mà đến sáng thì lại hết? Phải đến 2 hôm sau anh Thắng còm mới phát hiện ra vấn đề, có 1 con ốc khoan qua sàn vào tường trúng sợi dây điện ở công tắc 2 chiều, nếu tắt điện bằng công tắc ở phòng ngoài (thì điện xông vào phòng, nếu tắt bằng công tắc ở phòng thì không sao). Hú hồn.

Tưởng rằng thoát được VDC mọi chuyện sẽ ổn thoả thì lại vướng vào VNPT - Bố đề của VDC, thế là FOX lại sa lầy vào một loạt các khó khăn khác. Phải nói rằng hệ thống VNPT là nơi có thời gian xử lý công việc một cách máy móc và rườm rà nhất tôi gặp phải, từ phòng nghiệp vụ dưới tầng 2 lên phòng kế hoạch tầng 3 phải có công văn, mà đã là công văn thì phải có người ký, mà người ký là các sếp, sếp lại thường xuyên đi họp, đi công tác nên mỗi công đoạn xử lý phải mất từ 10-15 ngày.

Tôi và chị Hà CT phải “phục kích” từng vị để nhờ họ triển khai phần thủ tục giấy tờ cho nhanh, đi nhiều đến nỗi cái xe máy mới mua mà vèo một cái hết gần 1 vạn km trong vòng 4 tháng.

Thực ra mà nói, VNPT cũng chẳng mặn mà gì khi triển khai cho FPT vì họ thừa biết rằng khi đó sẽ tạo điều kiện tốt hơn cho FPT cạnh tranh với VDC, miếng bánh béo bở mà đúra con đẻ của họ đang ăn sẽ phải nhường lại một phần cho FPT, thế là họ hành hạ chúng tôi, nhiều lúc tôi thấy nản chẳng thiết tha làm gì nữa, gỡ được tắc ở VNPT thì lại kẹt ở Bưu điện Hà Nội, chỉ có mỗi một sợi cáp 40m từ tầng hầm toà nhà 75 Đinh Tiên Hoàng lên tầng 5 - Đài ITMC của VTI1 mà họ cũng phải làm đầu tư với lý do hết sức đơn giản - hết cáp cho FPT, chỉ còn cáp phục vụ các công tác nghiệp vụ, cáp này không cho các đơn vụ ngoài VNPT thuê. Thế là tôi với chi Hà lại xông vào cuộc chiến với Bưu điện Hà Nội, cũng may là những quan hệ tốt của FPT với Bưu điện HN từ hồi xây dựng tông đài số 1280 đã giúp ích rất nhiều cho công đoạn này.

Thế là đến cuối tháng 10/2002, sau gần 4 tháng từ khi nộp đơn yêu cầu kênh thuê riêng Quốc tế của FPT đã thông kênh, hệ thống chạy nhanh vù vù. Tôi thật sự khâm phục khả năng làm việc của anh Thắng còm. Từ khi anh chuyển lên điều hành ở 89 Láng Hạ, toàn bộ công việc chỉ có một mình anh làm, kênh quốc tế này FOX chưa từng làm lần nào nhưng tôi hoàn toàn không bất ngờ khi anh Thắng đâu nói thiết bị và thông báo thông kênh ngay lập tức. Quả thật đại cao thủ.

Tháng 11/2002 FOX chính thức chuyển khách hàng của mình sang sử dụng kênh Quốc tế trực tiếp (không đi qua VDC), tốc độ và chất lượng đường truyền được nâng lên một tầm cao mới, khách hàng đều thoả mãn với những gì mà FPT mang đến cho họ. Dân sành Internet sử dụng dịch vụ của FPT đều đánh giá cao hơn hẳn VDC. Tôi thực sự hạnh phúc khi đã góp một phần công sức của mình vào bước ngoặt lớn lao này của FOX.

Tháng 12/2002, sau khi hệ thống IXP của FOX đã đi vào ổn định, tôi được mời lên gặp BGĐ để bàn về các hướng mở rộng dịch vụ mới. Phải nói rằng ở FOX mọi việc đều được BGĐ bàn luận trước khi quyết định. Lần này cũng vậy, bài toán của chúng tôi là: Việc mua đường truyền trực tiếp Quốc tế tuy có hơi đắt nhưng nó đem lại chất lượng cao hơn, chính vì giá đầu vào cao nên phải đẩy mạnh dịch

vụ kênh thuê riêng và các dịch vụ truy cập Internet băng thông rộng (Broadband). Thực sự ra các dịch vụ trên được cung cấp từ trước nhưng do chưa có sự đầu tư về người, công nghệ và FPT phải phụ thuộc vào đường truyền thuê lại của VDC nên FOX có rất ít khách hàng sử dụng dịch vụ này. BGĐ đưa ra ý kiến là tôi chuyển sang lập phòng mới, chuyên kinh doanh các dịch vụ viễn thông, cung cấp giải pháp tổng thể cho các khách hàng Enterprise. Và tất nhiên tôi đồng ý với ý đồ của BGĐ vì từ xưa đến nay tôi kiêm nhiệm bán dịch vụ kênh thuê riêng cùng với các dịch vụ Web. Bây giờ thì có điều kiện rồi, có đường truyền tốt, có đầy đủ người phục vụ và đặc biệt là được được sự hỗ trợ của BGĐ.

Tháng 1/2003, tôi chính thức chuyển sang phòng mới - phòng Dịch vụ Viễn thông, HiếuLC lên thay tôi ở vị trí trưởng phòng Quảng cáo và Phát triển. Thé là tâm nguyện của tôi dành cho PtDuc, HiếuLC, ThuyNhung đã hoàn thành, tôi cảm thấy hân diện vì có một đội ngũ kế cận tuyệt vời. Giờ đây họ đang đảm nhận những chức vụ quan trọng tại FOX.

Sau khi thành lập phòng Dịch vụ Viễn thông. Tôi lập tức bắt tay vào xây dựng đội ngũ cộng sự của mình vì biết đây là yếu tố tiên quyết, để đảm bảo tiến độ kinh doanh của phòng và của FOX, tôi được ưu tiên lựa chọn những người giỏi nhất của phòng Phát triển thuê bao và phòng Hỗ trợ kỹ thuật. Lúc đó ngoài tôi còn có 5 người, nhóm tiếp thị gồm: Quang, Tú, Cường (chuyển từ phòng Phát triển thuê bao), nhóm kỹ thuật có Việt Anh, Tường Linh (chuyển từ phòng Hỗ trợ kỹ thuật). Ngay những tháng đầu tiên chúng tôi đã có các khách hàng lớn sử dụng kênh thuê riêng Internet như: Vietcombank, Bộ Tài Chính, Bộ Khoa học Công nghệ, Học viện tài chính....

Công việc của tôi lúc đó là tập trung vào kinh doanh và nâng cao nghiệp vụ bán hàng, kỹ thuật cho các nhân viên mới của phòng, gọi là mới cho oai nhưng thực chất đều là những người đã công hiến cho FOX từ 2 năm trở lên. Nhưng do tính chất công việc của phòng là hoàn toàn mới với công nghệ thay đổi hàng ngày, bỏ qua phần làm quen với nhau, chúng tôi lao vào việc tìm kiếm khách hàng mới, dù đỡ khách hàng của VDC. Chính vì mải mê với công việc nên nhiều

lúc chúng tôi không còn thời gian để nói chuyện với nhau. Tôi đến giờ này vẫn cảm thấy tiếc vì chưa có nhiều thời gian nói chuyện với những cộng sự của mình, do đó có nhiều cái chúng tôi vẫn chưa hiểu hết về nhau.

Tháng 4/2003 chúng tôi bắt đầu tuyển thêm nhân viên để đáp ứng được sự tăng trưởng về số lượng khách hàng, về yêu cầu của công việc và nâng cao khả năng phục vụ hậu mãi cho khách hàng được tốt hơn. Hiện giờ chúng tôi có 14 người, được chia làm 2 nhóm Tiếp thị và Kỹ thuật, có một điều đặc biệt là chúng tôi có duy nhất Anh Tú - một cộng sự là nữ, đây là bông hoa trong phòng nên được mọi người trong phòng cưng chiều lắm, nhưng là hoa hồng nên thỉnh thoảng lại chích cho anh này một cái, anh kia một cái, đặc biệt là mấy cậu kỹ thuật, rất hay bị vướng gai của hoa hồng.

Tháng 5/2003, đúng trước một cơ hội kinh doanh mới - điện thoại Internet (Internet Telephony) và yêu cầu mở rộng phạm vi cung cấp dịch vụ trong nước và nâng cấp đường truyền Internet Quốc tế. Tôi được BGĐ FOX tin tưởng giao nhiệm vụ vào Đà Nẵng mở điểm truy nhập, cung cấp dịch vụ DialUp 1280 và mở kênh DS3 đi Reach-HongKong thông qua đối tác VTI3.

Thế là phải chuẩn bị cho nhiệm vụ mới, điều tôi lo nhất là các cộng sự của tôi ở nhà sẽ kinh doanh ra sao, khi thị trường đang cạnh tranh khốc liệt, giành giật nhau từng khách hàng. Nhưng không còn cách nào khác, thời thế tạo anh hùng - tôi nói với các cộng sự của mình, công việc kinh doanh và triển khai giao lại cho hai phó phòng Quang (kinh doanh) và Việt Anh (kỹ thuật) - “Mọi khó khăn cứ gọi điện cho anh” - đây là điều duy nhất tôi nói với mọi người trước khi lên đường.

Ngày 13/6/2003, 10h sáng chị Hà CT ký: “Giấy đi đường” thì 15h cùng ngày tôi khởi hành cùng với Cường - kỹ thuật viên. Đi bằng ôtô nên không tránh khỏi bâng khuâng khi xe lao ra ngoại thành Hà Nội, bỏ lại những âu lo và toan tính ở phía sau. Xe lao vùn vụt, phía trước là 780km với bao công việc phải bắt đầu từ con số 0, tôi cũng không biết chính xác là ngày nào tôi sẽ quay trở lại Hà Nội, làng quê Bắc Bộ vụt qua rồi ở lại phía sau...

1/7/2003. Tôi vẫn ở Đà Nẵng, thế là hết một tháng mà công việc trong này vẫn không đâu vào đâu, việc đến đâu cũng thấy tắc vì FOX sử dụng khá nhiều tài nguyên hạ tầng của Bưu điện. Ở Hà Nội Bưu điện khó 1 phần thì ở đây phải nhân lên gấp 10 lần. Đã thế ở nhà VDC tung ra dịch vụ MegaVNN (dịch vụ truy nhập Internet băng thông rộng sử dụng công nghệ ADSL), đây là đòn chí mạng mà VDC sử dụng lợi thế hạ tầng và độc quyền của VNPT giáng vào các đối thủ cạnh tranh khác. Công việc kinh doanh của phòng dịch vụ Viễn thông ở Hà Nội và TP.HCM của FOX gấp vô vàn khó khăn, khách hàng mới ký hợp đồng thì huỷ ngay, khách hàng đang sử dụng dịch vụ thì đòi giảm giá, mà sao có thể giảm được bằng giá của MegaVNN, lấy ví dụ đơn giản là đường truyền mình đang bán cho khách hàng khoảng 20.000.000đ/tháng nay VDC bán chỉ có 1.000.000đ/tháng - hỏi như vậy thì làm sao có thể cạnh tranh được. Nhất là các công ty kinh doanh, tất nhiên là ở đâu rẻ thì họ sẽ chuyển sang đó ngay lập tức. Thế là các chiêu bài dụ dỗ, tán tỉnh, doạ dẫm khách hàng phải tung ra, các bản so sánh tính năng kỹ thuật được cập nhật liên tục để “dìm hàng” VDC tuôn ra ào ào. Tôi phải thường xuyên động viên các cộng sự trong phòng để vượt qua thời điểm khó khăn này. Nhưng dù sao đi nữa dịch vụ của VDC quá nổi trội, muốn chống lại quả thật đến giờ này chúng tôi vẫn chưa nghĩ ra cách.

Quay trở lại với công việc tại Đà Nẵng, lúc đầu FOX thuê mặt bằng của Trung tâm tin học Bưu điện Đà Nẵng để tận dụng hệ thống hạ tầng: cáp quang, ch้อง sét, máy phát điện...đã có sẵn, ngoài ra toà nhà này mới được xây dựng nằm ở một vị trí rất đẹp, ngay cạnh Bưu điện TP.Đà Nẵng. Nhưng sau khi triển khai được 90% công việc thì chúng tôi phải “ù té quyền” khỏi vị trí này cho dù mất rất nhiều tiền bạc và công sức trong việc xây dựng NOC.

12/7/2003 Các Manager của FOX cả hai miền Nam Bắc họp tổng kết 6 tháng đầu năm tại Đà Nẵng. Mãi đến trước hôm báo cáo tôi mới làm xong báo cáo của mình - thức trắng nguyên một đêm để thực hiện và biết rằng báo cáo của tôi còn sơ sài nhưng biết làm sao được vì tôi chẳng còn thời gian nào để làm báo cáo cho mình nữa, báo cáo xong tôi có bị sép nhắc nhở về việc làm báo cáo nhưng lúc đó chẳng

biết giải thích ra làm sao, đã không ở cơ quan gần 2 tháng, thông tin thì chỉ biết qua điện thoại, dùng Internet ở khách sạn vừa chậm vừa đắt, để tổng hợp được các số liệu kinh doanh 6 tháng đầu năm tôi nhớ như in là mình mất gần 200.000đ tiền điện thoại Internet.

Sau phần báo cáo, BGĐ FOX đưa các Manager và gia đình nghỉ ngơi 1 tuần ở Furama - khách sạn thuộc top hàng đầu ở Việt Nam. Tôi nói đùa với PtDuc, mỗi sáng ngủ dậy tháo 1 chỉ rưỡi ra trả tiền phòng nhé. Nói như vậy nhưng tâm trạng tôi lúc ở Furama cũng không thoải mái cho lắm vì công việc ở Đà Nẵng còn quá bộn bề, chưa đâu vào đó.

Hết thời gian nghỉ ngơi, mọi người quay về Hà Nội và TP.HCM với công việc của mình còn tôi tiếp tục ở lại Đà Nẵng.

Ở đây, các mối quan hệ với Bưu điện, đối tác phải xây dựng từ đầu, tôi mỗi lần về đến khách sạn là chỉ muốn nằm vật ra giường chǎng thiết làm gì. Người ta đồn rằng người miền Trung hiền lành và thẳng thắn. Phải nói thật là đúng nhưng đúng với những người không làm trong Bưu điện! Tôi nói như vậy chắc các bạn hiểu, tôi thật sự mệt mỏi khi bị các quan chức Bưu điện Đà Nẵng “củ hành”, giấy tờ thì nhiều, mỗi lần gửi ra gửi vào mất 1-2 ngày, sép này Lobby được thì OK nhưng qua sép kia thì: “Đứng lại, giơ tay lên”, bè cánh của họ đông quá, lại đánh nhau chí chóe nên việc của mình càng tắc, cáp quang thì không kéo được, công bê cũng không thuê được, thủ tục thì lằng nhằng, chǎng có ai dám đặt bút ký giải quyết cho FPT. Đi các tỉnh mới thấy Trung ương chǎng ăn nhầm gì với họ - đến khô.

10/8/2003. Đến giờ thì công việc cũng đã hòm hòm, việc còn lại là lắp đặt các thiết bị lên và ký hợp đồng. Tôi vội vàng thu xếp đồ đạc ra Hà Nội. Cũng may mà ở Đà Nẵng xung quanh tôi đều có những người tốt, nếu không có họ thì chắc giờ này tôi phải quay về Hà Nội với hai bàn tay trắng.

Về đến Hà Nội, lại nhận được tin dịch vụ Internet của FPT phải tạm dừng cung cấp vì chưa hoàn tất các giấy tờ liên quan đến việc kiểm tra hệ thống đầy đủ điều kiện an ninh và các qui định của Bộ Bưu chính Viễn thông. Thế là tôi với chị Hact lại bắt tay vào công

việc nhầm hoá giải các khâu có thể gây bất lợi cho FPT, ngày nào cũng đi, đi nữa đi mãi cho đến khi mệt nhoài.

Cũng may là tranh thủ đợt này về Hà Nội, tôi phụ giúp anh em trong phòng ký được hợp đồng thuê kênh Internet 1Mbps với Thông tấn xã Việt Nam, đề án đến đêm qua (14/8) mới xong, hôm nay mới ngồi tranh thủ viết sứ ký của mình cho dù đã sang ngày 16/8.

Ngày kia (18/8) tôi quay lại Đà Nẵng và sẵn sàng đón nhận những khó khăn còn ở phía trước.

ĐỢT ĐÁNH GIÁ CHÍNH THỨC CỦA DỰ ÁN CMM-4

**Nguyễn Thu Hà
Trung tâm FSoft**

Trong 2 năm qua đối với tôi kỷ niệm sâu sắc nhất có lẽ là đợt đánh giá chính thức của dự án CMM-4. Đợt đánh giá này được bắt đầu từ khi Lead Assessor của KPMG là Mr. Ramar sang vào tháng 1 năm 2002, ngay sau khi review dự án HRP của nhóm G3 thì Mr. này đã nói rằng Fsoft có đủ khả năng được tiến hành đánh giá chính thức. Và cuối cùng thì đợt đánh giá chính thức đã được lên lịch sẽ thực hiện làm 2 đợt vào tháng 2 và tháng 3 năm 2002: đợt 1 chúng tôi tiến hành xem xét hệ thống tài liệu chất lượng, đợt 2 thì tiến hành đánh giá hoạt động thực tế của Fsoft thông qua các buổi interview.

Có lẽ tôi phải giới thiệu sơ qua về các thành viên trong đội đánh giá.

Đội chúng tôi chia làm 3 nhóm nhỏ, gọi là mini team. Nhóm 1 gồm có tôi, HaNT, chị QuyênTT và HươngNTL phụ trách mảng quản trị dự án. Nhóm 2 gồm có anh Hùng Râu và LanNT làm về mảng quản lý chất lượng sản phẩm và quá trình. Nhóm 3 gồm có anh LâmNT, anh LinhDD và SơnHT chuyên về Engineering.

Trong đội thì chỉ có tôi và anh Hùng Râu là từ phòng SEPG còn tất cả các thành viên còn lại đều lấy từ các đội dự án, có nghĩa là họ là những người tham gia trực tiếp vào hoạt động sản xuất phần mềm với đủ các vai trò: Quản trị dự án, cán bộ test, cán bộ phân tích, lập trình... Việc chọn các thành viên tham gia đội đánh giá là do anh Hùng Râu đảm nhiệm, nhưng tôi nghe nói là việc tuyển chọn này cũng phải theo một số tiêu chí gì đó, tuân thủ đúng yêu cầu của CMM.

Cả đội chúng tôi làm việc dưới sự chỉ đạo trực tiếp của Lead Assessor của KPMG. Nhưng Mr. này sẽ đến VN join cùng chúng tôi trong đợt 2 thôi.

Đợt 1 được tiến hành đúng vào những ngày giáp Tết. Tham gia cùng đội đánh giá đợt đó có Siva của KPMG. Cậu này đã sang Fsoft mấy lần trước trong những đợt đánh giá thử. Nhiệm vụ của Siva lần này là đào tạo cho chúng tôi về cách thức đánh giá và cùng chúng tôi tiến hành xem xét hệ thống tài liệu chất lượng của Fsoft. Trong mấy ngày đó chúng tôi ngồi lỳ trong phòng SEPG từ sáng đến tối mịt, không hay biết gì không khí chuẩn bị tết nhất ở bên ngoài. Đến cả hôm liên hoan cuối năm trên công ty chúng tôi cũng không được tham gia. Thời gian đó tôi mới lây chồng vậy mà cũng cứ đi làm tít mít lo việc cơ quan, chẳng có thời gian để lo một chút gì công việc ở nhà chồng, cũng may là bố mẹ chồng thông cảm và chồng tôi lúc đó đang ở nước ngoài. Mọi người ở chỗ tôi cứ đùa là bây giờ tôi mới thấy cái sướng của việc chồng đi công tác xa, chứ không nếu ở nhà thì chắc anh ấy kêu rầm lên mất. Công việc của chúng tôi đợt đó là map các yêu cầu của CMM với tài liệu chất lượng của FSoft xem đã đầy đủ và phù hợp chưa, tôi thấy thật đơn điệu và tẻ nhạt. Vậy mà chúng tôi cũng phải làm đến tận 29 Tết mới xong, làm cho cá nhân tôi đến tận 30 Tết năm đó mới sang Thái thăm chồng được.

Một tháng sau đợt xem xét tài liệu đó, FSoft tập trung việc lập ngân hàng câu hỏi và luyện thi để chuẩn bị cho đợt 2. Rất tiếc là tôi không được tham gia trong quãng thời gian này vì đang nghỉ phép. Tôi có được nghe mọi người kể chuyện là FSoft hồi đó không khí chuẩn bị cho đợt đánh giá CMM hết sức rầm rộ, mọi người còn tiến hành thi thử CMM ở nhà nghỉ Công đoàn, chia thành 2 bên: quân xanh và quân đỏ, quân xanh là người đánh giá sẽ hỏi, quân đỏ là người được đánh giá trả lời theo ngân hàng câu hỏi đã chuẩn bị đó. Tất cả các team leader phải tham gia hết.

Cuối cùng thì thời gian tiến hành đánh giá đợt 2 cũng đến. Nó bắt đầu từ ngày 11 tháng 3 năm 2002. Ngay khi nhìn calendar mà em HanhDT gửi cho mọi người tôi đã tá hoả, vì thấy lịch làm việc toàn đến 23h30 mà kéo dài cả tuần liền, đầu tiên tôi cứ nghĩ là do em Hạnh đặt nhầm giờ, đến khi hỏi lại thì thấy không phải.

Lead assessor của KPMG tham gia cùng chúng tôi trong đợt đánh giá đó là Mr. Nanil, tên chính xác thì tôi không còn nhớ, chỉ gõ theo

đúng tên mà chúng tôi vẫn gọi cậu đó thôi. Ân tượng đầu tiên của tôi về cậu này là trông hết sức trắng trẻo, đẹp trai và nói tiếng Anh rất chuẩn, khác hẳn mấy người của KPMG sang những đợt trước. Nghe đâu là cậu ấy là người lai Mỹ thì phải, không biết có đúng không.

Buổi làm việc đầu tiên của đội đánh giá, chúng tôi khởi động với màn làm quen với Nanil và thống nhất lại schedule và các nguyên tắc làm việc với các manager của Fsoft. Buổi interview Quản trị dự án đầu tiên được tiến hành vào lúc 10h sáng cùng ngày, và kéo dài đến hết ngày thứ 4. Khác với đợt đánh giá để lấy chứng chỉ ISO, người đánh giá chỉ làm việc với đại diện của đội dự án, thường là Quản trị dự án, đánh giá CMM yêu cầu người đánh giá phải làm việc với toàn bộ chức: đội dự án thì từ Quản trị dự án đến tất cả các thành viên tham gia như cán bộ test, người quản lý cấu hình, lập trình viên, ngoài ra Ban Giám đốc, các nhóm support như QA, đào tạo, hành chính, Network đều được phỏng vấn.

Mặc dù là đội đánh giá toàn là người của Fsoft chỉ trừ Lead assessor nhưng không vì vậy mà chúng tôi có thể qua mặt Nanil được. Chúng tôi chỉ được sử dụng tiếng Anh để giao tiếp với nhau trong suốt quá trình đánh giá. Và hơn nữa đây là phỏng vấn trực tiếp rất nhiều người với rất nhiều chức danh và nhiệm vụ khác nhau chứ không chỉ một người như khi đánh giá ISO nên nó đòi hỏi tính thông nhất cao trong các câu trả lời của những người được phỏng vấn. Cũng may là Fsoft đã tổ chức đợt luyện thi trước nên kết quả phỏng vấn khá là tốt.

Tôi có nhớ một kỷ niệm liên quan đến đợt interview là: vì có quy định là đội đánh giá không được tiếp xúc với bên bị đánh giá để tránh rò rỉ thông tin, nên mỗi lần muôn nhắc vở gì cho các anh Quản trị dự án, tôi lại phải nhờ chị LanHT hẹn các anh đó ra tít chỗ cầu thang máy hoặc vào phòng server để tôi gấp. Lúc đó tôi có cảm giác mình cứ lén lút như đang hoạt động tình báo ý.

Còn nữa vì đội đánh giá phải ngồi tập trung trong phòng SEPG, hoàn toàn cách ly với bên ngoài nên mọi người ở Fsoft, cứ tranh thủ lúc Nanil đi ra ngoài là lại chạy vào hỏi thăm tình hình như thế nào. Chúng tôi lúc đó có lẽ là tâm điểm chú ý của cả FSoft cũng nên.

Trong suốt mấy ngày đó, từ sáng đến khoảng 4-5h chiều là chúng tôi tiến hành interview xong, sau đó cả đội lại ngồi viết nhận xét (observation), khi viết xong thì các nhóm nhỏ phải tiến hành review báo cáo của các thành viên trong nội bộ nhóm, sau đó giữa các nhóm lại review chéo lẫn nhau, rồi Lead assessor kiểm tra lần cuối xem có OK hay không. Ngay từ đầu Nanil yêu cầu chúng tôi công việc của ngày hôm nào phải làm bằng hết, không được để sang ngày hôm sau, vì vậy mà chúng tôi cứ làm việc mãi miết chẳng để ý gì đến giờ giấc, hôm đầu tiên do chưa quen với công việc viết nhận xét nên dù khối lượng công việc không nhiều lắm nhưng cũng phải đến hơn 1h đêm chúng tôi mới hoàn thành xong, còn các ngày sau thì công việc lại nhiều hơn nên mặc dù đã quen hơn nhưng chúng tôi cũng chỉ được về nhà vào khoảng 2-3h đêm. Vậy mà lúc đầu xem lịch làm việc tôi cứ nghĩ thầm là chắc Lead assessor muốn hù mình chứ làm gì mà muộn như vậy. Nhưng có đến khi làm thật thì mới thấy khối lượng công việc thật là khổng lồ.

Sang đến ngày thứ năm thì chúng tôi bắt đầu tập hợp các nhận xét để viết thành một báo cáo chung gọi là final finding, tiến hành đối chiếu các nhận xét có bị mâu thuẫn nhau không, các thông tin cần thiết đã đầy đủ chưa, hơn nữa chúng tôi còn phải đối chiếu giữa báo cáo của đợt interview này với các kết quả từ đợt xem xét tài liệu đợt trước, sau đó lại đối chiếu với các yêu cầu của CMM xem có phù hợp không. Công việc này chúng tôi phải làm trong 1 ngày vì theo kế hoạch là phiên bản đầu tiên của bản báo cáo này chúng tôi phải present với toàn bộ các manager của Fsoft vào sáng ngày thứ Sáu để lấy ý kiến phản hồi từ phía Fsoft, bên được đánh giá. Ngay sau buổi họp đó là chúng tôi phải tiến hành ngay các công việc blue dotting và rating và hoàn thành final report.

Chuyện vui lúc chúng tôi tiến hành rating, mỗi thành viên trong đội đánh giá phải tiến hành như bỏ phiếu, chúng tôi phải nói một số câu hết sức standard do Nanil dạy cho, trong đó có từ Institutionalization, anh Hùng Râu nói đầu tiên cứ ngắc ngứ mãi mà không đọc được cái từ đó, cậu Nanil thì không biết có phải là đùa anh hay không mà cậu ta cứ bắt anh đọc đi đọc lại cái từ đó đến khi nào

được moi thôi, làm cho chúng tôi cứ cười chảy nước mắt, phải dớp của anh Hùng nên về sau, những người khác đọc đến từ đó ai cũng bị mắc cả, cứ phải nhắc đi nhắc lại đến 2 – 3 lần,

Còn một chuyện nữa khi rating là khi chúng tôi phải đánh giá các nhận xét là điểm mạnh, điểm yếu hay là điểm cần phải cải tiến. Nhận xét của cả đội trừ cậu Nanil toàn là điểm mạnh hết, riêng cậu Nanil thì nhận xét có 1 điểm yếu và 1 điểm cần phải cải tiến. Tôi không nhớ chính xác nội dung của 2 điểm đó, chỉ nhớ là liên quan đến cam kết của nhóm Network với dự án không được ghi nhận lại để tracking thì phải. Theo cách đánh giá của CMM, nếu cứ có điểm yếu thì có nghĩa là không đạt được yêu cầu của CMM, đồng nghĩa với việc không được cấp chứng chỉ, vì vậy cả đội đều không nhất trí với điểm yếu mà Nanil nêu ra, mọi người tranh luận rằng đó chỉ là điểm cần cải tiến thôi. Nanil yêu cầu chúng tôi phải đưa ra lý do thuyết phục. Cậu ấy còn mách nước cho chúng tôi là hoàn toàn có thể coi điểm yếu đó là điểm cần cải tiến nhưng chúng tôi phải tìm được lý do chính đáng, chúng tôi nghĩ mãi không ra cuối cùng thì chính cậu ấy đã nói lý do cho chúng tôi. Và đó cũng là lúc chúng tôi biết được là cuối cùng Fsoft đã được công nhận là đạt CMM mức 4. Cả đội chúng tôi ngay sau đó đã rủ nhau đi ăn hải sản mừng chiến thắng mặc dù lúc đó đã 1h sáng ngày thứ Bảy và chúng tôi còn phải chuẩn bị file presentation sẽ được trình bày vào lúc 9h sáng. Công việc cuối cùng đó được chúng tôi hoàn thành vào lúc 5h30 sáng ngày thứ Bảy. Chỉ còn 2-3 tiếng nữa là đến buổi báo cáo kết quả với Fsoft nên tôi và chị Quyên quyết định ngủ lại công ty hôm đó. Nanil yêu cầu chúng tôi không được lộ thông tin ra bên ngoài nên sáng hôm sau mọi người ở Fsoft hỏi thăm mà chúng tôi đều phải giả vờ không biết, dù trong lòng thì đang rất, rất sung sướng. Trong buổi họp đó Nanil đã đại diện cho đội đánh giá báo cáo kết quả và cuối cùng kết luận là Fsoft đã đạt chứng chỉ CMM mức 4. Lúc đó cả phòng họp vỡ oà niềm sung sướng, tất cả mọi người vỗ tay và đồng thanh “Hoan hô Hùng Râu”, vì anh là người có công lớn nhất trong thành công này của Fsoft. Vậy là đợt đánh giá chính thức của dự án CMM-4 đã kết thúc mặc dù

chúng tôi còn phải tiến hành một số thủ tục follow-up nữa nhưng việc khó khăn nhất đã xong rồi.

Giờ đây Fsoft đang trong quá trình thực hiện dự án CMM-5. Tôi mong rằng dự án này cũng sẽ thành công như dự án CMM-4 mà tôi đã từng tham gia và Fsoft sẽ trở thành 1 trong rất ít công ty đạt chứng chỉ CMM mức 5, mức cao nhất vào năm 2004 đúng như kế hoạch đã đề ra.

TÂN BINH FPT 10 NĂM TRƯỚC

(Kính tặng anh Hùng Râu)

**Thanh Thuỷ – Thu Thuỷ
Ban Phát triển Kinh doanh**

Đó là những ngày cuối năm 1992, tôi được tuyển vào FPT sau hai vòng phỏng vấn, lần đầu là của hội đồng gồm anh Tiên LQ, anh Trung Hà, Chú Vinh, anh Hùng Râu và lần sau là anh Bình.

Tất cả lũ chúng tôi được tuyển vào đợt ấy gồm 12 người. Chúng tôi cảm thấy rất phấn khởi sau khi nghe anh Bình công bố lũ chúng tôi là những nhân viên đầu tiên sẽ được công ty đào tạo mọi kiến thức cần thiết trước khi chính thức làm việc. Chúng tôi sẽ được học một số môn học bổ sung thêm kiến thức đã học trong trường đại học, đi thực tập ở tất cả các bộ phận trong công ty* để làm quen với công việc và các anh chị trong công ty. Đây là một cách tuyển chọn và đào tạo quy mô lần đầu được thực hiện ở FPT.

Cả công ty gọi chúng tôi là học sinh mặc dù tất cả đều đã tốt nghiệp đại học hoặc sắp tốt nghiệp đại học, và tất nhiên 12 đứa chúng tôi được gọi là một lớp. Phụ trách lớp là anh Hùng Râu mà các anh chị gọi tắt là anh Râu. Anh Râu có một bộ râu đặc biệt. Là râu quai nón, lại có cả ria, rất rậm rạp, phía dưới cầm anh để râu dài, cùng với bộ tóc dài rối tung, cả tóc và râu đều muối tiêu và chúng lẫn với nhau không phân biệt ranh giới. Rất khó đoán tuổi anh và chúng tôi thống nhất là gọi “anh” chứ không gọi “chú” vì anh Râu chưa vợ.

Anh Râu luôn luôn mặc chiếc áo đồng phục rất cũ màu ghi nhau nhĩ (đồng phục công ty hồi ấy lấy màu ghi sáng của máy tính Olivetti), đôi dép thì lúc nào cũng trong tình trạng sấp đứt gân hết cơ

* Năm 1992-1993 ngoài trụ sở chính ngũ tại 25 Lý Thường Kiệt, FPT còn các Trung tâm như ISC ở Trường PTCS Giảng Võ, Trung tâm Đào tạo ở 33 Nhà Chung, Trung tâm vận tải Cargo kiêm Phòng bán vé máy bay là đại lý của Pacific Airlines cũng ở 33 Nhà Chung, Trung tâm Bảo hành thì ở Hàng Bồ và một công ty em ruột của FPT hồi đó là Zodiac ở Trần Hưng Đạo

số quai. Tệ nhất là chiếc xe máy của anh thì không thể tả nổi, nó màu gỉ thì phải, không đèn, không phanh, không xi nhan và nó rú ầm ĩ mỗi khi cách công ty từ 50m. Hồi ấy chưa có nghị định 36CP chứ nếu có thì chắc chắn nó sẽ bị công an tịch thu và cấm lưu hành như những xe Babetta chở gạo hay chở đồ gỗ của người Sơn Tây về Thủ đô bây giờ.

Chúng tôi phải học một số môn, mỗi môn lại do một Sếp phụ trách, ví dụ: quản trị nhân sự và Marketing do anh Hùng Râu - là trợ lý của anh Bình phụ trách, xuất nhập khẩu do chú Vinh - Kế toán trưởng phụ trách, kế toán tài chính do anh Trung Hà - phó Giám đốc phụ trách, Tiếng Anh do chị Thu Hà - thư ký anh Bình phụ trách. Cả lớp chia làm 4 nhóm để đi thực tập ở các bộ phận. Tôi may mắn được làm việc luôn, chỉ phải thi chứ không phải đi thực tập. Nghe các bạn kể lại thế này: nhóm thực tập ở Show room và Zodiac sẽ đi đến các công ty tin học lấy báo giá máy tính, máy in, băng mực... Các cô gái sẽ ngồi gọi điện hỏi giá đĩa mềm 2.44 và 1.22 rồi báo lại cho anh Tô Tuấn. Nhóm thực tập ở ISC thì thường nghe điện thoại và dọn cơm giúp chị Hoà vào bữa trưa, ngoài ra nhóm này được tham gia học tiếng Anh miễn phí vào cuối giờ, nếu ai nghỉ học sẽ bị phạt 20.000 đ. Nhóm thực tập ở TT Đào tạo thì thu tiền học giúp chị Chi (ChiNK). Riêng nhóm ở phòng vé thì có vé bận rộn hơn vì được ghi vé thật. Thời gian còn lại chúng tôi đọc sách và viết báo cáo, làm bài kiểm tra và nộp cho anh Râu.

Trước khi tuyển chúng tôi, FPT chưa từng có một đợt tuyển chọn nào như vậy. Lúc ấy FPT (Hà Nội) chỉ có khoảng 40 nhân viên mà tuyển một lúc 12 nhân viên mới chứng tỏ kế hoạch phát triển của công ty là rất lớn. Lúc này FPT bắt đầu tập trung vào lĩnh vực kinh doanh thiết bị tin học và giải pháp công nghệ đi kèm với dịch vụ hoàn chỉnh. Chúng tôi được coi là một mốc quan trọng trong chiến lược phát triển nhân sự của công ty cho giai đoạn mới này. Chính vì vậy mà anh Ban Giám đốc giao trách nhiệm phụ trách đào tạo cho anh Hùng Râu, lúc đó là Trợ lý Giám đốc mặc dù anh Hùng lúc nào cũng bận cả đồng công việc.

Lớp chúng tôi được quan tâm đặc biệt lắm. Cứ thứ bảy hàng tuần, vào buổi trưa, cả lớp lại họp với anh Bình và anh Hùng Râu ở Show room để thông báo tình hình học tập, nhiều hôm cả Ban giám đốc cũng dự họp. Họp tất nhiên có kèm ăn trưa luôn. (Đúng là truyền thống của FPT, họp hành bao giờ cũng kèm ăn uống). Một lần, Quang, một trong 3 đứa bạn cùng trường tôi phàn nàn rằng chúng tôi nhàn hạ quá, giá như anh Bình yêu cầu phải nghiên cứu về một vấn đề gì đó liên quan đến thương mại hoặc Marketing, nhất là vấn đề mà công ty đang giải quyết thì chắc sẽ thú vị hơn. Anh Bình hưởng ứng ngay và đưa ra ý tưởng viết Case Study đánh dấu kết thúc mỗi khoá đào tạo nhân viên mới. Thé là từ đó, việc viết và bảo vệ Case Study được chính thức qui định trong qui chế ký hợp đồng Lao động của FPT trong một thời gian dài. Bây giờ các bạn vào công ty không phải viết Case Study để được chuyển hợp đồng lao động nữa nên không thể hình dung được chúng tôi hồi đó, và với nhiều năm sau đó, Case Study là nỗi khổ ái của tất cả các nhân viên mới. Hồi đó cả lũ chúng tôi đã thầm trách thằng bạn cùng trường đã “nhàn cư” để cho “ngôn bất thiện”.

Phong là người đầu tiên trong lớp bảo vệ Case Study. Đến bây giờ tôi vẫn nhớ như in buổi bảo vệ ấy, ấn tượng như một buổi bảo vệ luận văn tốt nghiệp ở trường Đại học. Hôm đó là ngày chủ nhật, tại một lớp học ở ISC trường Giảng Võ, không khí cực kỳ nghiêm túc, có giáo viên hướng dẫn là anh Hùng Râu, chủ tịch hội đồng là anh Bình, phản biện là chú Vinh và anh Trung Hà, ủy viên kiêm thư ký hội đồng là chị Thu Hà, và tất cả 12 thành viên của lớp cùng nhiều người trong công ty tới dự. Trên bảng có ghi chữ “Lễ bảo vệ Case Study đê tài...”. Cho đến bây giờ, tôi vẫn luôn tin rằng đó là buổi bảo vệ đê tài cấp công ty đầu tiên ở FPT và cũng là lần đầu tiên anh Bình làm chủ tịch hội đồng chấm thi ở Công ty mình.

Phong nghiên cứu về cách thức tiếp thị sản phẩm sữa HV (sữa HV là công trình nghiên cứu của anh Hùng Râu và liên kết với Vinamilk sản xuất). Đề tài được hai thầy trò làm cực kỳ nghiêm túc và khá công phu, có khảo sát thực tế hẩn hoi nhưng rất tiếc là khi Phong tiến hành làm thật tại thị trường Hà nội thì không đạt hiệu quả. Sau buổi

bảo vệ đê tài, anh Bình lên ôm hôn hai thầy trò và tháo ngay cà vạt trên cổ mình ra tặng Phong, anh bảo anh không dự kiến trước được nên không có quà gì làm kỷ niệm cho cậu học sinh hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc.

Sau đó Phong là người đầu tiên trong số chúng tôi được ký hợp đồng lao động và tiếp tục làm trợ lý của anh Hùng Râu về bán sữa bột HV. Có lần chúng tôi đến ISC, nơi hai thầy trò này làm việc. Trên bàn là hộp sữa bột HV mở nắp. Vừa gõ máy tính, thỉnh thoảng thầy xúc một thìa, trò xúc một thìa, lại gõ tiếp. Hỏi ra thì anh Hùng Râu tiết lộ là sữa bán é quá, đành tự bồi dưỡng vậy. Tôi cũng xin thử một thìa thấy cũng ngon, thế mà anh Thành Nam lại bảo trẻ con ăn vào đau bụng, gây ô nhiễm môi trường, thật oan uổng quá.

Lúc đầu chúng tôi cứ tưởng anh Hùng Râu khó tính lắm, kiêu nhà khoa học lập dị mà. Hơi tí lại họp lớp, hơi ty lại đòi bài kiểm tra. Xung hô thì bạn bạn tôi tôi chứ không như các anh trong công ty bao giờ cũng ngọt ngào xưng anh xưng em. Nghe các anh chị ở công ty kể anh Bình đang treo giải 1 chiếc xe ôtô Kamaz cho cô nào đồng ý cưới anh Hùng Râu (hồi ấy công ty đang bị tồn mấy chiếc xe Kamaz nhập ở Nga về nằm ở cảng Đà Nẵng) thế mà cô nào cũng rụt cổ, lắc đầu. Thế rồi một ngày chúng tôi đến công ty thấy phòng anh Tiến LQ đóng kín, anh Tùng ND thì thầm là mấy chiếc Kamaz đã bán hết, tiền chất đầy mấy bao tải trong phòng, thế là không còn cơ hội cho cô gái nào nghĩ lại vụ cưới anh Râu nữa. Chị Thanh Huyền (Giám đốc FIS 9 bây giờ) cứ nắc nở tiếc người tiếc của mãi. Thực ra thì cũng may mà lúc này Hà CT chưa được tuyển vào công ty chứ không thì công ty sẽ mất một khoản thu lớn.

Khi phát hiện ra anh Râu hiền khôn, bọn con trai ở lớp tôi tỏ ra bướng bỉnh và thỉnh thoảng lại bắt nạt anh làm chúng tôi thấy anh rất tội nghiệp. Hôm sinh nhật anh Hùng Râu, cả lớp bàn bạc mãi, mấy đứa con trai lại là những đứa bàn nhiệt tình nhất và tỏ ra yêu mến anh nhất. Cuối cùng chúng tôi nhất trí phải tặng anh phụ trách lớp một món quà thật đặc biệt. Thế là chúng tôi đặt một lẵng hoa thật to như hoa mừng hội nghị đem đến ISC. Anh Râu ngượng nghẹn ra nhận rồi lại chui mũi vào máy tính. Sau này có lần nhắc lại, Anh Râu nói rằng

đó là lần đầu tiên anh được tặng hoa sinh nhật nhưng mỗi tội anh ấy lại bảo “hôm ấy lớp các bạn tặng tôi cái gì to nhỉ, to ơi là to!”.

Mười năm đã trôi qua, đối với tôi, kỷ niệm về những ngày đầu tiên ở FPT là những kỷ niệm không thể nào quên. Trong đó, có sự bão ban tận tình và nghiêm khắc của các anh trong Ban Giám đốc, nhất là của anh Lê Quang Tiến, của chú Vinh, anh Mai, Chị Thu Hà, anh Tùng, trong đó có những lời khuyên chân tình của anh phụ trách lớp, có sự hài hước tưởng như vô tận của anh Hưng (đinh), có những bữa họp có kèm ăn uống và chúng tôi hát, cười đên khản cả tiếng... Có cả những giọt nước mắt khóc vì bị Sép mắng, và trong đó có các bạn lớp tôi. Đó là những đồng nghiệp đầu tiên của tôi.

TÔI LÀM QUY TRÌNH PHẦN MỀM

**Hoàng Việt Anh
Trung tâm FSoft**

Được chứng kiến sự hình thành, ra đời và phát triển của FSoft là một niềm vui và hạnh phúc. Trong đó, tôi luôn cảm thấy may mắn vì đã đi những bước đầu tiên với bộ phận phần mềm trong quá trình xây dựng, chuẩn hoá và triển khai quy trình sản xuất phần mềm. Tôi muốn ghi lại một số sự kiện chính như một sự chia sẻ với những người đã, đang và sẽ còn gắn bó với sự phát triển của quy trình phần mềm FPT.

Khởi sự

Mọi chuyện bắt đầu với tôi từ chuyến đi công tác với LG-EDS vào tháng 8/1998. FPT và LG-EDS hợp tác để tham dự thầu xây dựng hệ thống thanh toán liên ngân hàng của Ngân hàng Nhà nước Việt Nam. Để thực hiện nhiệm vụ này, LG-EDS đã mời FPT sang hợp tác trong thời gian 1 tháng. Đoàn FPT gồm có anh Bùi Quang Ngọc, anh Nguyễn Lâm Phương và tôi. Sau một tuần đầu làm việc căng thẳng với những cuộc họp thương thảo đầy mưu lược, anh Ngọc đã hoàn thành xuất sắc phần công việc và lên đường về nước, còn lại anh Phương và tôi chiến đấu cùng nhóm dự án của LG. Phần công nghệ cũng không quá khó với chúng tôi, nhưng tới khi quản trị dự án của LG hỏi “Phương pháp luận về phát triển phần mềm của tụi mày là gì?” (nguyên văn Development Methodology), thì chúng tôi ngớ người ra. Tôi chẳng hiểu cái đó là gì, nhưng nhìn anh Phương ngơ ngợ thì cũng đoán cái đó chắc phải siêu việt lắm. Bỗng mây ngày lùng sục trên internet, cuối cùng anh Phương cùng mò ra được một kho tài liệu rất quý, đó là Development Handbook của cơ quan hàng không vũ trụ Mỹ - NASA. Đọc vội đọc vàng, chúng tôi cũng trang bị được một số câu trả lời cho đội LG. Tuy vậy hồi đó chúng ta hoàn toàn chưa có hệ thống quản lý chất lượng của FPT, nói gì đến hệ

thống tài liệu quy trình phần mềm, vì thế tôi cũng đoán là đội LG cũng không tin tưởng lắm vào phần trả lời của FPT.

Dự án đầu thầu cùng LG sau đó thất bại. Từ đó tới nay chúng tôi không gặp lại những người bạn trong đội dự án LG nữa, nhưng kỷ niệm về chuyến đi Hàn Quốc lần đó luôn đầy ấn tượng trong tôi. Đó là lần đầu tiên tôi đi công tác nước ngoài trong cuộc đời. Bộ tài liệu NASA ấy không ngờ lại là một sự bắt đầu cho một phần công việc mới đối với tôi trong 2 năm sau đó.

Đi Hàn Quốc về, rảnh rỗi không có việc gì làm. Một hôm anh Nam gọi nhóm Ngân hàng vào phòng họp. Nhóm ngân hàng hồi đó là một nhóm rất mạnh của FSS, gồm các tên tuổi như Khắc Thành, Lâm Phuong, Tú Huyền, Hồng Sơn... Anh Nam bảo công ty đang có dự tính triển khai ISO cho một số bộ phận, trong đó có cả phần mềm. Nhiệm vụ bây giờ là phải hệ thống lại cách chúng ta đã làm dự án để xem xét và chỉnh đổi cho phù hợp với ISO. Nhóm Ngân hàng được lựa chọn vì có nhiều dự án nhất ở phần mềm tính tới thời điểm đó, và có nhiều cán bộ lão thành như đã kể trên. Anh Thành bảo viết cái này phải cần nơi yên tĩnh để thiền thì mới hiệu quả, chứ nếu ngồi ở Láng Hạ (hồi đó chưa có FSOFT, chỉ có FSS đặt ở tầng 3 Láng Hạ bây giờ) thì sẽ chẳng viết được gì. Bàn luận mãi cuối cùng quyết định mượn một cái phòng của công ty FAST của anh Phan Quốc Khanh (lúc bấy giờ đang neo ở tầng 1 toà nhà C1 trường ĐHBK Hà nội) để thiền. Thế là sáng hôm sau tôi với Dũng béo (Nguyễn Đắc Việt Dũng) thuê một xe taxi tải chở đồ sang FAST bắt đầu công cuộc viết kinh thư – cách chúng tôi gọi nhiệm vụ này khi đó.

Chúng tôi bắt đầu với việc hồi tưởng lại những gì mình đã làm cho các dự án Ngân hàng trước đó, viết lại thành những flow cơ bản như marketing, nghiên cứu yêu cầu khách hàng, thiết kế, lập trình, test.... Lúc đó có khoảng 4-5 dự án được đem ra “tưởng nhớ”, nhưng giờ tôi chỉ nhớ được 2 dự án trong số đó là SIBA và T4. Sau khi viết lại hồi ức về các dự án này, chúng tôi chia nhóm ra để viết kỹ về các task trong từng khâu thực hiện dự án. Lúc đó:

- Anh Hồng Sơn phụ trách phần marketing
- Anh Khắc Thành phụ trách phần phân tích yêu cầu

- Anh Lâm Phương phụ trách phần thiết kế
- Đắc Dũng phụ trách phần lập trình
- Việt Anh phụ trách phần test

Sau khoảng 1 tháng với bao nhiêu lần viết đi sửa lại và tranh luận loạn xà ngầu, cuối cùng chúng tôi cũng có được một bản thảo khá dày đủ về các bước thực hiện dự án của nhóm Ngân hàng và các biểu mẫu được sử dụng. Tất tần tật gộp vào làm một tập tài liệu, in ra đóng bìa nilon đẹp long lanh. Chúng tôi học cách trình bày tài liệu của NASA để áp dụng vào cuốn tài liệu của mình. Anh Phương – leader của dự án, rất tự hào về bộ tài liệu này và luôn giữ gìn nó rất cẩn thận.

Cuốn tài liệu này có thể được coi là cuốn Sổ tay quá trình phần mềm đầu tiên của FPT. Sau này tôi còn tham gia viết và sửa đổi quy trình sản xuất cho phần mềm, cũng như cho các OSDC... rất nhiều lần nữa, nhưng không thể quên được những ngày thiền ở bên FAST. Bộ tài liệu được coi là bửu bối đó sau cũng không biết biến đi đâu mất, chỉ còn lại mỗi bản mềm. Hôm vừa rồi nhân chuyển chỗ G2 sang nhà mới, tôi có tìm lại được một vài bút tích thời đó, đó là case study của SIBA.

Chiến dịch ISO

Bước sang năm 1999, Phần mềm FPT có nhiều thay đổi. Đáng kể nhất đó là việc tách FSU1 ra khỏi FSS chuẩn bị lực lượng cho việc XKPM. FSU1 lúc đó nòng cốt là nhóm ngân hàng, có thêm một số tinh binh từ các nhóm khác của FSS.

Mãi cho tới tháng 6/1999, tôi vẫn là chiến binh trong các dự án của FSU1. Hết làm Winfund cùng với Đắc Dũng, sau rồi lại sang Lào triển khai SBank cho Lao-Viet Bank. Loanh quanh cũng hết nửa năm. Tôi cũng quên băng những process với template của phần mềm. Trong thời gian tôi đi vắng, ở nhà công ty đã bắt tay vào chiến dịch ISO với việc thành lập Trung tâm đảm bảo chất lượng FQA do anh Hùng Râu trực tiếp chỉ đạo. Các chiến dịch đào tạo ISO được tổ chức rầm rộ khắp công ty, cho tất cả các bộ phận có liên quan. “ISO hay là chết” khẩu hiệu to đùng được in ra và dán khắp nơi trong toàn công

ty. Tờ roi được in ra và phát tá lá cho nhân dân. Đội cảnh sát ISO được thành lập, suốt ngày đi tuần tiễu qua các bộ phận để kiểm tra nhận thức của các thàn dân, ai mà lơ mơ là bị phạt tiền ngay lập tức. Không khí hết sức khẩn trương và căng thẳng trước trận đánh lớn.

Đi công tác Lào về, anh Phương gọi tôi lại bảo, anh muốn chú tham gia trận ISO này cho FSOFT. Thú thực lúc đó tôi không khoái cái món process này lắm, tôi vẫn muốn đánh trận hơn. Trao đổi với anh Phương vài lần, cuối cùng tôi cũng đồng ý tham gia, nhưng vẫn chỉ chăm chăm quay lại làm dự án trong một ngày không xa.

Phần mềm FPT lúc đó có 4 bộ phận: FSS, FSOFT, FIS và FSI. Để chuẩn bị tài liệu quy trình phần mềm cho FPT, lúc đó cả 4 bộ phận này đều phải vào cuộc. Bên FSS lúc đó có anh Khúc Trung Kiên, chị Tú Huyền, chị Mai Hương, Phạm Minh Tuấn, Quang Anh...; bên FSoft có anh Thành Nam, anh Lâm Phương, anh Hồng Sơn, anh Khắc Thành và tôi; FIS thì có anh Đinh Quang Thái, anh Phạm Anh Đức; FSI thì có anh Lê Quốc Hữu, anh Tạ Hữu Vinh, FQA có chị Bùi Hồng Liên. Và có 2 người luôn luôn tham gia tất cả các cuộc họp của nhóm quy trình phần mềm là anh Hùng Râu và anh Bùi Quang Ngọc. Thư ký của các cuộc họp kiêm chân chạy giữa các bộ phận phần mềm là em Nguyễn Thu Hà (SEPG-FSoft bây giờ). Kỷ niệm đáng nhớ nhất về nhóm công tác này là các buổi họp về quy trình phần mềm. Chúng tôi thường họp ở tầng 2 tòa nhà 89 Láng Hạ, trong phòng khách số 2, sát với phòng thư ký. Mỗi buổi họp thực sự là một trận chiến, không phải băng chân tay mà băng mõm. Các bộ phận đều có những kinh nghiệm riêng về sản xuất phần mềm, nên khi đưa một process ra để chuẩn hoá thì có rất nhiều ý kiến tranh luận. Nếu không chịu nhau thì lôi Tây ra để so sánh. Lúc bấy giờ có 2 bộ tài liệu được coi là chuẩn để đối chiếu: (1) NASA (bộ tài liệu mà anh Phương và tôi ôm về từ Hàn Quốc) và (2) SEPO (bộ tài liệu về quy trình của Hải quân Mỹ do anh Lê Trường Tùng gửi từ trong Nam ra). Có một thì chẳng sao, có hai là lại có vấn đề vì chẳng biết đâu là chuẩn cuối cùng để theo. Cuối mỗi buổi họp, thường thì một số người chạy về trước vì tai yếu, số còn lại nếu không mệt đòn người ra thì đều bị khản giọng, ai mà còn giữ được giọng tốt thì sẽ đưa ra các

quyết định của buổi họp. Thông thường là anh Hùng Râu. Chị em bên phòng thư ký tất thảy đều ngán các buổi họp của nhóm.

Tình hình tiếp tục kéo dài, có xu hướng lâm vào thế bế tắc. Cho dù các bộ phận phần mềm đã tổ chức một số buổi toạ đàm để hiệp thương trên Tây Hồ, nhưng vẫn không có lối ra. May sao cuối cùng thì mọi việc cũng được xử lý êm đẹp. Anh Ngọc đã thành công trong việc ép tất cả các bộ phận phần mềm phải sử dụng chung một quy trình thống nhất. Tôi cũng chẳng hiểu vì sao mà sau một loạt các tranh cãi gắt gỏng, cuối cùng thì các bộ phận phần mềm có thể đi đến một thống nhất chung như vậy. Có thể do sự anh Ngoc, có thể do ngán phải ngồi cãi nhau với anh Râu, có thể là cả hai. Trong giai đoạn này, chúng ta có được một chuyên gia từ TCS sang trợ giúp. Đó là Ms. Sinha Bandana. Madam này là người có thâm niên trên 10 năm làm việc với TCS và cô rất có kinh nghiệm với quy trình phần mềm. Thời điểm đó TCS đã được ISO9001-1994 cho phần mềm. Chính sự tham gia review và các góp ý của Sinha cũng đã giúp được FPT rất nhiều trong việc chuẩn hóa quy trình phần mềm. Sau này khi làm Head SEPG của FSoft, tôi còn giữ liên lạc với madam trong một thời gian dài. Nay giờ không biết cô còn làm cho TCS nữa hay không.

Chẳng mấy chốc cũng đã tới đợt đánh giá của BVQI. Cả công ty vào trận với khí thế quyết tâm cao độ. Bộ chỉ huy chiến dịch được đặt tại FQA, do anh Hùng Râu làm tư lệnh. Ngày đánh giá chính thức, chúng tôi tập trung các dự án tại FSU1 để đón BVQI. FSoft lúc đó có các dự án Winfund, LifeServ và SBANK. FSS mang sang các dự án B2 và hỗ trợ chương trình cho tổng cục Thuế. Phần mềm lúc đó là mặt trận thứ hai sau Bảo hành. Căng thẳng và tập trung, chúng tôi đã vượt qua được buổi đánh giá rất khắt khe của BVQI do Mr. Inamda, trưởng đoàn đánh giá phần mềm đến từ Ấn Độ. Về vụ đánh giá ISO năm 1999, có lẽ cũng đủ tư liệu để viết riêng một bài sử ký nữa.

Buổi đầu SEPG

Tháng Giêng 2000, sau vừa đúng một năm thành lập, FSU1 đã được chuyển về nhà mới ở HITC, và có tên mới là FSoft. Phòng quản lý chất lượng giờ đã có tên mới là SEPG (Software Engineering Process Group). Chúng tôi cũng đã có một phòng làm việc riêng (phòng Call Center của nhóm G3 bây giờ) rộng rãi và có thể chứa được rất nhiều tài liệu dự án trong đó. Nhân sự trong phòng đã có 3 người. Tôi phụ trách chung, Phan Văn Hưng phụ trách phần nghiên cứu và phát triển tool cho FSoft, Nguyễn Thu Hà phụ trách phần audit và theo dõi tài liệu dự án của FSoft.

Vào khoảng tháng 3, anh Nam có đi thăm một số công ty tin học của Ấn Độ về trong đó có TCS. Anh mang về cho chúng tôi một bản presentation của TCS về một chương trình tên là CPMS (hình như là viết tắt của Central Project Management System). Chương trình này được sử dụng để quản lý tập trung các dự án của TCS, tương tự như FSoft Insight của mình bây giờ, chỉ có điều nó là ứng dụng desktop chứ không phải là web. Lúc đó anh Nam đã có ý tưởng phát triển một tool để có thể quản lý các dự án của FSoft, nhưng chưa biết bắt đầu từ đâu. SEPG nhận trách nhiệm làm việc này.

Tôi và Hưng quay ra làm phần phân tích yêu cầu cho hệ thống này, và chúng tôi bắt đầu bằng việc đưa toàn bộ sổ tay quy trình phần mềm lên WEB để toàn dân có thể truy cập được. Dự án do SEPG phụ trách có tên là SPACY (Software Process AccuraCY) đã ra đời như thế. Lúc bấy giờ anh Hùng Râu trên FQA cũng rất ngưỡng mộ hệ thống tài liệu này của FSoft và đã hơn một lần tổ chức các cuộc họp của ISO-man ở FSOFT nhằm để đả thông tư tưởng cho mọi người của các bộ phận khác về việc cần phải có một tool như vậy cho mỗi bộ phận. Bộ tài liệu trên WEB này của FSoft còn được chương trình Sự lựa chọn cho tương lai của VTV3 đưa lên giới thiệu nữa, vì lúc bấy giờ FPT là công ty tin học đầu tiên được chứng chỉ ISO 9001 cho sản xuất phần mềm. Phần chương trình này có công đóng góp rất lớn của Trần Đức Nghĩa (hay còn gọi là Nghĩa béo). Lúc bấy giờ Nghĩa vào FSoft được khoảng 1 năm. Xuất thân từ lò Ngoại giao, tiếng Anh rất ngon, nhưng bản tính lại khoái lập trình nên Nghĩa rất chịu khó nghiên cứu. Sau Hưng rủ rê về SEPG và tham dự vào đội quân làm

tools, và Nghĩa đã chứng tỏ được khả năng của mình. Ngoài Nghĩa, còn có một tester làm việc trong nhóm dự án này, là em Hiền.

Thắng lợi bước đầu chúng tôi tiếp tục làm tiếp giai đoạn 2 của dự án với việc coding cho các khâu thực hiện dự án, ví dụ như tạo, review và approve work order... Đội dự án lúc đó cũng được tăng cường thêm khá nhiều chiến sỹ trẻ. Lúc bấy giờ có 6 người làm trong dự án này là: Hưng, Nghĩa, Hiền, Long, Sơn và Phương. Phòng SEPG lúc đó cũng có thêm 02 nhân sự mới là Quy và Lan.

Mong muốn của chúng tôi lúc đó là muốn implement một công cụ có thể hỗ trợ các workflow cơ bản của quá trình quản trị dự án, theo đó các reviewer hoặc approver chỉ cần làm việc trên tools là có thể thực hiện được nhiệm vụ của mình. Ý tưởng rõ ràng nhưng cách thực hiện lúc đó chưa ổn và cuối cùng dự án đã failed. Tôi nghĩ lý do chính đó là do FSOFT tại thời điểm đó chưa có một quy trình quản trị dự án ổn định như hiện nay.

Phản tài liệu ISO trên Web sau này được anh Hùng Râu phát triển tiếp lên đến mức công ty với dự án BUP, nhưng cuối cùng cũng không triển khai được với lý do là đường kết nối và tốc độ truy quá chậm. Đây chỉ là lý do về kỹ thuật thuần tuý và không khó để khắc phục, nhưng tôi nghĩ kể cả khi triển khai được dự án, thì việc hỗ trợ một chức năng để cho phép ISO-man từ các bộ phận cập nhật tài liệu quy trình của bộ phận mình và lưu trữ tập trung tại FQA mới là điều quan trọng. Nếu không có chức năng này thì chương trình có thể triển khai thành công, nhưng khó có thể duy trì cho nó sống lâu được. Dù vậy, đây cũng là cái mốc đánh dấu ý tưởng triển khai công cụ quản lý dự án tại FSoft, điều mà các bạn trong nhóm Finsight đang nỗ lực để hoàn thành trong năm nay. Cái tên SPACY sau này còn lắt lại với FSoft một thời gian nữa vì ViệtNH vẫn sử dụng một cái server có tên là SPACY. Đó là cái server đã dùng làm máy chủ của dự án SPACY trước đây.

Giai đoạn này cũng đánh dấu các trận đánh marketing đầu tiên của FSoft có sự tham gia của SEPG. Tôi muốn nói tới một trận đánh đầu tiên rất có ý nghĩa với FSoft và với bản thân tôi, đó là trận Harvey Nash-Proximus. Tháng 4/2000, Harvey Nash bắt đầu đánh giá FPT

để tìm hiểu khả năng hợp tác. Họ cử sang đây 2 người để làm việc cùng FSoft, đó là anh Lê Tuấn và anh Marteen, những người mà giờ đây tên tuổi đã trở nên rất quen thuộc với không chỉ các thành viên FSoft. Tôi còn nhớ buổi họp đầu tiên với Marteen và Lê Tuấn để review về process của FSoft. Hôm ấy cũng là lần đầu tiên tôi trình bày về quy trình phần mềm của FSOFT cho khách hàng bằng tiếng Anh. Cũng lo và khá run, nhưng rồi cũng qua. Một ngày sau đó, chúng ta đã đón tiếp phái đoàn của Proximus sang thăm và đánh giá. Cũng lại chuẩn bị và hát lại nguyên văn bài đã review với Harvey Nash hôm trước. Trong phái đoàn Proximus hôm đó, có một người rất chú trọng vào các câu hỏi về quá trình test của FSoft, đó là Steve De Jarger. May quá, tôi lại là người chuẩn bị về quy trình Test cho của FSoft nên cũng không đến nỗi quá lúng túng. Anh quay tôi liên tục về quy trình Test, cách quản lý lỗi, cách làm báo cáo test... như thế nào. Để minh họa, Steve đòi cho xem tất cả các biểu mẫu của quy trình test. May quá em Hà đã chuẩn bị sẵn khá chu đáo cho tôi. Steve đã đề nghị được mang một số các biểu mẫu đó về nước. Tháng 9 năm đó khi tôi sang Proximus làm việc (đây là đợt đi viễn chinh tại Proximus dài ngày đầu tiên của FSoft), tôi có gặp lại Steve và có dịp nói chuyện nhiều hơn với anh. Anh vẫn giữ những ký ức tốt đẹp về Việt Nam và FSoft, anh còn chia ra cho tôi xem cái template Test Plan mà anh đã xin FSoft trước đó. Đó là lần đầu tiên Steve sang Việt Nam và duy nhất cho tới bây giờ. Đó cũng là lần đầu tiên SEPG chính thức xung trận cùng các nhóm kỹ thuật, marketing của FSoft và đã đóng góp vào thành công của trận đánh rất quan trọng này.

Tháng 9/2000, tôi nhận lệnh lên đường sang Brussels cùng với anh Bùi Thiện Cảnh để tham gia dự án Proxi-Handset, dự án onsite đầu tiên của FSoft tại Proximus. Tôi chuyển giao lại công việc SEPG cho Phan Hưng. 3 tháng tôi làm việc onsite cũng là 3 tháng rất khó khăn của FSoft ở nhà. SEPG đã có nhiều thay đổi trong thời gian đó, một loạt các thành viên đã ra đi, chỉ còn lại Hưng, Hà. Nghĩa đã chuyển sang G1 (lúc đó còn gọi là Harvey Nash OSDC) và sau đó Nghĩa đã trở thành một team leader cứng cựa của nhóm G1. Nguyễn Thu Hà giờ là một tay súng nổi danh của FSoft về “thiết diện vô tư”

trong việc audit các dự án của FSOFT. Một sự tình cờ, em Lan sau này đã trở thành phu nhân của Hải Long (lúc đó đang là member của Winsoft, giờ là thành viên nhóm G2). Tôi cũng không có dịp gặp lại các thành viên SEPG hồi đó nữa, nhưng vẫn luôn mong muôn và chúc các bạn sẽ gặp nhiều thành công và may mắn trong sự nghiệp của mình.

Đầu năm 2001, anh Hùng Râu bàn giao lại công việc FQA cho chú Đào Vinh, khăn gói về FSoft, lãnh trách nhiệm Head of SEPG với nhiệm vụ giành cho được CMM4. Một thời gian sau đó Phan Hưng cũng từ giã FSoft ra đi với mong ước xây dựng cho mình một con đường riêng. SEPG cũng có thêm nhiều thành viên mới như chị Hoàng Ana, Hồ Huyền Nga, Hoàng Thu Hằng..... và nhiều bạn nữa.

Lời kết

Tôi thường nhớ lại lần nói chuyện với anh Phương về việc chuyển hướng sang công việc quản lý chất lượng cho phần mềm. Trong suốt 2 năm sau đó, tôi còn có nhiều dịp nói chuyện với anh Phương, anh Râu, anh Nam về quy trình phần mềm. Tôi không hối tiếc vì đã giành khoảng thời gian 2 năm cho công việc này bởi thực tế, tôi đã tích lũy được rất nhiều kiến thức về quy trình sản xuất. Với vốn kiến thức đó, tôi đã tự tin rất nhiều khi giao dịch với các khách hàng và nó đã giúp tôi thành công trong việc quản trị các dự án trong nhóm sau này.

Thực tế đã cho thấy khi bàn về chuyện outsourcing cho chúng ta, phần lớn các khách hàng - đặc biệt là khách hàng Mỹ và châu Âu - rất quan tâm và chú trọng về quy trình sản xuất. Giá trị (value) mà FSoft đem lại cho khách hàng chính là sự trưởng thành và hiệu quả trong quy trình sản xuất của chúng ta. Tôi muốn chia sẻ với các team leader của FSoft một sự ví von để đánh giá tầm quan trọng của quy trình sản xuất phần mềm – Công cụ lập trình (C, Java, ASP, Websphere, dotNET...) được ví như các thứ bình khí, quy trình sản xuất phần mềm được ví như Bình pháp dùng để điều khiển trận đánh. Người chỉ biết dùng bình khí thì có thể điều khiển được một số hữu hạn quân; người biết bình pháp thì có thể điều khiển một số không giới hạn quân. Trên con đường xây dựng FSoft trở thành một công ty

phần mềm vững mạnh, quy trình phần mềm đã và sẽ còn đóng vai trò rất rất quan trọng.

SEPG bây giờ đã trưởng thành và vững mạnh hơn rất nhiều so với những ngày đầu. Đội ngũ đông đảo hơn và hiệu quả hơn trong hoạt động. Chúng ta đã có CMM4, sắp tới là CMM5, Six Sigma....Còn rất nhiều thử thách ở phía trước nhưng tôi luôn tin tưởng chúng ta sẽ thành công. Dù không còn trực tiếp tham gia các hoạt động ở SEPG nữa, nhưng tôi vẫn luôn giành một cảm tình đặc biệt cho bộ phận được nhắc đến nhiều nhất ở tầng 6 tòa nhà HITC này. Vì đó là nơi tôi đã bắt đầu với FSoft.

VEXPRESS Ở CAMPUCHIA

**Nguyễn Thanh Hải
Báo điện tử VnExpress**

6h20 chiều, anh Hùng trưởng phân xã Campuchia bật máy tính, kết nối Internet. 1 phút, 2 phút... anh chống cầm chờ đợi. Chỉ muốn đập chết công ty cung cấp dịch vụ độc quyền, làm ăn gì mà rùa hơn cả Việt Nam. 5 phút, Tin nhanh Việt Nam (anh thường gọi là Việt Nam Express) hé lộ. Vội vàng rờ chuôt đến mục đời sống, mở trang tâm sự, mắt anh dán chặt vào câu chuyện: "Vợ tôi ngoại tình khi con trai mới 2 tuổi". Trời đất, bài học cho những gã phóng viên trường kỳ xa nhà, xa vợ! Anh đọc ngấu nghiến...

Suốt ba tháng học cách làm báo của Mỹ ở Campuchia, niềm vui lớn nhất của tôi là đi đến bất kỳ cơ quan nào của Việt Nam, họ cũng đều biết đến VnExpress và yêu quý VnExpress. Tôi nhớ buổi đầu tiên gặp anh Hùng, cùng một số anh bên đại sứ quán Việt Nam tại Phnom Penh, các anh nháo nhác hỏi chuyện về VnExpress. Họ tò mò báo điện tử là gì, nhanh như thế thì phải cần bao nhiêu cái máy tính, phóng viên làm việc. Thậm chí có anh giám đốc đại diện công ty đường sông chưa bao giờ biết Internet là gì đòi giải thích làm thế nào mà ngồi ở Phnom Penh lại có thể đọc được tin tức của VnExpress ở tận tật Việt Nam. Bữa tôi sang phỏng vấn Thanh Hải, trưởng đại diện của Vietnam Airlines, anh chàng này cùng mới mấy tay nhân viên trẻ trung cứ gắng hỏi mãi về chuyện tình yêu, hôn nhân của các cô nàng làm việc ở VnExpress. Họ xin cái ảnh bữa sinh nhật VnExpress tròn hai tuổi to hơn để được ngắm kỹ từng cái mũi cao hay thấp, từng mái tóc ngắn, dài. Toàn những nàng tiên xinh đẹp mà échồng thì cũng uồng...

Thú vị nhất là bữa trao đổi với ông chủ tịch câu lạc bộ báo chí Campuchia, Sophea. Tôi bất ngờ vô cùng khi ông có thể nói rành tiếng Việt Nam và đọc VnExpress hàng ngày. Chả cần phải có những hình ảnh người chết không đầu, những tai nạn rùng rợn, máu mê bê bết trên trang nhất như báo chí ở Campuchia, VnExpress chinh phục

ông bởi những tin tức khách quan và nhiều chiêu, giúp ông có cái nhìn toàn diện về đất nước Việt Nam. Chuyên mục mà ông thích nhất là xã hội, kinh doanh và quốc tế.... và chuyện cười. Sophea nói với tôi ông ước mong một ngày nào đó, Campuchia sẽ có một tờ báo như vậy, không bênh đảng cầm quyền Campuchia, cũng không nghiêng ngả về phía các đảng đối lập. Nó sẽ có tên đại khái như Campuchia Express...

VnExpress chưa có tiếng Anh, và suốt thời gian thực tập, viết bài, tôi đã cố gắng dịch những tin nổi bật hàng ngày trên báo cho các thầy cô giáo người Mỹ. Có nhiều bài viết, thầy giáo Peter của tôi (đang làm cho hãng thông tấn AP) photocopy cho tất cả các học viên trong lớp đọc hoặc in thành một bản thật to treo trên bảng để làm mẫu cho cả lớp học tập. Những bài viết thực tập của tôi về hội nghị các nước Đông Nam Á được đưa tận tay cho ông Severino, nguyên chủ tịch ASEAN đọc và bình luận. Tuy nhiên, trong số bài mà phóng viên VnExpress thực hiện, bài báo mà thầy giáo cùng các bạn của tôi thích nhất là vụ Cá basa Việt Nam thua kiện tại Mỹ, một sự vụ mà giới báo chí các nước đang hết sức quan tâm, VnExpress đã đưa tin trước tất cả các hãng thông tấn. Các bạn học đã hỏi tôi nhiều lần làm thế nào mà phóng viên VnExpress có thể biết được tin diễn ra từ bên kia nước Mỹ vào lúc 3 giờ sáng và để có bài viết chỉ sau đó vài tiếng. Tôi chỉ biết trả lời đó là nhờ có Internet và cách làm việc nhanh như điện tử của phóng viên.

Nhớ ngày cuối cùng học tập, mỗi học viên phải giới thiệu toàn bộ cơ cấu tổ chức và hoạt động của một tòa soạn, tôi đã tự hào viết thật to lên bảng: FPT - VnExpress, một hiện tượng mới của báo chí Việt Nam. Sau khi nghe tôi trình bày toàn bộ về công việc hàng ngày của tòa soạn, thầy giáo đã đưa ra một câu nhận xét ngắn gọn bằng tiếng Việt: "Tuyệt vời quá!". Lúc này tôi mới ngửa ra rằng thầy giáo của tôi có thể đọc, viết tiếng Việt. Ông đọc nó hàng ngày và làm phép so sánh với các trang báo điện tử của Việt Nam.

PHỎNG VẤN TRỰC TUYẾN Ở VNEXPRESS

Chu Hoàng Linh
Báo điện tử VnExpress

Trong quá trình phát triển của VnExpress, phỏng vấn trực tuyến được coi là một cột mốc quan trọng. Qua đó, độc giả ở khắp nơi trên thế giới đã biết đến VnExpress nhiều hơn và nhờ thế uy tín của tờ soạn được nâng cao. Kể từ cuộc phỏng vấn đầu tiên với ca sĩ Trần Thu Hà, đến nay, VnExpress đã thực hiện được gần hai chục buổi giao lưu với nhiều tên tuổi lớn, gắn liền với các vấn đề thời sự.

Tôi là người may mắn khi được tham gia nhiều cuộc phỏng vấn trực tuyến. Tham gia ở đây có nghĩa là được trở thành tay sai của những nhân vật nổi tiếng, được làm cái máy để gõ lời phát ngôn của họ và đưa đến với độc giả toàn cầu.

Có lẽ lần làm tay sai cho giáo sư Hoàng Thùy Long khi dịch SARS bùng nổ ở Việt Nam làm tôi nhớ nhất. Được giao nhiệm vụ, tôi cũng thấy hơi sợ. Ông ấy từng tiếp xúc với rất nhiều bệnh nhân, lại ra vào bệnh viện Việt Pháp và Bạch Mai như com bůa, nguy cơ lây bệnh của ông rất lớn. Nếu chẳng may ông đang trong thời kỳ ủ bệnh mà mình ngồi nói chuyện trực tiếp như vậy thì kiêu gì cũng “dính”. Buổi trưa, trước cuộc phỏng vấn, tôi đi ăn với mấy đứa bạn. Trước khi về, bọn nó còn cố vót vát một câu: “Chào mà yê, chắc bọn tao chẳng gặp lại mà nữa đâu”. Giờ G điểm, giáo sư Hoàng Thùy Long xuất hiện ở VnExpress, như đã có sự chuẩn bị sẵn, mọi người đều hời hợt khi thấy ông, khác hẳn lần đón Lam Trường, hay danh thủ Hồng Sơn... Ai cũng cầm mặt vào máy tính, chẳng buồn đứng lên chào đón, thật tội nghiệp giáo sư Long, nhưng chắc ông cũng hiểu.

Suốt buổi phỏng vấn, tôi chưa bao giờ thấy mọi người lại căng thẳng đến vậy. Dù được động viên bằng những câu đại loại như “Làm gì mà lo lắng thế”, rồi “Sao mọi người căng thẳng thế kia”, “Cứ bình tĩnh”, nhưng chúng tôi không thể nào nở được một nụ cười. Ba người quan trọng thứ nhì sau giáo sư Long trong cuộc phỏng vấn

đó, gồm tôi, Liên và Nhân “già” chưa bao giờ tập trung với công việc đến thế. Giáo sư ngồi ngay sau lưng tôi nhưng mỗi lần đọc câu hỏi, thay vì quay lại để ông nghe cho rõ, tôi vẫn hướng mặt vào màn hình, chẳng biết ông có nghe thấy hay không và cũng chẳng biết những gì tôi nghe lại được có đúng không. Thế rồi gần 2 giờ đồng hồ cũng trôi qua. Trước khi rời khỏi căn phòng phỏng vấn, tôi không quên nhở mắt, mũi... Xong việc, mở hộp thư của mình, tôi còn nhận được vài ba mail có nội dung tương tự từ người quen: “Ngồi với ông chuyên đi chữa SARS mà không đeo khẩu trang hả Linh, không sợ lây bệnh sao”. Ngày hôm sau, tôi được biết chiếc cốc uống nước của giáo sư đã bị “thủ tiêu”, còn chiếc ghế ông ngồi thì được đem đi phơi nắng. Còn tôi, phải ít nhất 10 ngày sau đó vẫn sống trong lo lắng. Thật may mắn đã không có chuyện gì xảy ra và lũ bạn tôi đã không từ chối gấp tôi như ý định ban đầu.

Trái ngược với cuộc phỏng vấn kinh hoàng đó là buổi giao lưu với ca sĩ Lam Trường. Có lẽ không dưới nửa số dân Việt Nam đều gật đầu khi được hỏi có biết Lam Trường là ai không. Những người từng được nghe anh hát, được gặp anh trực tiếp cũng không ít. Việc anh đến với VnExpress cũng là một sự kiện. Anh là người vui tính, thậm chí rất vui, cười nói suốt buổi bởi vây quanh anh là một đội ngũ “cave” chuyên nghiệp, phục vụ tận tình và rất xinh đẹp nữa chứ. Kể từ khi anh Hai xuất hiện ở 75 Trần Hưng Đạo cho tới khi anh xong việc, nhân viên của FOX cứ nháp nhöm, cửa phòng phỏng vấn không biết đã được mở ra đóng vào bao nhiêu lần chỉ để những cô gái, thậm chí cả các chàng trai nữa từ các phòng khác chiêm ngưỡng con người bằng xương bằng thịt của anh, dù họ chỉ nhìn chứ chẳng đòi bắt tay, ôm hôn hay xin chữ ký như những crazy fan của anh trên sân khấu. Kết thúc cuộc phỏng vấn là buổi giao lưu rất thân mật trên phòng lớn của VnExpress. Lần đầu tiên người FOX tập trung đông như vậy. Lam Trường hát say sưa và gần như đáp ứng tất cả yêu cầu của mọi người. Sếp Thắng không ngờ cũng là một người rất hâm mộ chàng ca sĩ đẹp trai này. Anh đã chuẩn bị sẵn cây đàn ghita và chắc đã phải tập đi tập lại đến nhuần nhuyễn “Tình thôi xót xa” để tự tin song ca cùng Lam Trường.

Nhưng không phải ai sau cuộc phỏng vấn cũng có cơ hội thể hiện “chuyên môn nghiệp vụ” của mình. Phương Thanh vì phải ra sân bay cho kịp giờ đã không thể tiếp kiến mọi người; Mỹ Linh, với lý do đau họng và phải chuẩn bị cho chuyến biểu diễn ở Mỹ đã không thể hát dù chỉ một câu. Ban nhạc Bức Tường thì kiên quyết không thể hiện bởi “nếu biểu diễn không kèn không trống chẳng khác nào vạch áo cho người xem lưng” dù trước đó họ đã thực sự gây ấn tượng với những câu trả lời rất thông minh, lúu cá và chớp nhoáng... Và tất nhiên, danh thủ Hồng Sơn không thể biểu diễn sút bóng hay “bắn tỉa” ở VnExpress được vì...nhiều lý do.

Còn nhiều, nhiều nữa những câu chuyện xung quanh các cuộc phỏng vấn trực tuyến ở VnExpress, chẳng hạn như cuộc nói chuyện với đạo diễn Lê Hoàng, phỏng vấn hoa hậu Mai Phương qua điện thoại...nhưng có lẽ phải để dành một dịp khác. Chỉ biết rằng mỗi người trong số họ đều và đi đều để lại những ấn tượng với chúng tôi và đó cũng là cơ hội để các thành viên của FOX có dịp cùng VnExpress chia sẻ những khoảnh khắc khó quên.

TÔI VÀ FSS – NHỮNG NGÀY ĐẦU

**Phan Thanh Toàn
Trung tâm FSS**

Lần đầu tiên tôi biết đến FSS là vào mùa đông năm 1996. Lúc đó tôi đang học năm cuối khoa CNTT ĐHBK HN nên cần tìm một công ty để thực tập và chuẩn bị làm đề tài tốt nghiệp. Người tôi gặp đầu tiên ở FSS là chị Hương (bây giờ làm ở Quỹ Hỗ trợ phát triển), bạn anh Thành Nam - lúc đó là giám đốc FSS (bây giờ anh là giám đốc Fsoft). Tôi viết một lá đơn xin thực tập và nhờ chị chuyển giúp cho anh Nam. Chị xem qua rồi bảo tôi phải viết lại vì theo như chị nói là “viết như thế anh Nam sẽ không nhận em vào thực tập đâu”. Chị bảo trong đơn tôi phải “kể lể” nhiều thành tích vào, đặc biệt phải nhấn mạnh đến những thành tích không liên quan gì đến chuyên môn kỹ thuật, ví dụ như thành tích về thể thao hay khả năng văn hóa văn nghệ. May quá, về cái khoản thể thao hay văn nghệ thì tôi cũng không đến nỗi tồi. Tôi nghe lời chị, soạn lại lá đơn và quả thực sau đó vài ngày thì được gọi lên thực tập tại FSS.

Hồi đó FSS đóng trụ sở ở tầng 3 tòa nhà 89 Láng Hạ và có một nhóm đang phát triển, kinh doanh sản phẩm phần mềm Kế toán Balance (thường được dân FSS lúc đó gọi là phần mềm Ba lăng nhăng) do chị Hương VM (giám đốc BU3 bây giờ) phụ trách. Hôm đầu gặp chị tôi sợ lắm vì thấy chị quát mắng người trong nhóm: “Không nhận thêm sinh viên thực tập thực tiếc gi nữa cả”. Chị Hương hồi đó rất gầy chứ không béo tròn như bây giờ, nên tên tuổi của chị được gắn với cái biệt hiệu nổi tiếng đến tận bây giờ là Chị Còm. Tôi giải thích với chị là anh Nam đã đồng ý cho tôi thực tập ở đây thì chị bảo tôi ra gặp anh TrungP. Tôi được anh TrungP giao cho nghiên cứu 1 chương trình Kế toán của Singapore viết bằng Access có tên là Traverse. Lúc đó tôi vốn chẳng biết gì về Kế toán, trình độ tiếng Tây lại cũng kém kém nên mặc dù ngày nào tôi cũng mang quyển User Guide dày cộp của nó ra đọc, thậm chí cắt công dịch hàn quyển sách đó ra tiếng Việt theo kiểu “word by word”, nhưng mà khi

đọc lại thì vẫn thấy chẳng hiểu gì mấy. Người hướng dẫn tôi là anh TrungP thì lại cứ đi đâu suốt ngày nên tôi chẳng biết hỏi ai. Được khoảng gần 2 tháng thì tôi thấy chán quá, chẳng thèm đến thực tập nữa. Ở nhà tôi mua mấy quyển sách Kế toán Doanh nghiệp (tất nhiên là bằng tiếng Việt) để tự học và thiết kế 1 chương trình Quản lý hàng tồn kho làm đề tài tốt nghiệp. Chương trình đó tôi viết bằng VB, lúc viết xong chẳng biết có chạy đúng hay không nhưng mà cũng có hệ thống phân quyền chức năng天堂 hoàng, cũng hạch toán được tài khoản nợ – có, cũng in ra được Sổ cái tài khoản, rồi chứng từ xuất, nhập này nọ, rồi cả đồng báo cáo Tài chính linh tinh,... nói chung là đủ cả. Về chương trình này, có 1 kỷ niệm mà đến bây giờ tôi vẫn không thể quên. Hôm tôi mang nó đi bảo vệ tốt nghiệp, sau khi tôi trình bày một thời một hồi đủ thứ từ nghiệp vụ Kế toán đến CSDL quan hệ, ràng buộc dữ liệu, thiết kế chương trình..., Hội đồng giám khảo không thấy ai có ý kiến gì nữa. Tôi đang mừng thầm và định nói lời cảm ơn Hội đồng và kết thúc buổi bảo vệ thì bỗng thấy giáo sư Vũ Lục (chắc ai học ĐHBK thì đều biết ông này) yêu cầu tôi cho ông ta hỏi thêm một câu. Câu hỏi đó là: “Tôi thấy trong danh mục vật tư của cậu có mặt hàng là sắt thép, vậy đó là 1 hay 2 mã vật tư?”. Tôi trả lời là đây là dữ liệu giả nên tôi coi đó là 1 mã. Ai ngờ ông giáo sư đáng kính này phán luôn 1 câu: “Sắt thép thì không thể là 1 vật tư được. Sắt là sắt, còn thép là thép. Vậy đó phải là 2 mã, cậu sai cơ bản rồi”. Tôi tức điên nhưng chẳng biết làm thế nào, chẳng lẽ lại cãi nhau với ông ta trước cả Hội đồng. Cuối cùng ông ta cho tôi 7 điểm trong khi các thành viên khác của Hội đồng đều cho 9 hoặc 10.

Khoảng 3,4 hôm sau buổi bảo vệ tốt nghiệp tôi lại mò đến FPT. Lần này tôi gặp anh Khúc Trung Kiên, lúc đó phụ trách Kinh doanh của FSS. Anh không tiếp tôi ở phòng làm việc của Công ty mà ở dưới quán Cafe chị Châu cạnh Công ty. Trông anh lúc đó chẳng khác bây giờ là mấy, dáng cao, gầy và đốt thuốc liên tục. Cùng đi với anh còn có một chị to béo, ăn mặc theo tôi nghĩ là có phần hơi giàn dị, chính là chị Tú Huyền (bây giờ là PGĐ FSS kiêm giám đốc BU1). Anh Kiên và chị Huyền cho tôi biết đang cần tuyển một số lập trình viên để làm dự án Quản lý thuế cấp Tổng cục cho Tổng Cục Thuế.

Dự án này được làm bằng công nghệ rất mới lúc đó là Oracle. Sau một hồi hỏi han tôi về chuyện học hành, sở thích cá nhân..., anh Kiên bảo từ ngày mai tôi có thể bắt đầu đến làm việc. Tôi cũng hơi bất ngờ vì được nhận vào làm việc nhanh chóng thế, rất khác so với suy nghĩ ban đầu của tôi về những khó khăn sẽ gặp phải khi đi xin việc làm.

Sau vài hôm vật vờ đọc sách đọc vở, một hôm chị Huyền bảo tôi chuẩn bị đi khảo sát ở Tổng cục Thuế với chi. Tôi mới ra trường nên khái niệm về khảo sát với tôi lúc đó cũng còn mơ hồ lắm. Ngồi cả buổi nghe khách hàng trình bày nhưng mà tôi cũng chẳng ghi chép hay hỏi han họ được gì nhiều mặc dù chị Huyền đã dặn trước là phải ghi chép tỉ mỉ khi nghe họ nói. Về sau nghĩ lại, tôi thấy nhiều lúc các sếp cứ bắt lính mới tò te như tôi lúc đó đi khảo sát thì thật ra chẳng thu được lợi ích gì, chỉ làm phí thời gian vô ích. Ngay cả các dự án bây giờ nhiều lúc thiếu người chúng ta cứ đưa những người mới vào tham gia khảo sát, phân tích, thiết kế hay test, thật là quan điểm sai lầm. Nói đúng ra là đợt khảo sát đó tôi chỉ làm được mỗi một việc có ích nhất là đi phôtô các mẫu tài liệu nghiệp vụ mượn của khách hàng. Nhiều lúc chị Huyền cứ trêu tôi là “Em làm trợ lý phôtô cho chị”, làm tôi rất ngượng.

Khảo sát xong, chúng tôi được đào tạo mấy buổi về thiết kế trên Oracle Designer. Năm 1997, ở FPT nói riêng và ở Việt Nam nói chung còn rất ít người có hiểu biết về Oracle. Mọi việc đều phải trông chờ vào sự hợp tác với Oracle Việt Nam. Cũng may mà lúc đó Oracle Việt Nam sở hữu một lực lượng khá hùng hậu, họ cử hẳn một đội lập trình sang giúp FPT làm dự án, tất nhiên là với giá ngày công “cắt cổ”: 125USD/ngày. Bây giờ thì chắc có nhiều người thấy mấy cái thứ Designer Tool vớ vẩn đó cũng chẳng có gì hay ho lắm, nhưng mà hồi đó thì chúng tôi thấy ghê gớm lắm: chỉ cần khai báo lung tung một hồi là gen được ra cả một đồng source code, form, report chạy vù vù. Dự án đầu tiên tham gia đó tôi cũng chỉ biết làm có từng ấy việc, tuyệt nhiên chưa biết lập trình Oracle là như thế nào. Có một chuyện về những ngày đầu học Oracle mà bây giờ tôi vẫn nhớ là chuyện tôi nghịch cái máy chủ cài Oracle Database. Lúc đó, cả FPT chỉ có mỗi một cái máy cài được Oracle Server là máy chủ RS/6000

đặt ở bên FIS. Một hôm tôi sang FIS ngồi chơi, vô tình lại tẩy máy nghịch vào đúng cái máy chủ đó. Đang lần mò nghịch ngợm, bỗng nhiên tôi nghe tiếng quát của anh ĐứcPA (bây giờ là giám đốc FIS5): “Mày ở đâu mà lại đến nghịch cái máy này. Mày có biết là phải thuê chuyên gia Oracle mất hơn 3 tháng mới cài được nó không? Mày nghịch nó hỏng thì ai cài lại được đây?”. Tôi sợ quá lắp bắp vài câu xong chạy mất dép. Nghĩ lại thấy cũng buồn cười vì bây giờ thì có lẽ bất kỳ một chú lập trình viên nào cũng chỉ cần 1 ít tài liệu cùng cái đĩa CD Install là có thể cài đặt Oracle Server ngon lành, chẳng tốn mấy công sức. Đúng là hồi xưa mông muội thật!

Công việc của tôi lúc đó chỉ có như thế nên thú thực là tôi rất thất vọng. Khi còn đi học, thậm chí lúc mới bắt đầu đi làm, tôi nghĩ mình sẽ phải được làm những việc đầy sáng tạo và thách thức. Chán nản nên dần dần tôi sinh ra lười nhác. Tôi biết các sếp không hài lòng về mình và có thể sa thải mình bất cứ lúc nào nhưng tôi cứ mặc kệ, đến đâu thì đến. Sau này nghĩ lại mới thấy tiếc là mình đã uổng phí thời gian vô ích vào những việc làm vô bổ. Thậm chí có lúc tôi đã nghĩ đến chuyện xin nghỉ làm ở FPT để tìm chân trời mới. Nhưng không phải là công việc mà chính là môi trường văn hóa FPT đã khiến tôi đã nhanh chóng gạt bỏ tư tưởng đó. Không biết cảm giác của những bạn lần đầu được tiếp thu văn hóa STICO như thế nào, còn với tôi thì lúc đó thấy vô cùng hâm mộ và hứng thú. Tôi nhanh chóng học thuộc các bài hát, câu chuyện cười STCo và hát, kể say sưa chúng cho bạn bè nghe, đứa nào cũng khoái chí hưởng ứng, khâm phục lắm. Tôi chơi bóng đá cũng không đến nỗi tồi và chỉ sau vài hôm đi làm đã được tham gia giải bóng đá FPT 97 trong màu áo “Chim non” (tên đội bóng FSS khi đó) với vai trò “tiền đạo càn quét”. Gọi là “tiền đạo càn quét” thì nghe có vẻ buồn cười nhưng mà đúng thế thật: hồi đó lối đá của FSS đơn giản lắm, đá sân 9 người (1/2 sân BK) thì phần lớn thời gian thi đấu có 8 người bên sân nhà, 1 người còn lại là tiền đạo có nhiệm vụ chỉ cần chạy thật nhiều, thật dai bên phần sân đối phương, làm đối phương rối loạn để đội nhà chớp thời cơ phản công, không cần biết ghi bàn. Thế cho nên, vị trí như của tôi chơi hồi đó gọi là “tiền đạo càn quét”. Theo tôi, bóng đá FPT hồi đó vui hơn bây

giờ, các anh trong Ban Tổng Giám đốc như anh Bình, anh Ngọc BQ, anh Tiên LQ, anh Hưng PNT không bao giờ bỏ lỡ bất cứ trận đấu nào có thể tham gia. Và trên sân đấu thì thực sự mọi cầu thủ đều rất bình đẳng với nhau. Tất cả những niềm vui giản dị, mộc mạc nhưng tuyệt vời đó khiến tôi quyết định không rời bỏ FPT cho dù thực lòng mà nói là công việc ngày ấy đã làm tôi thấy chán nản vô cùng.

Rồi một bước ngoặt đến với tôi vào mùa Thu năm 97. Nhóm Thuế FSS lúc đó có 2 dự án chính là dự án do chị Tú Huyền lead như tôi kể trên, dự án còn lại là dự án triển khai DINATAK do các anh Quang Anh (Anh NQ – giám đốc BU2 bây giờ) và Hùng Sơn (Sơn LH – bây giờ đang học Doctor ở Thụy Điển) đảm nhiệm. Phần mềm DINATAK – tiền thân của hệ thống Quản lý thuế cấp Cục bây giờ - đã từng là một trong những niềm tự hào lớn của phần mềm FPT. Trong khi phần lớn các ứng dụng tác nghiệp hồi đó còn chạy trên máy đơn và được viết bằng FOXPRO thì DINATAK được coi là có bước đột phá về kiến trúc với mô hình Client-Server và sử dụng Hệ quản trị CSDL Watcom Sybase, công cụ lập trình Power Builder - một công cụ lập trình Visual rất mạnh lúc đó. Khoảng đầu tháng 10 năm 97, các anh Anh NQ và Sơn LH trở về Hà Nội sau nhiều tháng ngày ròng rã chinh chiến ở các Cục Thuế Đà Nẵng, Bình Định, Quảng Ninh. Tôi được anh Kiên, lúc này là PGĐ FSS, chuyển sang nhóm triển khai DINATAK và bắt đầu làm việc với anh Quang Anh. Kể từ ngày đó tôi và anh Quang Anh làm việc gắn bó với nhau, cho đến tận bây giờ vẫn vậy. Ban đầu, tôi được giao viết tài liệu User Guide. Tôi bắt đầu phải làm quen với các khái niệm nghiệp vụ mới như mã số ĐTNT, kỳ kê khai, kỳ lập bộ, sổ bộ thuế... Tôi cũng tranh thủ học thêm được một ít kỹ thuật về Power Builder và SQL. Một tuần sau, tôi và anh Quang Anh hoàn thành bộ tài liệu triển khai và chúng tôi bắt đầu lên đường Nam chinh. Đợt công tác đó, chúng tôi phải triển khai DINATAK tại Cục Thuế 3 tỉnh Bình Dương, Vũng Tàu và Tây Ninh. Tôi chưa từng đi công tác xa lần nào nên thấy háo hức lắm, cả đêm trước ngày lên đường thao thức mãi không ngủ được.

Chúng tôi rời Hà Nội vào một ngày nắng đẹp cuối tháng 10. Lần đầu tiên được đi xa bằng máy bay tôi thích lắm, chỉ có điều lúc máy bay hạ cánh tôi bị ù tai mất gần 1 ngày. Sau 1 đêm ngủ lại ở TP HCM (hồi đó FSS có văn phòng đại diện tại TP HCM ở phố Kỳ Đồng), chúng tôi lên đường đến điểm đầu tiên của đợt triển khai trường chinh này: Cục Thuế Bình Dương. Cục Thuế Bình Dương nằm ngay ở trung tâm thị xã Thủ Dầu Một, cạnh Brus điện tinh. Hồi năm 97, tỉnh Bình Dương còn nghèo lắm, không phát triển thịnh vượng với nhiều khu công nghiệp do nước ngoài đầu tư như bây giờ. Tôi nhớ là cả tỉnh Bình Dương lúc đó chỉ có 2 chỗ đẹp nhất là tòa nhà của Hiệp hội doanh nghiệp Bình Dương và một công viên rất rộng, có lẽ phải to hơn cả công viên Lê Nin ở Hà Nội. Trên nóc tòa nhà của Hiệp hội doanh nghiệp Bình Dương có cái đồng hồ điện tử rất to, lúc tôi mới đến thì chạy còn đúng, sau đó mấy hôm thì thấy lúc nào nó cũng chỉ 12h trưa. Sau mỗi ngày làm việc, chúng tôi có trò giải trí ưa thích là ra công viên chơi đua ô tô, ở đó được gọi là trò "Xe đụng". Lúc đầu đi hơi sợ vì xe chạy khá nhanh và va vào nhau liên tục, nhưng càng đi nhiều càng thấy thích, chỉ mỗi tội chơi trò này tốn tiền lắm mà thời gian lại không được lâu. Ở Cục Thuế Bình Dương cũng buồn nênh buổi tối máy đồng chí cán bộ Thuế địa phương thường hay rủ chúng tôi nhậu với họ. Anh Quang Anh không uống được nhiều nên chủ yếu là chỉ ngồi xem tôi và bọn họ uống với nhau. Bọn họ đông và uống khoẻ lắm, uống mãi mà chẳng thấy họ say gì cả. Mặc dù đã vận dụng hết "võ nghệ" trong lĩnh vực nhậu nhẹt rồi nhưng tôi vẫn bị họ hạ "đo ván" sau những trận "kịch chiến", có lần tôi say đến nỗi sau một buổi nhậu với họ tôi ôm mắt mẩy ngày liền, đến vài ngày tiếp theo cứ nhìn thấy bia rượu là lại thấy khiếp! Trong khi đó, công việc triển khai gấp khá nhiều khó khăn do phía Cục Thuế không muốn chạy chương trình mới ngay. Mãi khoảng gần 1 tháng sau chúng tôi mới lấy được biên bản nghiêm thu công việc. Có thể nói khoảng thời gian làm việc ở đây đã dạy cho tôi bài học đầu tiên biết thế nào là đi công tác ở địa phương, và thực sự đó là những kinh nghiệm rất hữu ích cho mỗi cán bộ triển khai.

Rời đất Bình Dương, chúng tôi tiếp tục di chuyển đến mục tiêu thứ 2 của mình: Cục Thuế Bà Rịa - Vũng Tàu. Phong cảnh và khí hậu thành phố biển Vũng Tàu thật tuyệt vời. Chúng tôi ở một khách sạn lớn ngay sát bờ biển nên buổi sáng tôi thường dậy từ rất sớm, chơi bóng đá với bạn thô dân trên bãi biển, tắm biển một lúc trước khi trở về đi làm vào khoảng 7h. Hàng ngày tôi có nhiệm vụ hướng dẫn sử dụng và kiểm tra số liệu báo cáo số sách cùng các end-user. Công việc của chúng tôi ở Vũng Tàu tiến triển thuận lợi hơn ở Bình Dương nhiều, chủ yếu là vì sếp của họ có vẻ thích “high-tech” và thực tế là đã mong muốn được thay thế chương trình cũ (do Viện Tin xây dựng bằng FOXPRO) từ lâu. Chúng tôi còn cài đặt miễn phí TTVN Server cho họ để họ làm phương tiện liên lạc nội bộ. Họ rất khoái về chuyện này (hồi đó chưa có Internet như bây giờ, TTVN là một chương trình Communication trong Intranet rất nổi tiếng với các tính năng email, chat rất thuận tiện). Các anh ở Cục Thuế Bà Rịa - Vũng Tàu cho chúng tôi mượn 2 cái xe máy (Angel Hi và DD) làm phương tiện đi lại nên tôi cũng có điều kiện để thăm thú được nhiều nơi ở đây. Nói chung tôi thích mọi thứ ở Vũng Tàu, từ phong cách sống của con người, điều kiện khí hậu đến phong cảnh. Chỉ có một điều dở là ăn uống ở đây khá đắt đỏ. Lúc đầu chúng tôi không biết, lại sẵn có nhiều tiền nên thường đi ăn ở mấy quán cơm Hà Nội trên các trục phố lớn, mặc dù ăn khá ngon nhưng lần nào cũng mất gần 100K/bữa. Sau này chẳng còn nhiều tiền để ăn sang như vậy nữa, chúng tôi chuyển sang ăn ở mấy quán cơm bụi trong các ngõ ngách chỉ hết 5K/người/bữa, vẫn ăn tốt. Thỉnh thoảng tôi và anh Quang Anh lại rủ anh TriềuDD (PGĐ FSS bây giờ, lúc đó đang triển khai chương trình cho Viện Pasteur ở TP HCM) ra Vũng Tàu chơi. Hồi đó anh TriềuDD còn đang “hàn vi”, chưa có vợ và cũng chưa có quyền cao chức trọng như bây giờ. Tôi gặp anh mấy lần ở văn phòng FSS tại TP HCM, thấy suốt ngày anh căm cụi ngồi vò đầu bứt tai lập trình bằng Excel. Mỗi lần chúng tôi rủ anh TriềuDD đi chơi, chẳng biết đùa hay thật nhưng lần nào cũng thấy anh cười cười rồi giao hẹn trước: “Chúng mà trả tiền nhé”. Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn cảm thấy khoảng thời gian làm việc ở Vũng Tàu năm 97 là khoảng thời

gian đi công tác thuận lợi, sung sướng, thoái mái nhất so với tất cả các lần đi công tác khác sau này.

Điểm đến cuối cùng trong chuyến triển khai DINATAX của chúng tôi năm 97 là Cục Thuế Tây Ninh. So với Bình Dương và Vũng Tàu thì Tây Ninh là một tỉnh nghèo, nghèo hơn rất nhiều. Nhưng chính tại nơi đây là nơi chúng tôi thấy cảm kích nhất trước tấm lòng hiếu khách, chân tình của khách hàng và của tất cả những người dân địa phương nói chung. Ngay từ hôm mới đến chúng tôi đã được dẫn đi thăm quan Tòa Thánh Tây Ninh, trung tâm của giáo phái Cao Đài. Trước đó, tôi đã từng nghe nói đến giáo phái thờ vị thần có 1 con mắt giữa trán này và những huyền thoại về Tòa Thánh Tây Ninh trên sách báo, phim ảnh khá nhiều nhưng khi thực sự được chiêm ngưỡng nơi này, tôi vẫn bị ấn tượng mạnh với hàng loạt quy hoạch kiến trúc rất hoành tráng của họ. Chúng tôi cũng được biết đến một danh thắng lịch sử khác của đất Tây Ninh là Núi Bà Đen. Hồi đó Núi Bà Đen chưa có cáp treo như bây giờ, để lên được trên đó phải leo trèo rất mệt nhọc. Chúng tôi và Phòng máy tính Cục Thuế có một kỷ niệm rất đẹp ở nơi đây. Hôm đó là một ngày chủ nhật đẹp trời, cả đoàn hơn chục người hò nhau lên núi chơi. Chúng tôi đi viếng đền chùa trên Núi, rồi cùng nhau ngồi uống rượu bên cửa hang đá, vừa uống vừa thi hát đối đáp rất vui vẻ, đầm ấm. Tôi và anh Quang Anh có dịp truyền bá văn hoá STCo cho khách hàng, làm họ được một mẻ cười no bụng. Mải hát hò, vui chơi, đến lúc quay về trời đã tối lầm rồi, chúng tôi phải mò mẫm lẩn tùng bước giữa núi rừng hoang vắng để tìm đường xuống núi, trong khi vẫn còn mang đầy men rượu trên người. Trong đoàn chúng tôi đi chơi hôm đó có 2 em gái xinh đẹp. Trời tối và đường trơn dốc rất khó đi nên tôi mạnh dạn dắt tay 1 em tên là Cẩm Hồng đi trước. Được cầm tay 1 người con gái xinh đẹp như thế đi giữa núi rừng tối mịt mùng quả là một cảm giác hết sức lãng mạn. Đi được một đoạn, tôi bỗng giật mình khi nghe tiếng anh Quang Anh đằng sau mình vừa cười vừa bảo tôi: “Ơ, thằng Toàn, mày bắt chước anh cầm tay em Hồng à”. Thì ra, anh Quang Anh cũng đang dắt tay em kia mò mẫm tùng bước theo chúng tôi. Chúng tôi cùng cười phá lên và dù trong bóng tối mịt mùng, tôi cũng vẫn

cảm nhận được nét hạnh phúc rạng ngời hiện rõ trên từng khuôn mặt tất cả chúng tôi.

Một kỷ niệm khác cũng rất đáng nhớ trong thời gian ở Tây Ninh là lần tôi bị lạc, suýt nữa thì đi sang đất Campuchia. Hôm đó là ngày Noel năm 97, anh TriềuDD và KhôiDV (hiện công tác ở Ban Nhân sự Công ty, lúc đó làm việc tại văn phòng FSS ở TP HCM) từ TP HCM lên Tây Ninh chơi với chúng tôi. Sau khi đi nhậu ở quán thịt thú rừng, hơi men cũng đã bắt đầu ngấm, mọi người rủ nhau đến Nhà thờ lớn Tây Ninh chơi. Do thiếu xe nên tôi bị bắt đi xe ôm. Chẳng biết mấy anh dặn dò thằng xe ôm thế nào mà nó chở tôi đi xa lắm. Tôi thì chẳng biết đường gì cả, xe ôm chở mình đi đâu thì biết thế thôi. Càng ngày tôi càng thấy mình đi xa thị xã Tây Ninh, toàn qua cánh đồng với đồi núi gì đó tối om. Mãi sau thấy thằng xe ôm chở mình đến một cái nhà thờ khá to, hỏi ra thì nó bảo chỗ này gần Campuchia lắm rồi, tôi hoảng quá bảo nó chở tôi ngược về khách sạn ngay. Mãi khuya tôi mới về được đến khách sạn thì thấy mấy ông nhà mình đã nằm còng queo, say mềm ở đó với nhau từ lâu rồi. Cũng may mà hôm đó không việc gì vì sau này tôi nghe kể ở khu vực gần biên giới Campuchia toàn bọn trấn lột, cướp của giết người kinh lắm!

Công việc của chúng tôi ở Tây Ninh không được suôn sẻ lắm vì lãnh đạo của họ đòi hỏi thêm nhiều báo cáo mới quá, có những cái thậm chí dữ liệu trong chương trình DINATAK không thể đáp ứng được. Lúc trước họ đang chạy chương trình FOXPRO nên khi cần họ có thể tự sửa rất dễ. Bây giờ nhiều cái bó buộc không làm được nên cuối cùng khi chúng tôi rút đi thì công việc cũng chưa hoàn tất toàn bộ. Mãi mãi sau này tôi sẽ không bao giờ quên được những ngày tháng đầy nồng ám tình cảm nơi đây. Và tôi biết nhiều người ở đó cũng vậy...

Đợt “Nam chinh” đó của tôi và anh Quang Anh cũng chính là lần cuối cùng cái tên DINATAK xuất hiện trên bản đồ phần mềm ngành Thuế. Trở về Hà Nội sau mấy tháng liền lăn lộn trên “chiến trường” miền Nam, tôi đã trưởng thành lên rất nhiều về mặt xã hội. Nhưng về mặt kỹ thuật thì lúc đó tôi biết mình rất thiệt thòi so với những người không phải đi công tác nhiều như tôi. Vì trong khi tôi còn đang phải

lang thang nơi "đất khách quê người" thì họ có nhiều điều kiện để học hỏi, tìm tòi công nghệ ở nhà. Không còn phải đi triển khai DINATAK nữa, tôi được chuyển sang nhóm lập trình của anh SơnLH lúc đó đang thực hiện chuyển đổi toàn bộ chương trình DINATAK sang môi trường Oracle. Tôi chịu ơn anh SơnLH rất nhiều vì trong quá trình làm việc với anh, dù anh không trực tiếp chỉ cho tôi bất kỳ dòng code nào nhưng tôi đã học được ở anh phong cách làm việc khoa học, chủ động, tự tin. Tôi nhớ hôm đầu tiên làm việc, anh hỏi tôi: "Chú có biết lập trình Oracle không?". Tôi trả lời anh là có biết sơ qua nhưng lâu rồi không làm nên bây giờ phải xem lại đã. Anh lại hỏi: "Thế chú cần bao lâu để xem lại? Anh không bắt chú phải làm được ngay đâu, cứ từ từ nhưng mà nhanh được càng tốt". Tôi mạnh dạn bảo anh một tuần nữa là tôi có thể làm được. Kể từ sau hôm đó, tôi miệt mài đọc sách, nghiên cứu, thử nghiệm. Sáng nào tôi cũng là người đến cơ quan sớm nhất (khoảng 7h sáng là tôi đã có mặt bên máy tính bắt đầu ngày làm việc), và tối thì luôn là một trong những người về muộn nhất (thường là 10h tối). Hồi đầu năm 98 ở FPT vẫn còn có ít người thành thạo về Oracle nên tôi thường rất bí khi gặp vấn đề phức tạp. Mặc dù hồi đó FSS tiếp tục thuê đội support của Oracle Việt Nam tham gia lập trình nhưng mà bọn này thường rất kiêu, hỏi han khó khăn lắm. May mà tôi chơi khá thân với 2 anh bên FIS là VinhVT và TúPH, 2 người đã có khá nhiều kinh nghiệm về Oracle khi làm dự án cho Bộ Công an, nên cũng nhờ và được các anh phân nào lúc mới học lập trình Oracle. Nhờ chịu khó, chăm chỉ nên tôi tiến bộ nhanh chóng và sau khoảng 2,3 tháng tôi đã trở thành lập trình viên chủ chốt của dự án, được anh Sơn tin tưởng giao làm những module khó. Nghĩ lại khoảng thời gian này, tôi mới thấy thầm thía 2 câu thơ "Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền". Kể từ đó, tôi luôn tâm niệm một điều: khi làm bất cứ việc gì mà có lòng đam mê và quyết tâm thì nhất định sẽ thành công...

Tháng 6/1998, luật Thuế VAT ra đời và ngay lập tức tầm quan trọng của nó đã đạt đến cấp Quốc gia. Luật này ra đời đòi hỏi quy trình khai, tính, nộp thuế khác với cách xử lý lúc đó của các chương

trình Quản lý thuế do FSS và Viện Tin viết đang chạy trên cả nước. Sau một cuộc đấu thầu quyết liệt, FSS đã giành được hợp đồng phát triển và triển khai Hệ thống Quản lý thuế VAT và EIT cho Tổng Cục Thuế. Đội dự án được thành lập gồm: Chị Tú Huyền làm PM, anh Quang Anh làm phân tích, anh SơnLH làm Dev Leader, tôi, anh VinhTH (lúc đó làm Trưởng phòng phát triển ở FSI, bây giờ là PGĐ BU4) và DũngNVA (Test Leader của BU5 bây giờ) làm Developer. Sau này có thêm anh Khắc Thành, LoanPT (Test Leader của BU2 bây giờ) và mấy chú sinh viên nữa tham gia. Phải nói là hồi đó sức ép công việc lớn lắm, vì hạn chót là đến ngày 1/1/1999 chương trình của chúng tôi phải được vận hành đồng loạt tại 61 tỉnh thành trên cả nước. Như vậy phải làm xong trước thời hạn đó khoảng 2,3 tháng để còn triển khai thí điểm, đóng gói rồi triển khai diện rộng... Anh Kiên, lúc này đã là giám đốc FSS, cũng rất quan tâm đến dự án này. Ngoài những biện pháp khuyến khích vật chất, anh còn nghĩ ra một cách để kích thích tinh thần anh em: anh cho treo 1 khẩu hiệu rất ý nghĩa viết bằng mực đỏ rất trang trọng để phía trên đầu đội lập trình. Lâu rồi nên tôi không còn nhớ chính xác khẩu hiệu đó, chỉ nhớ đại ý là: 49 (?) ngày đêm nỗ lực vì thành công công của dự án, vì danh dự của Công ty, vì trách nhiệm với Quốc gia. Cứ mấy hôm lại thấy các sếp lớn như anh Bình, anh NgọcBQ, anh TiênLQ hỏi han, thúc giục xem tiến độ đến đâu rồi. Rồi thì báo chí, truyền hình thường xuyên đến phỏng vấn, quay phim... Hồi đó tôi hơi thắc mắc là không hiểu sao lập trình dự án quan trọng như thế mà không thấy có thiết kế chi tiết module gì cả, nhưng cũng chẳng dám nói ra với ai. Hàng ngày tôi chỉ có trong tay 1 bản danh sách chức năng để trước mặt, cứ làm từ trên xuống dưới, bao giờ làm hết lại có 1 bản danh sách chức năng khác và lại tiếp tục làm. Mọi thứ là do chúng tôi tự sáng tác ra hết, chẳng theo chuẩn mực gì cả. Về sau tôi phải mất rất nhiều công để hệ thống chúng lại. Công việc lúc đó nhiều lắm, đến nỗi cả ngày tôi ngồi lỳ một chỗ, toàn ăn cơm hộp để tiết kiệm thời gian, thậm chí khi ăn cơm cũng một tay xúc cơm, tay kia vẫn gõ bàn phím, thế mà làm không xuể. Hồi đó lại vào dịp World Cup 98, tôi và DũngNVA cứ về nhà xem hết trận bóng đá buổi tối là lại lên làm việc tiếp và thường phải

ngủ đêm ở chỗ làm việc. Sau khoảng 1 tháng lập trình thì anh HữuLQ (lúc đó là GD FSI, bây giờ là PGD FSS kiêm GD BU4) nhất định đòi anh VinhTH về FSI, công việc của chúng tôi càng thêm chồng chất hơn. Về sau nghĩ lại thấy sợ thật. Nếu bây giờ mà tôi phải làm việc như thế chắc chết mất. “Nhưng nhờ nghị lực tràn trề”, đến tháng 10/98 chúng tôi kịp hoàn tất phần phát triển và đem đi triển khai thí điểm ở Cục Thuế TP HCM và Cục Thuế Khánh Hoà. Chương trình lúc đó còn nhiều lỗi lầm, đem ra sử dụng bị end-user kêu oai oái làm chúng tôi rất lo lắng. Anh SơnLH lúc đó lại chuẩn bị lấy vợ nên mọi việc sửa lỗi chủ yếu đổ dồn vào tay tôi. Sau khoảng gần 1 tháng triển khai thí điểm ở TP HCM và Khánh Hoà, nói chung các chức năng cơ bản của chương trình tạm ổn, có thể triển khai toàn quốc được. Đợt triển khai toàn quốc chương trình Quản lý thuế cuối năm 98 rầm rộ lắm, hầu như huy động tất cả những người có thể của Công ty đi triển khai. Đợt đó, tôi không được đi triển khai vì phải ở nhà hỗ trợ triển khai và sửa lỗi phát sinh, thật là tiếc. Có thể nói chiến dịch phát triển và triển khai Hệ thống Quản lý thuế năm 98 là một chiến dịch cực kỳ thành công của FSS nói riêng và của FPT nói chung. Có những thời điểm khó khăn tưởng chừng không vượt qua được nhưng cuối cùng nhờ sự chỉ đạo kịp thời, sáng suốt của các anh lãnh đạo cùng sự nỗ lực, tận tụy của tất cả mọi người, cuối cùng dự án đã hoàn thành đúng tiến độ và góp phần công sức lớn trong việc đưa Luật thuế VAT đi vào cuộc sống như ngày hôm nay. Với cá nhân tôi và chắc chắn là cả một số anh em khác trong đội lập trình, chỉ có một điều làm chúng tôi thấy rất buồn là khi tổng kết khen thưởng, trên mail đàm hoặc trên các phương tiện thông tin đại chúng khác, chỉ thấy các anh lãnh đạo nhắc đến sự hoành tráng, quy mô của công tác triển khai, tuyệt nhiên không có một lời nào về những nỗ lực quên mình của anh em đội lập trình chúng tôi đã bỏ ra để “nuốt” một khối lượng công việc không lồ trong một thời gian phát triển cực ngắn như vậy. Thậm chí, hôm tổ chức lễ ký kết biên bản nghiệm thu với khách hàng hay hôm nhận Bằng khen của Bộ Tài chính, chúng tôi còn không được mời tham dự...

Những ngày đầu của tôi ở FSS là như vậy đấy. Tất nhiên là trong khoảng thời gian đó còn có nhiều kỷ niệm đáng nhớ nữa mà tôi không thể kể hết ra ở đây, mặc dù tôi vẫn còn nhớ như in tất cả, như mọi chuyện mới chỉ mới xảy ra ngày hôm qua. Kể từ ngày đó đến bây giờ, tôi đã làm việc ở FSS được thêm 5 năm nữa. Biết bao sự kiện đã xảy ra trong 5 năm ấy. Bây giờ FSS đã khác xưa rất nhiều, lớn mạnh không ngừng từng ngày. Cá nhân tôi cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều so với những ngày đầu gian khó khi xưa. Hơn 6 năm làm việc ở FSS, tôi đã được tận hưởng rất nhiều niềm vui. Và có cả không ít nỗi buồn. Nhưng điều quan trọng nhất đối với tôi, và có lẽ với cả đa số các bạn đồng nghiệp ở FSS khác, là xuyên suốt 6 năm ấy, bất kể trong lúc thất bại hay khi thành công, không khi nào chúng tôi thấy thiếu vắng sự thân thương, chia sẻ đâm ấm giữa những bạn bè, những anh chị em đồng nghiệp ở FSS. Tôi tin rằng truyền thống tốt đẹp ấy của FSS sẽ mãi mãi được giữ vững và phát huy. Đó cũng là một trong những sức mạnh cốt lõi của FSS để chúng ta tiếp tục cùng nhau xây dựng FSS vươn lên ngày một hùng mạnh hơn, xứng đáng là một trong những lá cờ đầu của ngành Công nghiệp phần mềm Việt Nam.

MỘT CHẶNG ĐƯỜNG ĐÃ QUA

Lương Công Hiếu
Công ty Truyền thông FPT

Tôi gia nhập FPT Internet từ cuối năm 2000, tính đến nay cũng đã gần 3 năm. Khoảng thời gian đó không phải là dài so với con đường 15 năm FPT đã qua. Tôi đã chứng kiến nhiều những cuộc chia tay với các anh, chị và các bạn cùng trang lứa. Tôi cũng đã được đại diện cho công ty đón thêm nhiều lớp người trẻ tuổi gia nhập tập đoàn. Nhưng dù là chia ly hay chào đón thì tôi thấy công ty vẫn đang ngày một lớn mạnh hơn, mỗi người như chúng tôi ngày một trưởng thành hơn. Nhân dịp công ty tròn 15 tuổi, tôi có một vài cảm xúc chia sẻ với những thành viên đã, đang và sẽ trở thành một phần không thể thiếu của FPT.

Lành mạnh và phát triển

Tôi là một đứa may mắn hơn nhiều so với những đứa trẻ khác. Tôi nghĩ vậy. Bởi vì ngoài việc đi học sớm một năm, tôi lại chỉ phải học chương trình đại học 5 năm trong vòng có 3 năm rưỡi. Khi tôi cầm tấm bằng cử nhân từ Hà Lan về thì những đứa bằng tuổi mới bắt đầu học chuyên ngành. Vào thời điểm đó, trong số những người bạn thân của tôi, chỉ có PtDuc là có việc làm. PtDuc gia nhập FPT được hơn 3 năm và công tác tại phòng Web thuộc FPT Internet. Sau một vài lần nói chuyện, Đức rủ tôi về FPT làm cùng. Lúc đó, ấn tượng của tôi về FPT là mạng TTVN, cảm nghĩ của tôi về công ty là sự ngưỡng mộ. Tôi tự nhủ rằng nếu làm việc tại đây chắc là mình phải cố gắng nhiều lắm thì mới có thể tồn tại được. Thực ra, tôi chưa có định hình gì về công việc cả, chỉ có một bầu nhiệt huyết muốn đem những gì đã học để cống hiến mà thôi. Nhưng nếu chỉ có vậy, thì chắc là tôi sẽ chưa quyết định đi làm cho FPT ngay.

Quyết định gia nhập FPT của tôi là do tác động của ông cụ thân sinh ra PtDuc. Một lần đến rủ PtDuc đi chơi, tôi được ngồi nói chuyện với bác. Khi tôi hỏi bác về việc Đức làm ở FPT, bác đã

khuyên tôi một câu mà đến giờ tôi vẫn nhớ mãi: "Thực ra các cháu còn trẻ thì làm ở đâu cũng được, làm việc gì cũng làm được. Nhưng bác nghĩ là nên lựa chọn nơi nào LÀNH MẠNH VÀ PHÁT TRIỂN. Bác thấy FPT là một nơi như vậy." Không biết những người bạn FPT của tôi có nghĩ rằng công ty là một nơi lành mạnh và phát triển đối với họ hay không. Nhưng cho đến tận bây giờ, hình như đây vẫn là lý do lớn nhất khiến tôi gắn bó và công hiến cho công ty này.

Đi khách

Công việc chính của tôi cũng như khoảng 60% nhân viên tại FPT Internet là đi bán hàng. Hàng ngày, tôi phải đi gặp khách hàng, thuyết phục họ xây dựng website cho công ty hoặc quảng cáo trên Internet. Hồi năm 2000, người dùng Internet Việt Nam còn ít. Các doanh nghiệp hầu như hững hờ với web nên mỗi khách hàng đối với chúng tôi còn quý hơn cả thương đế. Thuyết phục họ quan tâm đến Web và Internet đã khó. Hẹn để được gặp mặt trình bày về các lợi ích của thương mại điện tử thì là cả một cơ hội lớn. Chúng tôi gọi mỗi lần đi gặp khách hàng như vậy là đi khách. Mỗi ngày, một nhân viên kinh doanh web giỏi lắm đi khách được 4 lượt. Công việc thì vất vả nhưng hiệu quả chẳng được bao nhiêu vì thực ra lúc đó thị trường Internet Việt Nam mới có khoảng 200.000 người dùng là cùng. Tôi còn giữ một thói quen là trước khi đi khách đều nói cho các anh chị thiết kế biết để được nhận những lời chúc may mắn từ mọi người. Đôi lúc, những lời chúc làm tôi cảm thấy tự tin hơn.

Cho đến bây giờ, Công ty Truyền thông FPT đã có những thành tựu nhất định trong kinh doanh. Phòng Quảng cáo và Phát triển của tôi cũng đã tăng trưởng gấp 5-6 lần ngày xưa về mọi mặt. Tuy nhiên, việc đi khách vẫn diễn ra thường xuyên và hầu như không khác xưa là mấy. Nhiệm vụ mới khiến thỉnh thoảng tôi phải ngồi lỳ ở văn phòng vài ngày. Những lúc như vậy, thấy nhớ điên lên và phê lòi như một con nghiện. Đi khách là nghề của tôi mà.

Học hát “MTĐ đi tắm sông”

Tôi là một thằng cực kỳ múa me nghệ thuật nhưng lại rất ngại thể hiện. Thực ra, các môn như hát, đàn, vẽ, nặn tượng, võ, cờ, boi, bóng, gấp giấy, nhảy dù... và cả múa tôi đều đã được học qua từ hồi nhỏ ở cung thiếu nhi. Dài thì 3, 5 năm. Ngắn thì cũng là 3 tháng. Bố mẹ sợ tôi là con trai, lớn lên nếu đất nước có chiến tranh thì sẽ phải đi bộ đội. Nếu có chút hiểu biết nghệ thuật sẽ được vào văn công, đỡ phải ra tiễn tuyển.

Cũng vì yêu lịch sử đó mà tôi hoà nhập với văn hoá và con người FPT rất nhanh. Chỉ cần trong các đám hỏi hè đình đám của FPT có hát hò là tôi sẽ chú ý nhầm theo và gần như thuộc ngay lời những bài hát đó. Người ta gọi là học mót. Học mót giúp tôi biết khá nhiều bài hát Stico. Tuy nhiên, lần đầu tiên tôi được học một bài hát Stico lại là trong một lần đi đá bóng cùng đội tuyển FPT.

Lúc đó khoảng cuối năm 2002, anh Hoàng Minh Châu ra Hà Nội công tác đã đến cổ vũ đội tuyển FPT trong một trận đấu thuộc Giải Hà Nội League lần thứ I. Sau trận đấu, anh Châu, anh Nguyễn Thành Nam và cả đội bóng kéo nhau ra quán bia Cây Si trên đường Chùa Bộc. Hết vài tuần bia úy lạo, anh Châu bắt đầu cổ vũ mọi người hát. Đầu tiên là bài “Người FPT” bằng tiếng Việt. Rồi bài “The FPT” bằng tiếng Anh. Anh Châu bắt nhịp và chúng tôi hát theo. Lúc đầu còn ngại nhưng sau thì chúng tôi hát say sưa trong ánh mắt tò mò của tất cả các bàn nhậu khác. Tôi còn nhớ, gần như một nửa số nhân viên phục vụ của quán Cây Si và không dưới 10 ông khách nhậu đã quay hẳn về phía chúng tôi để nghe hát. Hát một lúc, anh Châu, anh Nam chuyên qua kề về những kỷ niệm Stico, những câu chuyện cười vui. Tôi còn nhớ anh Châu kể chuyện “Người xứ Nghệ học tiếng Anh” với I did và I do thế nào mà chúng tôi ai cũng cười chảy cả nước mắt.

Thế rồi, anh Châu bắt đầu dạy khôi phục và truyền bá một bài hát Stico mà theo anh là đã thất truyền từ lâu. Đó là bài “MTĐ đi tắm sông” được phỏng tác theo dân ca Nga. Nếu chỉ là một bài hát thông thường thì không có gì lạ. Nhưng sự hấp dẫn là

ở chõ anh Châu vừa hát vừa kể lịch sử bài hát, giải nghĩa từng câu hát. Bài hát có câu:

“*Dòng Trường Giang trào dâng...*
... *Nếu so da người trắng hơn cò...*”.

Anh Châu giải thích rằng lông con cò thì trắng rồi nhưng nếu không so lông mà so da thì người trắng hơn cò.

Hoặc như câu:

“*...Tàu từ từ tăng hết số*
Lúc ló ra người vẫn bơi đâu...”

Thì anh giải thích là thực ra là người đâu có bơi mà đứng trên mũi tàu ngầm cho nên tăng hết số thì người vẫn bơi đâu.

Rồi đến đoạn kết:

“*...Người từ từ buông khăn tắm*
Trắng phau phau trừ mỗi nốt ruồi...”

Cái này thì quả là cao trào của bài hát và cũng là cao trào của tinh thần Stico mà lớp những người hậu duệ chúng tôi được học, được cảm từ những người đã sáng lập ra Stico. Chúng tôi say sưa nghe, say sưa hát và cảm thấy trong mình như mới chảy thêm một dòng máu nữa. Dòng Trường Giang Stico đang trào dâng.

Marketing

Người ta nói rằng FPT là một trường đào tạo lớn nhưng thực tế mô hình đào tạo ở đây là “Training on job” chứ chẳng có trường lớp nào cả. Có nghĩa là công việc, thách thức, sự khích lệ và tin tưởng giúp từng nhân viên phát huy hết khả năng và tự rút ra những bài học cho mình.

Tôi cũng không nằm ngoài ngoại lệ đó. Tôi học được cách đánh giá khách hàng tiềm năng từ những lần đi khách với PtDuc. Qua anh KhoaNV, tôi biết được những mối quan hệ có giá trị như thế nào khi làm việc với các cơ quan nhà nước. Những lần thất bại giúp tôi dần tìm ra được những chiêu thức để đánh bại các đối thủ từ VDC, NetNam... Nhưng có lẽ chị Chu Thanh Hà mới thực sự là người khiến tôi có những thay đổi tích cực về phong cách làm việc FPT. Lần đó, tôi được tháp tùng chị HaCT đến một buổi chiêu đãi của

DAAD (Viện Hàn lâm Đức). Ngoài chuyện cảm thấy vinh dự vì đang là một nhân viên quèn mà lại được tháp tùng phó giám đốc thì tôi chỉ nghĩ làm sao đi đứng chào hỏi cho cẩn thận thôi. Tuy nhiên, mọi việc diễn ra ngoài suy đoán của tôi. Có lẽ chẳng bao giờ tôi tưởng tượng được rằng ngay từ khi bước vào sảnh đợi thì chị Hà đã bận rộn với việc rút name card ra làm quen với bất cứ giám đốc công ty, các khách mời là doanh nghiệp Đức tại Việt Nam. Chị chủ động giới thiệu về FPT, dịch vụ kết nối Internet và hỏi xem công ty họ đang dùng Internet của VDC hay Netnam và mời dùng thử dịch vụ của FPT. Phần tôi, chỉ giới thiệu làm về thiết kế website và hỏi tôi lấy name card ra để tiện liên lạc. Lúc nào, tôi mới thấy ngượng vì lúc chiều đi chẳng chuẩn bị gì cả, đành khát hẹn với khách hàng.

Ấn tượng về việc một cán bộ quản lý cấp cao trực tiếp tiếp thị dịch vụ khiến tôi đã có rất nhiều thay đổi trong suy nghĩ về công việc và cách làm việc. Công việc của tôi bây giờ cũng có nhiều cơ hội trao đổi trực tiếp với chị HaCT hơn. Và tôi luôn nhớ mang theo mình rất nhiều name card cũng như không bao giờ quên bài học Marketing ngày ấy.

Kèm cặp anh NgọcBQ, phang anh Hùng râu và đón ngã anh Hoàng Nam Tiến như thế nào?

Ở FPT, có mấy ai mà làm được chuyện động trời như vậy? Kèm cặp Phó Tổng giám đốc FPT, phang anh Hùng râu - người 4.000 năm mới có một - và đón ngã Tổng giám đốc Công ty Phân phối FPT. Có mà ngủ mơ giữa ban ngày. Vậy mà lại là chuyện có thật.

Theo tôi có ít nhất 20, 30 cầu thủ của các bộ phận khác nhau đã có vinh dự được kèm anh NgọcBQ trong các giải bóng đá thuộc FPT. Số thường xuyên phang chân anh Hùng râu sau những pha đua tốc độ bất thành thì vô số. Còn số đón ngã được anh Tiến “béo” trên sân đất thì ít hơn. Nhưng tôi là một thằng có cả ba vinh dự như vậy. Mà lại không phải một lần.

Tôi còn nhớ trận đầu tiên xách giày đi đá cho FOX là trận gặp FHO trong giải Thu Đông năm 2000. Lúc đó mới vào FPT hơn 1 tuần. Tôi đá cánh phải, được giao kèm một anh râu ria xóm xoàm

nhưng rất khoẻ và máu, lại còn đi giày đinh. Pha đầu tiên, tôi vừa phá bóng vừa chủ động phang ngay một phát vào chân xem đối phương phản ứng thế nào. Cũng chẳng biết là do giày đinh hay tại quen rồi nên đối thủ của tôi chẳng phản ứng gì cả, chỉ lùi về phần sân nhà. Đang định bụng đá tiếp thì tôi bị mấy anh ở ngoài sân thay ra ngay tức khắc. Chả hiểu mô tê gì, chỉ nghĩ rằng chắc là mình mới vào công ty nên các anh cho đá thế là tốt rồi. Đến lúc về mới thấy mọi người bàn tán hỏi là thằng nhân viên mới của phòng web tên là gì mà dám đá anh Hùng râu và mãi đến sau này mới biết anh Hùng râu là chồng chị HaCT. Thảo nào, chả ai dám động vào anh ý. Mỗi mình. Hú vía.

Sau trận đầu tiên ấy, còn nhiều lần tôi được tham dự các giải đá bóng của FFF. Và đối thủ đáng nhớ nhất của tôi lại không phải là Hùng râu mà là anh NgọcBQ. Bất cứ trận nào gặp FHO là tôi được giao kèm anh Ngọc. Thứ nhất tôi chơi hậu vệ nhưng không được to con nên anh em FOX nghĩ rằng anh Ngọc sẽ không cảnh giác về tôi lắm. Thứ hai, tôi khá bình tĩnh nên khi kèm sẽ không sợ bị tâm lý vì anh Ngọc chửi, doạ đuổi việc... Có lẽ vậy mà tôi kèm anh Ngọc khá thành công. Chưa bao giờ anh Ngọc có thể ghi bàn trong những trận cầu giữa FOX và FHO. Tôi cũng chỉ chăm chú vào việc hạn chế tối đa các pha lén xuống ghi bàn của anh Ngọc bằng các tiểu xảo mà tôi có. Tôi không biết anh Ngọc có bức xúc gì không nhưng cho đến giờ tôi vẫn làm việc tốt ở FPT và đá bóng cho cả đội tuyển nữa. Hi vọng, sẽ vẫn còn được kèm cặp anh NgọcBQ.

Anh Hoàng Nam Tiên béo như thế nào thì ai ở FPT cũng biết. Thế nhưng đốn ngã anh Tiên “béo” thế nào thì chắc là chỉ có tôi mới có vinh dự đó. Mà tôi nhớ, tôi đã đốn ngã anh Tiên béo đến hai lần. Ở trên tôi đã nói là tôi không được đỗ con cho lăm nên đá hậu vệ thường rất yếu thế trong các pha tì người hoặc dùng sức mạnh. Anh Tiên béo khi đá tiền đạo thường có thói quen nhận bóng trong tư thế xoay lưng về phía khung thành bạn rồi đè hậu vệ nhả bóng cho tuyển hai lén sút xa. Biết đặc điểm đó, tôi áp sát, để bị đè rồi khi anh Tiên béo nhắc một chân lên nhận bóng chuyền tới thì tôi “xin bát com nguội” vào chân trụ còn lại của anh. Thế là “Uych”. Cả thân hình to lớn của anh Tiên dập xuống sân. Trọng tài và tất cả khán giả đều

chẳng hiểu thế nào mà tôi có thể hạ một võ sĩ sumo như vậy. Chỉ biết rằng, đến tận bây giờ, tôi vẫn mong có một ngày được xin lỗi anh Tiến béo.

Những câu chuyện tôi kể trên đây chỉ là một phần trong rất nhiều câu chuyện đời thường ở FPT mà tôi đã gặp. Tôi còn nhiều nhiều nữa những điều muốn kể về FPT, về FOX và về phòng Web của tôi. Tôi cũng áp ủ một dự định viết về tất cả các FPT Nhân của phòng Web. Nhưng thời gian và công việc chưa cho phép tôi làm việc đó. Hẹn một ngày mai nhé FPT.

KHỞI ĐẦU

Lê Kim Oanh
Ban Phát triển Kinh doanh

Chẳng mấy chốc mà đã hơn chục năm làm việc ở FPT, nhìn lại chặng đường đã qua, nó không những là lịch sử của tôi mà còn là lịch sử của cả Công ty. Nói là lịch sử cũng chẳng có gì là cường điệu, vì nó từ không thành có, từ bé thành lớn, nó không phải là trò xiếc mà là cả một quá trình phát triển và trưởng thành.

Nói gì bây giờ, có người nghĩ rằng mình nói chuyện cổ tích, ở nhà nhiều khi nghe các cụ kể chuyện ngày xưa khó khăn, bây giờ sung sướng, chúng tôi cứ “kể” lại các cụ là bố mẹ cứ kể chuyện cổ tích, rồi “bao giờ cho đến ngày xưa”.

Quả thật cái “ngày xưa” ấy sao mà lưu luyến thế, êm đềm thế, khi mới vào làm việc ở FPT, chúng tôi cũng chưa hình dung công việc ra sao, rồi nó phát triển như thế nào, liệu công việc có ổn định không, hay là được một vài năm rồi lại giải tán?

Khi vào Công ty, tôi hết sức bỡ ngỡ, công việc hàng ngày là mua quần áo của các nhà may, đem về lựa chọn, sắp xếp và đóng gói. Khi đủ chuyến là lại chuyển xuống cảng Hải Phòng để chuyển từng container xuất khẩu sang Nga, là hàng trả nợ cho Liên xô cũ. Nhóm chúng tôi hồi đó có Diễm Anh, Hương “già”, Minh Huyền, Long “kho”, một số còn ở lại, vài người đã ra khỏi FPT.

Từ những công việc đơn giản như vậy, dần chúng tôi lập một số mẫu mã hàng, cũng đặt ký mã hiệu chủng loại mà Liên xô đặt, rồi đến các nhà may, các hợp tác xã may đặt hàng. Lại nói đến việc giao nhận hàng, ngày ấy đâu có như bây giờ, hàng mua về Công ty được đóng gói trong bao tải, sau khi phân loại sắp xếp, chúng tôi mua thùng carton để đựng, sau đó mới đóng vào Conteno.

Việc mua hàng cũng khác hiện nay, hồi đó đội quản lý thị trường các quận huyện thường xuyên lùng sục, thường xuyên khám xét. Hàng hoá quần áo khách hàng đặt đều có nhãn mác nước ngoài, mà hàng Việt Nam may mà đóng mác nước ngoài được liệt vào loại hàng

giả, mà đã là hàng giả thì khỏi nói, quản lý thị trường mà vớ được, mời mang về trụ sở của các đội quản lý thị trường tại các quận huyện thì việc lầy ra được là vô cùng tốn kém và khổ sở. Vì chúng tôi lúc đó còn trẻ, chẳng biết gì về luật lệ, chẳng biết đối phó ra sao, cho nên mỗi khi bị “hỏi thăm” là toát hết cả mồ hôi, chân tay cùi như thừa, nói thì lắp bắp, hồn vía lên mây.

Có những lần chúng tôi phải tập kết hàng gấp tại cảng Hải Phòng, mà hàng đặt ở cả Nam Định, Hà Nội, Hải Phòng, sau khi thuê được tàu là phải nhanh chóng tập kết xuống cảng. Có lần công ty đang chuẩn bị chuyển hàng xuống Hải Phòng thì đội quản lý thị trường Ba Đình đến thẳng chỗ chúng tôi kiểm tra và tuyên bố một câu xanh rờn: “Chúng tôi biết hàng may mặc FPT mua là hàng giả, chúng tôi sẽ chờ ở cổng cơ quan nếu thấy đem hàng đi là chúng tôi bắt”. Đúng là đòn cân não, khi đó chú Vinh là người tiếp họ, chỉ thấy chú cười mà không nói câu nào, không hiểu chú đối phó ra sao, nhưng khi triển khai đi mấy tỉnh chuẩn bị tập kết hàng, chú Vinh đã chuẩn bị cho mấy “miếng võ” để các đoàn nhận hàng phòng thân, quả thật lần ấy mọi việc êm á. Từ đó chúng tôi đã bắt đầu phải học “võ”.

Kết quả các lần học “võ” đã giúp chúng tôi trong các hoạt động xuất nhập khẩu, đánh Đông, dẹp Bắc. Lúc này công việc xuất nhập khẩu của chúng tôi phát triển mạnh mẽ, có thêm nhiều người tham gia như các anh: Hải, Hưng, Thạch, Long... Tuy vậy, nhiều phen chúng tôi cũng phải thất điên bát đảo. Có lần chúng tôi nhận lô hàng 10.000 tấn sắt, đúng là lô hàng có một không hai ở VN thời đó. Khi khách hàng gửi fax hợp đồng mua bán 10.000 tấn sắt, chú Vinh cùng chúng tôi lo nhập lô hàng, tôi thì lo thủ tục Bộ Thương mại. Sau khi đủ hồ sơ, khách hàng từ Hồng Kông điện cho chú Vinh xuống Hải Phòng để nhận hàng. Đoàn chúng tôi gồm 6 người, chia ra làm hai nhóm, 3 người lên tàu để quan sát, 3 người ở dưới cảng để đếm hàng. Khi đến cảng gấp bên bán, họ còn thăm dò chúng tôi xem đủ hồ sơ chưa mới cho tàu cập cảng. Chú Vinh mời họ cùng đến Hải quan Hải Phòng để xem hồ sơ cho họ tin. Sau khi đã kiểm tra hồ sơ thấy đầy đủ, họ chính thức cho tàu từ “phao số không” cập cảng Hải Phòng ngay đêm đó. Khi nhận hàng, 3 người chia nhau đứng ở đầu, giữa và

cuối tàu mà gọi nhau không nghe thấy tiếng. Lần đầu tiên tôi được tận mắt nhìn thấy con tàu 45.000 tấn. Thật là vĩ đại. Hai người phải đứng ở cảng để đếm số thanh sắt, vì những 10.000 tấn thì có cân nào mà cân nổi, phải đếm thanh sắt từng loại rồi tính ra trọng lượng theo barem, phía cảng phải cử người đếm đến đâu, đánh dấu đầu thanh đến đó để khỏi thừa thiếu. Sau 3 ngày chúng tôi hoàn thành việc nhận lô hàng, xong cả công tác xuất nhập khẩu mặc dù chúng tôi chưa ai học qua lớp ngoại thương. Ấy thế mà mọi việc đều qua, nhiều khi nghĩ lại là cứ sờn gai ốc, đúng là điếc không sợ súng. Sau này đã làm nhiều, được học thêm các khóa học ngắn hạn, đọc nhiều rồi mới thấy sợ. Chắc là bây giờ thì không giám làm liều đánh kiểu du kích nữa, cũng may mà không có gì sai sót. Đến nay khi quy mô của Công ty đã phát triển, mọi việc tiến hành bài bản hơn, mọi công đoạn đã vận hành theo quy trình ISO.

Những ngày “thơ áu” của chúng tôi như vậy đấy. Chúng tôi đã làm, đã học, đã dám mạnh dạn đương đầu với những thách thức từ công việc. Với tinh thần đồng đội luôn sát cánh bên nhau, chúng tôi đã vượt qua gian khó từ cái thuở chập chững ban đầu ấy.

10 NĂM LÀM FPT - NHỮNG KỶ NIỆM KHÔNG QUÊN

**Hà Xuân Hoàng
Trung tâm FSM-HCM**

Chân ướt chân ráo vào Sài gòn học đại học, đói quá phải thực tập kiếm ít tiền còm rồi ra trường dính luôn với FPT cho đến bây giờ. Sự nghiệp lao động và công tác của tôi bắt đầu như vậy, cho đến bây giờ cũng chỉ một công ty duy nhất - FPT.

Thực tập - bảo trì

FPT HCM thành lập phòng kỹ thuật tại 28 Mạc Đĩnh Chi và có nhu cầu bảo trì hệ thống máy tính cho một số khách hàng lớn lúc đó. Anh Lưu Minh Văn là trưởng phòng và anh Duy Linh lúc này đều là giảng viên tại Đại học tổng hợp Sài gòn nên vào lớp chúng tôi gồm được 4 đứa: Hoàng, Tuấn, Luyện và Phúc. Chúng tôi vừa được thực tập về máy tính và làm công tác bảo trì, chùi máy cho Pacific Airline, BHP, Eximbank.

Thời điểm này, được dụng chạm, khám phá vào những chiếc máy tính là niềm mơ ước và tự hào của các sinh viên nên chúng tôi nhận lời ngay lập tức. Công việc hàng tuần là đến khách hàng mở máy ra, hút bụi, kỳ cọ chiếc máy, quét virus... Quy trình bảo trì thì dài nhưng chủ yếu là hút bụi và lau chùi vì chúng tôi rút kinh nghiệm là máy nào làm càng kỹ thì càng chết. Các máy vi tính thời điểm này cũ kỹ và lỗi vặt thì vô số. Nhiều máy làm kỹ quá, chạy Norton utility xong là ngùm.

Chuyện thứ nhất: Chúng tôi bảo trì cho Pacific Airline, lô máy Olivetti 286. Đợt đó mua đúng côn dỏm, toàn là nước lã nên sau khi lau máy xong thì toàn bộ các máy vi tính xảy ra tình trạng bàn phím đình công, báo hại anh Bình béo (làm phòng kỹ thuật FPT) nhân viên dẫn chúng tôi đi bảo trì, bắt chúng tôi ôm đồng bàn phím về, mở ra và đem phơi la liệt ở khu liên cơ 28 Mạc Đĩnh Chi.

Chuyện thứ hai: Đợt bảo trì cho EximBank, một ai đó trong nhóm chúng tôi lau một chiếc máy lắp ráp cũ kỹ. Bảo trì xong bật công tắc thì im ru, cả đám loay hoay mãi, tháo tất cả bộ đồ lòng từ một máy bên cạnh bê sang vẫn không lên hình, đem toàn bộ linh kiện bên này sang bên kia thì chạy tốt. Gần một buổi sau thì các cử nhân tương lai lỗi được một mẩu bông gòn từ nút Reset ra. Thé là ổn.

Chuyện thứ ba: Sau khi vào thực tập khoảng vài tháng và hiểu biết tạm tạm, chúng tôi được điều đi giao máy cho hợp đồng các trung tâm dạy nghề. Tôi theo anh Bình béo giao máy cho các tỉnh miền trung còn Luyện bạn tôi thì giao máy tại Cà Mau. Hắn phải ôm các thùng máy lên ngồi chồm hổm trên chiếc ghe lắc lư ra huyện Năm Căn. Sau khi lấy thân mình như que tăm che chở cho máy đến nơi giao xong hắn mới thở ra. Sau này hắn nói với tôi: “Nếu như thùng máy rót xuống biển, tao nhảy xuống luôn bơi thẳng về nhà ông bà già ở Long An cày ruộng”.

Làm bảo hành

Sau bao nhiêu năm công tác một số chỗ trong FPT tôi cố định về làm kỹ thuật tại 120 Ký Con. Thời gian này cũng nhiều chuyện thấm thía như những bài học cho đến hôm nay.

Chuyện thứ tư: Tôi đi thay một ổ cứng cho một máy chủ tại Vietsovpetro Vũng Tàu. Máy có Raid Controller và việc thay ổ cứng chỉ là thao tác đơn giản rút ra cắm vào. Chuyện này làm cả trăm lần nhưng lần này khác, cũng rút ra cắm vào nhưng không khởi động được và không còn dữ liệu. Da mặt tôi xanh từ từ theo những lời thuyết minh của khách hàng về tầm quan trọng của cái máy này cũng như dữ liệu trong đó. Cuối cùng tôi quyết định hoãn bình nghỉ trưa đi ăn cơm, thật ra là đi uống nước cho đỡ căng thẳng. Trong thời gian đó tôi cầu cứu chuyên gia cao cấp là anh ThếDQ từ Sài Gòn cấp tốc chạy xuống Vũng Tàu. Tôi thấy anh mở máy, đập đập bên trong, đóng máy lại. OK. Cái HDD Back plane chết tiệt của lô IBM server 320 hay bị cong làm tắt cả các ổ cứng chuyển sang trạng thái defunct! Cái cảm giác lên bờ xuống ruộng đó chắc là nhiều người

bảo hành vi tính rất thông cảm cho tôi cũng như tôi thông cảm cho chuyện thứ năm này.

Chuyện thứ năm: Anh DinhLB được tôi phân công đi thay ổ cứng Raid 5 tương tự ở một khách hàng rất lớn tại tỉnh Long An, trước đó đã gọi điện thoại dặn khách hàng backup dữ liệu. Cũng rút ra cắm vào sau đó quay sang hỏi IT khách hàng là dữ liệu backup nằm ở đâu? Sau khi nhận được câu trả lời là quên!. Con chuột vi tính cứ nhảy lộp độp trên bàn vì bàn tay anh DinhLB bắt nó nhảy như vậy. Sau khi gọi lên gọi xuống mất vài trăm ngày tiền điện thoại đường dài, tôi quyết định phải đi ngay cùng một nhân viên khác xuống Long An. Cuối cùng cũng xong nhờ import cấu hình raid ngược lại từ HDD.

Bây giờ công ty đã quá lớn, tổ chức từng bộ phận và công ty ngày càng quy củ, trình độ kỹ thuật của nhân viên gần như đáp ứng tốt cho các công việc hàng ngày nhưng ai làm kỹ thuật cũng có thể có những kỷ niệm như tôi.

CÔNG CƯỘC ĐỔI MỚI TẠI FOX HCM

Nguyễn Thị Hữu Quyên
Công ty Truyền thông FPT-HCM

Sau một cuộc sát nhập đầy ngoạn mục giữa FPT Hà Nội và FPT HCM, FOX HCM chúng tôi có sự thay đổi rất lớn. Thay đổi cả công việc và nhân sự. Trụ sở mới rộng lớn hơn, đẹp hơn, nhiều dịch vụ hơn, doanh số tăng lên... nhưng bên cạnh đó là cả một sự mất mát to lớn, đó là sự ra đi của những người FPT từng một thời vang bóng như HungVY, ChungTQ, ThaiVinh... Có lẽ họ không chịu nổi sức ép của cuộc sát nhập này, hoặc họ đã có một hướng đi riêng cho mình. Nhưng bản thân tôi và những người FOX-HCM này cảm thấy rất luyến tiếc vì điều đó. Sẽ không còn một tay HungVY tài hoa, một tay quản trò cho các cuộc chơi tập thể của FOX, ChungTQ - 1 chàng trai hào hoa phong nhã, hay như một ThaiVinh trầm lặng nhưng luôn là nguồn cung cấp những cây kem chuối cho các chị em phụ nữ, điều mà chẳng có người đàn ông FPT nào làm được.

Bây giờ tất cả mọi người đều chạy theo guồng máy của doanh số, kế toán cũng doanh số, kỹ thuật cũng doanh số... mọi hoạt động ăn chơi của FOX đang trong tình trạng đóng băng, ngay cả dịp nghỉ hè vừa rồi, mọi người cũng chẳng có dịp đi chơi với nhau, ai cũng đăng ký đi tự túc, có nghĩa là tự đi chơi rồi đem hóa đơn về thanh toán... còn có muôn đi hay không thì...tùy!

Nhưng không ai than vãn, hay kêu ca về những chuyện này cả, chỉ hơi buồn và hoài niệm về quá khứ thôi, thời gian đã giúp mọi người làm quen và thích nghi dần với hoàn cảnh mới. Một điều nữa là nhân viên mới của FOX bây giờ nhiều lắm, cùng làm chung một tòa nhà nhưng không chắc là biết tên nhau đâu chỉ là “thấy cái mặt em đó quen quen...” Họ cũng chỉ biết FPT là như thế và như thế... Họ cứ tròn xoe mắt ngạc nhiên khi được chúng tôi, những nhân viên già dặn như tôi kể về quá khứ. Nhưng họ cũng chẳng quan tâm đến cái quá khứ đó làm gì, họ chỉ quan tâm đến doanh số tháng này đạt bao nhiêu thôi, và chúng tôi cũng vậy: tháng này nhiêu đó...đủ chưa???

Quá khứ là lịch sử

Tương lai thì mơ hồ...

Chỉ có hiện tại, hiện tại chính là món quà của cuộc sống, của thương đế, có lẽ vì lẽ đó mà trong tiếng Anh, “present” cũng có nghĩa là hiện tại, cũng có nghĩa là quà tặng!

Chúng ta không thể sống vì quá khứ, còn tương lai thì không biết chắc được, thôi thì cứ sống tốt cho hiện tại. Và cố gắng làm cho hiện tại tốt đẹp hơn thôi.

CHUYỆN LÀNG FOX

(Những câu chuyện nhỏ từ khi FOX-HCM về tòa nhà 6 tầng - 68 Võ Văn Tần)

**Kiên Trinh
Công ty Truyền thông FPT-HCM**

Chúng nó giàu quá!

Từ dạo chuyển khẩu từ làng quê mờ mịt đèn dầu ra phố xá sáng choang đèn điện, chẳng ai còn thấy cảnh một gã to cao vật vã ở xóm SUP đánh quần lủng, áo thun màu cháo lòng tung tăng khắp làng trên xóm dưới nữa. Thay vào đó là những bộ cánh láng coóng sặc sỡ nước hoa khử mùi, đầu vuốt keo bóng lộn. Chị em là lượt váy ngắn váy dài lục lam chàm tím để cung cỏ ý nghĩ sự sang trọng của tòa nhà dầu sao cũng không quá tầm đối với mình. Một dàn màn hình siêu mỏng được trưng dụng. Nước sơn khiến gỗ có giá hơn hẳn, tạo ngay niềm tin cho các Thượng đế về sự ăn nên làm ra. Sau một tháng áp dụng tính lương theo doanh số, xóm nọ hý hửng khoe một tay anh chị vừa mua laptop, lính lác tàng tang cũng đã cầm cộm mobile giắt cạp quần. Còn khi chiếc Jolie cáu cạnh chờ đúng một bộ Elead trờ tới cửa giao hàng khuyến mãi “Đừng mua máy tính nữa”, khách chỉ còn biết ngẩn te te, bụng bảo dạ “Chúng nó giàu quá!”.

@ Chạy, chạy nữa, chạy mãi

Lắm FOXers tỏ ra ngỡ ngàng trước sự thay da đổi thịt của làng ta. Cụ thể nhất là khi so sánh chỉ tiêu doanh số đạt được 60% của vài tháng trước với 99.9% bây giờ. Đường truyền cũng vào cuộc và tăng tốc, tình trạng đủng đỉnh lè mè ít tái diễn. Gần đây nhất là sự vượt rào ngoạn mục để trở thành làng đầu tiên đưa thẻ Internet phone đến tay người tiêu dùng. Công nợ - chỉ tiêu trước đây luôn không đạt được thì sau vài tháng thực hiện biện pháp mạnh “đến ngày cắt tuốt”, nay không còn là mối bận tâm lớn về sự thất thu nữa. Vừa gửi báo cước xong là khách hàng đã ùn ùn kéo đến xúm đen xúm đỏ xin nộp

tiền, chẳng đợi nhắc nhở hay dọa nạt như thói quen trì trệ từ xưa. Có lẽ chính vì các mối lo về công nợ và khiếu nại giảm đi mà xóm dịch vụ khách hàng cũng bắt đầu vào cuộc chạy đua doanh số như các xóm kinh doanh khi ôm thêm dịch vụ “Call 1280”. Khắp hang cùng ngõ hẻm ai nấy vã mồ hôi bởi khẩu lệnh “Chạy, chạy nữa, chạy mãi”. Luồng gió mới tự động làm tỏa sáng những năng lực và sáng tạo chưa được phát hiện và phát huy ở một số giai gái trong làng, đồng thời đào thải những ai bị liệt vào diện không thể phát triển được nữa.

Phải biết hy sinh

“Anh tên gì? Chị ở xóm nào? Em vào bao giờ?” – đó là những câu thăm hỏi quen thuộc khi dân làng gặp nhau lúc photo, chờ thang máy, hay lĩnh tiền cơm ở thủ quỹ. Những kẻ hoài cổ thỉnh thoảng mắt nhìn xa xăm nhớ về thuở được lớn tiếng chửi chó mắng mèo trên mạng sg. Chúng nhất quyết không chịu nhận ra chân lý rằng chúng được trả lương để làm việc, chứ không phải để ngồi mát ăn bát vàng. Nghỉ hè năm nay là một kỳ nghỉ bình yên nhất. Chẳng còn mail đàm để mà ý kiến ý cò, kiểu như kẻ đòi lên rừng nghỉ mát, kẻ lại khăng khăng xuống biển, trời không chịu đát, đát chẳng chịu trời. Chẳng cần phải như năm ngoái, tốn công tổ chức biểu quyết biểu tình để rồi cuối cùng cả đám uất ức hậm hực vì cho rằng bi... lừa khi kết quả là dân làng cứ ý kiến cho sướng miệng nhưng đi đâu thì do già làng định đoạt sẵn rồi. Để không ảnh hưởng đến việc giao dịch với khách hàng, năm nay làng giao chỉ tiêu mỗi xóm không nghỉ quá 1/4 dân số mỗi đợt, còn ai muốn đi đâu thì... tùy. Tự do muôn năm, lại được tiếng thơm là biết hy sinh vì lợi ích chung!

Ai mua cổ phiếu không?

Nhìn lại ảnh văn nghệ làng FOX lòe loẹt áo tú thân cùng tả-pí-lù đàn tranh, violon, guitar tự đệm dịp Lễ hội 10 năm Stco in trong cuốn lịch bàn FPT, hiện có 4/10 người trong đó đã không còn là FPTer nữa, một hoặc vài người cũng sắp nói lời tạm biệt. Dánh hơi thấy đây chính là cơ hội làm giàu, một số kẻ nhanh nhẹy với thời cuộc đã mở ngay dịch vụ viết thuê đơn xin thôi việc và giấy thỏa thuận chuyền

nhượng cổ phiếu. Những kẻ này còn định mồi giới việc mua bán sang các làng lân cận vì trong làng hiếm ai dám bỏ tiền đâu cơ nhiều bởi lo xa biết đâu chưa kịp có lời thì đã phải rao bán lại. Cũng cần nói thêm rằng, có một số tâm sự chính vì không còn làm ở FPT nữa mà đã đạt được mơ ước từ thuở còn mài đũng quần trên ghề nhà trường. Anh B. xóm WEB chẳng hạn. Anh từng ước ao cùng bạn bè mở dịch vụ tư vấn thiết kế, nhưng ở FPT, anh ham vui quá nên cứ lẩn lấp. Khi nghỉ làm, anh bắt tay vào việc ngay, và hiện anh đã có những khách hàng đầu tiên là... người làng FOX. Chính anh cũng không ngờ ước mơ ấy cũng không quá khó để thực hiện.

Sờ-ti: Em chã!

Ông H. - nguyên đại gia xóm TEL tai tiếng là nhà giàu mà kẹo kéo. Mỗi chuyện một hôm ông chợt thấy đời đẹp quá, bèn quyết định bỏ ra những bốn nghìn đồng mua ối đãi cả xóm mà đã trở thành đề tài phân tích bàn tán của buôn làng mấy hôm liền. Nhưng ông lại mê tí cái gọi là sờ-ti. Hôm xóm ông du hý ở Vũng Tàu, táo bạo hơn lần trước, ông dám dứt ruột ra mua mực nướng lẫn bia bọt cho đám lính mới, hòng mục đích cao cả là duy trì những bài hát Stco mà ông rất tự hào. Ông nghĩ tiền của ông sẽ giữ chân chúng ngồi nghe ông truyền bá cái văn hóa độc chiêu khiến ông sướng, và ông hy vọng rồi chúng cũng sẽ mê mệt và sướng như ông. Song, ông lầm to. Bọn lính mới trở mặt ngay lập tức. Chúng ăn uống no say rồi nguây nguẩy về phòng đánh một giấc chứ nào thèm đêm xia đèn máy bài hát nhăng hát cuội của ông. Ông chửi chúng vô ơn. Chúng cười hênh hêch xin ông xét lại vì ở làng ta, từ sáng sớm đến chiều tối nào chúng cũng tất tả với điệp khúc: tìm khách - dụ khách - đi khách, đều đặn như một cái máy. Chúng phân trần rằng có được nghe ai nói đến Stico là gì đâu. Tự nhiên bắt chúng hát, chúng thấy lạc lõng và đột ngột quá, hát thế nào được! Ngủ cho khỏe, mai phải triển khai nguyên ngày ở Bình Dương nữa. Còn sờ-ti à? Em chã!

BILLING SANG LÀO

**Lê Anh Tuấn
Trung tâm FSS**

Cuối năm 2002 đánh dấu sự ra đời của Trung tâm Phần mềm Viễn thông thuộc Trung tâm Giải pháp Phần mềm FSS, gọi tắt là BU5. FSS chính thức bước vào cuộc chiến chinh phục thị trường viễn thông, một thị trường đầy tiềm năng và thách thức. Thực tế đã cho thấy hướng đi chiến lược này của FSS là hoàn toàn đúng đắn. Sáu tháng đầu năm 2003, BU5 đã đứng đầu FSS về doanh thu cũng như lợi nhuận kinh doanh. Cùng với việc triển khai thành công Hệ thống Tính cước và Chăm sóc khách hàng cho Công ty Thông tin Di động VMS, BU5 tiếp tục thành công trong một loạt các dự án viễn thông khác đồng thời mở rộng thị trường ra nước ngoài. Đánh dấu cho bước phát triển này là việc triển khai thành công dự án Milliom Laos cho nhà cung cấp dịch vụ di động Tango - Laos. Đối với riêng tôi dự án này mang lại nhiều kinh nghiệm quý báu và những kỷ niệm khó quên.

Millicom - Laos là một dự án có thời gian thực hiện rất ngắn, từ khi ký hợp đồng đến khi triển khai thành công chỉ vỏn vẹn có 4 tuần. Sau hai tuần lập trình với sự tham gia của hầu hết các thành viên BU5, hạ tuần tháng 5 chúng tôi lên đường sang Lào. Thú thực trước khi đi tôi cũng không chắc phần mềm của mình sang đó có chạy được không. Các yêu cầu của dự án không rõ ràng, lại phải qua văn phòng của Convik Viet Nam, hệ thống của FPT phải base trên một hệ thống Billing khác. Sản phẩm chúng tôi mang theo được làm dựa trên những phán đoán và những kinh nghiệm của dự án Billing với VMS. Sau khi phân tích tình hình anh Dương Dũng Triều quyết định cùng tôi và anh Trần Quang Đạo sang Lào. Một là để giúp chúng tôi Communicate với khách hàng, hai là khảo sát thị trường phần mềm của Lào. Trước khi đi anh Triều còn yêu cầu anh Phan Việt Thắng - một chuyên gia hàng đầu của FPT về lĩnh vực Telecom- chuẩn bị hộ chiếu để sẵn sàng sang Lào trong trường hợp khẩn cấp. Châu Á đang

lên “cơn sốt” trước đại dịch SARS, trước khi đi tôi đã được cảnh báo về những rắc rối liên quan đến căn bệnh này, nhưng khi máy bay hạ cánh xuống sân bay Wattay, chúng tôi rất bất ngờ vì không phải trải qua cuộc kiểm tra y tế nào, có thể vì cho tới thời điểm đó ở Lào vẫn chưa xảy ra trường hợp nào nhiễm SARS. Rắc rối lại nảy sinh từ các thủ tục hải quan của Lào. Máy chủ hải quan lực lượng nhất định không cho chúng tôi mang máy tính vào mà người của Millicom thì mãi không thấy ra đón, rất may có TuấnPB sang triển khai SmartBank cho ngân hàng BCEL ra sân bay đón. Tuấn bèn nhờ chị Sam là Giám đốc BCEL gọi điện bảo lãnh cho chúng tôi. Đúng lúc chúng tôi ra khỏi sân bay thì một thanh niên cao to đẹp trai xuất hiện và giới thiệu là người của Millicom ra đón. Tất cả chúng tôi đều nghĩ anh ta là lái xe của Millicom. Lên xe, tôi rất ngạc nhiên khi anh ta bắn ra một tràng tiếng Anh rất chuẩn hỏi thăm sức khỏe và tình hình chuyến bay. Thấy anh lái xe dễ mến, anh Triều bắt đầu hỏi thăm về một số phong tục của dân bản địa và tình hình thị trường viễn thông của Lào. Với khả năng trình bày lưu loát và vốn tiếng Anh rất tốt, anh ta đã làm cho cả ba chúng tôi thực sự bất ngờ khi thông báo về tình hình phát triển, các nhà cung cấp và thị phần viễn thông Lào. Lúc đó tôi mới biết Millicom Laos còn có một cái tên rất Romantic là Tango với 100% vốn đầu tư nước ngoài, do tập đoàn viễn thông quốc tế Millicom ký kết với chính phủ Lào. Điều này chưa từng có ở Việt Nam với thị trường viễn thông độc quyền của VNPT. Một đại diện của Millicom ở Việt Nam là ConVik cũng chỉ được phép đầu tư vào VMS dưới hình thức BCC. Sau này tôi mới biết chàng trai đã ra sân bay đón chúng tôi là Somlith, anh không phải là lái xe của Tango mà là một chuyên gia của phòng kỹ thuật, anh đã từng tốt nghiệp đại học ở Trung Quốc và có thâm niên 5 năm làm việc tại đó.

Trụ sở Tango tọa lạc trên đại lộ Lane Xang (theo tiếng Lào Lane Xang có nghĩa là *triệu voi*), một đại lộ lớn nhất Vientiane, nổi tiếng với khu chợ Morning Market và tháp cổ Dormadeng(cảnh tháp Dormadeng đã từng xuất hiện trong phim “Ván bài lật ngửa”). Chúng tôi được bố trí mỗi người một phòng trong một khách sạn khá “xịn” ngay gần trụ sở của Tango. Lúc đầu tôi thấy rất thoả mãn nhưng sau

đó mới biết khách sạn này do bọn Tàu đầu tư, khách ở đó hầu hết là người Tàu, tôi chỉ sợ mấy chú Bắc Kinh hay Quảng Đông mang theo mấy con SARS sang đây thì chết.

Ấn tượng đầu tiên của tôi đối với Vientiane là giao thông và hình ảnh các thiếu nữ Lào với làn da bánh mật và chiếc váy quần dài truyền thống. Vientiane mùa này nắng nóng gần 40 độ nhưng các thiếu nữ Lào vẫn thản nhiên đi trên đường mà không cần đội nón hay đeo mặt nạ như ở Việt Nam. Tôi tự hỏi không hiểu con gái bên này không sợ nắng hay quan niệm da đen mới là vẻ đẹp của họ. Đường xá Vientiane không đẹp như Hà Nội nhưng rất rộng rãi, đặc biệt là rất nhiều ô tô. TuấnPB cho tôi biết những gia đình khá giả ở đây đều có từ 1 đến 2 chiếc ô tô. Anh Triều bảo tôi: “Bạn Lào dân số ít mà lại nhiều gỗ nữa thì sao mà không mua được nhiều ô tô”. Nhưng nguyên nhân chính có lẽ là do điều kiện giao thông tốt và giá nhập khẩu ô tô của Lào thấp hơn nhiều so với ở Việt Nam.

Buổi làm việc đầu tiên với Tango diễn ra khá suôn sẻ. Phụ trách dự án là anh Lâm, một Việt kiều gốc Huế, anh là một chuyên gia hàng đầu về tổng đài và thiết kế trạm. Sau màn chào hỏi, anh dẫn chúng tôi đi giới thiệu về hệ thống Prepaid và tổng đài của Tango. Sau đó anh giới thiệu chúng tôi với ekip làm việc của Tango, đó là hai người Lào Philaphone, Meksavanh và một người Thái tên là Surachee. Philaphone vừa tốt nghiệp đại học ở Australia về và là IT manager của Tango. Sau đó chúng tôi có buổi họp để trình bày giải pháp và confirm lại một số yêu cầu. Anh Triều bảo tôi đứng lên trình bày. Thú thực là lúc đó tôi rất run, tiếng Anh thì tôi đã “dùi mài” mấy năm nay, nhưng kinh nghiệm giao tiếp của tôi thì rất hạn chế, không hiểu trình độ tiếng Anh của mình có đủ để cho họ hiểu mình hay không. Tôi đánh liều cứ đứng lên trình bày, may mà những chỗ vướng đã có anh Triều và anh Lâm giải thích nên cuối cùng họ cũng hiểu. Rất may là những phân tích của chúng tôi về yêu cầu của hệ thống cũng giống như mong muốn của họ. Tất cả các giải pháp chúng tôi đưa ra đều được họ chấp nhận.

Khó khăn phát sinh khi phải test chương trình, đại diện Millicom tại Việt Nam bảo chúng tôi sang đó chỉ cần mang theo CPU còn màn

hình thì họ cho mượn, nhưng sang bên này thì họ bảo không thừa cái màn hình nào cả. Biết kiểm đâu ra hai cái màn hình bây giờ? Anh Triều định gọi điện về Việt Nam để chuyển sang, mà chờ chuyển màn hình sang thì mất ít nhất là hai ngày. Tôi bèn cầu cứu anh Lâm, rất may nhờ sự quen biết của anh đối với một công ty tin học lớn nhất Lào, ngay chiều hôm đó chúng tôi đã mượn được hai màn hình. Sau khi cài đặt hệ thống và đưa vào chạy thử thì tôi không thể kết nối được với tổng đài. Thì ra mô hình mạng bên này khác với ở VMS, hệ thống Prepaid và tổng đài của họ được đặt ở hai Subnet khác nhau để đảm bảo an toàn. Thế là chúng tôi phải cần hai cái Card mạng nữa. Rất may Philaphone có mang theo từ Australia về mấy cái Card mạng IBM đời cũ. Đến khi kết nối được với tổng đài thì bộ lệnh do Millicom VN cung cấp lại không chính xác. Tôi lại phải đi hỏi mấy chuyên gia người Trung Quốc của Tango để xin tài liệu, sau một hồi nghiên cứu và nhờ sự giúp đỡ nhiệt tình của họ cuối cùng chúng tôi đã thử bộ lệnh thành công. Khó khăn cũng được giải quyết, tôi bắt tay vào test chương trình, nhưng khó nỗi họ chỉ cho phép chạy trên hệ thống backup và mấy cái SIM thử, mặc dù khi test hệ thống chạy rất tốt nhưng tôi vẫn lo các vấn đề có thể nảy sinh khi hệ thống được đưa vào chạy thật với lượng thuê bao lớn. Sau một tuần test chương trình, anh Triều tạm biệt chúng tôi để về Việt Nam trước. Nhờ sự cố gắng cộng với việc thuyết phục phía Tango tin vào hệ thống của mình, ngày 25 tháng 05 chúng tôi hồi hộp đợi đến 12h đêm, thời điểm lưu lượng cuộc gọi đã giám để đưa hệ thống vào hoạt động. Trước khi sử dụng hệ thống của FPT, tất cả các thuê bao của Tango đều được gửi SMS Free và thời lượng nhận cuộc gọi không xác định. Đến 5h sáng hôm sau tất cả các chức năng của hệ thống đều chạy rất tốt. Tôi xin phép về khách sạn ngủ một lát để lấy lại sự tỉnh táo phòng trường hợp phát sinh. Gần trưa tôi trở lại Tango, mọi người bảo không có vấn đề gì nảy sinh, chỉ có một số khách hàng có tài khoản hết tiền và hết hạn sử dụng gọi điện đến phàn nàn về việc thuê bao của họ không nhận được cuộc gọi cũng như gửi SMS. Thế là OK, tôi thở phào nhẹ nhõm. Do thời gian triển khai dự án quá ngắn nên trước khi đi chúng tôi không kịp viết tài liệu hướng dẫn sử dụng.

Sau hai ngày tôi cũng hoàn thành tài liệu hướng dẫn sử dụng, chăng biết trình độ viết doc bằng tiếng Anh của tôi thế nào nhưng sau này Philaphone bảo chí phải mất một đêm để sửa câu cú và ngữ pháp cho tôi.

Theo đúng kế hoạch, ngày 1/6, tức là hai tuần sau khi chúng tôi đến Vientiane, mọi việc của chúng tôi đã hoàn tất. Tất cả biên bản nghiệm thu đã được ký. Tango cảm ơn và đánh giá rất cao hệ thống của FPT. Họ hy vọng trong tương lai FPT sẽ còn cung cấp cho họ nhiều phần mềm khác mà trước mắt là hệ thống Customer Care. Anh Lâm có mời tôi ở lại để đi thăm quan Luang Pra Bang, nhưng một phần vì ngại dịch SARS, một phần vì ngại tình hình an ninh thượng Lào(đạo này mấy phần tử phản động người H'Mong, tàn dư của CIA rất hay bắn tỉa khách qua đường), nên tôi xin phép anh được trở lại Việt Nam và hẹn anh dịp khác.

Tạm biệt Tango, tạm biệt đất nước triệu voi, xứ sở của hoa Champa xinh đẹp, hy vọng một ngày gần nhất chúng tôi sẽ trở lại.

K36 – NHỮNG ĐIỀU CHUẨN BIẾT

Phạm Minh Tuấn
Trung tâm FSoft

Không biết từ bao giờ, không biết vì lí do gì cái tên K36 trở nên thân thuộc với tôi đến thế dù tôi chưa một giây đứng trong hàng ngũ sinh viên của ĐHBK HN.

Tôi ra HN gia nhập FPT phần mềm vào mùa thu năm 1996, theo lời kêu gọi của ba mẹ và ông bà. Thực ra trước đây tôi cũng có biết FPT thông qua những lần nghỉ hè tại HN và được anh Nam dẫn đến giao lưu với các anh em trong đội bóng của FPT tại sân Yết Kiêu thời tiền sử, nhưng lý do chính để tôi ra HN chính là vì muốn chạy trốn khỏi Sài Gòn, nơi có quá nhiều sự kiện xảy ra với tôi trong quãng đời sinh viên. Tôi muốn để lại sau lưng tất cả, muốn được sống một cuộc sống mới, muốn được làm một công việc mới, không bon chen, xô bồ, và hơn cả muốn tìm một liều thuốc giảm đau cho trái tim tôi mỗi khi trái gió trở trời.

Tôi được cử vào làm việc tại một nhóm mới toanh vừa được thành lập trước đây ít hôm do TrieuDD phụ trách, nhóm ứng dụng mạng. Cả nhóm toàn thanh niên chưa vợ, tuổi sàng sàng nhau và phần lớn đều mới tốt nghiệp K36 ĐHBK HN. Năm đấy K36 có 6 người gia nhập đội quân phần mềm FPT bao gồm Nguyễn Đức Quỳnh, Lục Đình Vinh, Phan Văn Hưng, Nguyễn Quang Anh, Hoàng Việt Anh, Nguyễn Đức Việt Dũng (sau này còn có thêm Bùi Nam Xuân và đến khi thành lập FSoft có thêm Đào Duy Cường) có đến nửa đầu thành viên là nằm trong nhóm của tôi. Chúng tôi cứ 3 người được bố trí ngồi cùng một khoang, chật một chút nhưng được cái ai làm gì thì mọi người xung quanh đều cùng chia sẻ được. Tôi còn nhớ QuynhND và VinhLD, 2 người ngồi bên cạnh lúc đấy hiền như hai cục bột, cả ngày cay không ra nửa lời, suốt ngày chỉ hí húi bên máy tính nghiên cứu tài liệu hay chuyện cẩm trẻ em dưới 16 tuổi gì đấy, đến đoạn “giật gân” thì cũng chỉ dám tум tím cười một mình sơ

người ngoài bắt gặp. Phải mất đến một tuần tôi mới dám mở miệng “cho tớ xem nhở một chút, tớ cũng thông thạo môn này lắm”.

Ngày đầu tiên tôi làm quen với Quỳnh già cũng là ngày tôi và Quỳnh cùng nghiên cứu một bộ chướng “tê tê” vừa được gửi lên mạng TTVN nhằm kích thích người dùng truy cập thường xuyên hơn vào account của mình thời đấy. Chẳng biết chuyện tê như thế nào mà Quỳnh già sau khi đọc xong thì lăn quay ra ốm còn tôi khặt khừ đến mấy ngày hôm sau. Còn ngày đầu tiếp chuyện với VinhLD thì chủ đề chính là cô bạn gái mà Vinh mới quen vài hôm trước. Tôi còn nhớ lúc đấy trong mắt tôi và Quỳnh già, VinhLD là sự phụ về các khoản “trai tài gái sắc”. Mỗi khi VinhLD tâm sự với bạn gái, chúng tôi lại được dịp dò tai lén nghe lén, mà cũng chỉ tại cái dây điện thoại ngắn quá lại để gần QuynhND, thành thử mỗi lần tâm sự VinhLD phải chồm sang sát tai QuynhND để thủ thi. May cho Vinh lúc đấy QuynhND chỉ là phát ngôn viên nội bộ của nhóm chứ như bây giờ... Vinh còn lâu mới lấy được vợ.

Mạng TTVN (hồi đấy chưa có Internet) cũng là nhân tố góp phần đưa chúng tôi xích lại gần nhau nhanh hơn. Mỗi khi chatting, cả 3 thường cùng nhau hợp sức để tấn công một em gái nào đó trên mạng. Mà lạ thay cả 3 chúng tôi đều rất hợp rơ trong lĩnh vực này. Nhiều khi chúng tôi nghĩ, cả 3 giờ đã mạnh dạn hơn nhiều trước các em cũng nhờ vào kinh nghiệm của những lần chiến đấu cùng nhau qua mạng. TTVN đã để lại trong 3 chúng tôi những kỷ niệm không thể nào quên, với tôi, người may mắn nhất, tìm được người bạn đời của tôi bây giờ. Tôi còn nhớ cuối năm 1996, một cậu Sinh Viên trong nhóm mượn account của tôi để chat vì account của cậu ấy có đuôi SV nên sợ không áp phê, tôi đã cho mượn một vài lần gì đấy và sau đấy thì “chú lui ra”, “đè anh”. Với QuynhND là một cô có nick Flower làm ở VDC3 Đà Nẵng. Không biết QuynhND nghe thông tin ở VDC1 thế nào nhưng ngày đêm tháp thòm, trưa không ngủ chỉ chờ em lên mạng để chatting. Kế hoạch nghỉ mát của 3 chúng tôi năm đấy (đi Nha Trang) dự định kéo dài thêm một tuần vì trên đường về QuynhND muôn ghé qua Đà Nẵng “choi” ít hôm. Chúng tôi đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng cho chuyến đi của mình và nếu cần thiết

sẽ hỗ trợ tối đa cho Quỳnh. Thế nhưng, trên đường đi đến Nha Trang, tàu ghé qua Đà Nẵng, mọi kế hoạch của chúng tôi đều đổ xuống sông xuống biển vì cái cô Flower đáy (không biết có phải do sốt ruột hay không) lại ra sân ga để say “Hello” với Quỳnh. Chúng tôi không được biết diễn biến câu chuyện hôm đáy nhưng chỉ biết rằng khi đến Nha Trang không bao giờ thấy Quỳnh nhắc đến chuyện quay lại Đà Nẵng nữa. Sau lần này tôi không bao giờ thấy Quỳnh còn lang thang trên mạng. Hình như với Quỳnh, mạng không có duyên vì trước đây có một lần 8-3, tôi cùng Quỳnh lang thang khắp HN để chọn một bong hồng nhung có nhiều gai nhất tặng cho một cô bé người Thái Nguyên, cũng gặp nhau trên mạng, để rồi đúng hôm đáy chính bong hồng ấy đã đâm Quỳnh chảy máu ngay tại nhà cô bé khi người ra mở cửa lại chính là bạn trai của cô ấy. Còn Vinh, kỷ niệm với LanNX, người con gái có tài thu phục các chàng trai FPT qua mạng, chắc không thể nào quên được. Chúng tôi biết Vinh, một con người rất tình cảm, mỗi lần cô thư ký xinh đẹp của anh Bảo (hồi ở trên tầng 3, Láng Hạ) đi ngang qua chỗ chúng tôi Vinh lại xuýt xoa đến nao lòng, hay khi đi chơi xa nhớ người yêu Vinh lại úp mặt vào gối mà rên rỉ cả đêm. Tôi còn nhớ, vào một ngày đẹp trời, FPT tổ chức đi xem phim tập thể, VinhLD đã hồi hộp mua 2 vé nhờ một chú SV trong nhóm qua tặng cho em LanNX. Khốn nỗi chú SV về, không biết gấp ai lại ca tụng hết lời, làm lòng Vinh càng thêm xốn sang. Nhưng khi kỳ vọng một cái gì quá mức con người thường hay mù quáng, đúng vậy, ngay ngày hôm sau dù QuynhND đã đưa ra những lời “cảnh báo” hết sức chân tình nhưng Vinh vẫn bỏ ngoài tai để rồi một tuần sau, sau khi gặp em, Vinh như vừa trải qua cuộc “hạ cánh khẩn cấp” từ trên mây xuống mặt đất để rồi không bao giờ trở lại với mạng TTVN nữa.

HungPV, đồng nghiệp đầu tiên của tôi trong dự án. Chúng tôi đã có những kỷ niệm rất đẹp với các cô tiếp viên HKVN thời đổi mới khi tham gia dự án tin học hoá toàn bộ quy trình quản lý tiếp viên vào năm 1997. Hung nổi tiếng với biệt tài “gầy thầy đủ thứ”. Trước mỗi bữa ăn, khi ngang qua công Đoàn Tiếp viên, chúng tôi thường dừng lại để cân xem sức khoẻ thế nào và sau khi ăn lại cân xem mình

nạp được bao nhiêu năng lượng. Thật không tưởng tượng nỗi, sau mỗi lần ăn Hưng lại tăng thêm 2kg. Một lần khác, nhân dịp có các em xinh đẹp từ HN vào dự triển lãm tại HCM, Hưng mời đến KS chúng tôi chơi. Nhân lúc vắng người, chỉ còn một em xinh nhất ở trong phòng, Hưng thủ thi “em có muốn xem quả ót của anh không”, thế rồi không kịp để em trả lời Hưng rút phắt từ trong quần ra một quả ót làm bằng thạch cao đỏ au đúng bằng ngón tay út làm em gái suýt rơi từ trên giường xuống đất. Không biết sau đấy có tin đồn gì không trong giới phụ nữ FPT nói riêng và HN nói chung, mà đến bây giờ Hưng vẫn là người kém cỏi nhất trong nhóm K36 chúng tôi về đường tình duyên.

AnhHV, con người đầy chất lảng漫 của một nhạc sĩ kết hợp với hình dáng bên ngoài của một “võ sĩ” từng làm điêu đứng bao em sinh viên thực tập tại FPT. Khi chúng tôi còn chập chững bước vào thế giới phù du, anh đã nhiều lần hùng hồn lên lớp cho chúng tôi về khái niệm tình yêu đẹp. Triết lý của anh thật đơn giản, “tình yêu đẹp phải luôn bắt nguồn từ thể hình đẹp”. Chính vì thế ngay cả đến bây giờ, toàn bộ nhân viên của anh đều được hỗ trợ luyện tập thường xuyên để có một thân hình lý tưởng. Một trong những tiên đề đầu tiên của anh về phụ nữ đẹp “Mặc quần jean thụng trông phải giống hệt như mặc quần jean bó”. Tiên đề này chúng tôi nghiệm vẫn rất đúng với quan điểm của anh cho đến tận thời điểm này.

AnhNQ, con người của xã hội. Dường như anh sinh ra là để phục vụ những người khác, dường như mọi việc anh làm đều hướng về một mục đích cao cả chung của cả bộ phận, của cả công ty. Quang Anh là người mà chúng tôi thấy được nhiều khách hàng, đồng nghiệp và bè bạn từ Nam chí Bắc quý mến nhất, tôn trọng nhất dù đến bây giờ nhiều người không còn làm trực tiếp với anh nữa. Thế nhưng “Tình gì tình bạc như vôi, có người con gái bể đôi lòng mình”. Đây là những vần thơ mà AnhNQ đã sáng tác vào những ngày sắp tốt nghiệp đại học, không biết để tặng ai chỉ biết rằng sau đây một thời gian dài anh chỉ biết đến công việc, biết đến những đợt công tác xa nhà dài hạn với các dự án của TCT. Nhưng ông trời thật cũng có mắt khi đã 2 lần, đúng vào những thời điểm khó khăn nhất của cuộc sống,

Quang Anh lại tìm được nửa còn lại của mình, và với sự an ủi, động viên ây đã giúp anh sớm vượt qua đê trở lại với công việc hàng ngày đưa nhóm Thuế của FSS lớn mạnh như ngày hôm nay.

DungNDV rất nổi tiếng khi còn làm bí thư đoàn FSoft nhưng ít ai biết rằng Dũng còn có biệt hiệu “đồng hồ quả lắc”. Vào những năm cuối thế kỷ 20, bộ phận phần mềm chia làm đôi một tập trung vào thị trường trong nước, một được tách ra tập trung hướng đi mới. Chúng tôi lúc đấy dù phải ngồi tại 2 tòa nhà khác nhau nhưng buổi trưa vẫn thường xuyên đi ăn cơm cùng nhau. Tầng 3 Láng Hạ bấy giờ không có đồng hồ nhưng không bao giờ chúng tôi ra quán cơm người trước người sau. Ngày qua ngày, bất kể nắng hay mưa, cứ đến đúng 12h kém 5, Dũng lại dắt xe ra ngoài tòa nhà 23 láng Hạ, và đúng 12h lại xuất hiện trên tầng 3 tòa nhà 89. Anh xuất hiện không ôn ào, náo nhiệt, chỉ lặng lẽ tự cầm vào vách ngăn bàn làm việc đằng sau màn hình máy tính, đâm mê ngắm nhìn một bóng hồng dễ thương của phần mềm lúc đấy. Nhìn ánh mắt anh tất cả chúng tôi đều cảm nhận được sự khát khao, tình yêu cháy bỏng đang tràn ngập trong con tim anh. Không biết sự khát khao của anh đến mức nào mà chỉ một tháng sau, màn hình của cô bé đấy tự dung bị cháy, nghe đồn... do có nước gì từ bên trên chảy vào. Dũng đã trở thành chiếc đồng hồ báo cơm trưa cùng lúc cho cả 2 bộ phận phần mềm FPT như thế đấy.

Thẩm thoát đã gần 8 năm trôi qua, các thành viên của K36 giờ đây không còn làm cùng một nhóm, mỗi người đang xây dựng một hướng đi riêng cho mình. Chúng tôi cũng không còn thời gian để tụ họp, để chêu trọc nhau, bàn luận về tương lai, hay về các em gái xinh đẹp chơi cùng nhau lúc trước. Nhưng ít nhất, ngày tắt niêm mỗ năm, tất cả chúng tôi đều cùng nhau tụ tập về một điểm hẹn để được sống lại, được nhớ về những khoảnh khắc K36 thời xa xưa.

MỘT LẦN THĂM ĐẠI TƯỚNG VÕ NGUYÊN GIÁP

Ngô Duy Doanh
Trung tâm FTT

Đang ngồi mải quan sát, ngắm nghĩa quanh phòng khách, tôi giật mình đứng thẳng dậy khi mọi người đứng lên chào Đại tướng.

Tâm hồn tôi cảm động, lâng lâng bị cuốn hút trước hình ảnh vị tướng già đang gần ngay trước mặt: Mái tóc bạc, đôi mắt tinh anh, khuôn mặt phúc hậu thánh thiện. Giá như Người trong bộ quân áo thường dân thì khó nhận ra vị thống soái toàn quân đã là Tướng từ những năm tuổi đời mới ngoài 20. Tuy thế, ở Người vẫn toát ra một cái gì siêu phàm, trang trọng. Mái ngầm nhìn và suy nghĩ, tôi vẫn đứng ngây như tượng khi mọi người đã ngồi xuống máy vòng quanh dãy bàn dài. Một ai đó kéo lụng áo, tôi mới sực tỉnh, ngồi xuống...

Có lẽ hôm nay là một ngày trọng đại, một trong những ngày lịch sử của cuộc đời tôi - được cùng các anh chị em trong FPT đến thăm Đại tướng Võ Nguyên Giáp. Tuy cũng đã hơn một lần gặp gỡ nhiều bậc “yếu nhân”, nhưng lại ở khoảng cách xa hơn, và đó là trong những cuộc gặp gỡ mang tính chất khác. Còn lần này, được đối diện với một Đại tướng nổi tiếng của cả Việt Nam cũng như trên toàn Thế giới, lại có thể được đối thoại thân mật nữa... thì đúng giờ đây, tôi ở ngay trước mặt Đại tướng, nhìn rõ từng đường gân, mạch máu trên đôi bàn tay Đại tướng để trên bàn. Một con người hay “vĩ nhân huyền thoại”? Một bậc tiền bối, lão thành cách mạng với các thế hệ tiếp sau. Một sự hoà quyện tuyệt vời giữa bình dị và cao đẹp lung linh.

Chúng tôi nghe Đại tướng nói chuyện, hỏi Người về những hoài bão, ước mơ... Trong thâm tâm, tôi cảm nhận một lời nhắc nhở lý tưởng, niềm tin và hy vọng. Phải rồi, những ngày cách mạng còn trong bóng tối, lực lượng còn mong manh, đảng viên trung kiên đếm trên đầu ngón tay. Rồi quân đội cách mạng ra đời, chỉ có một trung đội, vũ khí quá thô sơ và lạc hậu khi quân thù đang là những cường

quốc khồng lồ trên Thế giới. Chợt liên tưởng đến FPT ngày thành lập, với tám con người đầy nghị lực, ý chí và niềm tin. Cũng chỉ là con số đếm trên đầu ngón tay với những chiếc máy tính thế hệ một nghìn chín trăm... lâu lắm, để rồi có ngày hôm nay, hơn một nghìn cán bộ, đứng đầu một ngành công nghiệp hàng đầu... Xung quanh chắc mọi người cũng đang chìm trong những tâm trạng đắm sâu, có một luồng rung cảm truyền khắp cơ thể, ròn rọn đến chân tóc làn da.

Chúng tôi ngồi bên Đại tướng trong ngôi nhà nắng nặng nghĩa, nắng nặng tình mà nghe Người kể về những điều trong lịch sử. Giọng nói miền Trung, xứ Huế vừa sâu lắng tâm tư, vừa say sưa trầm bồng đưa dẫn chúng tôi về lại những nẻo đường kháng chiến, một thời gian khổ hy sinh. Những tên làng, tên núi, tên sông... lừng danh, những chiến công oanh liệt, những tấm gương anh dũng kiên cường,... tưởng đã lùi xa vào dĩ vãng, bị phai mờ trước cuộc sống như cuồng phong ngày nay thì giờ đây, trước con người, giọng nói và câu chuyện tâm tình của Đại tướng đã xoá mờ khoảng cách giữa thời chinh chiến với hôm nay.

Để kỷ niệm một ngày đầy ý nghĩa này, mỗi người đều có một tấm ảnh cùng chụp chung với Đại tướng và phu nhân. Tôi ngắm mãi: Hình ảnh con người bình thường hay vĩ nhân không thể nào tách bạch, con người Đại tướng - Lãnh tụ - công dân - người đời thường hay lịch sử - nhân chứng. Một mối liên tưởng kỳ lạ về Tổ quốc, về kháng chiến, về nhân dân với những người con yêu của dân tộc, của quê hương nối tiếp nhau lên đường. Thương tích rồi sẽ lành lại... Những nỗi đau, những nghĩa trang, những vong hồn liệt sĩ ở khắp mọi nẻo chiến trường xưa, cả bên ngoài biên cương của Tổ quốc. Tôi thầm nghĩ: có những thần tượng lung linh hào quang mà ta thường kính phục và ngưỡng vọng, nhưng khi gặp gỡ, tiếp xúc thì tất cả đều sụp đổ kéo theo cả niềm tin, lòng tự hào, cả ý chí và tình yêu trong ta bỗng tàn lụi. Ngược lại, những danh nhân, thiên tài đích thực không làm ta thấy nhỏ bé đi, trái lại làm ta tự tin hơn, yêu cuộc đời hơn dù trước mắt còn biết bao thử thách gian lao, cả khi ta vấp ngã, tổn thương... sẽ có đủ trí tuệ, tài năng, ý chí và nghị lực để yêu hết mình và hiến dâng hết mình cho lý tưởng và sự nghiệp. Ở BỀN Đại tướng,

ta phát hiện bao điều mới lạ và cao đẹp cùng với những gì tuyệt vời thiêng liêng ở con người ấy mà trước kia ta tưởng đã cảm nhận, đã hiểu hết rồi. Lại nghĩ về FPT của chúng ta, có lẽ cũng có những con người tuyệt vời như vậy?! Chúng ta cũng đã có những bước đi như cuộc kháng chiến thần thánh của dân tộc, sao không có nhân chứng lịch sử nào kể lại trong mỗi khi có dịp??!

Ngoài vườn dinh Đại tướng yên tĩnh. Tiếng chim hót lanh lót gợi một cảm giác thanh bình êm ái. Câu chuyện chuyên đề tài, có lẽ là chủ đề chính của buổi sáng hôm nay: Những kỷ niệm Điện Biên Phủ của Đại tướng. Nhìn thấy ai cũng say sưa lắng nghe, căn phòng đông người mà như rộng thênh thang, im phắc. Cả không gian trang nghiêm hồi tưởng, những “sự kiện và nhân chứng” của một thời oanh liệt vang. Không hiểu sao hôm nay trực tiếp nghe Đại tướng nói thì những vấn đề to lớn có tính thời đại, lý tưởng, niềm tin, tình yêu, lòng tự hào, tự tôn dân tộc, ý chí và quyết tâm, cả vấn đề nhân cách, nhân văn... sao mà giản dị nhưng hấp dẫn đến lạ kì. Bức tranh lịch sử và truyền thống Việt Nam vang, hoành tráng, hào hùng, biết bao kiêu hãnh.

Đêm nay, không gian trên đường Hùng Vương như báo hiệu mùa thu đang đến, cũng sắp đến ngày FPT tròn 15 tuổi. Cây, lá và hoa hình như đang chuyên mình. Sao trên bầu trời lấp lánh tinh nghịch và muôn nhẫn nhủ điều gì, quảng trường Ba Đình như mênh mông hơn!

NHẬT KÝ NHỮNG NGÀY Ở VIÊN CHĂN

Trần Hữu Hoàng
Trung tâm FSS

“Ngày tháng nào đã ra đi khi ta còn ngồi lại ...”

Vậy là thêm một ngày đông nữa, một mình tôi ở lại Viêng Chăn hỗ trợ cho Ngân hàng BCEL. Ở xứ Lào trời xanh mây trắng này, con người ta hình như thong thả hơn, chậm rãi hơn, ít thấy những dáng điệu tất tả như bên Hà Nội mình. Đường xá vì vắng nên rộng, xe cộ đi lại rất đúng luật, có lẽ do không việc gì mà phải vội vã cả. Nghe thấy tiếng còi xe máy kêu giữa đường là cả một sự lạ, khiến bạn trở thành tâm điểm chú ý của cả con đường. Thời tiết có vẻ trôi nhanh hơn, ban ngày nắng chan hòa, nhưng tối khuya lại đánh rbang cầm cập.

Không hiểu tại sao, tôi lại nảy ra một quyết tâm là không học tiếng Lào, vậy là thường xuyên xảy ra tình cảnh vung tay múa chân. Đầu tiên tôi thể hiện chút tiếng Anh “cực chuối”, sau đó đổi dần sang thứ tiếng Lào “siêu chuối” mà chỉ mình tôi hiểu. Cuộc đối thoại thường có 2 kết cục: Thứ nhất là không cần nghe mình nói, đối tác cũng hiểu cần gì cần gì, nên mọi việc tự nhiên thuận lợi. Cái kết thứ hai là người đối thoại hết kiên nhẫn bèn hỏi luôn bằng tiếng Việt (hoá ra người biết tiếng Việt ở bên này khá nhiều). Thế là màn đóng vai “ông nước ngoài” được dẹp sạch sẽ. Dù biết là do ăn may, nhưng tôi lại kiểm ngay ra có lý sự cho cái chứng lười học của mình: Căn bản của ngôn ngữ là “cái sự hiểu”. Nếu một cha thông thuộc 20 thứ tiếng tán phết với ông khác thạo 35 ngoại ngữ mà kết cục vẫn là bom tên này thả xuống thành phố tên kia thì quả là cái sự thạo ngôn ngữ đó vô nghĩa lắm thay. Tự thấy mừng là chưa vụ đối thoại nào của tôi kết thúc gay cấn hay chuyển sang đối đầu cả. Đại loại là mình không (hay là chưa) thiệt thời gian trong vụ đốt nát này thì phải.

Ba hoa đông dài một hồi rồi cũng phải biết tôi sang đây làm cái gì chứ. Nói như bác Oan (bác kế toán trưởng vui tính gốc Việt của BCEL) thì là “cháu bắt con cóc của nhà cháu quẳng đi thật xa cho

bác. Đừng để nó nhảy lại vào chương trình là được”. Như vậy là hàng ngày tôi sẽ đóng vai ông “bắt cóc bồ đingo”. Nhàn rỗi thật nhỉ. Nói vậy thôi, chứ với một ngân hàng như BCEL, dính dáng tới những con số, tới các loại tiền tệ, thì dòng chảy của công việc vẫn cứ tấp nập liên tục, như nó vốn phải có. Thời kỳ này BCEL còn offline nên có những khi vì một con “cóc” bé tí teo hay một yêu cầu thay đổi mà tôi lại làm một vòng quanh Viêng Chăn. Những cái tên Morning Market, Thatluang, ThonKhanKham... tự dung trở nên quen thuộc hơn các phố ở Hà Nội (vì thú thật là tôi cũng chả nhớ được tên mấy phố ở quê nhà, ngay cả khi ở tại đó).

Thời gian cứ thế trôi đi, giờ những buổi chiều ngồi bên sông Mê Kông thưởng thức món cá hấp chanh là lạ với Mr. La (anh chàng CS-APTECH đã từng học ở Bách Khoa Hà Nội), những hôm tán phết việc trên trời dưới bể với Mr. Outtama, thắc mắc tại sao ở Lào chỉ có gà nướng mà không kiếm đâu ra gà luộc với Mr. Séng, Mr. Duan, Mr. Somsanit... đã trở thành những kỷ niệm. Rồi những cuộc gặp gỡ với các chú “cóc” lạ đời mà có lẽ chỉ bên Lào mới có như xuất hiện những năm viễn tưởng 2546, 2547 trong giao dịch (do có những giao dịch viên dùng Phật lịch) khiến cho khách hàng không biết đến đời cháu chắt chút chít nào mới đến hạn rút tiền... cũng đã qua đi. Hồi tưởng lại, đó vẫn luôn là khoảng thời gian mà tôi thấy mình trưởng thành dần lên, cảm nhận được nhiều điều mới lạ. Mong rằng TuấnPB, ThôngPM, những “đồng bọn” đã và đang đảm nhận công việc giống như tôi ở BCEL có có được một thời gian bô ích và lý thú bên xứ sở thuần hậu này, và có nhiều câu chuyện ly kỳ kể cho các bạn.

“Còn thấy gì, sớm mai đây, thôi ta còn bạn bè ...”

“Xin người nhớ...ó cho... Ta là cát bụi... trở về cát bụi... xin người nhớ cho... o”. Ôi giờ, cát bụi cái quái gì ở đây thế. Dích thị cái thằng cha đang nắng nặc đói mình là cát bụi đó ngồi gù gù ở góc phòng, mồm ư ử hát, mắt mũi dính chặt vào màn hình, tay lò mò gõ phím. KiềuTV thiếu gia nhà ta chứ ai. Đang viết sử ký hay script vậy? Quá dễ đoán, còn cái gì khác cứu lại 2 tháng lương chứ?!. Dù có dốt nát tan tác về nhạc lý, nhưng tôi cũng phải công nhận nghiêm

túc rằng cái kiêu hát không thấy nhạc đâu, ngang phè không lên không xuống này của Kiều lão đệ quả là một sự đập phá kinh dị trong âm nhạc. Chí nguy, Hoàng TH ta lây cái chứng khách khí này từ đâu và từ lúc nào mà cứ vòng vo mãi thế? Đành nói thẳng ra rằng cái giọng nhạc vàng rền rĩ non cò cưa kéo xe của hắn đã khiến tôi chịu không nổi mà phải bật dậy, kết thúc một giấc mơ màng.

Dù sao cũng cảm ơn Kiều “xẩm sáng” lão đệ đã kéo ta trở lại thực tại. Như vậy là sau mấy tháng đông rong ruổi trên những con đường ở Viên Chăn, tôi lại được thấy những buổi sáng (thú nhận rằng đã có thể chớm sang trưa) ở thành phố Hồ Chí Minh, lần này là để hỗ trợ cho Ngân hàng Thương Tín Sài Gòn (Sacombank). Đây là chốn quen thuộc, mà sao giờ đây lần lộn nhiều cảm xúc mới lạ thế! Phải chăng là chút ngậm ngùi cho chiếc điện thoại đã bát đắc dĩ tăng lại cho Sài Gòn, theo chân chiếc Siemen của Dương DH tiền bối và rồi lại làm tiền đè, gương mẫu khiến cho chú điện thoại xinh xinh mới mới của Tường LM tiền bối cũng đua đòi không cánh mà bay theo, chỉ một tháng sau. Lại còn một số thứ “đã bỏ ta ra đi” nữa chứ, chẳng hạn như... Nhưng thôi, chuyện cũng chăng nói đến nữa làm gì. Chao ôi, những vật vô tình đã ra đi thì thật khó mà quay lại lắm thay!

Còn có những khoảnh khắc khó quên đối với thành phố này, đó là khi tôi được ngắm toàn cảnh thành phố ban chiều, qua những đám mây đen vần vũ, chớp giật loảng ngoảng, gần 2 tiếng đồng hồ liền. Miêu tả lăng dang như vậy thôi, chứ thực ra là trong tình huống chuyến máy bay của tôi không thể hạ cánh xuống sân bay Tân Sơn Nhất do thời tiết quá xấu, cứ bay vòng vo mãi trên trời. Bọn trẻ con trên máy bay hết thoi phao ra nghịch là lại bắt đầu thì thào rằng phi hành đoàn chuẩn bị nhảy dù như trong phim. Không ít bà con mặt mũi lo lắng, đang tự hứa với mình là sau vụ này sẽ không đi máy bay nữa. Số còn lại như tôi chẳng biết làm gì hơn là ngồi ngắm cảnh ngoài trời, rồi lại tự bình luận cái không khí kịch tính trong này. Kết quả thu được là được lãi 45 phút ở sân bay Đà Nẵng. Đến lúc lên lại máy bay, tôi đã hăm hở gọi ý ngay cho cú hạ cánh tới nếu không được thì nên chuyển ra sân bay Nha Trang hay sân bay nào khác Đà

Nắng. Tuy nhiên, cái ý định thám hiểm miễn phí các sân bay phía Nam đó đã không thành, vì con giông ở Sài Gòn tự dung tan biến đi không còn vết tích. Chả tiếc làm gì, nhưng có những giây phút hào hùng thế này quả cũng thấy đời thú vị lên thật.

Tạm dẹp những buồn vui lẫn lộn về Sài Gòn đi, lại nói sang Sacombank, không thì bọn họ có đọc thấy những dòng trên lại thắc mắc là chẳng hiểu tôi vào đây làm cái quái gì mà không nhắc tới họ. Nhưng tôi sẽ không đề cập đến những tà áo dài màu gạch non bản sắc Sacombank, hay sự nhí nhảnh dễ thương của các GDV ở đây. Đơn giản vì các bạn đã có nguồn tham khảo đầy đủ từ KiềuTV thiêu gia: thông qua đoạn sử ký của tên này và chính bản thân cái miệng dẻo queo của hắn.

Nếu cùng đi triển khai Sacombank với chúng tôi, hắn các bạn cũng có ánh tượng ngay với HuyLD tiên sinh, trước hết là do rất dễ đụng tiên sinh này khi bạn mở (hoặc như thông thường là “đạp tung ra” khi phải mang máy trên tay) cánh cửa vào phòng CNTT. Hãy để tôi mạn phép chế biến cái tên HuyLD của tiên sinh thành Huy “lệch đầu”. Ấy, chớ hiểu lầm là tôi có ngụ ý bóng gió rằng ông anh này có lối suy nghĩ lập dị, kỳ quái hay có một dị tật bẩm sinh về hình thức nào. Chẳng qua chỉ là chút “tức cảnh sinh tình”. Bạn hãy hình dung rằng đã có cùng lúc 2 cú điện thoại cố định đang sốt ruột lắng nghe sự hỗ trợ của tiên sinh, giờ lại em di động xinh xinh lại rộn ràng reo chuông, hỏi không ngoéo cỗ so vai thì dùng cái gì cầm cho hết mà trả lời. “Reng reng...” Lại cái gì nữa đây??? Như mọi ngày với tiên sinh thôi: “Dạ, cho em gặp anh Huy, có vấn đề...”. Thôi rồi! Tôi sẽ lại chuyển máy cho anh Huy với một sự ái ngại đầy cảm thông của người cùng cảnh. Vừa phải xử lý chương trình cũ (Foxpro), lại không thể bỏ qua việc hỗ trợ Smartbank của chúng tôi, 40.5 cú điện thoại đích danh một ngày, thế là xong (phần giới thiệu) tiên sinh HuyLD, phó tù trưởng phòng CNTT.

“Mít-xì-tơ Hoàng ơi, rảnh không, ra đây chị nói nghe nè”. Đó đó, chưa kịp giới thiệu nghiêm túc thì lão nương tù trưởng PCNTT, chị TrâmTTN - biệt hiệu Mắt dài (do có cặp kính ánh tượng) hay chị “Nói nghe nè” (các bạn sẽ hiểu ngay tại sao thôi) đã cất lên câu nói đặc

trung mà địa chỉ trực tiếp là tôi. Vậy là sẽ có một yêu cầu hay chỉnh sửa gì đó từ phía chi nhánh chuyển lên đây.

Phía góc xa xa kia là ChinhTQ, cũng là nhân viên bản phòng, không hiểu sau khi phát biểu vài câu gì đó bằng cái giọng thánh thót chót vót không có đường xuông nhại của em Lan bên cạnh thì đang làm gì mà im như thóc thế?. Hỗ trợ Bình Dương thì phải. Nhưng vấn đề gì, nghiêm trọng lắm hay sao mà đây kín cả màn hình Message PcAnywhere thế này. Ái chà, tranh thủ quá, có em GDV nào dưới kia đây mà. Múa mép dẻo queo ngang ngừa KiềuTV phe ta.

Nói đến việc triển khai ở Sacombank, điều không thể quên hiển nhiên là tiếng “Oái” quen thuộc của tiên sinh admin SơnPT. Vâng, quả thật, cứ mỗi khi tôi có cái gã gẫm khởi đầu “Cho em triển khai chương trình mới” là ngay lập tức “Oái! Thả cái gì, chạy bao nhiêu con script?”. Ông anh có nghiêm trọng hóa vấn đề quá không vậy? Điều này tôi có thể thấu hiểu được khi ngồi hỗ trợ trước màn hình PC Anywhere xuống các chi nhánh (mà ở đây hứa hẹn là không chỉ dừng ở con số 42 chi nhánh /phòng giao dịch các cấp như hiện tại). Nhìn những ký tự dễ đến 5 -6 giây mới refresh lại một lần, những lúc dùng chuột chỏ tới bấm vào một nút thì thực ra nút đó đã không còn ở vị trí đó từ vài giây trước rồi, tôi lại phải tìm cách làm sao cho công việc bớt nhảm chán. Phải rồi, hãy hình dung có lúc nào đó bạn ngước nhìn lên bầu trời sao, ngắm những đốm sáng lung linh mà thực ra đã có thể không còn tồn tại từ hàng ngàn năm trước, rồi bạn sẽ tự nói lên điều mà tôi đang gật gù tâm đắc “Cũng do đường truyền mà thôi!”. He he.

Đó là những nét chấm phá về phòng CNTT Sacombank, còn nhóm FSS-BU1 của chúng tôi, từ những tiên bối SơnDA, TuấnNV, DươngDH, TườngLM... (Ối!Ối! xin các tiên bối đừng huých nhau, em không kể hết tên ra ở đây được) đến gần đây nhất như tôi (HoàngTH), HiếuNK, KiềuTV, TàiNA góp vào bức tranh đó không khí sôi động, hào hùng hoặc trầm lắng, hồi hộp khấp khởi hoặc lờ mờ lẩn lộn, tùy thuộc vào tính chất mỗi đợt triển khai. Mỗi lần mỗi vẻ, nhưng điểm chung của tất cả các thành viên trong nhóm, mà có lẽ là điểm chung của FSS-er, là mọi người đều hết lòng vì công việc,

đặc biệt là một tinh thần hỗ trợ, giúp đỡ nhau nhiệt tình. Những lời khuyên, những kinh nghiệm truyền lại, những lần hỗ trợ online giữa các dự án, hay giữa những người ngoài tiền tuyến như chúng tôi và hậu phương trong những tình huống “nước sôi lửa bỏng” đã là chỗ dựa vững chắc giúp chương trình ngày càng hoàn thiện hơn. Dù đơn thương độc mã hay trong những lúc khó khăn nhất, chúng tôi không hề cảm thấy đơn độc vì biết rằng, như mọi FSS-er cùng suy nghĩ, nếu các nhóm khác có cần đến sự hỗ trợ của chúng tôi, họ cũng sẽ nhận được sự nhiệt tình hăng hái hết mình (dù thú thật là chưa chắc đã giúp được gì hoặc đóng góp một sự đập phá toàn diện hơn!).

Rồi, có những khoảng lặng sau công việc, như lúc này đây, mỗi người sẽ thả hồn mình theo những sở thích riêng. Bạn sẽ thấy HiếuNK gật gù trong mấy giai điệu rocks. KiềuTV hiển nhiên là thường thức (hơi àm ĩ) một loại nhạc nào đó (bi kịch cho ai ngồi gần hắn trong cơn nhạc vàng). TháiDT (nhóm Quế Đô) sẽ lại đang cầm mũi vào trang 649 của Harry Potter 5, thở dài và lúc lắc cái đầu “Anh vẫn chưa thấy hay gì chú ạ!”. HảiLT chắc đang xào lại Teppi toàn tập (vợ hắn chuẩn bị cho nguyên bộ thì phải). Tiếng cười “khích khích” cất lên từ một góc bàn, nơi DươngDH đã lôi kéo được một đồng bọn mới là LinhNT xem cùng với hắn series phim kinh dị hành động thuộc loại bạo lực và đẫm máu nhất trong lịch sử điện ảnh nhân loại: hoạt hình “Tom & Jerry”.

Còn HoàngTH, hết nhảy nhót lần qua lượt toàn bộ các sở thích trên, xem lần thứ vài trăm cái đám phim dở hơi “nghe trên IMDB quảng cáo là hay lắm” của hắn, sẽ làm gì? Hắn chắc sẽ ngồi suy tư mơ mộng vớ vẩn, đại loại như sự cảm khái về cái ngành “dính dáng đến máy tính” mà hắn đã lựa chọn làm nghiệp của mình. Chà, người ta đã chót phát minh ra cái máy tính quá lý thú rồi, để rồi làm gì với nó đâu. Người ta đang cố gắng lôi mình vào thế giới của cái máy tính, cố học và tuân theo những luật lệ kỳ thú của nó. Hay là ta đang cố gắng uốn cho cái máy tính phục vụ cuộc sống của mình. Quá dễ trả lời, vậy mà có phải lúc nào ta cũng phân biệt rõ ràng được mục đích và phương tiện đâu.

“Tít tít...”. Con cảm hứng dởm đời bất chợt của HoàngTH trong khúc tâm tình của nhạc Trịnh chợt ngắt cái bếp. “Mít-xì-tơ Hoàng đó hả em. Chị nói nghe nè...”.

“Ôi tiếng buồn roi đều”.

Nhưng làm sao mà “đời xanh rêu” cho đúng vở được.
Ngày mai, lại có “vụ án” phải xử ...

NHẬT KÝ MỘT TRẬN ĐẤU

Hồ Trí Luân
Ban Phát triển Kinh doanh

- Chủ nhật này, FAF FC sẽ thắng và FHO FC sẽ bị thua. Anh NgọcBQ sẽ bị em chính thức kèm cặp và em thè anh Ngọc sẽ chỉ là cái bóng của mình trong trận đấu này.

- Hai đội chơi 1M. Tiền đura trước cho GiangDS...

Lại thằng GiangDS rồi. Cứ mỗi khi có trận HO FAF là y rằng thứ 6 đã thấy nó nhảy nhót ca hát trên mail đàm. Mà có bao giờ FAF thắng được HO đâu. Đá bóng thì lẹt đẹt nhưng không hiểu sao chúng nó máu cá độ thế. Biết bao nhiêu lần đã bị HO vặt tiền nhưng lúc nào nó cũng đòi “đura tiền trước cho GiangDS”. Cứ làm như là chúng nó thắng ngay được ý. Mà thật buồn cười. Chân cẳng nó lèo nghêo thé mà lúc nào cũng quảng cáo kèm chết danh thủ này với trung phong kia. Loại cẳng đó chắc chỉ bị thằng Tùng cao hay thằng TiếnLN sút một quả bóng vào chân thôi chắc là phải gãy làm vài khúc rồi. Đúng là thằng diehard, chả biết mình biết người là cái cốc khô gì cả.

- Chủ nhật này HO đá với FAF, 1M cho đội thắng. Đề nghị bà con có mặt đúng giờ.

Lại thằng BìnhTQ rồi. Đá với ai chứ mỗi mấy thắng FAF thì làm gì mà phải lên dây cót ghê thế. Đằng nào thì Chủ nhật này vợ anh cũng không bắt anh làm gì mà.

Công nhận bọn FAF máu thật. Chiều chủ nhật ra sân đã thấy bọn nó ngồi chầu hẫu hết cả ở đó rồi. GiangDS vẫn giữ giọng đêch cần biết đối thủ là ai. Cứ như là đương nhiên FAF sẽ dễ dàng lấy tiền của HO không bằng.

Hai đội vào trận máu lửa quá, cứ như là chưa bao giờ được đá áy. Không biết do chúng nó to mồm cá độ với nhau hay chửi nhau trên mail đàm nhiều quá đâm ra thù nhau. Cũng có thể do chúng nó máu đá bóng. Chắc là tất cả đều đúng.

Nhưng rồi FAF cũng chỉ cầm cự được khoảng 15 – 20 phút là toi. TùngND vẫn mặc mìn như mọi khi nhưng chả bao giờ được bóng.

Hai thằng tiền vệ bọn nó đá cũng dẻo nhưng mỗi thằng một phách, chả đâu vào đâu cả. Hậu vệ FAF sau 20 phút bị quần bắt đầu thở phì phò. Thằng GiangDS to mồm thế bây giờ chân tay cứ như cào cào đá bóng. Đứng bên cạnh mà nó thở lạnh hết cả gáy mình. Đá thế thì làm sao mà khá được chứ.

Hôm nay đúng là ngày xuân thật. Mình mở tủ số trận đấu bằng một cú quất bùa bằng chân phải. Bóng đi cong cong thế nào mà lách qua được thằng gôn và chui tốt vào lưới. Mấy chú bên mình la hét ầm ĩ, bọn FAF thì tiu nghỉu trông thật tội nghiệp. Mình thì quá hạnh phúc rồi, bàn thắng đầu tiên sau hơn 2 năm chứ còn gì. Ngày xưa có sức mà chạy còn được đá tiền đạo cứ ghi bàn quả tắc quả tung đều đêu. Bây giờ chúng nó toàn bắt đá hậu vệ. Thế quái nào lại “chõm” được quá đẹp thế. Xuân lên chó kề, lớ ngớ thế nào bọn FAF lại biếu mình thêm quả nữa. Chưa bao giờ mình làm đến hai bàn trong một trận cả. Có cảm giác hôm nay đội mình cứ sút là vào. Đá bóng chưa bao giờ dễ hơn thế. Đến Hưng đình đêch thích gì bóng đá, sơ ông Ngọc chửi nên cố gắng vào sân mà cũng ghi được một bàn rõ đẹp...

Hai ngày sau

Hôm nay chúng nó vẫn còn bàn đến trận đấu đó. Hai ngày nay mình cũng thấy tinh thần phấn chấn hẳn, làm việc cứ băng băng gấp 2-3 ngày thường. Lâu lắm rồi mới có trận đấu hay thế còn gì. Không biết bao giờ bọn nó lại tổ chức đá bóng nữa nhỉ?

NHỮNG MẪU CHUYỆN VỀ FMB

Trần Nam Anh
Trung tâm FMB-HCM

Từ những chuyện tưởng rất bé và tầm thường...

Chuyện về cái Toilet ở Showroom 100

Bạn cứ thử nghĩ, xem nếu nhịn ăn hay nhịn uống nước trong 01 ngày thì chúng ta có thể chịu đựng được chứ nhịn việc “giải quyết nhu cầu bức thiết” đó trong 01 ngày thì chắc là... tiêu. Cái WC này riêng biệt hẳn với chủ nhà và từ hồi có chị Mai bán báo và cô bán cháo lòng – em ruột của cô chủ nhà 100 mà mình thuê thì gần như là “WC công cộng”. Đặc biệt là mặc dù có khóa hẳn hoi, nhưng đối với mọi người sử dụng chỉ cần vặn mạnh ổ khóa là có thể mở được cửa. Tôi nhớ như in là vào khoảng tháng 08/2001, khi đó bộ phận FMB HCM mới tuyển được em VânĐT vào làm kế toán khá nhỏ nhắn và xinh xắn. Vì thế, các anh ở FMB như: ThuVTN, TungNT tỏ ra khá ga lăng và chiều chuộng. Một buổi chiều tối, em Vân hót hải chạy vào mặt mày tái nhợt và nói nhỏ thì thầm với ThuVTN về điều gì đó rất là bí mật. Sáng hôm sau, thấy ThuVTN có vẻ hăng hái mượn kèm, búa, và keo con voi ở đâu đấy về ngồi hì hục sửa ổ khóa toilet mặc dù là trời đang lúc giữa trưa, nắng bức và nhiệt độ là khá cao, mồ hôi trên khuôn mặt và người các anh chảy nhễ nhại. Sau đó mọi người mới khám phá ra điều bí mật mà em VânĐT thỏ thẻ với ThuVTN, số là em Vân đang trút bầu tâm sự thì có 01 anh khách đang ngồi nhậu ở quán cháo lòng em cô chủ nhà đầy cửa bước vào và “chiếu tướng”. Đố mọi người điều gì sẽ xảy ra sau đó? Chỉ biết là em VânĐT lúc đó chỉ muôn đón thỏ luộn...

Sau vụ việc của em VânĐT, rút kinh nghiệm lần này thay mới cửa nhôm và ổ khóa xịn cho cái Toilet và mỗi lần ai có nhu cầu xong phải khóa lại cẩn thận. Thời gian đầu mọi người chấp hành khá nghiêm chỉnh, nhưng có hôm do chủ quan đến khi các cô có nhu cầu thì không tìm thấy chìa khóa đâu cả thế là nháo nhào lên... cũng may

là cô chủ nhà có ở nhà và mượn được chìa khóa để đi “giải quyết”, thử hỏi lúc đó cô chủ nhà đi vắng thì điều gì sẽ xảy ra các bạn nhỉ???
Hì hì hì...

Đến những chuyện thật mà như đùa...

Chuyện về “sép” Nguyễn Linh Giang:

Thoạt nghe cái tên thì ta dễ bị lầm tưởng là tên của cô gái xinh đẹp nào đấy, nhưng không - đấy là tên thật đầy đủ của sép đấy. Bản thân sép không thích gọi đầy đủ cả họ và tên, mà chỉ thích người ta biết anh dưới cái tên “Nguyễn Giang” mà thôi. Mới gặp lần đầu trông anh khá ấn tượng, rất năng động và khuôn mặt khá điển trai. Với tài ăn nói lưu loát - mỗi câu anh nói ra là nửa bằng tiếng Việt, nửa bằng tiếng Anh nên dễ bị mọi người lầm tưởng là anh “choi trội”. Điều này cũng dễ hiểu thôi, vì trước đây anh toàn làm cho các công ty lớn của Tây nên tất cả giao tiếp đều được sử dụng bằng tiếng Anh. Có thể nói trong bộ phận FMB HCM anh là người giỏi tiếng Anh nhất, giọng nói anh vang xa có vẻ đao to búa lớn, ra dáng “sép” lầm chứ. Lần đầu tiên làm việc với anh lúc mới về nhận việc ở FMB tại 6A Tú Xương, nhìn quang cảnh xung quanh anh bảo tôi anh sẽ cho sửa chữa ngay lại toàn bộ bè mặt bên ngoài và gắn thêm bảng hiệu, hộp đèn, trang trí thêm cho thật đẹp... thì mới xứng với tầm FPT chứ để vậy trông nhéch nhác lắm và lúc ấy tôi cũng rất hy vọng điều anh nói sẽ trở thành hiện thực trong nay mai. Vậy mà cho đến tận ngày hôm nay, đã là đầu tháng 08 anh rời FPT, dứt áo ra đi để lại trong lòng mọi người đầy tiếc nuối với bao hoài bão mà anh từng áp ủ và mong muốn vẫn chưa thực hiện đ ược - 6A Tú Xương vẫn như xưa khi anh vào, vẫn chưa hề có được bộ cánh mới như anh đã hứa... và chúng tôi lại tiếp tục hy vọng chờ Sép mới sẽ thực hiện mong mỏi này của anh...

Buổi làm việc thứ hai, rất tự tin về kinh nghiệm cũng như những thành công trước đây của mình - GiangNL giao việc cho đội Sales đến gấp và thuyết phục các đại lý có vị trí cửa hàng đẹp để họ đồng ý treo bảng hiệu của Motorola. Như mọi người biết, thời điểm đó - tháng 09/2002 mình chỉ bán duy nhất Motorola và Mr Giang dám

đưa ra cam kết như đinh đóng cột là chỉ sau 03 tuần ký biên bản thỏa thuận thì sẽ có bảng hiệu Motorola treo cho các đại lý. Mặc dù đây là công việc hết sức khó khăn do tất cả các vị trí cửa hàng đẹp trên thành phố đều đã có treo bảng của Samsung và Nokia của Đông Nam vì đây là hai mặt hàng bán chạy nhất. Vì vậy, anh em phải đem hết ruột, gan, phèo phổi và các mối quan hệ thân tình sẵn có ra để thuyết phục khách hàng, mong họ đồng ý treo bảng hiệu, còn các việc khác như giao dịch với hãng Motorola và xin giấy phép là GiangNL lo hết. Công việc khó khăn tưởng chừng như không thể lại được anh em hoàn tất khá tốt, số cửa hàng đề nghị xin treo biển Motorola lên đến hơn cả trăm và mọi người cứ hy vọng chờ người của Motorola đến treo biển. 03 tuần, rồi 01 tháng, 02 tháng...lặng lẽ trôi qua mà việc treo biển hiệu chỉ tiến hành được có một vài chục, đại lý liên tục complain thì lúc đó anh GiangNL mới lên tiếng thông báo là do không xin được giấy phép, với lại nhân sự Motorola có vấn đề nên phải ngưng giữa chừng, anh thì vừa cười vừa xin lỗi anh em - trong khi đó anh em phải khốn khổ hứng chịu mọi trách móc, than phiền của đại lý....

Từ ngày có anh GiangNL, phong trào Đoàn ở FMB có sự tiến bộ vượt bậc, mọi người tham gia các hoạt động văn nghệ, thể thao rất vui vẻ và đội bóng FMB được thành lập từ dạo ấy. Anh cũng hay quan tâm, hỏi thăm công việc cũng như gia đình của từng người. Tuy anh Giang mới vào FMB từ quý 4/2002, nhưng đã có sự thay đổi khá lớn trong việc tăng doanh số bán, thổi luồng sinh khí mới....

Anh GiangNL cũng có tài là thích họp và không bao giờ chán họp, anh hay bắt anh em họp hành, từ đầu giờ sáng làm việc cho đến cuối giờ làm việc, theo anh Giang thì nhờ có họp thì “mọi ván đề mới vỡ ra”.

Anh cũng là người có tác phong tuyển người khá độc đáo, theo một số người được anh phỏng vấn kể lại nhiều khi cao hứng quá anh gác chân lên bàn khi nào không hay. Người nào được anh phỏng vấn cũng cảm thấy rất sung sướng vì thấy cái gì anh nói cũng hay, đôi khi anh lại có thêm tài vẽ cũng rất khéo.

Những người thường tiếp xúc nhiều với anh có cảm nghĩ là anh giỏi lý thuyết hơn thực hành, và anh là hàng quan văn chứ không phải là quan võ, phải đặt anh đúng vị trí thì anh mới phát huy được hết khả năng của mình. Tuy nhiên, đôi khi do áp lực của trọng trách công việc quá nặng, anh không còn đủ bình tĩnh trong công việc, không biết chớp lấy thời cơ và tận dụng cơ hội thuận lợi mà mình đang có mà cứ tự nhủ rằng người ta giao súng cho mình mà không giao đạn thì làm sao mà chơi được với người ta....

Việc anh dứt áo ra đi là một mất mát lớn cho FMB HCM, phong trào sẽ kém phần sôi động và đội bóng FMB lại thiếu đi một cầu thủ lớn...lỗi hổng anh để lại lớn quá biết bao giờ mới lắp được anh Giang ơi???

CHIẾN DỊCH THÀM LẶNG 42 NGÀY ĐÊM CỦA FIS1

**Phạm Thành Công
Công ty Hệ thống Thông tin FPT**

Đúng 08h15' ngày 2/8/2003 toàn thể FIS 1 họp giao ban như thường lệ.

Tình hình sử ký của Trung tâm rất chậm vì tất cả đều đang rất bận với công việc kinh doanh và triển khai (ba phần tư quân kỹ thuật FIS1 đang chiến đấu ở chiến trường B và Tây Bắc).

Giám đốc MinhNN suy tư một lúc và đưa ra ý tưởng: FIS1 dùng công việc để viết sử ký. Cụ thể là từ “Trong thời gian từ ngày 1/8 đến 12/9 FIS1 sẽ phấn đấu triển khai hoàn chỉnh 3M để lấy thành tích chào mừng ngày 13/9”

Toàn bộ các thành viên FIS1 đều đồng tình.

Sau cuộc họp tất cả các thành viên mỗi người đều có một suy nghĩ riêng. Để triển khai hoàn chỉnh 3M trong 42 ngày đêm không phải là việc ai cũng có thể hình dung ra được. Nhất là anh em kỹ thuật đều thầm hiểu là gánh nặng đè lên vai mình rất nhiều.

Ngay sau khi đặt ra mục tiêu, tất cả mọi người dưới sự chỉ đạo trực tiếp của GD MinhNN và PGD KinhDD đều đặt ngay ra một kế hoạch hành động cụ thể:

Khối Văn Phòng cụ thể là em TrangNTH luôn phải chạy như con thoi để đáp ứng nhu cầu của các anh. Nào là chuyện Văn phòng phẩm, chuyện quản lý hoá đơn, quản lý biên bản, lo mua vé máy bay đến việc quyền lợi, chế độ của mọi người để các anh đi công tác được nhanh chóng thuận tiện. Ngoài ra để an lòng những người lính ngoài mặt trận, em còn lo lắng, tư vấn cá việc riêng tư của các anh.

Khối kinh doanh được sự chỉ đạo trực tiếp của anh MinhNN có nhiệm vụ lo mọi vấn đề liên lạc con thoi với khách hàng để bên kỹ thuật triển khai được nhanh chóng và thuận tiện. Việc này bao giờ cũng rất khó khăn và tẻ nhạt.

Khối hỗ trợ kinh doanh, cụ thể em HàTTV và TuấnBD. Em Hà ngoài nhiệm vụ hỗ trợ kinh doanh còn góp phần cùng em Trang chăm lo đời sống chiến sĩ. TuấnPB thì suốt ngày bận rộn với những PO nhập hàng. Theo dõi và thông báo kịp thời tình hình hàng hoá về kho.

Khối kỹ thuật, nhân tố chính của chiến dịch được sự chỉ đạo trực tiếp của anh KínhDD vạch ra kế hoạch như sau:

Team 01 (Financing) ngoài việc tiếp tục hoàn thiện các HD đang triển khai dở dang (Đã xuất hết hoá đơn trong tháng 7) phải lập tức start các HD mới để có doanh số. Để làm được điều này Teamleader ThanhCH phải nghiên cứu rất kỹ một kế hoạch triển khai chi tiết để phối hợp nhịp nhàng được các nhánh triển khai. Dự kiến đạt doanh số: 0.2M

Team 03 (Other) ngoài việc triển khai các HD nhỏ lẻ rất mất thời gian của mình còn phải điều hai phần ba quân số của mình đi hỗ trợ các nhóm khác tại các địa phương. Bản thân team leader HưngH cũng đang chiến đấu tại chiến trường Tây Bắc hơn 1 tháng nay. Dự kiến doanh số: 0.02M

Team 04 (Support) mục đích chính của team này là hỗ trợ về mặt công nghệ, quân số nhóm này đang hỗ trợ FIS 6 triển khai dự án BTC. Chính vì thế mà việc hỗ trợ thêm không những cả về công nghệ mà về cả con người cho các nhóm khác gặp rất nhiều khó khăn.

Team 02 (Banking) là team chịu nhiều áp lực nhất trong chiến dịch này vì phần lớn các hợp đồng có thể triển khai được tại thời điểm này đều là các khách hàng banking. Ngay sau tiếng còi khai cuộc, team banking đã phối hợp cùng các team và cả các FIS khác đưa ra một phương án tác chiến tinh mi:

Tại chiến trường B: CôngPT trực tiếp xuất và lo khâu vận chuyển hàng đến từng đại điểm tập kết. Quân đánh thuê FIS7, cụ thể TânNN2 chỉ đạo tấn công theo 3 hướng: Hướng Bắc tiến về Đồng Nai, Bình Dương rồi quay về đánh Trung tâm chiến trường là các điểm tại TP Hồ Chí Minh; Hướng Đông tiến về Vũng Tàu; Hướng Tây tiến về An Giang, Cần Thơ, Cà Mau. Dự kiến cuộc chiến tại đây

sẽ kéo dài từ 07/08/2003 đến 10/09/2003 và tiêu diệt khoảng 1.2M cho 2 HD 042003 FPT-FIS/VCB và 052003 FPT-FIS/VCB.

Tại chiến trường Miền Trung và Tây Nguyên: VinhTQ trực tiếp chuẩn bị hàng và đánh kéo từ Vinh, Hà Tĩnh, Hué, Đà Nẵng, Quy Nhơn, Nha Trang, Gia Lai và cuối cùng là ĐăkLăk. Dự kiến tại chiến trường này sẽ kéo từ 13/08/2003 đến 30/08/2003 và tiêu diệt khoảng 0.4M.

Tại chiến trường phía Bắc: ĐứcNT phối hợp cùng NamDHD (FIS7 tăng cường) chiến đấu tại các tỉnh thành: Thái Bình, Hải Dương, Hải Phòng, Quảng Ninh. Dự kiến kéo dài từ 10/08/2003 đến 20/08/2003 và tiêu diệt khoảng 0.2M.

Tại chiến trường chính (Hà Nội): CôngPT phối hợp cùng Đăk, VinhTQ, ĐứcNT chiến đấu dự kiến từ ngày 04/08/2003 đến 12/09/2003 và tiêu diệt khoảng 1.5M.

Khi tôi viết vài này túc là vào cuối giờ ngày 13/08/2003 FIS1 đã đạt 1.5M và công việc vẫn đang tiến triển rất tốt. Hy vọng toàn bộ anh em FIS 1 kịp có mặt để dự lễ kỷ niệm 15 năm thành lập công ty. Đó chính là món quà giá trị nhất mà FIS1 gửi tới Công ty Hệ thống Thông tin FPT nói riêng và Tổng Công ty nói chung.

FIS PHẦN MỀM

Vũ Mạnh Hiến
Công ty Hệ thống Thông tin FPT

FIS mềm cũng có lịch sử, thăng có, trầm có và cả những con người làm ra nó. Trong phạm vi bài viết của mình tôi chỉ điểm qua một số người đầu tiên đã xây dựng nên FIS mềm cho đến năm 1998 là năm tôi bắt đầu gia nhập FIS.

Lịch sử làm phần mềm của FIS có lẽ bắt đầu từ năm 1993 khi FPT xây dựng hệ thống ghi thu và tính toán hoá đơn tiền nước cho công ty kinh doanh nước sạch Hà Nội. Dự án hồi đó có anh BảoDC, anh Lâm Phương và anh ĐứcPA (hiện giờ là giám đốc FIS5), sau này chỉ còn một mình anh ĐứcPA triển khai. Hệ thống chạy trên Foxpro và hiện giờ vẫn còn được sử dụng để in hoá đơn tiền nước.

Năm 1995, FIS tách ra từ ISC chuyên về kinh doanh dự án phần cứng. Để chủ động khi thực hiện các dự án tích hợp phần cứng và chuyển giao phần mềm, phòng công nghệ được thành lập, ban đầu chỉ có anh TháiĐQ, anh ĐứcPA, anh DũngNV. Thời đó mỗi anh làm một mảng. TháiĐQ tham gia mảng ngân hàng cùng bên FSS. ĐứcPA hỗ trợ cấp nước Hà Nội. DũngNV làm chương trình quản lý vật tư cho TCT xây dựng Sông Đà. Sau đó anh Thái lên làm phó GD FIS, anh Dũng chuyển qua lĩnh vực công nghệ mạng, anh Đức lên làm trưởng phòng công nghệ.

Anh TháiĐQ, còn gọi là Thái già bởi anh chưa đến 40 tuổi mà tóc đã bạc nhiều (anh đã nhuộm từ hồi anh 30 tuổi). Hồi tôi vào thực tập năm 98, anh đã là phó giám đốc FIS phụ trách phần mềm và tài chính rồi. Chỉ biết anh học PTS Toán ở Liên Xô về, biên chế ở Học viện kỹ thuật quân sự. Anh đá bóng giỏi hơn tôi. Trong các trận đá bóng anh không chịu để ai thay mình. Anh thường đá ở vị trí hậu vệ, thỉnh thoảng anh ghi bàn vào lưới nhà. Anh là người không thích nhậu nhẹt. Tôi nhớ cứ mỗi lần anh em liên hoan, mời anh đi, anh đều bảo bận vì ở nhà có giỗ.

Anh ĐứcPA học K33 Bách Khoa, hiện giờ là giám đốc FIS5. Anh là quản trị dự án tài năng của FIS và FPT. Các dự án lớn nhất FIS về phần mềm trước đến nay đều do anh quản trị, từ dự án quản lý hồ sơ an ninh đến dự án FLY21. Anh từng được tặng huân chương chiến công vì những đóng góp cho công ty. Tôi phục nhất ở anh việc anh yêu một người phụ nữ mười năm rồi mà chưa cưới. Không biết bao giờ anh mới cưới vợ.

Anh DũngNV, còn gọi là Dũng giáo vì anh dạy học ở trường Bách Khoa. Anh được biết đến là chuyên gia trong lĩnh vực công nghệ mạng nhiều hơn là lập trình viên. Hiện anh vẫn công tác ở FIS6.

Trong hai năm 1996-1997, một loạt các cán bộ mới được bổ sung cho phòng công nghệ bao gồm các anh VinhVT, TúPH, QuangDH, DũngNT, ThắngQB, Tự Thành, Thắng Nghiên, Trần Lương, Quốc béo. Các anh đã góp phần làm nên thành công dự án xây dựng hệ thống quản lý hồ sơ an ninh là phần mềm có giá trị lớn nhất FPT thời bấy giờ (236 K USD).

VinhVT (còn gọi là Vinh Cu Tý) anh là cựu học sinh chuyên toán Phan Bội Châu, cựu sinh viên khoá 36 Tin Bách Khoa. Trán anh mà ngắn chút nữa thì anh có tướng ngũ đoản. Ba năm đầu đại học, anh là “đặt dẹo” nổi tiếng ở trường, suýt bị đuổi học. Hai năm cuối anh tập trung học hành, năm 1996 anh gia nhập FPT và làm việc ở FIS cho đến nay. Anh là đầu tàu công nghệ của FIS5, là người đầu tiên của FPT thi được chứng chỉ OCP. Vinh Cu Tý còn được biết đến là nhà thơ FPT với bài vịnh Thuỷ Lô Tô gây xôn xao mail đàm FPT hồi năm 2000. Hiện giờ anh là giám đốc đơn vị nghiên cứu phát triển của FIS5. Anh vẫn chưa chịu lấy vợ.

TúPH tên thật là Phan Huy Tú, từng đoạt giải toán quốc tế, cùng lớp và gia nhập FPT cùng một thời điểm với anh Vinh. Anh là người mẫu mực trong công việc cũng như cuộc sống. Anh là lập trình viên chính của dự án quản lý hồ sơ an ninh. Anh chơi bóng ở vị trí tiền đạo rất hay, góp phần đưa đội bóng FIS vô địch FPT ba mùa liên tiếp. Năm 1999, anh chuyển sang Học viện bưu chính viễn thông, hiện giờ anh học Tiến sĩ ở Mỹ. Không biết học xong anh có quay về làm việc cho FPT không?

QuangDH còn gọi là Quang Bọ Ngựa hay Quang Thần Chết bởi anh cao 1m83 nhưng chỉ nặng khoảng 50 ký lô, thỉnh thoảng anh vẫn để râu trông như Bin Laden. Anh vào công ty năm 1996. Ban đầu anh được tuyển vào làm kinh doanh, sau đó anh chuyển sang phần mềm vì thích lập trình. Anh cùng với SơnTT đã góp phần đưa môn chửi trên ở FPT lên thành nghệ thuật. Anh có biệt tài kể chuyện tiêu lâm. Tôi vẫn nhớ câu nói của anh "ăn cơm mà thiêu c... thì đ... ngon". Hiện giờ anh là giám đốc đơn vị hỗ trợ và triển khai giải pháp Ngân hàng của FIS5.

DũngNT tốt nghiệp ĐH tổng hợp năm 1996, khác với QuangDH, anh được đào tạo về lập trình nhưng lại thích kinh doanh. Hồi còn phòng công nghệ, năm nào kiểm điểm cuối năm anh cũng bị xếp nhắc nhở phần đầu về công nghệ. Sau đó anh chuyển qua phòng Presale, rồi Ban chính phủ điện tử của FIS, ở đó anh phát huy đúng sở trường kinh doanh, kiếm được nhiều tiền bạc cho công ty và cá nhân anh. Hiện giờ anh là phó giám đốc FIS10.

Thắng Béo học K37 Bách Khoa. Hồi đó anh là người làm gãy ghế nhiều nhất phòng, trung bình một tuần anh làm gãy một cái, bởi anh cao 1m85 và nặng hơn 1 tạ. Anh có khả năng rất tốt về nghiệm thu các dự án có khách hàng cùi chuối. Hiện giờ anh là giám đốc đơn vị hỗ trợ và triển khai các giải pháp doanh nghiệp của FIS5.

Cùng khoá Thắng béo còn có Tự Thành, Trần Lương, Thắng Nghiên.

Tự Thành là người thích tìm tòi nghiên cứu, hồi đầu tôi bị ám tượng tính nguyên tắc nhiều khi hơi cứng nhắc của anh. Anh tham gia rất nhiều dự án, trải qua nhiều vị trí từ lập trình viên, phân tích thiết kế, quản trị dự án, ISO man phần mềm. Hồi đầu chúng tôi gọi đùa anh là Thành "Cave". Anh góp phần rất lớn vào thành công dự án triển khai toàn quốc chương trình kế toán kho bạc trên Oracle, dự án xây dựng phần mềm quản lý doanh thu cho hàng không Việt Nam.

Trần Lương, ban đầu anh được Đức Béo giao nghiên cứu AS/400. Hồi đó phòng ít việc, anh nghiên cứu vài tháng rồi chuyển sang FSS, sau đó anh trở thành quản trị dự án giỏi của FSS. Năm 2001, anh sang học cao học ở Úc.

Thắng nghiên tham gia thiết kế chương trình quản lý hồ sơ an ninh. Tôi chỉ nhớ về cái đề tài công nghệ cấp công ty chuyển tiếng Việt không dấu thành có dấu của anh, không biết anh có áp dụng được nó không. Anh chuyển sang trung tâm giải pháp phần mềm cuối năm 1998. Hiện giờ anh là quản trị đội dự án Billing cho viễn thông của FSS.

Quốc Béo vào thực tập năm 1997, năm 1998 anh mới gia nhập công ty. Một mình anh thực hiện hơn 100 báo cáo khó của hệ thống quản lý hồ sơ an ninh. Anh rất có duyên với Sò ti cô. Tác phẩm để đời của anh có thể kể đến: "Đào vừa ra hoa", "English Version", "Cây đàn sinh viên", nhân vật Ma cà rồng Quốc. Hiện giờ anh là xếp đơn vị hỗ trợ và triển khai các dự án phần mềm chính phủ của FIS5.

Năm 1998, anh BảoDC mời được cả đội GIS làm về hệ thống thông tin địa lý vào làm việc cho FIS gồm các anh NguyênMC, Trần Quang, HàLH. Anh Quang sau đó chuyển sang Dynamics Solution rồi đi đâu không rõ. Anh Nguyên và anh Hà vẫn tiếp tục theo đuổi GIS cho đến bây giờ dù thị trường GIS phát triển không được như mong muốn.

Tôi, HoàngVN, Cường Gà, Trần Thành khi đó là sinh viên năm cuối bắt đầu vào thực tập. Chỉ có Cường Gà nổi nhất. Anh nổi tiếng bởi bắt bóng hay và vì hay chửi bới lung tung trên mail.

Cái thuở ban đầu ấy chúng tôi ít người nên có điều kiện tổ chức nhiều hoạt động chung: ăn uống, hò hát. Hầu như tuần nào cũng vài ba cuộc nhậu, uống thì say mèm, hát thì khản giọng các bài hát công ty. Hồi ấy chúng tôi việc không đều như bây giờ, lúc thì làm xanh mặt, lúc thì chơi dài nhưng rất vui. Anh em thuộc rất nhiều bài hát Sò ti cô.

Giờ thì công ty to lên nhiều. FIS thành công ty. Phòng Công nghệ ngày nào đã thành hai trung tâm FIS5 và FIS15 với quân số gần 60 người. Chúng tôi đang nhìn về phía trước với tương lai tươi sáng.

CÂU CHUYỆN NHỎ CỦA TÔI

**Trịnh Thị Hiền
Ban Đảm bảo Chất lượng FQA**

1. Văn hóa văn nghệ - mon men và thưởng thức

Thú thực mà nói, tôi là người chẳng có chút nồng khiếu gì để tham gia các hoạt động đoàn, STCo, ngoại trừ việc làm chân loong toong có mặt trong tất cả các cuộc vui của Chi đoàn, của Công ty, nhất là các cuộc ăn uống, dã ngoại và bị hút vào trong đám đông tán thưởng. Hồi chán uớt chân ráo vào công ty, tôi chui ra khỏi cái vỏ ốc của mình ngắm nghía và thưởng thức một cách say sưa hào hứng các sự kiện văn hóa văn nghệ: Ngày là báo Chúng ta mỗi tuần một số, Lễ hội Thiên nhiên kỷ, Ngày tôn vinh chị em phụ nữ 8/3, Olimpic 13/9, Hội diễn Stico, Thời trang cười, Lễ tổng kết năm,... Khi có cơ hội tôi còn rủ người thân cùng đi. Tôi thấy mình chẳng được đóng góp gì nhiều ngoài tham gia lấy số đông như là kéo co, chạy ngắn, đạp xe, đóng vai thôn nữ đi bắt cua cùng chị em Tấm Cám.... Thực ra, tôi có thể tham gia phong trào bằng nhiều cách như viết báo, làm thơ, sáng tác STICO, hát múa... Nhưng không hiểu sao tôi bị dị ứng khi nhắc đến viết báo hay ai hỏi tôi có biết hát múa không. Chắc tại vì bố mẹ sinh tôi ra như thế mất rồi. Tôi chẳng thấy hoạt động nào thích hợp với tôi cả. Tôi đứng ở đám đông cổ vũ và tự an ủi mình rằng mọi cuộc vui đều phải có cổ động viên thì mới thành.

2. Art Gallery 2001 - niềm vui con con

Con số 13 là con số tâm linh của FPT, nên năm thứ 13 đã gắn liền với một loạt các hoạt động vui chơi giải trí được lập trình ngay từ đại hội Đoàn đầu năm. Ngay sau Đại hội Đoàn, khởi đầu là giải Đua xe đạp, rồi lễ hội 8/3, Olympic FPT 13 năm đầy long trọng có duyệt binh... Riêng đối với bản thân tôi, Art Gallery 2001 làm tôi nhớ nhất, bởi vì tôi có mặt không phải chỉ để chiêm ngưỡng.

Ban đầu tôi rất tò mò, triển lãm nghệ thuật nên sẽ đầy tính nghệ thuật, nó chỉ dành cho những người đã từng cầm bút lông hoặc đã từng nặn nặn, xếp xếp,... tóm lại là không phải ai cũng tham gia được. Tuy nhiên, chắc là để tăng sự thành công của giải, sao cho quần chúng tham gia càng đông càng tốt, nên trước ngày khai mạc khoảng 1 tháng, anh LongMT, được anh Hưng Đỉnh tài trợ, đã khởi xướng một lớp học vẽ cấp tốc trong vòng 4 ngày, có thuê thầy hàn hoa. Đúng là chuyện ở FPT mới có!

Chúng tôi được giới thiệu về lịch sử hội họa thế giới, về các chất liệu, được làm quen với màu vẽ và các cỡ bút lông to nhỏ. Nào là có bao nhiêu màu cơ bản, pha màu này với màu này thì ra màu gì,... nói chung là thú vị. Màu sắc dưới tay mình biến hóa khôn lường, có thể đưa ra bao nhiêu màu tùy thích. Tuy nhiên, thực tế thì mình muốn nó là màu này có thể nó lại thành màu khác. Nhưng không sao, quan trọng là mình biết thêm một chút, mình dám vẽ.

Thế rồi cũng tôt tô, vẽ vẽ, lấm lem phấn màu. Thấy thế, bạn tôi trêu, không ngờ tài năng bây giờ mới được khai quật. Trước ngày khai mạc triển lãm, tôi cầm cúi vẽ được 3 bức, ngắm nghĩa một hồi tôi chọn ra 2. Trông có vẻ tạm tạm, nhưng lại úp vào giá sách vì nghĩ tranh mình mà được trưng bày thì có mà cả làng vẽ tranh à. Khi đến công ty, tôi thực sự bị choáng ngợp với bức sơn dầu khổng lồ vẽ anh Bình, khuôn mặt phương phi rạng rỡ với tương lai rộng mở của FPT, dựng ngay tiền sảnh. Đúng là tranh của họa sỹ chuyên nghiệp. Tôi leo ngay lên tầng 2, nơi trưng bày chính. Trước mắt tôi, các bức tranh được treo trên tường hoặc bày biện trên bàn ngay ngắn, sinh động. Có nhiều tranh cỡ lớn như Hoa sen, Chuối đỏ, Hoa cúc, Tinh vật (chi đoàn FOX) thật đẹp, thật chuyên nghiệp. Tác phẩm cắt dán của Mai Thanh Long đầy ngẫu hứng và ý tưởng. Bên cạnh đó cũng có những bức nhỏ như Ngân Hà (Bạch Hưng Nguyên), Hạ Long (LamDH), Hoa Quỳnh, Chuông thu (AnhTL) hoặc có bức trông rất ngò ngô với bước đi chập chững như sắp ngã được tác giả đặt tên là Vững bước đi lên (DuongPT), hoặc Chiến tranh thế giới lần 3 (CuongNV) với những chiếc đồng hồ FPT quay loạn xạ có mặt khắp nơi trên thế giới trong ngày toàn cầu hóa. Chắc là muôn kiếp điểm

của anh Bình.... Bàn trưng bày của các bé FPT Small với các tác phẩm được vẽ trên gốm rất ngộ nghĩnh và đáng yêu đầy chân thành, triều mến. Đó là tôi còn chưa kể đến các tác phẩm được xếp vào trường phái vị nhân sinh rất ấn tượng và bất ngờ, không chỉ đối với người xem tranh mà cả đối với ban giám khảo như là Linga (SonTT), Sự no đủ (QuangDH), hay bức tượng Khát vọng Âu cơ (DũngNT) hiện vẫn được trưng bày dưới vườn FPT... Đong vui quá, mới sáng sớm mà cả phòng tranh chật ních người, mang tranh của mình ra bày thôi, được treo lên là thích rồi, và lại còn lấy phong trào cho chi đoàn nữa chứ.

Thật không ngờ, với 2 bức vẽ hoa lá, bức thì đầy mơ mộng (Hoa Salem), bức thì đầy vững vàng (Hoa bên đá) của tôi và 2 tác phẩm nữa của chị Lan Anh, được kết lại rất ăn ý với nhau thành chủ đề đầy lãng mạn qua lời bình ngây thơ và trong trẻo của Lan Anh, vừa được nghĩ ra vài phút trước đó, đã bê về cho chi đoàn tôi những 4 giải liền mạch dù là giải khuyến khích (vì có phải bức nào cũng được giải đâu). Thật là khoái mặc dù vẫn biết rằng ở FPT mình cứ tham gia là có thưởng, có giải.

Thích hơn nữa là các chị khen tranh của tôi đẹp, và ngoẻ ý xin. Tôi vâng dạ không biết phải nói thế nào (vì nhiều người cũng nói với tôi như vậy). May quá, sau đó Ban tổ chức quyết định tập trung lại một thời gian để trưng bày. Một thời gian, khi cần nhường chỗ cho một show chụp ảnh nghệ thuật khác thì 2 bức tranh của tôi không còn ở đó nữa mà đã được treo ngay ngắn ở nơi khác. Tôi có thêm một niềm vui con con.

Từ đó, công việc và các lo toan thường nhật cuốn tôi đi, tôi không dành được thời gian và khoảng không cho riêng mình nữa. Tôi tạm gác bút lại. Hy vọng, một ngày nào đó tôi sẽ cầm bút vẽ, không phải để trưng bày mà để cho tôi, để nhớ lại những cảm giác khi xưa ấy.

Điều tôi muôn nói là các hoạt động Đoàn cần phong phú và đa dạng để ai cũng có thể tham gia và được đóng góp dù là nhỏ bé để thấy có phần mình trong phong trào chung đó, để thấy mình gắn bó hơn với tập thể, với đồng nghiệp.

STICO - FOX VÀ TÔI

**Nguyễn Công Toản
Công ty Truyền thông FPT**

1998 - Vai diễn đầu tiên: Con éch xanh

Giữa tháng 8 năm 1998, tôi gia nhập FOX và chính trong những ngày đầu còn bỡ ngỡ công việc ấy, tôi cũng bắt đầu chập chững hoà mình vào phong cách Stico của FOX. Chương trình biểu diễn của FOX năm ấy gồm có kịch bộ con nhà Cuội với Internet do PTĐức và chị Lâm “đại tá” đóng vai chính. Vai diễn đầu tiên mà tôi đảm nhận là một con éch xanh, xuất phát từ ý tưởng một greeting card chúc mừng sinh nhật trên Internet, kịch bản là có 4 con éch xanh rất ngộ nghĩnh nhảy ra sân khấu rồi lần lượt từng con ghép thành câu: “Happy birthday to FPT” rất ngộ nghĩnh. Tôi đóng vai một trong bốn con éch, ba con còn lại do TrungTM, KhảiVQ và VinhT đóng, bốn con éch có nhiệm vụ hết sức đơn giản là khi nào cần trình diễn thì nhảy lạch bạch thật giống éch ra giữa sân khấu rồi mỗi con hô một trong bốn từ “Happy”, “Birthday”, “To”, “FPT”. Tôi hơi thiệt thòi so với các bạn diễn vì chỉ được hô mỗi từ “To” vừa khó hô lớn, vừa không biểu hiện được cảm xúc. Tập được vài buổi, mọi người cũng thấy là tạm được nên không thèm tập nữa mà kéo nhau đến sân Quán Thánh để tập tành mấy môn môn bóng rổ, bơi, chạy... là những môn sẽ thi đấu. Sáng 13/9 cả công ty háo hức lên xe ô tô kéo sang Trường Đại học Thể dục thể thao Từ Sơn để thi đấu. Có thể nói không có năm nào về sau này có thể sánh được lễ hội Olimpic của toàn công ty với những môn thể thao hết sức sôi nổi, với speaker NgocBQ vừa thuyết minh vừa nói bậy, với màn trình diễn thể hình của anh Tiến béo và anh SơnTT... Sau gần một ngày mệt nhoài với các môn thể thao và bụng đau quặn vì cười nhiều quá, chúng tôi chỉ kịp nghỉ ngơi một lúc rồi hăm hở cùng mọi người kéo đến rạp khăn quàng đỏ trong

cung thiếu nhi. Mặc dù chỉ là vai phụ kín mít trong áo choàng con éch nhưng bốn đứa chúng tôi vẫn rất hồi hộp, mồ hôi vã ra ướt đẫm cả áo. Sau gần 1 tiếng đồng hồ chờ đợi trong bộ trang phục éch nóng hầm hập, tôi nhảy ra sân khấu hô một chữ “To” rồi lại nhảy vào trong, tất cả diễn ra trong vòng chưa đầy một phút nên chẳng kịp có cảm giác gì. Tuy vậy cũng thấy khoái khoái trong lòng vì ít nhất cũng đã góp phần vào thành công của FOX, mãi sau này tôi mới biết năm đó FOX giành giải văn nghệ phần lớn là nhờ chị DưNT có mặt trong Ban Giám khảo kiêm cho FOX 2 điểm 10.

Năm 1999 - Múa Ân Độ chuyên nghiệp

Hội diễn 1999 chương trình biểu diễn của FOX gồm hai tiết mục, tiết mục thứ nhất là dàn đồng ca chia thành hai hàng ngang hát bài “Tiêu đoàn 307”, hàng đầu mặc quân phục chỉnh tề, hàng thứ hai ăn mặc rách rưới và luộm thuộm. Sau khi hát xong lời “xịn”, hàng thứ nhất đứng nghiêm, giơ tay chào rồi quay sang phải, hàng thứ hai lách lên đứng trước và tiếp tục hát bài “công ty sáng tác” cũng trên nền nhạc của bài “Tiêu đoàn 307”. Sau tiết mục hát sẽ là múa Ân Độ với đội múa chia thành 3 lớp, lớp thứ nhất là lớp đứng xa khán giả nhất chia thành 3 hàng ngang nhảy điệu Disco 9 bước đã được luyện tập thành thạo từ cả mấy tháng trước, lớp thứ hai gồm có tôi, Tùng “Pepsi”, MiênPT và GiangPL sẽ dàn hàng ngang nhảy theo kiểu nửa Ân Độ nửa tự do mới nghĩ ra và tập được vài ngày, lớp thứ ba sẽ là một mình KhoaNV độc diễn trong trang phục cô gái Ân Độ và tự nghĩ ra cái gì thì múa cái ấy. Một công việc khó khăn cho đội hậu cần là phải lo trang phục cho mọi người. Để đơn giản, chúng tôi quyết định đội nhảy Disco sẽ mặc đồng phục công ty, nhóm múa Ân Độ ở giữa sẽ phải có trang phục kiểu Ân Độ, tôi và Tùng Pepsi được phát hai cái quần ngố mượn của mẹ GiangPL, mặc mỗi áo gilê kiểu dân tộc nhưng lại đi giày thể thao, mặc thế thì đến dân Ân Độ chính công cũng chẳng nhận ra nhưng với FPT thì như thế là ổn. MiênPT và GiangPL cũng tự thiết kế lấy trang phục lai căng kiểu gần giống như thế. Thoả mãn nhất trong vụ trang phục là KhoaNV, vòng trang

sức long lanh đeo trên tất cả các bộ phận, môi son má phấn, nốt ruồi
giữa trán như một má mì Ấn Độ thực sự.

Bắt đầu tiết mục nhạc nổi lên rất bốc, nhóm nhảy Disco tiến ra sân khấu nhảy rất đều, sau đó nhạc Ân Độ, lớp giữa từ hai bên tiến vào giữa sân khấu vừa múa vừa đếm vì nếu không đếm thì sẽ bị nhầm lung tung, chắc khán giả ở dưới cũng nghe thấy Linh Giang hô “một, hai, ba, bốn, quay,...” mấy đứa chúng tôi vừa múa vừa cười nhặt nhớ vì mặc dù đếm mà vẫn quay linh tinh, tay mổ cả vào mặt nhau. Nhạc nhỏ dần rồi đèn tắt, KhoaNV lao ra phía trước sân khấu ngồi thụp xuống, che mặt lại. Đèn lại bừng sáng, KhoaNV uốn éo từ từ đứng dậy, sau đó là một loạt vũ điệu hết sức ngẫu hứng và đẹp mắt nhưng phê nhất là màn múa bụng cực dẻo trong ánh đèn màu lung linh, khán giả vỗ tay tưởng như vỡ cả hội trường. Kết thúc điệu múa tất cả chúng tôi lén thò tay vào túi quần bốc ra những nắm kim tuyến tung lên cao trong câu cuối của bài hát “Happy Birthday”. Tất cả cúi chào khán giả, ai nấy tim đập thình thịch, mặt đỏ bừng sướng. Tôi còn nhớ mãi hình ảnh anh Thành Nam đứng cạnh sân khấu khen tấm tắc “Bạn này chuyên nghiệp thật, nếu mà rơi vào tay Khắc Thành đạo diễn thì chỉ có vô địch”.

Nă̄m 2000: Mă̄c áo dài múa nón

13/9/2000 đến gần rồi mà ban văn nghệ của FOX vẫn chưa quyết định được tiết mục tham dự hội diễn Stico, vấn đề là quá nhiều ý tưởng và không có kịch bản nào nổi bật. Rút kinh nghiệm từ hội diễn năm trước, mọi người chuẩn bị khá sớm, ngay từ đầu tháng 8 tôi đã thấy PTĐức hoan hỉ đưa tôi xem kịch bản “Titanic thời hiện đại”, thực ra kịch bản này được PTĐức “mông má” từ một truyện cười trên mạng TTVN, nội dung xoay quanh những chuyện xảy ra trên tàu Titanic vào đúng thời điểm xảy ra sự kiện Y2K, trên tàu có đủ cả bố con nhà Cuội, ba vợ chồng nhà Tuần Ty, thuỷ thủ lực sỹ Popeye, Bill Gate và anh Trương Gia Bình,... trước lúc xảy ra sự kiện Y2K không khí trên tàu rất náo nhiệt với đủ loại văn hoá tạp pí lù, Bill Gate và anh Bình còn kịp ký mấy hợp đồng cực lớn, những lời thoại cực kỳ buồn cười... lịch sử lặp lại khi con tàu bị đâm vào núi băng và chìm

nghỉm, vào đúng lúc ấy chiếc phao cứu sinh duy nhất của con tàu được đưa vào máy photocopy nhân thành hàng nghìn cái phát cho mọi người, không có ai bị chìm theo con tàu. Kịch bản này có phần kết rất có hậu, mỗi tội việc thiết kế và đưa được một con tàu thật to lên sân khấu là không khả thi. Ngày 25/8/2000, ban văn nghệ được triệu tập để họp phiên đầu tiên, kịch bản được đưa ra mổ xẻ nát bét vì mỗi người một ý rồi đi đến một kết luận thống nhất là sẽ không diễn vở “Titanic” nữa mà sẽ sáng tác một kịch bản nào đó, viết về một vấn đề gì đó và phải hoàn thành trong vòng ba ngày, cuộc họp đầu tiên thành công tốt đẹp.

Đến hẹn lại lên, tôi và NamDT đã kịp viết một kịch bản khác trong vòng 3 ngày và trình bày trước những cặp mắt gườm gườm của ban văn nghệ trong lần họp thứ hai. Vở kịch của chúng tôi là hành trình một khách hàng của FOX đến khiếu nại bị dắt từ phòng nọ sang phòng kia mà chẳng ai giải quyết (nội dung này gần giống với vở diễn của đội YKU năm đó), mọi người đều nhất trí sẽ tập theo kịch bản này. Phần hai của cuộc họp thống nhất tiết mục đồng ca “Việt Nam quê hương tôi” với màn múa nón phụ họa của 12 thiếu nữ FOX áo dài thướt tha, đạo diễn múa là Thu Trà phòng web, riêng tốp hát thì Linh Giang và NamDT sẽ tách riêng nam nữ để luyện giọng, nhạc đệm sẽ do VinhT chịu trách nhiệm biên tập ra đĩa CD. Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm vì màn múa nón chẳng có gì phức tạp, FOX vẫn được coi là “rừng hoa thiếu nữ” kia mà. Tất cả đều thống nhất là cuộc họp thứ hai cũng thành công tốt đẹp.

Ngay chiều hôm sau, tiết mục ca múa được thử nghiệm luân, dàn đồng ca hát rất chuẩn, riêng đội múa với 12 thiếu nữ cân đối nhất được chọn thì phải bắt đầu tập. Vì không có chỗ tập luyện nên mọi người phải chờ hết giờ làm việc mới kéo nhau ra vỉa hè trước 75 Trần Hưng Đạo. Sau một hồi Thu Trà huynh huých múa mẫu rồi khán cổ uốn nắn thì hai hàng thiếu nữ cũng hồn hồn thực hiện được một số động tác gần giống như yêu cầu. Người đi đường hiếu kỳ dừng lại xem rất đông làm cho các thiếu nữ càng điệu cùp nón sát mặt giả vờ ngượng. Chẳng nhớ lúc nghỉ giải lao rút kinh nghiệm ai đó đã đưa ra sáng kiến thay 6 thiếu nữ trong đội múa bằng con trai

cho khán giả bất ngờ, sau vài phút tranh luận bằng cổ họng và tay chân, mọi người đã thông qua. Toàn bộ nam thanh niên của FOX phải dàn hàng ngang để chị em chọn, trong số 6 người được chọn có KhoaNV là người hơi bị “nạ dòng” nhưng vẫn được chọn vì mọi người nề mèn múa bụng trong hội diễn năm trước. Phải công nhận nhìn đội múa nam rất vui mắt, tay chân cứng quèo, cao lênh khênh như một dàn bù nhìn đội nón. Buổi tập đầu tiên kết thúc, ai cũng thấy mỏi nhừ quai hàm vì cười.

Cuối tuần sau, Ban Giám Đốc quyết định tất cả mọi người phải đến tập văn nghệ vào sáng chủ nhật, lệnh là đâu giờ nhưng phải đến gần trưa mọi người mới lục tục kéo đến. Mới kịp mang đài đóm ra công để múa thì trời mưa to, thế là tất cả lại kéo nhau vào trong nhà để tập kịch, tập gần xong thì KhoaNV và PTDức không chịu tập nữa, cả hai tuyên bố sẽ nghĩ ra một kịch bản khác và tự tập riêng với nhau. Tóm lại là đi toi một ngày chủ nhật với cả hai tiết mục dở dang.

Hai ngày sau kịch bản mới được KhoaNV, PTDức và chị Lâm “Đại tá” tự tập riêng với nhau, thế là vị trí múa của KhoaNV bị khuyết, ngay lập tức tôi bị tóm với những lời dỗ ngọt. Với tôi thì múa nón cũng không khó, ngay lập tức tôi cầm nón đứng vào hàng và múa như robot đã được lập trình sẵn, mọi việc rắc rối chỉ xảy ra khi đi thuê áo dài cho tôi, phải nói dối là thuê cho bà bầu tập văn nghệ, tất cả những đường chiết eo đều phải tháo tung ra và những điểm “máu chốt” phải được gia cố chắc chắn.

Mới 3 giờ chiều 13/9 nhóm múa chúng tôi đã bị GiangPL tóm cổ, tất cả phải đi cao ráu, rửa mặt rồi ngồi thành hàng ngang chuẩn bị trang điểm, mỗi người được phát nửa cái bánh mỳ vì sau khi trang điểm xong sẽ không được phép ăn nữa. Thật là kinh khủng khi phải ngồi im như tượng cho hội áy trát lên mặt đủ thứ mỹ phẩm với đủ thứ màu và mùi khác nhau. Trang điểm xong lũ con trai nhìn nhau rú lên, không còn nhận ra ai nữa! Mỗi người còn phải tự thổi lấy 2 quả bóng bay cho hợp với vòng ngực của mình. Sau 4 tiếng đồng hồ trang điểm kinh hoàng ở phòng web, việc “mỹ nhân hoá” cũng xong xuôi nhưng nhìn kỹ thì thấy kinh quá: NguyênTD gầy đét, đánh đá như các mama ở lâu xanh, Vinh phở nhìn vừa xấu vừa quê, NVAnh

trông như gái già ở độ U50, LongNH được cái eo ót nhung mặt mũi cứ ngơ ngác thế nào ấy, tôi thì như một võ sỹ Sumô, chỉ có ThắngCH là xinh gái. Những giờ phút chịu đựng cực hình cũng bắt đầu từ đây, da mặt bị căng ra, dày cộp, mùi son phấn xộc vào mũi, quần áo chật căng đến mức tưởng như chỉ thở mạnh là quần áo bắn tung thành nhiều mảnh. Đúng 7h15 chúng tôi ra cổng 75 leo lên chiếc xe Zace để đến rạp Tháng Tám. Trước khi lên xe bị dặn dò là phải giữ bí mật đến cùng, đến cổng rạp thì không chen vào được, cả lũ líu ríu dắt nhau đi theo cửa ngách của câu lạc bộ điện ảnh, mặc dù đã che mặt và lùi nhanh hơn cuộc mà vẫn bị mấy thanh niên nhìn thấy nói đuối theo: “Máy con này trông xấu quá chúng mà yạ”. Đội tiền trạm của FOX đã chọn riêng một phòng nhỏ phía sau sân khấu để “nhốt” tạm chúng tôi vào đó. Phòng thì bé mà mặc lại chật nên chúng tôi nóng điên lên, phải cầm quạt phe phẩy cho nhau để đỡ ra mồ hôi trôi mắt phấn. Đang yên ổn trong phòng thì bỗng có mấy nữ diễn viên của đội khác lao vào phòng thản nhiên thay đồ ngay trước mặt chúng tôi, ngay sáng hôm sau tôi gửi mail xin lỗi trên Public nhưng chẳng ai tin là chúng tôi nhầm mắt, thật là oan thị Mầu. Sau lúc ấy cảm giác còn tệ hơn: quần áo chật, cổ khô khốc, mồ hôi dòng dòng, không dám thở mạnh, đầu ngứa ran vì phải đội tóc giả, mùi phấn, mùi son, mùi nước hoa...

Gần đến tiết mục của đội mình, chúng tôi nón sùm sụp lù đù tiến đến gần sân khấu, anh Hưng Đinh mon men đến gần định thả lời ong bướm nhưng bỗng mặt anh tái đi, móm lấp bắp, lùi dần rồi ngồi phịch xuống. Tiết mục của FOX đã đến, nhạc nổi lên và chúng tôi lù lù tiến ra sân khấu, khi tập thì ăn mặc xông xênh nên múa rất nuột, bây giờ thì không thể như thế được nữa, giò cao tay thì sợ tuột cúc và rách áo mặc dù khi trang điểm đã được gắn kim băng ở tất cả các toạ độ quan trọng. Giữa tiết mục có đoạn tất cả phải xếp thành hàng dọc sân khấu, do người đông nên những người đứng sau bị ép chặt vào tường, có vài tiếng bóng bay nổ và tiếng cười khúc khích của mấy “nàng”. Không thể không nhớ lại giây phút tự do sung sướng khi màn múa kết thúc, đèn bật sáng và chúng tôi lôi bộ tóc giả ra khỏi đầu, cúi chào trong tiếng vỗ tay giòn giã của khán giả. Sau tiết mục

múa là đến màn kịch ngắn gồm các diễn viên: KhoaNV, PTĐức và Lâm đại táu tái hiện một phần công việc của FOX, trong khi đó chúng tôi lao vè phòng thay đồ để tháo hết những “phụ tùng” đeo trên người nhưng lại phải ngồi co ro trong phòng thêm nửa tiếng vì người cầm ba lô quần áo của chúng tôi lại lén xuống chỗ khán giả ngồi xem và quên mất nhiệm vụ... Lần sau có phải đóng giả gái nữa thì chắc tôi phải nhường cho người khác để biết thế nào là hy sinh vì nghệ thuật.

Năm 2001: Múa một ông hai bà và đường lên đỉnh Sti

Hội diễn năm 2001 được lăng xê từ rất sớm nhưng lại làm cho tất cả thần dân FPT thất vọng. Các diễn viên của FOX bị “giảm biên chế” một cách đột ngột vì tiết mục của phần biểu diễn của FOX chỉ có: GiangPL, Hương Lúa và KhoaNV diễn. Tiết mục này có tên là: Hai bà một ông, múa dân gian nhưng trang phục thì kết hợp cả dân gian lẫn hiện đại. Phần thi “Đường lên đỉnh Stico” có PTĐức, Linh Giang và tôi tham gia. Một tuần trước khi thi, các đội gửi lên ban tổ chức một số câu hỏi để tập hợp thành bộ câu hỏi chung. Ngay khi lên sân khấu thi phần này chúng tôi vẫn định nịnh là các câu hỏi đặt ra để đồng đội đoán sẽ chỉ liên quan đến Stico, vậy mà tình hình thực tế thì lại không như vậy. Đội FIS thi đầu tiên với lợi thế được chọn câu dễ trong thùng, câu nào trả lời xong lại bỏ ra, khán giả hồi hộp nghe từng câu hỏi và trả lời, cũng khá hấp dẫn. Nhưng từ đội thứ hai trở đi thì khán giả bắt đầu la ó làm cho người đoán chẳng nghe thấy người hỏi nói gì, các đội thi trên sân khấu thì phản đối luật chơi. Tóm lại hội diễn 2001 chẳng ấn tượng tí nào, chả lẽ Stico đã tàn lụi???

Năm 2002: Đoạn trường tân thanh

Tất cả các chi đoàn đều biết kịch bản hội diễn năm 2002 là Đoạn trường tân thanh từ rất sớm nhưng không biết chi đoàn mình sẽ diễn đoạn nào trong đó. Cho đến một cuộc họp giao ban Đoàn công ty, anh Thành Nam cho các đội bốc thăm, tôi thay mặt đội FOX bốc luôn phái đoàn 7 có tên là “Đoàn viên” với đặt hàng của Ban tổ chức là hoành tráng, vui vẻ. Tôi nhận lời trong tâm trạng nửa mừng nửa lo,

mừng vì FOX vẫn có tiếng là sở trường dàn dựng những tiết mục hoành tráng, vui vẻ, đông người, lo vì chưa biết sẽ phải làm gì với đoạn này vì theo kịch bản chung thì phần này chẳng có gì hay ho, đã thế lại phải diễn cuối cùng nên nhỡ khán giả bỏ về thì còn gì là hứng nữa. Vẫn phải là những cựu Stico của FOX ra tay. Ban văn nghệ FOX họp hành túi bụi liền mấy buổi thì ra được một kịch bản kinh dị, rùng rợn trong giọng đọc như vọng từ cõi âm của PTĐức. Để gây bất ngờ cho toàn bộ khán giả, chúng tôi đã trình Ban tổ chức một kịch bản giả với phần kết hoành tráng, vui vẻ. Tất cả FOX đều thống nhất phải giữ mồm giữ miệng, luyện tập trong phòng của VNEXPRESS và sân sau 75 Trần Hưng Đạo có sự canh phòng cẩn mật. Để có được thành công của vở diễn phải nhắc đến sự cố gắng của GiangPL, DũngNDV, Đức Hạnh, TiếnN, HuyềnVT, Nghĩa Nhân, HoànVQ, VinhT và các con ma còn lại...

Lần lượt từng đội diễn phần đã được phân công, phải nói rằng các đội đều diễn rất hay, xuất thần và vô cùng bất ngờ, đội FIS ngay trước FOX đã diễn quá hay, đã thế lại còn có tình kết thúc luôn Đoạn trường tân thanh để gây khó khăn cho chúng tôi. Đúng là thật khó làm hài lòng những khán giả sau khi đã cực kỳ thoả mãn với phần biểu diễn của FIS. Chúng tôi bắt đầu phần diễn của mình trong trạng thái hoi lo lăng thái quá, sau vài phút khán giả bắt đầu im thin thít còn chúng tôi thì tự tin dần lên. Tất cả đều diễn rất xuất sắc, còn khán giả thì vô cùng sung sướng vì lại được lôi tuột vào một thứ cảm giác hư hư thực thực rùng rợn vô cùng, cảm giác ấy lên đèn đỉnh điểm khi một cánh tay đẫm máu bị cắn rời khỏi thân thể Kim Trọng ném vù về phía khán giả. Sau khi màn diễn kết thúc, khán giả đã không tiếc những tràng vỗ tay cổ vũ tặng cho tất cả những nghệ sỹ Sticô. Ban Giám khảo gồm các nghệ sỹ chuyên nghiệp đã rất khen phần diễn của chúng tôi nhưng kết quả là chúng tôi chỉ được giải “Quần hùng”. Sau một đêm không ai ngủ ngon vì cảm giác sung sướng pha lẫn ám úc, sướng vì đã diễn quá hay, ám úc vì không được giải. Sáng hôm sau tôi thay mặt cho FOX khiếu nại lên viện hàn lâm vì Ban giám khảo đã không làm tròn nhiệm vụ. BìnhNT của đội YKU đã có một bài kêu la thảm thiết trên mail đàn cũng gây được sức ép với Viện

hàn lâm Sticô và ban tổ chức, anh Hoàng Minh Châu đã không tiếc lời khen phần thi sáng tạo của FOX, cuối cùng chúng tôi cũng Viện hàn lâm trao thêm vài giải, trong đó có giải “Kịch bản sáng tạo”, các đội khác vì thế cũng có thêm giải động viên. Tôi là đạo diễn nhưng thành công của vở diễn là sự nhiệt tình đóng góp của tất cả FOXer có dòng máu Stico, và điều vui nhất là qua vở diễn này VnExpress đã chính thức hoà mình vào phong trào Stico.

2003...

Stico là văn hoá FPT nhưng với mỗi bộ phận lại có một phong cách Stico rất riêng, nếu ai đã từng xem các hội diễn vài năm gần đây có thể thấy rất rõ điều này. Với FOX thì nét riêng ấy là đội ngũ trẻ, đồng đều và thể hiện rất tốt sở trường là múa, khiêu vũ kết hợp với sự sáng tạo. Điều này được chứng minh không chỉ trong hội diễn Sticô mà còn trong các hoạt động khác như: Thời trang cưới, chào World Cup, mười năm Stico, tổ chức lễ hội Noel,... Với sự lớn mạnh không ngừng, các thế hệ Stico kế tiếp của FOX rất háo hức mong muốn được thể hiện, còn thế hệ Stico đầu tiên của FOX như tôi mặc dù đang rất phong độ có lẽ phải nhường chỗ cho đàn em. Nên chẳng Viện hàn lâm Stico mở thêm một phân viện ở FOX để chúng tôi được làm cố vấn chuyên nghiệp và đánh dấu thời kỳ vàng son của mình bằng chức danh viện sỹ của phân viện hàn lâm FOX??? Cho dù thế nào thì tôi cũng luôn tin tưởng thế hệ Stico FOX sẽ kế tục và phát huy văn hoá Stico và phong cách FOX-Stico.

HỒI ỨC

Nguyễn Thị Thu Hằng
Công ty Hệ thống Thông tin FPT-HCM

Tôi yêu FPT không phải vì nơi đó xinh đẹp hay xấu, giàu mạnh hay nghèo khổ, mà tôi yêu FPT vì tôi đã có mặt ở đó sống, làm việc cùng chia sẻ vui buồn, sướng khổ vinh nhục cùng với các cộng sự. Thiếu sự liên đới khăng khít đó, chắc chắn tính yêu của tôi dành cho công ty sẽ dở dang và tàn lụi.

Lúc còn là đứa bé lên bảy, tôi còn là một cô bé thỉnh thoảng theo mấy đứa em lên núi nhặt củi, chiều về nô đùa với mấy đứa bạn cùng trang lứa. Ở đó không có những cảnh náo nhiệt của nơi đô thị phồn hoa của đất Hà thành thật hiếm khi nhìn thấy một chiếc xe gắn máy, nhưng tôi hạnh phúc thật nhiều, nơi đó cách Hà Nội 150 cây số đường xe chạy được gọi là Thị trấn Rừng Thông.

Hai mươi mốt năm sau, năm 2002 tôi đi trên chiếc xe gắn máy không phải thuộc loại đắt tiền nhất nhưng cũng thuộc loại thời trang lúc bấy giờ và phải mất nửa giờ đồng hồ hàng ngày để đến chỗ làm cùng với căn hộ mới mua diện tích gần 100 mét vuông. FPT đã thay đổi thế giới của tôi.

Tôi đã phải sống như bao người dân ở miền quê Thanh Hoá, nơi đa phần cuộc sống dựa chủ yếu vào nông nghiệp cộng với cơ chế bao cấp, nền kinh tế kém phát triển của thập niên 80, cái đói nghèo luôn vây quanh chúng tôi. Bạn bè, người thân cũng dần dần ra đi với niềm tin một tương lai sáng lạn. Rồi ngày đó đã đến, tôi cũng theo cơn lốc của một cơ chế mới, mưu sinh lập nghiệp, dòng xoáy những chuyển biến của đời sống kinh tế đã cuốn tôi đi.

Khi tôi dần thân trên chặng đường của mình, tôi có biết được những rủi ro, gian khổ mà tôi sẽ đương đầu khi mà một thân một mình nơi đất khách quê người? Nếu như tôi biết được những vấn đề đặt ra phía trước phúc tạp và cam go đến thế, thì tôi sẽ chẳng bao giờ hành động như thế bằng tinh thần, nhiệt huyết và ý chí cao như những năm đầu của thập niên 90. Tôi có thể cảm nhận được niềm tự

hào dâng tràn của những người đồng hương, cùng bạn bè trang lứa trước đây về những thành công họ đạt được – cuộc sống gia đình hạnh phúc với nguồn thu nhập ổn định nếu không nói là khá giả – Thế mà cuối cùng, tôi đã dám liều mình bước vào cuộc bon chen này. Làm sao tôi có thể hy vọng tồn tại để mà cạnh tranh với những con người từng trải, củng cố thêm là những mối quan hệ xã hội chắc chắn được chứ? Tôi đã không nghĩ đến những điều này, tôi chỉ muốn ra đi để chạy trốn cái nghèo. Phải thay đổi cuộc sống hiện tại – tôi tự nhủ.

Tôi vẫn tiếp tục và quên đi những khó khăn ở phía trước, sự thúc đẩy của bản năng mạnh mẽ hơn sự kiềm chế lý trí. Một khi đã lao mình vào, chúng tôi bị cuốn hút ngày càng sâu hơn vào cái gọi là cơ chế thị trường, sự cạnh tranh gay gắt giữa các công ty. Tôi phải học hỏi từ những đồng nghiệp có kinh nghiệm và điều kiện thuận lợi hơn tôi, đương đầu với sự cạnh tranh của các đối thủ ở mặt trận công khai do các nhân vật có thế lực hậu thuẫn. Bước đầu chúng tôi giải quyết vấn đề bằng cách làm đại lý độc quyền cho Olivetti (12-1990) – máy mác cao duy nhất trên thị trường lúc đó – chỉ để phát hiện rằng thị trường Việt Nam có nhiều khách hàng cần sản phẩm cao cấp hơn, có thương hiệu nổi tiếng hơn, mặc cho giá cao một chút, điều này dẫn đến những thất bại đáng tiếc trong một số gói thầu lớn, bất lợi vô tận và cuối cùng là sự kiện Chính phủ Mỹ bãi bỏ cấm vận Việt Nam (1993). Chúng tôi nhận ra rằng trong tương lai mình phải đối đầu với cái công ty xuyên quốc, các tập đoàn và trước mắt là các công ty lớn của Mỹ và Singapore. Chấm dứt điều này, trước mắt chúng tôi liên kết với IBM cho ra đời một hình ảnh mới với IBM PC nổi tiếng, máy AS/400 và RS/6000 công nghệ rất cao. Cứ thế vượt qua được một khó khăn thì chúng tôi lại phải đương đầu với một khó khăn khác lớn hơn nữa, có lúc tưởng chừng như vô vọng.

Tôi đã học được một số bài học đáng giá trong những năm dài làm nhân viên bán lẻ các sản phẩm thiết bị máy tính và văn phòng. Không bao giờ ngừng học hỏi bởi vì tình thế tiếp tục đổi thay và tôi phải điều chỉnh những chính sách riêng của mình. Tôi có lợi thế là được sự giúp đỡ nhiệt tình từ nhiều lãnh đạo học rộng, kinh nghiệm

nhiều và bị cuốn hút bởi những ý tưởng mới lạ chứ không hề bị chúng mê hoặc đó là anh Tuấn Hùng, anh Lê Văn Phát, chị Bạch Diệp. Chúng tôi trao đổi những quyển sách chuyên đề, các tài liệu hướng dẫn và các đề tài chuyên môn mà chúng tôi đã học khi chúng tôi khởi sự, chúng tôi không lường trước được hết khó khăn nêu vô tư, song chúng tôi đã được cứu nguy bằng cách thận trọng với những ý tưởng cần được thăm dò hay kiểm nghiệm trước khi thực thi chúng.

Tôi và các đồng nghiệp đã rèn tính đồng đội dưới những áp lực khắc nghiệt này. Trong những tháng ngày căng thẳng liên tiếp, chúng tôi phải đặt cuộc sống của mình vào tay nhau. Chúng tôi tin tưởng lẫn nhau, biết được mặt mạnh mặt yếu của nhau và dung thứ cho nhau. Chúng tôi không thực hiện bất kỳ một gian dối để được lòng khách hàng. Nhiệm vụ chúng tôi là phải phục vụ khách hàng hết mình, chân thành và tôn trọng nhằm thực hiện những gì để FPT có thể tồn tại với tư cách là một công ty tin học có tên tuổi ở thành phố Hồ Chí Minh.

Tôi may mắn có được những người đồng sự vững mạnh để chia sẻ quan điểm chung. Họ là những người có năng lực biết theo đuổi những mục tiêu chung. Trong đội ngũ nòng cốt cùng sát cánh bên nhau hơn 5 năm qua, chị Bích Liên và Xuân Quyên là những người nổi bật hơn hẳn tất cả họ đều có tuổi lớn hơn tôi và không ngần ngại nói cho tôi biết những gì họ nghĩ, nhất là khi tôi phạm sai lầm. Họ giúp tôi giữ được sự khách quan và có cân nhắc, cứu tôi thoát khỏi bất kỳ tai ương nào của chứng ỷ lại và tính nhân mãn, cái mà nhân viên làm việc lâu năm mắc phải.

Khi tôi vào làm việc tại FPT năm 1997, tôi không biết nhiều về cách điều hành một dự án hoàn chỉnh, thậm chí nghệ thuật bán một món hàng. Tất cả những gì mà tôi có chỉ là ước muôn cháy bỗng nhầm thay đổi cuộc sống tốt đẹp hơn và lo cho gia đình sau này. Để làm điều đó tôi phải cố gắng phục vụ khách hàng và không ngừng học hỏi các đồng nghiệp nhằm đạt được chỉ tiêu doanh số công ty đề ra dù có cực khổ cở nào. Khi đã đạt được điều này rồi, tôi phải giữ sự ủng hộ của họ và của lãnh đạo nhằm tiếp tục nhiệm vụ chưa hoàn thành của mình.

Chúng tôi học hỏi trên công việc và đã học nhanh chóng. Nếu có một công thức nói về sự thành công của chúng tôi, thì đó chính là chúng tôi luôn luôn học hỏi cách để làm cho mọi việc trôi chảy hoặc cách làm cho chúng hoạt động tốt hơn. Tôi chưa bao giờ là tù nhân của bất kỳ học thuyết nào, luôn vận động và tuỳ theo từng môi trường mà có những đối sách thích hợp, đó là phương châm sống của tôi. Những gì dẫn dắt tôi chính là lý luận và thực tiễn, thử nghiệm đầy cam go mà tôi áp dụng cho mỗi lý luận hay kế hoạch là nó có hoạt động tốt không? Đây chính là sợi chỉ đỏ xuyên suốt trong những năm làm việc ở công ty này. Nếu kế hoạch này không thực tế, hoặc cho ra kết quả tệ hại thì tôi sẽ không tiếp tục phí nhiều thời gian và tiền của cho nó. Hầu như tôi không bao giờ sai lầm lần thứ hai và cố học hỏi qua những sai lầm mà người khác đã mắc phải.

CÁM ƠN CÁI STARTAC-X

**Nguyễn Thanh Liêm
Trung tâm FMB-HCM**

Đây cũng có thể xem như là hồi ký của tôi vì câu chuyện đã xảy ra lâu lăm rồi, vào cái thời mà Startac-X còn tung hoành trên thị trường điện thoại. Lúc đó giá của nó cũng vào khoảng 4 triệu mấy. Lúc bấy giờ tôi đang làm công việc của một kỹ thuật tại cửa hàng 90 Nguyễn Thị Minh Khai. Hàng ngày cứ phải tiếp xúc với máy cái Tac-X, V90, CD928 tôi có cảm tưởng như là suốt ngày phải làm bạn với nó, không còn có thời gian để mà ngắm và nói chuyện với mấy em khách hàng và con bà chủ nhà rất xinh đẹp. Số là hồi đó giữa bán hàng và bảo hành còn ở chung với nhau nên việc bảo hành còn rất là lung tung không có chuyên nghiệp như bây giờ, mỗi khi khách hàng tới sửa máy thì Linhntt gọi bất cứ một kỹ thuật nào đó ra kiểm tra và nhận máy đó vào sửa.

Vào một buổi sáng đẹp trời có một cô gái ăn mặc rất mode đến cửa hàng để sửa máy, hình như là máy cô ta bị sóng yếu thì phải, tôi cũng không nhớ rõ lắm. Thế rồi cô ta đem máy vào cửa hàng để bào hành, đó là cái Tac_X. Lúc đó tôi ra tiếp nhận máy của cô ta, công việc đầu tiên là tôi kiểm tra toàn diện bên ngoài, sau đó tôi bấm số imei để kiểm tra và phát hiện ra giữa số imei máy và imei trên tem không hề giống nhau dù tem bảo hành trên máy vẫn còn đầy đủ, không có dấu hiệu mờ. Cô ta cũng rất ngạc nhiên và bảo rằng khi mua ở Cửa hàng 135 Hai Bà Trưng vì cũng là chỗ quen biết nên cũng không hề kiểm tra, sau đó tôi tiến hành kiểm tra bên trong máy thì công nhận là board máy của chính hãng. Sự việc trên không biết xử lý thế nào vì cô ta đòi đi kiện lên Motorola, sau đó Nam Anh bảo tôi cho cô ta mượn tạm V2088 để chờ xử lý sau, nhằm tìm cách hoãn binh. Thế là cô ta đồng ý. Thật hú vía!

Sau đó Nam Anh bảo tôi phải xử lý cái vụ này, tôi lo sốt vó lên, tôi lại phải chạy qua Motorola cầu cứu anh Hùng lúc bấy giờ còn làm cho Motorola, anh Hùng kiểm tra lại máy và tra lại dữ liệu của

Motorola thì quả thật có số imei đó, sau đó anh Hùng chụp hình cái máy đó để gửi qua Singapore xử lý. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Nhưng hôm sau cô ta lại đến bảo là V2088 bị mất nguồn không sử dụng được, quả thật lúc bấy giờ không còn cái máy nào có thể tốt hơn để mà cho mượn, kẹt quá tôi lại phải chạy qua Motorola mượn giúp cô ta 1 cái P8088 mới cô ta mới chịu.

Trong khoảng thời gian đó thì theo thông báo của Motorola thì cái máy đó đã được gửi qua Singapore rồi. Tôi cũng thường liên lạc với cô ta để thông báo tình hình về cái máy Tac0X đó. Không biết là có phải do cảm thấy sự nhiệt tình của tôi hay không mà cô ta hay mời tôi đi ăn cơm trưa từ đạo áy. Tôi cũng cảm thấy sung sướng vì tự nhiên có một người đẹp mời mình đi ăn vì thú thật từ đó đến giờ chưa có một người con gái nào mời hay rủ mình đi đâu cả. Trong lòng tôi cũng cảm thấy vui vui và mong sao cái Tac _X ấy nằm ở Singapore càng lâu càng tốt.

Sau đó Motorola thông báo là sẽ đèn một cái máy mới 100%, quả là lúc đó Motorola giàu thât, không như bây giờ máy swap toàn là cù chuối cả. Tôi hân hoan thông báo tin vui cho cô ta thì cô ta lại thông báo với tôi một tin làm tôi muôn té xiêu luôn: cô ta vừa bị giật mất cái P8088 mà tôi đã mượn cho cô ta. Thế là vận đen lại luôn theo đuổi tôi, tôi phải ăn nói ra sao với Motorola vì tôi biết anh Hùng rất khó tính. Tôi nghĩ thôi thì cứ thú thật với anh Hùng đằng nào sự thật cũng là sự thật. Một lần nữa tôi lại hứng chịu nỗi giận dữ của anh Hùng. Tôi buồn quá và gấp cô ta để trút bầu tâm sự, cô ta bảo sẽ đèn cái máy này. Thế là tôi lại ra tay săn lùng P8088 để mua cho cô ta. Đến lúc này thật sự giữa tôi và cô ta cũng cảm thấy có cái gì đó không còn là quan hệ giữa khách hàng và kỹ thuật nữa.

Con tim tôi đã biết xao động mỗi khi gặp cô ta và từ đó trở đi cô ta là khách hàng thân thiết của cửa hàng 90 NTMK và tôi cũng đã tìm được một nửa của riêng mình.

Cám ơn cái Sò Ta Tac X.

TÂM SỰ MÌNH HẠC XƯƠNG MAI

Nguyễn Thanh Tùng
Trung tâm FMB-HCM

Giờ đây, khi thân tôi đang nằm trong thùng đồ nghề linh kiện, các bộ phận trên cơ thể tôi bị moi móc ngày càng tàn tạ. Ngẫm lại sự đời, thấy số phận mình chẳng may mắn chút nào. Đau khổ, trôi nổi hơn cả Thuý Kiều trong tác phẩm Truyện Kiều của đại văn hào Nguyễn Du.

Kém may mắn hơn các bạn cùng lứa, tôi sinh ra đã mắc bệnh thần kinh mà người trong lĩnh vực điện thoại di động gọi là chập chờn. Đáng nhẽ, những đứa như tôi phải được điều trị đúng nơi đúng chỗ, để khỏi bệnh rồi sẽ góp ích cho xã hội. Nhưng trớ trêu thay, không hiểu vì lý do gì mà tôi vẫn được đưa vào hòa nhập với xã hội.

Tôi bị bệnh nhưng nhìn bè ngoài tôi vẫn bình thường, tôi được mặc chiếc màu bạc thật xinh xắn. Lại được đặt cái tên nước ngoài nữa chứ. Các bạn có biết tôi tên gì không? Điện thoại di động Samsung SGH-N200 đây.

Từ đây cuộc đời tôi trải qua ngàn sóng gió, chua xót và tủi nhục. Đầu tiên, tôi được nhét vào một cái bao ni-lông gì đó, sau đó được ở chung với nhiều bạn khác. Gọi là ở chung nhưng thực chất người ta dồn chúng tôi vào một thùng carton chật ních, đủ mọi thành phần. Nào là anh chàng sạc Nokia 8250, nào là thằng T68, rồi các em dây đeo Motorola éo lá nhõng nhẽo suốt ngày, cứ lợi dụng ôm chặt lấy tôi. Không khí nóng bức, cái thùng carton thì chật chội, cũng may là tôi ngồi gần vị trí góc thùng nên có một chút không khí và ánh sáng. Kể ra cũng dễ thở hơn bọn ở trong.

Ban đầu người ta đưa chúng tôi lên máy bay, tôi ngồi gần bên ngoài nên tôi nghe loáng thoáng hình như đến Dubai thì phải. Trong thùng đã chật, lại bị những thùng khác đè lên nữa chứ. Bọn ở giữa thùng, chịu không nổi chúng la chí choé. Thằng Ericsson T68 thì bị vẹo cả xương sống, thằng Sony Z7 thì bị rái cá cỗ, con bé Nokia 8310 thì ngất xỉu vì quá ngột ngạt và bị đè nén. Các em dây đeo Motorola hình như lợi dụng cảnh đông người nên ôm chặt lấy tôi.

Tôi cũng cảm thấy êm êm, lâng lâng, không biết cảm giác ấy do đi máy bay hay do các em mang lại. Và tôi cũng mặc kệ như vậy, làm ngơ như không biết.

Đang thiu thiu ngủ thì giật mình vì đau nhói dưới mông, không biết ai đó đá vào mông mình. Đau hoa cà mắt, dụi mắt ngoanh đầu ngó ra thì ra là một thùng sắt bên cạnh táng vào mình, da tôi không bị trầy sước nhưng cái bao ni lông bao lấy tôi thì bị rách một góc ở mông phải. Rồi một cảm giác nhảy nhảy khó chịu phát ra, các em dây đeo Motorola ướt sũng vẫn ôm chặt không chịu buông tha tôi. Hình như là nước từ cái thùng sắt đã đổ ra thì phải, cũng may là lỗ thủng bao nhỏ nên nước không vào tôi. Tôi phải mắt, cố gắng hít thở từng hơi dài như tập Yoga để quên đi và quen với cảm giác khó chịu ấy.

Sau đó chúng tôi được cho vào một túi xốp lớn màu đen. Tôi đen như mực, chẳng biết đường nào mà mò. Trước đây đã nóng bức chật chội rồi, bây giờ lại càng khổ hơn nữa. Được bao bọc kín tôi chẳng còn xác định được thời gian và vị trí nữa, chỉ biết là lúc nào mình cũng di chuyển và di chuyển. Lúc thì bị sưng u cả đầu, lúc thì bị giồng xóc đau cả mông. Lâu lâu thì nghe loáng thoảng những tiếng đại khái như: “Hàng gia dụng ấy mà, làm gì có điện thoại di động”, “Coi chừng bọn hải quan phát hiện”, “Để thùng đó chỗ này thì an toàn hơn và lấy đồ che lại”,...

Cuối cùng thì tôi cũng đến một đất nước xinh đẹp. Các bạn có biết là đâu không? Việt Nam chứ còn đâu nữa, mà lại được đến một thành phố lớn với tên gọi thật quyến rũ Sài Gòn.

Người ta cắt bỏ dây cột, băng keo ra, Bọn Nokia được xếp riêng một chỗ, Samsung, Siemens, Ericsson,... cũng vậy. Các em dây đeo Motorola được lôi ra khỏi tôi. Một vài em còn quyền luyến bấu lấy đầu ăngten của tôi nữa chứ. Sau một thời gian gần gũi, bây giờ phải xa nhau tôi cũng cảm thấy nao nao, trong vắng nữa chứ huống hồ là các em.

Qua đất nước của các bạn, tôi được đặt một cái tên rất dễ thương: “Mình hạc xương mai”. Tuy hô danh là hàng “xách tay” nhưng mà lúc bấy giờ ai cũng thèm chúng tôi, xem chúng tôi là thời trang, là

mình dây, có được chúng tôi là sành điệu, là thành đạt. Từ thanh niên
choai choai đến cả các vị giám đốc già cũng thích, cũng muôn.

Bọn chủ quản lý lọc những đứa cùng loại với tôi ra, thứ tự từng
con một chúng ngắm nghĩa, bấm thử, rồi dán tem vào những chỗ
thiết yếu, những chỗ mà người ta thường lấy cái cây sắt hơi nhọn
chọc vào. Bọn chủ quản lý còn lại còn tự cấp chứng chỉ bảo hành,
bảo đảm là hàng chất lượng cho chúng tôi nữa chứ.

Căn nhà chúng tôi ở đâu tiên trên đường Hai Bà Trưng. Thực ra
tôi biết là do mấy lần được chuyển đi chuyển lại các cửa hàng cho
khách xem hàng. Chứ bọn chủ quản lý chúng tôi làm gì cho chúng
tôi đứng ở mặt tiền. Chúng tôi luôn phải trốn chui, trốn lùi. Khách
hang xem, thử chúng tôi xong, không đồng ý, về đèn nhà cũng bị cho
vào xó tối om. Nhìn thấy bọn hàng chính hãng nghênh ngáo, thấy mà
ghét.

Ngày qua ngày, chúng tôi phải tiếp khách liên tục. Từ trai tơ cho
đến ông già, từ thiều nữ đến những bà sòn sòn. Có những lần tôi bị
lột hết cả quần áo, thay vào bộ đồ mới cho phù hợp, rồi được dán tem
mới, đến là mệt.

Hôm đó vào khoảng 19h, vào những thời điểm này mấy ngày
trước, tôi thường yên ổn qua đêm ở nhà hoặc ở một nơi nào đó, thì bị
lôi ra tiếp hai vị khách. Nghe nói hai vị khách này đã được bà chủ
giới thiệu hàng chính hãng zin, nguyên đai nguyên kiện chưa bóc
tem, nhưng hai tên này không chịu. Họ nói họ ít tiền chơi đồ này
cũng được. Hàng này chắc cũng đảm bảo thôi. Hai tên thi nhau ngắm
nghĩa tôi xem tem có bị rách không; sau đó một tên nhét sim của hẵn
vào rất sành điệu (nghe chừng đã thử một số máy khác rồi), cài pin
lại cẩn thận rồi nhấn lấy nhấn đẻ. Mà các bạn biết đây mấy lần trước
tôi bị khách từ chối do không đáp ứng yêu cầu của khách. Bệnh thần
kinh của tôi lúc tái phát lúc không. Hôm nay mát trời do mưa con
mưa buổi chiều, nên không biết sao bệnh tôi không tái phát.

Cuối cùng tôi cũng được gả bán cho hai vị khách này với giá kỳ
kèo là 3.000.000 triệu đồng. Tối đó, tên đã bỏ tiền ra mua tôi tra vấn
tôi hết những thứ mà tôi có thể phục vụ cho hẵn. Lúc đầu, hẵn a lô, a
la, cười hô hố với bạn gái. Nói chán, hẵn chuyển qua cái khác. Nhấn

tôi liên tục. Đau cả bụng, nhức cả đầu vì bị nhấn và phải giải mã những câu mà ngay cả tôi và hắn cũng hiểu hoặc hiểu sai. Tôi xin ví dụ ra vài câu các bạn giúp nhé: “Em dang o truong, anhtoi nhe”, “Anh co ban khong, em den cho anh choi nhe?”, hay “Te ngoai duong, rat mat”,...

Ở với hắn được khoảng 10 ngày, thì tôi cũng không chịu nổi những yêu cầu quá quoát và liên tục của hắn. Và hắn cũng chán tôi vì cái bệnh thần kinh, vì kiểu dáng không còn mướt mát của tôi nữa. Hắn chạy theo một con khác, bán tôi cho cho một nơi khác ở đường Hùng Vương với giá 1.000.000 đồng.

Ói giời ơi! mới cách đây 10 ngày giá của tôi là 3.000.000 đồng, tôi còn méo mặt, thế mà giờ đây chỉ còn 1.000.000 đồng mới hảm hiu làm sao.

Tôi được đưa vào trại tâm thần mấy lần nhằm cứu cho khỏi bệnh nhưng vẫn không giải quyết được gì. Vẫn bị điên điên, khùng khùng. Bệnh tình lại nặng hơn trước nhiều. Ngày ngày, ông chủ đem hết tài năng ra giới thiệu gã gẫm, nhưng bị khách hàng chê ông chê eo.

Bán không được cho ai, bức mình ông lấy từng bộ phận của tôi cứu cho đứa này, bù cho con khác. Như những cái khác là họ bỏ tôi đi, hoặc đem một số bộ phận còn hữu ích cho “khoa học” để hiến nhân đạo. Được như thế, thì phần nào tôi cũng nguôi ngoai. Nhưng đẳng này, bọn chúng vẫn không tha, vẫn kinh doanh trên từng bộ phận tôi.

Kể đến đây, nước mắt tôi đã đầm đìa, ngâm mà chua xót, chua xót trăm bề.

CHUYẾN CÔNG TÁC HỎA TÁC

**Nguyễn Lương Trung
Trung tâm FMB-HCM**

Xây dựng các Service point là một trong những việc cần làm trong kế hoạch FMB năm 2003. Nhận sự chỉ đạo của BGĐ FMB-HCM, mà Giám đốc tôi lúc bấy giờ là đồng chí GiangNL đã phổ biến, chúng tôi thực hiện ngay chuyến công tác hỏa tốc trong vòng 07 ngày từ Đà Nẵng đến Mũi Cà Mau, với nhiệm vụ khảo sát thị trường và tìm những Đại lý có tiềm năng để xây dựng hệ thống Service khu vực phía Nam.

Không khỏi bàng hoàng, nhưng nhiệm vụ được giao thì phải làm sao tìm cách hoàn thành. Chúng tôi gồm 2 người, HảiTS và tôi, hối hả bàn bạc với nhau tìm một giải pháp gì đó nhanh chóng thực hiện chuyến công tác này. Chúng tôi lập ngay chương trình hành động một cách gấp rút.

Sáng hôm sau lập tức lên đường

Chuyến bay thuộc hãng hàng không Vietnam Airlines, đưa hai đứa chúng tôi ra thành phố Đà Nẵng, một thành phố đang trên đà phát triển mạnh về mọi mặt. Ra sân bay, đón ngay một chiếc taxi về trung tâm thành phố. Tài xế hỏi chúng tôi về đâu? Ngập ngừng vài giây, HảiTS yêu cầu taxi đưa chúng tôi về khách sạn nào đó gần trung tâm mua bán ĐTDĐ. May mắn cho chúng tôi là gặp anh chàng taxi khá trung thực, sành điệu đã đưa chúng tôi về khách sạn Phương Đông nằm trên đường Hoàng Diệu, tuyến đường này tập trung rất nhiều cửa hàng ĐTDĐ như: Nam Á, Hà Thuyết ...

Nhanh chóng nhận phòng, chúng tôi bắt đầu thực hiện cuộc hành trình bằng hai chân, rảo bước nhanh trên con đường Hoàng Diệu. Trên vai mang nhiều tờ giới thiệu sản phẩm và mô hình ĐTDĐ chúng tôi nhanh chân lượn một tua, đến gấp gỡ trao đổi một số thông tin về chuyên môn với các cửa hàng lớn có bé có, gửi cho họ những gì đang mang nặng trên vai với mục đích quảng cáo và đưa ra những

hứa hẹn xa vời. Dưới cái nắng oi bức, áo ướt đầm mồ hôi, chúng tôi quyết định xông vào DNTN Hà Thuyết ở đây vừa tránh nắng vừa thực hiện công việc cũng khá tuyệt diệu. Tranh thủ vài chyện, uống nước trong vòng 15 phút, chợt nghĩ về cuộc hành trình dài, đành kết thúc ngang và lên đường thăm viếng nơi khác. Cô chủ Thuyết có nhã ý mời tôi ăn trưa nhưng chúng tôi đã từ chối, rồi cô ấy đưa cho mượn chiếc xe gắn máy để đi dạo cho đỡ mệt, sau khi hội ý nhỏ với nhau, chúng tôi quyết định từ chối luôn.

Thoạt nghĩ là chúng tôi chảnh thật đúng không các bạn? Nhưng nhảm rồi, chúng tôi thật tình mà! Vì cả hai đều bị cảnh sát giao thông Tp.HCM giữ bằng lái cả rồi, nên không dám đi xe gắn máy nơi thành phố xa lạ lỡ bị CSGT lại bắt phạt thì sao.

Cái bụng bắt đầu sôi dữ dội, chúng tôi bàn với nhau về khách sạn nghỉ một tí, sau đó tìm cái gì bỏ bụng. Đang nghỉ ngơi bỗng máy của HaiTS reo lên, có một đại lý nào đó muốn gặp chúng tôi trao đổi tí việc và ăn cơm thân mật. Vụt đứng nhanh. Chúng tôi 4 người đi tìm quán ăn trưa, cùng nhau trao đổi ít việc, rồi nhanh chóng lên đường.

Tiếp tục hành trình bằng đôi chân rắn chắc của mình, tranh thủ giải lao bằng hình thức dạo phố ngắm cảnh Đà Nẵng buổi chiều nắng nóng, HaiTS lao nhanh vào bưu điện mua thông tin về các công ty, cửa hàng đang hoạt động kinh doanh ĐTDĐ tại Đà Nẵng.

Tranh thủ một ít thời gian ghé thăm ông cậu vợ của tôi, tại đây chúng tôi gặp gỡ và trao đổi với anh Thịnh Giám đốc công ty Đặng Gia chi nhánh Đà Nẵng một trong những đại lý của FMB. Trao đổi nhanh những thông tin cần thiết, rồi chúng tôi lại tiếp tục lên đường. Ánh nắng chiều dần dịu đi, chúng tôi lang thang trên đường phố dịu dàng hơn, chiều qua đi càng nhanh, màn đêm bắt đầu buông xuống, tìm đường về khách sạn nghỉ ngơi lấy sức cho cuộc hành trình tiếp theo vào sáng ngày mai.

Ngày thứ 2 tại Đà Nẵng

Sau một đêm ngon giấc, sức khỏe cũng bình phục nhanh, ánh nắng ban mai chiều thẳng vào phòng ngủ báo hiệu cho chúng tôi biết đã bắt đầu một ngày mới, ngày thứ 2 của cuộc hành trình vẫn không

khác gì hơn ngày trước cũng đúng như chương trình đã định chúng tôi lại tiếp tục rảo bước trên thành phố đã dần quen với nhịp bước của hai thằng. Cứ thế là hết ngày thứ 2, khác hơn ngày trước là tối hôm đó nhận được cú điện thoại từ Sài Gòn, thông tin rằng có một thằng bạn của thằng bạn ra Đà Nẵng rủ hai thằng vào một quán bar thư giãn. Thả hồn vào những cốc bia với âm thanh cực mạnh, chúng tôi quên đi mệt mỏi của một ngày lang thang trên đường phố.

Thêm một ngày nữa

Hành trình 02 ngày chúng tôi đã in dấu nhiều bước chân trên thành phố này rồi, nên hôm nay quyết định ôn lại, là đã đi đến bao nhiêu đại lý, bao nhiêu km đường dài.

Lang thang vài quán café, con đường dẫn chúng tôi đến Cty TNHH Phi Hùng, vài ba câu chuyện kinh doanh - bảo hành, chúng tôi cùng nhau đi ăn trưa, xong buổi trưa một quyết định chớp nhoáng của HaiTS là mua vé tàu nhanh chóng về Nha Trang. Sau những lần hỏi hộp, nhảy ra nhảy vào cái phòng vé đầy tiêu cực của Ga Đà Nẵng cuối cùng HaiTS cũng mua được.

Đúng 20:00, đoàn tàu rời ra đưa hành khách tiếp tục hành trình về Sài gòn, trên đó có 2 lữ khách về đến Nha Trang.

Nha Trang trong công tác

Không sao chớp mắt được, vì đoạn Đà Nẵng- Nha Trang rất gần. 23:00, đoàn tàu chậm chạp vào ga và dừng hẳn. Chúng tôi hồi hộp nhảy xuống sân ga. Ngại ngùng giữa đêm khuya, tôi cầm máy gọi ngay cho một anh chàng mà trước đó được NguyễnHT giới thiệu để nhờ chờ về khách sạn quen. Tay này ra ga băng xe gắn máy, không thể nào chờ cả hai thằng lữ khách giữa đêm đen này được, thế là chúng tôi gọi ngay một chiếc taxi, còn anh kia là người dẫn đường, cũng oai lăm nhิ, như là hai ông tướng đi có xe dẹp đường đàng hoàng.

Về đến khách sạn quá trời sao, ngọt ngọt, nóng nực quá đỗi, hai đứa bèn rủ nhau ra chợ, mỗi thằng làm 1 tô bún và 1 tô phở no bụng xong, trở về khách sạn làm 1 giấc dài đến tận sáng mai.

Một buổi sáng đi khảo sát vòng quanh khu trung tâm Tp. Nha Trang, hành lý nhẹ dần đi, nhẽ nhại mồ hôi chúng tôi về khách sạn ngơi nghỉ. Chiều ra bãi biển suy tư, thư giãn, vì tối nay có cuộc hẹn. Tôi đến, y hẹn chúng tôi đến bar chờ bạn, đó là anh Thiệu Giám đốc công ty Đặng Gia. Làm một vài ly bia trò chuyện say mê xong cũng gần hết đêm rồi, dành về khách sạn nghỉ thôi.

Sáng sớm ban mai, chuyến xe tốc hành đưa hai kẻ lang thang về Sài Gòn, trông thân xác vô cùng tan nát.

Sài Gòn – Cà Mau

Sau một ngày nghỉ ngơi lấy sức, tờ mờ sáng hôm sau chuyến xe dù (không bến) chở chúng tôi lòng vòng thành phố đón cho đủ khách, sau đó đâm đầu chạy suốt đến Rạch Giá. Chỉ có một ngày trời là đến được nơi. Trời đã tối chúng tôi dành ở trọ tại nhà người bạn thân của HaiTS.

Sáng hôm sau, cứ như thế dạo quanh khu thị xã Rạch Giá để thu thập thông tin, gặp gỡ một số đại lý để trao đổi một số vấn đề về việc thiết lập nhà phân phối và Service point. Thật tình mà nói ở Rạch Giá có một cái thú là trưa nắng mệt mỏi bạn có thể vào quán café võng, cứ đánh đu vài vòng là sẽ có giấc ngủ ngon, khi tỉnh dậy uống một ly nước mát (do cafe để lâu tan hết đá) là cũng thấy khỏe ra và tiếp tục lên đường.

Những việc xảy ra ở Rạch Giá cũng không khác gì hơn ở Đà Nẵng, chúng tôi vẫn cứ tiếp tục sứ mệnh.

Rời Rạch Giá sau 2 ngày long nhong, chúng tôi quyết định lên đường tiếp tục hành trình. Bằng cách nào có thể nhanh nhất đến Cà Mau để còn kịp thời gian đi thêm 4 tỉnh nữa chứ? Qua thông tin của một số người dân bản xứ, chúng tôi được giới thiệu đến bến tàu cao tốc, thông tin cho biết loại tàu này khi đi trên sông thì tất cả những loại khác lớn nhỏ trên sông đều phải nhường đường như xe cứu hỏa vậy. Đúng như mong ước, hai gã lang thang phóng ngay lên tàu làm một chuyến hải hành đến Cà Mau, quả thật không sai, nó chạy nhanh không thể tưởng, mà có thể thắng (phanh) nhanh cực, có một số lần

thăng không kịp nó đã làm một số ghe bé, xuồng nhỏ lật úp trên sông.

Cà Mau, chúng tôi cần phải đi mau, một phần là tranh thủ thời gian, một phần là tại đây các cửa hàng bán vàng còn nhiều hơn bán rau chứ nói chi là ĐTDĐ. Tôi về làm mồi cho muỗi chích hả hê. Vì HaiTS chọn khách sạn công đoàn, khi phàn nàn với lễ tân khách sạn, chúng tôi được biết thông tin là: chúng tôi vào ngay cuối tuần nên chịu, vì khách sạn chỉ vệ sinh vào những ngày đầu tuần, dân ở đây muỗi không dám chích vì muỗi sợ say!

Không đạt được ý nguyện chúng tôi thầm nghĩ nên về Bạc Liêu, ngày xưa Công tử chơi sang nên khả năng nhiều người có gan mua ĐT. Xe tốc hành phóng nhanh về Bạc liêu. Quanh một vòng thị xã này chúng tôi đếm đâu được 3 cửa hàng ĐTDĐ gần trung tâm Vinaphone. Ước lượng thời gian không còn đủ, hai thăng bèn đón xe nhanh chân về Sóc Trăng, cửa hàng mua bán ở đây thì ít nhưng chùa chiền thì nhiều. Sui xéo quá! Đi chùa thôi.

Chiếc xe lôi đưa hai chúng tôi vào Chùa Dơi, một di tích khá đẹp, khá trang nghiêm đầy chú. Doi treo mình đầy trên cây. Thắp vài nén hương cúng Phật, chúng tôi lật đật tham quan vài di tích lịch sử nơi đây. Bỗng nghe văng văng đâu đây có tiếng hát quá trữ tình, tôi len lén vào phía sau sảnh đường, chợt quay sang kéo HaiTS vào xem, thì ra là nhóm sư sãi của chùa đang hát Karaoke mà hình ảnh minh họa toàn sex, hay quá xá! Đang say mê thưởng thức thì HaiTS quay sang bảo: “Chiều rồi cha nội, về thôi”. Nhanh chân ra xe thăng hướng về Tp. Cần Thơ, lúc này trời tối sầm.

Sáng ra dạo bước một vòng đến trưa, thu thập một số thông tin cần thiết, chiều đến ra bến Ninh Kiều nhậu một trận là kết thúc chuyến đi. Sáng sớm mai, chúng tôi quay nhanh về thành phố Hồ Chí Minh. Nhanh như chóp chuyến đi công tác khắp các tỉnh miền trung và đồng bằng Nam Bộ. Mãi đến bây giờ tôi cũng không hiểu sao có thể làm được khá nhiều việc trong một chuyến đi: vừa tiếp thị, vừa nghiên cứu thị trường, vừa khám phá khá nhiều điều thú vị.

MỘT TUẦN TRÊN “THIÊN ĐƯỜNG”

Lã Thị Thanh Hằng
Công ty Truyền thông FPT

Chiều thứ bảy 12/07/2003

Trời chợt đổ mưa rào, tối sầm lại. Đã thành thông lệ, cứ chiều thứ bảy các phòng ban vắng hoe, trời mưa làm cho không khí như cô lại vì lạnh lẽo. Ngay cả VnExpress, vẫn có tiếng là chăm chỉ và quân số đông vậy mà tuần này bỗng dung cản soạn kéo nhau đi biển Dung Quất. Thảo nào mà hôm nay ông trời lại giận dữ đổ mưa to thế. Có một điều đặc biệt là trời mưa thì lạnh nhưng lòng người chẳng lạnh tí nào cả. Chúng tôi những kẻ ở lại trực và phải làm nốt việc của mình lại cảm thấy rất thú vị. Ấy là vì chúng tôi đang gặm nhám cái cảm giác mà ai đã từng là nhân viên đều một lần có. Cái cảm giác có được nhờ một hàng tí quan trọng: “Tuần sau tất cả các sếp của FOX đi họp tại Đà Nẵng” - Những một tuần cơ.

Tôi vừa ngồi ngắm mưa, vừa tranh thủ lên sẵn cho mình một kế hoạch - mà theo tôi dự định phải có sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa lao động và thư giãn. Hầu hết những việc cần làm thì tôi đã làm xong trong tuần vừa rồi thì phải. Xem nào: thực hiện xong những khoản thanh toán lớn và phức tạp; kiểm xong quý; đã hỏi trước những tình huống bất thường có thể xảy ra. Vậy là ổn. Chỉ có một vụ bảo lãnh gì đó anh Đức ckp giao cho ở nhà giải quyết nốt là hoàn thành trách nhiệm. Sao hôm nay trời mưa lại dễ chịu thế.

Sáng thứ hai 14/07/2003

Việc trước mắt là giải quyết xong vụ bảo lãnh với ngân hàng đã. Tôi đặt ngay mục tiêu mong sớm hoàn thành để còn yên ổn thư giãn. Theo tôi nhớ hình như tuần trước cũng hơi lảng nhẳng một chút nhưng anh Đức đã giải quyết xong với bên ngân hàng rồi. Túm lại là tôi chỉ cần nộp bổ sung hồ sơ để ngân hàng phát hành lại thư bảo lãnh cho khách hàng là ổn rồi. Giờ chử cái vụ đi nộp hồ sơ, tài liệu thì tôi cũng không đến nỗi.

8h10' sáng thứ hai tôi đã có mặt ở cửa ngân hàng, 5 phút sau thì đã có mặt trên tiền sảnh của tầng 5 - thật chưa bao giờ suôn sẻ thế. Tôi hùng dũng tiến vào khu vực có treo biển “Phòng bảo lãnh” và cũng hùng dũng trình bày lý do có mặt của mình và trao hồ sơ cho một anh trông rất đạo mạo ngồi gần cửa nhất. Nói chung là kịch bản y như anh Đức kp đã dặn tôi. Khoảng 10 phút gì đó trôi qua, tôi ngồi nghiêng xung quanh chờ anh đạo mạo - người mà sau này tôi biết chính là trưởng phòng bảo lãnh - ngâm cứu mấy công văn mà tôi vừa nộp. Tôi không ngờ rằng sau 10 phút quý báu ấy là phút thứ 11, phút mở màn cho 1 ngày đầu tuần, cho 1 tuần tôi không bao giờ quên. Anh trưởng phòng cho gọi người nhân viên đã trực tiếp làm việc sạc cho một trận vì tôi không xem xét kỹ yêu cầu của khách hàng, rồi anh từ từ quay sang tôi. Thực sự thì lúc này tôi bắt đầu hoang mang. Anh trưởng phòng căn vặn tôi một thôii một hồi (kể cả những lĩnh vực mà tôi biết và không biết) rồi bảo tôi ra về với câu trả lời to đùng: Không chấp nhận hồ sơ.

Lúc đó tôi cũng chỉ nghĩ đơn giản thế là kế hoạch một tuần của mình lại phải thay đổi đôi chút. Hôm đó lại trùng với ngày thu tiền của Phòng Dịch vụ khách hàng. Về đến cơ quan là tôi lẩn bẩn với tiền nong. 11h30' đầu gói như nhũn ra sau khi đêm tiền liên tục của hơn chục thu ngân với mấy trăm triệu đồng, tôi mới giật mình nhớ ra là mình chưa gọi điện báo cáo cho anh Đức. Sau khi báo cáo kết quả và nghe anh Đức nói qua tình hình tôi mới giật mình, vì lúc này mới thực sự nhận ra sự cẩn thiết và cấp thiết của thư bảo lãnh này. Quên cả mệt mỏi tôi liền gọi ngay cho anh Trang md phòng tài vụ để xin chi viện. Tình hình đã được gói gọn trong 2 vấn đề: thứ nhất Ngân hàng yêu cầu FPT truyền thông phải ký quỹ 100%, thứ hai Ngân hàng không chấp nhận cụm từ “unconditionally” trong điều kiện thanh toán của thư bảo lãnh. Và tôi cũng cảm thấy yên tâm phần nào vì anh Trang hứa là ngay chiều hôm đó sẽ làm việc thêm với Ngân hàng giúp chúng tôi.

Sau giờ nghỉ trưa, việc đầu tiên tôi làm là lôi toàn bộ hồ sơ liên quan tới vụ bảo lãnh này trong tủ của anh Đức ra để nghiên ngẫm. Đến cuối giờ chiều thì có thể nói là tôi đã gọi được tên của cái công

việc mà mình cần làm. 4h30 phút tôi gọi cho anh Trang để hỏi tình hình thì được tin: “Chiều nay anh bận quá không ra ngân hàng được, sáng mai anh sẽ hỏi cho”. 5 giờ chiều anh Đức lại gọi về cho tôi và không cần nói hẵn mọi người cũng hiểu tâm trạng của chúng tôi lúc đó thế nào.

8 giờ sáng thứ ba- 15/07

Suốt buổi sáng lòng tôi như có lửa đốt, chẳng yên tâm làm được việc nào ra việc nào. Nhiều lần muôn nhắc máy gọi cho anh Trang nhưng lại thôi – ít ra không làm được gì thì cũng phải học được tính kiên nhẫn, điềm đạm chứ. Quả là sự chờ đợi bao giờ cũng có kết quả tốt. 10 gio kém 15 phút anh Trang gọi điện xuống FOX cho tôi. Tình hình là anh Trang đã nói chuyện với bên Ngân hàng, câu trả lời là họ đồng ý hết sức giúp đỡ và giải quyết. Thật sự chưa bao giờ tôi nghe được giọng nói nào dễ thương đến thế. Ngay lập tức tôi gọi điện cho anh Đức để báo tin vui và chuẩn bị file hồ sơ sẵn cho buổi chiều.

1 giờ 40 phút – tôi lại có mặt trên tầng 5 Ngân hàng, lòng khấp khởi vì nghĩ chắc hôm nay là lập xong chiến công. Tôi lại vào, lại cười duyên, lại trình bày vấn đề hết sức trôi chảy (y như hôm qua). Đáp lại nỗ lực của tôi, anh trưởng phòng đăm chiêu một hồi, gọi điện check thông tin một hồi rồi: “OK, FPT không phải thực hiện ký quỹ nữa”. Nhưng vấn đề không được giải quyết mới là vấn đề khó, mới là một hòn đá tảng. Anh giảng giải cho tôi độ rủi ro với cả FPT và Ngân hàng của cụm từ “Unconditionally”. Bài giảng của anh kéo dài chừng nửa tiếng đồng hồ. Nói chung nếu anh mà chuyển sang nghề giáo thì hợp lắm đấy và cũng ối đứa chết, nhất là những học sinh yếu tim và non gan. May mắn thay tôi lại là đứa học sinh tiếp thu nhanh. Giải pháp đưa ra là nối máy cho anh Đức kp trực tiếp nói chuyện với Mr trưởng phòng này. 5 phút rồi 10 phút trôi qua, tôi nín thở theo từng cái nín mày, nhêch mép bất chợt của anh trưởng phòng bảo lãnh - *Căng rồi, may qua có vẻ hơi xuôi rồi đây, áy lại căng rồi, căng thật rồi.*

Ngay sau khi chiếc điện thoại trên bàn được dập xuống thì cái điện thoại của tôi lại hét vang giữa phòng. Tôi ôm máy lao vội ra

ngoài hành lang. Đầu kia là giọng ồm ồm của anh Đức: “Bên Media Ring nói hoặc là chấp nhận điều kiện bỏ sung hoặc Cancel ngay lập tức hợp đồng - không thảo luận thêm nữa. Mẹ, thằng FPT to vật thế mà chúng nó cứ gây khó khăn, em vào nói chuyện lại đi”. Thôi xong cái thân tôi. Không còn đường lùi tôi lại nhẹ nhàng vào trong. Mọi tinh hoa của ngôn ngữ mà tôi có thể đúc kết nên, mọi âm điệu du dương mà tôi có thể thánh thót thoát ra hoà quyện với nhau. Và điều kỳ diệu ấy tạo ra một giải pháp mới. Bên Ngân hàng yêu cầu một công văn của FPT bao gồm 3 ý chính gạch đầu dòng. May quá, tôi như người vừa được phép thở sau khi đã nín thở sống qua cả mùa SARS dài dằng dặc.

3 giờ 30 phút, tôi đã có mặt bên chiếc máy tính quen thuộc. Gõ, xoá, gõ lại rồi lại xoá và 1 công văn theo đúng yêu cầu đã ra lò. Phone cho anh Đức: “Anh đang ở tận Hội An cơ”. Hóng. Phone cho anh Đình Anh: “Anh có mang theo laptop nhưng không có máy in, em fax vào đây cho anh”. “Đạ, vâng”. Thế thì còn gì bằng nữa! May mà dạo này cái máy fax rất ngon lành cành đào. Tôi còn cần thận gọi lại bộ phận lễ tân, một giọng Đà Nẵng dễ thương khẳng định với tôi bộ phận nhận fax sẽ chuyển đi ngay lập tức. Lúc đó là 6h 30 phút.

8 giờ sáng thứ tư 16/07

Việc đầu tiên tôi làm là check fax: chưa có gì. 8h15' check lại: vẫn chưa có gì. Sao lạ thế nhỉ. Nút refresh được bấm liên tục. Đến khi gọi trực tiếp cho anh Đức mới biết trong Đà Nẵng không nhận được bản fax nào của tôi. Không còn kịp nghĩ để tự trách mình nữa, tôi lại lao đi. Lần này thì fax hắn 2 lần cho chắc. *Lạy trời phù hộ cho người tốt*. May mà trời nghe thấu, 9 giờ 30 phút tôi lại có mặt ở phòng bảo lãnh với công văn trên tay. “E hèm, ý thì đúng rồi đấy em ạ, nhưng có vẻ có gì đó vẫn chưa ổn”. Chị phó phòng được triệu tới thì để sửa công văn cho tôi. Tích V một cái – em bỏ sung nhé, chị ghi hết một tờ ticknote vàng; lại khoanh tròn một cái - em sửa như sau, hết thêm một tờ ticknote nữa. Sau vài ký hiệu và dăm tờ ticknote như thế tôi được tha bổng “thôi em về nhá”. Nhưng cái chữ “nhá” ấy bị chặn lại ngang bàn anh trưởng phòng. “Đưa anh xem qua đã nào”.

Và xem qua của anh túc là lôi ra 2 tờ giấy A4 và miệt mài ghi chép rồi đưa lại cho tôi thân ái “Như thế cho dễ tránh sai sót em nha”. Vâng, giá như anh nói nhỉ với tôi ngay từ hôm đầu tiên thì đâu có nhiều cái đáng tiếc thế. Tôi tự trấn an mình, lần này chắc là lần cuối cùng, chắc như là trưa nay tôi sẽ ăn một suất cơm bình dân 7000 ở ngõ Hẹt Hồi vậy.

12 giờ trưa, sau khi fax công văn mới làm lại vào Furama, tôi gọi lại cho bộ phận lễ tân. Lần này thì giọng Đà Nẵng dễ thương cho tôi biết số fax mà tôi vừa fax nằm trong phòng Tổng Giám Đốc, do đó phải đến chiêu mới có thể chuyển đi được. Thôi khổ thân con giờ, số phận đã thế biết làm thế nào.

2 giờ chiều anh Đức gọi điện thoại báo cho tôi 2 tin liền một lúc - Tin vui là đã nhận được bản fax, tin buồn là anh Đình Anh đi Bà Nà đến tối mới về. Cuộc đời vui thật!

Sáng thứ năm 18/07

Khác với hôm kia trở về trước và giống hệt hôm qua, tôi vừa đến cơ quan là đã lao vào check fax. Trong khoảng 1 tiếng đồng hồ sau đó nếu mọi người quan tâm tới tôi một chút sẽ thấy lúc thì tôi gọi điện thoại đường dài liên tục, lúc thì lại ngồi nhìn chằm chằm vào màn hình, trông căng thẳng còn hơn lúc này đang ngồi viết sử ký nữa. Hơn 9 giờ, từ Đà Nẵng anh Đức thảng thốt, máy fax của FOX có vấn đề rồi. 5 phút chờ khởi động lại máy. 5 phút nữa trôi qua vẫn chưa fax được. Anh Đức đành fax về 89 Láng Hạ, rồi tôi gọi lên cho chị Lydh nhờ fax giùm xuống FOX.

1 giờ 30 FOX bắt đầu làm việc, 1 giờ 00 là giờ làm việc của Ngân hàng. 1 giờ 05 phút, không thể ngồi chờ cho bữa cơm trưa xuôi xuôi, tôi lao ra khỏi phòng. Khỏi phải nói, mọi người đang ngủ đều nhởm dậy ái ngại nhìn theo bóng hạc sương mai của tôi. Anh Dungntien còn nói với theo: “May mắn em nhé!”.

Và câu chuyện kết thúc có hậu hay không chắc mọi người đều đoán được. Vâng, đúng như mọi người đoán đấy. Nếu không tôi đã chẳng ngồi đây mà hý hửng kể lại câu chuyện của mình. Chỉ mong mọi người đừng kệ lại cho nhiều người khác không thì tôi lại xấu hổ

lăm. Với nhiều người làm bảo lãnh thật ra thì cũng bình thường, đơn giản thôi mà. Những khó khăn của tôi đã thâm thấp gì so với bao anh chị, bạn bè đồng nghiệp khác. Mà bản thân tôi cũng có làm được gì đâu. Nhưng khiêm tốn thì nói thế thôi, chứ hôm ấy tôi hạnh phúc và vui mừng lăm, đến nỗi chẳng còn nhớ mà buồn rằng thế là đeo tong 1 tuần với bao kế hoạch khả thi và lãng mạn. Hôm đó tôi đã mua rất nhiều kem về thết đãi mọi người trong phòng. Tôi cũng không chắc mình đã ăn bao nhiêu que kem nữa, nhưng tôi dám chắc một điều kem hôm ấy mát lạnh và ngọt ngào lăm bởi đến bây giờ tôi vẫn còn cảm thấy hương vị của nó.

PHIÊU DU, PHIÊU DU... NGƯỢC XUÔI

Nguyễn Thu Hương
Báo điện tử VnExpress

Suốt một tháng 7 nắng nóng, chẳng đi đâu ra khỏi phòng nên cuối tháng Trang xù và Hương béo, hai thành viên kỳ cựu của ban Văn hóa quyết định du hý. Việc chẳng có gì, cô hoa hậu Mai Phương của Hải Phòng sau một hồi im lìm vừa được nhận học bổng đi Anh du học. Theo lẽ thường lười biếng, Hương béo chỉ cần 15 phút gọi điện xuồng Hải Phòng là được bài phỏng vấn ngon, nhưng máu “nghiêm túc” trỗi dậy, vậy là Hương béo và Trang xù quyết định vượt 120 cây số chỉ để được yết kiến hoa hậu “múa đi...ẹp” này.

Vấn đề đầu tiên là làm sao để xin nghỉ được cùng lúc hai thành viên vô cùng quan trọng mà cả ban Văn hóa chỉ có 3 người. Trang xù bén lěn gọi điện sang phòng Bố: “Ngày mai, nhà em có việc bận nên xin nghỉ buổi sáng, còn Hương béo đi họp báo à”. Dập máy xong mới thấy ngu vì xin quá là lộ.

Sáng sau, chưa bao giờ trong lịch sử đi làm cho VNEXPRESS mà Hương béo lại xuất hiện ở cơ quan từ 7h sáng. Bố đánh con Mescedes đến ngạc nhiên, thấy hai con vốn dĩ hay đến muộn, hôm qua lại đã xin nghỉ phép, mà giờ xuất hiện rất sớm. Bắt hai quả xe ôm, hai nàng ra bến xe Long Biên, nhảy lên xe Hoàng Long, trước khi đi, còn nhớ gọi điện cho Phạm Duẩn, một cậu bạn thoảng qua, vớ vẩn của Hương béo, đang làm đại diện cho báo Tiền Phong ở Hải Phòng ra đón. Phạm Duẩn, theo mọi người bảo thì là người lắn thắn, nhưng Hương béo nhất quyết nhận định là một thanh niên tốt bụng đến quá đáng, tóm lại là một động vật quý hiếm, giống sấp tuyệt chủng.

Trường Tyndale, nơi đứng ra xin học bổng cho Mai Phương cuống quýt chào đón vì không hiểu sao báo Internet nổi tiếng thế giới thế mà lại cử tận hai phóng viên xuồng dự. Cuộc họp báo diễn ra buồn tẻ với một vài phóng viên tĩnh, à quên, cũng khá thú vị, khi MC trân trọng giới thiệu hoa hậu Mai Phương sẽ có đôi lời tâm sự khi

được nhận học bổng thì hoa hậu lại đứng lên cười he hé: “Dạ, chắc các cô các chú có nhiều điều hỏi cháu, cháu sẽ trả lời ạ”. Mai Phương mặc áo dài trắng, hơi hoa xinh và tồ tệch. Khi tôi đang ngồi viết những dòng này thì cô lại vừa gây một scandal man rợ vì trò tồ tệch và ngây thơ của mình: “Bỏ nhà theo trai” mà các báo Việt Nam thì cho là “mất tích”, còn báo nước ngoài thì cho là “bị bắt cóc”. Có lẽ, một cô bé 18 tuổi sáng sủa, học giỏi ở đất Cảng sẽ không gặp nhiều rắc rối đến vậy nếu như không nhận được danh hiệu hoa hậu. Và cũng có thể mọi việc không tồi tệ, nếu mẹ cô không hám danh hám lợi để cô phải mang tiếng với những việc xuất hiện ít phút trong các cuộc giao lưu mà dẫn theo cả đoàn người họ hàng, bạn bè đi theo và nhận cát xê 40 triệu. Phương quen Khánh, con trai giám đốc công an Hải Phòng. Với lối chơi bời, tiêu tiền như rác, Khánh đích thị là một quý sò tộc tinh, nhưng Phương và gia đình lại cho rằng Khánh và gia đình quá có thế lực nên vừa hanh diện vừa sợ hãi khi được quen biết. Cô trở về nhà với một tinh thần hoảng loạn và một trái tim và cả một... rách nát. Mấy hôm trước, cô còn tươi cười nói với phóng viên rằng xúc động khi được đi du học, mấy hôm sau, đã nguây nguây trốn đi vì không muốn lên đường sang Anh. Rồi mọi thứ sẽ qua, mọi người sẽ quên, nhưng với hai phóng viên kỳ cựu của VNEXPRESS phải đích thân xuống Hải Phòng để phỏng vấn cô về việc được đi du học thì quả là sự xúc phạm ghê gớm.

Tuy nhiên, ngoài cuộc phỏng vấn rất ngây ngô đó thì Trang xù và Hương béo đã thật sự sốc khi gặp một cô bé học cùng trường Mai Phương, Cao Phương Anh, vừa đoạt Huy chương vàng Olympic Hóa học tại Hy Lạp trở về. Sự thông minh, am hiểu cuộc sống và nghệ thuật của Phương Anh khiến Trang xù, đương kim trạng nguyên của FPT, cứ rút kính ra lẩn mẩn lau, say sưa ngắm nàng bằng đôi mắt tròn của mình. Phạm Duẩn, trong khi din ba cầu hai nàng béo, giữa đường nắng chang chang của Hải Phòng, tự hào gào lên: “Hải Phòng cũng nhiều người hay đáy chứ nhỉ”. Ga lăng xăng, Duẩn đưa hai nàng vào một quán nhậu có một đặc sản duy nhất “Sam”. Chủ quán tên tò đem ra một cặp sam to như bệ cửa, giải thích nếu ăn là phải ăn một đôi, nếu không sẽ bị dị ứng. Mắt Duẩn long lanh, ý nhị nhìn

Trang xù vì chàng vốn rất hâm mộ người thông minh. Sau 7 món đặc sản, 3 đứa no trọn mắt thanh toán tận 91 nghìn đồng. Duẩn lại càng có cớ tự hào về Hải Phòng, ăn rất ngon mà rẻ. Sau bữa ăn trưa, Duẩn rủ rê hai đứa đi Cát Bà, không được, chàng bèn dẫn hai đứa vào khách sạn Tray uống cà phê, nếu mệt quá thì có thể lấy phòng nghỉ ngoại 1-2 tiếng, vì chủ khách sạn sang trọng nhất Hải Phòng này là chỗ thân quen của Duẩn. Sau một hồi buôn dưa lê với giám đốc khách sạn, một fan trung thành của VnExpress, Trang xù và Hương béo mới ở người khi nhận ra đó là anh rể của Huyền già, một đồng nghiệp, bởi vậy, kế hoạch nghỉ ngoại 1-2 tiếng của Duẩn thất bại hoàn toàn...

Chuyện đi này sẽ không trở nên đặc biệt và ám ảnh, nếu buổi sáng sau, không có một cuộc nói chuyện vô cùng nghiêm túc giữa Hương béo và Bố. Sau những lần khuyên nhủ, răn dạy, không xong, bố chính thức bắt Hương béo sang làm thư ký, một công việc mà từ khi đẻ con xong, đi làm lại, Hương béo vô cùng kinh sợ.

Chuyện phiêu du là giọt nước cuối cùng làm tràn ly, bố đã chính thức tách hai con đú đởn ra khỏi ban Văn hóa. Biết bao giờ mới có thể phiêu du lại với nhau nữa, Trang xù...? Chắc tao lại phải chửa, đẻ, rồi ngu đần đi, chắc bố mới cho tao trở về ban Văn hóa với mày.

MỘT BUỒI SÁNG NHÀN CỨ

Nguyễn Thị Thanh Thúy
Báo điện tử VnExpress

Đã 7h30. Cún con đang vặn vẹo, uốn éo trên giường. Úi chao, cả người “chị” dướn cong như chữ C ngược. Mặt đỏ bừng. Mắt vẫn nhắm nghiền. Rồi một nụ cười bất giác hé mở trên cắp môi hồng tươi. Mụ đang dạy con gái mẹ cười đó. Thôi, ngủ ngoan nhé cún yêu, mẹ đi làm đây. Nhớ phải ăn thật ngoan, không khóc nhè con nhé.

Cơn mưa từ đầu bỗng âm ập đổ xuống. Đầu trời đen kịt, nặng nề, u ám. Bát chấp mưa gió, tôi hòa mình vào dòng người đang hối hả đổ về các công sở. Nào, hôm nay làm gì đây. Vụ cá basa dự định sẽ có kết quả cuối cùng. Hoạt động đăng ký nhãn hiệu hàng hóa vẫn bế tắc. Ít nhất cũng phải làm cho xong hai vụ này ngay trong buổi sáng. Tia chớp chói lòa xé rách tảng mây đen trước mặt. Rồi... dùng... dùng. Tiếng sét cắt ngang những dòng suy nghĩ dở dang. Tự dung thây hoang mang, rồi buồn ghê gớm.

Vừa đến văn phòng, tôi ôm ngay chiếc máy điện thoại. “A lô, anh Chí à. Em T.T. bên VnExpress đây mà. Anh ơi, DOC đã ra lệnh áp thuế với cá basa chưa anh? Chưa ạ? Thế thương vụ mình bên Mỹ đã có thông báo gì chưa? Thế ạ, tại sao lại chậm thế. Không lẽ Mỹ định hoãn áp thuế cho mình anh nhỉ?”. Tôi buông máy sau tiếng cười xòa của vị quan chức Bộ Thương mại. Quay sang hỏi Bộ Thủy sản, Luật sư White & Case. Tất cả đều trả lời không. “Bạn này” (ám chỉ DOC) lại chần chờ gì đây làm mình mất việc. Đành gác vụ này đến trưa vậy.

Trời đất, mới à ơi một hồi đã gần 9h. Trưởng ban đi họp. Cô ống Phong Lan cũng vác bụng đi họp. Mình tôi thôi sao. Nhìn lên trang vẫn thấy tin từ hôm qua. Đành cấp tốc biên tập vài tin ngắn từ Tuổi Trẻ, Thanh Niên rồi post vội vàng để update trang. Chẳng biết do mấy hôm nay bão lớn hay sao mà các báo khác cũng té nhạt và vô vị đến thế. Phóng viên lười đi viết vì sợ trời mưa hay các sự kiện nóng hỏi phải tránh mưa để đỡ nguội? Chưa bao giờ tôi thấy mình giống

kẻ bán vòng hoa đám ma thế này. Mong công ty này không biết cách ăn vụng, bị cán bộ thuế phát hiện gian lận chứng từ, hóa đơn. Mong ông quan chức đại dột ban hành một văn bản dở dẩn để báo chí bu vào mổ xẻ, phân tích và... phang. Kẻ cũng nhẫn tâm thật, không ai chết thì người bán vòng hoa và mấy miệng ăn kèm theo chắc cũng sẽ chết vì đói. Cuộc sống cứ mãi hoàn hảo, báo chí làm gì có tin giật gân để đăng? 20 phút, 3 tin ngắn toàn nói chuyện giá tăng, giá giảm đã xuất hiện trên trang. Tôi quay về với anh cán bộ ở Cục Sở hữu Công nghiệp. “Anh ơi, em sang bên anh để hỏi về chuyện nhãn hiệu hàng hóa được không? Anh lại bận à. Thế cho em 5 phút thôi, em hỏi qua điện thoại. Vẫn chưa có tin gì mới hả anh? Thế bên anh vẫn kiên quyết không xử lý đơn đăng ký cho doanh nghiệp à? Trường hợp vi phạm liên quan tới nhãn hiệu thì làm thế nào? Em nghe nói các công ty đang đau đầu về nạn hàng giả, hàng nhái nhãn hiệu đấy, anh không giúp họ sao?...”. “Bạn anh rất thông cảm với doanh nghiệp, nhưng...” Lại một điệp khúc muôn thủa về hiệu lực của các văn bản quy phạm pháp luật tuôn ra trong tâm trạng đầy bức bối. Tôi thầm nghĩ, miệng bánh ngon như vậy ai chả muốn giữ. Hì, đành nặn ra một tin theo kiểu “clip hanger” vậy. Mà không, phải hỏi Dona Bochang đã chứ. Ông này vừa kêu gào là thiệt hại hàng tỷ đồng mỗi tháng vì bọn gian thương làm nhái nhãn hiệu mặt hàng khăn lông của mình. Hôm nay trời ám quẻ hay sao mà tôi đen đủi thế này. Một giọng nam lờ ngớ trực điện thoại văn phòng Dona Bochang tại Hà Nội cho biết sếp của hắn đã đi vắng. “Chỉ có sếp mới biết và dù thầm quyền trả lời chuyện này thôi. Nếu muốn, chị gọi điện vào công ty của chúng tôi trong Đồng Nai mà hỏi cho kỹ”. Chẳng lẽ cả sáng lại không làm được việc gì sao. Đành nặn vài chữ để viết. Một cái tít muôn thửa: “Khoảng trống trong hoạt động đăng ký nhãn hiệu”. Trên dưới trăm chữ. Thế thôi. Bực mình, tôi định chọn Low level. Nghĩ thế nào lại thôi, nương tay cho cái tin dở dẩn ấy trụ ở hạng Normal. Vài phút sau, tác phẩm của tôi đã ngự trên trang. Chắc thư ký cũng chẳng cần kiểm duyệt kỹ lưỡng mẫu tin vô thường vô phạt ấy. Tôi cũng chẳng thèm ngó lại đứa con ngoài ý muốn ấy mà vội vàng mở các trang tin quốc tế xem có gì mới không. Các báo cũng không có động tĩnh gì về vụ cá basa.

Thôi, lại làm một bài nhận định về diễn biến thị trường tiền tệ. Xong!
Cập nhật giá vàng, tỷ giá ngoại tệ, thời tiết. Xong!

“Trưa nay ăn gì mọi người ơi”. Giật mình nhìn đồng hồ mới biết
bây giờ đã 11h30. Phải về với con thôi. Lần đầu tiên trong suốt 4
tiếng qua, hình ảnh đứa con gái bé bỏng mới òa vỡ trong tâm trí tôi.
Ôi khuôn mặt bé thơ sáng ngời. Ôi chiếc miệng xinh xắn và đôi mắt
tròn to đen láy lúc nào cũng muốn cười, muốn nói. Cún con ơi, mẹ
xin lỗi nhé. Mẹ chẳng nhớ con một chút nào trong suốt cả sáng nay.
Mà nào mẹ có phải làm cái gì đâu. Cả buổi sáng, chẳng làm được
việc gì. Con yêu ơi, mẹ về với con đây. Chiều nay mẹ sẽ tiếp tục
công việc dở dang. Bây giờ mẹ phải về với con. “A pa! A ma! Ma
ma!”, tôi như nghe tiếng đứa con mới 7 tháng tuổi đang gọi mình.

F-MĂM MĂM

Phạm Quốc Dũng
Công ty Phân phối FPT

- Măm măm không anh oi? - Tiếng thằng HưngPM leo nhéo.

- Ông ấy không đi càng tốt. Đằng nào cũng “óp nộp” rồi. Thôi nhanh lên kéo muộn anh em, em HồngDV vừa dắt xe ra cổng vừa chanh chua chen vào.

Thế rồi chúng nó lại kéo nhau đi.

Cái hội áy được thành lập vào 1 ngày mưa gió bão bùng. Mạng công ty chết cứng đơ. Ở FPT, mạng chết có nghĩa là không có việc làm. Thế là chúng nó í ới rủ nhau đi đánh chén. Ăn uống có lẽ là 1 trong số ít những cái phàm tục mà tất cả mọi người đều khoái. Ăn gì, ăn như thế nào cũng là chuyện nhưng quan trọng nhất là ăn với ai. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, chúng nó quyết định thành lập ra 1 hội. Cãi nhau 1 hồi rồi cũng tìm ra được 1 cái tên: F-MămMăm.

Sáng lập viên của F-MămMăm đâu đó có khoảng hơn 10 đứa, rặt những đứa phòng không... chốt cửa, chỉ trừ có VinhNQ và tôi là vợ con đề huề. Thậm chí, VinhNQ còn được bầu làm Chủ tịch danh dự của chúng nó. Lúc đâu cũng thấy oai oai. Sau mới biết là chúng nó thâm. Mà thâm thật! VinhNQ sau khi được làm Chủ tịch danh dự đã mất toi với chúng nó mấy chầu bít tết, ốc luộc, mà lè phí chúng nó có tha cho lần nào đâu. Thế vẫn còn may mắn. Tôi chẳng những chả có chức vụ gì mà chỉ chưa đầy 1 tháng đã bị chúng nó lừa phỉnh đi Hot Rock Café mấy trận. Dại ơi là dại!

Để tiện cho việc cỗ vũ động viên và tập hợp lực lượng, chúng nó cứ ngay mấy em xinh đẹp ve vãn MinhPT (Quản trị mạng). Chịu không nổi mấy chiêu của người đẹp, MinhPT đồng ý cấp ngay 1 mailbox cho riêng chúng nó sau khi được chúng nó “cho phép” gia nhập F-MămMăm miễn đóng phí đợt 1. Thế là từ đấy cần rủ rê nhau ăn uống, đánh chén gì mỗi đứa trong bọn chỉ cần post 1 cái mail vào box đó là xong.

Xong khâu tổ chức, chúng nó bắt đầu nghĩ ngay đến việc triển khai hoạt động. Tất nhiên, cứ từ cái tên F-MămMăm mà suy ra thì hội này chỉ có mỗi 1 thứ duy nhất để làm. Đó là ĂN.

Việc đầu tiên là chúng nó hô hào nhau lập ra 1 list các chỗ và các món có thể thỏa mãn được khát vọng ăn uống của chúng nó. Kể cũng tài, chỉ trong vòng 15' chúng nó đã liệt kê ra hàng chục chỗ có thể phục vụ cho cả tá các món khoái khẩu của cả bọn. Nay nhé: ốc luộc Nam Đồng, bò tùng xéo Mai Hắc Đέ, kem New Zealand Lý Thường Kiệt, cháo gà Lý Quốc Sư, miến lươn Hàng Đieu, đồ ăn Ý Pepperonis, bún ngan Hai Bà Trưng, v.v. Chúng nó ra ngay nghị quyết đầu tiên: Ăn hết lượt cái list ấy trong vòng 2 tháng. Thú thực, lúc đầu tôi thấy choáng vì với ngàn ấy thời gian thì đúng là mission impossible! Nhưng bây giờ thì tôi tin. Đúng là chúng nó tuổi trẻ tài cao. Mới có hơn 1 tháng mà nghe nói chúng nó đã bắt đầu phải lập ra cái list mới rồi. Có điều là tức, tức lắm. Cứ đúng lúc tôi không thể đi được thì chúng nó rủ nhau đi. Đã thế khi về còn bàn tán rôm rả: “Ừ nhỉ, hôm nay ăn ngon hơn hẳn hôm đi với mấy anh”.

Miệng ăn núi lở. Chúng nó liên tục bị hết tiền. Sáng nay, em HàPT vừa ra thông báo quỹ F-MămMăm của chúng nó đã bội chi mất 1,000VND. Cơ hội cho tôi và VinhNQ rồi đây. Phen này phải cù hành cù tối chúng nó 1 trận trước khi nộp hội phí mới được. Mà lơ mơ là cất luôn cho chúng nó biết tay!

Ồ, mà chả biết chúng nó có sợ không nhỉ vì hình như mấy đứa đang bàn nhau sẽ phát triển hội vào tận HCM. Thây kê hoạch soạn thảo của chúng nó tỉ mỉ lắm. Thế nào cũng có khói kẻ trong đó mắc lừa chúng nó cho mà xem!

"ĐI KHÁCH"

Nguyễn Đình Cường
Trung tâm FSM

Trong những ngày hè oi ả của năm 2002, sau khi vật lộn với đồ án tốt nghiệp mất mấy tháng trời, tôi quay lại Bảo hành FPT, nơi tôi đã vào thực tập. Thật bất ngờ, ngày đầu tiên quay lại sau vài tháng lặn mất tăm, anh Hải LTH, Trưởng nhóm khách hàng bảo tôi: "Chú đã có nơi có chốn chưa? Nếu chưa thì về nhóm khách hàng với bọn anh". Thế là cuộc đời "đi khách" của tôi bắt đầu từ đó.

Trước kia, tôi chỉ mang máng về công tác bảo hành tại chỗ khách hàng các thiết bị tin học, chỉ biết khi có khách hàng gọi là thấy anh Thông NM, anh Cường NM... ra đi, hành tung rất bí ẩn, thoát đi, thoát về, lại nghe phong phanh có "ca rao" rằng:

Người ta "đi khách" tèn tang

Tôi nay "đi khách" còn mang nhiều đồ

Mang nguồn, mang chip, mang main

Bê U Pe S (UPS), khuân mò ni tơ (monitor)

Vậy mà thấm thoát hơn 1 năm trời, tôi đã học hỏi được nhiều kinh nghiệm "đi khách" của mọi người, nay xin kể với bà con một "chương trình khép kín" của việc bảo hành tại chỗ. Trước là để chia sẻ với mọi người chút ít kinh nghiệm làm việc, sau là để... thực hiện đúng khẩu hiệu của Công ty: "Sử ký hay mất thường".

Chương trình "đi khách" gồm 6 giai đoạn: Đi để đến - Đến là làm - Làm để xong - Xong là vê - Vê để nghỉ - Nghỉ để đi và tiếp tục được lặp đi lặp lại nhưng nội dung mỗi công đoạn lại hết sức phong phú, thú vị.

1. Đi để đến

Điện thoại kêu liên hồi từ phòng ngoài, "Alô, Bảo hành FPT xin nghe", em Hương lễ tân kiên nhẫn khai thác các thông tin từ khách hàng, trong đó không ít người đang bức bối vì máy hỏng. Một lát

sau, thấy em lù lù tiến vào phòng tôi, tiến về phía tôi ngồi, còn 5, 4, 3, 2 bước... Hồi đầu, tim tôi đập thình thịch, tay chân run lẩy bẩy, hồi hộp không hiểu em có ý định “làm gì” tôi để trút bớt căng thẳng sau cuộc nói chuyện với khách hàng. Böyle giờ quen rồi, tôi biết thừa em chỉ dừng lại ở cái bảng treo trước cửa tôi ngồi. Các thông tin khách hàng được cập nhật lên bảng, tên khách hàng, địa chỉ, ván đề cần giải quyết. Cuối cùng, em Hương không quên thêm từ “cần gấp” đăng sau. Cả một guồng máy bảo hành vận hành đều đặn chỉ với mục đích đơn giản là xoá được dòng thông tin trên bảng đó, càng sớm càng tốt.

Việc bảo hành nói ra rất gần với “bộ phim cảnh sát hình sự” đang chiếu trên VTV3, cũng có các “chuyên án” được lập ra, các “trinh sát” có trình độ nghiệp vụ cao liên lạc với các “thân chủ” khai thác thông tin chi tiết về sự cố để có thể mang đồ thay thế thỏa mãn điều kiện “cần và đủ”.

Các anh em thuộc diện “đi khách” có 2 nhóm, một là nhóm đi tỉnh, hai là nhóm nội thành. Hàng ngày, anh em chia nhau toả ra các hướng, sử dụng các phương tiện giao thông sẵn có hoặc “có thể có” để đến được với khách hàng, có thể là đi bộ, xe máy, ô tô của trung tâm, xe buýt, taxi và cả máy bay nếu cần.

Tôi thuộc nhóm nội thành, phương tiện “hành nghề” chính là xe máy. Nói đi để đến tưởng chừng đơn giản, nhưng đối với tôi là một công đoạn phức tạp, có lần đến đúng địa chỉ mình được thông báo thì là một cửa hàng chè, một quán nước... Hỏi ra mới biết là con phố đó có đèn hai hay ba, thậm chí là n cách đánh số nhà. Ngoài ra, cảnh tắc đường, kẹt xe, mưa to, nắng gắt cũng không còn xa lạ đối với tôi.

Có một lần, tôi được bổ sung hỗ trợ nhóm “ôtô” đi Sơn La - Lai Châu, đó là chuyên đi để lại nhiều ánh tượng khó phai. Tôi và anh Hải PD đi từ chín giờ sáng, vượt qua bao đèo núi, những địa danh từng là “nỗi kinh hoàng” của dân lái xe liên tỉnh như dốc Cun, đèo Phađin, đèo Hoa... với những khúc cua tay áo. Có lần, xe của tôi quay đúng một vòng như làm xiếc vì đường trơn, dốc đứng, đến tôi hai anh em mới đến được Sơn La.

Nói như vậy để thấy rằng "khúc dạo đầu" của việc "đi khách" đã chừa đựng bao khó khăn nhưng cũng đầy thú vị mà tôi không lường trước được, chỉ mong sao: ĐI LÀ ĐẾN.

2. Đến là làm

Tìm được đúng "thân chủ" của mình, tôi bắt đầu màn chào hỏi chớp nhoáng để bắt tay vào việc. Như một "bác sỹ phẫu thuật" chuyên nghiệp, tôi hỏi lại các "triệu chứng lâm sàng" của thiết bị hỏng. Nếu may mắn, tôi sẽ thu thập được nhiều thông tin hữu hiệu cho việc khoanh vùng đồi tượng xem "mổ" phần nào cho đúng bệnh. Còn nếu nhận được câu trả lời đại loại như: "Chị cũng không biết rõ, chỉ biết anh A, chị B nói là máy của chị bị hỏng thôi" thì chỉ có cách "tự thân vận động" xin phép thân chủ cho mở máy ra xem.

Muốn mở được máy tính ra đâu phải lúc nào cũng dễ dàng, nhiều lần phải làm "công tác vệ sinh môi trường" trước, nào là chui vào gầm bàn, dọn đồng công văn, giấy tờ, báo chí, búp bê, giấy dép... mới lôi được máy ra để... hít bãm (hút bụi). Tôi nghĩ chắc chỉ có công sở ở nước ta mới cho phép chất đồ đặc, kê cả gác chân lên máy tính để dưới gầm bàn ẩm thấp. Hồi còn đi học, chúng tôi nhìn những dàn máy hàng hiệu IBM, Compaq bày ở trên kệ mà chỉ dám "tặc lưỡi" an ủi nhau rằng "ta về ta cắm máy ta, dù treo dù chật, A Si A` vẫn hơn" (máy Asian mà). Bây giờ nhìn thấy một số nơi để máy móc như thế, mình cũng thấy xót xa.

Xác định mục đích của là khắc phục sự cố, tôi khẩn trương "chuẩn bị chiến trường" để thay thế linh kiện hỏng. Dựa trên kinh nghiệm sau bao nhiêu lần phải trả "ngu phí", kết hợp với nhiều kinh nghiệm của các anh truyền cho, "võ công phẫu thuật máy móc" của tôi cũng đã tiến bộ, "đủ dùng" trong phần lớn các vụ mình đảm nhiệm, thay mainboard, update bios, recover các phần mềm,... Ngay cả nhiều trường hợp model máy mới, trông lạ hoắc, tôi đều có làm cho thành thạo trước sự "sắp bờ soi" của thân chủ. Vừa làm, tôi vừa phải đóng vai trò chị Tâm Tâm trả lời hàng loạt các câu chất vấn, đại loại như: "Tại sao máy tính thương hiệu Mỹ như IBM, HP... xịn như thế lại bị hỏng nhỉ?", hay "Vì sao trong máy máy ở phòng này, máy của người

ta không sao, máy của chị lại bị hỏng?"... Không biết những chuyên gia của IBM, HP, MicroSoft sẽ trả lời như thế nào nhưng đối với tôi, phuong châm là "nói ít làm nhiều", kể cả "im lặng là vàng", xử lý thật nhanh sự cố. Kể ra khách hàng của mình cũng rất hay, cứ khi nào máy của họ lại chạy vo vo thì các câu hỏi họ đặt ra cũng "dễ trả lời" hơn hẳn (?). Bù lại, cũng có những người thông cảm. Họ có chuyên môn về IT, nhất là các khách hàng lớn của FPT như các ngân hàng, các bộ, cơ quan lớn của nhà nước... thì công việc của chúng tôi thuận lợi hơn nhưng lại đòi hỏi phải nỗ lực đáp ứng các cam kết về khắc phục sự cố theo hợp đồng, nếu không muốn bị "claim" lên tận "cấp trên nào đó".

3. Làm đẽ xong

Mong muốn thật "giản dị" của nhóm khách hàng chúng tôi là "không phải bê máy về". Như thế, khách hàng cũng sướng vì có máy dùng luôn, còn chúng tôi không phải vất các hàng rào thủ tục mang thiết bị ra ngoài ở một số công sở. Nếu bạn muốn mang một đồ gì đó ra khỏi Ngân hàng Nhà nước, hãy chờ 24h để làm thủ tục. Các nơi khác thì có đỡ hơn nhưng nói chung là rất 'chuối'.

Mang đồ ra khó, mang đồ vào cũng chẳng dễ hơn. Nhiều lần muốn vào làm việc, ngoài các thủ tục khai báo thông thường, đôi khi chúng tôi còn bị "khám xét" như là dân buôn lậu nữa. Trước còn cảm thấy bức bối, sau rồi cũng quen. Một lần, tôi mang một cái Switch Cisco vào Cục Dự trữ Quốc gia, cô bảo vệ dứt khoát yêu cầu làm thủ tục mang vào. Nhưng đó chưa phải là vấn đề, "sự cố" là ở chỗ phải mô tả "để hiểu bằng tiếng Việt". Cuối cùng, cô bảo vệ ghi vào sổ trực ban là "*Nhân viên bảo hành FPT mang vào một khối hình hộp, được gọi là "thiết bị mạng", phía trước có hai mươi tư lỗ vuông giống lỗ cắm "phích" điện thoại*". Nhiều cơ quan thuê lực lượng bảo vệ chuyên nghiệp thì tôi lại phải chịu cảnh "dở khóc dở cười" kiểu khác. Chẳng hạn lần vào Unilever, một "em" bảo vệ yêu cầu khai chi tiết đến số đĩa mềm, số đĩa CD-ROM có trong cặp. Chưa hết, tôi phải khai báo cả thiết bị "*bảng mạch điện kích thước 25x30" kèm "1 miếng hình vuông nhỏ màu xanh, một mặt có rất nhiều chân nhỏ*"

mặc dù tôi đã hết lời giải thích đó là mainboard và chip của máy tính. Không biết lý do là em ấy "ngưỡng mộ dân FPT" hay là "vấn đề chuyên môn nghiệp vụ" mà em giữ tôi suốt mười năm phút bên ngoài. Cũng may là em chưa đòi kiểm tra xem trên người tôi có những bảng nào, miếng nào, bao nhiêu chân nữa,... Hú vía!

Do khả năng và do đặc thù chuyên môn, chúng tôi không tiến hành bảo hành tại chỗ một số loại thiết bị mà phải mang về trung tâm, có thiết bị nhỏ, có thể bỏ túi xách về như máy xách tay, modem... cũng có loại có thể khuân một mình được như màn hình, UPS, máy in nhưng đối với các thiết bị chuyên dụng như UPS cỡ lớn, Server thì thật là vất vả. Máy người hì hục bê xuống đến mặt đất thì ai cũng "thở không ra hơi".

Đã thành thói quen, chúng tôi đã đến là làm, làm xong tại chỗ thì tốt, nếu không thì sẵn sàng hoàn thành đủ các thủ tục đưa thiết bị về trung tâm, nhẹ thì dùng xe máy, nếu nặng thì "Alo, V20 đây à, cho một xe đến... ngay nhé!".

4. Xong là về

Sau bao nỗi khó khăn tìm được tìu đến thân chủ, xử lý sự cố, chúng tôi thanh thản ra về với niềm vui nho nhỏ là đem lại niềm vui cho khách hàng, vừa đi vừa ngắm phố phường, vẫn vơ nghịch lại các tình huống vừa trải qua, hồi tưởng lại nụ cười "thu hoạch" của em thư ký X bởi em đã có thể tiếp tục trò Lines 98 còn dang dở, hay cố quên đi cái nhìn theo bức dọc của cô trưởng phòng Y vì vừa bị tháo mắt "đôi loa quý. Chẳng mấy chốc, tôi đã về đến trung tâm, chuẩn bị công đoạn sau đầy thú vị.

Những lần đi với "đồng đội" thì khi về còn vui hơn nữa. Chúng tôi vừa đi vừa "buôn dưa lê", quãng đường vì thế lại càng ngắn. Do FPT là công ty hàng đầu về công nghệ thông tin nên yêu cầu của khách hàng cũng cao hơn các công ty khác. Có nhiều vụ phức tạp, chúng tôi thường kết hợp đi theo nhóm, thường là hai người. Công việc bảo hành đòi hỏi khả năng làm việc theo nhóm cao, nhiều việc nếu không có sự kết hợp của nhóm, không có sự hỗ trợ từ Trung tâm, của kho

linh kiện, của các phòng thì tiến độ làm việc của chúng tôi sẽ rất chậm, thậm chí là chỉ có "dậm chân tại chỗ".

Lần đi Sơn La - Lai Châu trước, công đoạn "hồi hương" đối với tôi chẳng đơn giản gì. Hôm đó, hai anh em trở về sau một đêm mưa rả rích. Xe nhỏ, đường trơn, dốc cao, mặc dù trước khi đi, anh HảiPD đã tạt qua chợ mua dây thừng và xêng, nhưng mọi cỗ gắng của hai anh em đều vô ích, bánh xe cứ quay tít trong vũng lầy. May là anh HảiPD nhanh trí, thuê một nhóm người dân tộc đi rừng qua đó đẩy xe. Tôi cũng vứt dép, xắn quần nhảy xuống quàng dây thừng vào cổ kéo xe, hì hục một lúc lâu mới qua được chỗ lầy. Cả hội nhảy lên xe, từ đầu đến chân lấm toàn đất đỏ, trông như "đám tàn quân Taliban" vậy. Từ lúc đó trở đi, khi xe vượt đèo Phađin, vượt qua những khúc cua tay áo đối với tôi đều trở thành "chuyện thường ở huyện".

5. Về đế nghỉ - Nghỉ đế đi

Nếu ai nghĩ là dân bảo hành thì quanh năm "đầu tắt mặt tối" với các vụ hỏng hóc, công việc máy móc, nhảm chán thì xin mời ghé qua Bảo hành FPT, gia nhập các phong trào "văn hoá làng xã" của chúng tôi, đảm bảo bao nhiêu căng thẳng, stress bạn gặp phải đều tan như mây như khói.

Hoàn cảnh ở đây buộc những con người phải có tính hài hước để "refresh bộ nhớ" tiếp tục làm việc sau những "bức xúc". Ngày qua ngày, anh MinhNH phải tiếp đón hàng chục thiết bị của các dearler chuyên đèn, chỉ một sơ hở nhỏ có thể bị họ "choi" mình ngay. Kho linh kiện có ba người mà phải quản lý một lượng linh kiện khá lớn, liên tục phải xoay xở với các hăng, với các đối tác của FPT đảm bảo lượng parts "cần là có". Trong phòng Notebook, bày trên bàn dưới đất toàn là máy, anh Long "nghệ sĩ" ngồi hàn từng sợi cáp màn hình, bạn Cường "què" vừa phải check máy bảo hành, vừa phải đối đáp những khách hàng liên tục gọi đến. Máy xách tay của cá nhân sử dụng nên họ quan tâm đặc biệt lắm. Một điều rất thú vị là dân mình thường hỏng máy xách tay gần các đợt "đi công tác" hay một dịp gì đó quan trọng nên họ giục rất gấp. Các phòng sửa thì quanh năm mổ hàn, tuốcnovít, họ kiên trì sửa từng chiếc UPS, từng cái monitor

được chuyển về từ khắp nơi. Trong điều kiện làm việc căng thẳng như vậy, phải "choi cho sướng" để giải tỏa stress chứ!

Từ những "thú vui cá nhân" là vào mạng tìm kiếm thông tin, sau đó thêm chút "bột nêm từ thịt Knor" để buôn trong giờ nghỉ trưa, từ thú vui "sát phạt nhau" qua trò Tetris đến những phong trào "bia", cầu lông, đá bóng cũng thu hút được đông đảo thành viên FSM.

Thủ tục "bia" thì rất đơn giản, vụ cá độ nào cũng quy ra bia, sinh nhật các anh già cũng bia. Năm ngoái anh ChungNX còn ra lệnh làm một tấm biển chúc mừng sinh nhật anh ThắngLM, anh ĐứcNN treo ngay ở tiền sảnh, thực chất là để "nhắc nhở", sợ các anh "quên". Nhiều dịp chưa tìm được "lý do hợp pháp" thì "cứ ra Trâm bầu cái đã, đến đó tìm lý do cũng chưa muộn".

Nói đến đá bóng thì phong trào tuy không đều như trước nhưng "trận quyết đấu" giữa phòng ngoài (những người đi khách) và phòng trong (những người ở nhà) không thể thiếu được hàng năm vào dịp 10-10.

Một trong những đỉnh cao của "văn hóa làng xã bảo hành" là giải Olympic 10 năm Bảo hành. Hai đội "già", "trẻ" đấu nhau qua 10 môn, mà để đưa ra 10 môn đó là cả một quá trình "đấu khẩu" kịch liệt giữa hai phe vì phe nào cũng muốn đưa những môn sở trường của mình vào. Đến ngày thi đấu, cả Bảo hành kéo đến nhà thi đấu này, bê bối nẹo, sân bóng kia, không phân biệt nam, nữ, to, nhỏ, trắng, đen mà chỉ phân biệt già trẻ. Nếu như trong môn bóng bàn, tôi thấy được "bản lĩnh", "kinh nghiệm" của các anh già thì khi ra sân đá bóng, tôi lại thấy được sự "lực bất tòng tâm" của họ. Cao điểm là cuộc thi kéo co, môn chốt hạ của Olympic. Hai bên huy động tất cả các lực lượng "to con" đến đội ngũ cổ vũ "to móm" nhất vào trận. Ấy vậy mà chỉ sau tiếng còi khai cuộc của trọng tài ChungNX có vài giây đã thấy mấy anh già ngã bổ ngửa. Trọng tài quyết định hòa, đơn giản là vì "dây đứt". Sau đó cả trung tâm kéo đi Phương Nguyên, "lấy bia làm thuốc" điều trị cho các "thương binh già".

Ngoài ra, tôi còn được học hỏi món "ngôn ngữ đi học... một nửa", đặc sản của Bảo hành. Các từ "hít bặm" (hút bụi), móc toán (máy tính) hay bã cọt (buồn cười)... trở thành thành phần quan trọng với

các đồng nghiệp. Tôi chỉ tiếc rằng chưa có dịp tham gia "lễ thượng thọ", "rửa chân gác kiém", "chẵn tháng con", "mừng con vào trường non" mà anh PhúcVT đã từng kể trong Sứ ký 13 năm.

Tất cả các nét văn hoá đặc sắc đó tạo nên phong cách Bảo hành FPT. Chúng tôi tự hào về nó. Nó giúp mọi người gần gũi, gắn bó và đoàn kết trong công việc cũng như cuộc sống hàng ngày. Vui chơi, hát hò hay... bia, tất cả cho mọi người sảng khoái để ngày mai guồng máy Bảo hành lại vận hành trơn tru và tôi lại "ĐI KHÁCH".

CHUYẾN TÂY DU ĐẦU TIÊN CỦA TÔI

Trần Cây
Trung tâm FSOFT

Đến bây giờ, sau gần 3 năm nhưng ấn tượng của chuyến đi “Tây du” lần đầu tiên của tôi vẫn không phai mờ. Đây qua thật là chuyến đi đã khiến tôi trưởng thành lên nhiều và vì thế tôi không thể quên được những cảm xúc, bài học mà nó đem đến cho tôi.

Khởi động

Quả thật dùng từ Khởi động ở đây có vẻ không đúng vì thông thường nó chỉ dùng cho người hay vật thể đã được định hướng sẵn cho mục tiêu nhưng với tôi ngay cả trước khi đi một tháng tôi cũng chưa có ý niệm gì về chuyến đi của mình.

Mọi việc bắt đầu từ cuộc phỏng vấn của Maarten Van den Broeck của công ty Harveyash (bác này hiện vẫn làm việc với quân ta). Lúc đó tôi đang làm dự án LifeServ cùng với KhoiTX, CuongNP và LanNT (bà xã nhà tôi bây giờ đây). Công việc đang bận ngập đầu do khách hàng change requirement thì anh Lâm Phương và anh Nam già bảo: “Chú tham gia câu lạc bộ Sĩ quan. Thế thì mai đi tham dự phỏng vấn để khách hàng chọn lựa người đi onsite cho dự án Java”.

Thú thực là do công việc đang bù đầu nên tôi cũng không để tâm lắm. Vả lại cũng nghĩ, với vốn tiếng Anh “phợt phẹt” của mình thì cũng chả được chọn đâu. Ngày hôm sau, đúng hẹn tôi cùng LinhDD vào phòng phỏng vấn. Ở trong phòng chỉ có anh Lâm Phương ngồi bên cạnh một cái bàn vuông kê giữa phòng cùng hai cái ghế hành, ở trên bàn tôi thấy có một cái bộ đàm hình con sao biển 3 chân. Tôi đang ngơ ngác vì không thấy một ông Tây nào thì anh Lâm Phương nói: “Các chú vào đây. Khách hàng hiện đang đi công tác nước ngoài nhưng vẫn gọi điện thoại về để phỏng vấn”. Anh cũng nói luôn: “Nếu trong khi khách hàng nói mà các chú không hiểu thì khua tay lên để anh có thể giúp cho nhé”.

Chúng tôi ngồi được 10 phút thì khách hàng gọi về. Quả thật, tôi thực sự kinh khiếp khi nghe câu phỏng vấn của ông khách hàng này. Có thể tại chất lượng đường truyền của điện thoại hồi đó một phần (thời điểm lúc đó là năm 2000), một phần cũng do chất giọng khó nghe của ông khách hàng này, đã thế ông ta còn vừa đi trong phòng vừa gọi bằng mobile về cho bọn tôi. Lỗ tai tôi lùng bùng, lúc đầu tiên thì còn nghe được một hai câu hoàn chỉnh nhưng càng về cuối cuộc phỏng vấn thì nghe không thể hết các câu. Đã có đến 2 lần tôi phải khua tay như kẻ không biết bối bị ném vào chỗ nước sâu trong bể bơi. Giá các bạn nhìn thấy tôi lúc đó chắc buồn cười phải biết.

May mắn cho tôi, anh Phương thấy vậy bèn tắt đầu thu của máy bộ đàm rồi giải thích bằng tiếng Việt cho tôi câu hỏi của khách hàng. Nghe xong tôi “à” lên một tiếng rồi lại tiếp tục bật bộ đàm để nói chuyện với khách hàng. Tôi nhớ nhất một câu được anh Phương dịch lại cho là “Mày có sẵn sàng đi onsite không?”, lúc đó, do chưa có vợ con gì mà tuổi trẻ lại đang háo hức đi nên không phải suy nghĩ gì tôi chỉ trả lời gọn lỏn “Yes”. Cuộc phỏng vấn kết thúc xuôn xě. Tôi cũng không nghĩ mình sẽ được chấp nhận nên vô tư đi về chỗ ngồi của mình tiếp tục lập trình cho dự án.

Hai tuần sau, anh Lâm Phương gặp tôi và nói: “Chú được khách hàng chấp nhận rồi, về học Java và Unix đi, hai tuần nữa sẽ đi cùng anh Đạt PP và anh”. Tôi không thể diễn tả hết cảm xúc của mình lúc đó: mừng vì được nhận đi công tác, tự hào vì hoá ra tiếng Anh của mình cùng không tệ lăm (đây là tôi nghĩ thế, chứ thật ra nó vẫn tệ), lo lắng vì chưa có một chút kiến thức gì về công nghệ EJB và Java, hồi hộp vì đây là chuyến đi đầu tiên của tôi ra nước ngoài. May mà lúc đây chưa có vụ 11-9 nên tôi cũng đỡ được một khoản lo thót tim nữa.

Trong suốt hai tuần, tôi lùng sục trong thư viện tìm các sách về EJB và Linux. Tôi có gặp anh Quang, mà tôi hay gọi là “giáo sư” Quang, trưởng nhóm nghiên cứu công nghệ mới lúc đó, hỏi về học Unix thế nào để trong 2 tuần có thể hiểu hết. Anh Quang trả lời lại “Chú phải đọc từng này sách”, vừa nói anh vừa làm điệu bộ giang 2 tay cách nhau cỡ một chiều cao một cái tủ sách con bây giờ, “to bằng tùng này”, anh lại vẽ ra một khoảng vuông vuông bằng nửa cái

bàn làm việc, “rồi sau đó quay lại gặp anh”. Tôi nghe câu đó xong lòng chùng hẵn xuống. Cái chỗ sách mà anh Quang đề nghị đó chắc tôi đọc khoảng 2 năm thì mới hết, mà có khi đọc xong rồi lại phải đọc lại từ đầu vì quên mất phần đầu. Nhưng với lòng gan dạ của con người FPT, tôi nghĩ, không sao, sang bên đó, đụng đến đâu thì học đến đó. Cái gì không biết thì có thể hỏi các anh như anh Lâm Phương, anh Hùng “bi”.

*Đi đâu cũng chép cũng ghi
Không biết thì hỏi tự ti làm gì.*

Tôi vẫn rất tâm đắc câu nói đó mà thỉnh thoảng Khôi TX vẫn ngâm nga khi đang làm việc và tôi thấy nó thật đúng trong hoàn cảnh này. Lúc đó tôi còn chưa rõ câu đó được trích dẫn từ đâu, mãi về sau này mới biết nó được lấy từ bài “Bác Hồ quê ở Nghệ An”. Hoá ra văn hoá STICO có tác dụng với tôi theo cái cách dân gian truyền miệng như thế và nó đến thật là tự nhiên.

Bỏ qua vụ UNIX đóng sách tương tượng to lớn ở đó, tôi quyết định đánh sang mảng EJB. Sau một hồi lục lọi sách trong thư viện của FSOFT, tôi tìm được cuốn “EJB in a nutshell”, thấy cuốn này cũng hay hay lại có độ dày trung bình (khoảng 200 – 300 trang), tôi định photô rồi đọc dần dần. Đọc được vài trang, thấy bảo có dùng đến WebLogic 5, tôi lại chạy qua cho anh Quang với hi vọng học được kinh nghiệm của ai đó đi trước. Anh Quang refer đến một cậu nhưng lại kêt luận bằng một câu chắc nịch “Cậu ấy là sinh viên thực tập nên thỉnh thoảng mới qua đây”. Thé này thì chết thật rồi, mình chỉ còn khoảng hơn một tuần mà nhỡ cậu ấy một tháng nữa mới đến công ty thì việc của mình coi như hỏng. Thé là kiểm một cái đĩa WebLogic trong thư viện, tôi kì cách cài. Cũng có khó khăn nhưng cuối cùng cũng viết được một chương trình con con đầu tiên bằng Java chạy trên nền WebLogic để thực hiện đúng một câu lệnh “Hello world!” trên màn hình.

Vâng, với một dòng “Hello world!” đó, tôi đã sẵn sàng để đi sang bên khách hàng thực hiện công việc của một onsite person.

Một chuyến đi dài

Đúng hẹn, sáng thứ Sáu, ngày 4/11/2000, tôi mang hành lý lên công ty gặp anh Đạt và anh Phương rồi cùng ra sân bay Nội Bài. Đây là lần đầu tiên tôi ra nước ngoài nên nhìn cái gì cũng ngạc nhiên bò đội nón. May mà đi cùng các anh nên cứ thấy các anh làm gì mình cũng làm cái đó. Chúng tôi làm thủ tục xuất cảnh rồi lên máy bay sang Hồng Kông.

Sau một tiếng thì đến Hồng Kông, tôi xuống đến sân bay và nhìn thấy lần đầu tiên trong đời một sân bay có nhiều người đến thế. Đầu các loại người, đen có, trắng có, vàng có, Tây cũng có mà Tàu lại càng nhiều. Do chúng tôi đến Hồng Kông muộn, nên các chuyến đi City tour cũng không còn. Lý do là vì các chuyến đi này thường kéo dài đến hơn 5 tiếng nên thường tổ chức vào buổi sáng đến tầm 10h sáng là hết. Đến những lần đi sau này, tôi cũng toàn đến Hồng Kông muộn hoặc ngắn nên vẫn chưa biết gì hơn về Hồng Kông ngoài sân bay quốc tế này. Thú thực loanh quanh ở cái sân bay này khoảng một tiếng là tôi đã có thể thuộc các đường đi của nó. Thế mà chúng tôi phải đợi ở sân bay này những 8 tiếng để có thể bay tiếp sang Hà Lan thì các bạn thấy tôi có thể chán đến mức nào. May mà tôi đem theo mấy quyển truyện tranh ‘Vua trò chơi’ nên cũng giết được kha khá thời gian. Cũng ở sân bay này, tôi được xem anh Phương đai một bữa ăn Tàu tại nhà hàng trong sân bay. Về cung cách phục vụ, họ cũng không khác gì nhà ăn ở HITC này. Chúng tôi mỗi người một khay, đi ngang qua các lồng kính đựng thức ăn nâu chín, hỏi giá và order nếu thấy hợp lý. Sau đó tất cả mọi người xếp hàng qua quầy tính tiền rồi thanh toán. Tôi không kén chọn gì nên cũng ăn được nhưng so với thức ăn ở HITC thì vừa đắt hơn lại không ngon bằng.

Đúng 12h đêm, chúng tôi lục tục theo đoàn người check-in rồi lên máy bay đi sang Hà Lan. Quả thật là một chuyến bay dài, những 12 tiếng, mà lại bay đêm nên tôi hi vọng có thể ngủ được nhanh chóng. Khổ nỗi, cái tư thế ngủ ngồi này tôi thật không quen nên cả đêm cứ trăn trở suốt. Tôi dành dùng cách xem hết các film được chiếu trên máy bay và dùng hết các đồ ăn được các cô tiếp viên offer cho các

hành khách thức đêm như tôi. Kết quả là sáng hôm sau tôi đến sân bay quốc tế Schiphol của Hà Lan với cặp mắt cay xè vì thiêu ngù.

Sân bay Schiphol đón chúng tôi với một thời tiết lành lạnh. Có thể vì thế mà tôi chỉ sau một lúc đã có thể tỉnh hẳn cả ngủ và nhanh chóng đi lại cùng các anh trong đoàn làm thủ tục transit và nhập cảnh. Cùng với Anh, Hà Lan là một cửa khẩu để khách quốc tế nhập khẩu vào EC (Cộng đồng chung Châu Âu), vì thế họ kiểm tra rất ngặt nghèo với những hành khách lần đầu tiên nhập khẩu vào EC như tôi. Tôi để ý thấy những lần sau thì họ kiểm tra thông thoáng hơn nhiều, có vẻ do họ đã thấy các con dấu chứng thực trong hộ chiếu của tôi từ lần đầu này chẳng. Ở Hà Lan, cửa khẩu kiểm tra được đặt ngay trong sân bay, tách bạch giữa khu dịch vụ và khu vực giành cho khách đi máy bay. Chính vì vậy chúng tôi gấp chuyện buồn cười như sau. Sau khi làm thủ tục nhập khẩu để có thể bay chuyển tiếp sang Bỉ, thấy còn sớm, chúng tôi quyết định đi ăn trưa. Tิm quanh khu vực mình không thấy một hàng ăn nào, chúng tôi nhìn qua khu vực cửa khẩu và thấy ở bên kia có hàng ăn của Mc Donald. Phải giải thích mãi, nhân viên cửa khẩu mới thông cảm cho chúng tôi để chúng tôi nhập cảnh và xuất cảnh chỉ vì một bữa ăn ở Mc Donald. Trông mặt các chú hải quan lúc đó trông thật buồn cười.

Theo đúng lịch trình thì chúng tôi cũng phải đợi ở sân bay này 8 tiếng đồng hồ. Sân bay này to hơn sân bay quốc tế Hồng Kông, có nhiều người đi lại và tiếng phát thanh viên thông báo thông tin về các chuyến bay phát đi liên tục (tôi đêm trung bình cứ 3 phút lại có một thông báo được phát bằng tiếng Anh, tiếng Pháp và tiếng Hà Lan). Tuy nhiên viễn cảnh ngồi một chỗ trong khoảng 8 tiếng như thế này cũng chẳng phải hấp dẫn gì. May quá, anh Phương và anh Đạt đã liên hệ được một tour du lịch quanh thành phố. Chúng tôi nhanh chóng gửi đồ rồi được ghép đoàn với một nhóm các bà già đi tour. Sau này, khi trên xe nghe họ nói chuyện với lái xe tôi mới biết họ từ bên Mỹ sang bên này đi du lịch. Thảo nào tiếng Anh họ “tanh” hơn mình.

Đây là chuyến đi du lịch Amsterdam lần đầu tiên của tôi. Ân tượng chung của tôi là thành phố này sạch và đẹp. Sân bay Schiphol cách thủ đô khoảng 10 km nên chúng tôi được đi dọc bờ theo một

con sông rồi mới đến thành phố. Bên trái chúng tôi là con sông với những đoàn thể thao đang tập đua thuyền, bên phải là những đồng cỏ xanh ngát. Trên cánh đồng có các con bò đang gặm cỏ thanh bình. Lác đác có vài căn nhà mái ngói đỏ như những căn nhà nông thôn chúng ta hay thấy trên vô tuyến. Tuy vậy, khi được các bà già hỏi giá, người lái xe nói chúng có giá trị từ một triệu USD trở lên. Có vẻ chỉ có người giàu mới sống được ở đây.

Chúng tôi vào thành phố theo những con đường nhỏ xíu dọc theo các bờ kênh. Đường ở đây có bê ngang khoảng nhỉnh hơn bê ngang hai chiếc xe khách một tí thế mà một bên đường bao giờ cũng có các xe đỗ san sát. Tôi rất nhiều lần thót tim khi tài xế đánh tay lái từ đường này sang đường khác. Nhìn qua bờ kênh, tôi thấy những căn nhà mà diện tích mặt tiền của nó cũng bé như các khu nhà ống ở đường Hàng Ngang – Hàng Đào. Tôi thấy có một đặc điểm là nhà nào cũng có một cái móc cong cong ở tầng cao nhất (thường là tầng ba) chìa ra ngoài. Hỏi ra mới biết rằng, do mặt tiền bé quá, họ không đưa được đồ lên các tầng bằng cầu thang trong nhà nên dùng cái móc đó rồi kéo dòng dọc đưa đồ đặc vào nhà. Thế này thì cũng bất tiện quá đi thôi.

Do khả năng “tay lái lụa” của bác tài nên người tôi thấy nôn nao. Cuối cùng, khi bác tài cho dừng xe ở cạnh một chiếc cối xay gió thì tôi “xuất khẩu gạo”. Thế đấy, chí ít là trong chuyến đi đến Hà Lan lần đầu tiên này, tôi đã kịp để lại “dấu ấn” của mình. Chúng tôi cũng kịp đi xem một ngôi nhà mà được giới thiệu là sản xuất phomat. Thú thực tôi cũng ném thử nhưng do không phải là fan của môn này nên cũng không khoái lắm.

Chúng tôi về sân bay thì kịp một tiếng sau để bay sang Bỉ. Chuyến bay từ Hà Lan sang Bỉ chỉ kéo dài khoảng 1 tiếng. Có lẽ còn nhanh hơn mình bay từ Hà Nội vào Thành phố Hồ Chí Minh. Sân bay Bỉ không sạch bằng sân bay Hà Lan nhưng cũng cho tôi cảm giác an toàn vì kết thúc một hành trình dài 30 tiếng với 16 tiếng chờ đợi tại các sân bay.

Bờ ngõ và thân thuộc

Xuống đến sân bay, chúng tôi được đại diện của Harveynash đưa về một khách sạn để nghỉ. Khách sạn này 3 sao, ở ngay giữa trung tâm của Brussel nhưng phòng không rộng lắm. Có vẻ giá đất ở bên này cũng khá đắt. Bữa sáng ở đây cũng khá ấn tượng, chúng tôi xuống phòng ăn chung ở tầng một và ăn buffet với bánh mì vừa nướng xong còn nóng hôi hổi.

Sau hai ngày ở khách sạn, chúng tôi được thông báo người thuê cũ ở chung toà nhà với các anh em sang trước (CảnhBT, ViệtAnh và Quỳnh “già”) đã dọn đi. Chúng tôi có thể chuyển đến đó. Chúng tôi được anh Lê Tuấn, người của Harveynash giúp vận chuyển hành lý đến khu nhà mới. Trong cả thời gian công tác về sau của tôi, tôi thấy anh Lê Tuấn và anh trai của anh, anh Lê Hân, rất sẵn lòng giúp đỡ chúng tôi trong cuộc sống và công việc bên đó.

Chúng tôi vừa đồ xe đến trước cổng toà nhà thì đã thấy Việt Anh, CảnhBT và Quỳnh “già” xuống tận nơi để giúp khuân đồ đặc lên phòng. Mọi người rất vồ vập, hỏi thăm về chuyến đi dài cũng như tình hình mọi người bên nhà. Tình cảm đó là đã làm ám lòng của tôi dù bên ngoài trời đang giá lạnh. Nó làm tôi có được cảm giác thân thuộc khi về nhà mình. Nó giúp đỡ tôi rất nhiều trong những ngày làm việc sau đó ở bên xứ người. Tôi thấy con người của FPT luôn cố gắng giúp đỡ chia sẻ trong cuộc sống và công việc và có thể đó cũng là lý do mà chúng ta thành công như hiện nay chăng?

Còn rất rất nhiều điều mà tôi muốn chia sẻ với các bạn về cuộc sống của một onsite person. Nhưng điều mà tôi thật sự tâm đắc chính là sự giúp đỡ của các anh như anh Lâm Phương, anh Đạt, anh Hùng “bi”, anh Tuấn Lê, anh Lê Hân, và các bạn cùng phòng như CảnhBT, Quỳnh “già”, Việt Anh mà tôi mới có đủ quyết tâm và khả năng hoàn thành tốt công việc ở bên đó. Tôi có được như hôm nay cũng chính là nhờ một phần ở sự giúp đỡ đó. Đó chính là điều tôi sẽ không bao giờ quên.

CHUYỆN MỘT LÍNH MỸ

Lê Mai Anh
Trung tâm FSOFT

Tháng 6 vừa qua, trong một dự án về làm ERP JD Edwards, nhóm chúng tôi đã có cơ hội làm việc với một chuyên gia hàng đầu về AS 400 từ Mỹ sang trợ giúp. Ông tên là Jeff Olliff, khoảng 60 tuổi, ông có bộ râu bạc đẹp như Sean Connery. Ông nói tiếng Việt rất sõi, phát âm rất chuẩn và chính xác. Chúng tôi chơi với nhau khá thân thiết ngoài đời, tôi rất quý ông vì tính cẩn thận trong công việc cũng như tính cách hài hước của ông. Trong một bữa ăn tại Lạng Sơn Quán, khi rượu đã ngà ngà, ông bắt đầu kể cho tôi nghe về câu chuyện của cuộc đời ông về những năm tháng tham chiến của ông ở miền Nam Việt Nam. Ông không cho phép tôi được kể chuyện này cho ai vì ông cho rằng chuyện chẳng đáng gì. Nhưng tôi thì không thấy thế, tôi chưa từng được nghe một câu chuyện thật ngoài đời nào ấn tượng sâu sắc như thế bao giờ. Tôi xin được mạn phép ông kể lại những gì tôi được nghe cho các bạn theo cách cảm nhận của riêng tôi. Có thể sự thật không hoàn toàn đúng như thế nhưng về đại ý thì cũng không khác là mấy. Tôi chỉ mong là các bạn có thể thấy được cách nhìn chiến tranh từ một người lính Mỹ, một người lính thực sự từ bên kia chiến tuyến...

Việt Nam, đất nước đã gắn liền với một trang lịch sử đau thương của nước Mỹ, cả một thế hệ thanh niên chúng tôi những năm cuối thế kỷ đã sống trong nỗi đau về chiến tranh, những ám ảnh về cái chết và những tổn thất về tinh thần không gì bù đắp được. Đối với riêng tôi, sau những năm tháng kinh hoàng tại Việt Nam, tôi rất muốn được trở lại nơi này để thực hiện một điều, điều mà tôi đã áp ủ hơn 30 năm.

Năm 1969, tôi tròn 19 tuổi và vừa rời ghế trung học. Tôi đăng ký vào lính với một sự nhiệt tình của tuổi trẻ, niềm tin, niềm tự hào được phục vụ quên mình cho tổ quốc mình. Cho nước Mỹ.

Tôi được đưa vào một lớp 65 học viên để học tiếng Việt. Chúng tôi được dạy rất đầy đủ về ngôn ngữ, hai cô giáo Việt Nam tên là Hạnh và Mai. Đó là những người Việt Nam đầu tiên mà tôi gặp. Hai cô rất trẻ và xinh xắn, họ nói với một giọng nói rất trong và rất véo von. Tôi lắng nghe và thực sự tôi rất thích được nghe giọng nói đó, tôi thích được nghe tiếng Việt. Chúng tôi được học trong vòng 9 tháng để làm quen với ngữ pháp và phát âm. Tôi rất có năng khiếu về học ngoại ngữ nên tôi học rất nhanh và tôi tốt nghiệp đứng thứ hai trong lớp. 3 tháng sau, chúng tôi được gửi sang Việt Nam làm sỹ quan tâm lý chiến.

Tôi được phân về tiểu đoàn 203, sư đoàn không kỵ số 1. Đơn vị của tôi đóng tại Bình Phước (nay là tỉnh Bình Dương gần Sông Bé) cách biên giới Campuchia chừng 1 cây số rưỡi về phía tây nam. Đây là tỉnh nằm chắn ở cửa ngõ phía bắc Sài Gòn, cắt ngang con đường tiếp tế của quân đội Bắc Việt vào miền Nam. Vùng đất này bao phủ ba phần tư là rừng, dân cư thưa thớt, một nửa là người Thượng một nửa là người Kinh. Họ được dồn vào sống trong các áp chiến lược để tránh cho quân Bắc Việt tràn vào. Rừng cây ở đây gắn liền với quân du kích và quân đội Bắc Việt. Họ sống trong những cánh rừng rậm rạp, thoát ẩn thoát hiện. Thỉnh thoảng họ bất ngờ xuất hiện thực hiện các cuộc phục kích rồi biến mất, chúng tôi không bao giờ được phép ra ngoài sau 5h chiều bởi vì rất có thể sẽ biến thành mồi ngon cho các tay súng bắn tỉa. Các cánh rừng thót nốt bạt ngàn trải dài từ đất Campuchia sang là một nơi lý tưởng để quân đội Bắc Việt lưu trữ lương thực và thực phẩm nhằm tiếp tế cho Sài Gòn. Ở vùng đất này họ thường luồn sâu vào đất Campuchia rồi nhân lúc đêm tối, họ đưa lương thực thực phẩm vào nội đô Sài Gòn. Ở đây ngày nào cũng có súng nổ, ngày nào cũng có người chết. Cái chết như rình rập khắp nơi.

Tôi được giao nhiệm vụ làm thông dịch viên, nhiệm vụ của tôi hàng ngày là ngồi trên trực thăng bật loa phóng thanh kêu gọi quân Bắc Việt ra đầu hàng. Máy bay của chúng tôi bay lượn trên các áp chiến lược suốt cả ngày. Chúng tôi vứt hàng xấp truyền đơn (chúng tôi gọi đó là giấy toalet của cộng sản) lên các áp chiến lược nằm rải

rác xung quanh. Những câu nói được thu sẵn vào băng ghi âm đọc lải nhái hàng ngày và nó ăn sâu vào trong đầu tôi đến tận bây giờ. Thực lòng tôi biết công việc buồn tẻ đó chẳng có bao giờ có hiệu quả, chưa bao giờ chúng tôi kêu gọi được một người lính cộng sản nào ra chiêu hồi được. Không khí ngột ngạt đè nặng lên mỗi chúng tôi, chúng tôi sợ chết, cái chết đe doạ rình rập quanh chúng tôi, tất cả người dân ở đây người nào cũng có thể là cộng sản, từ đứa trẻ lên sáu bảy tuổi, đến các cụ già bảy tám mươi. Họ nhìn chúng tôi bằng những ánh mắt chẳng có nhiều thiện cảm. Tôi rất sợ những ánh mắt đó.

Một ngày mưa mửa, mưa tầm tã cả tháng trời. Tôi chỉ còn ba tháng nữa là hết hạn quân dịch. Cả đám lính chúng tôi nằm bếp dí trong doanh trại đêm từng ngày để trở về. thì nhận được tin từ một tinh báo là quân đội Bắc Việt đang đưa một số lượng lớn lương thực sang Campuchia và tìm đường cách đưa vào SG. Cả đơn vị được huy động tối đa, tất cả các máy bay trực thăng được lệnh bay khẩn cấp sang bên kia biên giới Campuchia. Chúng tôi được thả sâu và chìm nghỉm trong cánh rừng thốt nốt bạt ngàn. Cả trung đội được tách thành hai hướng dò dẫm tiến lên từng bước một về phía mục tiêu. Không khí như căng ra, chỉ có tiếng nước mưa rơi thẳng thớt. Bất chợt “ầm, ầm”. Chúng tôi vấp phải mìn nhảy, xác người văng tung, tiếng kêu hoảng loạn. Cả đám nằm căm mặt xuống đất. Súng nổ. Chúng tôi gấp phải sự kháng cự quyết liệt của quân Bắc Việt. Chúng tôi không nhìn thấy họ, chỉ thấy các họng súng đỏ lòm lập loè trong mưa, tiếng súng AK tắc một, tắc một đanh thép. Họ không đông nhưng lại có địa thế tốt và rất kiên cường, cả bọn chúng tôi nằm chết gí tại chỗ không tiến lên được. Một số bị thương kêu la thảm thiết. Thăng bạn nằm ngay cạnh tôi bị ngay một phát đạn vào giữa mặt xuyên ra đằng sau gáy miệng rộng như cái bát chét tại chỗ. Máu hoà lẫn với nước mưa chảy xối xả tràn vào người tôi. Nỗi sợ hãi tràn ngập, tôi như ngừng thở, chân tay tôi đờ ra, không cử động được. Tiếng đạn súng bay chiu chiu quanh mình găm đầy vào các thân cây thốt nốt. Sỹ quan chỉ huy giàm lên trong máy bộ đàm, các trực thăng được lệnh bắn hết số rocket mang theo, các súng máy bắn xối xả sỏi tung cả một vùng rừng rộng lớn. Tiếng mưa gió giàm thét, tiếng

rocket, tiếng súng máy, tiếng người bị thương kêu la, tai tôi như ù đi không nghe thấy gì nữa, nỗi sợ hãi đã ăn sâu vào tâm khảm của tôi đến tận bây giờ. Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi đặt chân vào đất Campuchia.

Trận đánh kết thúc, chúng tôi cướp được 6 nghìn tấn lương thực, chủ yếu là gạo vào một số nhu yếu phẩm. Không tìm thấy được xác của một quân Bắc Việt nào, có lẽ họ đã đưa đi hết, chỉ bỏ lại là một số súng ống và quân trang. Chúng tôi không biết được họ có bao nhiêu người nhưng họ đã kìm chân được chúng tôi hàng tiếng đồng hồ trước khi chúng tôi có thể chiếm được. Chúng tôi có luật là sau mỗi trận đánh mỗi người có quyền chọn một trong các chiến lợi phẩm thu được để làm kỷ niệm. Trong đám chiến lợi phẩm đó, tôi đã tìm được một quyển sổ nhật ký nhỏ của một chiến binh Bắc Việt, cậu ta còn rất nhỏ, chỉ khoảng 16 tuổi. Cuốn nhật ký màu hồng, viết rất đẹp, chủ yếu kể về cuộc sống của dân thường, nỗi nhớ quê hương, nhớ cha, nhớ mẹ. Tình yêu quê hương và căm thù quân xâm lược. Tôi chợt nhận ra rằng tại sao mình có mặt ở đây, trên đất nước này? Bắn giết, cướp bóc để giành được cái gì? Đất nước này là đất nước của họ, mảnh đất này là mảnh đất của họ. Chúng tôi, những chàng trai của một nước Mỹ hùng mạnh xa xôi đến và gửi xác tại mảnh đất này vì cái gì? Chúng tôi đã biến thành quân xâm lược trong lòng họ. Tất cả như quay cuồng trong đầu tôi, nỗi ám ảnh về cái chết của cậu bạn thân với cái đầu vỡ nát đã ám ảnh tôi đến suốt cuộc đời.

Sáu tháng sau tôi được về nước, với cuốn nhật ký trong hành trang. Tôi về nước với nỗi sợ hãi ám ảnh về chiến tranh, chỉ nghe tiếng xe hơi nổ máy tôi cũng nắm rạp xuống mặt đường. Tôi đã phải trải qua rất nhiều nghề để kiếm sống, từ chặt cá biển đến làm nghề đầu bếp. Trong lòng tôi lúc nào cũng nung nấu một ngày nào đó tôi sẽ trở về Việt Nam, tôi sẽ trao tận tay người chiến binh Bắc Việt đó cuốn nhật ký này. Tôi rất muốn gặp họ bằng xương bằng thịt, những con người trong trận đánh ngày đó đã làm thay đổi cuộc đời tôi.

30 năm sau...

Tôi trở lại Việt Nam vào một buổi trưa hè nắng chói chang. Cái nóng hầm hập của Việt Nam sao bao nhiêu năm đợi chờ đã đến. Tôi đến lần này với tư cách là một chuyên gia về ERP JD Edward. Tôi đến làm việc với các lập trình viên của công ty FPT-Soft. Họ là những chàng trai sinh ra sau thời chiến. Trẻ tuổi và nhiệt tình. Họ chưa bao giờ đi qua chiến tranh, chưa bao giờ phải đối diện với cái chết như cha anh của họ. Họ cảm nhận về chiến tranh chỉ qua những trang sách và lời kể. Tôi không muốn kể cho họ nhiều về quá khứ mặc dù họ rất háo hức được nghe, được biết. Trong hành trang của tôi lần này vẫn có cuốn sổ nhật ký, tôi sẽ tìm cách trao trả lại cho chủ nhân của nó. Tôi đã gìn giữ nó như một người bạn thân. Không ai biết tôi có nó, tôi cũng có thể quên nó đi nhưng nó vẫn tồn tại trong tôi và tôi không làm sao quên được. Tôi muốn quên quá khứ, tôi muốn quên chiến tranh. Tôi phải trả lại quyền nhật ký này cho họ. Chỉ có cách đó mới làm cho cuộc sống của tôi bình yên.

Tôi đã kể câu chuyện này lại cho cậu bạn trẻ cùng làm việc với tôi. Cậu ta rất quan tâm và hứa sẽ giúp đỡ tôi làm việc đó. Vài hôm sau, tôi có gặp ông giám đốc FSOF, người có vẻ như là có thế lực nhất ở đây, tôi nghĩ thế. Ông ấy rất vui vẻ nhận lời giúp tôi vào hứa sẽ đưa đến tay người thân của họ. Tôi tin ông ta, tôi tin họ, những người Việt Nam trẻ tuổi. Tôi cảm thấy trong lòng rất thanh thản.

Viet Nam, tôi rời nơi này sau một tháng làm việc tại đây. Việt Nam sau 30 năm đã thay đổi rất nhiều. Một thế hệ trẻ đã và đang cố gắng khẳng định mình, một công ty đang cố gắng vươn lên mạnh mẽ cũng giống như cha anh họ xưa kia đã sống và chiến đấu ngoan cường. Tôi rất cảm phục họ và cũng rất biết ơn họ. Họ đã giúp tôi quên đi quá khứ, quên đi những gì đau buồn để có thể sống thanh thản tiếp những ngày sau.

Tôi sẽ rất nhớ Việt Nam, rất nhớ các bạn. Nhất định một ngày nào đó tôi sẽ quay trở lại.

Thay cho lời kết: Chủ nhật tới (17-Aug) chi đoàn FSOF sẽ đưa cuốn sổ nhật ký của người chiến sỹ đó về quê ông, đâu tận Thái Bình hay Hưng Yên gì đó. Cả chi đoàn đều rất háo hức được nhìn thấy ông

bằng xương bằng thịt. Chúng tôi đã liên lạc với đại diện hội cựu chiến binh và các quan chức địa phương hai nơi và được hướng dẫn rất tận tình. Trong thâm tâm chúng tôi, những người FSOFT, chúng tôi chỉ mong muốn được góp một phần nhỏ bé của mình để xoá tan đi những vết thương của chiến tranh, nối liền những tâm hồn của hai dân tộc.

GÓC NHỎ ĐỊNH MỆNH

Lý Tuấn
Công ty Truyền thông FPT-HCM

Mọi người bảo rằng “góc nhỏ” ngay từ khi FSI chuyển từ tầng trệt lên tầng 1 của tòa nhà 41 đã có bao nhiêu lớp người ngồi tại “góc nhỏ” này đều phải ra đi. Nếu vía nhẹ thì chuyển sang chỗ ngồi khác trong FSI như: ThanhTT2, HuyHPA, ThiHNN, ThanhVK, BắcNT; còn vía nặng thì ra đi khỏi FSI như: ThaiPQ, TuanUK, Kim Loan, SonLT, và tôi (trước đó tôi ngồi chỗ khác, nhưng khi chuyển sang ngồi đây được hơn 7 tháng thì phải ra đi). Suy nghĩ của tôi đôi khi cũng theo duy tâm, nhưng ai mà lại cúng kiếng trong một môi trường tràn đầy số 0101. Hôm rồi “góc nhỏ” tôi có nhẫn những người ở lại cũng như những người mới đến rằng: “chắc các anh em phải cúng gì đó thôi, thì mới hy vọng ngồi đây lâu được”, quả y như rằng họ sắp phải ra đi qua một tòa nhà Công Nghệ mới của FIS-HCM ở phố Trương Định, và tôi bèn nghĩ chắc họ vẫn chưa cúng gì??!

Ý tưởng thành lập nhóm Networking hay nhóm Hỗ trợ giải pháp cho các đội kinh doanh như: FCO, FIS, FSI đã được Ban Giám Đốc FPT-HCM rất quan tâm và nhóm họp nhiều lần, nhất là lần họp Lãnh đạo đầu năm 2002 tại Long Hải có cả một tiểu ban công nghệ để đề ra kế hoạch xây dựng nhóm cũng như chọn lựa ứng viên cho người đứng mũi chịu sào của nhóm này. Qua nhiều lần chiêu dụ các nhân tài bên ngoài về đầu quân cho vị trí quan trọng này nhưng đều không thành công, đặc biệt có lần chị Thanh Thanh dám mạnh dạn thưởng cho ai tìm được người cho vị trí này sẽ được chị thưởng 2.000 USD tươi, thật là hấp dẫn nhưng đành phải bó tay.

Một ngày đẹp trời trung tuần tháng 9/2002, trong thời gian này FPT-HCM đang quá trình tái cấu trúc cùng với việc định hình Công ty Hệ thống Thông tin FPT chi nhánh Hồ Chí Minh, cũng là lúc tôi đang loay hoay không có việc gì làm. Anh Minh Sơn gọi tôi vào và nói: “anh đã suy nghĩ nhiều rồi chẳng có ai ngoài chú mà phụ trách nhóm Giải pháp Công nghệ đâu”. Theo đúng nguyên tắc tôi cũng

vòng vo đôi chút, nhưng vốn là người dễ thích nghi và ham cảm giác mới nên tôi đồng ý. Thê rồi anh Minh Sơn gửi cho tôi một danh sách gồm 19 người được dự định cho nhóm cùng một số thông tin cần thiết và yêu cầu tôi làm kế hoạch cho nhóm. Tôi bâng khuâng vài ngày không hiểu làm sao có thể xây dựng một tổ chức mới theo kiểu: “Bình mới rượu cũ” như vậy được. Hơn nữa, các con người kỹ thuật xưa nay vốn đặt cái tôi của mình lên hàng đầu nên thường thì rất khó ngồi lại với nhau trong những trường hợp như vậy, ấy vậy mà sepr giao tôi 19 anh em kỹ thuật từ các phòng FCO, FIS, FSI để xây dựng nhóm Công nghệ cho FIS-HCM. Mặc dù cảm thấy không hợp lý nhưng tôi cũng làm một kế hoạch cho nhóm như đúng hẹn.

Vào khoảng tháng 11/2002 như biết việc bố trí nhân sự trên không hợp lý, anh Minh Sơn quyết định tập hợp: SơnLH và ĐạiHC từ FIS cũ, HuyHPA và ThiHNN từ FSI, BắcNT từ FCO và cuối cùng là tôi để hình thành nhóm giải pháp. Nhóm giải pháp an cư tại một “góc nhỏ” của FSI (nay là FIS-12). Nói an cư chử thật sự chúng tôi vẫn ngồi đúng vị trí cũ của bộ phận trước đây, chúng tôi chỉ làm việc qua mail và nhóm họp một lần vào cuối mỗi tuần. Cũng nhiều lần sepr Minh Sơn giục tôi nói các anh em nên tập trung ngồi một chỗ, nhưng tôi thì lại nói với các anh em rằng: “các anh em cứ ngồi đúng vị trí cũ của phòng mình trước đây, đừng nên chuyên vị trí vội, vì phong thuỷ chưa tốt”, như đón biết tương lai sẽ còn thay đổi và chính bản thân tôi cũng rất rủi ro với vị trí này!? quả như rằng BắcNT sau khi chuyên từ FCO lên ngồi ở “góc nhỏ” này chỉ làm việc được một thời gian ngắn nhưng công việc không phù hợp, nên đã chuyển sang FIS-12 làm kỹ thuật triển khai; HuyHPA sau khi đỗ Trạng Nguyên FPT-HCM năm 2001 đã luôn tâm sự với tôi rằng: sẽ có một ngày Huy sẽ chuyên sang kinh doanh, như thời cơ đã đến từ một chuyên gia viết giải pháp giỏi HuyHPA chuyên sang làm kinh doanh ở FIS-12 như kế hoạch, đến đây ThiHNN là người duy nhất của FIS-HCM có thể đảm trách các công việc cài đặt và đào tạo cho khách hàng các hệ thống máy tính Mini IBM AS/400 cho FIS-12, nên anh HùngNT quyết định nhận ThiHNN lại, Khoảng gần Tết âm lịch cơ cấu tổ chức FIS-HCM đã định hình, SơnLH và ĐạiHC cũng thấy rủi ro cao của

nhóm giải pháp, nên xin được tham gia FIS-6 (tiền thân của FIS cũ) là nhóm triển khai các dự án công nghệ của FIS-HCM. Thế là nhóm sáu người chúng tôi rã đám, nhưng trong khoảng thời gian hơn 3 tháng (từ tháng 10/2002 – 01/2003), chúng tôi đã xây dựng cho các nhóm kinh doanh của FIS-HCM nhiều giải pháp khác nhau, nhưng với tôi dự án tư vấn: “Thiết kế chi tiết hạ tầng kỹ thuật trung tâm tích hợp dữ liệu Tỉnh Đồng Tháp” được xem là dự án mà nhóm giải pháp đã làm việc rất Team-Work và thành công nhất, chỉ trong vòng 1 tuần khách hàng yêu cầu phải hoàn thành hồ sơ tư vấn và bảo vệ trước hội đồng. Trước đây, Scitec nhận tư vấn dự án này nhưng do Scitec đã ngâm quá lâu làm chậm trễ tiến độ dự án, với sự tài ba của BảoNKQ khách hàng đã chuyển sang FPT nhưng nhờ Công ty Tư Vấn và hỗ trợ CNTT thuộc hội Tin Học Thành Phố đứng tên trong hồ sơ tư vấn. Đến giờ này, tôi vẫn nhớ như in từng giai đoạn của dự án này, có điều là hồ sơ dự án đã thiết kế hoàn thành nhưng nội dung thiết kế chưa được như ý muốn vì thời gian quá cấp bách.

Qua Tết âm lịch 2003, tôi vẫn tới với “góc nhỏ” loay hoay hỗ trợ các đội kinh doanh nhưng chủ yếu là FIS-11 với khối lượng công việc vừa đủ một mình hỗ trợ. Thế rồi tình hình Công ty EIS bắt đầu sa sút, kể từ khi chị VânHTC gia nhập FPT chất xám từ EIS bắt đầu đổ về FPT. Nhân cơ hội này, tôi tuyển được TrinhLTP, người đã có kinh nghiệm viết dự án nên trong khoảng thời gian ngắn TrinhLTP đã cùng tôi thực hiện một số dự án quan trọng của FIS-HCM. Cũng vào thời điểm này, qua một khách hàng thân thiết tôi tuyển được một chàng sinh viên SơnLT vừa tốt nghiệp loại giỏi (top 10) của khoa CNTT trường ĐHKT Tp. HCM. Tôi cũng không ngờ chàng sinh viên này làm việc cùng tôi chưa đầy một tháng mà đã tiếp cận công việc và lên giải pháp cho hầu hết các dự án tầm nhỏ và trung như yêu cầu của khách hàng, mà theo tôi các công việc như vậy các kỹ sư thông thường phải mất 2 năm mới đạt được. Như được ăn ý, bộ ba chúng tôi đã xây dựng giải pháp cho hầu hết các dự án của FIS-HCM, nhất là FIS-11, không biết các dự án này đến nay có kết quả tốt không? Nhưng đến hôm nay ba người chúng tôi mỗi người một ngã: SơnLT nhận được học bổng lấy Master của một trường Đại học ở Hàn Quốc,

nên đã xin nghỉ từ 01/07/2003 để 15/08 này nhập học, TrinhLTP vẫn tiếp tục công việc viết giải pháp như đã chọn, còn tôi, một người đáng bị trách, sau khi nhận được các thông tin tuyển cán bộ quản lý cho FOX, tôi phải đành gác lại các công việc làm cán bộ công nghệ, và tư vấn giải pháp để chọn một công việc mới làm quản lý cho một bộ phận kinh doanh các dịch vụ Internet cho Doanh nghiệp của FOX. Chỉ biết rằng khó khăn và thách thức đang còn chờ ở phía trước, nhưng điều nghe có vẻ nghịch lý là đầu óc tôi như thanh thản hơn trong một môi trường đầy áp lực và năng động của công việc mới này.

Tôi không biết mọi người có quá thành kiến với “góc nhỏ” này hay không, nhưng với tôi lại có thêm một điềm báo trước khác mà lúc chia tay tôi mới được biết. Số là khi chia tay “góc nhỏ”, TrinhLTP có nói với tôi rằng: “người nào ngồi gần em một thời gian đều phải ra đi cả, anh là người thứ ba rồi đó”. Nghĩ lại việc ra đi của tôi là một điều tất yếu, bởi vì có những hai điềm báo trước. Không biết lần này rời khỏi “góc nhỏ” là điềm lành hay dữ?! nhưng trong thâm tâm tôi vẫn thầm cảm ơn người kế nhiệm.

HỒI ỨC

Nguyễn Thị Thu Hằng
Công ty Hệ thống Thông tin FPT-HCM

Tôi yêu FPT không phải vì nơi đó xinh đẹp hay xấu, giàu mạnh hay nghèo khổ, mà tôi yêu FPT vì tôi đã có mặt ở đó sống, làm việc cùng chia sẻ vui buồn, sướng khổ vinh nhục cùng với các cộng sự. Thiếu sự liên đới khăng khít đó, chắc chắn tính yêu của tôi dành cho công ty sẽ dở dang và tàn lụi.

Lúc còn là đứa bé lên bảy, tôi còn là một cô bé thỉnh thoảng theo mấy đứa em lên núi nhặt củi, chiều về nô đùa với mấy đứa bạn cùng trang lứa. Ở đó không có những cảnh náo nhiệt của nơi đô thị phồn hoa của đất Hà thành thật hiếm khi nhìn thấy một chiếc xe gắn máy, nhưng tôi hạnh phúc thật nhiều, nơi đó cách Hà Nội 150 cây số đường xe chạy được gọi là Thị trấn Rừng Thông.

Hai mươi mốt năm sau, năm 2002 tôi đi trên chiếc xe gắn máy không phải thuộc loại đắt tiền nhất nhưng cũng thuộc loại thời trang lúc bấy giờ và phải mất nửa giờ đồng hồ hàng ngày để đến chỗ làm cùng với căn hộ mới mua diện tích gần 100 mét vuông. FPT đã thay đổi thế giới của tôi.

Tôi đã phải sống như bao người dân ở miền quê Thanh Hoá, nơi đa phần cuộc sống dựa chủ yếu vào nông nghiệp cộng với cơ chế bao cấp, nền kinh tế kém phát triển của thập niên 80, cái đói nghèo luôn vây quanh chúng tôi. Bạn bè, người thân cũng dần dần ra đi với niềm tin một tương lai sáng lạn. Rồi ngày đó đã đến, tôi cũng theo cơn lốc của một cơ chế mới, mưu sinh lập nghiệp, dòng xoáy những chuyển biến của đời sống kinh tế đã cuốn tôi đi.

Khi tôi dần thân trên chặng đường của mình, tôi có biết được những rủi ro, gian khổ mà tôi sẽ đương đầu khi mà một thân một mình nơi đất khách quê người? Nếu như tôi biết được những vấn đề đặt ra phía trước phúc tạp và cam go đến thế, thì tôi sẽ chẳng bao giờ hành động như thế bằng tinh thần, nhiệt huyết và ý chí cao như những năm đầu của thập niên 90. Tôi có thể cảm nhận được niềm tự

hào dâng tràn của những người đồng hương, cùng bạn bè trang lứa trước đây về những thành công họ đạt được – cuộc sống gia đình hạnh phúc với nguồn thu nhập ổn định nếu không nói là khá giả – Thế mà cuối cùng, tôi đã dám liều mình bước vào cuộc bon chen này. Làm sao tôi có thể hy vọng tồn tại để mà cạnh tranh với những con người từng trải, củng cố thêm là những mối quan hệ xã hội chắc chắn được chứ? Tôi đã không nghĩ đến những điều này, tôi chỉ muốn ra đi để chạy trốn cái nghèo. Phải thay đổi cuộc sống hiện tại – tôi tự nhủ.

Tôi vẫn tiếp tục và quên đi những khó khăn ở phía trước, sự thúc đẩy của bản năng mạnh mẽ hơn sự kiềm chế lý trí. Một khi đã lao mình vào, chúng tôi bị cuốn hút ngày càng sâu hơn vào cái gọi là cơ chế thị trường, sự cạnh tranh gay gắt giữa các công ty. Tôi phải học hỏi từ những đồng nghiệp có kinh nghiệm và điều kiện thuận lợi hơn tôi, đương đầu với sự cạnh tranh của các đối thủ ở mặt trận công khai do các nhân vật có thế lực hậu thuẫn. Bước đầu chúng tôi giải quyết vấn đề bằng cách làm đại lý độc quyền cho Olivetti (12-1990) – máy mác cao duy nhất trên thị trường lúc đó – chỉ để phát hiện rằng thị trường Việt Nam có nhiều khách hàng cần sản phẩm cao cấp hơn, có thương hiệu nổi tiếng hơn, mặc cho giá cao một chút, điều này dẫn đến những thất bại đáng tiếc trong một số gói thầu lớn, bất lợi vô tận và cuối cùng là sự kiện Chính phủ Mỹ bãi bỏ cấm vận Việt Nam (1993). Chúng tôi nhận ra rằng trong tương lai mình phải đối đầu với cái công ty xuyên quốc, các tập đoàn và trước mắt là các công ty lớn của Mỹ và Singapore. Chấm dứt điều này, trước mắt chúng tôi liên kết với IBM cho ra đời một hình ảnh mới với IBM PC nổi tiếng, máy AS/400 và RS/6000 công nghệ rất cao. Cứ thế vượt qua được một khó khăn thì chúng tôi lại phải đương đầu với một khó khăn khác lớn hơn nữa, có lúc tưởng chừng như vô vọng.

Tôi đã học được một số bài học đáng giá trong những năm dài làm nhân viên bán lẻ các sản phẩm thiết bị máy tính và văn phòng. Không bao giờ ngừng học hỏi bởi vì tình thế tiếp tục đổi thay và tôi phải điều chỉnh những chính sách riêng của mình. Tôi có lợi thế là được sự giúp đỡ nhiệt tình từ nhiều lãnh đạo học rộng, kinh nghiệm

nhiều và bị cuốn hút bởi những ý tưởng mới lạ chứ không hề bị chúng mê hoặc đó là anh Tuấn Hùng, anh Lê Văn Phát, chị Bạch Diệp. Chúng tôi trao đổi những quyển sách chuyên đề, các tài liệu hướng dẫn và các đề tài chuyên môn mà chúng tôi đã học khi chúng tôi khởi sự, chúng tôi không lường trước được hết khó khăn nêu vô tư, song chúng tôi đã được cứu nguy bằng cách thận trọng với những ý tưởng cần được thăm dò hay kiểm nghiệm trước khi thực thi chúng.

Tôi và các đồng nghiệp đã rèn tính đồng đội dưới những áp lực khắc nghiệt này. Trong những tháng ngày căng thẳng liên tiếp, chúng tôi phải đặt cuộc sống của mình vào tay nhau. Chúng tôi tin tưởng lẫn nhau, biết được mặt mạnh mặt yếu của nhau và dung thứ cho nhau. Chúng tôi không thực hiện bất kỳ một gian dối để được lòng khách hàng. Nhiệm vụ chúng tôi là phải phục vụ khách hàng hết mình, chân thành và tôn trọng nhằm thực hiện những gì để FPT có thể tồn tại với tư cách là một công ty tin học có tên tuổi ở thành phố Hồ Chí Minh.

Tôi may mắn có được những người đồng sự vững mạnh để chia sẻ quan điểm chung. Họ là những người có năng lực biết theo đuổi những mục tiêu chung. Trong đội ngũ nòng cốt cùng sát cánh bên nhau hơn 5 năm qua, chị Bích Liên và Xuân Quyên là những người nổi bật hơn hẳn tất cả họ đều có tuổi lớn hơn tôi và không ngần ngại nói cho tôi biết những gì họ nghĩ, nhất là khi tôi phạm sai lầm. Họ giúp tôi giữ được sự khách quan và có cân nhắc, cứu tôi thoát khỏi bất kỳ tai ương nào của chứng ỷ lại và tính nhân mãn, cái mà nhân viên làm việc lâu năm mắc phải.

Khi tôi vào làm việc tại FPT năm 1997, tôi không biết nhiều về cách điều hành một dự án hoàn chỉnh, thậm chí nghệ thuật bán một món hàng. Tất cả những gì mà tôi có chỉ là ước muốn cháy bỏng nhằm thay đổi cuộc sống tốt đẹp hơn và lo cho gia đình sau này. Để làm điều đó tôi phải cố gắng phục vụ khách hàng và không ngừng học hỏi các đồng nghiệp nhằm đạt được chỉ tiêu doanh số công ty đề ra dù có cực khổ cở nào. Khi đã đạt được điều này rồi, tôi phải giữ sự ủng hộ của họ và của lãnh đạo nhằm tiếp tục nhiệm vụ chưa hoàn thành của mình.

Chúng tôi học hỏi trên công việc và đã học nhanh chóng. Nếu có một công thức nói về sự thành công của chúng tôi, thì đó chính là chúng tôi luôn luôn học hỏi cách để làm cho mọi việc trôi chảy hoặc cách làm cho chúng hoạt động tốt hơn. Tôi chưa bao giờ là tù nhân của bất kỳ học thuyết nào, luôn vận động và tuỳ theo từng môi trường mà có những đối sách thích hợp, đó là phương châm sống của tôi. Những gì dẫn dắt tôi chính là lý luận và thực tiễn, thử nghiệm đầy cam go mà tôi áp dụng cho mỗi lý luận hay kế hoạch là nó có hoạt động tốt không? Đây chính là sợi chỉ đỏ xuyên suốt trong những năm làm việc ở công ty này. Nếu kế hoạch này không thực tế, hoặc cho ra kết quả tệ hại thì tôi sẽ không tiếp tục phí nhiều thời gian và tiền của cho nó. Hầu như tôi không bao giờ sai lầm lần thứ hai và cố học hỏi qua những sai lầm mà người khác đã mắc phải.

KOTEX

**Đặng Thị Minh Hậu
Công ty Truyền thông FPT-HCM**

Kotex ở đây được hiểu là Kotex như đúng khái niệm mọi người vẫn nghĩ về nó. Nhưng là chuyện website.

Lời nói dối chân thật

Chúng tôi nhận được thông tin là khách hàng, công ty quảng cáo MT, muốn gặp chúng tôi để tiến hành làm dịch vụ. ChungTQ và tôi lên đường.

Sau khi chờ thang máy ọc ạch leo lên lầu 3, chúng tôi ghé vào văn phòng MT. Vì là một công ty quảng cáo nên cách bài trí của MT cũng rất đẹp. Đập vào mắt chúng tôi là hình ảnh báy may hãng AirFrance lượn mấy vòng qua vòng 2 của một quý cô. Tôi chẳng hiểu cơ trưởng có đang bay vào đường cấm không. Chịu.

Tiếp chúng tôi là 2 người nước ngoài và nói 2 ngôn ngữ khác nhau. Một cô người Hoa nói tiếng Việt và một cô người Malaysia thì nói tiếng Anh. Họ yêu cầu chúng tôi thiết kế một website cho tuổi teen, thật xì tin, thật cool, và ... phải thật đẹp. Nói chung là nhiều yêu cầu. Nhân vật chính là Kotex. Ghi chép tất cả yêu cầu của khách hàng xong, chúng tôi thấy đã hòm hòm thì cô Malay hỏi:

- Khi nào thì gửi cho bọn tao giải pháp thiết kế web? Bọn tao rất cần.

- 4 ngày được không?

- Không, sớm hơn. Tao muốn ngày mai cơ.

- Ok, ngày mai bọn tao gửi cho mày.

- Thế à, bọn mày có chắc là làm được không đấy? Tao chưa thấy ai hứa với tao là hôm sau có được giải pháp đâu.

Bọn tôi vẫn cười và bảo, không sao đâu. Vừa về đến văn phòng, hai đứa chia nhau công việc để làm. Tôi tự nhận các công việc liên quan đến xây dựng nội dung, cấu trúc và Sitemap, Chung sẽ là người viết giải pháp. Oái ăm thay cái Kotex này chẳng giống như các sản

phẩm khác, viết nội dung thế nào bây giờ. Tôi phải đóng vai một chị Thanh Tâm bất đắc dĩ làm phỏng vấn bất kỳ chị em nào chạy qua chạy lại để hỏi xem cái hồi chip hồi áy chuyện tình cùm thế nào, ngày ấy làm sao, có sợ hay không... Xong phỏng vấn tôi cũng biết nhiều chuyện bí mật của các bà các cô. Còn Chung thì nhìn tôi: Khiếp, chưa bao giờ Chung dám nhận một ngày đâu đây. Lúc đó cũng nói thế hi vọng nó bảo thôi cứ từ từ. Ai dè nó gật đầu cái rụp!

Nâng niu đàn chim Việt

Thiết kế cho web cũng có cả một đồng chuyện. Thôi thì đủ cả hoa, lá, chim, bướm bay lượn àm àm trên website. Của đáng tội, cái tên Kotex nó gọi cảm quá và giàu tưởng bở quá nên các chàng trong phòng tha hồ mà tán. Mà toàn là tán bậy. Có lần tôi rủ các anh kỹ thuật sang Kotex, dụ dỗ mãi là có quà đấy anh ah, đi cùng với em nhé. Các lão ấy nghe là có quà thì sung lăm, đòi đi ngay. Nhưng có đứa nào ngu gì nhìn thấy kẻ khác được quà mà mình thì không được nên chúng nó chơi xỏ: Thế ông lấy quà đấy về để dùng ah?. Mặt hán tiu nghiu nhưng vẫn cố vót váy: “Thì tao lấy về... cho cháu 3 tháng tuổi dùng cũng được chứ sao” Đúng là: mới có sung chứ chưa có sướng!

Lúc nào nhắc đến Kotex là các gương mặt lại rạng rỡ và trí tưởng tượng lại bay bổng. Sáng tác, ta phải sáng tác. Đúng, chúng ta tranh nhau sáng tác. Tuy nhiên, lịch sử Copyright phòng tôi sẽ nhớ mãi một câu của HungVY: “Kotex-Nâng niu đàn chim Việt”

Lúc nghe câu này tôi nghĩ lão nhảm vì ai lại dùng là chim được. Lão được dịp cười hề hả: Giời ơi em ơi, trong miền Nam thì là chim đây. Còn cái nghĩa kia của em thì dùng từ khác cơ, có 2 chữ cái thôi và cũng bắt đầu bằng “C”. Hết!

Phần thứ III

FPT NHÂN

NGƯỜI BẠN CÙNG BÀN

Bùi Quang Ngọc
Phó Tổng giám đốc FPT

Chắc không nhiều người FPT biết được rằng, TGĐ Trương Gia Bình của chúng ta là bạn học phổ thông cấp 3 với tôi. Hơn thế nữa trong suốt mấy năm học chuyên toán Chu Văn An, tôi và Bình ngồi cùng bàn, chỉ có hai người ngồi vào cái bàn ở cuối lớp. Bài viết này tôi xin kể về bạn ấy, một người bạn thời phổ thông không chỉ của tôi mà còn là bạn học của anh em Bùi Bình Thuận (FSM) và Bùi Việt Hà (GD trung tâm Đào tạo FPT trước kia). Cả bốn chúng tôi ở cùng một tổ. Tất cả chúng tôi là cựu học sinh chuyên toán Chu Văn An khóa 1970-1973. Câu chuyện bắt đầu từ khi chúng tôi cùng học với nhau khi còn bé.

Thuở học sinh

Chúng tôi học với nhau từ bé, năm lớp 2 (năm học 1964-1965) tại trường Phương Đông. Ngày ấy chúng tôi cùng phố Thợ Nhuộm. Nhà tôi số 91, nhà Gia Bình ở số 86, chính là trụ sở của Sở Y tế HN (bố Bình là bác sĩ Trương Gia Thọ, vốn là một bác sĩ nổi tiếng khi ấy). Tôi không còn nhớ dạo ấy chúng tôi học tập ra sao, ngoại trừ chuyện chơi cá cảnh. Chúng tôi thường cho cá vào lọ và mang đến nhà một bạn để cùng nhau ngắm. Trò chúng tôi thích nhất là chơi cá. Một cặp cá chơi được đưa vào cùng một lọ và chúng đánh nhau cho đến khi ngã ngũ thì chúng tôi lại tách chúng ra. Nhiều khi dùng gươong để cho con cá tự đánh với chính nó. Gia Bình cũng tham gia trò chơi cá.

Vào học kỳ 2 thì bọn Mỹ ném bom miền Bắc. Thế là chúng tôi chia tay nhau đi sơ tán về nông thôn. Mãi đến năm lớp 8 (cấp 3), chúng tôi mới gặp lại nhau, cùng được học ở lớp 8I trường cấp III Chu Văn An, lớp chuyên Toán HN. Chúng tôi học với nhau cả ba năm cấp 3. Không những thế, năm lớp 9 và năm lớp 10, chúng tôi cùng ngồi bàn cuối lớp, chỉ có tôi và Gia Bình.

Trong lớp có nhiều kiểu học, nhiều trường phái khác nhau. Dân chuyên Toán thường ít chú ý đến môn Văn cũng như các môn xã hội. Gia Bình lại là cảnh ham mê môn Văn. Mỗi bài luận Bình bỏ rất nhiều thời gian, nghiên cứu hàng đồng sách chuyên đề rồi mới bắt tay vào viết. Tôi và nhiều bạn thường sử dụng các tư liệu mà Bình đã mất công tìm kiếm, thậm chí bắt trước cả cách phân tích, bình luận của Bình. Các bài văn của Bình thường được được tham khảo mẫu khi trả bài. Bình hay nói về Triết học, trình bày các vấn đề dưới góc độ hoặc bằng ngôn ngữ Triết. Hồi đấy tôi chỉ thấy hay hay vì nó khác với những suy nghĩ tư duy thuần Toán, không biết rằng đó chính là biểu hiện của những phẩm chất lanh đạo mà sau này Bình mới thể hiện rõ.

Bình học toàn diện, thường xếp thứ hạng cao trong lớp. Một phần chữ Bình vào loại đẹp nhất lớp, hồi ấy điểm vở có hệ số 2. Chữ tôi lại xấu nhất lớp, có lần vở Lý được 4 điểm. Tôi chỉ hơn Bình mỗi điểm Toán nên chung cuộc điểm trung bình thường vẫn thấp hơn Bình. Thỉnh thoảng có tháng tôi cũng xếp trên Bình. Thường là tôi, Bùi Việt Hà (Giám đốc Trung tâm đào tạo khi xưa của FPT) và Bình được xếp đầu lớp.

Năm lớp 10, chúng tôi học tại nơi sơ tán của huyện Thanh Oai, Hà Tây. Đạo ấy ăn cơm tập thể vàng khè vì ngô nhiều hơn gạo. Có bận sau bữa cơm, nhiều bạn không ăn vì đi đâu đó, nhà bếp còn thừa rất. Bình đã biểu diễn sức ăn bằng việc lôi chai xì dầu ra làm 8 bát cơm B52 (một loại bát sắt của bộ đội, to gần bằng hai bát sứ) mà không cần tí thức ăn nào khác, trong sự thán phục tròn xoe mắt của cả lớp. Năm ấy Bình sắp 17 tuổi.

Đại học ở Liên Xô

Chúng tôi thi vào đại học kết quả tốt. Cùng với nhiều bạn trong lớp chúng tôi được tập trung lên trường ĐHKT Quân sự trên Vĩnh Phúc. Chúng tôi phải học tiếng Nga và Toán cật lực để sang Liên Xô học luôn vào năm thứ nhất. Hè 1974, hôm rời ga Hàng Cỏ đi tàu sang Trung Quốc, tôi nhớ nhiều bạn trong lớp có đến tiễn chúng tôi. Trong số đó có chị Trương Thanh Thanh, vừa mới từ Liên Xô về, mắt đỏ

hoe tiễn Bình lại sang Liên Xô học. Khi sang Liên Xô, chúng tôi mỗi đứa một nơi. Bình vào học khoa Cơ học trường Tổng hợp Matxcova, Việt Hà học Toán cùng trường với Bình, còn tôi học Toán ở Kisinhốp. Chúng tôi hay liên lạc với nhau qua thư từ. Các kỳ nghỉ đông, nghỉ hè tôi hay lên Matxcova thăm Bình và các bạn cũ 10I. Ở chơi hàng tháng là chuyện thường. Tôi học trượt băng, chơi khúc côn cầu ở sân băng trường tổng hợp Lômônôxốp. Tôi còn nhớ Bình và các bạn hay vặt táo xanh trên đồi Lê Nin để về ăn hoặc nấu canh chua.

Năm 1979 chúng tôi về nước. Bình được chọn làm chuyên tiếp nghiên cứu sinh. Tôi về dạy Toán ở ĐHBK HN. Rồi tôi được cử sang Pháp học nghiên cứu sinh. Cuối năm 1986, tôi về nước sau khi tốt nghiệp. Bình đã về từ năm ngoái và lập nhóm “Nhiệt và chất” ở Viện cơ, bắt đầu làm kinh tế. Thế rồi một tối đầu mùa hè năm 1988, Bình đến nhà tôi chơi (khi đó tôi ở trong ngõ phố Khâm Thiên). Trên cái sân gác tầng 2 thoáng mát, Bình say sưa nói về máy tính cá nhân và thuyết phục tôi tham gia nhóm của Bình để chuyển máy tính sang Liên Xô. Ngoài sự thân quen rất nhiều năm, Bình nhìn nhận tôi như một chuyên gia Tin học khi đó. Tuần lễ Tin học lần thứ nhất, Bình đến dự với một sự quan sát tìm tòi khác thường. Tôi nhận lời với Bình mặc dù cũng chẳng hiểu mọi việc sẽ ra sao. Chính Bình đã biến tôi từ một giáo viên, một nhà khoa học thành một nhà kinh doanh công nghệ và quản lý doanh nghiệp như hôm nay. Đây là câu chuyện 15 năm trước. Khi ấy chúng tôi mới 32 tuổi.

Ngày 13/09/1988, chúng tôi đón nhận quyết định thành lập FPT do anh Vũ Đình Cự, Viện trưởng Viện nghiên cứu công nghệ Quốc gia ký. Lúc ấy có 13 người sáng lập, con số trở thành một niềm mệ tín của FPT (mà cũng bắt nguồn từ Gia Bình).

FPT, những chặng đường

Buổi ban đầu cái tên FPT gắn với công nghệ thực phẩm. Việt Nam là nước nông nghiệp, Bình hy vọng vào các dự án viện trợ quốc tế trong lĩnh vực này. Đó cũng là xuất phát làm các đồ sấy khô của nhóm “Nhiệt và chất”. Nhưng doanh vụ lớn đầu tiên của FPT là đồi

máy tính Olivetti lấy các loại hàng của Liên Xô vốn rất quen thuộc với VN thời bao cấp. Có thể nói giai đoạn 1988-1991 là giai đoạn đổi hàng Liên Xô. Giai đoạn này dân Tin học chúng tôi chỉ tham gia hỗ trợ và nhen nhúc những bước đi ban đầu.

Giai đoạn 1991-1994 là giai đoạn tham gia thanh toán với Liên Xô (Nga) cho các công trình thủy điện, đồng thời Tin học đã là một hướng kinh doanh độc lập. Từ 1995, kinh doanh Tin học trở thành chủ đạo, các trung tâm định hướng kinh doanh ra đời trong FPT. Sau 10 năm thành lập, năm 1999, FPT chuyển sang toàn cầu hóa với việc tham gia xuất khẩu phần mềm. Năm 2002 chuyển sang Công ty Cổ phần và thực hiện thống nhất Bắc-Nam. Năm 2003 chuyển sang quy mô Tập đoàn với 4 công ty chi nhánh. Sau 15 năm, từ 13 người ban đầu, hôm nay FPT có hơn 1300 cán bộ chính thức (chưa kể số lượng công tác viên, sinh viên và thử việc). Năm 2002 doanh số FPT vượt 100 triệu USD. Năm 2003 tăng trưởng dự kiến không nhỏ hơn 70% với sự vươn lên trở thành nhà cung cấp điện thoại di động lớn nhất tại VN.

Ngôi vị thủ lĩnh

Nếu nhìn ở góc độ tổ chức, 15 năm qua đã có những mốc quan trọng và luôn gắn chặt với Bình trên cương vị thủ lĩnh của FPT.

Năm 1988: Gia Bình thành lập FPT và đi vào thị trường Liên Xô.

Năm 1992: Vượt qua đợt khủng hoảng đầu tiên trong FPT. Có những người tâm huyết và quan trọng đã ra đi, FPT thoát khỏi khủng hoảng trong gang tấc. Có lẽ đây là lúc Bình suy nghĩ nhiều về việc xây dựng một công ty dựa trên những con người tài năng nhưng phải biết đoàn kết cùng mục tiêu, cùng chí hướng.

Năm 1995: FPT thành lập các trung tâm hạch toán theo các hướng kinh doanh tích hợp hệ thống, phân phối, phần mềm.

Năm 1998: Sau 10 năm thành lập, FPT khẳng định vị trí số một trên thị trường Tin học của các ngành kinh doanh và cũng là nhà ISP đầu tiên của VN. Trong quãng thời gian này, Bình học hỏi rất nhiều mô hình tổ chức và quản lý của các công ty công nghệ hàng đầu, áp dụng những điểm phù hợp vào FPT. Nổi bật là việc lập và bảo vệ

kinh doanh, check point nhân viên, xây dựng một hệ thông tin bảo đảm kiểm soát hiệu quả kinh doanh (Balance và FIFA). Cũng mong muốn những kiến thức quản trị kinh doanh được phổ cập sâu rộng hơn trong các doanh nghiệp VN mà năm 1995 Bình thành lập khoa Quản trị Kinh doanh tại trường Đại học Quốc gia HN.

Năm 1999: Bước vào toàn cầu hóa với khẩu hiệu 528 nỗi tiếng, thể hiện một sự lạc quan có phần quá thái. FPT xuất quân sang Ấn Độ, Mỹ, thu nhập những nhân viên nước ngoài. Sự bay bổng cũng đem lại chút sảng khoái và giúp hiểu mặt đất, chỗ đứng của chúng ta được kỹ hơn. FPT cần có những kỹ năng quản trị cao hơn trong giai đoạn mới. Sau một năm làm việc không mệt mỏi, đầu năm 2000 FPT là công ty Tin học đầu tiên của VN đạt chứng chỉ ISO-9001. Năm 2000 triển khai thành công hệ kế toán Solomon theo chuẩn ERP quốc tế. Hệ FIFA/MIS của FPT trở thành hệ thông tin doanh nghiệp tốt nhất tại VN.

Sự phát triển liên tục của FPT đòi hỏi thay đổi cơ cấu và trang bị lý thuyết vững chắc hơn về hệ thống doanh nghiệp. Năm 2002, FPT trở thành Công ty Cổ phần, rồi tập đoàn hóa. Bình tung ra lý thuyết Fractal (tính bất biến của cấu trúc) và Leadership Building (kỹ năng lãnh đạo), phát động phong trào học tập các lý thuyết này trong FPT. Không nhiều cán bộ FPT hiểu được các lý thuyết này, cũng như vận dụng chúng có kết quả. Liệu lý thuyết đó có luôn đúng hay không, liệu nó có giúp FPT đương đầu được với mọi thách thức? Chúng ta hy vọng năm 2003 này cho những câu trả lời xác đáng với sự tăng trưởng vững chắc trên tất cả các hướng kinh doanh của FPT.

Phẩm chất lãnh đạo

Lãnh đạo FPT trong những năm qua, Bình có niềm tin vững chắc vào những giá trị mà FPT đã tích lũy được theo thời gian. Những giá trị đó rất nhiều cái xuất phát từ những ý tưởng của Bình. Nếu không hiểu FPT, hiểu những chặng đường FPT đã trải qua, thì cũng khó hiểu được những ý tưởng này.

Trước hết Bình nhìn nhận FPT như một nhà nước. Có đối ngoại, đối nội, có thông tin báo chí, có văn hóa, có kinh tế, có tinh thần, có

đoàn thanh niên, có phụ nữ, có thiếu niên nhi đồng (FPT Small). Bình học ở quân đội ở cấu trúc Fractal, ở tinh thần chiến tranh nhân dân. Bình thường xuyên tham khảo tư vấn các vị tướng quân đội, trong đó có Bác Văn. Thậm chí Bình học hỏi, quan sát cách dùng người của Bác Hồ. Thậm chí những nguyên lý của âm dương ngũ hành cũng được Bình áp dụng.

Như bất cứ phong trào hay tổ chức nào, việc tập hợp lực lượng, tập hợp các tài năng trong FPT được Bình đặt ưu tiên cao nhất. Xung quanh Bình là cả một đội ngũ cán bộ tâm huyết, cá tính, rất có năng lực và có nhiều thế hệ. Phải nói rằng, không có một đội ngũ như thế, FPT cũng không có được những thành tựu như ngày hôm nay. Họ cùng chung một chí hướng: xây dựng một FPT ngày càng phát triển, phát triển không ngừng. Nhiều người biết FPT đã có nhận xét: “Quái, sau bao nhiêu năm bọn chúng (FPT) vẫn ngồi được cùng nhau!”. Chắc hẳn năng lực lãnh đạo và phẩm chất, tài năng của Bình như thế nào mới có được một tập thể như thế. Ở nhiều nơi khác, sự phân rã đã đến ngay khi mới có chút ít thành công.

Bình là một nhà tư tưởng nhiều khi hơi có phần ngây thơ tin vào các tư tưởng ấy. Ví dụ như 528, như thác só chảy vào Việt Nam. Bên cạnh đó có nhiều tư tưởng được minh chứng qua thực tế, ví dụ như gene công ty. Thậm chí Bình mong muốn có được bản đồ gene của FPT. May hôm nay Bình hì hụi phác thảo các chuỗi phân tử đầu tiên của bộ gene này. Có những tư tưởng được chuyển thành lý luận, thành quy trình như Leadership Building, đang được áp dụng có kết quả trong thực tế.

Bình rất ham học hỏi. Từ một nhà khoa học được đào tạo ở môi trường Xô viết, ngày nay Bình là một nhà doanh nghiệp hàng đầu tại VN, cùng nhiều hoạt động xã hội khác. Cách học là qua sách vở, là tự học, là học qua thực tiễn, qua tham khảo các doanh nghiệp, tổ chức khác. Tóm lại, học qua bất cứ môi trường nào miễn có kết quả cho FPT. Việc check point là một ví dụ học hỏi từ một doanh nghiệp Mỹ.

Bình có tài thuyết khách. Khi Bình nói về một vấn đề nào đó, tư tưởng chung thế giới không thể khác đi được. Nhiều khi người nghe

bị thuyết phục không phải vì bản chất của đề tài mà là do cách thức thuyết phục của Bình. Kiến cũng phải bò ra nghe. Nhiều người tin và làm theo, dù nhiều cái Bình nói đâu có đúng, đâu có đơn giản, đâu có dễ thực hiện. Họ biết hoặc nghi ngờ nhưng vẫn nghe Bình thuyết phục và làm theo.

Cuối cùng là phẩm chất kiên trì đeo đuổi mục đích đặt ra, xử lý bằng được mọi khó khăn trở ngại, lôi kéo, áp lực mọi người cùng thực hiện. Một phẩm chất mà nhiều nhà lãnh đạo không có.

Rất thích hội hè, với FPT dường như là chưa đủ, Bình còn nhiều đam mê khác. Nào lập trường Quản trị kinh doanh, nào Hội doanh nghiệp trẻ VN (mà Bình có còn trẻ nữa đâu), rồi Hiệp hội các nhà sản xuất phần mềm VN. Đâu Bình cũng nổi trội vai trò dẫn dắt, cung Chủ tịch.

Bình có nhược điểm nào không? Có đây. Đó là sự cả tin. Cả tin vào một số giá trị không thực tiễn, cả tin vào sự chung lý tưởng, chung mục đích của tất cả nhân viên dưới quyền, cả tin vào một số người mới tiếp xúc. Đôi khi cũng phải trả giá vì sự cả tin ấy. Còn một vài nhược điểm khác nữa nhưng nói ra e làm lạc chủ đề của bài viết.

30 năm trôi qua. Bạn tôi thay đổi rất nhiều. Hy vọng với lớp 10I chúng tôi, sự thay đổi không đáng là bao. Hy vọng với tôi, Bình vẫn là người bạn cùng bàn năm xưa. Và với Thầy chủ nhiệm Đào Thiện Khải, Bình vẫn là một trò ngoan.

ANH HAI

**Nguyễn Văn Lộc
Công ty Phân phối FPT**

Anh được tiếng là ga lăng ở FPT. Vì nhiều lý do, nhưng có mấy lý do chính như: anh giàu, anh ăn nói rất có duyên và đặc biệt là tài kể chuyện cười. Chuyện vớ vẩn đến mấy nghe anh kể vẫn thấy rất buồn cười.

Chính vì vậy mà chúng tôi rất hay “rình” để đi ăn trưa cùng anh. Thứ nhất là được ăn ngon; Thứ hai là không phải trả tiền; Và thứ 3 là nghe chuyện vui vẻ suốt cả bữa ăn.

Một lần, anh rủ chúng tôi vào khách sạn Hà Nội ăn trưa. Cả lũ thay nhau gọi hết mấy món đặc sản, sung sướng lắm. Riêng anh gọi cháo trắng và một bát súp. Cả bọn tưởng anh hồi này “thất đức” quá nên phải tạm thời ăn chay. Nghĩ thầm vậy nhưng kệ, ông ăn chay thì ăn, tụi này tranh thủ kiếm thêm tí chất tươi đã.

Bát đĩa lách cách, mùi thức ăn thơm lừng, anh gọi cháo nên có trước, ăn gần hết bát cháo thì cô phục vụ bê xúp đến. Đến gần anh, bỗng... tiếng anh thất thanh.

- Á, đau quá

Con giờ phục vụ ở khách sạn mặt tái xanh tái xám chút thì đánh rơi bát súp.

- Thôi chết, em xin lỗi

Anh điềm đạm bảo:

- Không sao, không phải lỗi tại em, tại anh đau răng, cần phải miếng sụn trong cháo.

Té ra là vậy. Nhân chuyện “bé cái nhầm” anh tranh thủ trong khi chờ bát súp nguội kể cho chúng tôi nghe chuyện天堂 công an phuờng anh nhầm vợ anh là Tây.

Anh kể: Một sáng chủ nhật, anh đang đi dọc phố ở khu Nam Thành Công mua mấy điều thuốc, bỗng thấy chú công an phuờng mặt mũi rất nghiêm trọng, đỗ xe bảo:

- Anh chúc về nhà cho em gấp, có chút việc muộn trình anh.

- Ủ, được rồi. Anh ra đầu ngõ mua bao thuốc, em cứ vào nhà trước, đợi một tí anh về ngay.

Mua thuốc xong quay về đã thấy ông em ngồi ngay ngắn trong nhà, có vẻ sốt suýt l้า.

- Có chuyện gì nào?

- Dạ, chuyện nhỏ thôi, nhưng mà không khéo thì chết em.

- Thế chuyện gì?

- Dạ, hình như anh cho người nước ngoài thuê nhà mà không bảo em một câu, các anh ở trên mà biết thì em không biết giải trình thế nào. Địa bàn do mình nắm mà ai đi ai ở chả quản lý được, đây lại hẳn là người nước ngoài thì khó ăn khó nói lắm.

- Chú chỉ khéo đùa, người nước ngoài nào? Làm gì có ai?

- Dạ, thì anh em họ báo là nhà anh có con mẹ Hàn Quốc, tóc vàng hoe, sáng nào cũng mặc quần soóc đi ăn phở. Cả ngày toàn kéo bạn bè đến xì xò tiếng Tây, tiếng Tàu suốt mà anh.

- Tây đâu mà Tây, bà vợ anh đấy. Đi gội đầu nghe mấy con ngoài hàng nó gá, nó tán, nào là da chị trắng... nếu để đầu kiểu Hàn Quốc thì hết chê. Thế là thành ra thế. Vói lại bà ấy đang học tiếng Anh nên có ông thầy đến nhà kèm mỗi tuần 3 buổi chứ bạn bè gì đâu.

- Thôi chết, chị nhà mà em lại cứ tưởng... May quá không thì chết em!

TÙNG “SAY”

Nguyễn Văn Lộc
Công ty Phân phối FPT

Làm FPT khá lâu, nghe mọi người gọi anh là Tùng “Say”, cứ mang máng mà chả hiểu sao lại thế. Mãi cho đến lần FDC đi nghỉ mát ở Hội An, nghe chuyện mọi người kể mới vỡ lẽ được phần nào.

Chuyến đấy, anh đi cùng vợ và hai con trai. Cả cái khu nghỉ mát rộng mênh mông chả có cái gì giải trí, ăn rồi tắm, rồi xuống bể bơi, rồi ăn rồi lại thế... Chán chết.

Hôm đầu, thấy anh cứ vật vờ quanh quẩn chỗ nhà ăn, tưởng anh đói hay thèm bia, thèm rượu, chúng nó mòi nhưng anh hiền lành cười... từ chối. Cái loại thức ăn đồ uống đấy... nhà anh thiếu gì.

Buồn chết đi được.

Chán chết đi được

Tí tị ti nữa thì anh kéo cả vợ con ngược ngay ra Hà Nội.

Suýt một chút thì cả kỳ nghỉ hè của gia đình anh hoá thành kỷ niệm buồn chán về Hội An.

Bỗng SonTT đi qua. Hoá ra thằng cha này chờ vợ con ngủ trưa hết mò xuống nhà bếp mua cà phê và thuốc lá. Thấy Tùng, gã gọi.

- Làm tí không anh

Tưởng chúng nó gọi nhau đi bù khú ở đâu cả lũ ngồi chờ đi ké.

- Làm thì làm, nhưng mà đ. đủ chân

- Thiếu gì, đέ em gọi Bác “Hồ”... (Trí Luân) và lão Dương (chồng Oanh Béo)

- Ôn, quá ôn! Không thể thì biết làm gì bây giờ. Nhưng mà có tools không?

- Thiếu gì - SonTT vừa nói vừa móc móc trong túi quần đùi ra một bộ bài.

Té ra là hội này rủ nhau tá lá.

Đánh đậm một chap, Tùng vẫn thua như nhiều lần khác. Tuy vậy mặt mũi không hiểu sao lại rất hớn hở, có vẻ như còn vui hơn cả

thăng thăng bài nữa. Bên cạnh, lão Dương nhà Oanh đang lầm lì nhăn nhó tính toán. Cả lũ lắng nghe đoạn đối thoại của hai lão.

- Nay, ông mà cứ nghĩ lâu là tôi ăn ngay đây nhá.
- Ăn thế đ. nào được, vấn đề là vừa rắn vừa giữ được bài.
- Ông cứ thử xem, có đánh ngay không thì bảo, còn nghĩ nữa là không tha đâu đây. Ăn xoay cũng ăn, ăn thêm cũng ăn. Miễn là ăn.
- Láo, này ăn thử xem.
- Đấy, nhá, đã bảo rồi mà. Thế là 2 con nhá, thôi có lên tí cho “làng” nhở, làm nốt con thứ 3 đi nhá.
- Mẹ, điên quá, bài tao bị trói hết rồi...

Cả lũ đây lại tiếp tục say sưa, Tùng lại tiếp tục thua và tiếp tục đưa lão Dương ra làm trò giải trí.

Nhiều ngày sau đây, cứ đều đặn sau bữa ăn là chúng nó lại tụ tập, lại vò đầu bứt tai tìm cách ăn của nhau và si vả nhau.

Một tuần sau, cả lũ kéo về Hà Nội, ai nấy mặt mũi tươi tắn và sảng khoái. Chúng nó lại hẹn nhau lần sau đi nghỉ ở đâu cũng phải rủ được đủ bốn chân, kéo không thì buồn chết đi được.

Tùng lại quay về với công việc thường ngày, bận rộn và chăm chỉ. Nếu ai đến FPT vào chiều thứ bảy hàng tuần sẽ thấy một gã mặt mũi hiền lành ngồi chờ ở sảnh, cứ thấy có tốp nào có 3-4 người đi qua lại hỏi: Chúng mày đi đâu đây, có thiếu chân không?...

Chắc có lẽ vì thế mà người ta mới gọi anh là Tùng “Say”

Bí chú: Ngoài lý do trên, nếu tìm hiểu kỹ thì còn rất nhiều lý do mà anh mang biệt hiệu Tùng “say” như:

- Uống rượu rất ít “say”. Nếu đã “say” thì không biết gì và không chịu trách nhiệm về hành động của mình (*nguyên văn lời anh nói*)
- “Say” công việc. Hiện nay Công ty đã nghỉ chiều thứ bảy nhưng riêng anh vẫn đi làm đều đặn đến 5h30 chiều thứ bảy.
- “Say” nhiều thứ khác. Ai muốn biết các thứ khác này là gì thì đến hỏi trực tiếp anh.

TRƯỜNG ĐÌNH ANH – THẦN TƯỢNG CỦA THẾ HỆ TRẺ

**Nguyễn Thu Huệ
Báo Chúng ta**

“Ai là thần tượng của em?” “Thế giới là Bill Gates còn Việt Nam là Đình Anh”, một sinh viên khoa CNTT đã trả lời anh Hưng đinh như vậy trong kỳ thi tuyển vào CLB tài năng trẻ FPT. Em cho biết, không những em mà còn khá nhiều bạn khác cũng có chung thần tượng là Trương Đình Anh - Giám đốc FPT Internet. Nhìn lại kho tàng văn hóa FPT, thật bất ngờ khi một người điển hình như Đình Anh lại không có nhiều “dấu tích” trong sử ký FPT và các ấn phẩm đã xuất bản. Nhân dịp lục tìm tài liệu để cung cấp cho đoàn làm phim FPT 15 năm, tôi tranh thủ phác họa lại vài nét từ những “góc khuất” rất riêng của anh như là một phần đa dạng trong văn hóa FPT, để lưu lại cho hậu thế kéo nhở mai một thì quả là phí phạm.

1. Cậu học trò cá biệt

Nghịch ngợm, ương bướng là bản tính của cậu bé Đình Anh. Tuổi mẫu giáo, cậu toàn trốn vào gầm giường mỗi sáng để khỏi phải đi học. Đến vỡ lòng thì bỏ học đi chơi, tự điền điểm 10 vào sổ để nộp cho bà ngoại lĩnh thưởng. Sự có mặt của cậu ở trường là điều đe dọa đối với giáo viên bởi họ không tài nào lường trước được điều gì sẽ xảy ra. Mỗi dịp có thao giảng hay có đoàn thi đua tới, các cô phải tìm cách mọi cách để cậu vắng mặt. Năm 10 tuổi, sang Moscow theo bố mẹ, cậu lại trở thành nỗi kinh hoàng của trẻ con Nga bởi nước da đen cháy và cái đầu đầy cháy rận... khiến mẹ phải “gọt trọc”. Trò chơi yêu thích nhất là “làm tướng”, luôn dẫn đầu các nhóm leo trèo đánh nhau đến nỗi lần lượt gãy hết tay này đến tay khác. Có đồ chơi hay bắt cứ đồ điện tử gì của gia đình, cậu cũng tháo tung ra, ghép nối linh tinh hết. Đến đại học, cậu vẫn là người “có vấn đề về tư tưởng” khi có những câu thắc mắc rất khác người, kiểu như “Nếu xã hội cứ phát triển thì Chủ nghĩa cộng sản không phải là mức cuối cùng mà sau đó

phải là gì nữa chứ?”. Cái gì cũng chỉ thích thể hiện cho thiên hạ thấy một lần rồi quay ngoắt 180o, nên từ một cậu sinh viên đứng đầu khóa 600 người năm thứ nhất, cậu đã trở thành kẻ suýt bị treo bằng ở năm cuối vì bỏ học nhiều quá (để đi gõ máy tính thuê).

Tính cách độc lập của cậu được hình thành nhờ quan điểm giáo dục cởi mở của gia đình. “Chúng tôi luôn coi con cái là một người bạn chứ không phải là một sinh vật để mình nhào nặn...”, mẹ cậu nói như vậy. Họ chỉ cho anh kinh nghiệm sống chứ không bao giờ bảo anh phải làm gì. Chính cách giáo dục đó đã hình thành ở anh sự tự duy độc lập, ham muốn tìm tòi, khám phá. Ngay còn bé tí, Đinh Anh đã dám phản đối lại rất nhiều “người lớn”, những người luôn thích ra lệnh “Phải làm cái này, không được làm cái kia” mà không chịu hiểu lũ trẻ. Cậu dám hành động theo suy nghĩ của mình, điều mà đứa trẻ nào cũng muốn nhưng rất hiếm đứa làm được. Không hiểu có phải vì thế mà cậu trở thành “Hoàng Tử bé”, thành thần tượng của chúng?

2. Chàng giám đốc trẻ nhiều tai tiếng

Trở thành Giám đốc khi mới 26 tuổi, dù lúc đó cả Trung tâm chỉ có 4 người nhưng Đinh Anh đã ngay lập tức gây sự chú ý của dư luận và thu hút được nhiều người ủng hộ. Năm 1997, điều hành mạng Trí tuệ Việt Nam, anh đã khuyêch trương bằng một “Đêm hội Trí tuệ Việt Nam” với sự ủng hộ của rất nhiều người trong công ty. Những thủ lĩnh của FPT như anh Nam, anh Bảo, anh Kiên, anh Thành... đều trực tiếp tham gia, anh Nam anh Bảo làm người dẫn chương trình, anh Kiên là đạo diễn, anh Thành là diễn viên... Anh Bình hỗ trợ bằng việc mời ca sĩ Mỹ Linh, lúc đó mới nổi. Sân 89 Láng Hạ đêm đó trở thành hộp cá sấu, chất như nêm. Bảo vệ phải khóa chặt cửa bởi bên ngoài vẫn đông như kiến. Ngay cả anh Bình cũng không thể ra nổi, phải đưa Mỹ Linh, mặc jupe, vượt tường để chạy sô khác (Không hiểu có ai còn lưu lại được hình ảnh này). Sau đêm đó, một loạt bài báo xuất hiện, tất nhiên là chê bai. Dù vậy, Đinh Anh vẫn cười rất tươi “Quảng cáo đâu cứ nhất thiết phải khen”.

Cuối năm 1997, Việt Nam nối mạng Internet, FOX trở thành một trong 4 ISP đầu tiên cung cấp dịch vụ Internet. Là nhà kinh doanh, lẽ

ra thấy giá cước nhà nước quy định cao phải mừng, nhưng anh lại liên tục phát biểu trên báo chí, truyền hình về việc cần thiết phải giảm giá Internet để thu hút người dùng. Thậm chí, anh còn tự viết bài đăng báo với tiêu đề “**Giá nào cho Internet VN? - Lợi nhà kinh doanh, thiệt cả cộng đồng**”. Anh trở thành “cái gai” trong mắt các ISP khác và những nhà quản lý ở các cuộc họp của TCT Bưu chính Viễn thông. Ngay cả giới báo chí cũng coi đó là chuyện “ngược đời”, thường đến gặp anh để tìm kiếm một ý kiến “nghịch” hiếm hoi.

Năm 1998, là 1 trong 10 gương mặt tiêu biểu của thanh niên Việt Nam được Trung ương Đoàn tặng bằng khen, Đình Anh liên tục xuất hiện trên báo chí. Người ta gọi anh là “**Bill Gates Việt Nam**”, là “**Hiện tượng Leo sau Titanic**” bởi anh cũng khá điển trai. Tuy nhiên, với câu trả lời thẳng thắn: “Mơ ước của tôi là trở thành triệu phú trước năm 35 tuổi thành Thủ tướng trước 40 tuổi”, anh đã gây nên một “cơn sóng dư luận”. Như đố thêm dầu vào lửa, báo Tuổi trẻ còn đăng bài phỏng vấn anh với một tít rất giật gân ““**Thủ tướng tương lai” lập trình cho cuộc sống riêng**”. Đâu đâu người ta cũng bình luận Trương Đình Anh như là một kẻ kiêu ngạo, “ngựa non háu đá”. Anh chỉ cười “Thế mới thích!”

Giữa năm 1998, khi số người dùng Internet vẫn ít, kiến nghị giảm giá của anh chưa được phê duyệt, anh đã “lách luật” bằng cách cho phép người đang sử dụng mạng TTVN của FPT, những người đang dùng mạng NetNam và Saigon Postel được chuyển sang dùng Internet FPT không phải đóng phí mở Account (khi đó phí mở Acc ban đầu theo quy định là 150.000đ/acc). Thông tin này được gửi trực tiếp bằng mail đến từng Acc của các mạng và đăng trên báo chí. Ngay lập tức, một làn sóng phản ứng nổ lên. Người ta tranh luận khắp nơi về “**Đạo đức kinh doanh**” của anh với câu hỏi “**Có phải là cạnh tranh lành mạnh?**”. Khi dư luận mới xep được một chút, anh lại nổ thêm một phát nữa bằng sự kiện riêng - “**người đầu tiên kết hôn từ mối tình qua mạng**”.

Năm 1999, anh vẫn liên tục xuất hiện trên các media với những chiêu khuyến mãi Internet bằng cách “lách luật” giảm giá cho người tiêu dùng. Bị Tổng cục Bưu điện gọi lên làm giải trình vài lần nhưng

vẫn bình an. Hồi, anh cười “Tổng cục Bưu điện quy định giá mở tài khoản Internet ban đầu, còn tôi miễn phí cho những người đã dùng mạng khác có tài khoản rồi, đâu có phạm luật”. Ai cũng biết, tài khoản của mạng Netnam, của Saigon Postel... làm sao có thể dùng được nếu chuyển sang FPT ISP, thủ tục phải mở mới hoàn toàn. Anh thắng bởi anh được số đông người tiêu dùng ủng hộ. Thời gian sau, lại những lời đồn thổi về việc anh “choi” các ISP khác. Không hiểu có thật, chẳng thấy anh đính chính cũng không một lời bình luận, chỉ nhếch mép. Cuối năm 1999, FPT giục dịch phát hành Internet card, báo chí lại tập trung vào anh, vừa là người tiên phong, vừa là kẻ phá giá thị trường.

Năm 2000, áp út được thống trị “quyền lực thứ 4” của anh đã thành hiện thực. Anh không phải “bám nhờ” vào các tờ báo khác mà đã có một tờ báo của riêng mình - VnExpress. Không cần phải nới lên “nội” lên “gây chuyện” để tập trung sự chú ý bên ngoài, anh liền hướng vào nội bộ. Hàng loạt những mail “Bàn...” của anh bao giờ cũng thu hút được sự chú ý của đông đảo người FPT bởi những ý kiến rất thẳng, lập luận chặt chẽ và rất nhiều số liệu (*chủ yếu là số liệu... bịa*). Mỗi khi nhìn thấy từ “Bàn...” của anh là dân FPT lại xôn xao nhảy vào. Nhưng không hiểu lúc đó anh lại biến đi đâu bởi chẳng thấy anh quay lại bao giờ.

Việc gây xôn xao bởi ý thích “ngược đường” của anh còn lưu lại trong rất nhiều cuộc họp của lãnh đạo công ty. Đặc trưng nhất là trong văn hóa STC, FOX vẫn luôn được anh Bình “ưu ái” tặng cho danh hiệu “Quân Taliban”. Không hiểu phải mất bao lâu cái “vùng tự trị” này mới được cảm hóa, chỉ biết khi xưa anh Bảo và anh Ngọc cũng rất thờ ơ với hoạt động Đoàn nhưng giờ thì anh Bảo đã nhiệt liệt ủng hộ, còn anh Ngọc thì cũng “tiến bộ nhiều” theo như nhận xét của Bí thư Đoàn công ty.

3. Vị thủ lĩnh thuyết khách, nhiều mưu

Để phát triển một trung tâm từ 4 người lên hơn 200 người trong vòng 6 năm, từ một đơn vị “ăn bám” thành một trung tâm kinh doanh hiệu quả nhất nhì công ty, người thủ lĩnh chắc chắn không ít phen

đau đầu. Với quan niệm “Nếu một người trẻ tuổi ngồi ở một vị trí trong 2 năm mà không phát triển được gì thì tức là có vấn đề”, anh đã liên tục đề ra đủ các kiểu kế sách với những mục tiêu chiến lược cụ thể. Chiến thuật kinh doanh mà anh thích sử dụng là “hót vàng”. Ban đầu, anh muốn “hót” thật nhanh người dùng Internet nên liên tục tìm cách giảm giá cho dù khi đó FPT Internet vẫn chưa có lãi. Khi số người thuê bao đã tăng tương đối, anh lại nghĩ đến cách “hót vàng” thị trường website bằng chiến thuật “Làm website miễn phí, mỗi doanh nghiệp một trang” để sau này thu phí hosting (thuê chỗ). Rất tiếc, khi đó nhóm Web quá neo người nên không thực hiện tốt được chiến thuật này. Tuy nhiên, điều được anh coi là đáng tiếc duy nhất là khi Việt Nam mới gia nhập Internet, anh còn đang ở thế quá yếu (ăn bám công ty), không dám chuyển đổi miễn phí cho 10.000 tài khoản TTVN sang dùng Internet. Nếu anh mạnh tay như thời gian sau đó nửa năm, chắc chắn thị phần của FPT Internet không quá xa VDC như hiện nay.

Không dừng lại ở 2 dịch vụ đơn thuần mà ISP nào cũng có, anh luôn nghĩ ra những loại hình dịch vụ mới cho Internet. Anh là người đầu tiên đưa ra thị trường loại hình Internet Card, thu về lượng khách hàng khổng lồ. Anh là Tổng biên tập tờ báo điện tử đầu tiên của Việt Nam (theo quyết định của Bộ văn hóa). Anh là ISP đầu tiên (tất nhiên phải trừ VDC) giành được quyền IAP khiếu cho tỷ trọng doanh số của FOX đã nghiêng một phần lớn về dịch vụ thuê đường truyền. Giờ đây, anh cũng là người đi đầu trong dịch vụ Internet Phone, trong dịch vụ Wireless ở Việt Nam.

Về khả năng thuyết khách, chắc không ai đeo bám bằng anh. Để thuyết phục Công ty đầu tư cho các ý tưởng kinh doanh của mình, nhất là trong giai đoạn “ăn bám” anh phải bảo vệ kế hoạch rất nhiều lần trước Ban TGĐ. Để mời được anh Thang Đức Thắng về làm Tổng biên tập tờ báo điện tử, anh đã “theo” trong suốt 5 năm, tìm đúng thời cơ mới “kéo” về được. Để có Nguyễn Đắc Việt Dũng, anh qua lại HiTC không biết bao nhiêu lần, kéo dài cũng phải vài năm, đợi đúng lúc Dũng bơ vơ nhất. Đi đâu, thấy người giỏi, anh liền dụ dỗ, lôi kéo. Có lẽ cho đến thời điểm này, ở FPT mới chỉ có duy nhất

Nguyễn Đức Quỳnh là đứng vững trước những “cám dỗ” mà Đinh Anh giăng ra.

4. Nhà quản lý luôn số hóa

Biết cách lách luật người nên anh cũng biết cách xây dựng luật của mình rất chặt. Chuyên môn chính quy là quản lý kinh doanh du lịch, anh đang là một trong số những người quản lý hiệu quả nhất ở FPT. Luôn bám sát lý thuyết quản lý hiện đại, tất cả phải được đo, phải số hóa. Anh đã một mình viết ra chương trình quản lý của FOX, với những công thức khác nhau để đo mức độ hoạt động, sáng tạo... của nhân viên mỗi phòng. Từ đó, đưa ra một mức lương tương xứng. Có những hoạt động, như hỗ trợ kỹ thuật, mọi người nghĩ rằng sẽ rất khó đo chính xác, anh vẫn tìm mọi cách để đo được. Chương trình này hiện vẫn đang là một bí mật riêng, một tài sản cá nhân không cho phép kết nối, chưa nhà quản lý nào ở FPT được chia sẻ.

Tư duy độc lập, quan điểm độc lập nên anh cũng đang đứng độc lập với nhiều nhà quản lý của FPT. Trong khi Tổng giám đốc FPT luôn chú trọng tới đời sống tinh thần thì anh cho rằng FOX chưa phát triển tới giai đoạn đó và vẫn đang tập trung vào xây dựng vật chất. Quân FOX, tháng nào làm ngon sẽ thấy ngay kết quả ở mức lương được hưởng. Nếu chẳng may có chuyện khủng hoảng, chế độ lương sẽ “khủng hoảng” theo. Vì thế, người FOX ra vào như thay áo, ngay cả cán bộ nhân sự cũng không biết hết mặt nhân viên. Tất nhiên là anh cũng không biết hết bởi anh chỉ quản lý cán bộ ở cấp gần nhất và ủy quyền cao cho họ quản lý các cấp tiếp theo. Sự độc lập, thiếu gắn kết giữa các phòng ban của FOX cũng là một hệ quả tất yếu. Nhưng điều đó không làm ảnh hưởng tới việc kinh doanh của FOX bởi anh đã tìm được cho mình đội ngũ “lân cận” ngon. Anh luôn khuyên khích: “Anh đã tìm ra được các chú để lôi về đây, đến lượt các chú phải tự xây dựng cho mình đội quân có năng lực”. Cứ theo từng cấp như thế, đội ngũ FOX hiện nay đang được đánh giá là khá chuyên nghiệp.

Kẽ với riêng anh

Buổi sáng năm ấy, một cô nhân viên mới của FOX chạy ào vê phòng, vẻ mặt hung phán, kề lại bằng giọng rung rưng: “Em vừa gặp anh Đinh Anh ở cầu thang, anh ấy cười rất tươi, hỏi thăm sức khỏe của em. Đây là lần đầu tiên em thấy anh ấy cười, lại còn biết em mới mệt nãa. Em phát run lên vì xúc động, đến giờ vẫn chưa hết”.

Giám đốc Đinh Anh chắc không thể nhớ nổi cô nhân viên đó là ai nhưng tôi tin rằng những cảm xúc năm xưa bây giờ vẫn còn đọng đầy trong cô gái ấy. Chỉ một nụ cười của anh đã làm cô gái hung phán trong suốt mấy ngày, để lại ánh tượng đến mãi những năm về sau. Thé thì tại sao phải tiết kiệm nụ cười thế, Đinh Anh ơi?

KHẮC THÀNH – MẪU HÌNH CHO CÁC THẾ HỆ LTV

Bùi Quang Ngọc
Phó Tổng giám đốc FPT

Đầu năm 1991, có một thanh niên xuất hiện ở FPT. Dáng vóc thư sinh nhỏ bé, hay cười, được giới thiệu là mới tốt nghiệp Phó tiến sĩ Toán từ trường MGU Liên Xô về - anh Nguyễn Khắc Thành - đầu quân làm phần mềm. Thế là ở FPT xuất hiện một tay làm phần mềm thử thách, người sau này rất nổi tiếng không chỉ trong lĩnh vực STCo, mà còn trong nhiều lĩnh vực khác nữa.

Tôi còn nhớ ngay sau đó, chúng tôi có hợp đồng “Quản lý công điện” cho Bộ Ngoại giao. Buổi khởi động dự án, tôi giới thiệu hai nhân viên của FPT thực hiện chính hợp đồng là Khánh hói và Khắc Thành, hai PTS mới từ Liên Xô về, làm cho Bộ Ngoại giao ngạc nhiên vô cùng (một phần cộng thêm kẻ phụ trách hợp đồng này là tôi, một Tiến sĩ được đào tạo ở Pháp). Không hiểu có phải vì vía của mấy ông Tiến sĩ này to mà hợp đồng được nghiêm thu ngon lành. Sau này Khắc Thành tâm sự: “Hôm ấy em chưa biết gì về làm phần mềm, anh giới thiệu em là chuyên gia phần mềm làm em ngượng quá nhưng thấy anh cứ thao thao bất tuyệt nên em cũng tinh khôn”.

Tháng 7/1991, Ngân hàng Hàng Hải khai trương đi vào hoạt động tại Hải Phòng với hệ thông tin do FPT cung cấp. Tiếp đó, Khắc Thành phải đảm nhận hợp đồng triển khai một số hệ thông tin cho Liên hiệp Hàng Hải. Anh được cử đi biệt phái Hải Phòng 6 tháng, vừa triển khai hợp đồng với LHHH vừa hỗ trợ cho NNHH. Ở đây có tay Trưởng phòng Tin học rất khó tính. Đã có công ty sạt nghiệp vì sự khó tính này. Nhưng với Khắc Thành thì mọi việc lại khá xuôn sẻ. Bởi vì có nhiều bài toán quản lý của LHHH là những vấn đề toán học, và cách giải quyết của Khắc Thành thì người khó tính mấy cũng phải chấp nhận. Nhờ đó, Khắc Thành còn học thêm nhiều về nghiệp vụ ngân hàng.

Năm 1992, khối EC chuyển cho VN một khoản tiền viện trợ lớn để hỗ trợ người hồi hương. Bộ chương trình LAMIS do Khắc Thành viết đã được các Ngân hàng VN tham gia chương trình sử dụng. Thế là anh lại bôn ba trên khắp các tỉnh thành có người hồi hương để triển khai LAMIS. Nhóm triển khai do anh làm là chính đã thỏa mãn được máy ông Tây khó tính. Cũng năm này, Khắc Thành cùng Lâm Phương vào năm lì trong HCM để giúp chi nhánh FPT HCM xây dựng phần mềm cho ngân hàng EXIMBANK.

Năm 1993, FPT ký được một hợp đồng lịch sử, trong đó tiền phần mềm lớn hơn phần cứng, với chi nhánh Việt Nam của ngân hàng Chinfon. Khắc Thành lại là người lãnh đạo đội phần mềm thực hiện hợp đồng này. Với một thiết kế mới, chương trình ngân hàng bán lẻ SIBA nổi tiếng chính thức trở thành một sản phẩm đóng gói mà sau đó nó đã có mặt trên toàn cõi Đông Dương, cả VN, Lào và Campuchia, cho rất nhiều NH thương mại cổ phần, liên doanh hay cổ phần nước ngoài. Khắc Thành lại chinh chiến trên các nẻo đường của xứ Đông Dương để triển khai SIBA. Anh có rất nhiều kỷ niệm vui buồn trong các đợt triển khai này, kể cả bị trấn lột hay bỏ SIBA chạy lấy người khi các phe phái của Campuchia choảng nhau ngay tại Phnôm-Pênh. SmartBank chính là hậu duệ của SIBA. Sau này, trên cương vị công tác mới, anh vẫn nhiệt tình đào tạo lớp đàn em, trong đó có miếng võ sở trường “Data Conversion”.

Gần đây nhiều anh em phần mềm FPT ngại đi triển khai cho khách hàng ở xa. Ngoài việc động viên, tôi còn nói với anh em: “Các chú đã giỏi bằng mấy phần của anh Khắc Thành mà đã ngại đi triển khai. Khi xưa anh Thành làm tất, từ phân tích, thiết kế, lập trình, triển khai hỗ trợ. Các chú có biết anh ấy triển khai bao nhiêu nơi chưa?”. Chẳng biết có phải vì gương sáng của Khắc Thành mà đội SmartBank bây giờ rất thạo chinh chiến trên cả chiến trường Đông Dương.

Các chương trình của Khắc Thành rất chuẩn mực về phân tích và thiết kế. Lập trình thì rất ít lỗi. Có thể nói Khắc Thành gần như một mình triển khai cả trong Nam ngoài Bắc, cả xứ ta lẫn xứ người. Anh luôn nắm chắc yêu cầu của khách hàng, lời giải của anh bao giờ cũng

làm họ hài lòng. Đặc biệt Khắc Thành rất có tài thuyết khách, múa NH thương mại cổ phần VN dùng SIBA là cho giao dịch một cửa và dùng giao diện tiếng Anh. Khắc Thành là một hình mẫu trong việc phát triển và triển khai các hệ thông tin. Các phẩm chất làm phần mềm của anh cần được đúc kết có hệ thống cho các thế hệ sau này học tập và vận dụng.

Gần đây anh không còn lập trình nữa. Đất nước đòi hỏi một nguồn nhân lực CNTT dồi dào về số lượng và chuyên sâu về chất lượng. Anh chuyển sang làm Giám đốc Trung tâm Aptech về đào tạo lập trình viên quốc tế. Hôm nay mạng lưới Aptech đã có 15 trường trên toàn quốc với hàng nghìn học sinh. Vẫn với một sự nhẹ nhàng, không khoa trương nhưng chắc chắn, luôn lấy yêu cầu của khách hàng làm trọng, anh đã góp phần to lớn để mang đào tạo trở thành một ngành kinh doanh quan trọng của FPT.

Tôi không viết về một Khắc Thành Sotico, với những bài hát ngang tầm ca sĩ gạo cội, với những kịch bản làm các nhà chuyên nghiệp nản lòng, mà tất cả chúng ta dễ nhận thấy và cảm phục. Tôi muốn viết về một Khắc Thành của công việc, với những chiến tích đẽ đời, với những đóng góp to lớn cho phần mềm FPT, về một mẫu hình cho các bạn trẻ lập trình viên hôm nay. Là thế hệ đầu của FPT, đi lên từ cái vốn toán khô khan và xa thực tế, anh đã vươn lên trở thành một chuyên gia phần mềm đầu ngành trong lĩnh vực tài chính - ngân hàng, trở thành một giám đốc mạng lưới các trung tâm đào tạo lập trình viên lớn nhất của VN.

Những gì tôi viết trên đây cũng là thể hiện sự cảm ơn anh đã cùng làm việc và cộng tác với tôi trong những tháng năm vất vả nhưng hào hùng của FPT.

HẮN

(viết về anh Nguyễn Văn Lộc – Kế toán trưởng FDC)

Bùi Thành Trung Ban Tài chính

Đối với tôi hắn như là một người thầy, một người anh, một người bạn. Ở cái công ty FPT này ai mà chả biết đến hắn. Trước đây, ngày nào các vị ban TGĐ chả phải gọi hắn vài lần mới thấy thoải mái trong lòng và ngày nào chả có mấy chục cô xinh đẹp ở FPT mãn nguyện dưới bàn tay của hắn. Nói thế đừng tưởng nhầm nhé, các cô mãn nguyện vì được hắn giải quyết xong công việc chứ “chuyện kia” thì có trời mà biết.

Hắn sinh ra ở một vùng quê yên ả bên bờ sông Cầu, trong một gia đình thuần nông đông anh chị em. Tuổi thơ của hắn diễn ra êm ả như bao đứa trẻ quê bình thường khác. Hắn cũng không hiểu tại sao, cơ duyên nào đã đưa hắn đến FPT, đến với những con số hồn đòn rồi tinh rói mù, trong khi ngày còn học phổ thông thì môn hắn học tốt nhất là môn văn và đã từng được đi thi học sinh giỏi cấp huyện.

Tuy là một chàng trai xuất thân từ nông thôn nhưng phong cách sống của hắn lại như một công tử gốc Hà thành. Chị em quý hắn bởi tính ga lăng hay quan tâm đến mọi người, anh em chúng tôi quý hắn bởi bản tính thật thà, tốt bụng và sự hào phóng.

Trong tình yêu, hắn là một người luôn yêu đến cuồng si. Không hiểu sao hồi tôi vào Công ty, khi đó hắn đã 25 tuổi, mà chưa hề có một mảng tình vắt vai. Qua các anh chị lớp trước kể, hắn đã từng thích, từng yêu rất nhiều em cả trong lần ngoài công ty nhưng chưa một lần được đáp lại. Tuy vậy hắn không nản và đã được đền đáp bằng một cô gái xinh như mộng (theo cách gọi của hắn) đến từ Thành phố Cảng mới chân ướt chân ráo vào Công ty. Có thể khi đó cô chưa biết đến sự ga lăng, lăng tử hay sự hào phóng của hắn. Cô yêu hắn chỉ vì nhìn thấy trong hắn một bản tính thật thà, tốt bụng, một tình yêu chân chất không mĩ miều. Giờ đây, hắn đã có một gia

đình hạnh phúc và 2 thằng con trai, thằng thứ 2 giống thằng thứ nhất (theo cách nghĩ của hắn thế là an tâm về khoản kia rồi).

Là một người có máu văn nghệ thể thao, các hoạt động trong công ty tổ chức hắn đều hăng hái tham gia. Nếu vì lý do gì đó không tham gia được hắn đều gửi tiền tài trợ. Tôi còn nhớ, vào dịp 13/9/2000, tuy vợ vừa mới đẻ vẫn đang nằm trong bệnh viện, hắn vẫn đi tập văn nghệ như thường. Mọi người có hỏi, hắn bảo “ở đó có làm được gì đâu, chỉ làm cho vợ thêm vướng mắt, ra đây còn làm được khôi việc”.

Tuy rất ham mê thể thao nhưng hắn lại không có khả năng chơi bất kỳ môn thể thao nào. Hồi bộ phận tôi mới thành lập đội bóng đá, hắn cũng hăng hái tham gia. Báo hại cho hắn, ngay buổi đầu tiên đi tập, hắn lại bị một người chưa biết đá bóng là TungND đá cho treo khớp chân làm hắn phải tập tĩnh mắt 1 tuần. Hắn đành bỏ luôn môn bóng đá. Thật buồn! Nhưng hắn cho rằng việc này không buồn bằng việc lão Giang còi, một người cũng không hề biết đến thể thao trước đó như hắn giờ, đã thành danh tại FFF. Hắn quyết tâm phục thù, khi có hội tennis mở ra hắn cũng cắp vợt đi theo. Nhưng với cách đánh như chém chuối, thầy giáo bảo hắn không có khả năng phát triển và hắn cũng bỏ luôn. Giờ thì hắn lập luận rằng, chơi thể thao là cốt để cho khoẻ người, mà sức khoẻ thì hắn lại có sẵn, do đó hắn sẽ dùng sức khoẻ của mình để chơi những môn mà mình yêu thích, miễn thấy vui và hạnh phúc là được.

Thời gian gần đây do cơn lốc tách công ty, hắn đã chuyển sang một vị trí công tác mới, to hơn, nhiều trách nhiệm hơn. Nhưng đối với chúng tôi hắn vẫn vậy. Anh em chúng tôi vẫn quý hắn, nhớ đến hắn như một người anh, một người bạn tốt. Không hiểu trên cương vị công tác mới hắn còn nhớ đến chúng tôi không?

MƠ

Đặng Trần Tình Công ty Hệ thống Thông tin FPT

Của đáng tội chứ lúc thị sinh ra, cha mẹ thị vẫn hy vọng là sinh được thằng cu kia đây. Mà thời ấy làm gì đã biết siêu âm với siêu iếc gì nên cha mẹ thị vẫn hy vọng đến phút cuối. Thế mà lại là thị mệt, cha thị không thể nén tiếng thở dài khi nghe cô y tá bệnh viện thông báo. Cái tuổi ấy mà đàn bà thì khổ lăm con ơi, cha thị lắc đầu ngán ngẩm. Đã thế lớn lên, thị lại được trời ban cho chút nhan sắc, cha thị càng lo hơn. Đã cao số lại còn hồng nhan nữa thì sướng làm sao được. Thôi thì có thằng cha nào dại dột hỏi đến thì gả bán quách cho khóc nợ. Thị lấy chồng sớm thật. Nhiều khi ngẫm lại thị cũng thấy đúng, các cụ nhà mình nói đó mà bỏ được câu nào, giá thị là đàn ông có hay hơn không?! Cứ nhìn vào mấy thằng cùng cái tuổi Giáp Dần như thị trong cái Công ty này thì rõ. Thằng Quang Anh nhé, thằng Vinh Cu tí nhé, thằng Khoa Điện nhé, thằng nào chẳng tài, chẳng thành đạt. Đã thế cái lão Vịnh còn suốt ngày bô bô bình phẩm về cái tuổi của mình trước bàn dân thiên hạ mới ghét chứ. Đời bà mà không ra gì thì lão chết. Nhưng mà chẳng sao, âu cũng là kiếp nạn. Nhìn lại đám bạn gái cùng tuổi với mình, thị thấy thị vẫn còn sướng chán. Được cái này thì mất cái kia thôi, ông trời cũng công bằng lăm. Chẳng gì thì bây giờ, mới ba mươi cái xuân xanh (đấy là tính tuổi ta, chứ tuổi Tây thì mới hâm thoi nhé), cũng đã làm đến trưởng phòng của một công ty to bự. Tay hòm chìa khóa, một tay thị quản lý đủ thứ, từ chế độ, nhân sự, đoàn thể đến cơ sở vật chất đến hàng tá thứ khi gió khác nữa. Nói chung, những việc không phải của ai thì default là việc của thị.

Thị vào công ty từ rất sớm. Nhiều khi ngồi một mình nhớ lại, thị vẫn còn thấy sướng. Ngày ấy mới mươi chín đôi mươi, thấy thị xinh đẹp lại sang dạ, có bao nhiêu chàng trai hào hoa phong nhã tài ba trong ngoài công ty cứ vây quanh. Biết thế lấy chồng sớm làm gì cho uổng. Cứ bắt các lão ấy tha hồ mà đi tìm lá diêu bông, còn mình thì

cứ ngồi một chỗ mà nhận sự cung phụng, mà ban ơn có hơn không. Đây thật sự là những ngày tươi đẹp nhất trong đời thi.

Đôi lúc, thi cũng muốn tặc lưỡi để mặc cái sự đời, nhìn thẳng cu Mít mà tự an ủi mình bằng mấy câu Kiều: *Sự đời đã tắt lửa lòng, Còn chen vào chốn bụi hồng làm chi, Dở dang nào có hay gì, Đã tutu trót qua thì thì thôi.* Khổ nỗi cái chốn bụi hồng ấy nào có chịu buông, ông trời còn tiếc cái phần hương của thi. Rồi người ta lại thấy thi phơi phới như con gái mới lớn, lại đùa nghịch, lại ồm ờ, lại bắng nhẳng. Người ta mừng cho thi.

Thi cũng chẳng rõ lầm từ khi nào và vì sao người ta lại gọi thi là Mợ. À hình như là từ lão Vịnh, lại là lão Vịnh. Gừ...grừ...Từ cái ngày Trung tâm Hệ thống thông tin ăn nên làm ra, có tiền người ta lại sinh ra nhiều nhu cầu. Thi mở ra cái lầu Ngung Bích trên tầng ba 89 Láng Hạ làm thêm. Rồi tuyển hàng, rồi đào tạo. Lầu ba nhà Mợ ngày càng đông khách, cả xứ FPT chẳng chốn nào dám cạnh tranh với Mợ. Dưới tay Mợ bây giờ toàn các em chân dài da trắng, lại muôn phân yếu điệu thực nữ, khách hàng ký hợp đồng một lần là cứ muôn đến mãi. Đúng là toàn hàng tuyển, nào diễn viên, nào người mẫu, nào hoa hậu nhé. Hí hí, đưa nào mà lân la đến gần mà chả phải xun xoe với Mợ mấy câu rồi thì Mợ mới ban ơn cho mà đưa đón. Mà hàng của Mợ đau có rẽ rúng gì cho cam. Tâm tâm như con Kiều Đơ, thẳng bảo kê họ Sở đã giờ hết ngón nghề mà Mợ còn mất toi hơn bốn trăm lặng. Thế mà cái thẳng Từ lù đù giờ đây nó thuê bao dài hạn mất, mãi chả thấy quay lại hành nghề. Thôi thì Mợ cũng đã lãi chán, không bán thì đến lúc mãn hạn hợp đồng, nó chuyển nhượng tự do thì chả khác gì cho không. Có mà ăn cám! Có mấy bận, thi còn chở hàng lên tận Deawoo với lại Sofitel tiếp khách, toàn khách Tây, mà Ta thì cũng toàn bậc đại gia. Khách hàng được thỏa mãn tối đa, chi không tiếc tay. Đúng là cái giống đàn ông, nhiều thẳng cũng ngu thật. Sướng quá đấy mà!

Ngày qua ngày, Công ty của thi như cô gái đang tuổi dậy thì, cứ phồng phao, thay da đổi thịt từng ngày. Công ty thành Tập đoàn, Trung tâm đã thành Công ty, thi cũng nhiều việc hơn. Lo từ cuộc sống vật chất, lương thưởng đến hoạt động văn hóa tinh thần cho

mấy trăm con người, nhiều khi Mợ làm không xuể, phải kiếm thêm mấy đứa giúp. Thôi chết, sắp kỷ niệm 15 năm thành lập Tổng Công ty rồi. Năm ngoái 14 đã mệt đứt cả hơi rồi, năm nay năm chẵn thì chết. Nào Sứ ký, nào Bảo tàng, rồi Văn nghệ, Thể thao. Đã thế, mấy lão hay hoạt động năm nay lên xếp, lên Viện sĩ cả nên mới tí tuổi đã tinh tướng đòi nghỉ hưu mới chết chứ. Cầu cho chóng qua cái đận này vậy. Nhưng mà... năm sau lại là 10 năm thành lập FIS nữa, chạy đâu cho khỏi hả trời. Đúng là cái số mình nó khổ thế đấy! Các cụ nhà ta mà nói đồ mà sai câu nào!

Có khi rỗi rãi, Mợ lại ngồi quan sát cái đám hàng họ dưới tay mình. Đúng là bọn trẻ bây giờ nó sướng thật, đâu có phải sống qua cái thời bao cấp như mình. Gì mà chả xinh chả đẹp. Nhưng sao mà chúng cứ tí ta tí tớn thế không biết. Hay là mình nhiều tuổi rồi không hợp với chúng nó nữa??? Không, nhất định không! Còn lâu nhé! Mà đứa nào dám bảo chúng nó *ngon* hơn mình. Mợ cười thầm nhớ lại, hình như là năm ngoái, Mợ đứng ra tổ chức một hoạt động cho cả Tổng Công ty, chính anh Bình đã khen Ban tổ chức *ngon* còn gì? Ban tổ chức là mình chứ ai, chả lẽ lại khen lão Hưng Đỉnh *ngon* à? Mình tổ chức *ngon* hay mình *ngon* nhỉ? Chắc là cả hai rồi! Hí hí... Thấy chưa? Hí hí...

CÚ TÝ ĐẠI NHÂN

Nguyễn Mạnh Cường
Công ty Hệ thống Thông tin FPT

Chẳng hiểu từ khi nào, hắn được người ta đặt cho cái biệt hiệu như vậy. Biệt hiệu là cái gần như ai cũng có, chẳng riêng gì người FPT. Nhưng cứ đi vào FPT, biệt hiệu lại được giải thích vô tội vạ, theo tùy ý từng người. Trước mặt hắn, người ta hay bảo do hồi bé, bố mẹ hắn gọi như vậy. Nhưng thoảng thấy bóng hắn xa rồi, những kẻ ma mãnh lại cười khinh khách, bảo do hắn có “cả hai thứ đó”.

Tuổi thơ hắn trôi qua khá yên ổn. Học trường điểm, nhà gần chợ, ngõ rộng ôtô vào được, lại quen mấy ông thợ điện. Thế là hàng ngày mất 5 phút đi bộ đi học, trong khi bạn bè hắn phải bồ mẹ đưa đón. Về quạt máy chạy vụn vụn hắn yên tâm ngồi bàn học trong khi bạn bè phải nằm bò xuống sàn xi măng tay phe phẩy quạt nan. Đèn nhà hắn hôm nào cũng sáng đến quá nửa đêm. Bạn bè tất thảy đều ghen tị.

9 năm học cấp I, II cứ như vậy, chẳng có gì lạ khi hắn thi đỗ vào chuyên toán Phan Bội Châu. Đạo ấy hắn vẫn còn ngoan, học hành tần tảo. Cho tới khi ra trường, hắn cũng kịp giật túi 2 giải toán toàn quốc.

Bố mẹ hắn mừng lắm. Bao nhiêu tiền tiết kiệm được đều dùng để chạy chọt cho hắn vào bằng được ĐH Bách Khoa Hà Nội. Ngày hắn nhập học bố mẹ sụt sùi, bán con lợn cuối cùng cho hắn làm học phí.

Tới tận lúc ấy, cuộc đời vẫn đẹp đẽ với hắn. Hè năm 1991, chẳng biết gì đến máy móc, tin học mà hắn cũng chọn khoa CNTT. Đôi với hắn lúc đó máy tính quá quen thuộc, vì bạn bè hắn ở nhà cũng có. Hắn cũng nhờ nó mà đỡ phải nhân chia cộng trừ nhức đầu trong phòng thi. Nào có ai ngờ, cuộc đời hắn rẽ sang trang...

Cái máy tính mà hắn phải học to gấp trăm lần cái hắn vẫn quen dùng. Động vào nó mệt hết cả người. Về sau hắn nghe nói máy tính to như vậy có thể nạp trò chơi vào. Hắn tiết kiệm mipsis ăn sáng, dồn tiền mua một cái đĩa mềm, đi nạp trò chơi vào, nhưng hối ôi,

thầy bắt ngay. Mất tiền, lại bị mắng, từ đó hắn đâm ra chán nản máy tính.

Hội đồng hương của hắn nhiều và liều bậc nhất Bách Khoa. Ban đầu hắn hay la cà với mấy anh khóa trước, sau quen dần chuyện bia rượu. Ngả ngôn, say sưa, nhiều khi hắn quên cả học. Nhưng đường nào cũng là học, hắn không lên lớp thì hắn học đàn guitar ở nhà. Phải vía cái bạn bè, chúng nó bảo biết đánh đàn dễ tán gái lắm. Nhưng với đứa nào dễ, với hắn thì không.

Dần dần hắn học được tính liều của đàn anh. Mặc quần cứt ngựa, áo na-to, đội mũ cối, miệng phì phèo điếu thuốc giống hệt dân chờ giờ. Càng ngày hắn càng hay bỏ học. Càng ngày hắn càng đánh nhau nhiều. Nhành sông Tô Lịch đen ngòm chảy qua ký túc Bách Khoa đã bao lần tráng mồ hôi của hắn, chỉ vì can tội trở thành vật cuối cùng cản hắn trên con đường chạy trốn kẻ thù. Cấp III, bố mẹ hắn tự hào bao nhiêu vì 2 cái giải toán toàn quốc, thì chắc hắn ông bà sẽ buồn bãy nhiêu nếu biết được con họ đã hai lần bị công an bắt vì tội đánh nhau, và cũng từng ấy lần bị nhà trường cảnh cáo trong những năm đại học. Thằng bạn chí cốt của hắn, TúPH, thì vẫn ngoan, vẫn học giỏi như ngày xưa...

Sau 4 năm học hành tần tới, TúPH được nhận vào FPT thực tập. Quyết tâm đổi đời cho thằng bạn, Tú kéo bắp đùi được hắn vào cùng. Ngày đầu tiên nhìn thấy hắn, anh Thái ĐQ nói rít qua kẽ răng: “Mày có vứt ngay cái mũ kia đi cho tao không thì bảo?”. Lần đầu tiên hắn biết sợ, có lẽ vì cũng nghĩ được ngày ra trường sắp đến. Hành trang hắn mang vào FPT chỉ là một chút Pascal biết được từ thời hắn chưa căm ghét máy tính, cho dù 3 lần thi Pascal ở trường, hắn được tổng cộng 6 điểm. Có ai ngờ, thế mà cuộc đời hắn lại lật được trang mới...

Từ đó, tất cả những gì hắn còn giữ lại từ thời đại học là bộ răng vàng khè thuốc lá, mấy nốt nhạc guitar và thằng bạn nổi khổ TúPH. Chưa muộn vứt cái mũ, nhưng sợ anh Thái, hắn treo vào đầu xe đạp mỗi khi đến FPT. Hắn không bỏ được thuốc, vì xếp hắn lúc đó cũng nghiện nặng. Mà xếp lại giàu chứ, lúc nào trong ngăn tủ cũng có cả cây 555. Thỉnh thoảng hắn trộm vài điếu, khi nào túng quá thì làm cá bao. Lâu dần xếp biết, khóa béng tủ lại. Thế là hắn không có thuốc

miễn phí nữa. Một thời gian sau, xếp hán bỏ thuốc, còn hán thì đã kịp bỏ gần chục lần rồi. Xếp hán bỏ thuốc thì lên gần chục cân, còn hán vẫn giữ cái hình hài từ thuở lớp 8 đến tận giờ.

Với bản chất thông minh và cái gốc chuyên toán, hán chẳng gặp khó khăn trong việc tốt nghiệp đại học. Lại được nhận ngay vào FPT. Hán và TúPH được giao nhiệm vụ làm dự án A27, là dự án phần mềm to nhất FPT lúc đó. Công việc để Tú làm, còn hán thì lởm khóm giống hệt bộ râu vài ngày không cạo của chính hán. Giải FPT-Close năm ấy, mỗi đội có tới 7 cầu thủ, nhưng cuối cùng chỉ có 2 thằng bạn thân ban chuyền cho nhau, thế mà cũng vô địch. Sau vụ này, bọn ác khẩu nó đồn nhau, anh Thái nhận hán vào chỉ vì hán biết đá bóng.

Nhưng những giờ chơi bời không biết mệt mỏi cũng qua đi, vào ngày bạn hán bỏ việc để đi học. Lúc đó hán mới giật mình. Một núi việc chỉ chờ hán mà thôi. Lần đầu tiên kể từ thời đại học, hán biết thế nào là trách nhiệm với công việc, với bản thân. Thế là hán quay ngoắt 180°, từ chơi sang làm, sang học.

Một mài hai năm với dự án A27, hán đã hoàn thành xuất sắc. Đến đầu năm 2000, công ty “Cát cánh” thì cuộc đời hán cũng lên một thang bậc cao hơn. Hán dùng võ công ORACLE học được qua dự án A27 để thi OCP-DBA và đã lập được kỷ tích. Chỉ trong vòng 3 tuần, hán đã hoàn thành 4 core của OCP. Là người đầu tiên của FPT và thứ 2 của Việt Nam thi được OCP, hán được lên báo “Chúng ta”. Cũng nhờ tên tuổi đã có, hán dở trò tán tỉnh Thủy Lôtô trong vụ xì căng đan “Trả lại tên cho em” nổi tiếng nọ. Thủy Lôtô rất sướng khi đọc bài thơ hán tặng, nhưng khi nhìn thấy dáng “hình hạc sương mai” của hán thì em cự tuyệt. Chuyện này làm hán buồn mất mấy tuần. Tuy nhiên, khi dẫn dắt FIS đoạt ngôi vô địch bóng đá FPT năm thứ 2 liên tiếp thì hán lại quên luôn.

Cuối năm 2000, hán chuyển sang học võ DB/2 để đón đầu dự án phần mềm lớn nhất FPT (lại là lớn nhất, tại sao những cái lớn nhất lại cứ rơi vào tay hán nhỉ?). Chỉ trong vòng vài tháng, hán đã thu lượm đủ kiến thức để làm cả dự án to vật này. Hán cầm đầu cả nhóm thiết kế lẫn nhóm lập trình server, miệt mài làm việc. Tuy nhiên bản tính

ham chơi vẫn còn. Thằng bạn thân không được đá thì hắn làm đội trưởng (còn ai tranh được với hắn nữa nhỉ?). Lại vô địch. “Chán thật”, hắn bảo, “đi tán gái, suốt ngày chỉ kể câu chuyện vô địch. Có khi xuống hạng lại hay hơn, thêm phong phú”. Hay là vì câu chuyện của hắn quá tệ nhạt nên đến giờ vẫn đơn chiết nhỉ?

Cuối năm 2001, dự án FLY21 được nghiệm thu. Hắn lại một lần nữa dương danh với đời. Phòng nâng cấp lên BU, nhóm hắn lên thành phòng. Hắn thành trưởng phòng. Năm sau nữa, BU thành trung tâm, hắn lại thành giám đốc BU. Tổng kết cuối năm 2002, hắn được bầu làm hoa hậu bộ phận. Nghe tin này, em gái hắn cười bò ra giường, đập cả hàm răng vào cái gối. Thị dấu môi ra “Công ty anh có mắt mũi thế nào ý. Trông thế mà lại làm hoa hậu”. Cũng phải, đến loại như HAT mà còn không hiểu được văn hóa FPT, thì đâu đến lượt thị, các bạn nhỉ?

Đường nghiệp cứ rộng mở với hắn. Nhưng hắn thành công bao nhiêu trong đường nghiệp thì lại thất bại bấy nhiêu trong đường tình. Có gì đâu, Newton đã phát biểu: “Thành công không tự sinh ra và cũng không tự mất đi. Chúng chỉ chuyển hóa từ dạng này sang dạng khác”. Bọn bạn hắn khi họp với nhau, hay phân ra làm 4 loại: Lấy vợ rồi thì cho vào **thất vọng**, đang yêu thì là **hy vọng**, loại chưa vợ mà tối tối đi nhậu thì là **vô vọng**, còn hắn thì thuộc loại **tuyệt vọng**. Ngày bấy giờ đây, hắn đang treo ảnh một em trên bàn, ngày ngày ngắm, ngày ngày nghĩ, ngày ngày mơ, nhưng đoạn kết của câu chuyện này, e rằng tôi chỉ có thể kể với các bạn thêm một chuyện buồn trong sứ ký 20 năm FPT mà thôi...

Trên đây là câu chuyện đã lột trần một con người. Hắn khác rất nhiều người trong chúng ta vì đã ném trải đủ mọi thăng trầm trong đời. Đò thị cuộc đời hắn không thể mô tả bằng bất kỳ hàm số nào. Còn tên ư, xin phép các bạn cho tôi được giấu vì cũng có nhiều chuyện không hay lân đầu tiên được kể ra. Hãy để mọi người đoán xem, cũng dễ thôi mà, miễn là có chút quan tâm đến hắn...

HÙNGNQ - TRƯỞNG LÃO FSOFT HCM

Lê Nguyên Diệm
Trung tâm FSoft - HCM

Tôi có đọc bài 13/3 năm nay của anh Hùng, đúng là anh khéo chọn đề tài. Với đề tài kiểu này anh có thể viết đến hơn 60 bài. Và tôi này ra ý định viết về anh.

Viết về anh Hùng thì quả thật dễ mà rất khó, dễ là vì tôi làm việc với anh đã nhiều năm, viết tràn lan mọi thứ thì vài chục trang tôi viết cũng được nhưng viết cõi đọng trong 1-2 trang thì khó quá.

Thanh niên "lâu năm" nhất FSOFT

Lục lại trí nhớ của mình, hồi đó anh Hùng khá đẹp trai, phong độ và ăn nói có duyên, đây không phải là ý kiến của riêng tôi mà rất nhiều anh làm ở phòng phần mềm trước đây hay nhắc đến. Không biết anh có để ý hay không chứ trước đây nhiều lần tôi đi tiếp xúc khách hàng với anh, các em khách hàng cứ nghe anh nói chuyện bằng mắt, em nào em nấy đứng ngây người ra nhìn anh nói, tôi đứng bên cạnh anh nhưng họ không thèm để ý, chắc là do tướng tá của tôi vừa mới ra trường óm tong óm teo như thằng xì ke thiêu thuốc (dĩ nhiên bây giờ thì khác rồi, tôi đang thời sung sức chưa vợ còn anh thì đã một vợ 2 con rồi!). Ở trường ĐH Kinh tế, có hàng tá em sinh viên mê thầy Hùng, họ vẫn còn rất ám tượng về ông thầy đẹp trai có cái giọng nói nhẹ nhàng.

Thỉnh thoảng tôi có dịp gặp lại nhiều khách hàng nữ đã từng tiếp xúc đến anh, nhất là mấy bà lớn tuổi, họ vẫn hay nhắc đến anh nhiều.

Đi làm việc khách hàng với anh tôi oái nhất là chở anh đi. Nhân tiện, tôi muốn kể lại chuyện làm tôi nhớ hoài, một lần chở anh đi xuống Thủ Đức làm việc với Ms Pontini ở Sanofi, anh bảo tôi lấy xe chở anh đi, OK, lúc đi thì chẳng có vấn đề gì, lúc về vừa mới lên 1/2 dốc cầu Sài Gòn, xe tôi đinh phai đinh rải đường của bọn vá xe, vậy là anh nhảy xuống xe xách cặp của mình đi dạo mát qua cầu, còn tôi một mình còng lưng nhắc chiếc bánh sau dưới cái nắng nóng, lết

từng bước lên dốc rồi lại xuống dốc cầu tìm chỗ vá xe, đến nơi anh cười sảng khoái rồi còn hỏi tôi “Mệt không chú?”, lúc đó tôi nghĩ nếu anh là thằng ChiếnPA chắc tôi cho đi bộ luôn! Mọi người sau này đi với sép thì nên lấy xe sép đi hoặc là đi taxi cho nó sướng! Đi xe sép nếu có thủng lốp thì cứ việc mà dắt, chẳng cần phải nhắc bỗng lên chi cho mệt, sép mà tiếc của thì xin cứ việc giúp một tay.

Bây giờ nhìn lướt qua tôi đã thấy có khá nhiều nếp nhăn trên mặt anh, có điều tôi không hiểu là tóc anh vẫn đen, tôi có nghe ai nói hình như 1-2 tuần anh lại nhuộm tóc một lần thì phải. Nhưng mọi người đừng tưởng anh đang... lão hóa, người già thì các sinh hoạt sôi động thường hạn chế dần nhưng với anh thì ngược lại, anh được mọi người trong FPT đặt cho biệt danh là "Người có tâm hồn ăn uống" nhất của FPT, ngày trước khi có tiệc tùng do công ty tổ chức, bàn tiệc của phòng Phân mềm bao giờ cũng được ưu tiên, anh thật sự là thủ lĩnh trong lĩnh vực này. Tôi để ý thấy anh vẫn còn... ăn rất mạnh, đây cũng là lý do khiến khi đi ăn tiệc ít bao giờ tôi ngồi chung bàn với anh. Về khoản chơi bài thì anh cũng không thua ai, ở đâu có ăn chơi là anh tham gia, anh cũng khá tâm lý về chuyện ăn chơi, lâu lâu anh lại nhắc "chờ mấy đứa về đủ rồi anh em mình đi karaoke một bữa, lâu quá chưa đi!". Dao này anh ít ăn chơi chẳng phải do tuổi tác gì đâu, chẳng qua là vì FSOFT đông quá nên anh ngại cái túi tiền, chính vì anh em FSOFT sau này ít đi chơi riêng với anh nên không biết biệt danh “siêu quậy” của anh. Lúc phòng phần mềm chỉ có 12 người anh rất hay dẫn anh em đi nhậu đến khuya mới về, mỗi khi nhắc đến khoản này tôi thấy ChienPA và CoiT vẫn còn sướng đến tít mắt. Có lần anh dẫn cả bọn đi nhậu khuya về, ai về nhà nấy hai tên này còn đi tán tỉnh em nào mà bị bọn ba gác nó rượt đánh cho mệt dép, bị đưa đi bệnh viện cấp cứu báo hại cả phòng hôm sau phải đi thăm.

Sức của anh vẫn còn rất tốt, sáng chủ nhật nào tôi cũng đi bơi ở hồ Quân khu 7, tôi thấy anh thỉnh thoảng cũng dẫn cả nhà vào đó, với thân hình khá đồ sộ của mình anh nhảy ùm xuống hồ mặc dù động tác bơi của anh chưa được chuẩn nhưng anh bơi cực nhanh chẳng có vẻ gì là mệt mỏi cả. Tôi rất thích bơi lội và vật lộn dưới

nước (tôi mạng thủy nên rất thích nước), tôi đang tìm cơ hội để chủ nhật nào có dịp tôi sẽ cho anh uống vài ngụm nước để trả thù những lần anh chơi khăm tôi. Dù sao nhân dịp 13/3 ban tổ chức FSOFT cũng nên chọn anh đi thi môn bơi 10m, ít nhất anh cũng đoạt được huy chương đồng.

Mặc dù tuổi cũng đã gần 40 nhưng tinh thần vẫn còn tươi trẻ, “*tuổi tác ở trong lao, tinh thần ở ngoài lao*”, tôi muốn tặng cho anh danh hiệu để anh đỡ tủi thân *Chàng thanh niên “lâu năm” nhất FSOFT*.

Sát thủ của Khoa thống kê –Toán-Tin học trường ĐHKT-TPHCM

Sinh viên ĐH kinh tế khóa 16,17,18 thường hay ca tụng anh với một biệt danh là “Dũng sĩ diệt sinh viên”. Chẳng là, ngoài công việc ở FSOFT, anh còn là giáo viên của khoa Thống Kê, Toán, Tin học. Mọi người để ý sẽ thấy tới bây giờ Thái Sơn vẫn gọi anh Hùng là thầy chứ không xưng anh như bọn tôi. Khoa của tôi có hai người nổi danh với danh hiệu này, một là thầy Phi trưởng khoa dạy môn “Qui hoạch tuyến tính” và anh Hùng, anh thì không dạy trong khoa tôi nhưng nói về thủ pháp để triệt sinh viên thì anh rất nổi tiếng. Thầy Phi thì triệt sinh viên qua các lần kiểm tra lên lớp hoặc thi học kỳ, còn anh Hùng thì độc hơn, anh triệt sinh viên vào thời điểm quan trọng nhất: bảo vệ luận văn tốt nghiệp. Mọi người hay ví anh như là người thực hiện phát súng ân huệ cuối cùng cho tử tù, anh bắn một phát vào thái dương cho nó đi luôn.

Cách phản biện của anh, tôi nói thật khó có thằng nào đáp ứng được, anh hỏi dí cho đến khi nào chương trình lời source ra rồi anh bảo “thôi được rồi, tôi hỏi chỗ khác”, sinh viên không còn cơ hội để giải thích. Tôi với ChienPA và CoiT may mắn ở chỗ anh là giáo viên hướng dẫn nên vào bảo vệ luận văn thì các thầy cô khác phản biện, anh chỉ việc ngồi nghe và đỡ đạn giúp.

Sau này tôi không biết anh còn đi dạy hay không nhưng nếu ai call cho anh mà thấy anh tắt máy thì 75% là anh đang đứng trên giảng đường.

Làm luận văn tốt nghiệp do anh hướng dẫn khá mệt, sinh viên ra trường làm đêch gì có thực tế, vậy mà anh quăng cho một cái dự án thật bảo mấy chú làm rồi báo cáo cho anh. Thời K18 bọn tôi có tôi, ChienPA, CoiT, DungHLT (chuyển sang làm bên Sony), Tâm cận và Hưng “milo” vào thực tập tại FPT, phòng làm việc phần mềm nhỏ chút xíu, chỉ có hai dãy ghế, anh Hùng ngồi phía trong, anh có thói quen đi qua đi lại trong phòng, không biết là có phải để kiểm tra xem mọi người hay không nhưng sau này Hưng “milo” (bây giờ là sép bên ITOCHU) có kể lại cho tôi nghe chuyện buồn cười: ông cứ đi qua đi lại làm tao sợ bỏ mẹ, thỉnh thoảng ông lại đứng sau lưng đập vào vai tao hỏi “sao rồi chú?” làm tao muộn són nước đái trong quần.

FSOFT ngày một phát triển, tuổi tác không thể dừng lại nhưng tôi chúc anh vẫn giữ mãi vẻ đẹp tâm hồn trẻ trung như ngày nào.

LÃO TRANG

Hoàng Thanh Phương
Công ty Truyền thông FPT

Ở đời, nhiều khi mất rồi mới thám thía xót xa. Lắm khi mụ phải bịt mõm thằng Vịt lăm mòm lai nhái kẽ đi kẽ lại chút tình non thơ lão có được với mụ mà ngậm cay nuốt đắng. Cái thằng rõ ngu, xoen xoét cái mõ xoáy vào nỗi đau người khác mà lại cười hô hố vô tư như trẻ mới lớn.

Thuở mụ mới vào Công ty, không thiếu lần mụ bắt gặp ánh mắt thèm khát tới phát rò phát dại của lão, nhưng cũng như bao thằng đàn ông khác thôi, nên mụ đâu thèm đê ý. Khi yêu, mụ thích được âu yếm, được vuốt ve, thích những nụ hôn cháy bỏng, thích một bờ vai rộng, thích một bộ ngực vạm vỡ để mụ ngả đầu nũng nịu. Thế mà lão ta lại sở hữu một thân hình còng nhom, khẳng kхiu như cây sậy, mà đốt thuốc như bể thợ rèn đúc lửa cả ngày nên mụ chắc cái mõm lão hôi hám lắm. Có hoạ dở hơi mới yêu, có hoạ bị nhốt lên đảo hoang với lão đó cả tháng thì mới dùng tạm, chứ đàn ông nhung nhúc thế này thì đừng có hòng.

Thế rồi, kén đi chọn lại giữa đám đàn ông mắt đỏ đồng đục như đàn sói đói mồi, mụ cũng thoát khỏi cái ám ảnh của cảnh ôm gối đơn chiếc đêm đêm. Không lâu sau đó, mụ có một bé trai khau khỉnh. Rồi cũng không lâu sau đó mụ râu rí thiều não như mó rau bị luộc thông báo tin mụ đã lại tự do.

Tình cờ một hôm đựng mặt ở chân cầu thang khi đi lên trình ký, mụ thấy có cái gì đó khác khác trong ánh mắt lão so với những người khác. Cá hai cùng đứng nhìn nhau như thể đều đã bị hớp hồn. Hỏi thăm nhau mấy câu, toàn chuyện tầm phào, toàn chuyện ngắn ngo, những câu vô hồn mà thiên hạ hay hỏi nhau cho ra vẻ có quen biết, rồi ai đi đường này. Duy chỉ có ánh mắt đó làm mụ ấm lòng. Ánh mắt rất lạ, như xa xăm của thuở ngây thơ, như đám đuối của ngày đại khờ mà như chua xót cho cái thân hình tiêu tuy quá nhanh của mụ bây giờ. Không để lộ sự thương cảm, mà có để lộ hay không thì mụ

cũng chẳng cần nhận ra. Cái chính là mụ thấy được cái tình yêu non thơ mà lão vẫn còn để dành cho mụ sau bao ngày xa cách, sau bao biến cố thăng trầm, sau bao bạc bẽo mà mụ đối xử với lão.

Đi về tới nhà rồi, đặt mình lên giường, mụ vẫn thấy nhói nhói trong lòng mỗi khi nhớ tới lão. Cái thân hình quặt queo ấy cũng đáng yêu đầy chứ, nghe thằng Vịt nói lèo khéo thế thôi chứ hắn cũng hăng chả kém ai. Gầy thằng đú thứ mà. Đá bóng thì va chạm 10 lần ngã cả 10, nhưng vẫn phăm phăm chạy cả hiệp. Tính hắn hơi gàn gàn cẩn thận quá mức, lại hơi cầu toàn nên khó ai yêu chiều được. Nhưng ngoài đời hắn cũng xuê xoa đại khái lắm, và lại hắn giống bố hắn là rất sợ vợ. Yêu cô nào thì cô đó làm chồng, còn hắn lũn cũn theo sau làm vợ. Lại hoá hay. Càng nghĩ miên man, mụ càng buồn cho cái số hẩm hiu. Đúng là duyên phận như chọn thóc trên cánh đồng cuộc đời. Chỉ được đi một lượt từ đầu này của Trần gian qua đầu kia của Thiên đường, chìa tay với một nhành lúa nào mà mình cho là chắc hạt nhất rồi cầm đầu cầm cổ đi tiếp quãng đường còn lại. “Mình đã lỡ rồi....” mụ thở dài, “...mình còn cơ hội không? Mình ném cái nhành lúa đại kia đi rồi cơ mà”

Tờ mờ sáng, mụ chạy bộ để giảm cân, để eo ót hơn, mụ quyết tâm phải câu được lão. Con đường từ nhà ra tới bờ ruộng cũng có dăm người chạy, dăm người cầm que cầm gậy lồ nhô tập thể dục. Sương hôm nay nhiều thế mà lắm người chăm thật. Chạy tiếp. Chạy tới gần mép ruộng thì đường lầy lội quá, định bỏ dở nhưng nghĩ lại thấy mới khởi động được một tẹo mà đã vê thì cái cơ thể “rau muống luộc” của mụ làm sao có thể chuyển biến gì được. Chạy tiếp. Mụ nhận thấy lắm cảnh đồi nghịch thật. Cảnh mấy khu cao tầng đẹp đẽ là cả một cảnh đồng quê nguyên sơ, ở đây nhà mái tranh vẫn còn lác đác, cả luỹ tre cũng còn, lẫn trong không khí tinh nguyên đậm đặc hơi nước buổi sớm là mùi hôi hôi mùi phân trâu quen thuộc, mùi ẩm mốc của rơm rạ. Ký ức tuổi thơ từ đâu lại dồn dập trở về.

Mụ nhận ra nẻo xa xa có ai đó đang xục tay xuống bờ cái ao cạn của làng, “chắc lại có người dậy hớt cá sớm đây”, bụng bảo dạ mụ tiến lại gần xem liệu cái anh chàng kia có may mắn gì không mà lại dậy sớm tới vậy. Cái ao này trước kia nghe nói hợp tác xã quây lại

nuôi cá, nhưng chẳng hiểu sao mà canh chừng kỹ là thế, thu hoạch có được là bao. Người làng bảo dưới ao có đường ngầm thông ra sông nên cá bơi đi hết, có người mê tín thì bảo là dưới ao có quái ngư nên có thả thế chứ thả nữa thì cũng chỉ là cúng béo chúng nó mà thôi. Mà kia, mụ giật mình, hình như người đang mò mẫm dưới kia là lão. Quái lạ nhỉ, nhà lão có ở đây đâu, mà chẳng lẽ lão nghèo tới mức phải đi mò cua bắt tép thế nào sao. Càng thấy lạ, càng tò mò, mụ tiến tới thật gần để nhìn cho rõ mặt. Lòng mụ băn khoăn, hồi hộp lắm. Bỗng àm àm sóng từ giữa ao nôi lên, mụ kinh hãi ngồi trên bờ ao, chẳng hiểu từ đâu một con rùa to lớn kinh hoàng ngoi lên rẽ sóng àm àm đi vào bờ, lão cũng ngây người ra vì sợ hãi. Chân tay cứng lại mà không thể chạy nỗi. Con rùa lập tức ngoạm một cái thật sâu vào cổ lão kéo sâu xuống ao trong tích tắc. Mụ la hét àm ī, tay chân khua loạn lên xua đuổi mà chẳng ăn thua gì. Rùa mà cắn người thì chỉ khi nào có sấm dậy liên hồi mới nhả....

Tiếng trẻ con khóc ré lên vì sợ, choàng tỉnh dậy mụ mới biết là mình vừa mơ, mò hỏi toát ra đầm đìa, còn thằng cu con hoảng hồn vì bị mẹ đập cho mấy cái. Mụ ngồi hẩn dậy nụng ru con, tội nghiệp nó. Nhìn ra ngoài khung cửa thấy trời vẫn chưa sáng hẩn vì mưa vẫn còn lát phắt từ suốt đêm qua. Mơ mơ thực thực lẩn lộn trong đầu, mụ buồn bã “Chẳng biết bao giờ mới có sấm, chẳng biết bao giờ lão mới được thả, chẳng biết cái ao tù kia có là thiên đường cho lão, chẳng biết mình ra sao?”.

HÒA CHÓ

**Nguyễn Thanh Bình
Phó Giám đốc Trung tâm FMB**

Nó tên là Nguyễn Tiến Thạch, thế mà ai cũng gọi là Hoà chó. Cái tên này không chỉ lưu hành nội bộ FMB mà gần như cả toà nhà 89 Láng Hạ. Nó cũng chẳng hề cáu giận gì khi người ta gọi nó như thế, thậm chí còn tự nhận là "chó mực". Vì thế, nó còn có tên là "Dogmun", nghe gần giống với tên của một đội bóng. Nó lại còn bảo nó "đã là chó mà lại còn không có lông". Chó không có lông mà lại đen bóng thì rõ là chó thui rồi! Chẳng sao, có "thương hiệu" là tốt lắm rồi. Bao nhiêu kẻ ở FMB muôn mà đã có đâu.

Ngày trước, nó thuộc típ ham chơi lười lao động. Xét ra thì đa phần xã hội là thế, chỉ có điều kẻ khác thì giấu đi vì những nỗi sợ hãi nào đó, còn nó thì cứ để lộ vô tư. Ví dụ như có đợt nào chuyền hàng, cần anh em tham gia cứu vạn thì y như rằng nó xách xe "đi thăm đại lý". AK thấy thế giận lắm, bèn dùng chiêu "dĩ độc trị độc", điều nó xuống quản lý tổng kho của FMB. Thế là khỏi "đi khách", nó phải một mình bê hàng, chẳng sai ai được. Không biết nó đã "tâm phục khẩu phục" chưa, nhưng bây giờ cũng có tiến bộ nhiều lắm rồi.

Nói tới Hoà chó phải nói tới chuyện chơi. Nó ham chơi lắm. Ở đâu có sự ồn ào là có nó. Mồm nó rất to, át hết cả người khác. Nó mà hét vào mi cò loa thì âm ly tự hiểu là sẽ cháy trong vòng nửa tiếng. Sau mỗi đợt như thế, giọng nó phải khàn mất mấy buổi. Nhưng mà nó vẫn không muốn "kìm hãm cái sự sung sướng" được hé tông ống giữa đám đông. Hôm Đại hội quần hùng, gió mạnh quá, nó rét. Nhưng nó không chịu xuống xuống ra về, quần chật cái áo rét, quàng khăn, đội cái mũ len nhặt được ở đâu đó, ngồi co ro như một đồng giẻ rách cho đến tận khi giải tán.

Hoà chó được xếp vào hàng có tên trong giới quần vợt của FPT. Mỗi khi có giải thi đấu của Bộ, của Công ty hay giao lưu gì đó, nó luôn được anh Sáu chọn làm "Triển Chiêu". Nó cùng anh Sáu giật giải cũng nhiều, nhưng không thấy nó mang cờ cúp gì về cả. Hỏi thì

nó bảo "tao thoả thuận với anh Sáu rồi, anh Sáu lấy cờ, còn tao lấy phong bì". Cái thằng mặt trông đần đần mà khôn ra phết. Nhưng nó không dạy ai chơi môn này được. Cú đánh hỏng một quả là nó chửi, mà như đã nói là mồm nó to thế, ong hết cả màng nhĩ. Vì vậy, học trò của nó thua dần rồi tiệt hẳn.

Trong FMB, nó còn được xếp vào dạng "tài già". Hoà chó lái xe rất gấu, nhưng ít khi va quật. Vì vậy, mỗi khi đi tiền trạm hay chơi xa, thăm đại lý tỉnh, nó thường được chọn lái. Tính ra cũng tiết kiệm được ôi thời gian. Ví dụ như đợt đi tiền trạm Cửa lò năm ngoái, nó đi mất có khoảng bốn tiếng. Nhưng trong đợt đi Đà Nẵng năm nay, Hoà chó đã lùi xe của anh Dũng già vào cột điện. Chẳng xin lỗi xin làm thì thôi, nó lại còn khen "đít xe anh tốt thật, lõm vào như thế mà chỉ đập một cái lại phòng ra". Nó giải thích bị đâm xe vì cổ nó bị ngoẹo, không nhìn được gương. Nó có một đặc điểm lạ là cứ mỗi lần đi nghỉ mát, cổ nó lại bị thế, chẳng hiểu vì sao. Khi đi lại, trông nó giống như ông rùa, phải đi chéo mới nhìn thấy đường. Ai gọi thì phải quay người 180 độ lại. Thế mà nó vẫn lái xe, vẫn tham gia nhảy nhót, chỉ trừ mỗi thể thao.

Hoà chó rất đam mê cờ bạc. Món gì nó cũng chơi, từ tá lả tới ba cây, xóc đĩa. Nhưng như cái tên Dogmun, nó thua nhiều hơn thắng. Hôm rửa nhà AK, toàn bộ số rượu mọi người uống là do nó "tài trợ". Đánh ba cây thì mỗi khi làm chươn, nó cho anh em đặt cửa thoái mái. Thế là thông thường mỗi khi ra về, ví của Hoà ta chỉ còn lại mỗi cái chứng minh thư. Bây giờ cầm đánh bạc rồi, chắc nó tiếc thì có tiếc nhưng cũng mừng lắm.

Nó còn một đam mê nữa là Hafflife, dân FMB gọi tắt là HL. Nó chơi món này giỏi lắm. Thông thường mỗi anh em trong FMB chỉ bắn được 1 đến 2 quân địch, nhưng nó lần nào tối thiểu cũng phải là 3. Mọi người thường thắc mắc không hiểu nó nạp đạn cách nào mà nhanh thế, nó chỉ cười.

Đợt tổ chức dã ngoại tìm cảm hứng viết Sứ ký 15 năm, Hoà thích lắm. Nó đề xuất ra bao nhiêu ý kiến, tự nhận làm bao nhiêu việc. Nó có rất nhiều chú bác anh chị em bán đủ mọi thứ trên đời, nên nhận mua bao nhiêu thứ, nào là đá sạch, nào là cá ba sa, nào là súng cao

su, nào là rượu, nước ngọt, vân vân và vân vân. Vì vậy, nó đã có thêm một cái tên mới, HOÀ METRO.

MAI ANH XẤU TRAI... ĐÁNG YÊU

Hoàng Thu Hằng
Trung tâm Fsoft

Chỉ còn chưa đầy 2 tiếng nữa thôi là hết hạn gửi bài Sứ ký có thường ở Fsoft rồi mà tôi vẫn chưa tìm được ý tưởng gì để viết. Sáng nay tôi đã phải cầu cạnh đến lò viết thuê của AnhLM, gã ngọt nhạt bảo tôi “Nê em là QA cho dự án của anh nên anh lấy rẻ thôi 50% giá thị trường, nói chung giúp em là chính chứ bọn anh đang ngập lụt các đơn đặt hàng đây này. Văn hay chữ tốt như NgocPM cũng phải qua lò của anh. Thôi về mail confirm đi nhé, QA chả bảo phải lưu mail của khách hàng làm bằng chứng khách quan còn gì”. Gã lại còn chốt hạ một câu này mới cú chút: “Day dreamer^{*} ah văn của em không có hi vọng đoạt giải Fsoft đâu”. Đã đến nước này thì... mình viết vậy để gã Mai Anh kia biết rằng “đèn dầu còn có lúc sáng”.

Ô hơ, tại sao mình lại không viết về gã nhỉ, đúng là xấu trai nhất Fsoft. Cứ nhìn mặt gã mà xem cứ như Bình Trị Thiên khói lửa ấy holes đầy cả mặt. Các cụ bảo “nhất lé, nhì lùn, tam hoa, tứ rõ” đúng là chí lý, nếu sai hai đầu gối của tôi bằng nhau. Bởi vì tôi là người chứng kiến 1 vụ mà nếu public thì các em gái sẽ vỡ mộng hết đám báo gã nhận giải chuối (khó) tiêu là cái chắc. Nhớ lại sáng hôm ấy cả phòng đang ngồi nói chuyện rôm rả tự dung thấy chị NgaHH khóc nức nở đi vào và Mai Anh lũn cùn theo sau. Gã đi đi lại lại trong phòng chân tay long nga lóng ngóng không biết làm gì cứ xoa dầu em Nga dỗ như dỗ trẻ “Anh xin lỗi, anh chỉ đùa thôi mà”. Chị Nga thì cứ nắc lên từng tiếng làm gã lại càng luống cuống hơn “Thôi anh xin lỗi” tay thì vẫn xoa dầu chị Nga. Úi xời ơi người ta có chồng có con rồi chứ bộ có phải trẻ con đâu mà xoa dầu mãi rồi hết cả tóc rồi kia. Tôi dành gõ thê bí cho gã bằng cách xui gã mua sữa chua xin lỗi chị em phòng SEPG (không phải là tôi tham ăn đâu nhé). Rõ ràng hành hung QA, mấy hộp sữa chua là còn nhẹ đấy. Thế mà gã chưa

* Mơ giữa ban ngày

chiểu ra sức thanh minh là anh có làm gì đâu anh chỉ bảo với em Nga là “Anh không muốn nhìn thấy mặt em nữa”. Chúa trời mặc quần đùi đúng là đồ thô lỗ nhất Fsoft, phụ nữ có xấu như thị nở thì vẫn phải “ngọt ngào như vòng tay âu yếm” huống hồ chị Nga tuy không sắc nước hương trời nhưng cũng thuộc vào hàng nghiêng thùng đồ gánh, ăn nói lại hết sức dịu dàng. Gã bảo gã chỉ đùa thôi vì gã quen đối xử như thế với em VanLH rồi nó lại chả cười nhẫn, khẩu xà nhưng tâm phật mà và để minh chứng cho điều đó gã xin lỗi cả trên public box kèm theo chục hộp sữa chua. Không những thế để yên tâm là sữa chua sẽ đến tay em Nga gã cẩn thận mail dặn dò tôi “Em không được ăn sữa chua đâu, anh mua cho em Nga đấy”. Hic, đã thô lỗ lại còn keo như con heo nữa chứ đã thế mình ăn cho bõ tức. Hôm đó cả phòng SEPG được bữa ăn sữa chua mệt nghỉ, ăn cho bõ tức, mỗi khi vui lại nhắc lại món sữa chua được đánh đổi bằng mồ hôi và nước mắt này như một kinh nghiệm xương máu khi làm việc với Project leader.

Nhưng phải nói thật kể từ sau lần đó tôi quý gã ra phết. Hi hi, trông cũng bánh đầy chứ và gã cũng có vẻ thay đổi, thường xuyên ghé thăm phòng tôi hỏi han em Nga hay là tăm tia em nào thì có Chúa mới biết được.

NHÂN TÀI QUÊ LỤA

Hoàng Nguyên Vân
Công ty Hệ thống Thông tin FPT

Lời bàn:

Đời có lúc bi, hoan, ly, hợp

Trăng có khi mờ, tỏ, tròn, khuyết

Sinh ra đáng mặt anh hùng

Thiếu thời mạt vận, sau này vê vang.

Sinh ra ở vùng quê lụa Hà Đông nổi tiếng, hắn sinh vào năm Đinh Ty, giờ Dân thuộc mạng Sa trung thô, cứ theo sách tướng và các cụ phán thì số nó sau này đại quý, giàu sang và rất thành đạt. Lúc mới sinh nó chỉ nặng có đâu một cân tám, dáng oặt eo tướng không sống nổi. Nhưng bù lại khuôn mặt cực thông minh thuộc loại tai to mặt lớn. Mẹ nó tướng không nuôi được, nhưng càng lớn nó lại càng khác bọn cùng trang cùng lứa: nghịch ngợm và thể hiện một vai trò thủ lĩnh của đám trẻ. Lũ trẻ khu hắn thường hay chơi bi đánh đáo, hắn nói trò này nhảm quá, phải nghĩ ra trò mới chơi mới đỡ. Hắn bèn phát cho mỗi đứa một nắm bi, cầm đầu cả lũ qua chỗ bọn con gái đang chơi chuyền, rồi vây lại bắn bi vào lũ con gái, bắn phải trúng như chơi bi lỗ. Lúc còn đi học phố thông hắn thường bị bọn nhón trên phố trêu hắn mỗi khi trên đường đi học về. Có lần hắn bị lũ trẻ nghịch ngợm tụt quần hắn, rồi quét sơn vàng lên cái của hắn mới thả cho hắn về. Hắn căm lắm, phải chơi lại bọn này thì mới hả dạ. Hắn nhịn hòn chục bữa ăn sáng để dành tiền rồi ra chợ mua hơn cân ót bột và một cái kính đen. Cho ót bột vào chiếc túi dết thường ngày để sách vở, khi về qua phố hắn nghênh ngang từ xa, đeo kính đen mặt ngang cao nhìn trời. Bọn trên phố nhìn thấy hắn đi ngông nghênh mà không sợ gì cả thì thầm phải cho nó một trận nhớ đời. Cả lũ từ từ quay lại, hắn nở một nụ cười thật tươi chưa bao giờ có, bất thình lình tung từng nắm ót bột vào mặt cả lũ, bọn kia mắt mũi cay xè, hắn

xông vào rút kéo cắt hết đai quần tung thằng một, rồi nhắm thằng to nhất đầm đá tát tai một trận. Từ đó lũ trẻ trên phố sợ hãi tôn hãi làm đại ca.

Hồi học cấp ba, hãi là một trong những học sinh giỏi nhất nhì trường chuyên của tỉnh. Năm nào cũng thi quốc gia, cũng sinh giỏi. Lên đại học, hãi dành một phần ba thời gian vào học tập, thời gian còn lại hãi dành để đi làm thuê, buôn bán lắp ráp máy tính.

Rồi hãi cũng học xong đại học, chân ướt chân ráo hãi gia nhập một đơn vị to nhất FPT, nghe đâu năm nào cũng làm ăn hiệu quả bậc nhất, thuởng lớn lương nhiều. Mẹ hãi cũng mừng, vì đứa con nghịch ngợm ngày nào cũng đã trưởng thành có việc làm ở một công ty danh giá. Hồi mới vào công ty ai cũng bảo hãi giống Enxin, vì hãi to lớn kềnh càng, béo khuôn mặt hơi húp húp như vị tổng thống đầu tiên của nước Nga.

Hãi được phân công làm kinh doanh và chuyên care mấy khách hàng thuộc khối doanh nghiệp. Có hôm các anh cùng phòng kéo hãi đi nhậu uống bia, bia rượu đến tầm. Chú Hải hỏi hãi: “Chú to béo nhìn mặt lõi đời thế kia, đã từng gì chưa?” Hãi thật thà như đêm “em chưa”. Cả lũ phá lên cười sảng sạc. Hóa ra của chú hỏng hả, hai mươi mấy năm chú chỉ để dùng cho mỗi việc là phá hoại bệ cốt-tô thôi sao.

Đừng tưởng hãi to xác hùng dũng thế mà làm. Uống rượu say, cả bọn về nhà LongDV ngủ, hãi nhất định không lên tầng 3 ngủ mà kêu rú lên, trên đây có ma nhất quyết chỉ ngủ tầng một. Không những thế hãi còn kêu gào gầm rú àm i khiến cả khu phố không ngủ được. Cả lũ lên nhà ngủ, cứ chú HảiPQ trông hãi kéo hãi say lại làm chuyện gì的大dột, khổ cho HảiPQ, bởi hãi chỉ có tin và chơi thân với anh Hải chứ mấy lão như TuấnMN, AnhNN,... hãi déch có tin gì cả

Đối với lũ con gái thì hãi cứ bỗ bã tán tỉnh, chỉ được dăm ba câu từ té lúc đầu, đến câu sau thì em nào nghe xong cũng đỏ mặt, phê toàn thân. Ai cũng nghĩ hãi thì chẳng có ma nào yêu. Đùng một cái nhân dịp 13-9 kỷ niệm 13 năm thành lập công ty. Hãi dẫn đến một em da trắng, giò dài, mũi thẳng, mắt thì lóng la lóng lánh, nói năng dịu dàng hoạt bát... phải nói là cực hấp dẫn. Chú LongDV nhìn mà há

hốc mồm, mắt trợn ngược, lắp bắp “Người... người... iêu chú thật...thật hả?”. Tất nhiên và đương nhiên là thật một trầm phẫn trầm, người yêu hắn quê vùng trung du đất chè nỗi tiếng, con gái vùng đó xinh và quyến rũ nỗi tiếng.

Công việc và chuyện yêu đương của hắn tưởng chừng như êm chèo mát mái, đúng một cái người yêu hắn bỏ hắn đi theo thằng khác. Đây là quãng thời gian bi đát nhất của hắn, mặt hắn lúc nào cũng như mới ngủ dậy, đã thế lại được hai thằng anh dại Vân “hà nội” và KhoaND rủ rê. Tuần nào cũng mấy bữa nhậu, say tây tây lại lên vũ trường lại làm vài chai. Hết Hale, lại Spark, New... Có lần hắn uống say không đi nổi mà vẫn bò được ra bãi cỏ bên hồ Hale nằm lăn quay ra đây ngắm trăng. Hôm đó mấy ông anh của hắn như VânHN, Hòa Mobile, ra năn nỉ hắn vào. Hắn khóc ròng tức tưởi nói như quát “Các chú đêch hiểu anh gì cả, ở đây mát bỏ mẹ, để anh ngủ” rồi kéo bằng được Hòa chó với VânHN ngủ cùng hắn.

Nhưng rồi công việc cũng làm hắn nguôi ngoai đi, hắn làm việc hùng hục chăm chỉ. Hắn làm việc ở công ty đến mười một mươi hai giờ đêm. Có hôm ngủ cả cơ quan làm thầu. Công sức bỏ ra cũng không phụ lòng hắn, hết dự án StateBank trúng, lại WAN công ty điện lực 1, điện lực Hà nội ...Cuối năm nhân dịp thành công dự án phần mềm lớn nhất của FIS nói riêng hay của FPT nói chung. Bon quân Đức béo mời FIS 2 sang quán Cá bên Gia Lâm giao lưu. Hắn hôm đó uống như Trương Phi, mời hết bàn này bàn khác. Đến sép của hắn, thì đã say l้า rồi. Mắt lờ đờ, nói lúi lưỡi lại. Sép hắn thương hắn, bảo “Thôi, chú không uống nữa, chú say thế anh không uống với chú”. Lúc này trong lòng hắn đầy tâm trạng, rượi say bia mềm, nỗi buồn cứ thê ập đến. Hắn quỳ xuống ôm đùi sép hắn khóc ròng: “Em xin lỗi anh, anh có biết em khổ thế nào không... hức... hức... Anh mà đ. uống... hức... với em... hức... em sẽ quỳ thế này đến sáng”. Có lẽ hôm đấy là kỷ niệm sâu sắc nhất và đáng nhớ nhất trong cuộc đời hắn. Hắn say đến mức mà muốn đi tè, hắn chỉ làm nhảm nói được câu “Em buồn... quá.” mà không đứng dậy được. LongDV, Như Anh cùng với Hải PQ phải dùi hắn đi. Khôn nạn cho ba thằng, bởi hắn to như con trâu mộng, người thì mềm nhũn, muốn dùi hay bế

cũng khó. Lúc này thì hắn say lắm, hắn chẳng biết cái đếch gì nữa, nhưng có một việc duy nhất là hắn vẫn nhớ là không thể làm bắn quần được. Công việc thường ngày mà hắn vẫn phải làm thì giờ hắn không còn sức để làm. HảiPQ phải giúp đỡ kéo khóa quần cho hắn, còn chú LongDV và Như Anh mỗi thằng xốc nách một bên, mồm thì hát bài Đoàn FPT để động viên hắn. Chuyện này kể ra thì mọi người đừng có cười hắn, trên đời ai chẳng có lần say - lần khóc.

Không biết hắn nhiễm thói cờ bạc từ bao giờ, có lẽ do thỉnh thoảng sếp hắn sai lên Phòng Kế hoạch Kinh doanh lấy giấy tờ bị mụ HảiVT và lão Sơn con làm hư hỏng. Lúc đầu thì hắn ngồi xem, chỉ cầm bài hộ khi lão Sơn con đi giải đen. Chẳng biết miệng lưỡi lão Sơn con thế nào, hắn lại trở thành hội viên của nhóm. Lão Sơn con còn dụ dỗ bảo hắn rủ rê mấy thằng FIS lên đánh cho có cạ. Hắn đỏ lăm, hắn đánh tá lá cũng đỏ, ba cây cũng đỏ. Lão Sơn con hôm nào cũng vét sạch cả tiền đường sữa ăn sáng mà vợ lão đưa cho lão để mua cho con hàng ngày. Đến nỗi lão chỉ còn mỗi cái chứng minh thư dán ảnh lão đem về cho vợ. Các cụ bảo đen tình thì đỏ bạc đúng thật. Đạo tết hắn đến nhà sếp Thái mở sòng bạc sóc đĩa, hắn xóc cho tiền thưởng của quân sếp Thái bay hết ra khỏi ví. Thằng nào cũng nhăn mặt lắc đầu, đếch thèm chơi với thằng đỏ bạc.

Công việc của hắn trôi trảy và thuận buồm xuôi gió, hắn quan hệ với khách hàng ngày một khéo hơn. Một tay hắn bán máy trăm con PC Elead cho EVN. Không biết mụ Khánh ngon ngọt gì với hắn mà hắn mò vào tận Sở giáo dục Thanh Hóa, đánh nhau sút đầu mè trán với HiPT, CMC, ISA,... để bán hơn ba trăm con Elead.

Đoàn Thanh niên cũng thấy công sức và công hiến của hắn, phong tặng cho hắn danh hiệu “Chim”, mà là “Chim vàng” hắn hoi. Hắn sướng lầm, về khoe với bạn bè hắn cái danh hiệu cao quý đấy. Lũ bạn thì chả hiểu quái gì cả, người ta chỉ nói chim đại bàng, chim ri, chim sẻ,... đằng này lại là chim vàng.

Cuối năm tin vui dồn dập đến với hắn, hắn được Trung tâm bầu là Cá nhân tiêu biểu, lại được mụ Khánh Elead lobby hắn một chuyến đi ăn chơi bên Thái cùng với thị. Khốn nỗi đợt này đi không phải chỉ

có mình hắn mà có cả HảiPQ và Quang tèo sếp của Elead. Nghe được tin này hắn tức lăm, chạy xồng xộc lên gặp thị Khánh:

- Chị chơi đêch đẹp cái gì cả! Sao bảo chỉ có mỗi mình em với chị đi Thái.

Chị Khánh phải an ủi dỗ dành:

- Em cứ yên tâm, lão áy già rồi chẳng làm trò trống gì đâu, còn thằng HảiPQ thì nó không ham mấy trò này. Chị sẽ fulltime cho em mọi lúc mọi nơi...

Hắn mừng lăm. Nhưng gái già thì lăm mưu, mụ đâu dám làm méch lòng sếp được. Sang đến Thái, thị cho đi cả đoàn đi Walt Disney, chui vào trò chơi tàu điện siêu tốc. Hắn rất sợ các trò chơi mạo hiểm ảnh hưởng đến tim. Nhưng ngồi với người đẹp thì hắn cóc sợ gì cả. Tàu điện lao nhanh trong hầm tối, với vận tốc khiếp người, lắc lư như động đất cấp mười hai, lúc vật sang trái lúc vật sang phải, khi lộn ngược đầu, lúc tưởng chừng như đâm cả vào cây đồ chǎn ngang đường.. Hắn trợn ngược mắt, kêu rú rầm rĩ như bò rừng châu Phi, cá sấu vùng Amazon. Ra đến ngoài thì ôi thôi. Người rũ như tàu lá, mặt xanh xám, đi không nổi, hình như hắn sợ thiếu nước té ra quần. Thị Khánh nhìn hắn hết hồn, cứ tưởng hắn trúng bệnh tim, tìm dầu gió, chân tay cuồng cuồng hà hơi thổi ngạt. Cả tuần hắn không ăn và làm trò trống gì được. Hắn chỉ giường mắt vừa sợ sệt vừa căm tức nhìn thị Khánh đi với người khác. Về Việt Nam, hắn phải nghỉ cả tuần mới đi làm được.

Bây giờ thì hắn khác rồi, hắn tự tin lăm, thành đạt hơn. Công việc gì đến tay hắn cũng trôi chảy, khách hàng tín nhiệm hắn, đồng nghiệp mừng cho hắn, bố mẹ mừng cho hắn. Vận của hắn đã bắt đầu ứng nghiệm như lời ông thầy bói hồi nào nói.

MỘT ĐỘNG VẬT QUÝ HIẾM Ở FSOFT

Đặng Diệu Linh
Trung tâm FSoft

FSOFT tái tổ chức khá nhiều sau 6 tháng đầu năm 2001, tôi được đưa vào SBOI với QuynhVT là group leader, có anh CanhBT - phó nhóm, làm operation manager phụ trách các dự án với tôi, và team leader DinhDQ, HaiDS.

Mới vào SBOI, tôi không rõ QuynhVT lắm, nghe nói làm web site khá tốt, HaiDS nói nhiều và có vẻ đáng ghét, anh CanhBT thì tôi có biết chút ít trước đó, còn thằng DinhDQ thì nổi tiếng từ vụ bình phẩm thơ em lế tân ở HO mấy năm trước. Năm đó, công việc của SBOI không nhiều lắm, vài ba dự án chạy nhàng nhàng, vài ba vụ bidding. Chúng tôi luôn họp giao ban sáng thứ 2 hàng tuần, từ 9h30, kéo dài đến gần 12h. Trong các buổi họp đó, các dự án và công việc trong nhóm được thảo luận trong khoảng một tiếng rưỡi, sau đó chúng tôi tự do nói đủ mọi thứ chuyện: công việc kinh doanh ngoài thị trường, mua bán, bạn bè, thể thao tại FPT, các hoạt động ngoại khoá sắp tới.... Càng làm việc với nhau nhiều, tôi càng thấy HaiDS ít đáng ghét đi, hình ảnh trước đây được thay vào một con người thằng thắn, vui nhộn, đầy cá tính mà mỗi buổi họp không có nó thì sẽ mất vui. Tôi luôn nhắc nó mỗi khi đi họp: “Hai oi, mouse meeting”, và không lần nào tôi thất vọng cả.

Và rồi sau một buổi họp như vậy, hắn viết cho tôi một lá thư, đại loại: “Linh oi, thật không ngờ đấy, hoá ra tôi chơi với cậu lại hợp đấy, chúng ta... ”, thật sự là tôi chưa thấy thằng nào lại nói ra như vậy, cứ như là tuyên bố “tình bạn của chúng ta bắt đầu kể từ ngày hôm nay”. Và tôi tất nhiên ký ngay vào cái bản tuyên bố “tình bạn” đó bằng cách mời nó đi uống cafe.

Đi ăn trưa với HaiDS

Đi ăn trưa với HaiDS không bao giờ được đề nghị trả tiền cho nó, “Đ., thằng nào trả tiền thằng đó, như thế đi với nhau mới bền”. “Đ.

mẹ, tôi thật không hiểu cái dân Việt Nam này, xin giấy ăn trên bàn người ta mà lại lấy hết chỉ để lại đúng một tờ”. “Có một lần tôi chửi một thằng vì nó chen hàng, nó bảo tôi là “mày muốn nói nứa không?”, tôi chỉ cao đến cầm nó thôi, nó có đánh mình gục xuống đất thì mình cứ nói, thằng đó sẽ không bao giờ chen hàng nữa vì nó bị nhục”. Về sau tôi mới biết là anh bạn chen hàng đó làm cùng office với vợ của HaiDS và hình như hai người làm lành với nhau thì phải. Kiểu của hắn như vậy, rất dễ sống nhưng sống tầm thường thì cứ coi chừng.

HaiDS trong công việc

Hắn rất thẳng thắn trong công việc, hắn nhận lỗi ngay khi thấy sai, nhưng cãi luôn khi hắn thấy hắn đúng, “lúc thằng Marteen Vandebrook giao việc, tôi thấy nó nói sai nên tôi cãi luôn, kệ mẹ nó, nó tròn mắt nhìn mình như kiểu “Ô, nó dám cãi mình à?”, ở FSOFT này có ai cãi mình đâu”. Theo tôi biết thì, sau dự án đó Marteen rất muốn kéo HaiDS về G1 và thậm chí đến khi biết HaiDS sẽ đi học ở Hàn Quốc thì Marteen còn nhờ HungHM nhắn với HaiDS là khi nào muốn về làm việc tại FSOFT thì bảo với Marteen vì HaiDS làm việc rất tốt, rất nhiệt tình. Dạo làm dự án WebSpider, HaiDS còn nói với tôi là sẽ đèn tiền cho thằng Kirt vì không làm được một chức năng mà nó đã hứa hẹn với Kirt. Thật là một suy nghĩ tự giác hiếm có.

HaiDS và các chị em

“Tôi mà đã yêu em nào thì tôi rất chiều nó, rất chăm sóc, rất quan tâm, nhưng mà mình mà cáu lên thì chả nề nang đ.. gì cả, có lần tôi đang đèo nó đi chơi, nó cứ hoanh hoickey hết chuyện này đến chuyện khác, tôi dừng xe lại và đuổi nó xuống xe “Xuống, xuống đi xe ôm về”. “Lúc tôi mới vào Viện nghiên cứu sinh học, nó làm ở đó vài năm rồi, có lần nó và một đứa bạn cứ ra vé sai bảo mình, tôi bỏ dép ra và đá đít mỗi con một cái, chúng nó tức quá và bảo tôi “sao anh dám làm thế”. Về sau, HaiDS yêu và lấy một em ở đại sứ quán Đài Loan ngay ở tầng 5, toà nhà HITC, hắn kể là “trước đó đi ăn trưa ở tầng 2, tôi đã chú ý nó từ lâu rồi, sau đó một lần trong thang máy, tôi

nhin nó, không hiểu sao nó lại cười với mình, thế là tôi nói luôn “anh chú ý đến em, nên anh rất muốn làm quen với em, anh là Đặng Sĩ Hải, làm việc ở FPT, ngay trên tầng 6 ấy,...”. Hắn còn dặn dò tôi “phụ nữ quan trọng nhất là được khen đẹp, cả ngày ngắm nghĩa mãi trước gương, nhìn đi nhìn lại, chỉ để xem mình có đẹp không, bây giờ có thằng nói hắn ra là mình đẹp thì mới thấy mình sướng như tiên”. Có lần tôi tia thấy một em trắng trẻo, dáng đẹp, mông đẹp ở một công ty mà tôi và HaiDS có liên hệ, tôi nói với HaiDS, thế là hắn bảo “Tao cũng không quen biết gì nó, những đê tao hỏi nó cho mà”, thế là mấy hôm sau, hắn gọi tôi vào phòng Presentation, đóng cửa lại và bảo tôi “tôi vào phòng làm việc của nó, rất may là lúc đó không có ai, tôi tự giới thiệu và nói là “bọn anh thấy em rất đáng quý, rất dễ thương, nếu em không thấy phiền thì cho phép bọn anh làm quen và kết bạn với em,...” nó thấy mình tấn công trực diện quá, nó cứ nhìn vào tường, còn tôi thì cứ nói bình thường, nhưng có lẽ nó sợ nên nó nói ngay là “em sắp lấy chồng rồi, em không muốn những chuyện rắc rối,...”, nó ngại quá, mà mình nói rất tử tế nên nó không dám nhìn vào mình tí nào, Linh ạ”. Có lẽ thằng Hải này nghiên cứu sinh học nhiều nên mới dễ tiếp xúc với chị em - các động vật có vú như cách hắn viết trong tờ giới thiệu Chim vàng - như vậy.

Nguyễn vọng của HaiDS

Hôm tôi đi công tác ở Mỹ về, hắn vồ ngay lấy tôi, dí mũi hít một hơi dài và nói “Ôi, cái mùi Mỹ có khác, nó thơm quá, Linh đi Mỹ về có khác, trông bánh bao khác hắn ra”. Hắn thích đi nước ngoài, dễ hoà nhập, thích nghi với cuộc sống ở nước ngoài. Hắn kể chuyện sống ở Đức, quốc gia tôi tệ nhất ở châu Âu với hầu hết người Việt Nam, ai đi cũng chửi bọn Đức, nhưng hắn lại thích “tôi nói thật chứ, cái dân mình nó cứ làm ăn khuất tất, đi lại chen lấn thì chúng nó mới đánh cho, chứ tôi thì phải sống như những thằng Đức xịn nhất, cái chợ nào bọn Đức vào thì tôi vào, nó ăn tiêu như thế nào thì tôi cũng như thế. Ở office, chúng nó góp tiền mua cafe để trong phòng là bao giờ tôi cũng chủ động ra hỏi là cần góp bao nhiêu thì đê tôi góp. Có lần tôi đi nhờ xe một thằng Đức, đến trạm xăng, tôi bảo nó là mà đê

tao trả tiền xăng cho, nó rất khoái mình, đưa tôi về tận nhà. Ở với chúng nó thì chỉ có điều là tắm xong chúng nó cứ trèn truồng đứng nói chuyện mà mình thì không dám cởi ra vì sợ nhục quốc thể”. Hắn còn kể với tôi một chuyện kiểu như thế này “Ở phố của tôi, có một thằng đánh nhau bị chúng nó chém đứt tay, cầm cái tay gãy chạy đến bệnh viện để bác sĩ nối lại, thế mà hơn 10 năm sau nó từ Mỹ quay về, đã là Ph.D rồi, lễ phép lắm, đúng là đổi đời”. Ở FPT được 2 năm, hắn đi Hàn Quốc để học về bio-informatics. Trước khi đi, tôi tặng hắn một cái đồng hồ con lắc, trông như cái chuồng chim, hắn rất khoái chí, đem về treo cạnh cái mặt nạ hình đầu lâu chạy điện, đến khi về nước lấy vợ, tôi đến chơi hắn vẫn còn nhắc lại. Sang Hàn Quốc, tôi vẫn e-mail với hắn, cuộc sống và công việc hơi chán nên hắn lại sang Đức, tuy nhiên trong thời gian này hắn trở nên rất nổi tiếng với www.hanoicorner.com, hắn cũng bảo tôi viết vài bài nhưng đến nay tôi cũng chưa viết được bài nào, kệ xác nó.

Khi hắn đi rồi, có lần KhoiTX nói với tôi là “bao nhiêu triệu thằng Việt Nam mới có một thằng Hải”, còn tôi thì bảo “Ủ, có lẽ gen đột biến thế nào đó!”.

SÉP... & ...!!!

**Nguyễn Thị Thùy Linh
Trung tâm FMB-HCM**

Năm 1996, khi tôi đặt những bước chân đầu tiên của mình vào FPT, tôi được nghe phong phanh rằng Sếp trực thuộc của tôi là Hoài TQ. Không biết người khác biết về sép của tôi như thế nào, chứ riêng tôi thì chỉ biết được có mỗi cái tên mà thôi. Thời điểm đó, FMB chỉ kinh doanh mặt hàng simcard cho Công ty VMS, còn việc kinh doanh điện thoại di động chỉ là “thưởng nguyệt xem hoa”.

Bước sang năm 1997, tôi vẫn còn chưa một lần được diện kiến dung nhan của sép thì lại nghe tin mình có Sép mới, với cái tên cũng bắt đầu bằng chữ “Trần”, đó là anh Trần Thanh Bình. Thời gian đó, việc kinh doanh điện thoại di động cũng vẫn chưa có gì là tiến triển cả, vẫn chỉ là đang dạo chơi trong lĩnh vực còn rất mẻ này.

Cho đến một ngày đẹp trời nọ, một ngày mà trời trong, mây trăng, nắng vàng còn nước trong xanh, tôi đang thơ thẩn bước vào công ty thì nhận được một cái tin rất bất ngờ đến... không ngờ: “Úi giờ ơi!, tôi lại có Sép mới”. Sép ấy họ Bùi, tên Ngọc Châu, một cái tên nghe cao sang quý phái làm sao ý. Dưới sự quản lý và điều hành của anh, mặt hàng ĐTDĐ đã có những bước tiến khởi sắc.

Qua năm 1998, lại có thêm một biến cố mới xảy ra đã gây sốc cho tôi, (không biết những người làm cùng bộ phận với tôi có bị sốc giống như tôi không nữa?). Mọi người có thể đoán là gì không? Tôi lại có sép mới, Sép này cũng lại là họ Trần, anh Trần Nhật Quang. Mà hình như người họ Trần có số làm Sép thì phải, theo như kinh nghiệm của tôi thì chắc là thế.

Tự nhủ với lòng, sau này khi lấy chồng, nhất định tôi phải lấy người mang họ Trần, để con tôi cũng sẽ trở thành Sép.

Lĩnh vực ĐTDĐ ngày càng một phát triển, tỉ lệ thuận với các Sép có vần T đầu, trong thời gian này chúng tôi có thêm một trụ sở mới ở 90A NTMK. Nơi đây vừa là Showroom và vừa là trung tâm bảo

hành của Motorola. Việc làm quen với Sếp QuangTN chưa được bao lâu thì anh lại chuyển sang làm công tác khác.

Tôi lúc bơ vơ, không biết sép mới của mình sẽ là ai thì... năm 2001, tôi lại có Sép mới, đó là anh Trần Nam Anh, cũng họ Trần nốt. Đây, tôi đã bảo mà, họ Trần số làm Sép, có sai đâu. Chính vị Sép hiền lành này, đẹp trai ôm nhách này (theo như nhận xét của tôi) là người thành lập showroom 100 NTMK bây giờ.

Một năm sau, không biết số phận thế nào tôi lại gặp cõi nhân. Anh HoaiTQ trở lại làm Sép của tôi. Sép ngày xưa và Sép bây giờ vẫn thế, nhưng FMB lại không như thế. Sép thì vẫn gầy nhưng FMB thì ngày càng phình to ra cùng với sự ra đời của các trung tâm lớn và các hoạt động ngày một mang tính chuyên nghiệp hơn như là 6A Tú Xương và 11 Trần Quốc Thảo... Sau một vòng xoay giữa Sép... và Sép. Sép xưa kia đã là sép nay của tôi. Một sự trở về huy hoàng biết bao!

HUYBQ VÀ PHẠM TRÙ “GÁI CƠ QUAN”

Tô Nguyên Khoa
Công ty Truyền thông FPT-HCM

Sẽ khói người thắc mắc khi thấy một tựa đề hết sức tréo ngoe, chẳng ăn nhập gì với nhau cả. Hãy bình tĩnh “Đâu sẽ có đó, thịt chó có lá mơ lông”.

“Con thầy, vợ bạn, gái cơ quan” là câu kinh koran mà tên HuyBQ cứ làm nhảm quanh tai tôi cả ngày, hắn đã hơn 30 tuổi rồi mà chưa có một mối tình êm thắm nào để vắt vai lâu lâu đem ra kể lể cùng anh em trong bàn nhậu. Hắn ta để ý mấy cô trong cơ quan, nhưng hắn lại có một nguyên tắc là tránh đụng vào một trong ba thứ “hàng độc” ấy. Đã hơn một năm nay hắn xoay qua xoay lại mà không thể tìm ra giải pháp cho vấn đề độc thân. Lần mò một hồi hắn dụ dỗ được ba em gái làm kinh doanh leased line chung với hắn, cứ tưởng là “mở treo miệng mèo” ai nhìn vào cũng ganh tị nhưng có mấy ai hiểu được cho nỗi lòng anh HuyBQ “cám treo mà heo nhịn đói”. Đó là chưa kể những kẻ độc mồm độc miệng thì rêu rao khắp nơi “trâu già thích gặm cỏ non”, chỉ còn thiếu mỗi cái mõ nứa thôi là sẽ khói thẳng đi khắp FPT Communications mà ra rả:

Chiêng làng chiêng chạ

Thượng Hạ Tây Đông

Con gái chưa chồng

Coi chừng Huy cụ

Suốt ngày hắn ta cứ làm nhảm: “mình là sếp, phải làm gương cho bọn nó noi theo, nhưng mà chặc chặt tiếc quá”.

Nhưng tính ra thì số tên HuyBQ cũng bội phần may mắn, tình hình chiến sự trên thương trường đang thay đổi một cách chóng mặt và tình thế trở nên vô cùng có lợi cho hắn, nhưng hắn đã quên cả nỗi lòng của ông bà ta mất rồi “Đen bạc đỗi tình”. Thành công trong kinh doanh gần đây của hắn ta chính là sự trao đổi cho những mảnh tình trong mơ của hắn. Sự lớn mạnh của công ty FPT tạo nên cho công ty một thế đứng vững vàng trên thương trường đầy cam go, cái

việc thành lập các công ty con là tất yếu quan trọng trên sự phát triển ngày càng lớn mạnh của FPT. Trong khi các lãnh đạo cấp cao của FPT đang có những bước hoạch định cho sự phát triển trong tương lai của Tập Đoàn FPT, thì HuyBQ nhà ta cũng mỉm cười ra mặt khi phát hiện ra kẽ hở có lợi cho mục đích của mình. Ai chửi đồi với tên HuyBQ thì tài hùng biện và khả năng ngụy biện là có thừa, hắn ta dư sức phù phép để các công ty con khác ngoài Chi Nhánh Truyền Thông, về một phạm trù nào đó sẽ trở thành người dân nước lũ. Khi ấy các em gái bên FMB trở thành miếng mồi ngon, béo bở, mục tiêu cho những mảnh tình của hắn. Không nói ra thì ai cũng biết các em bên FMB xinh tươi như thế nào, ngay chính tác giả bài này cũng đôi lúc thèm dỗ rãnh, nhưng nguyên tắc “cái nào ăn thì ăn, cái nào cúng thì phải cúng” không cho phép tác giả làm điều đó, thật ra nhiều khi ta cúng xong đem xuống ăn.

Từ ngày thành lập Tập Đoàn FPT mà Chi nhánh Truyền Thông là một công ty con, sếp HuyBQ trở nên yêu đời hắn, suốt ngày hát ca. Thật tội nghiệp cho các em gái FMB, có khả năng sẽ bị tên HuyBQ đập chết ăn thịt ngay đê giải tỏa úc chế đang bị dồn nén. Tới đây tôi không dám viết tiếp vì sợ ảnh hưởng tới con đường “plan to number one” của mình vì đã can thiệp quá sâu vào đời tư cá nhân của hắn.

Cuối cùng anh em nhanh chân lên đi, hắn ta đang bị cái gọi là đường truyền tốc độ cao ADSL đang đe hắn đó, lợi dụng tâm trí hắn đang hoang mang mà anh em xử lý các cô gái bên FMB.

CÁI GIỐNG NHAU CỦA HAI EM GÁI

Nguyễn Mạnh Hùng

Trung tâm FTT

Ngày đầu tiên tôi bước đến văn phòng FPT để đi làm là ngày 24/09/1995. Tôi nhớ rất rõ ngày này vì đây thực sự là 1 trong những mốc quan trọng trong cuộc đời mình. Dù sau này sẽ có làm gì, ở đâu, với ai hay cho ai tôi vẫn nhớ về ngày ấy. Một lý do để nhớ nữa là rất tình cờ và ngẫu nhiên: Sau khi quay trở về từ nước Nga thân yêu cả 2 vợ chồng cùng đi làm 1 ngày: 24/09/1995. Cũng ngày này vợ tôi dậy buổi đầu tiên tại Đại học Ngoại ngữ Hà Nội.

Tôi vào làm việc tại Trung tâm Xuất nhập khẩu và Dịch vụ Vận tải. Công việc hồi đó của Trung tâm gồm 2 mảng: Giao nhận hàng hoá cho công ty, xuất nhập khẩu uỷ thác và bán vé máy bay. Không hiểu sao hồi đó tôi rất thích bán vé máy bay và cho rằng công việc đó rất hay, phù hợp với mình. Tuy nhiên theo phân công tôi làm ở nhóm công việc còn lại.

Hồi đó phòng vé FPT bán rất chạy và là đại lý số 1 tại phía bắc. Tôi để ý, trong số nhân viên có 1 cô gái nhỏ nhắn, dễ thương, hay cười. Sau này mới biết tên em, và rồi lại phát hiện ra em cũng là dân “Rútxki day dứt”. Chưa có chồng, người yêu đang ở nước ngoài. Tôi và em làm cùng 1 Trung tâm nhưng nơi làm việc lại khác nhau. Tôi ở Yết kiêu còn em ở Lê Thái Tổ, thỉnh thoảng mới gặp nhau, khi họp giao ban, khi chúng tôi qua đó chơi hay khi các em qua chơi chỗ chúng tôi.

Hồi đó công ty đóng trụ sở ở 1AYết Kiêu, vị trí của Trung tâm bảo hành bây giờ. Cũng 1 phát hiện nữa là ở Văn phòng Công ty có 1 cô gái chân dài, trông khá xinh, hơi kiêu kiêu. Sau tôi biết thêm là em đang thực tập, còn tên thì sau nữa tôi mới biết. Tuy là làm khác bộ phận nhưng chúng tôi làm việc khá gần nhau, có thể nhìn thấy nhau thậm chí nhiều lần trong ngày.

Cuối cùng số phận đã tách hàn 3 người ra ba nơi, 3 trung tâm: cô gái nhỏ nhắn xinh xắn vẫn bán vé máy bay, vẫn ở Lê Thái Tổ; cô gái

chân cao, hơi kiêu kiêu về làm việc tại Trung tâm Thiết bị Điện; còn tôi về Trung tâm mới thành lập - Đề án và Chuyển giao công nghệ, chính là FTT bây giờ. Khi thành lập, FTT còn nhỏ lám, chỉ có 2 người, tôi và anh Giám đốc Phạm Minh Hải.

Do điều kiện công việc, chúng tôi ít gặp nhau, mặc dù có khi cũng đê ý đến nhau (ít nhất là tôi đê ý đến cả 2). Lý do tôi đê ý đến cả hai vì cả 2 em có 1 cái chung là trông ngon ăn, hay nói cách khác là rất bắt mắt, ít nhất là rất bắt mắt theo cái nhìn của tôi. Cái chung hay điểm giống nhau đầu tiên của hai cô gái này rất thú vị, mặc dù 1 em cao, còn em kia thấp hơn, 1 em hay cười còn em kia nghiêm hơn, 1 em bước nhanh còn em kia đi chậm, 1 em tóc dài còn em kia tóc ngắn, một em đi hay vung tay còn em kia hay cho tay vào túi áo hay túi quần, em hay xách túi còn em kia hay đeo ba lô, 1 em còn rất ít tuổi còn em kia ít tuổi hơn nhiều. Nhưng quả thật cả 2 em trông rất duyên, rất đẽ thương, rất đáng yêu. Giá như hồi đó mình chưa có vợ thì thế nào cũng cưa 1 trong hai em (mặc dù ngay khi đó cả 2 đã có người yêu) và biết đâu cưa cùn vẫn có thể cưa đổ cây bê tông, cây sắt!

Cái giống nhau của 2 em thứ 2 là ăn mặc rất đẹp. Tôi không dùng từ ăn diện mà ăn mặc đẹp. Hai em biết cách chọn cho mình những bộ quần áo đẹp nhất, hợp với các em nhất, và hình như ở những shop đắt tiền nhất. Điểm này thực ra tôi không hề phát hiện ra mà người phát hiện ra chính là người đã về Việt Nam từ Nga cùng tôi 1 ngày và cũng đi làm buổi đầu tiên 1 ngày cùng tôi. Thậm chí cô ấy còn thì thầm bảo tôi: “Anh hỏi xem bọn nó mua ở đâu ra quần áo đẹp thế”. Mặc dù vợ tôi cũng đã chu du khắp thế giới, nhất là hồi học master bên Sydney khá hay đi window shopping ở các super market, hay đê ý quần áo nhưng vẫn khen cả 2 em FPT nức nở. Tôi phải công nhận hai em mặc đẹp, rất đẹp. Chắc chắn bạn cũng phải đồng ý với tôi. Cũng không thể không nói thêm rằng 3 đứa con của 2 em rất xinh xắn, khôi ngô, và ăn mặc cũng hết chê. Đúng là mẹ nào con nấy!

Khi 3 trung tâm sát nhập với nhau 3 chúng tôi đã về 1 mối, cùng làm việc tại FTT. Tuy nhiên trên thực tế 1 em về trước còn 1 em về sau. Suốt 7 năm qua, FTT đã có bao thăng trầm. Bao nhiêu người bị

đuối, bao nhiêu cán bộ bỏ đi nhưng chúng tôi vẫn ở lại. Ba chúng tôi vẫn biên chế FTT. Ba con người, từ 3 nơi hiện nay cùng ngồi làm việc tại tầng 4 tòa nhà 89 Láng Hạ. Và tôi thấy thật là vinh dự và vui sướng vì được làm việc cùng các em, được ngồi gần các em, được gặp các em hàng ngày. Tên 2 cô gái dễ thương và gần gũi với tôi (cả địa lý lẫn tinh thần) đó là *Nguyễn Quỳnh Vân* và *Bùi Thu Hằng*.

Cái chung thứ 3 của 2 em là hay quan tâm đến người khác. Các em hay giúp đỡ người khác dù là cái nhỏ, rất nhỏ. Nhiều khi tôi hơi mệt, muôn nằm nhà cho khoẻ 1 ngày thế mà các em đã gọi điện đòi đến thăm, tôi sợ quá vùng dậy đi làm ngay. Tuy nhiên chuyện quan tâm đến người khác cũng làm nhiều người thiếu tiền thắc đậm. Biết 2 em hay quan tâm đến người khác, 1 cậu trong trung tâm chúng tôi kêu ầm lên rằng bị đau đầu, cúm, khó thở, mệt mỏi, cả 1 lô xích xông bệnh. Và thế là ngoài chuyện 2 em thi nhau mát xa, đấm bóp, cậu ta còn được 1 túi ni lông to các loại thuốc. Chiều hôm đó cậu ta hết ốm ngay (Có thể do kết quả vụ đấm bóp kia cũng nên). Thế là cậu ta vác túi thuốc đi bán, nghe đâu cũng được vài trăm ngàn, đủ uống bia hơi vài bữa. Tôi nhớ rằng có lần các em còn giặt cả áo cho cho 1 cầu lười tắm của Trung tâm. Có gì quý hơn bằng được sống và làm việc cùng những người có thói quen quan tâm đến người khác.

Điểm thứ 4 giống nhau của ai em là hay ăn quà vặt. Con gái là chúa ăn quà nhưng cả 2 cô bé này còn hay ăn quà hơn. Thường xuyên trong túi cả 2 em là ô mai, xí muội. Trên bàn các em rất hay có trái cây đủ loại, mùa nào thức ấy, nhiều khi cả bánh kẹo, sing gum.... Nhiều cậu trẻ choai choai chây lười toàn không chịu ăn sáng rẽ qua các chị thế nào cũng đủ bữa điểm tâm. Nhiều người hay rẽ qua chỗ các em lăm, khi thì xin gói chè, lúc thì mượn cái cốc, con dao. Nếu bạn đi chơi, nghỉ mát hay công tác cùng các em, sẽ thấy 95% tiền mang theo 2 cô dùng vào việc mua bán lặt vặt và.... ăn quà.

Hai cô gái dễ thương của chúng ta có tinh thần cao. Mặc dù các em hát rất dở, nhảy rất kém, kém đến mức chẳng ai muốn nghe, muốn nhìn nhưng tham gia các phong trào tập thể tích cực một cách khùng khiếp: Các em rất máu, nhò anh Hưng Đinh tán phinh và tôi động viên, cả 2 đã lên sân khấu FPT, lên sân khấu nhiều lần và cả 2

đã đều thành những nhân vật quá nổi tiếng trong giới văn nghệ sỹ FPT. Không ai quên được vai diễn của 2 em trong những năm gần đây trên sân khấu rạp khăn quàng đỏ và cung văn hoá hữu nghị. Quá ấn tượng, còn bây giờ ngay tại FTT, thỉnh thoảng thể theo yêu cầu tập thể, các em lại biểu diễn những tác phẩm bất hủ năm nào. Tôi nhớ mấy năm gần đây tuy bận các con nhỏ nhưng cả 2 tham gia hầu như là tích cực nhất vào các phong trào tập thể: đua xe đạp, đi dã ngoại, liên hoan tập thể. Mà cũng không thể vắng các em được, vắng hai em mọi người sẽ lần lượt tự động bỏ về và tôi là người bỏ về đầu tiên.

Cái chung nữa của 2 em là hay vay tiền tôi, vay liên tục. Có hôm vay 10 ngàn, có hôm vay 5 ngàn mà có hôm lại vay hai trăm đồng. Mà vay không chịu trả, đòi cũng không trả. đòi chán chẳng muốn đòi nữa. Có hôm khổ gần chết mà không tìm ra 200 đồng để cho vay, tôi đưa 500 hay 1,000 mà em vẫn không chịu vay. Lý do em mua cái gì đó, đại loại 107,200 đồng nhưng lại thiếu đúng 200, người bán hàng không có tiền trả lại. Thiếu 200 họ không bán, tiền thừa các em không muốn cho vì bọn nó bán quá đắt, phục vụ lại quá tồi, người lại quá xấu xí. Một xu cũng không cho, phải trả đúng 107 ngàn và 2 trăm đồng. Vay tôi không được thì em đi vay người khác, kiểu gì cũng có người có. Thành ra đã lâu nay mọi người, trong đó có tôi, thường có nhiều tiền....lẻ, đủ các loại từ 10 ngàn đến 100 đồng sẵn sàng cho vay có lãi và không lãi, trả và thường thì... không trả.

Điểm cuối cùng tôi muôn nhẫn mạnh về điểm chung của Quỳnh Vân và Thu Hằng là cả 2 rất chu đáo, rất chi là chu đáo. Các chuyến du lịch, dã ngoại, các bữa tiệc tùng đã giao cho các em là chúng tôi hoàn toàn yên tâm. Nhớ lại cái gần đây nhất, tôi phải lo sao trong 4 ngày tổ chức 03 hội thảo về tự động hoá và điều khiển các nhà máy điện cho 3 khách hàng rất lớn là tổng công ty Lắp máy Việt Nam LILAMA, tổng công ty Than Việt Nam VINACOAL và tổng công ty Điện lực Việt Nam EVN. Đồng thời thu xếp gần chục cuộc gặp với các khách hàng và đối tác như tổng công ty Sông Đà, nhà máy thuỷ điện Thác Bà, các tập đoàn Nisho Iwai, Marubeni, Sumitomo, Mitsui, CNEEC, SEC, SFECO. Nói thật nếu không có 2 em và quan

trọng hơn nếu 2 em không thật sự nhiệt tình, thật sự chu đáo, thật sự có trách nhiệm và thật sự giỏi trong việc giải quyết các công việc liên quan thì chắc chắn là hỏng việc. Tôi chỉ muốn nhấn mạnh rằng trước khi lên đường bay tiếp đi Ấn Độ, Ai cập, Vương quốc Anh, ông Steve Gandy, phó chủ tịch tập đoàn Metso Automation, một tập đoàn với 47 euro doanh số năm 2002, với 28,5 ngàn nhân viên tại 120 văn phòng và chi nhánh toàn cầu bắt tôi cho gặp các em bằng được với lý do rất đơn giản: “để cảm ơn”. Các em đã giúp ông ta, giúp tôi nhiều, quá nhiều. Các em quá chu đáo và đã làm tất cả để chúng tôi, cả tay và ta, cả tôi và Steve hơn cả hài lòng.

Cuộc đời mỗi người 1 số phận, không ai giống ai. Rồi mai đây rất có thể chúng tôi sẽ làm việc tại các cơ quan khác nhau, thậm chí sống tại các thành phố khác nhau. Tôi có thể xa Hằng và Vân về mặt địa lý, về mặt thời gian. Tuy nhiên tôi sẽ không thể quên tất cả những gì các em đã để lại trong tôi: những gì rất tốt, rất ấn tượng. Tôi vẫn đùa với mọi người rằng, các em ở cơ quan với bạn anh còn nhiều thời gian hơn ở nhà với chồng con mình. Mà đúng thế thật chứ còn gì! Chúng tôi cùng làm việc và đã biết nhau đến nay đã gần 8 năm, một thời gian tuy ngắn nhưng cũng đủ để chúng tôi hiểu nhau, hay ít nhất là tôi hiểu các em. Kết thúc bài viết này tôi chỉ muốn cảm ơn các em vì những gì các em đã làm cho cơ quan, đã giúp đỡ tôi vì nếu không có các em tôi khó lòng hoàn thành được nhiệm vụ được giao. Mong muốn của tôi là làm sao Hằng và Vân được trẻ trung như ngày chúng tôi mới gặp nhau, mới quen nhau, xinh đẹp như ngày hôm nay và vĩnh vàng, giàu kinh nghiệm như ngày mai.

NHỮNG CỤU CHIẾN BINH FOX

**Chu Thị Thanh Hà
Phó TGĐ Công ty Truyền thông FPT**

Thẩm thoát, FOX đã thành lập được gần 7 năm. Đối với một bộ phận kinh doanh, thời gian đó chưa phải là dài nhưng kể từ khi thành lập, chúng tôi đã trưởng thành lên nhiều. Từ nhóm 4 người, nay chúng tôi đã có hơn 150 người. Đó cũng là một sự trưởng thành vượt bậc sau 7 năm kinh doanh. Có rất nhiều người đã cùng chúng tôi chia sẻ các công việc hàng ngày, cùng nhau làm việc, cùng vượt qua những khó khăn vất vả, phản đấu cho công ty ngày càng lớn hơn, vững mạnh hơn. Nhiều người trong số đó cũng vì lý do này, lý do khác đã phải rời khỏi FOX - nơi mà họ đã có một thời kỳ làm việc và gắn bó. Tôi muốn nhớ lại và viết về những người đã từng làm việc tại FOX và để lại những dấu ấn sâu đậm tại FOX.

Tháng 1 năm 1997, FOX được thành lập gồm có 3 người từ trung tâm phần mềm FPT (lúc đó do anh Thành Nam làm Giám đốc) là: anh Trương Đình Anh, Lã Hồng Nguyên và tôi. Chị Nguyễn Thị Huệ là người thứ tư sau một thời gian ngắn làm thư ký của anh Trương Gia Bình. Nhóm thành lập với nhiệm vụ là xây dựng và phát triển mạng Trí tuệ Việt Nam (TTVN). Anh Trương Đình Anh là người viết chương trình phần mềm này. Lã Hồng Nguyên được giao nhiệm vụ phụ trách về kỹ thuật. Huệ chịu trách nhiệm về nội dung của một số box thông tin, còn tôi chịu trách nhiệm chính là marketing, phát triển khách hàng.

Nguyên “cận”- kỹ thuật viên đầu tiên của FOX

Lã Hồng Nguyên tốt nghiệp Bách Khoa K35 cùng với Dương Dũng Triều, Bùi Công Nguyên và rất nhiều bạn bè cùng khoá lúc đó đang làm việc tại FPT. Chúng tôi vẫn gọi Nguyên là Nguyên “cận”. Phải nói thêm rằng FOX lúc đó 100% là cận, tất cả đều phải đeo kính, suốt ngày ngồi trên mạng phát triển thông tin, phát triển khách hàng, mở thêm các box mới, các dịch vụ mới: nhắn tin, chat,... lúc đó

nhóm chúng tôi vẫn chưa có doanh số, chưa có chiến lược kinh doanh rõ ràng như bây giờ. Mục đích duy nhất của chúng tôi lúc đó là làm sao cho mạng TTVN ngày càng phong phú, hấp dẫn và càng có nhiều người kết nối. Nguyên đã cùng anh Đình Anh cài đặt hệ thống Server cho TTVN, duy trì hoạt động, nếu có sự cố (khi anh Đình Anh đi vắng) tức là quản trị mạng kiêm luôn cả hỗ trợ kỹ thuật. Đại thể là lúc ấy ai làm được gì thì làm, cốt là để TTVN phát triển. Nguyên còn là một thành viên của ban nhạc TTVN, kỹ niệm đáng nhớ nhất của mạng TTVN cũng là đêm nhạc TTVN với rất nhiều sự kiện đến bây giờ rất nhiều người nhắc đến. Về sau, do quan hệ tốt với cộng đồng của mạng nên Nguyên đã kéo thêm được Khoa “tò” (hiện nay là trưởng phòng Dịch vụ viễn thông của FOX), chúng tôi bắt đầu có đông người hơn. Cuối năm 1997 Nguyên chia tay chúng tôi để đi du học ở Úc. Kể từ ngày đó chúng tôi chưa gặp lại Nguyên nhưng chắc chắn đối với Nguyên và với chúng tôi, mạng TTVN luôn là kỷ niệm không thể nào quên gắn với một thời kỳ sơ khai về mạng và Internet.

Trần Thanh Hằng và nhóm biên tập viên

Khoảng giữa năm 1997 có anh Trí (người trước đây đã từng làm ở FPT từ những năm 1992) dẫn em gái là Trần Thanh Hằng đến FOX, Hằng tiếp nhận công việc làm biên tập thông tin, đại khái là đọc báo và sưu tầm tất cả các nguồn, nếu thấy gì hay hay mà đoán là sẽ có nhiều người thích đọc thì gõ vào máy và đưa vào các Box theo chủ đề của mạng TTVN. Kỹ năng quan trọng nhất của nhóm biên tập lúc đó là khả năng gõ nhanh được 10 ngón trên bàn phím, nhóm biên tập lúc đó có Hằng, Hương Giang và Lâm. Tất cả cùng có điểm chung là đều đeo kính cận và luôn là chợ buôn “dura lê” nhộn nhịp của FOX, các thành viên trong nhóm này thuộc gần hết những truyện cười đăng trên TTVN, nhất là những chuyện cười bậy. Vào giờ làm tin, phòng biên tập chỉ nghe thấy tiếng gõ bàn phím rào rào và những mắt kính lấp ló. Mọi người nói đùa với nhau rằng muốn làm thanh viên Ban quản trị (BQT) của TTVN thì điều kiện tiên quyết là phải đeo kính cận. Ảnh tượng đầu tiên là Hằng có giọng nói rất nhẹ nhàng. Hầu như

tôi chẳng bao giờ thấy Hằng nỗi cáu, chỉ vì giọng nói nhẹ nhàng này mà rất nhiều User của TTVN tới thăm BQT mạng thường xuyên, thỉnh thoảng chúng tôi còn được chiêu đãi một bûa kem thoả thuê. Chúng tôi chuyển về văn phòng 75 Trần Hưng Đạo cuối năm 1998. Mạng TTVN chuyển sang thu cước phí, đồng thời chúng tôi bắt đầu kinh doanh dịch vụ Internet. Sau hơn 1 năm hoạt động không có doanh số, khi thu được những đồng tiền đầu tiên của khách hàng thì tất cả chúng tôi hết sức sung sướng, phấn khởi vì những nỗ lực của mình cuối cùng cũng trực tiếp đem lại tiền bạc cho công ty.

Lúc đó công việc quan trọng và bận rộn nhất là thu tiền hoà mạng và tiền cước phí của người dùng mạng TTVN, Hằng được giao nhiệm vụ này, do quá bận bịu và không có nghiệp vụ kế toán nên Hằng đã phải rất vất vả mới làm tròn được nhiệm vụ. Hằng đã chuyển sang cơ quan khác sau khi sinh con.

Mãi hai năm sau, chúng tôi mới nhận ra giá như thời điểm đó chuyển toàn bộ User của TTVN sang Internet thì có lẽ thị phần và thanh thế của FPT trên thị trường Internet sẽ lớn mạnh ngay từ đầu. Sau này chúng tôi phải mất rất nhiều công sức và chi phí để có được khách hàng trong khi đó đang có cả một mạng lưới khách hàng rộng lớn thì lại không khai thác được triệt để. Tôi chợt nhớ tới câu nói “đôi khi người ta cố gắng đi tìm cục đất sét trong khi có cục vàng thau trong tay mà không hề biết”

Nguyễn Tử Quảng và Trần Minh Trung – sự say mê công việc không có giới hạn

Năm 1998, mới tốt nghiệp Đại học Bách Khoa, Quảng và Trung về làm việc ở FOX với vai trò quản trị mạng. Hồi đó việc xây dựng và duy trì hoạt động mạng cũng khá khó khăn và phức tạp. Với sự say mê nghiên cứu, Quảng và Trung nhanh chóng tiếp cận và làm chủ hệ thống kỹ thuật. Họ cùng giống nhau ở sự say mê nghề nghiệp, sự chân thật, giản dị, ít nói và nói tiếng Anh hơi “chuối”. Có khác chăng chỉ là thời gian có mặt ở phòng máy chủ vì Trung thì ngồi miệt mài trong phòng máy chủ suốt từ sáng sớm đến chiều tối, còn Quảng thì lại ngồi lì từ chiều tối đến gần sáng, khi nào hệ thống mạng có sự

cố thì cả hai người lại cùng có mặt... Cứ thế, họ âm thầm làm việc để cho hàng ngàn khách hàng sử dụng các dịch vụ của FOX an toàn, ổn định. Nhân dịp FOX tổ chức họp tổng kết năm tại Đồ Sơn mà chúng tôi khám phá thêm một thú vui của Nguyễn Tử Quảng là hát Karaoke. Tối hôm đó Nguyễn Tử Quảng và Trần Thanh Hằng thay nhau cầm micro hát say sưa tất cả các thể loại nhạc đỏ, nhạc nhẹ, nhạc hải ngoại,... mặc kệ mọi người kéo nhau đi ngủ, họ chỉ dừng lại khi gần sáng bộ dàn Karaoke của chủ quán nổ lép bếp và bốc khói nghi ngút, khét lẹt. Trần Minh Trung trong thời gian làm việc ở FOX có 6 tháng sang Đức học về unix. Khi Trung trở về đã khiến chúng tôi thực sự ngỡ ngàng. Trước đó, Trung là người ít nói và hầu như chẳng bao giờ ăn diện, chăm chút cho bản thân nhưng sau khi đi học ở Đức về thì mái tóc đã bồng lênh, nói nhiều và lưu loát hơn, nhưng thú vui duy nhất vẫn là ngồi trong phòng máy chủ miệt mài nghiên cứu công nghệ làm cho nhiều chị em ở FOX thêm một lần thất vọng. Sau này Quảng quay về tập trung toàn bộ thời gian cho công việc giảng dạy ở khoa Công nghệ thông tin – Trường Đại học Bách Khoa và phát triển BKAV, nay Quảng đã là Giám đốc trung tâm an ninh mạng BKIS, còn Trung thì chuyển sang FPT Aptech giảng dạy đồng thời với công việc ở trường Đại học Bách Khoa và sau đó đi du học. Đến nay tuy ít có dịp gặp lại nhưng chúng tôi vẫn dõi theo những thành công của Quảng và Trung, chắc hai người cũng không thể nào quên những ngày tháng làm việc ở FOX.

Nguyễn Minh Hồi – Cán bộ marketing chuyên nghiệp nhất

Tháng 11 năm 1997, một người FPT có giới thiệu Nguyễn Minh Hồi đến gia nhập FOX. Hồi là một cô gái xinh xắn, nhanh nhẹn. Sau cuộc nói chuyện ngắn gọn, chúng tôi biết Hồi sẽ là một nhân viên Marketing xuất sắc. Đặc biệt là tiếng Anh rất tốt. Trước đó Hồi đã từng làm việc 9 tháng tại Thái Lan trong dự án Việt hóa Windows của Microsoft, do vậy kinh nghiệm làm việc và giao tiếp tiếng Anh với Tây rất nhiều. Chúng tôi giao cho Hồi nhiệm vụ marketing khách hàng nội Internet. Với tố chất thông minh, nói tiếng Anh như người Mỹ, Hồi nhanh chóng có rất nhiều khách hàng. Đặc biệt là các khách

hàng nước ngoài. Với vốn kiến thức rộng và cách nói chuyện lôi cuốn, Hồi đã làm cho nhiều khách hàng đang sử dụng Internet của các nhà cung cấp khác cũng lục tục chuyển sang dùng Internet của FPT. Hồi luôn trăn trở với những khó khăn của khách hàng. Toàn bộ mảng khách hàng nước ngoài, Hồi đã nhanh chóng chiếm lĩnh đưa về FPT. Tôi còn nhớ khi đó công ty Toda của Nhật là công ty xây dựng bệnh viện Bạch Mai gần như tuần nào cũng đăng ký vài thuê bao mới nhưng bao giờ cũng yêu cầu đích danh Hồi sang cài đặt account và hướng dẫn sử dụng. Họ cũng quảng bá với cộng đồng người Nhật và các công ty Nhật ở Việt Nam nên sử dụng dịch vụ Internet ở FPT, và thực tế đã có rất nhiều công ty lớn của Nhật hưởng ứng lời kêu gọi đó như: Xi măng Nghi Sơn, Shimizu, các dự án Jica,... không chỉ có các công ty Nhật mà Hồi còn mang về rất nhiều khách hàng lớn mà đến tận bây giờ vẫn là những khách hàng quan trọng của FOX như: USAID, Đại sứ quán Úc, Đại sứ quán Ý. Trong các đồng nghiệp của mình, tôi cho rằng Hồi là một cán bộ marketing chuyên nghiệp nhất. Hồi có thể biết được khách hàng có mấy đứa con, bao nhiêu tuổi, học hành ra sao,... Hồi đặc biệt được khách hàng quý mến, thỉnh thoảng tôi vẫn thấy Hồi khoe một giấy mời đi dự sinh nhật khách hàng, đầy tháng con khách hàng,...

Không chỉ giỏi trong lĩnh vực kinh doanh, Hồi còn là một vận động viên thể thao cù khôi và là nhà tổ chức giỏi, không có phong trào thể thao nào là Hồi không tham gia và hầu như lần nào tham gia cũng đoạt giải, bằng khen và cúp thể thao treo kín phòng marketing. Trong những chuyến đi dã ngoại, nghỉ mát, Hồi đều đứng ra hô hào và tổ chức ăn chơi nhảy múa cho mọi người, Hồi cũng là tay chơi tâ lá đắng gồm, thường thu được rất nhiều tiền từ túi mọi người. Sau khi sinh con, Hồi đang đi du học ở Thái Lan và Pháp. Tôi không biết khi học xong và trở về VN Hồi có mong muốn trở lại làm việc ở FOX nữa hay không???

Bùi Hồng Yên – Cán bộ ISO đầu tiên của FOX

Cuối năm 1998, Bùi Hồng Yên chuyển từ Trung tâm đào tạo của FPT về FOX, Yên được giao nhiệm vụ hỗ trợ kỹ thuật qua điện thoại.

Sẵn có giọng nói nhở nhẹ và kiến thức về tin học khá vững chắc, Yên đã thực hiện công việc khá tốt. Cùng với ToảnNC, Yên nhanh chóng xây dựng được phòng Hỗ trợ kỹ thuật ngày càng đông. Tôi còn nhớ thời điểm đó phòng Hỗ trợ kỹ thuật có gần chục người, khách hàng rất ngạc nhiên là nhân viên Hỗ trợ kỹ thuật của FOX toàn là người rất đẹp trai và nhiệt tình, nhanh nhẹn. Yên làm việc khá công tâm và khách quan, chỉ tôi rất mau nước mắt. Làm công việc hỗ trợ kỹ thuật, bị khách hàng quát mắng là chuyện bình thường. Nhưng có lần, đặt máy điện thoại xuống là Yên khóc nức nở, khóc ngon lành. Khóc rồi lại thôi. Tất cả mọi người ở FOX đều gọi Yên bằng cái tên âu yếm là “Ún” làm nhiều khách hàng đến làm việc ngạc nhiên khi thấy cô kỹ thuật viên xinh xắn dễ thương lại có cái tên là Ún. Khi phòng Hỗ trợ kỹ thuật phát triển hơn, chúng tôi đề nghị bổ nhiệm Yên làm phó phòng nhưng không hiểu sao Yên một mực từ chối, Yên bảo có lý do đặc biệt nên không thể làm được, về sau tôi có biết được nên thôi không thuyết phục Yên nhận công việc này nữa.

Năm 1999 là năm chất lượng của FPT, người người làm ISO, nhà nhà làm ISO. Các quy trình hoạt động của FOX luôn luôn được đánh giá là tốt nhất của FPT, tôi nghĩ một phần lớn là nhờ đóng góp của Yên. Sẵn hiểu biết ngọn ngành về các hoạt động của FOX, Yên miệt mài xây dựng thành các quy trình, các hướng dẫn công việc, mô tả công việc và các quá trình kiểm soát,... Tóm lại tất cả những gì phức tạp rốt ráo mà ISO yêu cầu chỉ 2-3 ngày sau là FOX có thể thực hiện được rõ ràng mạch lạc. Những lúc gân đén thời điểm đoàn kiểm tra đánh giá thì Yên gân như thúc trắng đêm để xem xét rà soát lại toàn bộ các quy trình, các tài liệu, từng chữ ký, từng dấu chấm, phẩy đều phải được xem xét nghiêm ngặt xem có gì sai sót không. Đại thể kết quả là sau vài lần đánh giá, FOX chỉ bị một số nhận xét nhỏ, hoàn toàn không có NC. Cho đến tận bây giờ, các quy trình của FOX vẫn đảm bảo chặt chẽ và được thực hiện nghiêm túc. Yên đã có những đóng góp lớn trong quá trình làm ISO của FOX.

Lời kết

FOX ngày càng phát triển, con đường đi ngày càng rộng lớn hơn. Từ một bộ phận khi thành lập chỉ có 4 người, không có doanh số, không có chiến lược kinh doanh rõ rệt, đến nay FOX đã là một trong những bộ phận dẫn đầu công ty về doanh số và hiệu quả kinh doanh. Đội ngũ hiện tại của FOX là những người rất trẻ trung và tài năng vẫn hàng ngày cống hiến hết sức mình cho sự thịnh vượng của công ty. FOX cũng đã đủ lớn và đã tách ra thành công ty thành viên trong tập đoàn FPT. Chặng đường phát triển thành công của FOX trong những năm qua được đánh dấu bằng sự đóng góp của rất nhiều người. Trong đó có những người đã rời khỏi công ty, mỗi người ra đi đều có những lý do riêng và chẳng ai giống ai nhưng họ thực sự đã là những người đã đóng góp những viên gạch quan trọng và vững chắc cho nền tảng phát triển của FOX. Có những người đi và nhiều người khác đến gia nhập vào gia đình FOX của chúng tôi. Chúng tôi vẫn đang tiếp tục xây dựng con đường đi của FOX ngày càng to hơn, vững chắc hơn. Chúng tôi luôn tin tưởng vào một tương lai tươi sáng của FOX nói riêng và của FPT nói chung, và trong thâm tâm chúng tôi vẫn luôn nhớ đến những người đã từng đóng góp công sức cho sự thịnh vượng của công ty. Trong những câu chuyện, những buổi đào tạo cho nhân viên mới, chúng tôi vẫn nhắc đến các anh, các chị để lớp đàn em noi theo.

Phần thứ IV

FPT KINH NGHIỆM

NIỀM VUI VÀ NỖI LO CỦA VỊ TRÍ HÀNG ĐẦU

**Lê Trường Tùng
Phó Giám đốc FPT HCM**

Nhất

Năm 2003, Aptech Việt Nam sau bốn năm tồn tại và phát triển đã vươn lên vị trí số một trong hệ thống đào tạo CNTT phi chính quy tại Việt Nam với 9.000 lượt học viên đăng ký học và doanh số của toàn hệ thống gần 3 triệu USD, trong đó doanh số của 2 trung tâm thuộc FPT trong năm 2003 sẽ đạt ngưỡng 1 triệu USD.

Ở quy mô quốc gia, trong 54 nước có sự hiện diện của Aptech, Aptech Việt Nam đứng ở Top 3 cùng với Trung Quốc, Bangladesh. Ở quy mô từng trung tâm, hai trung tâm Aptech tại Hà nội và HCM của FPT cũng nằm trong Top 5 trong các trung tâm Aptech tại khu vực châu Á – TBD.

Aptech Việt Nam cũng từng được Aptech toàn cầu tặng Cup chất lượng tốt nhất, với thành tích 3/15 trung tâm đã nhận chứng nhận chất lượng ISO 9001 và một số trung tâm khác sẽ nhận trong thời gian tới. Hai bộ phận Giáo vụ và Tư vấn của FPT Aptech cũng được đánh giá là Giáo vụ tốt nhất và Tư vấn tốt nhất.

Vui

Với đầu tư về tài chính không lớn và ưu thế về cơ sở vật chất và kinh nghiệm phải nói là kém so với các cơ sở đào tạo thuộc hệ thống đào tạo chính quy – trong tầm nhìn cách đây bốn năm ít ai dám kỳ vọng Aptech sẽ triển khai khắp các tỉnh thành và trở thành hệ thống đào tạo CNTT lớn nhất Việt Nam. Có nhiều nguyên nhân để Aptech có được vị trí số một sau bốn năm hoạt động - trong đó có hai nguyên nhân chủ yếu: thứ nhất là khai thác được sự khác biệt cơ bản của Aptech (cả mô hình công nghệ lẫn mô hình kinh doanh) so với

hệ thống đào tạo CNTT khác, và thứ hai là hệ thống Aptech đã được triển khai bằng con người FPT và với tinh thần FPT.

Aptech vui vì vị trí số 1 hiện nay đã đạt được sau bao nhiêu công việc đã làm, và đến thời điểm tháng 8/2003 đã thấy trước năm 2003 là năm thành công nhất của FPT Aptech trong 4 năm qua.

Lo

Cùng với niềm vui về thành công năm 2003 là nỗi bất an thường trực - nỗi bất an khi đứng ở vị trí đỉnh cao 1 triệu USD doanh số với suy tư không thể dừng ở đỉnh cao này. Nếu như kế hoạch các năm 2000 - 2003 có thể xem như từng bước vươn lên đỉnh cao, thì sau 2003 đến đỉnh cao rồi sẽ đi đâu?

Vươn lên vị trí số 1 cũng là vươn tới đỉnh doanh số của quy mô từng trung tâm. Chỉ cần làm một con tính đơn giản: mỗi tháng tuyển sinh một lớp mới với trung bình 20 học viên, và giả sử mọi học viên đều nộp học phí trọn gói cho chương trình 2 năm gần 2000 USD – như vậy doanh số thu mỗi tháng sẽ là 40K, và một năm là 480K. Đây là tính toán theo mô hình lý tưởng vì nói chung học viên rời rụng khoảng 50% sau một năm học và không đóng học phí năm thứ 2 nữa, vì vậy để đạt 480K cần thêm một số nguồn thu từ một số sản phẩm đào tạo phụ khác. Kế hoạch năm 2003 của FAT HCM và FAT HN đều đã tới mức ngưỡng, mức đỉnh cao doanh số của từng trung tâm Aptech.

Ai cũng biết đỉnh cao 2003 chỉ mang tính tạm thời và hết sức tương đối. Đầu sẽ là đỉnh cao tiếp theo - đỉnh cao 1 triệu USD lợi nhuận trong vài năm tới?

Kết

Nền kinh tế số có một quy luật khắc nghiệt: Của cải vật chất có được chủ yếu từ sự nắm bắt - triển khai những gì chưa biết chứ không phải từ sự hoàn thiện những gì đã biết. Cái chưa biết của Aptech là gì đây? Nỗi bất an cũng bởi bị ám ảnh một quy luật nữa mang tính khắc nghiệt không kém: Sự tiếp nhận những gì chưa biết

hầu như đồng nghĩa với loại bỏ những gì đã biết mặc dù chúng đang cho kết quả cao.

Aptech đang hàng ngay lo với mối lo:

Tiến lên ta quyết tiến lên hàng đầu

Hàng đầu rồi tiến đi đâu?

CHỮ TÍN TRONG KINH DOANH

Ngô Mạnh Hà

Công ty Hệ thống Thông tin FPT

Tôi không khoe mình là kỹ sư tin học, tôi cũng không tự nhận mình là chuyên gia kinh doanh và tôi không phải là siêu sao trong những năm còn đi học ở trường. Vì vậy tôi không đi sâu vào các chi tiết kỹ thuật của những dàn máy tính bán cho khách hàng. Nhưng đôi khi một khách hàng đến với một định kiến kỹ thuật nào đó trong đầu. Người bạn của anh ta nói rằng nếu bạn dùng máy tính Đông Nam Á thì bạn sẽ tiết kiệm được rất nhiều tiền so với việc sử dụng máy tính được chính hãng sản xuất. Ô, tôi đã kiểm tra việc này và quả thực nó chỉ bớt được rất ít tiền thôi. Vì vậy khi một khách hàng hỏi tôi nên mua máy tính do chính Hãng sản xuất hay mua máy lắp ráp tại Việt Nam vì anh ta thấy máy tính Đông Nam Á chất lượng cũng tốt tương đương với máy chính hãng, tôi liền đáp: “Ông nói có lý, ông khá am hiểu về máy tính lắp ráp trong nước đấy!” Điều này nhằm hai mục đích. Trước hết nó khiến cho khách hàng vui sướng. Thứ hai, nó khiến cho công việc bán hàng của tôi không bị gián đoạn bởi việc phải nhìn vào trong sách hướng dẫn sử dụng hoặc phải gọi bộ phận bảo trì hoặc thậm chí phải gọi đến tận nơi lắp ráp máy.

Nếu khách hàng nêu lên một vấn đề kỹ thuật nào có tầm quan trọng tôi sẽ phải kiểm tra lại thông tin. Bởi vì tôi không muốn anh ta nghĩ rằng tôi lừa dối anh ta về bất cứ vấn đề gì. Không bao giờ! Tôi sẽ không nói với ai đó rằng máy tính lắp ráp tại Việt Nam chẳng hạn như ELEAD thì tốt hơn máy HP COMPAQ hay tốt hơn máy IBM. Và tôi cũng sẽ không nói với bà nội trợ rằng sức chứa của một cái tủ lạnh là 200 lít trong khi nó chỉ là 150 lít.

Tôi xin đơn cử một câu chuyện về những mánh khoé trong kinh doanh mà tôi đã từng được nghe kể lại. Câu chuyện mà tôi sắp kể cho các bạn nghe sau đây là một câu chuyện có thực 100% trong lĩnh vực kinh doanh ôtô - một lĩnh vực được đánh giá là rất phát triển ở Việt Nam trong những năm gần đây, đặc biệt là trong năm 2002 với

số lượng ô tô bán ra của tất cả các công ty sản xuất, lắp ráp ôtô trong nước đạt con số kỷ lục gần 30.000 chiếc.

Tôi có người bạn thân vừa đi lao động ở nước ngoài về, sau 5 năm lao động miệt mài bên nước ban, trở về nước với một số vốn kha khá trong tay khoảng gần 500K đô la, anh bạn tôi dự kiến mua 1 lô đất khoảng chừng dăm ba trăm mét vuông, đào vài cái ao nuôi cá, thả khoảng chục con trắm đen lúc rảnh rồi câu cho đỡ buồn và nuôi khoảng dăm ba chục con gà quê cuối tháng rủ mấy thằng bạn thân về nhậu cho đỡ buồn. Nhà cửa xong xuôi đâu đó, còn thừa tiền mà lại không có máu kinh doanh nên anh bạn tôi quyết định đầu tư mua một con xe du lịch đi cho nó oách. Mua xe gì bây giờ và mua ở đâu, đó là hai câu hỏi mà phải mất gần tháng trời tham khảo bạn bè, người quen và rồi anh bạn tôi quyết định sẽ mua xe “Mẹc Xe Đì”. “Mày ở Châu Âu về thì phải đi xe Mẹc nó mới oách và đúng chất dân sành điệu, chỉ có nhà quê mới đi Camry thôi” - một thằng bạn tôi tán. Thế là nhân ngày nghỉ cuối tuần anh em tôi kéo về Hà Nội vào một trong những Showroom lớn nhất nhì thủ đô mà chúng tôi biết được qua thông tin 108. Sau một hồi lượn lờ xung quanh, ngắm nghía chán chê và sau những lời tì tê tán tỉnh ngọt như mía lùi của cô gái tiếp thị tên Trang (cô này nghe đâu đã bị bắt sau vụ xì căng đan hồi cuối tháng 7 vừa qua), chúng tôi bắt đầu thoả thuận về giá cả. Giá niêm yết của xe là 42.000 USD. Cô bán hàng nói sẽ giảm cho chúng tôi tối đa 1.500 USD. Thằng bạn tôi rất ngạc nhiên vì bên kia không nói thách. Giá niêm yết là giá bán xe: No Bargain!

Thằng bạn tôi là người rất cẩn thận do vậy hắn đã dò hỏi về cơ chế giá cả và các kênh phân phối của Hãng Mẹc-Xe-Đì danh tiếng trước khi dẫn chúng tôi đi xem xe. Vì vậy sau một hồi cò kè bớt một thêm hai chúng tôi kiém ké hoãn binh và nói rằng muộn đi xem một vài loại xe khác để so sánh. Biết không thể giữ chân được chúng tôi, cô bán hàng xinh đẹp liền xin số máy cầm tay của thằng bạn tôi và nói sẽ liên lạc lại sau khi chúng tôi đã có quyết định mua xe. Rời cửa hàng đó, bỏ lại sau lưng ánh mắt nhì tha thiết níu kéo, chào mời của cô bán hàng xinh đẹp, chúng tôi quyết định đi thăm một hai cửa hàng khác trong cùng hệ thống đại lý của Hãng Mẹc-Xe-Đì. Tại hai cửa

hàng đó khi biết chúng tôi vừa ở Showroom ra, các nhân viên bán hàng không đắn đo, chần chờ buông ngay một cái giá mà chúng tôi có mơ cũng không nghĩ mình sẽ được giảm nhiều đến như vậy. Phải giảm được đến gần 3.000 USD so với giá niêm yết chứ không ít hơn. Nghĩa là nếu mua xe ở đây chúng tôi sẽ được “*lợi hơn* 1.500 USD” so với cửa hàng trước.

Rất phân vân về chính sách giá cả tại những cửa hàng này, anh bạn tôi vội rút máy cầm tay và gọi về cho cửa hàng lúc này chúng tôi vừa xem. Vừa hay lại gặp được cô bán hàng xinh đẹp có giọng nói mượt như nhung. Sau khi hỏi thăm về giá cả và biết chúng tôi đang xem xe tại đại lý, cô này liền phán luôn một câu xanh rờn: “Nếu anh mua xe của đại lý thì chắc chắn xe của anh sẽ bị đổi phụ tùng và sau khoảng một năm chạy xe thì phụ tùng này sẽ hỏng và khi đó anh mới biết. Bên cạnh đó, đại lý sẽ đổi của anh một số phụ tùng như dây curoa hay một số linh kiện điện tử mà anh không bao giờ biết được”. Nói tóm lại cô gái làm cho chúng tôi phát hoảng và không biết nên tin vào ai. Tin vào cô gái để mua xe với giá cao hơn hay tin vào đại lý để được giảm hơn rất nhiều so với giá niêm yết của Hàng. Cùng một Hàng xe sao lại có 2 giá khác nhau cho cùng một loại xe và cùng một Hàng sao nhân viên bán hàng có thể nói không tốt về nhân viên của cửa hàng khác...

Cuối cùng thì anh bạn tôi đã quyết định chuyển sang mua xe của Hàng BMW cho chắc chắn vì Hàng này không có hệ thống đại lý trên toàn quốc. Chắc hẳn xe sẽ không sợ bị thay phụ tùng rờm và được cái yên tâm hơn vì Mèc-Xe-Đì hay BMW cùng là xe của Germany.

Bạn thấy đây, khi mà khách hàng đã không còn tin tưởng vào người bán hàng thì người ta sẽ chọn mua sản phẩm khác có giá trị tương đương của một Hàng khác và tất nhiên là bạn sẽ mất Khách hàng và không chỉ mất một Khách hàng mà bạn sẽ mất nhiều Khách hàng khác (Bạn bè và người thân của họ).

Kinh doanh máy tính cũng thế thôi. Nếu bạn bắt buộc phải bán giá thấp hơn để giành được hợp đồng thì bạn phải chỉnh sửa sao cho cấu hình của máy phù hợp với giá bán nhưng điều này cần phải được thể

hiện rõ ràng trên giấy tờ giao dịch chứ không thể tùy tiện thay đổi cấu hình máy trước khi bàn giao cho khách hàng. Bởi vì người ta sẽ khám phá ra chuyện đó và chắc chắn tôi sẽ bị buộc tội là kẻ nói dối và họ sẽ không bao giờ quên những chuyện như vậy. Và giá như họ cảm thấy xấu hổ để kể với bạn bè những gì bạn lừa dối họ, thì họ sẽ kết tội bạn, công ty của bạn hoặc sản phẩm của bạn. Vì vậy chúng trở lại sự chân thật như là đường lối đúng đắn nhất, cộng thêm một chút tâng bốc và cả lời nói dối nho nhỏ sẽ hữu ích trong một số trường hợp. Nhưng nếu bạn quan niệm nói dối là một cảm giác khoái trá mà nghè bán hàng có thể đem lại cho bạn thì bạn đã tự tay đào hố chôn mình, không chóng thì chầy và bạn sẽ gây khó khăn cho những người bán hàng chân chính khác, những người kiêm sống làm cho khách hàng vui lòng để họ còn trở lại sau này và giới thiệu những bạn bè quen khác.

Nói một cách khác, thì kinh doanh phải dựa trên cơ sở chữ “tín” và phải lấy chữ “tín” làm kim chỉ nam cho mọi hoạt động kinh doanh của bạn.

Xin chúc các bạn kinh doanh thành công hơn nữa trên thương trường!

THẤT BẠI - THÀNH CÔNG

**Đào Gia Hạnh
Công ty Hệ thống Thông tin FPT**

Phong trào viết sú ký năm nay khá rầm rộ với nhiều đề tài được gợi ý từ trước. Mọi người có thể tự chọn các bài viết ca ngợi về công ty, về những bước phát triển mạnh mẽ của FPT, về con người, về văn hóa FPT... Riêng tôi lại muốn chọn một đề tài nói về một giai đoạn khó khăn của FPT (chắc ít người muốn nhắc lại) để đặt nó vào so sánh với những thành công mà chúng ta đạt được, khi đó sẽ thấy được rõ hơn sự phát triển của chính chúng ta. Ngoài ra nó cũng là một sự cảnh báo nếu chúng ta ỷ vào thắng lợi, không nỗ lực để tạo ra doanh số, lợi nhuận, thế và lực trên thị trường cho những năm sắp tới và cho tương lai xa hơn nữa.

Năm 2000 được anh Bình đặt tên là năm “lầy lìa” trước khi FPT “cất cánh” vào năm sau để thẳng tiến tới mục tiêu 528 (5000 lập trình viên, hai trăm triệu USD doanh số, 8 tỷ USD giá trị trên thị trường chứng khoán, có lẽ là TTCK Phố Wall).

Một bước đi táo bạo là đầu tư tối đa nhân lực, vật lực và tài chính cho việc sản xuất và xuất khẩu phần mềm. Rủi ro thay là do khủng hoảng kinh tế toàn cầu, do việc đầu tư cho những bước đi ban đầu rất lớn nên lần đầu tiên FPT đứng trước khả năng kinh doanh bị lỗ mặc dù có nhiều bộ phận vẫn còn kinh doanh tốt như FIS, FOX...

Phải làm gì đây để không bị lỗ? Hàng loạt các biện pháp được đưa ra và quán triệt tới từng bộ phận, trong đó có FIS.

Điều đầu tiên là FIS phải nhận Quota “địa chủ” có nghĩa là phải cắt giảm quân số. Một số vị trí cán bộ văn phòng, cán bộ kinh doanh mới và cả đến một số ít cán bộ kỹ thuật phải ra đi. Đến nay anh BảoDC vẫn đau xót nhắc lại là trong lịch sử của FIS, trừ khi nhân viên xin nghỉ việc hoặc có sai phạm thì mới chấm dứt hợp đồng, chỉ có duy nhất năm 2000 anh buộc phải làm điều mà anh không bao giờ muốn là cho nhân viên thôi việc.

Điều thứ hai là “triệt để tiết kiệm”. Liên quan đến vấn đề này có nhiều câu chuyện buồn cười. Để tiết kiệm điện có một quy định là khi ra về tắt cả mọi người phải tắt máy tính (bao gồm cả CPU và màn hình) và cấm chơi game cả trong và ngoài giờ làm việc, mỗi một vi phạm bị phạt 10.000 đồng. Một đội “hồng vệ binh” được thành lập dẫn đầu là Hoàng LH cuối giờ chuyên đi xăm soi xem xét. Sáng hôm sau vào TTVN (hồi đó là hệ thống Email chính thức của FPT) có các thông báo: “máy anh C, anh T không tắt”; “máy anh H, anh M không tắt màn hình”. Một đồng mail lại phản hồi “Thằng H.C kia, tao về tao tắt màn hình rồi mà thù tao mà bật màn hình lên rồi đổ vạ cho tao đòi 10.000 à, đừng hòng nhé”. Thé là rầm rộ lúc đầu, sau rồi nhóm “hồng vệ binh” cũng không còn kiểm ra tiền phạt nữa và giải nghệ.

Một thứ nữa có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền là điện thoại. Bay giờ hầu như máy nào cũng có thể gọi được di động, thậm chí mọi người gọi vào di động tán chuyện cũng có. Hồi đó, rất nhiều máy điện thoại bị khóa gọi di động, đặc biệt là một số máy của phòng kỹ thuật và văn phòng. Mỗi lần có việc cần gọi di động là phải chạy ra một máy ở xa mình hơn, gần xếp hơn. Khi đó thì chỉ có ông nào có công việc thật sự mới quyết định gọi điện, chứ mà dùng để “à oi” thì chắc không dám. Kế này quả là cũng hay, vì báo cáo tổng kết cho thấy chi phí sử dụng điện thoại của FIS và toàn FPT được cải thiện đáng kể.

Tiết kiệm à, còn gì nữa nhỉ? A, phải tiết kiệm giấy. Hiện nay, giấy trắng phau phau in ê hè, thiếu giấy gấp văn phòng, in sai in hỏng thì vứt sot rác nhưng vào năm 2000 thì đừng hòng. Quy định rằng: chỉ có công văn giấy tờ, hồ sơ thầu mới được in giấy trắng còn in tất cả các cái khác đều phải dùng giấy đen. Ngoài ra nếu in để đọc catalog, in đề nghị xuất kho... thì khuyến khích dùng giấy 2 mặt (là những giấy đã dùng qua một mặt rồi và được tái sử dụng), bà con có thấy khổ chưa? Tôi nhớ có lần một cán bộ mới khi in không bỏ chế độ banner (là chế độ khi in xong thì máy sẽ tự in thêm 01 trang để tên người in để phân biệt phần in của người này với phần in của người

khác) bị xếp phát hiện chửi cho thế là thằng bé đần hết cả mặt thanh minh: “Anh ơi, em có biết bỏ banner như thế nào đâu”.

Điều cuối cùng mà mọi người đều quan tâm là kết quả kinh doanh và... có thưởng cuối năm hay không? Đến tháng 10 thì phải, tình hình kinh doanh vẫn còn rất bi đát, các manager đã phải tính đến trường hợp xấu nhất là không có thưởng cuối năm và nếu tình hình cải thiện được đôi chút thì sẽ chỉ có thưởng cho nhân viên còn các manager sẽ không có thưởng.

Thoát hiểm

Trước tình hình tưởng chừng như không vượt qua nổi, bằng nỗ lực kinh doanh của các bộ phận mũi nhọn đặc biệt là FIS, cuối năm 2000 FPT vẫn có lãi và điều vui vẻ là vẫn có thưởng tết. Những anh em nhà xa rất mong về nhà ăn tết ngay, nhưng xếp chưa trang bị “đạn dược” nên cứ thấp thỏm. Sau khi nhận xong, cười tươi hớn hở chia tay anh em hẹn gặp năm sau. Đây là minh chứng cho sự thoát hiểm ngoạn mục.

Tăng trưởng

Qua được năm 2000 khó khăn, khủng hoảng kinh tế qua đi, FPT và đặc biệt là FIS phát triển như vũ bão. Doanh số của năm 2000 của FPT là 58 triệu USD, năm 2001 nhảy vọt vượt bậc lên 94 triệu USD và năm 2002 FPT đạt 105 triệu USD và lần đầu tiên FPT vượt qua cho số 100 triệu, đặc biệt hướng xuất khẩu phần mềm đã phát triển và đem lợi nhuận về cho công ty. Hiện nay, năm 2003 chỉ 3 năm sau cuộc khủng hoảng tồi tệ đó, FPT đã thăng bước như một tập đoàn với 3 công ty chi nhánh được tách ra. Riêng FIS cũng đã có 14 trung tâm và 3 phòng (chẳng kém gì FPT trước đây), được ủy quyền cao hơn trong mọi công việc, khả năng tác chiến linh hoạt trên thương trường, doanh số bỏ xa đối thủ kinh doanh dự án tiếp ngay sau mình tới 5 lần.

Cùng với sự kinh doanh thành công là đời sống vật chất của cán bộ FPT cũng cải thiện đáng kể. Chỉ tiêu tăng lương nhiều lên, thường cuối năm nhiều hơn. Chắc năm 2000 không ai nghĩ là tới năm 2003

sân FPT không đủ chỗ cho các xe ôtô riêng, thỉnh thoảng các bác tài VIP lại í ới gọi nhau đánh xe ra để có đường cho xe đỗ trong cùng thoát ra ngoài. Hy vọng sau 3 năm nữa thì FPT sẽ mua nốt chỗ đắt của bọn bò tót xéo để làm chỗ đỗ xe ôtô cho nhân viên.

Cảm nghĩ

Do phòng làm việc của tôi nhìn thẳng ra sân nên ngày nào cũng phải chứng kiến cảnh ôtô riêng của FPT đậu kín sân nhất là vào những ngày có tổng kết hay bảo vệ kế hoạch kinh doanh toàn công ty. Thỉnh thoảng lại còn một số anh thương xe như con đem chổi phát tràn phẩy nhẹ nhẹ trên “thẳng con cưng” của mình, bất giác tôi chợt nhớ về thời kỳ khó khăn năm 2000, khi đó không biết mấy anh yêu xe kia có hình dung ra cảnh ngày hôm nay không.

Hình như có một triết lý là để thành đạt phải luôn nghĩ về khó khăn và từ đó phấn đấu để rời xa nó và vươn lên. Trong thực tế, tôi có một số người bạn xuất thân từ gia đình rất nghèo khó, luôn trong đầu có tư tưởng phải làm giàu bằng sức lực của mình luôn tìm mọi cách phấn đấu vươn lên và điều đó hiện đã trở thành hiện thực đối với họ. Không hiểu tôi nghĩ thế có đúng không? Mọi người cùng suy nghĩ nhé.

HÃY LÀ ĐÔI MẮT

(Suy nghĩ về vai trò của Đoàn)

Phan Phuong Đạt
Trung tâm FSoft

Chi đoàn Công ty FPT (sau này chuyển lên mức cao hơn là Đoàn Công ty FPT, hình như từ năm 2002) được thành lập một cách bài bản từ những năm 96-97. Nếu đọc báo Chúng ta, bạn sẽ thấy hàng năm Đoàn đều loay hoay tìm hướng đi cho mình, xác định nhiệm vụ của mình, để cố gắng khẳng định không chỉ chức năng của một Đoàn TNCS, mà còn một cái gì đó rất riêng cho FPT -Văn hoá FPT.

Không chỉ Đoàn (ở đây là các cán bộ Đoàn). Ngay cả các sếp cao nhất như anh Bình, anh Châu cũng luôn trăn trở, mà bằng chứng là rất nhiều bài của các anh trên báo Chúng ta. Nào là các nhiệm vụ của Đoàn (một loạt nhiệm vụ từ duy trì văn hoá đến nâng cao đời sống tinh thần, tăng cường thể lực), nào là mục tiêu (như một trong số các mục tiêu gần đây là giúp lãnh đạo xây dựng Leadership tại các bộ phận), nào là tổ chức (lúc phân thành các phòng ban theo ngành dọc, lúc lại bô). Vai trò của Đoàn cũng luôn thay đổi, những lúc cao điểm, Đoàn đã được xây dựng theo mô hình “chính uỷ” của quân đội, với những quyền lực dự kiến là tương đương. Nhưng rồi mô hình này đã nhanh chóng bị bãi bỏ vì không phù hợp.

Như vậy có thể thấy lãnh đạo công ty cũng như Ban chấp hành Đoàn vẫn chưa tìm được mô hình thích hợp cho Đoàn, chưa có vision, chiến lược và các mục tiêu đúng đắn. Các hoạt động Đoàn mức Công ty vẫn được thực hiện gần như máy móc theo một lịch trình cho trước, thể hiện chủ yếu bởi các sự kiện (lễ hội), mà mức độ thành công của chúng phụ thuộc vào cảm hứng của Viện Hàn lâm (vai trò của Viện Hàn lâm với Đoàn hiện nay được hiểu là cố vấn trong các sự kiện). Có thể nói, hiện nay những người FPT nhìn nhận Đoàn với con mắt như vậy.

Ở mức bộ phận hay các công ty con, các chi Đoàn tự do hoạt động, tùy theo khả năng và mong muốn của mình và của lãnh đạo bộ

phận. Đại đa số các hoạt động cũng dừng ở mức “nâng cao đời sống tinh thần” của anh em hay giúp họ rèn luyện sức khoẻ, hoặc học thêm một kỹ năng nào đó cho cuộc sống (lái xe, khiêu vũ, nấu ăn v.v.). Nhưng các bí thư chi Đoàn, ở mức của mình, cũng đều cảm thấy chưa yên tâm, chưa thoả mãn với những gì đang có. Thỉnh thoảng, khi bị anh Bình hỏi những câu như “chi đoàn có tổ chức thi đua kinh doanh? Có cổ vũ động viên kịp thời? Có fractal xuống mức phân đoàn?...”, họ lại suy nghĩ ít nhiều về vai trò của Đoàn trong cuộc sống FPT.

Vốn là một bí thư chi Đoàn khá lâu năm (có gián đoạn) ở một bộ phận đồng là FSOFT, bản thân tôi gần đây cũng cố đi tìm một lời giải cho câu hỏi ở trên. Phải nói ngay là chưa tìm ra, thậm chí càng tìm càng cảm giác là sẽ không ra. Tuy nhiên, tôi muốn chia sẻ những suy nghĩ của mình, hy vọng thêm một ý tưởng cho lời giải chung của Đoàn công ty.

Ý tưởng của tôi không có gì lạ (suy ra là hay), tôi nghĩ đến nó từ câu chuyện trong thần thoại Hy lạp về chàng trai Narciss do Oscar Wilde “phát triển” thêm. Trong nguyên tác, Narciss là chàng trai rất đẹp. Bao nhiêu tiên nữ yêu chàng, nhưng đều bị từ chối. Chàng chỉ yêu có bản thân mình, và hàng ngày liền đứng bên bờ suối để tự ngắm mình, để rồi cuối cùng ngã xuống chết. Và từ xác chàng mọc lên một loài hoa – hoa thuỷ tiên (narcissus). Nhưng Oscar Wilde kể về chuyện khác: Khi chàng trai chết, các tiên nữ trong rừng nhận thấy nước suối nơi chàng chết bỗng trở nên mặn vì nước mắt. “Tại sao bạn khóc?” – các nàng tiên hỏi dòng suối. “Tôi khóc vì nhớ Narciss” – dòng suối trả lời. “Điều đó thì không có gì là lạ” - các nàng tiên nói – “chẳng phải tất cả chúng ta đều luôn chạy theo chàng khi chàng đi vào rừng đó sao, mà bạn lại là người duy nhất được ngắm dung nhan tuyệt đẹp của chàng ở cự ly gần”. “Thế chàng ta đẹp lắm à?” – dòng suối hỏi. “Còn ai hơn bạn biết điều đó?” – các tiên nữ ngạc nhiên hỏi lại – “Chẳng phải chàng đã hàng ngày liền đứng bên bạn, ngắm mình trong làn nước của bạn sao?”. Im lặng hồi lâu, dòng suối trả lời “Tôi khóc Narciss, nhưng chưa bao giờ biết là chàng đẹp. Tôi khóc chàng là vì mỗi khi chàng đứng bên tôi và cúi mình xuống

dòng nước của tôi, thì tôi thấy ở sâu trong ánh mắt chàng phản chiếu hình ảnh của tôi đẹp biết bao”.

Thế đấy. Phải chăng một đoàn viên yêu mến Đoàn chỉ vì Đoàn đã tạo cho họ cơ hội thể hiện bản thân. Vận vào, thì thấy đúng là như thế. Người lao động trí óc, mà các lập trình viên là điển hình, luôn hướng đến sự sáng tạo. Nếu trong công việc họ chưa có đủ cơ hội để sáng tạo, thì họ có nhu cầu sáng tạo ở chỗ khác. Thậm chí ngay khi công việc đã rất sáng tạo thì họ vẫn cứ sáng tạo tiếp. Mọi lúc mọi nơi. Ai cũng biết cái cảm giác sung sướng khi ý tưởng của mình được người khác công nhận. Đặc biệt sung sướng khi ý tưởng được áp dụng rộng rãi. Đó là động cơ không gì sánh được.

Vậy thì, Đoàn hãy là đôi mắt, là tấm gương để mỗi người thấy hình ảnh đẹp của mình trong đó. Hãy tạo điều kiện để ai cũng có cơ hội tự khám phá và sáng tạo, cơ hội được công nhận tài năng, dù đó là hát, múa, vẽ, chửi hay là gì đi nữa, bất kỳ thứ gì “thuộc về con người”. Khi chưa biết làm gì hơn, chừng đó cũng đã quá đủ để Đoàn hoạt động.

Còn các bạn đoàn viên, hãy sử dụng cơ hội của mình. Tất cả những thứ bạn cần Đoàn đều có thể đáp ứng (ít ra cũng cố gắng hết mức trong khả năng): thời gian, không gian, kinh phí, nhân lực... Tất cả, trừ lòng mong muôn của bạn.

BỆNH THÁI ÂM

Đào Đức Quân
Trung tâm FSS

Trong số báo Chúng ta gần đây nhất một lần nữa nhắc đến căn bệnh thái âm: “Người Việt Nam mình vốn thái âm, nếu không thúc vào mông thì hay ì ra”, điều này đúng và liên hệ với FSS lại càng thấy... quá đúng!

Nếu nhìn một cách tổng quan trong các phong trào ăn chơi nhảy múa của FPT mà chúng ta thường gọi là Stico, tính thái âm gần như không thấy sự tồn tại của nó. Kết quả đạt được khi nhìn từ bên ngoài vào có thể đúc kết vào bằng một câu: Đúng là FPT. Tuy nhiên để có được 3 tiếng vàng ngọc đó, thực sự không đơn giản... đó là “phá vỡ tính thái âm trong mỗi con người”.

Thái âm là gì?

Tôi còn nhớ, buổi học đầu tiên của tôi trong khoá đào tạo CNTT Nhật Bản, tiết mục giới thiệu của từng thành viên (tiếng Anh) chỉ đơn giản có mấy câu: Hello everybody, My name is..., I am working in... Rất đơn giản chỉ giới thiệu về mình nhưng mỗi người một vẻ: Đỏ mặt, ấp úng, ngượng nghẹn thậm chí nói lắp, nói sai hoặc không nói được ra lời. Trong khi đó giáo viên người Singapore thì giới thiệu về mình một cách đơn giản, nhẹ nhàng và chuyên nghiệp như đã được học nghỉ thức này từ bé.

Và khoá học bắt đầu, học bằng tiếng Anh. Giáo viên rất giỏi và uyên bác tuy nhiên, sự khác biệt về giáo dục giữa đào tạo của Nhật có khác với Việt Nam nên không phải ai cũng hiểu. Trong bài giảng, có một phần, tôi chẳng hiểu gì nhưng ngại không dám hỏi vì nghĩ mình ngu, còn mọi người xung quanh chắc là hiểu nên tôi không dám làm phiền. Đến giờ nghỉ giải lao, tôi “bến lèn” hỏi anh lớp trưởng, hắn nhở nhẹ trả lời: Anh cũng ù ù cạc cạc, không clear lắm. Hỏi thử thẳng kia xem... Được một lúc, tôi mới phát hiện ra, cả lớp chẳng có ma nào hiểu cả, và họ cũng nhu tôi, không dám hỏi.

Sau khi kết thúc khoá học, tôi đứng ra thành lập một câu lạc bộ cho khoá học này với mục đích: Giữ mối quan hệ giữa các kỹ sư CNTT của các đơn vị miền Bắc; lập một phong trào chia sẻ kinh nghiệm cho mọi người. ý tưởng quá hay, mọi người đều nhất trí chọn tôi làm Chủ tịch. Tôi lập tức bắt tay vào việc xây dựng câu lạc bộ một cách chuyên nghiệp: Name, logo, Slogan, Vision cho câu lạc bộ; làm thẻ CLB; khuyếch trương; mở Forum trên mạng; mời các chuyên gia quốc tế đang làm việc tại Việt Nam về CNTT đến trình bày cho hội viên nghe; giao lưu với các CLB tin học khác... nói chung là làm tất cả. Lịch sinh hoạt là chiều Chủ nhật hàng tuần từ 14h đến 16h30. Được một thời gian ngắn, số lượng người giảm dần, giảm đến mức báo động, song song là không ai vào forum theo dõi, gửi bài trao đổi. Tôi phải hành động mạnh hơn để cứu vãn CLB với chiêu gửi questionare đến từng người hỏi về những việc như: Chất lượng các Xeminar, thời gian sinh hoạt của CLB... CLB ổn định hơn chút xíu rồi đuối dần, đuối dần... Cuối cùng tôi phải quyết định stop cái CLB này lại. Khi đưa ra quyết định, nhiều người phản đối, hứa hẹn này nọ... nhưng tôi đã quyết.

Qua câu chuyện, tôi đã tự rút cho mình một bài học về thái âm. Trong mỗi con người chúng ta đều có thái âm níu giữ mình lại và gây tai hại cho bản thân, cho tập thể và hậu quả của nó khó có thể cân đong đếm được. Bản thân tôi đang ngày đêm chống lại căn bệnh thái âm của mình và đôi khi thành công của nó tạo nên một sức mạnh vô cùng to lớn trước đây tôi chưa từng có.

Để lý giải cho thái âm, theo tôi có 2 lý do chính:

Thứ nhất: Cái tôi trong mỗi người quá lớn. Khi “tôi” đứng lên tự giới thiệu, cái tôi của “tôi” nhắc nhở rằng nói thế nào để “an toàn” cho mình nhất với những người xung quanh đang “soi” mình. Từ “an toàn” ở đây thực sự khó diễn tả vì cái an toàn trong tâm khảm của mỗi con người khác nhau lắm. Đó chính là thái âm. Nhưng nếu chỉ đơn giản ta nghĩ: Tôi là tôi, như mọi người, tôi có phong cách riêng của tôi, bạn có cách riêng của bạn, bình dị và đời thường... thì lúc này ta tự tin, thoái mái, dễ chịu khi giới thiệu mình hoặc là hoà nhập

mình với thế giới xung quanh. Thái âm biến mất. Chúng ta hiên ngang bước đi, hiên ngang nói chuyện với mọi người quanh ta và thậm chí sẵn sàng hát trước đám đông. (Đối với những người thái âm nặng, nếu phải hát trước đám đông là sợ vãi đé ra ấy chứ).

Thứ 2: Cái tôi của mình với tập thể quá nhỏ. Nếu tôi không đến tham dự xeminar của câu lạc bộ hôm nay thì thiếu tôi có sao đâu. Thái âm rồi! Xin nhắc lại, người Việt Nam mình vốn thái âm. Đa số các hội viên của tôi đã cùng nghĩ như vậy nên kết quả là CLB đã chết tức tưởi. Bài học cay đắng này khiến tôi đã liên tưởng đến câu chuyện ngũ ngôn: mấy chú khỉ bê một tảng đá, chú nào cũng nghĩ nếu mình bỏ tay ra thì hòn đá cũng chẳng rơi vì có nhiều người cùng bê. Kết quả là tảng đá đã rơi xuống chân các chú. Trong một tập thể, thái âm của cá nhân sẽ làm tổn hại đến tập thể chung.

Thái âm trong FSS

Tôi vào FSS, có thêm một nghề tay trái là hoạt động Đoàn. Tôi thích làm Đoàn đơn giản là vì căm ghét cái thái âm của mình và căm ghét cái thái âm của mọi người.

Bắt đầu bằng vụ 13-9 năm 2002, FSS với trích đoạn Kiều. Kịch bản phải viết lại đến 4 lần để phù hợp với diễn viên. Đến thời khắc quyết định là đêm diễn trên Cung văn hoá, thái âm lại xuất hiện với sự kiện đầu tiên là Hoạn thư nhất quyết không cho phép có đoạn (không phải cảnh) Hoạn Thư hý Thúc Sinh vì có bố mẹ em đến xem. Sau đó, Thúc Sinh năn nỉ “em không bê Hoạn Thư đâu” (vì hôm đó cậu đi với bạn gái). Thuý Kiều khi ra diễn không mang theo đàn, vũ khí phải sử dụng khi đánh nhau trong vở kịch. Đến khi ra diễn, Thuý Kiều het lên: Đàn của ta đâu, đàn của ta đâu. Một lúc sau, một chú mồi dũng cảm lao vào đưa cho Kiều con đàn vừa mượn được. Vở diễn có 3 hồi thì đến hồi thứ 3 các diễn viên nhất quyết không diễn nữa vì... ngại.

Bóng đá của FSS, vừa đoạt chức vô địch giải 11 người, nhưng cũng rất... thái âm. Mỗi tuần có một buổi đá tập ở sân HITC lúc 6h nhưng luôn là 6h15 mới tiến hành được vì ai cũng nghĩ: Mình xuống

muộn chút có sao đâu. Hoặc, hôm nay mình không đá chắc cũng còn đông lăm. Điều này khiến những trận bóng đá phải đợi đủ người, thiếu người chơi... Một sự vô tổ chức với nguyên nhân của thái âm.

Website của FSS cũng đã chết tức tưởi vì thái âm. Website được khai trương đầy án tượng trong niềm hân hoan của thần dân FSS. Thế nhưng có một quan chức FSS nói nhỏ phía sau hậu trường hôm khai trương Website rằng: “Tất nhiên cái Website của chú sẽ chết thôi”. Câu nói đầy kinh nghiệm ám chỉ với tôi về thái âm, tôi tin câu nói đó nhưng cũng rất nỗ lực để tiêu diệt câu nói đó. Kết quả, với súc cõi của mình tôi đã không ôm xuể. Website chỉ có mình tôi viết bài để nuôi nó, không có ai cảm thấy có trách nhiệm với nó... Và lời nguyên kia đã thành hiện thực.

Tiêu diệt thái âm

Lần đầu tiên tôi cầm tờ báo Cumcumber của Fsoft, tôi thực sự khâm phục về nội dung, hình thức... Tôi đưa cho vị quan chức FSS nọ và cũng với một lời nguyên tương tự: “Còn anh còn chú, chú xem bọn này tồn tại được bao lâu!”. Thế mà đến nay, cái tờ báo kia vẫn tồn tại một cách vững trãi và phát triển tốt bậc như một thách thức với thái âm. Tôi không biết FSoft làm thế nào để làm được điều đó nhưng tôi hiểu, điều đó rất rất đơn giản và ngược lại nó cũng cực kỳ khó khăn.

Cái tôi trong mỗi người quá lớn: Nếu mọi người hiểu cái tôi của mình trong đám đông không lớn, cái tôi bình đẳng thì mọi việc sẽ đơn giản hơn nhiều. Không phải tự nhiên mà có những nơi người ta yêu cầu phải mặc đồng phục. Đồng phục nghĩa là sự bình đẳng như mọi người. Học sinh mặc đồng phục giúp chúng hiểu được mình là một phần tử của một đội ngũ, mình không được hành xử trội như: đánh nhau, đốt pháo...

Cái tôi trong tập thể quá nhỏ: Khi hành xử trong một tập thể, chúng ta cần ý thức mạnh dạn rằng, nếu không có ta, tập thể sẽ thiếu hụt đi một nhân tố quan trọng. Điều đó tưởng chừng không quan trọng nhưng thực sự quan trọng, cá nhân tạo nên tập thể, nhiều cá nhân mới có thể tạo nên được tập thể. Sức mạnh tập thể không thể

dựa vào sự lèo tèo và với tâm lý: có mình cũng được mà không có cũng chẳng sao. Khi nào, mỗi cá nhân tự cho rằng: “thiếu tao là đ’o được” thì lúc đấy tập thể mới có thể gọi là tập thể và lúc này mới có thể nói chuyện sức mạnh tập thể là gì.

FPT đã diệt thái âm của tôi

Phong trào Stico có một suy nghĩ hết sức đơn giản để loại bỏ thái âm, đó là: “Tao diễn cho tao sướng, đέch phải cho chúng mà sướng”. Tâm lý “khốn nạn” đó đã khiến Stico có những thành công rực rõ và gây tiếng vang cả trong lẫn ngoài, cốt lõi cơ sở theo tôi là đã loại bỏ được thái âm trong mỗi thần dân Stico.

Chí ít là đến lúc này, tôi là người giảm đi khá nhiều thái âm trong mình. Thành công này nhờ FPT. Tôi cũng chẳng biết FPT đã vứt bỏ thái âm trong tôi thế nào nữa vì không ai nói với tôi rằng thái âm là gì và mà phải loại bỏ nó thế nào. Với tôi, chỉ đơn giản là: Tôi là một người FPT và nếu thiếu tôi FPT sẽ thiếu đi 1 người. Có thể bạn sẽ cười vì con số 1 với 1200 nhân viên của FPT, nhưng hãy đừng mếu máo nếu như hòn đá rơi xuống chân mà, đồ khỉ ạ.

Câu chuyện của tôi đơn giản như một cơn gió thoảng, cơn gió không có ý dạy đời: Mày phải thế này, mày phải thế kia. Cơn gió chỉ muốn thức tỉnh một căn bệnh nhỏ mà các bạn đang lãng quên. Hãy hiểu nó cho đúng và hãy loại nó đi, tin tôi đi, bạn sẽ hoàn toàn khác biệt.

THỜI CƠ VÀ THÁCH THỨC

Bùi Hồng Liên
Trung tâm FSoft

Xin cảm ơn FPT đã tạo điều kiện cho tôi được làm việc với thi trường Nhật Bản – đó cũng chính là nơi mà cách đây mười năm tôi bắt đầu học tiếng Nhật. Những gì tôi viết dưới đây mong muốn khắc họa lại những thử thách mà tôi và các thành viên G8 đang hàng ngày cố gắng vượt qua để nắm bắt thời cơ.

Tôi mở đầu bài viết của mình bằng những kỉ niệm của thời kỳ đi học ở Nhật vì nó có mối liên hệ mật thiết đến công việc của tôi ở G8 hiện nay.

Hokkaido - điểm mốc hụt đầu tiên

Năm 1993, khi đang tham gia dự án quốc gia về giáo dục do World Bank tài trợ về đánh giá thực trạng ngành giáo dục Việt Nam thì tôi được cử đi học tiếng Nhật 3 tháng. Đây là khóa đào tạo do Bộ Giáo dục tổ chức nhằm đưa người sang Nhật Bản làm việc.

Chúng tôi được tuyển chọn từ nhiều bộ và các ngành nghề khác nhau, ai cũng rất háo hức vì sắp được đi sang Nhật làm việc. Nhưng làm việc gì, chúng tôi cũng không rõ nữa, chỉ biết là được đi học, được hy vọng đến một cái gì đó sáng sủa hơn. Cuối khóa để được chọn đi chúng tôi sẽ phải vượt qua những kỳ thi cạnh tranh về tiếng Nhật.

Tất cả lao vào học, học ngày học đêm, khi đó tất cả lứa chúng tôi đã sang tuổi băm, đã có gia đình và con cái, nhưng chúng tôi không quản ngại va học rất say sưa. Chắc lúc đó, chỉ có học là mang lại niềm tin và hy vọng.

Sau khi thi xong, chúng tôi nghe mang máng rằng sẽ đi Hokkaido để làm việc. Lập trình ư, hay là đi xúc tuyết? Chẳng ai biết rõ cả, chỉ với ý nghĩ là sẵn sàng đánh đổi hết để được đi nước ngoài. Hồi đó quả thật nước mình còn quá nghèo và gặp nhiều khó khăn.

Khi tôi trở về Viện để chờ đợi, các ông chuyên gia người Pháp và Mỹ của dự án tôi đang làm rất ngạc nhiên hỏi tôi sao lại quyết định như vậy. Đối với họ, việc ra đi mờ hờ đến một nơi đầy bão tuyêt và rét mướt như ở Hokkaido thật là một cái gì đó quá hò đồ. Còn tôi lúc đó tôi mơ mộng ra một cuộc sống khác hẳn và đầy hy vọng, nên tôi không hiểu tại sao người ta lại phải do dự về việc đi như vậy. Nhưng rồi chẳng biết là đáng tiếc hay may mắn, kế hoạch về chuyến đi đó đã không thành.

Viết hơi dài về việc này tôi chỉ muốn được nói với các bạn G8 và G0 rằng, các bạn đang có những thời cơ hết sức thuận lợi mà chúng tôi hồi đó đã từng mơ ước mà không có được. Chúng tôi phải tự học tiếng Nhật chỉ để sang Hokkaido quét tuyêt thi cơ hội của các bạn bây giờ là được FPT tổ chức cho học tiếng Nhật để trở thành lập trình viên quốc tế để làm việc với các công ty nổi tiếng nhất của Nhật.

Tsukuba với 4 năm học tập

Thật may mắn sau lần đi Nhật hụt đó, tôi lại được cử đi học cao học ở Nhật Bản. Năm đó khi được cử đi học tại Nhật, tôi cứ phân vân mãi không biết nên chọn đề tài giáo dục hay Computer, chẳng là lúc đó tôi đang làm ở phòng máy tính thuộc viện KHGD. Sắp tới lúc đó đã quyết định hộ tôi. Sắp nói, cần phải giỏi và đi sâu vào lĩnh vực mình được đào tạo thi mới đóng góp cho giáo dục được.

Tôi đã theo lời Sếp và chọn chuyên ngành đào tạo công nghệ thông tin. Năm đó do Việt Nam vẫn con đang ở trong tình trạng khủng hoảng kinh tế, Mỹ cấm vận kinh tế, rồi hệ thống các nước xã hội chủ nghĩa sụp đổ. Việt Nam đang ở trong giai đoạn tự tìm cho mình hướng đi.

Ba ngày trước khi vào Đại Sứ quán Nhật Bản để làm thủ tục và nghe dặn dò, chúng tôi được tham tán văn hoá của sứ quán Nhật dặn đi dặn lại là, các bạn cần học tiếng Nhật ngay dù chỉ còn 3 ngày nữa là các bạn lên đường. Bạn càng học sớm ngày nào càng hay ngày đấy. Thế mới biết nếu đã làm việc liên quan đến thị trường Nhật Bản, không còn con đường nào khác, là phải học tiếng Nhật.

Tsukuba là một thành phố nằm cách thủ đô Tokyo 60km về phía đông. Tsukuba nổi tiếng là thành phố khoa học được xây dựng hiện đại và mới.

Khi tôi đến Tsukuba, tôi là lưu học sinh Việt Nam duy nhất của trường đại học lúc bấy giờ. Với số vốn tiếng Nhật ít ỏi học được ở Việt Nam 3 tháng trước khi đi, tôi đã phải vật lộn để tự xoay sở thu xếp cuộc sống và học tập ở đây. Chúng tôi được tập trung học tiếng Nhật trong 6 tháng, sau đó chúng tôi được phân về các phòng nghiên cứu để thực tập.

Kỳ thi vào trường đại học Tsukuba thật vất vả. Đến ngành công nghệ thông tin mà cũng chỉ có kì thi đầu vào bằng tiếng Nhật. Trong 3 tiếng đồng hồ, chúng tôi nhận được 8 đề kín tiếng Nhật, khổ giấy A4 và phải chọn 3 đề trong đó để làm. Đối với một lưu học sinh nước ngoài như tôi việc chọn đề còn khó hơn việc giải đề. Lúc đó tôi đã rất hoang mang nghĩ rằng không hiểu tại sao ngành công nghệ thông tin lại không có được đề thi bằng tiếng Anh mà lại phải thi bằng tiếng Nhật và tôi đã chỉ có thể đỗ được trong lần thi thứ 2.

Qua 4 năm học ở trường Đại học Tsukuba, ngoài mục đích chính là nâng cao thêm về chuyên môn; rất nhiều kỉ niệm và những kinh nghiệm sống còn đọng lại trong kí ức, xin được viết ra đây để các bạn cùng tham khảo để hiểu thêm về người Nhật.

Thi cử và Interview

Việc thi cử ở Nhật là hết sức nghiêm túc, thi xong vào trường bạn có thể coi như bạn đã tốt nghiệp. Khi interview vào trường, người Nhật đòi hỏi bạn phải có quan điểm rõ ràng bạn định học gì, sau đó làm gì. Và hơn nữa trong lúc trả lời, bạn phải nói thật to và rõ ràng (nếu không muốn nói là phải gào lên để thể hiện quyết tâm của mình). Nếu bạn tỏ ra yếu đuối và cầu xin sự thương hại thì bạn sẽ dễ dàng bị trượt ngay ở vòng này.

Phòng nghiên cứu

Phòng nghiên cứu của chúng tôi có 2 giáo sư hướng dẫn, có khoảng 20 nghiên cứu sinh và sinh viên. Phòng nghiên cứu này được

gọi là phòng xử lý phi số và trí tuệ nhân tạo. Tôi là nghiên cứu sinh Việt Nam đầu tiên của phòng nghiên cứu này. Trong phòng cũng có một nghiên cứu sinh người Trung Quốc, anh ta rất giỏi tiếng Nhật, còn tôi thì rất kém. Đây chính là yếu tố không thuận lợi ban đầu của tôi.

Chính sự không được chuẩn bị tốt về tiếng Nhật mà sau này tôi đã rất phải vất vả để chinh phục các ông giáo của tôi.

Chuyển giao giữa các thế hệ

Tổ chức ở trong một Lab như là một tổ chức thu nhỏ của các công ty Nhật. Ngay trong các Lab, bạn có thể nhìn thấy sự chuyển giao giữa các thế hệ, sự trật tự trên dưới trong tổ chức, điều đó không phụ thuộc vào người trên mình giỏi hay kém. Các thành viên trong tổ chức đều phục tùng những người đi trước của mình.

Mỗi một thành viên khi vào Lab đều được nhận các công việc phù hợp với vị trí của mình. Các công việc trong phòng Lab như thiết lập mạng, back up định kỳ, tổ chức seminar, hay các hoạt động thể thao, văn hoá của phòng đều do các thanh viên trẻ nhất đảm nhiệm.

Lập trình viên nữ

Ở Nhật, ngay cả trong các trường kĩ thuật, các sinh viên nữ hay các lập trình viên nữ thường không được coi trọng lắm. Mọi người rất sợ nhận vào nhóm làm việc của mình các sinh viên nữ hay các đồng nghiệp nữ. Bởi vì họ chỉ là những người back up chứ không thể là người đầu tàu của dự án. Các bạn nam, hãy thử làm việc với các bạn sinh viên nữ người Nhật, các bạn dễ dàng trở thành những người anh hùng hay những Mạnh Thường Quân. Chính vì sự mâu binh đằng này mà các bạn nữ Nhật thường rất chiều các bạn nam. Không tin thì cứ thử tìm hiểu trong thực tế mà xem.

Khi vào phòng Lab, ai cũng ngạc nhiên tôi vào dự án của họ. Vâng, bởi vì phụ nữ thường không làm được gì nhiều và hơn nữa tôi lại là người nước ngoài.

Năm thứ nhất trôi qua, tôi chỉ học để lấy điểm các học phần là chính. Từ năm thứ hai đến trước lúc ra trường, tôi lên làm chính của

dự án, các cô sinh viên nữ cũng rất ngại vào nhóm của tôi. Và dù muôn hay không muôn cuối cùng tôi và một sinh viên nữ vào nhóm làm việc với nhau. Mặc cảm ban đầu qua đi, chúng tôi đã làm việc rất ăn ý với nhau. Cô ta tên là Katsuko, xinh đẹp, cao đến 1m70, ăn nói khéo léo và có tài diễn thuyết. Katsuko được giao cho các việc làm seminar, test, xây dựng bản đồ và viết luận án. Tôi tập trung vào các mảng còn lại của dự án. Dự án hay còn gọi là đồ án của chúng tôi đã hoàn thành sớm nhất trong Lab. Và ít ra chúng tôi cũng đã làm thay đổi một chút cách nhìn nhận và đánh giá của mọi người về phụ nữ trong Lab. Ông giáo bây giờ đã hoàn toàn tin tưởng ở tôi. Hiện nay cô sinh viên làm cùng đồ án với tôi đang làm cho Canon ở bộ phận thiết kế phần mềm. Cô ấy vẫn giữ liên lạc với tôi thường xuyên và rất tự tin trong công việc.

Các bạn lập trình viên nữ Việt Nam chắc sẽ phải rất cảm ơn vì mình được sinh ra là phụ nữ Việt Nam, là con cháu của Bà Trưng Bà Triệu. Các bạn đã luôn có được sự tôn trọng và bình đẳng không hề kém các bạn nam.

Kết quả công việc

Phải nói rằng nếu bạn có hình dáng giống người Nhật, lại nói tiếng Nhật giỏi thì là một cơ hội để bạn dễ chiếm được cảm tình của người Nhật. Nhưng đây chưa phải đã là tất cả, chỉ đến khi công việc của bạn được giao hoàn thành xuất sắc, lúc đó bạn mới thực sự chinh phục họ. Khi bạn đã chinh phục được họ thi mọi công việc còn lại bạn sẽ dễ dàng rất nhiều, họ sẽ làm hộ hoặc giúp bạn đến nơi đến chốn. Tôi đã phải mất 2 năm làm việc cật lực để đặt được lòng tin của các ông giáo và các bạn cùng phòng Lab.

Mọi quan hệ lòng tin được xây dựng trên cở sở kết quả công việc của bạn. Khi bạn đã vượt qua, mọi người sẽ dễ dàng chấp nhận bạn trong thế giới của họ.

Thể thao cũng là con đường tốt để tạo quan hệ

Hồi đó ở trong phòng nghiên cứu, mọi người đều có vẻ ái ngại cho tôi. Tôi thuộc trong những người lớn tuổi nhất phòng, chỉ thua các

ông giáo. Năm thứ nhất phần lớn là đi học trên lớp và nghiên cứu đề tài nên chẳng có gì để thể hiện mình cả. May sao, hàng năm ở các trường đại học của Nhật Bản, đều có hai kỳ thi đấu thể thao (vào mùa xuân và mùa thu). Hôm đầu tiên được báo cá phòng sẽ có buổi tập thể thao để chuẩn bị cho hội thi toàn trường, tôi rất lo, không hiểu mọi người sẽ chấp nhận mình ra sao? Không ngờ sinh viên Nhật được học thể thao từ cấp một, nhưng không phải ai cũng xuất sắc cả. Tôi đã dễ dàng vượt qua mọi người ở trong phòng lần lượt từng môn: bóng bàn, cầu lông, kick ball và bóng chày. Tôi và ông giáo đã giành các giải 3 về bóng bàn và cầu lông toàn trường.

Từ nay những cuộc thi đấu nào ở trường, mọi người ở phòng Lab đã không thể bỏ qua tôi. Qui định thi đấu của trường là trong đội ít nhất phải có hai nữ. Tôi đã chiếm lĩnh vị trí của mình bằng con đường đó.

Kết quả này để các bạn thấy rằng, đối với người Nhật, khi ta chưa thể hiện được khả năng của mình bằng con đường chính thì ta phải chinh phục bằng con đường khác. Người Nhật khi đã bị chinh phục thì sẽ tin tưởng ở bạn và sẵn sàng hỗ trợ bạn trong mọi việc khác.

Các món ăn Việt Nam

Người Nhật rất thích uống cà phê Việt Nam, ăn nem và snack của Việt Nam. Người Nhật khi chưa quen và kì thị ai thường có những hành động rất đặc biệt. Các bạn đã bao giờ bị ngồi một mình khi tất cả những người xung quanh mình tụ tập ăn uống và chẳng ai đêm Xia gì mình chưa? Tôi đã từng bị cô lập như vậy trong chính phòng làm việc của tôi. Và các món ăn Việt Nam đã cứu tôi thoát khỏi cảnh đó. Sau khi bạn đã mời người Nhật thưởng thức các món ăn Việt Nam và hiểu được sự hiếu khách của người Việt Nam, Người Nhật sẽ thay đổi cách đối xử với bạn thật nhanh chóng.

Arubeito (Làm Thêm)

Ở Nhật nếu là sinh viên bạn chắc sẽ đi Arubeito. Tôi và cô bạn tôi (người Srilanka, rất giỏi cả tiếng Anh và tiếng Nhật). Tôi được nghe nói rằng, gốc của tiếng Nhật là tiếng Tamil của Ấn Độ. Vì âm tiết và

ngữ pháp rất giống nhau. Cô bạn tôi thành thạo tiếng Tamil nên đã giỏi tiếng Nhật trong thời gian rất ngắn. Cô bạn tuy nhỏ tuổi hơn tôi nhưng rất khéo léo trong quan hệ ngoại giao với mọi người xung quanh. Nhưng lần này khi đến phỏng vấn để xin việc, ông chủ đồng ý nhận tôi ngay và từ chối khéo cô bạn tôi. Sau này khi đã quen thân tôi có ý định xin lại việc cho cô bạn tôi, thì được biết rằng, lí do mà ông chủ không nhận chính là sự quá khác biệt, người Srilanka, phong tục tập quán khác biệt, hình dáng mặt mũi khác biệt. Người Nhật rất sợ làm việc bên cạnh những gì khác biệt mình và chính sự khác biệt làm người ta cảm thấy nghi ngờ và không tin tưởng. Tôi được coi là trông giống người Nhật nên đã được chấp nhận ngay vào làm thêm.

Động đất cũng là chuyện bình thường

Ban đầu khi mới sang Nhật, tôi rất sợ động đất. Hàng ngày, khi có nguy cơ động đất xảy ra, trên các kênh thông tin đại chúng thường đưa tin liên tục. Ban đầu chưa thấy được mức độ huỷ hoại của nó tôi còn bình chân như vại. Thế rồi vụ Kobe xảy ra, hơn 5000 người chết và mất tích đã làm ảnh hưởng sâu sắc đến tôi. Tôi ở trên tầng 4 khu ký túc xá của trường đại học. Mỗi khi có động đất là tôi cuồng lên, không biết nên chạy ra ngoài hay ở lại trong phòng, chân tay luồng cuồng, tinh thần rất sợ hãi. Thế rồi một hôm chúng tôi bị động đất trong khi đang ở phòng làm việc. Tất cả các máy tính rung lên bần bật, các hộp catton để trên cao bát đầu rơi xuống hỗn độn. Tôi vội chui ngay xuống gầm bàn (đúng như đã được hướng dẫn trong các chương trình TV), ngẩng lên thấy những bạn bè khác vẫn lặng yên làm việc. Sau đó tôi mới hiểu ra được sự bất ổn không còn làm ảnh hưởng đến người Nhật nữa. Mọi người chấp nhận và cam chịu những gì không còn thuộc vào sự kiểm soát của con người. Việc cam chịu và chấp nhận đã giúp người Nhật không những bình tĩnh vượt qua được sự đốt nát mà còn vươn lên mạnh mẽ sau chiến tranh thế giới thứ 2.

Dã ngoại

Người Nhật sống có tổ chức và rất nguyên tắc. Nếu bạn đi đâu chơi mà không có đồng nào trong túi, xin bạn hãy ở nhà. Người Nhật có thể ngồi ăn đàng hoàng và vui vẻ khi bạn chẳng có gì ăn và lúng túng vì trong túi chẳng có đồng nào. Cách tốt nhất lúc ấy là hỏi vay và tự mình thu xếp cho mình. Người Nhật rất thích sự sòng phẳng.

Tấm kiếu Nhật

Nếu các bạn chưa bao giờ thử tấm kiếu Nhật, xin hãy thử nó và tôi chắc chắn rằng sau một thời gian các bạn sẽ bị nghiện kiếu tắm này. Tôi đã mất hai năm để hàng ngày xếp hàng chờ đợi ở các buồng tắm riêng (dành cho những ngày đặc biệt của phụ nữ, hoặc cho những người con gái theo đạo). Sau đó vào những ngày thi cử không thể có thời gian chờ đợi, tôi quyết định nhảy vào tắm chung kiếu Nhật. Hoá ra khi tắm người ta cũng cần một community để chia sẻ và hoà mình. Không khí phòng tắm, sự liên kết của mỗi người qua không gian phòng tắm không cần lời nói. 30 phút, 1 giờ là những thời gian con người chia sẻ với nhau với những người không hề quen biết nhưng giống nhau. Và người Nhật thường thức sự chia sẻ cộng đồng như vậy đấy.

Sau đó tôi rất nghiện và mong muốn sẽ có những ngày mình sẽ được trở lại với những kỉ niệm đó.

ĐÙNG SỢ THAY ĐỔI

Trần Hải Nam
Công ty Phân phối FPT

Thật không thể chịu nổi cái loại sép dốt thê là cùng! Chuyên gia tài chính hàng đầu gì mà đi thuê máy tính với giá 2 triệu/tháng trong 6 tháng chứ nhất quyết không bỏ ra 9 triệu để mua đứt cái máy ấy. Mà đây cũng chỉ là 1 trong số hàng tá sự việc tương tự khiến nó “cú cảm” suốt gần 100 ngày nay. Thê là nó xin thôi việc, sau đúng 3 tháng làm thử. Đời nó “lên bờ xuống ruộng” đã nhiều, thất nghiệp cũng lắm, nhưng chưa lần nào như lần này: Thôi việc mà chưa hề nộp hồ sơ thi tuyển vào công ty khác, cũng chưa hề có lời mời làm việc nào. Mà có khi thê lại hay! Đã 4-5 năm nay, trừ 5 ngày nghỉ cưới vợ, nó có biết đến “phép tắc” là cái quái gì đâu!

Nó vừa phóng xe lang thang vừa nghĩ: “Đã thế ông kéo vợ đi ăn chơi vài tuần cho sành điệu. Sau đó sẽ nằm nhà ăn bám 1 tháng. Rồi ngủ cho trương mắt ra nữa chứ. Muốn đến đâu thì đến. Ôi, thế mới sung sướng làm sao!” Mải mê với những ý định chẳng hợp lý chút nào với 1 thằng đang thất nghiệp, suýt nữa thì nó để cho chiếc điện thoại trong túi quần réo đến hết pin. Số lạ hoắc! Chắc lại có đứa nào nhầm máy đây.

- A lô, tôi nghe đây” - nó uể oải.

- Chào anh! Anh có phải là...

Đúng là gọi cho nó.

- Ờ, nhưng sao em lại biết anh

Đầu dây bên kia:

- Xin lỗi vì em không thể trả lời câu hỏi này của anh được. Đó là nghề của tụi em mà. Thôi, nói ngắn gọn, em gọi từ công ty HC, là công ty chuyên tư vấn và tuyển nhân sự cho các đơn vị có nhu cầu. Hiện tại công ty em nhận được đề nghị nhờ tuyển người của 1 công ty chuyên về IT và viễn thông, vị trí khá phù hợp với anh. Nếu anh quan tâm thì mời anh tới công ty em để bàn bạc thêm.

Về nhà bây giờ thì cũng chả có việc gì. Có khi ông bà già biết chuyện lại vẩn vẹo tại sao lại thế này, sao lại không thế kia?. OK, thế thì gặp luôn xem sao.

Thất vọng! Tưởng gì, hóa ra cũng chẳng có gì là ghê gớm. Nó làm cho các công ty nước ngoài gần chục năm rồi, có bao giờ nó nghĩ là lại sẽ làm cho công ty Việt Nam đâu. Nó đã định từ chối, nhưng rồi chợt nghĩ: “Dù sao mình cũng đang là thằng thất nghiệp, tinh tướng được với ai nữa. Thôi, cứ thử nhầm mắt đưa chân xem sao”. Thế là nó đồng ý gặp công ty đang cần tuyển người kia.

“FPT à? Thôi đi, anh có hâm không? Em biết mấy đứa ở đây, thằng nào cũng tinh vi. Vói lại ở công ty nhà nước mà vừa thẳng tính vừa ngang ngang như anh chỉ có mà ăn cháo”. Vợ nó kịch liệt phản đối.

“Tụi bạn em ở đó nói cũng được. Nhưng cái kiểu công ty đáy chắc là chẳng hợp với anh. Tốt hơn là anh nên tìm nơi khác, đã hết chỗ đâu”. Con em gái chen vào.

“Bên đáy tao không rõ lắm nhưng ở chỗ tao thì thấy OK, ít ra là hơn đứt cái ngân hàng tao làm trước kia”. Thằng bạn cùng lớp đại học đang làm ở bộ phận phần mềm góp ý.

“Dù sao thì cũng có người đồng tình”. Nó tự an ủi. Vả lại, đã hứa gặp thì phải đến. Đến để biết thêm được điều gì đó thôi cũng hay.

Người nó gặp hôm đó là anh Tiến Béo (lúc đó là trưởng phòng Kế hoạch kinh doanh). Và nó hoàn toàn bị vỡ trận. Trước khi đi, nó đã chuẩn bị khá kỹ lưỡng để trả lời những câu hỏi mà nó đã thuộc nằm lòng. Quả thực, trước kia ở 1 công ty Canada nó đã trực tiếp phỏng vấn khá nhiều nên chẳng lạ gì các kỹ năng này. Buổi phỏng vấn thực ra là cuộc nói chuyện rất cởi mở. Hết chuyện kinh doanh rồi chuyển sang đông tây, kim cổ, thể thao, v.v. Thôi thì đủ cả. Nó chợt nhận ra 1 điều: người đang nói chuyện với nó biết nhiều thứ quá, trong khi chỉ hơn nó có vài tuổi.

Nó bắt đầu có suy nghĩ khác về người FPT từ đây.

Sau khoảng 1 giờ, bỗng anh Béo hỏi:

- Cấp 3 em học trường nào?
- Em dân toán Am - nó đáp.

- OK, nếu vậy thì em sẽ không phải qua sơ tuyển mà có thể tới đây làm việc được rồi.

- Vậy bao giờ em có thể bắt đầu? - nó ngạc nhiên hỏi lại.

- Ngay ngày mai, nếu em muốn. Nhưng trước tiên, anh muốn em cầm quyền sách này về nhà đọc đã. Đây là cuốn Sứ ký của công ty. Đọc nó em sẽ hiểu hơn về FPT.

Lạ thật, nó nghe nói xin việc ở đây phúc tạp lắm cơ mà. Hóa ra, cái mác “Toán Am” tưởng đã cũ rích lại có giá trị ra phết!

Nó bỏ ra 2 ngày để đọc cuốn sách nọ. Tất thảy đều bình thường. Dí dỏm, thông minh, thăng thắn, thô thô, v.v. Tất cả có thể thấy ở hầu hết các cuốn sách của các tác giả không chuyên khác. Án tượng duy nhất, và cũng sâu sắc nhất, chính là tầm nhìn và tư duy của Ban giám đốc về sách lược, chiến lược kinh doanh được thể hiện trong cuốn sách, đặc biệt là bài của các anh BìnhTG, BảoDC hay ChâuHM. Có gì đó vừa giống, vừa khác hẳn với những cái chính thống nó đã được biết.

Đây cũng là cú huých cuối cùng cho 1 trong những quyết định khó khăn nhất của nó: Làm việc cho FPT từ vị trí nhân viên.

Máy bay bắt đầu giảm độ cao để hạ cánh xuống sân bay Nội Bài. Nó trở về sau khi tham dự hội nghị hàng năm tổ chức bởi đối tác do nó phụ trách. Thé là đã hơn 1 năm làm việc tại FPT. Biết bao khó khăn nó đã phải trải qua khi làm trong lĩnh vực công nghệ thông tin hoàn toàn mới mẻ. Nhưng nó tự hào vì đã vượt qua những thách thức do tự nó đặt ra (hoặc bị sép nó áp đặt), cùng anh em xây dựng được 1 bộ phận vững mạnh và đang làm ăn khá tốt. Sắp tới, bộ phận của nó sẽ mở rộng để kinh doanh thêm sản phẩm mới. Việc đạt doanh số cam kết với công ty năm nay chắc đã nằm trong tầm tay. Mọi người bảo nó đã tiến bộ nhiều so với trước.

Nó bật cười vì những ý nghĩ có phần tự phụ của mình. Nhớ lại quyết định thay đổi công việc của mình cách đây hơn 1 năm, bất giác nó nghĩ đến câu nói của chủ tịch 1 hãng điện tử lừng danh thế giới: “DON’T BE AFRAID OF CHANGE! BE AFRAID OF NO PROGRESS!”. Thật đúng với trường hợp của nó!

MỘT VÀI SUY NGHĨ VỀ VĂN HÓA FPT

**Nguyễn Lâm Phương
Phó giám đốc Trung tâm Fsoft**

Nhân sự kiện FPT tròn 15 tuổi và năm Văn hoá, xin đóng góp một vài suy nghĩ về chủ đề này. Phải chăng Văn hoá FPT chính là STC hay đó là phong trào đá bóng hay là kỳ thi toàn công ty và lễ phong Trạng... hay là tập hợp của tất cả những thứ đó. Cũng có ý kiến cho rằng 15 năm là quá ít để xác nhận sự tồn tại của một nền văn hoá hay chí ít ra thì văn hoá của một cậu bé 15 tuổi cũng chưa phải là một biểu hiện đáng tự hào đặc biệt. Gần đây cũng có bài báo đã tìm cách mổ xé một cách gián tiếp văn hoá FPT bằng một giọng văn trào phúng châm chích. Tuy không dễ lọt tai tất cả mọi người chúng ta nhưng nó đã khẳng định một vài nét riêng biệt trong phong cách FPT. Vậy thực ra chúng ta có nền văn hoá riêng của mình hay không và văn hoá FPT bao gồm những gì? và quan trọng hơn, nó có cần thiết cho chúng ta hay không?

Tôi đã thử tìm hiểu quan điểm về văn hoá của GS Trần Ngọc Thêm theo lời khuyên của anh Nam tuy nhiên đúng như DatPP nhận định, món này khá là xương xẩu. Có lẽ vì các khái niệm của GS áp dụng cho một phạm trù lớn (như một quốc gia, một dân tộc chẳng hạn). Theo tôi, định nghĩa về văn hoá Công ty ở dạng dễ hiểu nhất là của hai ông tây tên là Cornwall và Perlman. Nguyên tác: văn hoá công ty là “an organization’s basic beliefs and assumptions about what the company is about, how its members should behave and how it defines itself in relation to its external environment”. Trước hết nó xác nhận một điều là văn hoá công ty có tồn tại (đại loại cũng giống như thời gian là 1 attribute của vật chất vậy) và quan trọng hơn nó còn cung cấp một hệ toạ độ cho phép ta xác định vị trí của văn hoá một tổ chức như FPT chẳng hạn. Như vậy điểm cơ bản chính để văn hoá một tổ chức này khác văn hoá một tổ chức khác chính là các giá định, niềm tin về hành vi của tất cả các thành viên trong tổ chức. Xét theo quan điểm này, văn hoá công ty là tập hợp các giá trị, quy tắc

hành xử, vốn từ vựng chung, phương pháp luận, các nghi lễ, các truyền thuyết và huyền thoại. Nếu xét trên các cầu thành này, chúng ta dễ dàng nhận ra những điểm khác biệt, đặc thù của văn hoá FPT.

Người ngoài FPT thường rất ngạc nhiên về quan hệ gần gũi trong cộng đồng FPT hay ít ra là tôi rất thường được nghe nhận xét này của các đồng nghiệp nước ngoài. Những sinh hoạt chung ngoài công việc thường được gọi chung là STC, những lần thăm hỏi nhau nhân ngày lễ tết hay những lần quyên góp giúp đỡ các đồng nghiệp gặp rủi ro với sự tham gia rộng rãi của những người thậm chí chưa một lần gặp mặt nạn nhân... đều thể hiện sự đề cao các giá trị con người trong hành động của các thành viên FPT.

Chúng ta hẳn cũng không thể quên được các lễ nghi kỳ bí như phong Trạng, phong hoa hậu, cúng trời đất ngày cuối năm, hội diễn và thi đấu thể thao ngày 13-9. Trong vốn từ vựng chung của chúng ta, có những từ mang những ý nghĩa rất đặc trưng FPT như STC, 528, cầu vượt, LB, fractal... hay chỉ đơn giản như Mẹ Suốt, “nghệ sĩ nhân dân”... Những người FPT đều nói chung một thứ ngôn ngữ, chia sẻ các huyền thoại... làm nên sự khác biệt giữa môi trường văn hoá FPT và xã hội bên ngoài. Chúng ta đều tin vào một số huyền thoại ví dụ như ngày 13 quyết định vận mệnh của công ty, chuyện anh Bình sinh ngày 19-5, chuyện anh Râu làm bánh phông tôm... và vô số các chuyện khác mà anh Tiên đã từng publish trên văn đàn nội bộ.

Nói đến văn hoá FPT không thể không nhắc đến một hiện tượng đó là STC. Một số kẻ cực đoan đã đồng nhất STC với văn hoá FPT, tuy nhiên theo tôi STC chỉ là một trong các thể hiện của văn hoá FPT. Tôi nghĩ rằng STC đã thể hiện được thành công 2 giá trị truyền thống rất đặc trưng cho FPT đó là sự sáng tạo và tính cởi mở (open-minded). Xét về khía cạnh nội dung, STC rất giống phong trào lập trình mã nguồn mở do nó dung nạp các phong cách và nội dung có nguồn gốc khác nhau và sau đó đồng hoá và phát triển chúng (còn gọi là phái sinh) để trở thành một nội dung, hình thức biểu diễn mới mang phong cách FPT. Cũng giống như open source, STC cũng có các thủ lĩnh của mình như anh Nam, anh Tiên... và vô số các anh

viện sĩ được bầu bán sau này. Theo tôi, các anh không hẳn đã sáng tạo ra STC cũng như nền văn hoá FPT. Các anh chính là vật mang của dòng văn hoá đó và bằng sự tham gia của mình, các anh đã mang đến cho STC các dáng dấp đặc sắc như ngày nay.

Bàn về phương pháp luận FPT là một việc không dễ vì nó chưa được documented do vậy tôi chỉ dựa trên các quan sát chủ quan của mình. Theo tôi thì có 2 nét đặc trưng trong phương pháp làm việc đó là khả năng giải quyết tình huống và ra quyết định theo consensus. Khả năng giải quyết tình huống là một tính cách điển hình của các entrepreneur và nó rất phù hợp với hoạt động kinh doanh có nhiều biến động như tại FPT. Nó cũng là một biểu hiện của nét linh động, mềm dẻo và thích nghi của văn hoá FPT. Mỗi người FPT đều chia sẻ và đề cao khả năng này, đôi khi nó còn được dùng như một sự thay thế cho kỹ năng lập kế hoạch, xác định chiến lược... (hay yin và yang – theo vocabulary của anh Bình). Phải chăng khả năng xoay xở trong điều kiện khó khăn là một tính cách riêng của các cựu học sinh chuyên toán mà một số lượng lớn đang làm việc tại FPT (cứ nhìn ban TGD thì biết). Phong trào LB trong vài năm gần đây theo tôi đã chưa khai thác được nét đặc trưng này của văn hoá FPT. Phương pháp làm việc theo consensus là một biểu hiện của tính tập thể cao trong hành vi của người FPT. Đây cũng chính là nét cốt lõi của văn hoá FPT. Tôi vẫn còn nhớ khi M.Geiger còn làm việc cho FSOFT, anh ta luôn ngạc nhiên tại sao khi họp ban giám đốc của một bộ phận nhỏ như FSOFT mà lại luôn có hơn 10 người tham dự và tất cả đều được chia sẻ thông tin cả tốt lẫn xấu như nhau. Nét khác biệt văn hoá này thật ra bắt nguồn từ nhu cầu phát triển cán bộ trong các tổ chức start-up nhưng nó cũng là một thể hiện của tính cộng đồng cao trong văn hoá FPT.

Theo các tác giả tây, văn hoá một tổ chức được chia làm nhiều lớp từ rất vô hình đến rất hữu hình. Ở dạng vô hình, văn hoá FPT thể hiện qua các giả định cơ bản như về con người, về sự thành công, về quan hệ với khách hàng/bạn hàng hay nói chung là với thế giới bên ngoài... Ở dạng hữu hình hơn một chút, nó được thể hiện qua hệ thống các giá trị đã chi phối đến toàn bộ các hoạt động của công ty.

Ai nghi ngờ điều này, xem bia đá trước cổng công ty thì biết. Ở mức trên cùng là các sản phẩm sáng tạo của chúng ta. Đó chính là STC, là Chúng ta, Cucumber, là các lễ nghi, huyền thoại, qui định... và cả những câu truyện mà mỗi người FPT đều đang cố gắng “sáng tạo” ra hòng bảo vệ hai tháng lương của mình.

Nói tóm lại, văn hoá FPT là một mớ bòng bong rất phức tạp và không hẳn hợp khẩu vị của tất cả mọi người nhất là những người ngoài cty. Tuy nhiên có một điều không ai phủ nhận là chúng ta cùng có chung những nét văn hoá đặc thù rất FPT. Cùng sự gia tăng đột biến về nhân sự trong vài năm gần đây, chúng ta cũng quan sát được sự phát sinh của các sub-culture trong các đơn vị trực thuộc FPT. Tuy mang những nét riêng phù hợp với điều kiện sinh hoạt, kinh doanh tại các bộ phận, các sub-culture này vẫn thừa kế các nét chính của nền văn hoá FPT xét từ các biểu hiện hữu hình đến vô hình.

Nói về văn hoá công ty, thường người ta không dùng khái niệm hay hoặc dở. Điều quan trọng nhất là sự phù hợp của nền văn hoá đó với hoạt động kinh doanh, định hướng chiến lược của công ty và quan trọng hơn nữa là hỗ trợ cho các hoạt động & định hướng đó. Điều này cũng tương tự như khi vào một nhà hàng Tàu, chúng ta sẽ chờ đợi một nội thất được trang trí kiểu Tàu, các tiếp viên ăn mặc và phục vụ theo kiểu Tàu và tất nhiên các món ăn cũng là Tàu nốt. Tuy có thể không thích một vài món ăn hoặc một service nào đó nhưng khi ra về, ta vẫn sẽ nhớ là mình đã ăn ở một hiệu ăn Tàu và đó chính là điểm làm nên sự khác biệt với các quán ăn khác như Italia, Nhật... Vậy nền văn hoá FPT chúng ta đang có hiện nay có là một đảm bảo cho tương lai kinh doanh thành đạt của FPT không? Hy vọng các bạn đã mắt công đọc bài này đến tận đây sẽ tự có được câu trả lời cho mình.

CHÚNG TA ĐANG ĐÚNG Ở ĐÂU?

Trần Thị Thu Trang
Trung tâm FSOFT

Đến một mốc thời điểm nào đó, chắc ai cũng muốn dừng lại một chút suy ngẫm về những việc mình đã trải qua và dự tính những việc sẽ làm sắp tới. FPT sắp tròn 15 tuổi, và tôi, cũng đã đúng 1 năm tôi làm việc ở đây. Có lẽ đây là lúc thích hợp để mình nhìn lại: Mình hiện đang đúng ở đâu?

Khi tôi còn ngồi trên ghế nhà trường, FPT đã được coi là công ty tin học hàng đầu của Việt Nam. Tôi đã biết đến một FPT có những bước đột phá trong lĩnh vực công nghệ thông tin. Tôi đã rất muốn biết:

- *Cái gì làm nên sức mạnh FPT?*
- *FPT thực sự đang đúng ở đâu trong thế giới công nghệ thông tin?*
- *FPT sẽ duy trì sự phát triển đến đâu?*
- *Và bây giờ, tôi đặt thêm một câu hỏi nữa:*
- *FSOFT hiện đang đúng ở đâu?*

1. Cái gì làm nên sức mạnh FPT?

Trước hết, đó là Hệ thống quản lý chất lượng.

FPT là công ty Việt Nam hiếm hoi theo đuổi hệ thống quản lý chất lượng toàn diện từ rất sớm. Chúng ta đang có không chỉ một hệ thống quản lý chất lượng, hệ thống chất lượng nói chung và hệ thống chất lượng phần mềm. Việc coi trọng chất lượng sản phẩm thể hiện ngay trong Tôn chỉ hoạt động của Công ty. Đó chính là biểu ngữ được treo từ phía noi làm việc và đây cũng bài học đầu tiên của người mới bước chân vào FPT trong các lớp học Tân binh.

Hơn nữa, FPT nỗ lực trong việc lựa chọn hệ thống quản lý chất lượng tân tiến nhất. FSOFT là một minh chứng. Nó đã sở hữu hệ thống quản lý chất lượng phần mềm CMM4 và sẽ tiến tới nâng cấp

lên CMM5. FPT đang duy trì và phát triển hệ thống quản lý chất lượng dựa trên những công cụ riêng thực sự mang lại hiệu quả.

Thực tiễn, đối với mọi người làm việc tại FPT, process là một phần không thể thiếu trong công việc làm phần mềm. Ý thức tuân thủ và thực hiện việc tuân thủ quy phạm chất lượng là một điều hiển nhiên bắt buộc.

Có thể nói FPT thành công trong việc theo đuổi, xây dựng và thực hiện hệ thống quản lý chất lượng.

Thứ hai, tôi muốn đề cập đến chính sách Con người FPT.

Thu hút nhân tài chắc chắn là điều quan tâm đối với sự phát triển của mọi công ty. FPT có hệ thống chính sách thu hút tài năng. Đó là các lớp, câu lạc bộ tài năng trẻ. Đó là mối liên hệ với các trung tâm đào tạo công nghệ thông tin. Đó là chính sách khuyến khích lôi kéo người mới đến làm việc. Ngoài ra, còn đội ngũ chuyên gia, cộng tác viên bên ngoài thường xuyên làm việc với FPT.

FPT rất cầu thị trong việc trọng dụng nhân tài. FPT là một môi trường coi trọng học tập. FPT luôn có chính sách khuyến khích các thành viên nâng cao trình độ, khuyến khích việc thi cử, thi lấy chứng chỉ công nghệ. Chứng chỉ, bằng cấp được gắn trực tiếp với chế độ lương bổng.Thêm vào đó, trong quá trình làm việc, việc thể hiện năng lực, sáng tạo, tự do phát triển rất được khuyến khích. Hệ thống vị trí cấp bậc khá mở khi căn cứ chủ yếu vào năng lực làm việc. Ngoài ra, vấn đề đào tạo nhân viên các kiến thức về công nghệ, quản lý hiện đại là điều không thể thiếu. Một khía cạnh khác, tôi muốn nói là Trọng con người, tức vấn đề chăm sóc, quan tâm con người. FPT vẫn duy trì được môi trường hòa đồng, thân thiện.

Thứ ba, đời sống tinh thần - Nét văn hóa riêng của FPT.

Một điều dễ nhận thấy, con người FPT biết cách làm, biết cách học và biết cách chơi. Một developer có thể thức suốt đêm để lập trình và cũng có thể quậy phá trong các cuộc chơi. Và chắc chắn, không có chỗ hay nào mà không có dấu chân dân FPT.

Sẽ thật khiêm khuyết khi không đề cập đến STCo. Tôi không muốn đề cập đến cái được gọi là hàn lâm STCo hay viện sỹ STCo, mà tôi muốn nói tinh thần STCo trong con người FPT. Tinh thần

STCo là chất hài hước, sáng tạo, bất ngờ thể hiện trong sáng tác, biểu diễn văn thơ, bài hát của người FPT. Chất hài hước, sáng tạo ăn sâu vào mỗi con người FPT. Không ở đâu, việc sáng tác, nhái, học, chơi ca khúc, thơ, vè lại nhanh, thoải mái, tự nhiên như ở đây. Có thể tìm thấy đủ các thể loại, đủ trường phái kim cổ trong “thư viện” STCo. Không chỉ vậy, STCo là một hoạt động được nhìn nhận một cách nghiêm túc khi lãnh đạo công ty đồng thời là người trụ cột STCo.

STCo không phải là phong trào, mà thực sự là nét văn hóa của FPT. STCo làm sôi động, phong phú đời sống tinh thần FPT, làm gắn kết những con người lại với nhau và đã gắn kết con người với mái nhà FPT.

Điều cuối cùng tôi muốn nói là sự táo bạo đi trên con đường mới trong định hướng kinh doanh của FPT. FPT đã là người đi đầu trong nhiều lĩnh vực mà nhiều năm sau, các công ty khác mới đầu tư. FPT đi đến những thị trường mới từ nhiều năm trước mà đến nay người ta mới công nhận là thị trường triển vọng. FPT dám làm những việc người khác nghĩ là điều không thể. Tôi nghĩ rằng, một FOX dẫn đầu trong lĩnh vực dịch vụ mạng trong nhiều năm, một APTECH với lò đào tạo lập trình viên quốc tế đầu tiên ở Việt Nam, hay gần đây, một trung tâm phân phối điện thoại di động đang phát triển chóng mặt là những minh chứng.

2. FPT thực sự đang đứng ở đâu trong thế giới công nghệ thông tin?

So với một nhà phần mềm Microsoft không lồ với hàng chục nghìn lập trình viên, FPT không là gì cả. So với một AOL, YAHOO có dịch vụ mạng trải rộng khắp toàn cầu, FPT cũng không là gì cả. Nhưng so với các công ty trong nước, FPT đang đứng đầu trong nhiều lĩnh vực. FPT có lĩnh vực kinh doanh tiên phong, mang lại doanh lợi lớn. FPT có những chuyên gia hàng đầu về công nghệ, bằng cấp MCP, MSCE, FE hay SE. FPT có đủ thực lực tham gia dự án tầm cỡ quốc gia. Và FPT là một Công ty Việt Nam có uy tín đối với bất kỳ công ty tin học nước ngoài muốn tìm đối tác làm ăn ở Việt Nam.

FPT đã đi được 15 năm và có bước tiến dài từ con số 0. Nhưng đó vẫn còn là chặng đi nhỏ, tất cả mục tiêu vẫn còn ở phía trước.

3. FPT sẽ duy trì sự phát triển đến đâu?

Điều này phụ thuộc vào tài lãnh đạo của nhà cầm quân FPT.

Trước hết là tầm nhìn. Tôi nghĩ rằng, FPT có những nhà lãnh đạo có tầm nhìn rộng. Ngay từ thuở ban đầu, các nhà sáng lập đã nghĩ đến việc đưa Việt Nam lên bản đồ công nghệ thông tin thế giới. Hay khi làm phần mềm, phải học công nghệ phương Tây. Hay xây dựng mạng trí tuệ Việt Nam từ khi internet vẫn còn xa lạ với người Việt Nam... Đây có thể chỉ là cơ hội, nhưng tạo cho FPT một hướng đi, đón đầu xu hướng phát triển.

Thứ nữa, biết mình biết ta. Tôi rất ấn tượng với bài marketing của anh Nam trong khoá học Tân binh. Tiếp thị phần mềm Việt Nam bằng cách giới thiệu văn hoá Việt Nam. Một điều đơn giản nhưng không dễ nhận ra rằng làm phần mềm không chỉ bằng công nghệ, mà nó là kết quả của nhân tố con người. Chúng ta phải ý thức được mình là ai, mạnh yếu những điểm nào. Trong quá trình phát triển, FPT cũng vậy.

Một điều nữa, định hướng phát triển: FPT luôn tìm cái mới, đầu tư vào những lĩnh vực tiềm năng chưa ai hoặc ít ai dám làm. Và FPT cũng chú trọng lĩnh vực phát triển lâu dài như phần mềm, máy tính... Không thể thiếu một trong hai hướng này.

Điều sau cùng, cách thức thực hiện: Câu nói của anh Bình trong buổi lễ Tổng kết năm 2002 cũng đáng phải nói: FPT là bầy sư tử cùng chờ đợi, cùng săn mồi, cùng chia sẻ thứ kiếm được. Có thể đây chỉ là một câu nói hay có thể cam kết trong việc chuẩn bị, thực hiện đường hướng kinh doanh của tổng công ty.

Những điều trên chỉ rất vụn vặt nếu xem xét sự phát triển một công ty, nhưng có lẽ đây tạo cái nhìn tích cực vào sự lớn mạnh của FPT.

4. FSOFIT hiện đang đứng ở đâu?

Phần mềm FPT còn chiếm vị trí nhỏ bé trong cơ cấu FPT. Nhắc đến FPT, người ta nói đến nhà cung cấp dịch vụ mạng, nhà phân phối điện thoại hay nơi đào tạo lập trình viên quốc tế, ít biết đến phần mềm xuất khẩu.

Định hướng trước mắt của FSOFT là làm phần mềm theo đơn đặt hàng. Nhưng theo tôi, đây đơn thuần là một kiểu đánh thuê, phải thường xuyên thay đổi thị trường, thường xuyên biến đổi theo thị trường. Tôi tự hỏi:

- FSOFT có nghĩ đến sẽ có sản phẩm thương hiệu riêng không? (Không nhất thiết một hệ điều hành mới, một hệ quản trị cơ sở dữ liệu mới...)
- FSOFT có khả năng tạo phần mềm riêng không? (Khả năng của FSOFT đến đâu?)
- Phần mềm kiểu gì để nó sống được trên thị trường? (Bài học cơ bản trong lập trình: Không sáng tạo lại bánh xe)

Có lẽ tôi sẽ bàn tiếp những câu hỏi này vào dịp khác khi dành nhiều thời gian hơn. Có thể nói, FSOFT hiện mới chỉ đi những bước đi ban đầu, còn rất khiêm tốn để có thể trở thành công ty phần mềm lớn.

FPT, FSOFT và cả tôi đang đứng ở vị trí lợi thế, có nền tảng vững chắc. Tuy nhiên, để khẳng định, củng cố và vươn hơn nữa, trước mắt chúng ta vẫn là chặng đường dài, nhiều cơ hội và thách thức.

FIS – CON ĐƯỜNG CỦA “NHÀ CUNG CẤP GIẢI PHÁP SỐ 1 VIỆT NAM”

Bùi Đức Tuấn
Công ty Hệ thống Thông tin FPT

"Ngày 29 tháng 09 năm 2001, Chúng tôi, Ban giám đốc FIS, Ban giám đốc các trung tâm thành viên FIS, các cán bộ phòng Network, phòng Hệ thống, phòng Presales cùng quyết tâm xây dựng FIS trở thành Tổ chức số 1 về Network tại Việt Nam..."

Trích nội dung "Quyết tâm thư" của FIS

Vào ngày 9/7/2003 danh hiệu “Nhà cung cấp giải pháp số 1 Việt Nam” đã được tạp chí PC World trao cho FPT (bên cạnh một loạt các giải khác mà FPT giành được). Đó là thời điểm FPT và FIS được thừa nhận chính thức và rộng rãi trên toàn quốc về vị trí số 1 trong cung cấp giải pháp CNTT. Xét về số phiếu bầu, FPT chiếm 56%, còn VDC ở vị trí thứ 2 với 8%; nếu tính về doanh số thì FIS lớn gấp 8 lần công ty lớn thứ 2. Theo Tổng giám đốc BaoDC, xét về tổng thể số lượng dự án, doanh số và công nghệ, quy mô của FIS lớn gấp khoảng 20 lần với hầu hết những giải pháp lớn, giải pháp công nghệ cao, giải pháp tổng thể đều do FIS thực hiện.

Cho dù về thực chất từ nhiều năm trước FIS đã ở vị trí đầu đàn trong lĩnh vực giải pháp I.T nhưng để đạt được danh hiệu chính thức trên FIS đã chứng tỏ được sự trưởng thành vượt bậc, sự biến đổi về chất trên nhiều mặt. Sự thành công đó đến từ đâu? Có nhiều yếu tố tạo nên kết quả đó nhưng có thể thấy một số dấu ấn rõ nét là: đầu tư nâng cao trình độ công nghệ, tổ chức quản lý hiện đại và nghệ thuật quản trị khách hàng.

Đầu tư trình độ công nghệ

Thật hiếm có một công ty nào đã đầu tư mạnh mẽ để nâng cao khả năng công nghệ như FIS. Nhìn thấy trước xu thế gia tăng công nghệ cao trên thị trường CNTT Vietnam, đặc biệt là các dự án, ban lãnh

đạo FIS đã có một định hướng rõ ràng trong việc đầu tư cho trình độ công nghệ của trung tâm.

Đầu tiên và quan trọng nhất là đầu tư cho nguồn nhân lực. Những năm 2001 và 2002 đã ghi nhận hàng loạt các chuyến đào tạo nước ngoài cho các cán bộ công nghệ FIS. Riêng năm 2002 đã có 21 cá nhân tham gia các khóa đào tạo nước ngoài trên nhiều lĩnh vực: công nghệ không dây, công nghệ an ninh mạng, voice IP, máy chủ lớn, mạng ảo, phần mềm ứng dụng....của nhiều hãng lớn như: Cisco, IBM, HP, Oracle. Kết quả là cho đến nay 65 chứng chỉ, bằng cấp đã được thu hoạch giúp nâng cao vị thế của FIS trong quan hệ với các hãng cung cấp và đáp ứng yêu cầu triển khai công nghệ cho khách hàng. Cũng thật hiếm nơi nào có chính sách ưu đãi cho công nghệ cao như FIS, ví dụ như việc thường ngay một giá trị 8000 mỹ kim cho thành tích thi đạt chứng chỉ CCIE đầu tiên của FIS.

Bên cạnh đó, tháng 4 năm 2002, một trung tâm công nghệ cũng được thành lập với nhiệm vụ nghiên cứu, thử nghiệm các hệ thống mạng, nghiên cứu các giải pháp về mạng, máy chủ lớn, triển khai các hệ thống mạng lớn, phức tạp. Phòng lab với giá trị nhiều vạn USD cũng được đầu tư sau đó, tạo môi trường thuận lợi cho việc nghiên cứu, thử nghiệm, giải đáp các yêu cầu của khách hàng.

Những nỗ lực đầu tư này đã góp phần không nhỏ vào các thành tích kinh doanh mà các đối tác phải công nhận như: giải IBM về “đơn vị bán mạnh nhất cho ngành tài chính, ngân hàng”, giải IBM về “bán máy AS/400” năm 2002, giải “Performance Excellence - HP Champion Award” của HP năm 2001. Sự đầu tư chuyên sâu đúng hướng đó cũng đã giúp FIS lập được một kỷ lục về hợp đồng phần mềm lớn nhất, ký với ngành Điện lực trị giá gần triệu mỹ kim.

Tổ chức - quản lý

Về phía tiền tuyến, FIS thể hiện một lối đá pressing trên nhiều mặt trận. FIS là đơn vị đầu tiên trong FPT tổ chức mô hình các trung tâm thành viên. Các trung tâm này có thể ví như một đội quân có đủ các binh chủng: pháo binh, thuỷ quân, không quân, bộ binh, tham mưu....Tất cả hợp lại một bộ máy đa năng, tương hỗ nhau, giúp hoàn

thành một mục tiêu duy nhất: chinh phục khách hàng. Chính nhờ vậy các dự án lớn cần sự phối hợp của nhiều mặt trận như: thiết bị, mạng, công nghệ, phần mềm,.. hầu hết đều được FIS tiến đánh thành công bằng sự kết hợp công phá của nhiều đội quân.

Riêng bộ máy tác chiến của mỗi trung tâm cũng được chia rõ thành 3 phần tương hỗ: kinh doanh, kỹ thuật công nghệ và hỗ trợ - khẳng định sự tinh nhuệ và nâng cao khả năng độc lập tác chiến của mỗi đội quân. Năm 2002 và 2003, khi quy mô công ty FIS mở rộng, một loạt các đơn vị kinh doanh nhỏ được thành lập trong các trung tâm lớn. Quá trình team building và leadership building ở các binh đoàn được triển khai mạnh mẽ, các vị trí thách thức được mạnh dạn thử nghiệm. Qua đó, cho dù tốc độ mở rộng rất nhanh nhưng bộ khung của công ty mới đã được hình thành vững chắc.

Ở phía hậu cần, guồng máy chạy hiệu quả hẳn nhờ các ứng dụng công cụ quản lý hiện đại. Phó giám đốc VinhDT thường nhắc nhở “chúng ta đi bằng xe máy, ô tô thì nhanh hơn đứt đi bộ”, “phải ứng dụng công nghệ Silicon, chứ không dùng mãi Bát tràng được”. Cái xe máy, ô tô và công nghệ Silicon ở đây là cách quản lý công việc cá nhân và tập thể qua công cụ quản lý mạng máy tính và ứng dụng Share Point. Một hợp đồng, dự án phát sinh đều được thể hiện rõ trên một địa chỉ Web nội bộ từ đó mọi người có liên quan đến hợp đồng đó đều có thể cập nhật thông tin, nắm tình hình. Các cơ sở dữ liệu chung được tạo ra trên nhiều server của FIS giúp mọi người tiết kiệm thời gian tìm kiếm thông tin và giúp công việc quản trị dự án hiệu quả.

Để giúp các cán bộ nắm rõ hơn quy trình công việc, quy tắc 3D và 3T của anh VinhDT thường xuyên được nhắc đến. Trong giao việc phải có “3D là: đầu, đít, được”; còn trong việc lập kế hoạch phải có “3T: thời gian, tiền, tài”. Thật đơn giản nhưng quan trọng để công việc rõ ràng và chạy “tít”.

Quản trị khách hàng

Nghệ thuật quản trị khách hàng thì có nhiều. Ở đây chỉ nêu một khía cạnh đã được anh BảoDC tổng kết và truyền đạt trong một buổi

đào tạo cán bộ kinh doanh, đó là cách tiếp cận đa tầng: “quản lý một khách hàng từ nhiều cấp”. Điều này có nghĩa một khách hàng, một dự án sẽ được chia theo 1-4 cấp quản lý tùy theo tầm quan trọng và mức độ phức tạp, ví dụ như: cấp 1 cao nhất: lãnh đạo, giám đốc – “người đưa ra quyết định tối cao”, cấp 2: trưởng phòng tin học, phụ trách I.T – “người đưa quyết định hoặc tư vấn”, cấp 3: cán bộ tin học, cán bộ nghiệm thu, cấp 4 các cán bộ liên quan khác.... Theo đó bộ phận quản trị dự án này của FIS cũng có các cấp từ 1-4 tương ứng để tạo dựng, củng cố, phát triển quan hệ, nắm bắt và đáp ứng nhu cầu khách hàng. Với cách tiếp cận đa tầng như vậy, FIS đã đi trước đối thủ cạnh tranh trong quan hệ khách hàng và mang lại sự hài lòng toàn diện hơn cho khách hàng. Đây là một yếu tố quan trọng tạo dựng nên danh sách khách hàng lớn đồng đảo của FIS trên nhiều lĩnh vực quan trọng như: các Bộ, các cơ quan tài chính, các ngân hàng, điện lực, công an, giáo dục,...

Mô hình này còn hướng đến leadership building bằng cách thử thách, khuyến khích cán bộ trẻ nâng dần vai trò quản lý khách hàng, từ cấp 4 trong các dự án quan trọng sang dần cấp 3, 2 trong các dự án vừa và nhỏ. Nhờ vậy cho dù nhân sự tăng nhanh trong thời gian gần đây nhưng mỗi tuyển khách hàng đều được giữ vững và nhân viên mới nhanh chóng nắm bắt được với nhịp điệu kinh doanh.

Cuối cùng xin được trích dẫn về tinh thần kinh doanh và làm việc của Fisers. Anh MinhNN – hoa hậu FPT 2001 từng nói: “cán bộ kinh doanh phải biết kế hoạch của khách hàng trong từng năm, từng tháng, những biến động của khách hàng về tổ chức, những thói quen của các cá nhân liên quan. Đóng vai trò như cán bộ của đơn vị khách hàng trừ mỗi việc không có tên trong bảng lương”. Anh ThanhCH – cán bộ triển khai thì tâm sự- “mỗi năm mình ở Hà nội có 2 tháng, còn lại toàn sống với các cô gái miền núi, Tây nguyên. Có lẽ sẽ thành người rừng mát”. FIS đã thành công nhờ những định hướng đúng cùng tinh thần, nhiệt huyết làm việc của toàn thể đội ngũ như vậy đó.

ĐƯƠNG ĐẦU VỚI ĐỔI THAY

**Phạm Văn Cử
Văn phòng Chi nhánh HCM**

Mười mấy năm tồn tại và phát triển ở FPT luôn có những đổi thay. Có sự đổi thay thuộc phạm vi kinh doanh liên quan đến đối tác, hàng hóa, dịch vụ; có sự đổi thay thuộc phạm vi vật chất như xây dựng, dời chuyển trụ sở đến nơi to đẹp hơn, bề thế hơn. Có sự đổi thay về con người giống như một số hồng cầu trong máu biến mất thay vào đó là hàng trăm ngàn tế bào máu mới phát sinh. Nhưng có lẽ sự thay đổi mạnh mẽ nhất, một cuộc đại thay đổi, lại xuất hiện vào lúc chúng ta đang ở vị thế đỉnh cao danh tiếng và tiềm lực.

Cuộc đại thay đổi đó diễn ra suốt năm 2002 đến đầu năm 2003, và có thể diễn ra nhiều năm sau nữa. Bắt đầu bằng việc cổ phần hóa. Những người FPT vốn quen với ý nghĩ họ là những công chức nhà nước năng động nhất đã được xếp hạng. Cổ phần hóa đem đến cho mọi người những xúc cảm mới, nhưng chắc chắn ý niệm cũ đã không còn. Một cái gì đó như một lỗ ở tầng ozone bị thủng, và con người phải đối diện với những quy luật được viết ra thành văn, đó gọi là ISO, là CMM, là những nguyên tắc kinh doanh được đánh giá dựa trên các con số, chứ không chỉ dựa vào các nhận định.

Rồi các công ty con ra đời. Ba công ty con thay vì chỉ hai chi nhánh như trước đây. Sự biến đổi mạnh mẽ như tháng thứ 9 thai kỳ ở người phụ nữ. Rất nhiều rạn nứt. Một cái gì đó đến lúc đang chuẩn bị đẻ sinh ra đời. Có người đáp ứng ngay với sự đổi thay, có người bình chân nhìn mọi sự diễn ra trước mắt. Có người loay hoay không biết phải làm gì, thay đổi thế nào.

Nói gì thì nói, tất cả những thay đổi dù lớn dù nhỏ trong nội bộ cũng tạo nên một bầu không khí mới trong công ty. Sát nhập thì có người dội ra. Người chuyển từ bộ phận này sang bộ phận kia, công ty con này sang công ty con kia như đi hội. Chỉ khác một điều hội hè vui vẻ rực rỡ bao nhiêu thì không khí công ty lại trầm mặc bấy nhiêu. Không ai nói ra điều gì trước một sự thay đổi cả. Tất cả dường như

đã được sếp đặt bởi một bàn tay vô hình nào đó. Không ai hiểu tại sao một người đầy tâm huyết với FPT lại bỗng chocs chuyển sang một công ty khác, cô thư ký xinh đẹp ở FHCM ngày nào còn bận rộn với các anh chàng trai trẻ như một bầy bướm vây quanh nay lại chỉ muốn lánh mình vào một góc nhỏ hẹp như từ chối phải tiếp xúc với nhiều người. Những tâm hồn trẻ trung và bay bổng, bỗng chocs trở nên thận trọng hơn chăng?

Tôi nhất định không đi đâu cả. Tôi không còn trẻ để bỗng chocs có thể đổi thay một cách nhanh chóng. Tôi có một chỗ đã quen ngồi và một công việc đã quen làm. Vợ tôi đã trở thành một thành viên của một công ty con và ngay tại gia đình, chúng tôi cũng đang phải làm quen với cảm giác lạ lẫm đó. Chúng tôi đã cùng chung một cảm giác, chung một giờ giấc, chung một hành trình năm sáu năm nay. Bây giờ cô ấy sẽ làm ở một nơi khác, chúng tôi sẽ phải mua thêm một chiếc xe và phân chia nhau đón con cuối mỗi ngày làm.

Trước sự đổi thay lớn lao khiến con người ta nhận ra được mức độ gắn bó với công ty nhiều hay ít. Có người không muốn ra đi nhưng rồi vẫn ra đi. ChungTQ, thám hoa cuộc thi Trạng nguyên duy nhất của FHCM trước nay, gặp tôi sau khi nghỉ việc ở công ty Truyền thông, khi tôi hỏi có muốn vào làm ở chỗ khác trong FPT không, anh nói chỉ sợ công ty không đủ mức lương để trả. ChungTQ từng là một manager nho nhỏ có mức lương hình như năm triệu. ChungTQ cũng là người say mê làm việc ở FPT nhiều hơn bất cứ ai đã từng say mê. Vậy mà ChungTQ đã nói với tôi như thế. Có lẽ anh còn chưa hết bàng hoàng về những thay đổi ở FPT, những thay đổi diễn ra trực tiếp với bản thân mình. Tôi biết ChungTQ ra đi không chỉ với số vốn về vật chất có được khi làm ở FPT, mà hơn cả là số vốn kiến thức, sự trưởng thành mà Chung có được sau hơn ba năm làm việc ở FPT, từ một anh chàng thư sinh mới vào nghề bây giờ trở thành một người đàm phán hiệu quả, trình độ ngoại ngữ cao.

Lý do GiangVH, một cựu thành viên năng nổ của FPT HCM nghỉ việc mặc dù có vẻ không liên quan đến công việc của GiangVH ở FPT nhưng dường như vẫn không thoát khỏi ra ngoài những thay đổi ở công ty, bởi vì những người từng yêu mến cô đã hiếm có dịp trông

thấy cô vào chính thời điểm này. Công việc ở FPT của Giang rất tốt. Giang được bộ phận tín nhiệm và thường đạt được những phần thưởng cao. Đặc biệt, Giang tham gia các hoạt động văn hóa và thể thao tích cực và thường xuyên đạt giải nhất. Giang VH nghĩ là bất ngờ với nhiều người, trong đó có tôi. Giang VH còn quá trẻ, chỉ vừa mới kết hôn. Xin nghỉ để lo việc gia đình nhưng tôi nghĩ, cô ta nghỉ vì cảm thấy thời điểm cô ta có thể nghỉ. Không còn tiếc nuối công ty cũng như không còn tiếc nuối những gì tuổi trẻ mình đã từng sống.

Những thay đổi đặt con người ta trước câu hỏi lớn lao: tiếp tục sẽ thế nào? Chúng ta có còn được thấy các gương mặt vui tươi như trước đây? Chúng ta có còn cái gọi là môi trường văn hóa, chất keo dính kết mọi người gắn bó với nhau và với công ty? Chúng ta có còn dám bỏ ra những buổi tối để hát hò, những ngày nghỉ để vui chơi? Chúng ta có còn chia sẻ những sung sướng về tinh thần hay chỉ còn mối liên quan duy nhất là công việc?

Chắc chắn không dễ có được câu trả lời cho những câu hỏi đó trong khi mọi thay đổi chỉ đang diễn ra. Sự chờ đợi có lẽ là khôn ngoan nhưng cũng có thể là chậm trễ. Tuy nhiên nếu ai đó nghĩ rằng sự thay đổi có nguy cơ loại mình ra khỏi cuộc chơi thì chắc đã sai lầm. Tôi đã thấy nhiều người có cơ hội để khẳng định mình hơn, tìm được một chỗ thích hợp hơn. Dù cũng phải đương đầu với nhiều thách thức hơn.

Một người nào đó bỗng chớp nhoáng trở thành cựu thành viên FPT, không có nghĩa mãi mãi sẽ là như vậy. Sẽ có những sự trở về trong một khung cửa mới mẻ hơn. Chắc chắn là như vậy.

MỐI TÌNH ĐẦU

Phạm Quang Hải
Công ty Hệ thống Thông tin FPT

Tre già - Măng mọc

Bố con nó biết ơn và thán phục ông nó lăm. Ông nó thường ngồi say sưa kể về những câu chuyện kháng chiến chống thực dân Pháp mà ông từng tham gia cho bố con nó nghe. Bố nó cũng hay nằm kể cho nó nghe những chuyện đánh nhau với đế quốc Mỹ và quân bành trướng Trung Quốc, nghe đâu bố nó đánh Mỹ khiếp lăm và nện bọn Trung Quốc cũng ra trò. Nó khâm phục lăm. Nó đã chọn nghề kinh doanh và hay mua máy tính Trung Quốc bán cho bọn Pháp và Mỹ.

Ký úc

Hồi mới vào làm việc tại FPT, nó cứ mắt tròn mắt dẹt nhìn mọi người say mê làm việc. Còn khó khăn, cả phòng kinh doanh của nó gồm 8 người mà chỉ có mỗi 2 cái máy tính để tranh thủ thay nhau làm việc. Vậy mà không ai cảm thấy thiếu máy để sử dụng, luôn sẵn lòng nhường máy cho nhau dùng không chút suy tính.

Nó cũng đã từng nổi đình nổi đám trong giới sinh viên về các phi vụ bán máy tính thời nó vẫn còn ngồi trên ghế nhà trường. Nhưng có lẽ là khi gia nhập FPT nó mới thực sự hiểu việc kinh doanh theo đúng ý nghĩa của nó.

Sách lược

Các chú phải nhớ rằng đi bán hàng muôn thu phục được khách hàng thì cũng kỳ công và tốn nhiều sức lực như khi các chú đi cưa gái vậy - sép BaoDC hò hỏi nói - cũng phải tìm hiểu, quan tâm, chăm sóc tận tình rồi chiếm đoạt y như một mối tình. Mỗi một khách hàng là một cô gái đẹp mà có nhiều chàng trai vây lượn xung quanh luôn muốn chiếm đoạt, và mỗi thắng đó chính là đối thủ của chúng ta, nói một cách khác đó chính là tình địch

Làm mà yêu, yêu mà hóa ra lại là đang làm việc, hay quá đi mất, nó khoái trá rên lên hù hụ từng chập và rắp tâm sẽ thử đi “yêu” một phen xem như thế nào.

Mơ mộng

Việc đầu tiên nó đâm nhận là “công phá” một vị khách hàng tương đối “khó chịu” ở Bộ nọ, nghe nói họ đang mua nhiều hàng lăm từ một công ty là đối thủ của FPT và có nhiều công ty khác đang đeo bám. Nó quyết tâm sẽ “công phá” cho kỳ được và áp dụng những sách lược mà xếp nó đã dạy xem sao.

Thả hồn theo từng làn khói thuốc lá, nó mơ màng hình dung ra vẻ đẹp tươi tắn đầy hấp dẫn, thân hình mơn mởn độ xuân thì với những vòng đo như mong của vị khách hàng nọ... có như thế thì chả trách có nhiều đối thủ săn đón tán tỉnh là phải. Bất giác nó liếm mép nuốt nước bọt đánh ực một cái, với tay lẩy quyền danh bạ điện thoại tìm địa chỉ của vị khách hàng đầy quyền rũ.

Vạn sự khởi đầu nan

Soát lại một lần nữa trong đầu những lời tán tỉnh đường mật, với quả đầu bóng mượt được sấy là một cách cẩn thận, thoang thoảng mùi nước hoa trong bộ vét bới toanh, nở nụ cười tươi rói, nó khẽ huýt sáo tự tin tiến vào phòng vị khách nọ sau tiếng gõ cửa

... Nó thẵn thờ và choáng váng...

Hiện ra trước nó là hình ảnh vị khách hàng đáng yêu với vòng eo... cỡ trên 1 mét. Cảm giác rằng có tìm cả ngày cũng không ra trên đồng thịt kia nơi nào có chút ít thịt nạc. Có lẽ chỉ vô tình làm xước nhẹ trên đồng bì và lông lá đó là mờ sẽ phợt ra tung tóe tức thì. Với cái trán cao nhẵn bóng lên tận đỉnh đầu, vị khách của nó trạc tuổi... bố của nó. Sau một hồi định thần vì sự thật phũ phàng không đẹp như trong mộng, nó nhanh chóng vào đê.

- Chào bác... à chào anh... em ở công ty FPT
- Ủ, chào bạn, tớ đã biết qua giấy giới thiệu rồi.
- Một công ty CNTT hàng đầu của Việt Nam trong rất nhiều mặt như là...

- Ủ mình đã biết qua TV - vị khách hàng đáng kính đột ngột ngắt lời
- Công ty em có một đội ngũ nhân viên hùng hậu lên đến cả ngàn người trong các lĩnh vực
- Ủ, mình cũng đã nghe nói qua đài
- Công ty em có rất nhiều người mẫu, diễn viên trẻ đẹp, luôn nhiệt tình năng nổ trong công việc - nó bắt đầu mất bình tĩnh.
- Rất tốt, mình cũng đã nghe một vài người quen kể.
- Bạn em có thể đáp ứng và làm thỏa mãn hoàn toàn những gì khách hàng cần, ví dụ như là...
- Đúng, mình đã xem bình luận trên báo (*Alô, họp à, ừ đến ngay, đến ngay*). Khổ thê, cái nghề của mình cứ phải họp lên họp xuống suốt cả ngày mà vẫn không hết họp, để khi khác ta gặp lại nhé...

Nó ra về với tâm trạng ủ rũ và thất vọng tràn trề khát hăng với vẻ mặt hờn hở khi đến.

Thất tình

Nó cũng thuộc loại gan lì, không chịu sớm tuyệt vọng và đầu hàng. Nó đã ráp tâm việc gì thì không dễ cho qua.

Người ta thấy nó nồng chiu khó qua lại thăm nom chăm sóc vì khách hàng nọ, không một đường ngang ngõ tắt nào trong cơ quan của khách hàng mà nó không biết và đặt chân tới cả. Không một sự vụ xảy ra tại cơ quan khách hàng mà nó không nhiệt tình tham gia. Nó hy vọng với sự tận tụy của mình nó sẽ được thăng vụ thầu sắp tới.

Rồi thầu cũng tới. Nó cùng mọi người trong cơ quan thức ngày thức đêm để làm hồ sơ, mọi tâm huyết của nó bấy lâu nay dành hết vào đây.

... Trượt thâu...

Nó chénh choáng ra về lòng đầy đau xót. Nó thấy ngượng với mọi người, ngượng với đồng nghiệp, với sếp của nó, những người đã tin tưởng nó. Chắc là thất tình cũng chỉ kinh khủng đến thế này là cùng thôi. Vật vã, mệt mỏi, cõm chẳng thèm ăn. Người lúc nào cũng đỡ

đơn. Nó thức trắng mấy đêm liền ngồi hút thuốc suy tư thầm trách cuộc đời bạc bẽo. Chỉ qua một tuần thôi mà nom nó như một ông cụ. Mọi người thương nó, chẳng thấy ai trách cứ gì nó cả, lại còn hỏi han động viên khiến nó càng day dứt và hổ thẹn. “Yêu” sao mà khổ thế, không đơn giản như xếp nói, chẳng êm dịu dễ dàng và đầy mật ngọt như nó hình dung. Không, nó quyết không chịu lùi bước và bỏ cuộc. Nó hít một hơi dài và quyết định trường kỳ mai phục.

Kiên trì và sự chiêm đọat

Một ngày đẹp trời, cơ hội đã đến với nó. Máy tính của gia đình ông khách hàng kia bị hỏng (ơn trời), nó nhiệt tình và vội vã tới nhà ông để sửa mong giành thêm thiện cảm của ông.

Đón nó là cô con gái rượu của ông. Với thân hình không thể tệ hơn được nữa, giống hệt ông bố từ ngoại hình đến cân nặng. Cô con gái đơn đả mòi nó lên phòng máy tính. Nhẽ ngại mồ hôi sau gần 2 tiếng đồng hồ nó cũng đã sửa được chiếc máy tính của nợ, đòi 486 cũ rích. Hai cha con ông khách hàng hỉ hả và cảm động lắm trước sự tận tụy, chu đáo của nó, thi nhau pha nước và lấy khăn lạnh cho nó lau mồ hôi. Máy đã chạy tốt. Nó mãn nguyện ra về với những lời cảm ơn không ngọt và không quên gài lại chiếc máy tính cũ rích kia con virus đã định sẵn ngày kích hoạt.

Kể từ ngày đó người ta thấy nó năng qua nhà ông khách hơn, ông khách đã tin nhiệm hoàn toàn nó trong việc chữa máy tính. Chỉ cần alô nhờ sửa máy, thoát một cái đã thấy nó lù lù ngoài cửa rồi, y như là nó biết trước hay độn thổ vậy, và lần nào cũng thế, chỉ không quá 2 phút là nó đã sửa xong. Có mặt cực nhanh, thời gian khắc phục cực ngắn, ông khách hàng thỏa mãn lắm, yên tâm đưa số phone của nó cho cô con gái rượu để có thể “tự xử lý” khi máy có trục trặc lúc ông vắng nhà.

Ông trời cũng không phụ mãi sự càn cù siêng năng của nó, các đơn đặt hàng và hợp đồng bay về liên tiếp tỷ lệ thuận với cường độ nó đi “sửa máy”.

- Alô anh ạ

- Hí hí... Không, em đây
- À... tưởng bối em gọi? Máy của em vẫn chạy tốt chứ?
- Vẫn OK, nhưng không hiểu sao nó cứ... “chạy giật giật” thế nào ý, nhà chẳng còn ai cả, anh qua sửa máy cho em nhé!

Chưa đến ngày virus hoạt động. Mà ôtô hay xe máy thì có thể, chứ máy tính có bao giờ “chạy giật giật” đâu nhỉ?!! Nó phân vân chột dạ nghĩ...

Khoác vội chiếc áo mỏng, nó lao ra phô, hòa vào dòng người xe tấp nập, đi sửa máy...

Hình dáng xiêu vẹo của nó khuất dần vào bóng chiều nhập nhơng trong một ngày đông giá rét.

- Thời nay cần nhất chữ tín - giọng thăm dò ông khách nói
- Vâng, báo chí hay nói đến
- Chữ nghĩa cũng rất quan trọng
- Em cũng thấy sách đề cập nhiều - Nó lơ đãnh trả lời
- Công ty em lớn và lầm người giỏi thật - Thái độ vồn vã, ông khách hàng chăm chú theo dõi thái độ của nó.
- Dạ, trên TV quảng cáo suốt - giọng lẽ phép, mặt nó không biến sắc
- Hừ, con gái mà lấy chồng muộn quá thì khó khăn đùòng sinh nở lầm - rút khăn lau mồ hôi trán, ông khách hàng chuyên chủ đề
- Vâng, em cũng thấy một số tạp chí bàn đến - nó tỏ vẻ hiểu biết
- À mà anh cần gấp cái máy tính cho cô thư ký gỗ văn bản
- Ở chỗ em đang tồn kho mấy cái máy chủ, có lẽ để cô ý dùng cũng tiện.
- Thế à, nhưng mà phải đảm bảo máy không bị “giật giật” đấy nhé - nghĩ về chuyện xưa, ông khách lo lắng thay cho con gái mình
- Anh yên tâm, có cả chữ tín lẫn chữ nghĩa - Nó nhanh nhẹn nhắc điện thoại gọi chuyển hàng

Thép đã tôi thê đáy

- Cứ chịu khó, kiên trì thì chẳng việc gì là không thể anh nhỉ - vợ nó nói trong khi đang miệt mài với chiếc “perfect - máy tình yêu”

- Ừ đúng, mà em mua thêm cái nữa cho bố em tập cùng nhé - giọng âu yếm nó đưa mắt đắm đuối ngắm cơ thể ngày càng hấp dẫn của vợ.

Con khôn, vợ ngày càng đẹp, nó thấy mãn nguyện lắm. Nó rắp tâm đưa vợ nó dự cuộc thi hoa hậu do công ty nó tổ chức kỳ này. Vợ nó phải trúng giải. Với tay lấy quyền danh bạ điện thoại, tìm địa chỉ, trong đầu nó lóe lên tia hy vọng và mỉm cười nghĩ về chiếc máy tính cũ ở nhà anh BAODC...

Nhân viên phòng nó bây giờ đông lắm, không thể nhớ hết mặt. Xếp nó đã lo đủ cho mỗi người 1 cái máy vi tính để dùng.

Cứ hết giờ làm việc, khoác vội chiếc áo mỏng, xếp nó lại lao ra phố, hòa vào dòng người xe tấp nập...

Hình dáng nghiêng nghiêng của xếp nó khuất dần vào bóng chiều nhập nhoạng một ngày đông giá rét

Lời kết

Đám nhân viên mới vào chỗ nó cứ mắt tròn mắt dẹt nhìn mọi người say mê làm việc. Nó mỉm cười tỏ vẻ am hiểu rồi hờ hững giọng:

- Các chú phải nhớ rằng đi bán hàng muốn thu phục được khách hàng thì cũng kỳ công và tốn nhiều sức lực như khi các chú đi cưa gái vậy...

FPT THẮNG THẦU DỰ ÁN INTERNET ĐẦU TIỀN

Bùi Mạnh Hùng

Công ty Hệ thống Thông tin FPT

Dự án Internet thử nghiệm không phải là dự án lớn so với các dự án khác của FPT, nhưng là dự án quan trọng đánh dấu sự bùng nổ của Internet Việt Nam, cũng là dự án rất thành công của FPT. Trong quá trình đấu thầu FPT đã vận dụng sức mạnh tổng lực sức mạnh của mình về công nghệ quan hệ và cách đánh trận. Trong quá trình triển khai FPT đã học được rất nhiều về công nghệ và cách làm việc. Trong bài này tôi không thể nói hết được nhiều việc do bí mật markeing.

Tôi nhớ vào năm 1997, khi hầu hết chúng ta chưa biết khái niệm gì về mạng Internet, VDC bán hồ sơ thầu cho dự án mạng Internet thử nghiệm. Hồ sơ thầu đã bán ra được mấy ngày mà FPT không hề biết.

Vào thời gian đó tôi còn làm việc cho Văn phòng đại diện của Công ty ITS nay là Công ty EQUANT, công ty ITS là đại diện của CISCO tại Việt Nam. Tôi đã theo dự án này từ lâu nên rất chủ quan ai thắng thầu cũng được vì ITS cũng sẽ bán được hàng CISCO. Nhưng sau vài ngày bán thầu tôi nghe được thông tin liên doanh IBM và VANCA sẽ thắng thầu và IBM sẽ chào máy chủ và Router của IBM. Vì vậy tôi vô cùng lo lắng và đi tìm đối tác để tham gia thầu.

Những công ty đã mua hồ sơ thầu hầu hết là các công ty nước ngoài như: IBM, HP Global One, Global Net.... như vậy là chúng tôi khó có thể cộng tác được với các công ty đó. Vì vậy tôi quyết định điện thoại cho anh Bảo. Anh Bảo mới quyết định cho người đi mua hồ sơ thầu mà vẫn chưa biết địa chỉ của VDC thời đó, nhưng chưa thực sự muốn tham gia thầu vì chưa hiểu sẽ phải cung cấp những gì cho dự án.

Anh Bảo cử anh Đức Hùng đọc hồ sơ thầu và nói lại để anh Bảo hiểu. Sau 3 ngày anh Bảo quyết định tham gia thầu liên doanh cùng

với ITS và phân công ITS sẽ viết về phần kỹ thuật mạng FPT viết về các ứng dụng trên các máy chủ như: Netscape mail, DNS, WEB, Firewall server...

Sau 3 tuần vừa học vừa viết chúng tôi đã hoàn thành hồ sơ kỹ thuật. Trong thời gian này chúng tôi đã học được rất nhiều về công nghệ. Bản vẽ cuối cùng được gửi ra nước ngoài để kiểm tra lại.

Trong thời gian làm hồ sơ kỹ thuật chúng tôi chia nhau ra để tìm kiếm sự ủng hộ của khách hàng. Bên ngoài khách hàng ra vẻ khách quan nhưng thực chất họ chỉ muốn IBM hoặc HP thắng thầu vì họ không tin vào khả năng công nghệ của FPT. Trong quá trình chấm thầu quan điểm này càng lộ rõ. Hồi đó VNPT yêu cầu tổ tư vấn đưa lên 2 công ty để hỏi đồng chấm thầu xét. Chiến lược của chúng tôi là làm sao được lọt vào chung kết. Đến ngày cuối cùng điểm tổng kết cho 3 công ty FPT, IBM và HP là ngang nhau. Nhưng cơ hội thắng thầu của HP là lớn nhất vì giá của HP rẻ hơn 20% so với FPT cũng như IBM. Nhưng cuối cùng tổ tư vấn đã tìm ra được điểm chết vì kỹ thuật trong hồ sơ của HP nên HP bị loại ra khỏi chung kết.. Nếu so sánh mọi lĩnh vực hồ sơ kỹ thuật cũng như năng lực công ty FPT có phần trội hơn. Nhưng tổ tư vấn lại chấm năng lực của liên doanh IBM & VANCA cao hơn.

Đêm hôm trước ngày hội đồng xét thầu họp VANCA đã tuyên bố họ sẽ thắng thầu vì họ được sự ủng hộ của hầu hết các thành viên trong hội đồng chấm thầu cộng với điểm chấm của tổ tư vấn cao hơn. Chúng tôi đã không nản nhặt là anh Bảo. Cả buổi tối chúng tôi đã bàn cách và phân nhau đi làm việc ban đêm.

Rất may là hỏi đồng xét thầu không đồng nhất với ý kiến của tổ tư vấn nên đã chấm lại điểm. Kết quả chấm lại liên doanh FPT & ITS đã cao hơn so với liên doanh IBM & VANCA và hội đồng bỏ phiếu cho FPT thắng thầu. Nhưng khách hàng vẫn muốn dùng máy chủ của IBM. Phải nói hồi đó chúng tôi hiểu thằng và giữ chữ tín với đối tác cung cấp máy SUN nên không chấp nhận dùng giải pháp này. Nếu FPT chấp nhận dùng máy chủ IBM thì lợi nhuận cao hơn và có lợi trong các dự án tiếp theo của VDC. Đây là cũng là bài học cho các cán bộ kinh doanh cần suy nghĩ.

TÔI LÀM NGHỀ CHẤT LƯỢNG

**Nguyễn Thị Hồng Hà
Trưởng ban FQA HCM**

Chỉ do tình cờ chơi với cô bạn có ông sép là người có đẳng cấp cao trong ngành quản trị chất lượng mà tôi biết và yêu một nghề mới này. Đã là làm nghề thì cần có đam mê, công hiến và phải biết chấp nhận những tai nạn và bệnh nghề nghiệp.

Tôi cũng đã trang bị cho mình những kiến thức và kinh nghiệm cần thiết để vào nghề nhưng đã thật sự bị ngợp trước một hệ thống cơ cấu tổ chức và tài liệu ISO của công ty. Thật hiếm có bộ tài liệu ISO nào được soạn thảo công phu, chi tiết, mang tính khoa học và tổ chức cao như vậy. Tôi khâm phục quyết tâm, trí tuệ và năng lực tổ chức của các anh chị đi trước đã xây dựng nên Hệ thống quản lý chất lượng (HTQL Chất lượng) như thế này. Tôi cho rằng việc áp dụng HTQL Chất lượng là một quyết định hết sức khôn ngoan của các lãnh đạo công ty. Với hệ thống này, các anh đã khép mọi hoạt động của công ty vào tầm kiểm soát mà không tốn kém nhiều thời của cán bộ quản lý các cấp. Một hệ thống có cấu trúc nội tại được định rõ và tổ chức hợp lý thông qua hệ thống chất lượng là điều kiện không thể thiếu cho sự phát triển mạnh mẽ của công ty về tầm hoạt động và tăng trưởng cao trong các năm vừa qua.

Không chỉ có lớp lãnh đạo đầu tiên quan tâm và xây dựng HTQL Chất lượng để quản lý công ty. Các lãnh đạo kế cận một mặt không hài lòng về HTQL Chất lượng có nhiều bất cập gây khó khăn cản trở cho họ, một mặt hết sức nhanh chóng thấy được đây là một công cụ cực tốt khi mình ở trên cương vị mới đồng quân hơn, tầm hoạt động rộng hơn. Lấy gì để quản lý đây? Ta chỉ trực tiếp quản lý doanh số thôi, thông qua HTQL Chất lượng sẽ quản lý hầu hết mọi việc còn lại. Anh SơnNM, cựu đại diện lãnh đạo của FPT-HCM cười thật tươi khi được giới thiệu có em Hà về làm trưởng phòng QA như thế là trút được gánh nặng ngàn cân. FIS cũ của anh dù được hai em QA ưu ái lăm nhưng vẫn thường bị NC nhiều nhất công ty. Vậy mà vừa

được bổ nhiệm làm Giám đốc FIS HCM, anh đã cương quyết đưa “chúng nó” vào nề nếp và anh đã làm thật. Thằng nào vi phạm là NC, là phạt. Giám đốc TiênHN không ngại ngùng chỉ ra khoản phụ cấp khổng lồ và tạo mọi điều kiện cho đội ngũ ISOman làm việc. Bộ máy nhân sự ISO mới hoạt động hết sức tích cực. Giám đốc Đinh Anh chắc hẳn có chiêu gì đặc biệt. Có lẽ Anh ta chẳng bao giờ nói một tiếng ISO. Isoman gây gò duy nhất của FOX HCM cũng phải thân xe làm đói cho các công việc hành chính vậy mà ISO của FOX vốn dĩ đã tốt nay vẫn chạy tốt. Nhân viên tuân thủ qui trình ro ro. Hồi đâu có đó không thể tìm ra NC nào cả. Giám đốc Hoài cho soạn ngay một bộ Sổ tay quá trình mới cho FMB đòi mới khác hẳn Sổ tay cũ. ISOman Thạch tuy ngoài Hà Nội xa sôi nhưng theo dõi hoạt động trong này hết sức sát sao. Có thể nói, các lãnh đạo kế cận đã rút tiolet được cái hay của đàn anh rồi đấy.

Tập đoàn hóa đặt ra cho HTQL Chất lượng thách thức cần có tổ chức nhân sự và tài liệu thích hợp với điều kiện mới. Yêu cầu HTQL Chất lượng thống nhất toàn công ty là hết sức lý tưởng nhưng tôi băn khoăn không biết có hiện thực không. Tôi cũng đã từng biết nhiều công ty đa quốc gia vào Việt Nam đã địa phương hóa con người cũng như các thủ tục nhưng vẫn có thể kiểm soát được toàn bộ hệ thống toàn cầu. Mục đích cuối cùng là kiểm soát hệ thống các quá trình hoạt động của công ty hoạt động có hiệu quả, phát triển bền vững và làm hài lòng khách hàng. Do vậy, tôi nghĩ chúng ta cần một bộ khung “mềm” thích hợp cho các bộ phận.

Nghề này có cái hay làm cho tôi thấy hấp dẫn là dùng cái vô hình là hệ thống quản lý được văn bản hóa để ràng buộc, kiểm soát cái vô hình là những hành vi của con người trong tổ chức hướng vào một mục đích quản lý của nhà quản lý. HTQL Chất lượng chống lại sự quản lý man rún tùy hứng lãnh đạo và sự tùy tiện của nhân viên. Cung cách đó không thể đảm bảo sản phẩm và dịch vụ ổn định chất lượng. Đây là một điểm yếu của doanh nghiệp Việt Nam khi muốn phát triển lên qui mô lớn. Tôi hoàn toàn tán thành khi khi chính quyền TP. Hồ Chí Minh chọn đây HTQL Chất lượng quốc tế là một giải pháp cho doanh nghiệp nhanh chóng có được hệ thống quản lý

trong tổ chức tốt, chất lượng hàng hóa dịch vụ ổn định, có sức cạnh tranh khi hội nhập quốc tế.

Không có gì hoàn hảo cả. Có người nghĩ rằng ISO là công việc tốn kém thời gian, giấy tờ và hình thức. Đấy chỉ là trò máy móc và vô tích sự. Tôi đã có lần phải đối mặt với thái độ lạnh lùng, kinh khinh hoặc hết sức khó chịu của một số người khi làm việc công việc kiểm tra, đánh giá. Một nhân viên khi bị hỏi nhiều thứ quá mà chẳng có hồ sơ nào phải thốt lên “toàn là đồ dở hơi”. Nhưng trường hợp này ít thôi. Hầu hết mọi người vui vẻ với tôi. Tôi đọc được tình cảm đó chứ. Người thì ủng hộ hết mình. Người thì miễn cưỡng vâng dạ vì sợ NC. Có người thì không nỡ bắt lịch sự vì chị này cũng dễ mến. Ấu cũng là tai nạn nghề nghiệp. Dù sao mọi việc đều có nguyên nhân của nó. Nếu HTCL của mình luôn luôn phù hợp; Mọi người được truyền đạt và thấu hiểu lợi ích của Hệ thống; Người thực thi qui trình có sáng tạo, linh hoạt để không quá máy móc thì tác dụng cũng như sự tuân thủ HTQL Chất lượng sẽ cao hơn và tự giác hơn. Để trả lời cho câu hỏi HTQL Chất lượng của công ty có tác dụng ở chỗ nào. Tôi thường nói với mọi người hãy thử tượng tượng một ngày không ISO thì với hàng ngàn giao dịch, FPT sẽ lộn tung phèo lên hết. Lúc ấy mọi người tha hồ cãi cọ và kiện cáo, khỏi làm ăn.

Còn bệnh nghề nghiệp thì sao?. Hiện thời tôi thì chỉ bệnh nhẹ thôi: “nhìn đâu cũng thấy rủi ro”. Anh chị không làm giấy tờ này, khách hàng chối thì công ty sẽ mất hàng. Anh Chị ghi chung chung hào phóng thế này thì khách hàng sẽ vịn vào đó kiện công ty không làm đúng cam kết. Bệnh nặng hơn thì có anh NgọcBQ. Câu hỏi “bằng chứng đâu” của anh có tần xuất hiện ngày càng cao.

Tôi luôn có một niềm tin rằng công việc của mình thực sự hữu ích. Và niềm tin càng được củng cố hơn khi thấy rõ quyết tâm làm cho HTQL Chất lượng ngày càng mạnh của các nhà lãnh đạo FPT bằng sự quan tâm, đầu tư và đánh giá cao vai trò của HTQL Chất lượng. Dù có nhiều khó khăn nhưng tôi không hối hận khi chọn cho mình nghề chất lượng này. Thông qua công việc thầm lặng của mình, tôi tin tưởng mình sẽ đóng góp thật nhiều cho HTQL Chất lượng

FPT ngày càng hoàn thiện và hiệu quả hơn, góp phần cho sự phát triển bền vững của công ty và sự tín nhiệm cao của khách hàng.

Bắt đầu bằng HTQL Chất lượng ISO 9000 toàn công ty, sau đó là HTQL Chất lượng CMM 4 cho phần mềm, bây giờ đang xây dựng Hệ thống Quản lý Môi trường ISO 14000 cho Elead là những bước chân đi tắt và vững vàng về quản lý góp phần để FPT mau chóng vươn tới tầm của một tập đoàn quốc tế.

BUỚC NGOẶT

**Nguyễn Công Vũ
Trung tâm FSoft - HCM**

Khái niệm bước ngoặt có thể hiểu rất quan trọng như là một sự biến đổi lớn của một đối tượng, một quốc gia, một vùng đất, một con người... hay đơn giản có thể hiểu chỉ là một sự thay đổi theo chiều hướng khác đi. Một lệnh mở đầu chiến dịch tổng tấn công vào kẻ thù có thể tạo bước ngoặt cho nền độc lập của cả một dân tộc, một lời hóm hỉnh cũng đủ tạo một bước ngoặt cho tâm trạng buôn chán của một người bạn thân. Một lời tỏ tình thành công hẳn phải là bước ngoặt cho hạnh phúc, một đường cong hình chữ S cũng chứa một bước ngoặt cho 2 phần đường cong ở 2 nửa của nó đấy thôi!... Nói chung, bước ngoặt vẫn xuất hiện thường nhật trong đời sống tinh thần vật chất của con người, vẫn tồn tại trong cái xã hội loài người luôn vận động. Nhưng khi nói về bước ngoặt, hầu hết các nhà phân tích đều tập trung vào 2 sự kiện xung quanh cái bước ngoặt hơn là về chính cái bước ngoặt đó. Với tôi, đơn giản bước ngoặt chính là ranh giới giữa 2 sự kiện liên quan nhau về thời gian, và trong chừng mực nào đó, cái ranh giới cũng mang nhiều ý nghĩa không thua kém gì các sự kiện trọng đại quanh nó.

Tôi là một nhân viên làm phần mềm, thâm niên không nhiều lăm ở FPT. Tôi vào công ty vào cái lúc mà bước ngoặt chính là chiến lược “dùng công nghệ cao đi để tắt đón đầu... vươn lên tầm khu vực”. FPT là công ty đi đầu trong lĩnh vực tin học, nên cũng rầm rộ ra quân xuất khẩu phần mềm, rầm rộ đào tạo và tuyển nhân lực, mở nhiều văn phòng đại diện tại các châu lục... mong tạo được bước ngoặt mang tính lịch sử về công nghệ tại Việt Nam. Sau 2 năm “theo ngọn cờ đào”, tung hết sức tấn công vào thị trường Mỹ, Bắc Âu, Ánh Độ để lấy hợp đồng giá trị, nhưng kết quả khó khăn hơn chúng ta tưởng, thế là FPT đành trở về với các chiến lược “ăn chắc mặc bền” và “biết người biết ta”... Với mọi người, trên phương diện toàn Công ty (hoặc ít ra là theo đối thủ của FPT) đây là một bước “lùi dù thắng

Tây không tiến”, nhưng với tôi, đó lại là một bước ngoặt đáng giá. Các sép rất sáng suốt khi hiểu rằng chúng ta thua thế giới tất cả mọi thứ, từ kinh nghiệm, trình độ, tính chuyên nghiệp đến cả sự siêng năng tối thiểu... vậy lấy cái gì để “đi tắt đón đầu?” Sép Châu cũng từng nói “thế giới đã vượt xa Việt Nam, vậy để vượt qua họ, chỉ có cách: họ đi thì ta chạy, họ làm 8h ta làm 16h”. Đây là một lời cổ động cho sự vươn lên, có thể tạo được bước ngoặt. Nhưng để tạo bước ngoặt lịch sử, làm kiểu đó chúng ta có chịu nổi không, và cứ làm “hung hục” như thế thì liệu có vượt các đối thủ nước ngoài đã thừa sức “cai trị” những nước nghèo như mình không? Các nhà phân tích đã nói rõ ràng, trình độ quản lý của chúng ta kém, nên “một người Việt làm việc siêng năng có thể làm việc hiệu quả tương đương một người Nhật”, nhưng “3 người Việt thì kém xa 3 người Nhật về tính kỷ luật và hiệu quả công việc”. Như vậy, để tạo bước ngoặt, các nhân viên ở vị trí quản lý của công ty phải đóng vai trò tiên phong, một người quản lý càng nhiều người càng tốt, việc nâng cao trình độ quản lý là cấp thiết và phải là chiến lược. Muốn có 500 lập trình viên thì phải có 100 Team Leader quản lý, và tiếp tục lại cần 25 Project Manager... đó là lẽ thường, và đã có công thức trong sách vở về quy trình quản lý phần mềm. Nhưng ở đây tôi muốn nói, 100 Team Leader, 25 Project Manager đó có làm được nên bước ngoặt cho công ty hay không đó lại là việc khác.

Chúng ta thấy rất rõ tầm ảnh hưởng của sép đến các nhân viên, từ tính cách đến khả năng diễn đạt (hoặc khả năng áp đặt). Không ai dám cãi lại sép Bình trong cuộc họp, không ai khôn cười khi anh Châu kể chuyện hài, không ai ngạc nhiên khi anh Đình Anh tuyên bố làm thủ tướng. Tôi không bàn đến quyền lực, vì là lẽ hiển nhiên, người ta sống phần đấu để đạt chức vụ cao hơn và có quyền lực điều khiển người khác nhiều hơn. Nhưng có một điều khác quan trọng hơn, sép cần làm gương cho nhân viên, không phải cần thể hiện mình như là một người có sinh hoạt gương mẫu, hoặc là một nhà kinh doanh thiên tài.. chỉ cần tiếp thêm sức mạnh cho nhân viên, bằng cách tạo ra (hoặc hướng đến) những bước ngoặt. Lý lẽ “anh hùng thời loạn” có thể là vũ khí tốt để xây dựng tinh thần của nhân viên.

Với một người anh hùng, thời bình là những ngày lam lũ và gian khổ, nhưng khi binh biến, được vùng lên với chính cơ hội của mình, họ sẽ tạo nên bước ngoặt vĩ đại. Một lần nữa tôi không nói về cách làm việc, trong công việc nhất định chúng ta phải hoàn thành rồi. Nhưng một Team Leader biết chỉ bảo lính của mình cách để phấn đấu đến mục đích cuối cùng của project trong suốt quá trình làm việc là “hoàn thành đúng hạn, làm khách hàng hài lòng”, và phân tích “chú làm để sau này chú được gì” hoặc thực tế hơn là định hướng “chú có muốn ở vị trí của anh trong một thời gian ngắn không?”. Đó mới là điều có giá trị. Nó khác hẳn một Team Leader chỉ biết chờ Project Manager giao việc lớn, rồi tiếp tục chia nhỏ việc ra giao cho nhân viên. Đó không phải là thứ tạo nên được bước ngoặt, vì tất cả đều lệ thuộc vào người có quyền lực giao việc cao nhất, trên cùng. Các sép (cả các Team Leader) hiện nay đa phần là áp đặt công việc và không hề định hướng cho nhân viên, chí ít là bằng lời lẽ cổ động.

Một lý do nữa là tại cơ cấu tại các phòng ban luôn không rõ ràng, một phần khác chính là sức ì của từng nhân viên trong cái cơ cấu không rõ ràng ấy. Chúng ta có ì không? Nếu bạn dám mạnh dạn tự hỏi mình như vậy, bạn sẽ trả lời có! Sức ì nó thể hiện ở nhiều ý tưởng khó chấp nhận, nhưng vẫn thường xảy ra trong doanh nghiệp, chẳng hạn như “đó không phải là việc của tôi”, “hôm nay có timesheet không?” hoặc tệ hơn theo phong cách FPT là “sép không giao việc thì việc đêch gì phải làm”...

Tôi cũng đã từng ì, ì ạch đến phát chán! Sau hơn một năm làm lập trình với nhiều project ấn tượng, toàn công nghệ mới, tôi thử sức mình ở công việc kinh doanh. Từ 1 lập trình viên sang kinh doanh? Hắn phải là một bước ngoặt? Thực tế là không, và bạn sẽ hiểu bước ngoặt của tôi ở một đoạn khác trong bài viết này. Công việc mới, cách tiếp cận mới, tất cả đều thú vị với bản thân, tôi vẫn hoàn thành công việc, nhưng kì thực, tôi không thành công trong công việc này, vì kiểm được không nhiều hợp đồng, bởi vì, hợp đồng cho sản phẩm phần mềm (không đóng gói) là quá trừu tượng và không thể dễ dàng lấy được như các sản phẩm bánh kẹo hay văn phòng phẩm bán ở các quầy các sạp. Chính vì thế tôi không cho đó là bước ngoặt! Tôi được

chuyển sang kinh doanh chặng qua cũng chỉ là do cái cơ cấu không rõ ràng của phòng mà thôi. Lý lẽ của sếp là “không tìm hợp đồng thì năm sau lấy gì mà ăn?”. Với quan điểm mới, xây dựng phòng trên mô hình nhóm dự án và được “lead” bởi 1 nhóm Marketing, cơ cấu “SDG-Based” được thành lập. Nó cũng tồn tại được 12 tháng. Đó chính là lý do vì sao tôi lại cho là cơ cấu đó không rõ ràng, vì sau 1 năm, cái nhóm Marketing 4 người có tôi đã phải tan rã, và phòng sẽ chuyển sang một cơ cấu khác là “BU-Based”. Khi phòng Marketing tan rã, tôi vẫn là thằng cố chấp ở lại gánh vác vài công việc lớn nhỏ về kinh doanh phần mềm, mà một thằng lập trình quèn như tôi thì làm gì kiếm được hợp đồng hàng triệu USD, hay thương lượng được làm Partner với các đại gia Microsoft hay Oracle chứ? Tôi ở lại vì trước đây Mr.Hùng Henry từng khen nhân viên phòng FSOFT chúng tôi là sáng sủa, rất có tương lai! Hơn nữa, anh Thành Nam cũng đã đặt khá nhiều cơ hội cho bọn người kiêu tôi là “tìm 1 thằng lập trình biết kinh doanh khó hơn hắn tìm một thằng kinh doanh biết lập trình!”. Với niềm tin là làm kinh doanh sẽ là bước ngoặt cho mình, tôi đã cố chấp ngồi cái ghế “trưởng phòng” (tobe) Marketing như thế đấy. Một lần nữa tôi đã tự chọn cơ hội của mình để tạo nên cái bước ngoặt cho mình.... Nhưng khi không đạt, tôi ì, và đã ì trong 1 thời gian... chấp nhận được! Nhưng tôi thầm thía được 1 điều “Sức ì chính là kẻ thù lớn của bước ngoặt”!

Người FPT chúng ta có cái tôi thật khồng lồ, bọn lập trình viên lại càng có cái tôi vĩ đại. May mà sự ganh ghét là hâu như không có trong hâu hết các bộ phận, vì chúng ta còn có một tinh thần văn hoá chung, chứ nếu không các cái tôi đó sẽ va chạm nhau quyết liệt và sự nghi kỵ sẽ làm lụn bại tinh thần đoàn kết của công ty. Những thằng như tôi luôn tự hào vì mình làm ở đây, và tự hào vì mình tham gia quá nhiều vào các cuộc chơi “vì tinh thần công ty” mà hâu như chẳng nơi nào khác có thể có nhiều cơ hội cho tôi như vậy. Nhưng xin hãy trở lại vấn đề, công ty chúng ta có cái nét văn hoá đặc trưng riêng nên nhân viên chúng ta có cái tôi khá lớn, đó là hệ quả. Cái hệ quả này chính là hoàn cảnh khách quan tạo nên sức ì cho chính nhân viên trong công ty. Một thằng lập trình với trình độ kém, hoặc quá ham

choi, mỗi tuần đều về nhà đều đặn được vào lúc 5h30, thì miễn bàn ở đây, vì rõ ràng hắn không thèm cho chính hắn cơ hội, vì sep sẽ chẳng đoái hoài đến loại nhân viên thế bao giờ, trừ phi hắn là con sep.

Nhưng một nhân viên không tham gia vào các hoạt động tinh thần của công ty thì quả là tai hại. Ban đầu họ cho là “tao còn rụt rè lăm mày ơi”, dần dà quen thói thì lại cho rằng “tao mới vào làm nên việc nhiều lăm”, rồi ngày càng lún sâu vào cái tưởng “vô vi vô vị”, cuối cùng sẽ là “do lâu quá không tham gia nên không còn phù hợp, hoặc không còn hứng thú”. Họ thật ngây ngô, vì chính họ đã trở nên ì từ lúc nào không biết, với cái cách xa lánh tinh thần tập thể như thế! Ở đây tôi nghĩ các sep cũng “có phần” gây ra hậu quả đó, nếu không biết cách động viên cho nhân viên vượt qua, bằng cách định hướng tạo bước ngoặt, như tôi đã đề cập. Nhưng nhìn lên nữa, các sep lớn nhất, những “nhà sáng lập” ra công ty, gây dựng FPT thành một công ty hùng mạnh, cũng có những quan điểm áp đặt quá lỗi thời. Cái thuở của họ, những sinh viên, giáo viên xa nhà quần tụ ở nước Nga, hay cái lúc mà 13 người FPT chung vai sát cánh bên cái công ty thực phẩm tiền thân của FPT, thực ra chỉ là một nhóm nhỏ... họ quây quần ca hát bên nhau., sửa lời những bài hát chính thống rồi biến nhạc chính thống thành nhạc “ngoài luồng”, và nhạc sửa lời thành nhạc “trong luồng”. Cái ý tưởng “kinh hoàng” và hơi dung tục đó rất đáng yêu, và tôi rất thích thế, tôi vẫn hát say sưa đấy thôi... Nhưng có 1 điều tôi không bao giờ làm được, đó là bắt nhịp cho mọi người đồng hát và cười hê hả với những bài hát kiểu đó... Tôi không đủ sức vì tôi biết trong số những người được tôi bắt nhịp, đa phần họ không thích thú và hả hê với chúng tôi, đơn giản chỉ vì, nó không hợp với họ. Và tôi lại nghiệm ra rằng, cái gọi là STC cần phải có sự tiếp cận rộng hơn và nhẹ nhàng hơn, từ những gì mà thời nay đang gọi là “thị hiếu” thì mới phát triển được, chứ không phải cứ như 1 nhóm bạn mươi người ngồi ca hát quây quần như thuở trước.

Nhưng điều tôi tâm đắc nhất ở STC lại là “càng tham gia càng tin”. Tôi chọn STC là chất xúc tác cho việc tạo cơ hội và tiến đến các bước ngoặt của tôi. Tiếc thay, hầu hết các nhân viên mới đều không làm như tôi vậy, và họ tự loại họ ra khỏi những sinh hoạt tinh thần

của công ty, với các lý lẽ nghe thật khôi hài như đã nêu. Tinh thần luôn tạo được động lực cho chúng ta tiến đến các bước ngoặt của mình, chính xác là như vậy!

Hãy trở lại một chút với các giai đoạn lịch sử của công ty, cụ thể là lĩnh vực phần mềm. Hậu cái thời “xuất khẩu phần mềm” là thời kỳ “kháng Nhật”. Chiến lược này đê xướng bởi anh Bình và hoạt động chủ yếu ở Hà Nội. Chúng ta chơi với khách hàng Nhật, tìm hiểu thị trường Nhật và các sếp khẳng định đó là thị trường tiềm năng. Kiến thức của tôi không đủ để nói về thị trường đó, nhưng có lẽ đây là bước ngoặt của công ty trong nhiều năm tới. Tôi có anh bạn, lớn tuổi hơn tôi và làm tôi cảm phục bởi cá tính và tài năng, nhưng không phục lăm về tình cảm của anh dành cho gia đình. Chính nhờ chủ trương “kháng Nhật” này mà anh đã có bước ngoặt cho riêng mình. Tôi nghĩ đây cũng chỉ là một bước ngoặt trong nhiều bước ngoặt của cuộc đời anh. Nhưng rõ ràng, cả một năm làm chung anh không được tiếng lăm, và hầu như không gây được ấn tượng nào trong công việc, nhưng chỉ khi chọn cho mình bước ngoặt khi có cơ hội này, anh đã thành công. Và rõ ràng, anh sẽ là người tiên phong trong phong trào “kháng Nhật” của công ty. Bước ngoặt lớn nếu anh biết cho là nó lớn, và tôi cũng tin là anh đang nghĩ vậy! Nếu bạn biết được, hoặc tìm được 1 cách vô tình hay cố ý cái bước ngoặt về phong trào này, và bạn không đang ì, bạn đang vui vẻ vì tinh thần chung của công ty, tôi cũng có niềm tin là bạn sẽ thành công theo đúng ý bạn.

Thế bước ngoặt đến có ngẫu nhiên không? Tôi nghĩ xác suất là không rõ ràng, tùy thuộc vào mức độ quan tâm của bạn đến công ty và các sự kiện diễn ra hàng ngày, hàng tuần, hàng tháng, với những người xung quanh bạn: đồng nghiệp, sếp... Rõ ràng bạn cần một chút kỹ năng thu thập thông tin. Một người bàng quan và đột nhiên nghe được tin sếp sẽ về hưu... và mình sẽ lên chức (theo dây chuyền lên chức kiểu dựa vào thẩm niêm của công ty nhà nước), sự ngẫu nhiên tạo ra bước ngoặt này có xác suất chắc chắn là hơn 50%. Nhưng với một người quan tâm đến chính mình, đến tình hình chung của công ty, đến các chiến lược dài hạn, việc đón đầu bước ngoặt cũng không khó lăm. Chỉ cần chịu khó quan tâm đến các tin tức, chịu nghe các

sép thuyết giảng dù điều này khó, chịu đọc các tin tức từ các tin lớn trên bảng thông báo đến các tin vặt trong báo Chúng Ta, người đó rồi sẽ tìm thấy cơ hội. Và lúc này, cái bước ngoặt có thể anh ta có sẽ không phải đến một cách ngẫu nhiên, mà có sự đón đầu. Trong cuộc sống có rất nhiều cơ hội đến ngẫu nhiên, và các cơ hội tạo ra bước ngoặt, nếu biết tận dụng, bạn sẽ thành công.

Tình hình FPT hiện nay, với việc cổ phần hoá và chia nhỏ công ty ra thành các công ty con nên các bộ phận đảm bảo hầu như đều bị chia về các công ty con. Có người nghiêm nhiên thành trưởng phòng, thành trưởng nhóm, có người vẫn giữ chức vụ thường, có người đi nơi khác. Trước đó có vài người tôi hỏi thì họ cũng chưa biết đích xác họ sẽ về đâu, sẽ làm chức vụ gì tại công ty con, một số không biết. Như vậy, cơ hội nếu đến với họ rõ ràng là ngẫu nhiên, và thế đấy, bạn sẽ phát hiện ra rằng, để có được bước ngoặt cho chính mình, đôi khi bạn không cần làm gì cả, nhưng nếu bạn cho rằng bạn không cần phải làm nhiều, sai đâu đánh đó, cứ làm theo ý sép rồi cũng đến lượt mình, thì bạn đang tự giam mình, lãng quên tinh thần chung và không chịu tin vào sự ngẫu nhiên của cơ hội, rồi cũng bỏ qua chính cái cơ hội đáng lẽ bạn có được!

Ba năm trước, năm đầu của thiên niên kỷ mới, khi tôi mới vào công ty. FPT bắt đầu phong trào định hướng hàng năm cho công ty. Và cái năm đó được gọi là năm Cát Cánh 2000. Như tên gọi của nó, nhiều hoạt động gây ấn tượng được diễn ra, nhằm phô trương thanh thế công ty. Khi ấy tôi không thè tin được rằng buổi ra quân xuất khẩu phần mềm lại được tổ chức tại Nhà hát Thành phố, cái nơi mà thời thơ ấu tôi vẫn đá bóng trước sân, và mỗi lần được vào trong xem kịch hay ca nhạc đều là cả một niềm vinh dự. Năm 2000 đúng là năm “cát cánh” của FPT. Trước đó như thế nào tôi không biết, nhưng năm 2000 theo tôi là bước ngoặt lớn, FPT tăng cả về doanh thu lẫn nhân lực, và tôi vinh dự được có mặt trong đội ngũ nguồn nhân lực công nghệ cao đó, theo cách nói khá hoa mỹ của các nhà xã hội học.

Năm 2001- Năm Án Tượng, là một năm phát triển hơn, nhưng không phô trương bằng năm trước, vì toàn ngành công nghiệp phần mềm Việt Nam đều gặp khó khăn trong việc xuất khẩu phần mềm,

chưa kể đến kinh tế thế giới chao đảo vì vụ khủng bố bằng máy bay vào toà nhà World Trade Center ở Mỹ. FPT vẫn đi lên với doanh thu và nhân lực lại cao hơn cả năm Cát Cánh!

Lãnh đạo FPT khá nhạy cảm khi chuyển định hướng công ty sang năm 2002 với khẩu hiệu “Leadership Building“, tập trung phát triển nguồn nội lực. Hàng loạt các bài giảng về thuyết Yin Yang của sép Bình, cũng như các quy định báo cáo bảo vệ hay đề xuất kế hoạch kinh doanh mới đều phải theo mẫu trình tự bắt buộc với 6 phần khác nhau gây khó khăn cho nhiều manager, nhưng nó cũng góp phần hoàn thiện nhận thức của các manager về chiến lược của công ty trong thời đại mới.

Năm nay, năm 2003, có ít người quan tâm đến cái định hướng thực sự của công ty, vì nó có vẻ to tát quá “Năm Tập đoàn”. Nhưng theo tôi, mọi định hướng chiến lược mới đều góp phần tích cực cho toàn công ty đi lên, và không những thế, từng nhân viên cũng sẽ nhận thức được vị trí, vai trò, và hơn hết là phát hiện ra được cơ hội cho bản thân mình.

Tôi đã phát biểu khá nhiều về những thứ liên quan đến bước ngoặt. Vậy bước ngoặt của tôi ở đâu? Có thể nói trước rằng, bước ngoặt chính là năm Leadership Building, khi tôi ngừng công việc kinh doanh vì cái nhóm Marketing của tôi giải tán, và quay về kỹ thuật dân thân vào sự nghiệp triển khai Oracle Applications. Nói về chính mình là điều không hay lắm, nhưng ở FPT, không nói về mình chỉ thiệt thòi cho mình. Bạn có thấy ai cũng có thể phát biểu thắng thắn trên mail đàm cá, mà điều đó được khuyến khích nữa đâu khác. Tôi là một người không to mồm, về tính tình, nhưng cũng biết mình đang đứng ở đâu và tập cho chính mình khả năng hướng tới cơ hội và bước ngoặt. Như đã nêu, STC hình như không tạo được bước ngoặt lớn. Tôi cũng là kẻ tham gia hào hứng vào các cuộc chơi của phòng và của công ty. Tôi ca hát giao lưu văn nghệ với nhiều nơi, dắt trẻ em FPT Small đi Water World, tôi cũng bon chen leo núi Langbiang, thường xuyên ca những bản tình ca cho các đám cưới đồng nghiệp, cũng từng ra Hà Nội biểu diễn vài lần vào 13/9. Nhưng những thứ đó

chỉ tạo nên các quan hệ tốt đẹp chứ chưa thể đưa tôi đến bước ngoặt trong công việc.

Bước ngoặt thực sự của tôi chính là lúc tôi cảm nhận được sự rối ren trong cái cách định hướng trong công việc kinh doanh của phòng. Trước việc phòng Marketing giải tán, cả 2 sếp đều ra đi, một về BU, một ra Hà Nội, rõ ràng tôi cần phải chọn cho mình một con đường khác. Rồi một hợp đồng khá lớn về Oracle Applications được ký với một trong những đối tác quan trọng của FPT, trong một lần ngẫu nhiên, thực sự là rất ngẫu nhiên vì người consultant “tự phát hiện” ra tôi. Đội consultant của họ họp hành, trao đổi, training.. ngay bên cạnh phòng của tôi, và có lẽ, vị consultant đáng kính kia đã có lần nghe tôi trao đổi với ai đó về kỹ năng của mình. Tôi được đề nghị tham gia dự án với điều kiện là tôi phải quay về kỹ thuật. Tôi mất nhiều thời gian để suy nghĩ, bạn bè đồng nghiệp bảo tôi điên, chuyện nhỏ vậy mà cũng nghĩ như ông già, sếp cứ bảo sao thì làm thế. Tôi phì cười vào cái lý lẽ đó, chấp nhận một thử thách mới, chọn sự nghiệp mới có nghĩa là phải đánh đổi. Tôi phải liên tục xa nhà ít nhất 2 năm, chuyện yêu đương hẵn cũng phải ngưng trệ. Tôi trăn trở vì chính tôi cần suy nghĩ, ý của mình là của mình, chứ cái lý lẽ “sếp luôn đúng” không hề đúng. Tôi chỉ biết “khách hàng luôn đúng” là điều phải chấp nhận trong giới kinh doanh theo lời sếp Minh Sơn giảng mà thôi! Sau này mới biết cái sự nghiệp đó làm sếp Diệm của tôi phải “delay” đám cưới lại vài lần, dù tuổi sếp và người yêu của sếp đã bắt đầu sang hàng “băm”, rõ ràng sếp cũng như tôi, cũng phải trăn trở vì cái bước ngoặt.

Dĩ nhiên, nếu đã cho việc tham gia dự án Oracle Applications là bước ngoặt, điều đó có nghĩa là tôi thành công nhất định sau cái bước ngoặt đó. Tôi được khen, được thưởng, được phong leader, được ưu đãi nghỉ mát ở Thailand trong khi thiên hạ đi vòng vòng trong nước.... Tất cả đều không hẵn là trọng, vì có đôi khi, vật chất chỉ là sự đền đáp của công ty, hoặc của cá nhân sếp về mình mà thôi. Chúng ta đi làm cho một công ty nhà nước, mà cứ câu nệ vào chuyện lương bỗng, chuyện chúc tước khi còn quá trẻ, hoá ra lại cứ như là cô gắng làm thật nhiều lên và bạn sẽ được đền đáp không thôi sao? Thế

còn gì là chính mình, còn gì là cơ hội để đi khám phá, đi tìm các bước ngoặt thành công trong cuộc đời? Lý lẽ của tôi hơi thái quá với các đồng nghiệp có cuộc sống hơi khó khăn, vì lẽ đương nhiên, họ cần tiền để tung vào cuộc sống, để nuôi gia đình và đảm bảo sự ổn định. Nhưng tôi vẫn thấy ám ức, nếu chỉ đơn giản như thế, thì thật ra họ không nên làm phần mềm, hoặc các ngành công nghệ cao, những nơi luôn đòi hỏi tính cách riêng và sự sáng tạo không mệt mỏi. Có thể tính ì tai hại đã không còn giúp họ ngộ ra, hoặc lãng quên chính họ, có thể sếp cũng đã quá áp đặt vì không thèm quan tâm đến công nghệ mới. “Chúng ta có cái gì thì đem cái đó ra bán để ăn chắc mặc bền đã”. Sếp có lý vì điều đó đảm bảo cho việc trả lương cho chúng tôi, nhưng lại hơi thăng tay triệt tiêu cái nét sáng tạo vốn có của bọn lập trình viên năng động!

Bước ngoặt của tôi nó quá nhỏ bé so với việc có thể là anh Đinh Anh được làm thủ tướng năm 40 tuổi, FPT sẽ thống trị thị trường Nhật Bản trong 10 năm tới, hay STC sẽ lan toả trong tất cả trái tim của người FPT... nhưng chắc chắn nó cũng là một bước ngoặt ấn tượng, đáng nhớ. Và từ nó, tôi biết rằng tôi tự hào về một ai đó biết trân trọng cơ hội và làm việc hướng tới các bước ngoặt, tôi khâm phục các sếp biết động viên nhân viên bằng tình người, giảm thiểu sự áp đặt gây ức chế, tôi ca ngợi những nhân viên bình thường biết sáng tạo, sống năng động và chan hòa với tinh thần chung của công ty. Những người như vậy chắc chắn sẽ góp công cho công ty tiến đến nhiều bước ngoặt lịch sử khác.

Để thay lời kết tôi xin được “triết lý” một chút như sau:

Vũ trụ của chúng ta là một không gian chứa đựng sự sống luôn vận động, trong suốt quãng đời hàng trăm triệu năm của mình, các ngôi sao luôn luôn phát sáng. Các hành tinh vẫn liên tục quay quanh các ngôi sao cho đến khi ngôi sao đó hấp hối và hút hết chúng vào cái lỗ đen ma quái. Xã hội loài người cũng là một xã hội vận động, con người luôn vận động để phát triển nền văn minh. Tất cả các sự vận động biến đổi đều tạo ra bước ngoặt. Suy nghĩ của chúng ta cũng tạo bước ngoặt. Bước ngoặt có thể được đón đầu hoặc ngẫu nhiên xảy ra, nhưng hãy nhớ rằng, cuộc sống luôn thay đổi, và chúng ta

cũng thay đổi. Chính vì thế, hãy tin rằng “Đằng sau một bước ngoặt có thể lại là chính là một bước ngoặt”.

CÂU CHUYỆN CỦA 6 NĂM VỀ TRƯỚC

Nguyễn Mạnh Hùng

Trung tâm FTT

Chuyện xảy ra cách đây 6 năm, tức vào năm 1997, khi đó tôi chịu trách nhiệm về kinh doanh các dự án cho ngành điện và bán các sản phẩm mình có thể mua được cho các công ty thành viên của Tổng Công ty Điện lực Việt Nam (EVN) hoặc các ban quản lý dự án điện. Tôi đã nghe được tin rằng Ban quản lý dự án xây dựng đường dây 220 KV Hà nội-Hải phòng-Nam định được thành lập sau khi EVN ký hợp đồng vay được hơn 100 triệu đô la của ADB. Như vậy, chắc chắn họ sẽ mua các thiết bị phục vụ cho đường dây này: Ngoài cáp các loại cao thế sẽ phải là phuơng tiện và dụng cụ thi công đường dây, thiết bị đo lường và thử nghiệm, biến áp, biến thế, cột điện, công tơ đo điện.... Tôi đã có sẵn trong tay 1 vài nhà sản xuất thiết bị thí nghiệm và có biết láng máng đến các thiết bị thi công của Nhật, Pháp, Đức, Mỹ.... Thế là tôi quyết định xông vào dự án.

Do đã có sẵn mối quan hệ cá nhân với 1 vài người làm việc tại Công ty Điện lực 1, chủ đầu tư của dự án, nên việc đầu tiên phải làm là xin danh sách tất cả những người nằm trong ban quản lý dự án đã được xúc tiến thuận lợi. Sự mở đầu như vậy là quá tốt. Tôi nhớ rất rõ người giúp tôi tận tình nhất là 1 phó giám đốc sắp về hưu. Khi đó anh phó giám đốc hiền lành và tốt bụng này đang bát mān: Lẽ ra anh phải lên giám đốc, nhưng đã quá tuổi để bạt thế là anh phải làm việc dưới trướng 1 người mà anh không thích và nhất là không nể trọng và quý mến. Thời gian đó anh làm việc hoàn toàn đối phó, làm ít chơi nhiều, hay phản đối, phá ngang hoặc mặc kệ muôn làm gì thì làm, không quan tâm. Cơ quan anh hồi đó khá lộn xộn và công việc kém hiệu quả. “Anh xin được làm thủ tục về hưu sớm vì anh rất không muốn làm việc nữa”, anh nói rất rõ điều này và thể hiện ra mặt. Anh hút thuốc lá nhiều kinh khủng: chưa ai trong bạn bè hoặc người quen của tôi mà lại hút nhiều như thế: một ngày 2 bao, mà lại chỉ là Vina. Thật là khủng khiếp! Cũng vì chơi với anh, theo dõi sát sao và được bên

anh khi anh làm việc tôi mới rút ra bài học đầu tiên cho chính mình: “Người lãnh đạo phải có uy tín, phải làm sao để cấp dưới nể trọng và quý mến, phải làm sao cho cấp dưới không chỉ chấp hành mệnh lệnh của mình mà phải thực sự tâm phục khẩu phục. Nếu họ không tâm phục khẩu phục họ sẽ chống lại mình, có thể dẫn đến tan nát cơ quan, đóng cửa bộ phận hay ít nhất là không hiệu quả trong công việc”.

Vẫn đề tiếp cận với các nhân vật quan trọng như giám đốc dự án, các phó của ông và các trưởng phòng diễn ra không khó khăn lắm. Công cụ và tài sản duy nhất mà tôi luôn mang theo người khi đi gặp khách hàng là 3 chữ cái “F, P và T” cộng với lòng tự tin và các hiểu biết về chính công ty FPT, nơi mình đang công tác và làm việc. Sau này tôi luôn áp dụng triệt để lý thuyết này khi tiếp cận với những khách hàng mới, những người lạ, cần có quan hệ. Ngày nay, báo chí và các phương tiện thông tin đại chúng cũng như nhiều nhà lãnh đạo mới đang nói về thương hiệu, nhưng chúng tôi, và cụ thể là tôi đã sử dụng thương hiệu FPT rất hiệu quả từ cách đây 06 năm và trước đó nhiều nữa. Chỉ với 3 chữ cái đơn giản đó tôi đã gặp được tất cả những người cần gặp của ban quản lý dự án và việc còn lại chỉ là thúc đẩy quan hệ lên tầm cao mà thôi, trừ 1 người. Tôi muốn nhấn mạnh là trừ 1 người. Chữ FPT là quá quan trọng đối với tôi trong kinh doanh.

Giám đốc ban QL dự án là 1 người có tuổi, có lẽ tuổi bắc cũng bằng tuổi bố tôi. Bác có con lớn, làm đến trưởng phòng, đã có cháu nội cháu ngoại rồi. Tuy nhiên theo kinh nghiệm bao năm, tôi vẫn quyết định xưng hô anh em với bác, có lẽ làm như vậy tình cảm thấy thân thiện và gần gũi hơn thì phải. Tất nhiên là buổi đầu tiên đến nhà riêng gặp được anh không phải là chuyện dễ, cũng phải cần đến gần 2 tuần lễ. Khi đã vào được cửa nhà anh tôi áp dụng chiêu “Con cáo đút 1 chân vào nhà” và như vậy đã cơ hội để tung hoành. Tôi thường xuyên đến thăm anh, không vụ lợi, không hề bàn chuyện hay nói gì đến dự án. Tôi hay tặng quà anh, những món quà rất nhỏ khi tôi đi công tác về, như gói cà phê “Thu Hà” từ tây nguyên, mấy thanh mè xứng xứ Huế, bánh cáy Thái Bình, chiếc đĩa có chú sư tử của Singapore hay con voi Thái Land ngay sau khi đi công tác về. Anh

đón nhận lúc đầu hững hờ nhưng càng về sau càng chân thành hơn. Tôi thường tặng vợ anh 1 bó hoa vào các dịp 8/3 hay sinh nhật. Anh quý tôi dàn lên và tôi cảm nhận thấy điều này. Cả vợ anh cũng quý tôi. Sau này tôi chơi khá thân với anh và chúng tôi trở thành những người bạn, những người có thể tâm tình và chia sẻ mọi thứ với nhau. Tôi rút ra rằng, có lẽ đừng nghĩ ngay đến cái lợi trước mắt mà hãy nghĩ đến cái gì xa hơn. Muốn người khác quan tâm và nghĩ đến mình thì hãy nghĩ và quan tâm đến họ trước đã. Phải chu đáo và quan tâm đến người khác: Tôi đúc kết ra ít nhất là như vậy cho chính mình.

Anh trưởng phòng kỹ thuật cũng là một người lớn tuổi. Đây là 1 con người rất uyên bác, hiểu rộng biết nhiều và đặc biệt rất giỏi chuyên môn. Trong nghành ai cũng biết tên anh, nói đến anh ai cũng phải kính nể. Nhiệm vụ của tôi là phải tiếp cận được với anh và giới thiệu về các sản phẩm của mình đang có. Tôi hẹn anh nhiều lần ở cơ quan mà không được. Muốn đến nhà nhưng anh không tiếp. Nhờ mọi người giới thiệu cũng không được anh chấp thuận. Quá khó, nhưng kiểu gì cũng phải qua cửa này, kiểu gì cũng phải để anh hiểu về sản phẩm của mình thì mới có hy vọng thắng thầu. Nếu không được anh chấp nhận có thể bao công lao làm việc với các khu vực khác cho chính dự án này sẽ phăng teo.

Tôi quyết định đợi anh ở cơ quan từ 7h sáng vì cơ quan anh làm việc từ 7h30 còn FPT mình làm việc từ 8h. 2 sáng đầu tiên anh đều từ chối rằng anh rất bận, có lịch kín rồi, hơn nữa có tài liệu gì cứ chuyển cho anh qua văn thư chứ không cần gấp trực tiếp làm gì, mất thời gian cả 2 bên. Anh là con người của công việc nên cứ chuyển tài liệu qua văn thư là được rồi. Tôi năn nỉ thế nào cũng không được, thuyết phục kiểu nào cũng không xong. Về đến cơ quan tôi lại miệt mài kinh sử, nghiên cứu thật kỹ các sản phẩm mà mình định giới thiệu, chuẩn bị thật tốt. Thậm chí tôi còn viết ra giấy, tập trình bày 1 mình để khi gấp được anh hy vọng đạt hiệu quả nhất. Tôi chuẩn bị đúng 1 tuần, miệt mài, càn cù, hết mình. Tôi tập làm sao để có thể trình bày trong 15 phút mà phải xong. Tôi chuẩn bị các tình huống, các câu hỏi có thể bị anh quay. Tâm lý đã sẵn sàng như người lính ra trận. Tôi lại xông đến cơ quan anh và chờ đợi. Sáng thứ 3 anh vẫn

không tiếp, nhưng tôi vẫn chây lì: quyết sẽ đến lần thứ 4. Sáng hôm đó tôi vẫn nhớ là một sáng thứ 5, trời mưa, tôi uất như chuột lột đứng đợi anh trước cửa phòng làm việc. Chưa kịp mở miệng tiếp tục năn nỉ thì anh đã vẩy tay ra hiệu và nói "Vào đi". Thế là thắng lớn. Buổi giới thiệu diễn ra đúng 10 phút theo yêu cầu của anh lúc đầu. Sau này tôi mới biết rằng anh đã rất ấn tượng về bài presentation của tôi (khi đó chưa có note book, máy tính tôi cũng chưa giỏi lắm). Anh hỏi tôi rất nhiều về các khía cạnh khác nhau, các thông số kỹ thuật, các tính năng và các tình huống khi sử dụng thiết bị. Cuộc gặp của chúng tôi kéo dài 1h40 phút thay vì 10 phút như anh thống nhất với tôi lúc bước vào phòng. Trưa hôm sau anh rủ tôi đi ăn trưa (chứ không phải tôi mời anh đi ăn như thông lệ thương gia vẫn làm. Quá sướng). Và sau này chúng tôi thành bạn bè. Tôi đến giúp anh chuyển nhà khi anh move từ Khương Thượng về Xuân Đỉnh. Tôi chia sẻ vui buồn cùng anh, coi anh là bậc thầy đáng tôn trọng và quý giá của mình và anh luôn coi tôi là người bạn tốt. Tôi tự rút cho mình bài học trong kinh doanh: Phải kiên trì. Phải chuẩn bị thật kỹ trước mỗi cuộc gặp. Không nên chủ quan ngay cả khi mình biết rất tốt về chuyên môn. (Chính anh sau này đã giúp tôi 1 việc tuyệt vời: giới thiệu hãng SHALINS của Thụy Điển chuyên sản xuất trống cuốn cáp, xe nả cáp mà ngay sau này lợi ích đầu tiên là thay được 1 thiết bị chúng tôi chào sai cho chính dự án này khi đàm phán ký kết hợp đồng).

Lại nói về đối tác, một trong những lot lớn nhất là thiết bị thi công đường dây, mà cụ thể là xe thang sửa chữa điện. Tôi biết có hãng AICHI của Nhật sản xuất xe này và 1 hãng nữa của Mỹ (tên là gì tự nhiên tôi quên mất). Hãng của Mỹ do 1 Việt kiều làm Country Manager. Anh này nhiều lần gọi điện nói chuyện với tôi, hẹn bay từ Sài Gòn ra để thuyết phục tôi đưa xe của anh vào thầu. Tôi rất quý anh về sự nhiệt tình và cách nói chuyện có duyên. Tuy nhiên xe Mỹ này rất đắt và tôi nghĩ rằng khó có thể thắng thầu. Nhiệm vụ của tôi là phải làm sao AICHI trở thành bồ ruột của mình. Mà AICHI có đại lý chính thức tại Việt Nam là SUMITOMO. Việc gặp cậu người Việt phụ trách bán hàng này rất dễ. Sau vài buổi gặp nhau cậu ta đã sẵn lòng hợp tác với tôi ngay, nhưng vấn đề là anh xếp Takenaki. Tôi

cũng đã chuẩn bị cho buổi làm việc khá chu đáo, về kỹ thuật, về thương mại và về quan hệ xã hội. Anh này đã cho tôi nói thoải mái khi gặp nhau tại phòng làm việc riêng của anh. Tôi thao thao bất tuyệt nói về đú thứ, đặc biệt nhấn mạnh uy tín và quan hệ của FPT. Tôi muốn làm 1 quả bát ngờ để anh ta phải phục tôi về các mối quan hệ, kể cả cấp cao hơn ban QL dự án. Anh Takenaki hỏi lại tôi rất chi tiết, tỷ mỷ, từng chuyện nhỏ, to, cả kỹ thuật lẫn thương mại. Hoá ra anh ta rất chi tiết và hiểu biết nhiều, quan hệ rộng. Sau buổi làm việc anh cảm ơn tôi và từ chối hợp tác. Tôi quá bất ngờ! Sau này tôi mới biết tôi đã nói phết nhiều chỗ mà lại nói phết ngay cả vào khu vực người mà anh ta khá thân, thân hơn cả tôi. Bài học tôi rút ngay ra cho chính mình từ đây rằng phải sống đúng mình, không nên ba hoa bốc phết quá. Nên có gì nói đấy, hoặc có thể khi vui nên nói hơn quá 1 chút. Chuyện bốc phết trong kinh doanh thì rất là không nên. Phải thật thà, thật thà ngay với chính mình.

Càng làm việc với anh Takenaki sau này tôi càng thấy anh giỏi chuyên môn và biết nhiều về văn hoá Việt Nam. Thói quen của anh là làm việc chi tiết, chi tiết đến lạ lùng, trong khi vị trí anh là 1 người làm vĩ mô nhiều hơn. Anh thường xuyên kiểm tra lại các thông tin của tôi cung cấp xem đúng sai thế nào. Nếu thông tin sai hay đúng anh cũng đều nói lại cho tôi. Cũng may tôi đã rút kinh nghiệm từ vụ trước nên các thông tin của tôi toàn là chính xác hay ít nhất là tôi trung thực với những thông tin mà mình nhận được, không thêm bớt. Thời hạn (dead line) cũng là cái quan trọng vô cùng đối với anh. Tôi đã học rất nhiều cho chính mình từ những ngày tháng có vinh dự làm việc với anh (Cũng muốn nói thêm rằng sau này anh đã gọi tôi đến phê bình tôi về tội bốc phết trong lần gặp đầu nhưng anh đánh giá cao khả năng làm việc của tôi. Anh bảo tôi có khả năng làm việc độc lập, là con người của hành động (person of actions- theo nguyên câu nói của anh) và rằng tôi chi tiết khôn g kém anh. Anh nói nếu rằng nếu ai cũng chung chung thì kinh doanh không bao giờ có kết quả, mà không cẩn thận có ngày sập tiệm nếu get được contract. Chuyện đúng sai của anh Takenaki tôi không muốn bình luận mà chỉ tự mình ngẫm mà thôi. Tôi đã tự rút ra bài học cho chính mình rằng cần phải

cụ thể chi tiết bằng việc làm và hành động của chính mình mà ta hay gọi là cụ thể. Và điều học được nữa là phải check cross mọi thông tin. (Sau này anh Takenaki đã ký với FPT ta hợp đồng bán hàng gần 1 triệu đô cho chính dự án này. Và còn nữa, năm ngoài 2002 Sumitomo lại bán cho ta để ta bán cho Điện lực 3 hợp đồng trị giá hơn nửa triệu đô. Tuy nhiên anh đã về nước vì hết nhiệm kỳ và bây giờ đã có 1 người khác thay anh).

Người phụ trách thương mại và hợp đồng của BQL dự án là một con người dễ mến. Tuy nhiên anh rất ít nói và có vẻ hơi lạnh. Sau này tôi mới biết anh có chuyện buồn trong gia đình, mà chuyện buồn này kéo dài theo anh không chỉ nhiều tháng mà, nhiều năm, hôm qua, hôm nay và sẽ là ngày mai. Tôi thực sự thương anh, thương vợ chồng anh, thương gia đình anh, nhất là người vợ. Người vợ hiền lành, tuyệt vời của anh đã phải nghỉ việc để chăm sóc đứa con bị liệt từ năm cháu 7 tuổi. Và đến năm đó (1997) cháu đã ngoài 20. Cháu sống trong tình trạng thực vật, không nhận thức được, không nói được, ngay cả khi đau cũng không kêu nổi. Chỉ có mẹ cháu là người duy nhất trong nhà hiểu được trạng thái và tình hình sức khoẻ của cháu. Tôi rất quý mến anh chị và thương cho gia đình anh. Anh chị chỉ có 1 đứa con duy nhất. Tôi thường xuyên đến thăm anh chị, chia sẻ từ đáy lòng mình với anh chị tình cảm chân thành của mình (đến bây giờ vẫn vậy). Tôi đến với anh với tấm lòng thật của mình vì tôi hiểu rằng dù trong cuộc đời này tôi có bất hạnh đến đâu, có gặp khó khăn và đau khổ đến đâu cũng không bằng 1 phần nỗi buồn của anh. Anh chị và cháu sống trong 1 căn hộ khiêm tốn của 1 khu tập thể xây từ thời những năm 60. Và dĩ nhiên là kinh tế chắc chắn không thể rộng rãi được. Sau này anh tâm sự với tôi rằng anh quý tôi nhất vì tình cảm của tôi, vì tấm lòng của tôi, vì sự chân thành của tôi. Anh cũng nói tôi là người chia sẻ được nhiều nhất nỗi buồn của anh trong số bạn bè. Cũng từ đây tôi rút ra cho chính mình bài học cho kinh doanh cũng như cuộc sống “Đi đến với khách hàng hay bất cứ ai cũng phải bằng tấm lòng thật của mình, bằng tình cảm chân thành của mình. Phải biết hiểu mình và hiểu người khác. Tiền bạc không đáng là gì so

với tình cảm. Có tình cảm chắc chắn công việc sẽ tốt và có tình cảm rồi sẽ có tiền”.

6 năm trời đã trôi qua. Nhanh quá! Tôi đã khôn lớn hơn nhiều, đã học được nhiều từ cuộc sống và công việc. Tôi đã bị lừa rất nhiều, đã mất nhiều nhưng cũng đã đạt được 1 vài thành công nhỏ. Tôi học từ cuộc sống và công việc hàng ngày được nhiều nhất, nhiều hơn rất nhiều so với học từ các trường đại học và các khoá đào tạo đã trôi qua. Mỗi dự án là 1 bài học, thậm chí nhiều bài học trong 1 dự án. Càng thua càng học được nhiều. Học từ thành công, học từ sai lầm của mình và học từ sai lầm của người khác. Và kinh nghiệm của tôi thường được đúc kết sau mỗi dự án, mỗi nhiệm vụ được giao. Thế giới thật là mênh mông, tiền của của xã hội thì là vô hạn. Tôi và hình như mỗi chúng ta chỉ là 1 hạt cát vô cùng nhỏ bé trong sa mạc mênh mông mà thôi. Núi cao thì còn có núi cao hơn. Tôi ghi nhớ trong đầu tôi rất rõ dự án vừa kể trên ngoài lý do thu lượm được nhiều bài học bổ ích còn vì 1 lý do nữa: Tôi được nhận CUP Bạc của FPT, được trở thành Á hậu Công ty sau chính cái năm tôi thực hiện thành công dự án này.

BÀI HỌC CẢNH GIÁC

Văn Hải Đăng
Công ty Phân phối FPT-HCM

Buổi trưa, mọi người trong phòng FCD đang tận hưởng khoảng thời gian yên tĩnh nhất trong ngày để nghỉ ngơi thư giãn, sau một buổi sáng ồn ào náo nhiệt của một phòng kinh doanh. Trong góc phòng, hắn nằm ngả hết lưng vào ghế, hai chân gác lên bàn, tay bắt chéo trước ngực, mắt lim dim, miệng hớp hớp như muốn đớp cả không yên tĩnh vào trong giấc ngủ của hắn.

Tên ten tên...tên ten tên..., chiếc điện thoại trong quần hắn cứ rung lên liên tục làm hắn giật mình. Hắn mở mắt, thả hai chân xuống đất định đứng dậy, chap choạng suýt té do hai chân bị té lại. Hắn vừa lâu bàu vừa nói: “M., hết giờ gọi rồi hay sao mà lụa giờ này đồ chuông”. Đút tay vào túi quần lấy cái “của nợ”, hắn đặt lên miệng.

- Alo! Tôi nghe.

- Tôi muốn gặp bộ phận bán phần mềm, giọng éo éo phát ra từ đầu bên kia.

- Chào anh, tôi phụ trách bán software – hắn đáp, rồi hắn hỏi tiếp: “Anh cần mua software gì?”

- Tôi muốn mua phần mềm Microsoft, bên anh có bán không? - giọng éo éo hỏi tiếp.

- Có chứ, bên em phân phối cho Microsoft mà. Vậy bên anh muốn mua sản phẩm gì? - Hắn trả lời một cách tự hào.

- Bên anh còn Windows Svr 2000 không? Giá bao nhiêu? Tôi cần mua 5 bộ.

- Win Svr 2000 bên em còn 3 bộ thôi, giá \$950/bộ, phần thiếu anh có thể đặt hàng – hắn trả lời mau lẹ, trong lòng hí hửng “Ngon đây, zvô mánh rồi”.

- Thế bên anh còn bộ Office nào không? Cho giá tốt nhất luôn đi.

- Office XP Std bên em hết hàng rồi, chỉ còn 4 bộ Office XP Pro, giá tốt nhất để cho anh là \$600/ bộ.

- OK, để tôi kiểm tra lại, nếu được sẽ liên hệ lấy hàng luôn.

- Ô, xin lỗi anh tên gì ạ, hẵn vội vã hỏi.
- Tôi tên Hoàng.
- Anh cho em số để liên hệ.
- 0903 341136.

Hẵn vội lấy bút ghi xuống tờ giấy trên bàn.

- Rồi, Cám ơn anh nhiều, có gì liên hệ ngay với em nhé.
- OK, không có chi, Bye bye nhé – đầu bên kia cười híc híc rồi cúp máy.

Hẵn ngồi xuống ghế, nhìn vào cái “cửa sổ” đã làm hẵn thức giấc, rồi ghi lại số máy vừa gọi: “925 2541” – “Ái chà, số này quen quá không biết gặp ở đâu rồi”, hẵn thắc mắc thế rồi lại tiếp tục ghi xuống những thứ thông tin “quí giá” mà khách hàng của hẵn vừa hỏi, vừa chắc mẩm “kỳ này mình ngon”.

Từ đây bàn đối diện với hẵn bỗng có tiếng cười ha há làm mọi người trong phòng phải thức giấc. Thì ra là bạn DungVN & GiaoVTN, không biết có chuyện gì mà cười to thế. DungVN đứng lên đi về phía hẵn, DungVN vỗ vai hẵn một cái đét rồi nói với giọng đều đều đặc trưng của mình: “Chú zô mánh rồi nhé”.

- Zô đâu mà zô. Sao chú biết?
- Tui thấy chú nói chuyện điện thoại đó.
- Hỏi chứ có mua đâu?

- Thôi chú giấu hoài, chú sắp bán cho ông Hoàng 3 bộ Win Svr với 4 bộ Office đúng không? – DungVN nói xong, rồi cười hahahaha.

Hẵn bắt đầu ngạc nhiên tự hỏi: “Quái, sao bọn quý này lại biết chính xác như thế chứ”. Thấy vẻ mặt ngờ ngợ của hẵn, bạn DungVN và GiaoVTN càng cười to hơn. GiaoVN bước qua nói với hẵn: “Chú xem 02 số máy điện thoại lúc nãy xem có quen không?”. Hẵn lật đật nhìn lại 02 số máy vừa ghi trên giấy rồi nói: “Đúng, 02 số máy này quen quá”

- Sao lại không quen, một là số công ty, một là số của QuanVTH làm chung với chú mà còn không quen.

- Thấy chú mới vào, bọn này muốn dạy chú một bài học khi làm salesman”, GiaoVTN nói tiếp: “Chú phải cảnh giác chứ, coi chừng đối thủ nó đọ giá, thông tin, lúc nãy nếu là thật thì chú tiêu rồi”.

Nói đến đây hai lão quỷ cười hahá rồi khoác vai nhau nhún nhảy đi ra khỏi phòng, bỏ lại hắn ngồi lại một mình. Mặt hắn đỏ gay, tay run lên vì giận, có lẽ hắn giận vì vừa bị hai lão quỷ chơi, giận vì mình quá cẩu thả trong kinh doanh. Giận người thì ít, giận mình nhiều hơn, hắn buột miệng chửi với theo: “Tổ cha hai thằng quỷ sứ”. Tuy chửi thế nhưng trong ánh mắt của hắn lại lộ lên một lời cảm ơn chân thành, một bài học quý giá có lẽ suốt đời hắn không quên.

Phần thứ V

FPT CẢM XÚC

FPT NHỮNG CHẶNG ĐƯỜNG ĐÃ QUA

Lê Xuân Cường

Công ty Hệ thống Thông tin FPT

Ngược dòng thời gian trở lại những tháng năm trầm luân của thời kỳ bao cấp để được nhìn rõ hơn những khó khăn, thiếu thốn đến bần hàn của con người và xã hội. Ngày ấy mọi tiềm năng cho sự phát triển đường như bị đình trệ, trong đó điều cản bản nhất là nguồn lực từ chính con người không được khai thác và trọng dụng một cách hợp lý. Trật tự giá trị con người không được bảo đảm. Thay vào việc cần phải thiết lập một trật tự giá trị theo quy luật tự nhiên thì chúng ta lại áp dụng mô hình quản lý theo lối bình quân chủ nghĩa. Vì vậy mà nền kinh tế cứ lún sâu vào khủng hoảng, giới tri thức lao đao trong những thiếu thốn. Những nhà khoa học không đủ sức để sáng tạo những công trình lớn. Trước những bế tắc đó, Đại hội đảng lần thứ 6 đã kịp mở ra một hướng đi mới: đưa cả dân tộc bước vào sự nghiệp cần đổi mới toàn diện và chuyển hẳn nền kinh tế bao cấp sang kinh tế thị trường, có sự định hướng của nhà nước và cũng từ đây một chiến lược mới, một chặng đường mới, một chân trời mới lại hé mở. Cả nước chập chững bước vào thị trường với tất cả ý chí và nghị lực, có muôn vàn những khó khăn nghiệt ngã trong những năm đầu, trong tay không một đồng vốn, kiệt quệ sau 2 cuộc chiến tranh dân tộc. Trong bối cảnh xã hội như vậy thì ý tưởng thành lập một công ty kiểu mẫu với mô hình quản lý mới của một nhóm các nhà khoa học trẻ được hình thành: FPT ra đời dưới sự dìu dắt của Đại tướng Võ Nguyên Giáp, một con người đầy tâm huyết với sự nghiệp khoa học nước nhà, người đã dành cả cẩn phòng làm việc của mình để giúp đỡ các nhà khoa học trẻ sinh thành nên đứa con của tương lai, một công ty hàng đầu của ngành tin học Việt Nam. Sự quy tụ của 8 nhà khoa học trẻ phần lớn được đào tạo cơ bản từ Nga về đã khẳng định một chủ tâm lớn, một ý tưởng cao cả, một ý chí quyết liệt và một tinh thần dũng cảm trước mọi khó khăn, thách thức. Một trong những yếu tố tạo nên sức mạnh cho buổi đầu thành lập cũng như các giai đoạn

phát triển sau này của FPT là sự quyết tâm tạo điều kiện cho mọi thành viên có thể phát huy hết khả năng sáng tạo của mình. Bên cạnh đó là môi trường sống và làm việc thật thoải mái, dễ chịu cho mọi người. Chính vì vậy mà anh chị em trong công ty luôn biết gắn bó chặt chẽ với nhau, tận tâm tận lực vì sự nghiệp phát triển công ty.

Trước sự nỗ lực phi thường, trước những thành quả to lớn của công cuộc đổi mới Mỹ đã buộc phải bãi bỏ lệnh cấm vận đối với Việt Nam. Từ đây đã tạo ra một vị thế mới. Việt Nam có thể bắt tay với các tổ chức quốc tế, với các quốc gia trong khu vực cũng như trên toàn thế giới. Mỗi bang giao hữu hảo với mọi quốc gia đã mở ra một cơ hội cho các doanh nghiệp nói chung cũng như FPT nói riêng. Con đường đi của FPT đã đến một bức ngoặt lớn, giai đoạn là một công ty công nghệ thực phẩm đã qua, gần 1.500 con người giàu tài năng đã thực sự trở thành thành viên của Công ty Phát triển Đầu tư công nghệ, với doanh thu hàng nghìn tỷ đồng mỗi năm. Và họ đã là bạn hàng với các công ty máy tính nổi tiếng thế giới như Compaq, IBM, Lotus, Olevetti... FPT đã ra đời như thế, phát triển và đảm nhiệm vai trò mũi nhọn của sự phát triển công nghệ tin học ở Việt Nam. Một FPT khẳng định được hướng đi và con đường của mình. Niềm tin và hy vọng vào sự đón đầu và nhảy vọt về phát triển tin học cho tương lai nước nhà đã hé mở.

15 năm qua với biết bao nỗ lực phi thường, sự tụt của 8 nhà khoa học trẻ đã thiết lập nên một công ty mẫu mực về phương pháp quản lý và kinh doanh và cũng từ đó mà hình thành nên đội ngũ hàng nghìn con người giàu nhiệt huyết say mê, lạc quan với công việc. Họ thật sự hài lòng với môi trường lao động bình đẳng, dân chủ, thoải mái dễ chịu. Họ có mối liên hệ thân thiết với đồng nghiệp, tạo dựng được một môi trường văn hóa có phong cách riêng thật sôi nổi, trẻ trung, độc đáo. Họ lớn mạnh hơn sau những thăng trầm, vất vả, họ lớn lên từ chỗ phải lo cho từng bữa ăn của mỗi thành viên công ty đến nay mức thu nhập của các cán bộ, nhân viên FPT đã có mức thu nhập ngang bằng, các công ty liên doanh nước ngoài. Và giấc mơ về những khu công nghệ cao của thế kỷ đang trong tầm tay của mỗi người. Khu công nghệ cao Hoà Lạc không chỉ là niềm tin của Đảng,

Nhà nước vào những con người FPT mà còn là niềm hy vọng của cả dân tộc vào những công trình thời đại của thế kỷ mới.

Người chủ trương tổ chức và sáng lập FPT là anh Trương Gia Bình. Một con người có năng khiếu toán học bẩm sinh. Sau lớp chuyên toán trường Chu Văn An, anh được cử sang đại học tổng hợp Maxcova. Năm 1984 anh tiếp tục thực tập tại Viện Hàn Lâm khoa học Liên Xô. Trở về nước, anh đã nhận ra những hạn chế trong việc quản lý sử dụng chất xám tại các cơ quan nhà nước. Anh mơ ước xây dựng mô hình mới, song để thực hiện tâm nguyện của mình anh phải chờ đợi có sự phối hợp của các đồng nghiệp cùng tâm huyết. Khi thời cơ đã đến, anh quyết định thành lập công ty mặc dù cơ sở vật chất bấy giờ là con số không. Để tồn tại qua giai đoạn này, mỗi thành viên công ty đã phải bắt tay làm đủ thứ việc; từ khuôn sáp thép cho đến kinh doanh những thùng máy tính đầu tiên... Tất cả phải lao động cật lực để kiếm sống, tồn tại và cũng để cả cho tương lai.

Thế mới biết có con người với khối óc nhạy bén là có thể làm nên tất cả.

Một trong những bí quyết thành công của FPT là việc tuyển dụng người. Nói đúng hơn, đó là việc đai ngộ, cũng như việc tạo dựng môi trường có đủ điều kiện để con người có thể phát huy hết khả năng của mình. Ở đây sự quan tâm đến con người cũng là một điều kiện văn hóa cho sự phát triển. Phát huy truyền thống văn hóa dân tộc và gắn chặt với sự phát triển của mỗi đơn vị, mỗi vùng đất là điều rất cần thiết mà không phải ở đâu cũng làm được. FPT là một doanh nghiệp đã sáng suốt nhận ra điều đó. Và họ đã khai thác yếu tố văn hóa dân tộc, tạo dựng lên môi trường văn hóa riêng cho công ty, giúp con người phát huy những khả năng của họ.

Bước vào những năm đầu của thập kỷ 90, bức tranh kinh tế đất nước đã sáng hơn. Một số ngành đã có sự tăng trưởng. Niềm tin của con người vào xã hội đã tăng lên, tình hình kinh tế xã hội dần ổn định.. Sự nghiệp đổi mới đã ra hoa kết trái. Những thành công bước đầu đã đem lại sự phấn khích cho mỗi người. Và dường như mùa xuân lại về, lấp lánh trên ánh mắt, nụ cười, trên những nhành hoa, gương mặt và trong cả niềm hy vọng của mỗi con người FPT.

FPT ra đời ngày 13/9/1988 chưa được bao lâu thì trung tâm tin học ISC được thành lập. Đây là một trong 4 bộ phận chính của FPT. Nếu bộ phận trao đổi nhiệt và chất là phần cứng thì dịch vụ tin học là phần mềm và là linh hồn của FPT trong giai đoạn đầu.

Một trong những chiến sỹ có mặt từ những ngày đầu thành lập, anh Đỗ Cao Bảo thực sự là một sỹ quan có uy tín và tài năng lập trình nổi tiếng trên Bộ Quốc phòng chuyển sang. Anh ra nhập FPT một cách khiêm tốn. Anh luôn biết học hỏi đức tính cần thiết của các đồng nghiệp như tài quyết đoán của anh Quang Tiến hay chất kiên quyết, mạnh mẽ của anh Ngọc.

Nếu như năm đầu tiên sau khi thành lập FPT phải vật lộn để tồn tại thì sang năm thứ hai là sự khởi động mạnh mẽ cho một hướng đi. Từ hợp đồng với Liên Xô cũ mà định vụ tin học ISC được hình thành. Và từ đây ISC dần bứt phá, vượt lên làm mũi nhọn. Sang những năm 90-91 ISC chuyển hướng vào thị trường tin học trong nước. Tiên đoán được bước đi tất yếu của ngành hàng không về sự thay đổi công nghệ, anh Quang Ngọc, Thành Nam, Cao Bảo đã đi một đường truyền ngoạn mục đưa bóng vào lưới đối phương. Hơn 3 tháng miệt mài, ngày 1/1/91 lần đầu tiên FPT đưa ứng dụng tin học vào thực tế trong nước, mang lại sự cổ vũ lớn cho các nhà nghiên cứu. Một kỷ lục không kém phần ngoạn mục nữa, có ý nghĩ vô cùng to lớn chứng minh sức mạnh trẻ trung của FPT: “cuộc trùng phật A27”. A27 là cục hồ sơ hình sự Bộ Nội vụ. Đó là những ngày hè yên ả khi mà những con người FPT đang vui chơi thì bỗng nghe tin công ty mình bị loại ra khỏi tổ chức đấu thầu trị giá hàng triệu đô la. Nhưng với sự tác động tài tình của anh Bảo đã buộc A27 phải hạ bút ký với FPT một hợp đồng phần mềm lớn nhất trị giá 500.000 USD. Đây là một trong những dự án chuyển giao công nghệ có tính chất phức tạp và quy mô lớn nhất trong lĩnh vực công nghệ thông tin ở Việt Nam.

Bằng những nỗ lực không ngừng dựa trên sự hiểu biết sâu sắc FPT đã tỏ ra hấp dẫn với các hãng trong nước. Như vậy một mặt nâng doanh thu công ty lên, mặt khác còn mang ý nghĩa xã hội vô

cùng to lớn trong việc thay đổi công nghệ các lĩnh đài sống kinh tế - xã hội.

Bước sang năm thứ 4, thứ 5 của thập kỷ 90 tình hình kinh tế xã hội Việt Nam đã chuyển hẳn sang một cục diện mới, lạc quan, rực rỡ hơn. Bức tranh toàn cảnh Việt Nam hoàn toàn thay đổi từ một màu xám sang màu hồng rực rỡ. Tất cả những điều đó tạo ra cho Việt Nam định hướng cho những bước phát triển sau này. Mũi nhọn của sự phát triển không gì ngoài đầu tư và phát triển công nghệ tin học. Bước ngoặt này đòi hỏi sự thay đổi mau lẹ của các doanh nghiệp trong quan hệ mở rộng thị trường.

Vậy là cơ hội cho một ý tưởng lớn đã đến, con đường hội nhập giữa đại dương đã được mở, tháng 12/1994 FPT tập trung binh sỹ tổ chức đại hội quần hùng tại 25 Lý Thường Kiệt. Trước sức mạnh của công ty sau 6 năm tôi luyện, trước cơ hội mở rộng thị trường bắt tay với các nước và các tổ chức trên thế giới, FPT quyết định tập trung sức mạnh vào mũi nhọn công nghệ thông tin.

Và như vậy cơ chế cũ của tổ chức ISC đã trở nên chật chội trước sức lớn của các trung tâm, Bộ Tổng tham mưu FPT quyết định phái bỏ ISC, phát triển các trung tâm trở thành đơn vị độc lập và chỉ hơn 1 năm sau đó doanh số tin học của FPT đã tăng hơn 100%. Trước sự mở rộng mối quan hệ trên thương trường đòi hỏi bản thân mỗi thành viên cũng như toàn thể công ty phải lớn mạnh. Việc tách rời các trung tâm ra thành những đơn vị độc lập là 1 quyết định đầy sáng suốt.

Để gánh vác vai trò mũi nhọn của sự phát triển, một trong những hướng đi của mình trước hết FPT đã lựa chọn công việc đào tạo và coi đào tạo là trung tâm đào tạo ở 1A Yết Kiêu là một trong những trung tâm đào tạo tốt nhất tại Hà Nội, với những kiến thức luôn được cập nhật. Đào tạo và quan tâm đến con người và tạo điều kiện cho họ phát huy khả năng là trong tâm của FPT. Bí quyết thành công là phương pháp sử dụng con người. Nói con người là trung tâm của sự phát triển thì chúng ta đã nói rất lâu và ai cũng có thể nói nhưng thực hiện việc tuyển dụng và đào tạo sao để tạo nên môi trường hấp dẫn chỉ có ở FPT. Để tạo ra hình thức khuyến khích và động viên nhân

tài, công ty đã tổ chức mỗi năm 1 lần kể từ năm 1998 các cuộc thi Trạng Nguyên. Người đỗ đầu trong các cuộc thi sẽ được mang danh Trạng và khắc tên lên bia đá trên lụng rùa đặt ngay bồn hoa trước cửa công ty. Sau cuộc thi bia đá được khênh ra bàn lễ, theo đúng nghi thức trọng thể. Đây là một nét văn hoá có ý nghĩa cao cả mà chưa một công ty nào làm được.

Trong suốt 15 năm qua FPT đã đi từ đội quân du kích bé nhỏ từ 13 người và nay là gần 1.500 người và họ đã xây dựng một công ty tin học đứng đầu Việt Nam với doanh thu hàng nghìn tỷ đồng. Một con số kỷ lục của những giấc mơ.

Đã có quá nhiều đổi thay sau 15 năm qua trước một loạt các sự kiện phát triển, với chất lượng sản phẩm đạt tiêu chuẩn quốc tế nên trong các triển lãm hội chợ EXPO các năm 97, 99, FPT đã đạt huy chương Vàng về sản phẩm phần mềm. Liên tiếp được tạp chí PC World bầu chọn là công ty tin học hàng đầu Việt Nam, với những giải thưởng lớn, những chứng chỉ quốc tế cao quý nhất đã đưa FPT lên hàng đại gia. Uy tín, chất lượng của FPT đã cho thấy 1 lượng khách hàng của trong và ngoài nước lên tới hàng trăm đơn vị, doanh nghiệp. Ngoài ra còn hàng chục bạn hàng của các nước trên thế giới chính là nền tảng của sự nghiệp toàn cầu hoá FPT. Vượt qua bao thách thức FPT đã khẳng định được vai trò, vị trí của mình. Tháng 4 năm 2002 FPT chính thức trở thành công ty cổ phần và sự ra đời của 3 công ty chi nhánh (Công ty Hệ thống Thông tin FPT, Công ty Truyền thông FPT, Công ty Phân phối FPT) vào đầu năm 2003 là 1 điều tất yếu để nhằm đặt những viên gạch đầu tiên cho nền móng xây dựng một Tập Đoàn FPT lớn mạnh sau này.

Trải qua biết bao thăng trầm trên con đường phát triển của nhân loại, con người ta mới thức tỉnh rằng sự báp bênh trên con đường của họ là do chưa đủ yếu tố để tạo nên sự bền vững. Sự thiếu hụt đó chính là văn hoá. Văn hoá với nghĩa rộng của nó bao gồm cả môi trường thiên nhiên và xã hội. Ở nước ta, lịch sử văn hoá đã có từ rất lâu đời. Truyền thống của ông cha ta để lại rất phong phú và giàu bản sắc dân tộc. Tuy nhiên để khai thác lợi thế đó vào sự phát triển của

các doanh nghiệp nói riêng thì có thể nói chưa có công ty trong nước nào làm được ngoài FPT.

Người tiêu biểu cho sự khai mở, tạo dựng phong cách văn hoá công ty là anh Nguyễn Thành Nam. Anh sinh ra ở một vùng quê giàu truyền thống văn hoá. Anh là một học sinh xuất sắc của thành phố Nam Định. Anh du học ở Nga và cùng đội ngũ những người sáng lập ra FPT, anh là người khởi xướng và xây dựng phong trào văn hoá văn nghệ quần chúng, gọi tắt là STCo. Mục đích chính của phong trào này là vui chơi và khuyến khích những ý tưởng sáng tạo, những hành động dám vượt lên bản thân để khẳng định vị trí của mình. Phong trào này sớm trở thành một nét độc đáo và rất riêng của FPT. Một phong cách văn hoá bắt rẽ cùng với sự phát triển, chở nhựa sống lên đầu cành, mắt lá của sự phát triển. Như vậy văn hoá và phát triển là những cụm từ chỉ chung một hiện tượng. FPT là một trong số rất ít nếu không nói là độc nhất có chủ tâm xây dựng phong cách văn hoá của riêng mình.

Sự tác động của văn hoá tới phát triển biểu hiện rất rõ bởi văn hóa tác động trực tiếp đến con người mà con người là yếu tố quyết định của thành công của công ty đó, do đó văn hoá phải là yếu tố quan trọng của sự phát triển. Ở FPT phong cách văn hoá thấm đậm trong từng công việc, từng nhiệm vụ của mỗi người. Nhìn vào văn hoá ta thấy được bộ mặt toàn công ty. Việc chăm lo, phát triển văn hoá, ứng dụng văn hoá vào quản lý là điều không thể thiếu được ở FPT. Ở FPT hầu hết mọi người ít nhiều đều biết sáng tạo ra một cái gì đó góp vào phong trào văn hoá, mặc dù hầu hết đều là dân kỹ thuật song khi vui chơi họ lại là những con người rất nghệ thuật. Và lúc ấy họ thật sôi nổi, vui tươi, trẻ trung tươi sáng. Văn hoá dường như là những giọt sương trong vắt, tinh khiết của mỗi buổi sáng sớm.

Văn hoá cũng được gắn với thể thao, sự bình đẳng trên sân chơi cũng là văn hoá. Vẫn biết rằng ở FPT sự bình đẳng đến khó nhận đâu là giám đốc đâu là nhân viên ngay cả lúc làm chung nói tới lúc chơi. Sự quan tâm đến con người không gì khác là giúp họ vui chơi cũng như giúp họ làm việc. Ở FPT phong cách chơi ra chơi làm ra làm, khi lao động cũng say mê y như khi cướp bóng trên sân. Phong

trào thể thao, bóng đá của công ty cũng phát triển mạnh và nổi tiếng như máy tính của họ, sự độc đáo khác thường trên sân chơi của FPT là như hài hước, dí dỏm, vui nhộn. Những phần thưởng cho sân chơi cũng rất hóm hỉnh và như vậy thì sự cân bằng sau một ngày hoạt động sẽ làm cho người ta thoái mái và dễ chịu, trẻ trung. Mà cũng có lẽ chả nơi đâu thuộc nhiều bài hát xuyên tạc như ở đây, họ xuyên tạc để hát cho vui, hát một cách vô tư, hóm hỉnh, tươi sáng. Những con người ở đây thích hài chứ không thích bi, họ làm kỹ thuật nhưng rất thông minh, sáng tạo trong lúc chơi, có thể nói họ biết làm và biết chơi, họ chơi rồi để làm, đó cũng là hạt nhân của văn hoá phát triển.

15 năm đã qua đi, 15 năm với một đời người cũng chưa hẳn là quá dài và đối với một đời người và với đối với một công ty lạ là quá ngắn. FPT ra đời với những con người chỉ có 2 bàn tay trắng và khói óc đầy áp những kiến thức đã làm nên sự nghiệp. Từ một căn phòng trung tâm 12 mét vuông đến những nơi ở nhờ qua Đội Cấn về trường Giang Võ, tới Lý Thường Kiệt và sau 8 năm lưu lạc, đến tháng 2/96 mới hoàn thành và trở về ngôi nhà chung, trụ sở chính của mình trên đường Láng Hạ. Có vô vàn khó khăn trên từng bước đường đi nhưng với trí thông minh và lòng dũng cảm, họ đã vượt lên tất cả. 15 năm trong một thế kỷ là quá ngắn nhưng FPT đã vượt lên mọi thách thức nghiệt ngã để xác định cho mình một hướng đi, một con đường đi vào thế kỷ. Việt Nam có sánh vai cùng các nước trong khu vực hay không điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào các doanh nghiệp như FPT. Có biết bao hy vọng vào sự đón đầu công nghệ để chẹn ngang và vượt hẳn lên ngang và trên tầm với những con Rồng Châu Á điều đó cũng phải chông chør vào các doanh nghiệp như FPT. Hồi chuông đã báo động cho Việt Nam về việc sử dụng con người vào sự phát triển. FPT là tín hiệu xanh cho thế kỷ của văn hoá và sự phát triển.

Và tôi, một nhân viên của FIS, cũng như bao nhân viên khác của FPT luôn mong muốn được học hỏi, trau dồi, cập nhật, phát huy những kiến thức quý báu của mình để nguyện làm 1 viên gạch hồng, nhỏ bé góp phần xây dựng FPT vững trãi và trường tồn, phát triển.

VĂN HÓA FPT

Nguyễn Lâm Thanh
Công ty Hệ thống Thông tin FPT

*Người FPT chúng ta chẳng nên cúi đầu làm thuê cho Mỹ
Nước Nam hơn 4000 năm vinh quang đắp xây đâu ngại ngần chi
Nếu thiếu HighTech thì ta cùng nhau ước mong làm nhiều máy cái
F-P-T quyết một phen phải luôn đứng đầu hướng tới ngày mai*

*Người FPT chúng ta làm ít, ăn nhiều lại hay nói phét
Mỗi khi liên hoan là ta cùng nhau chén và hát vang bài ca
Huân chương ta đúc thật to để cho lũ kia càng nhìn càng khiếp
Mai sau Công ty vê vang phải luôn nhớ rằng đây Cô sở ty*
Trích lời bài hát Người FPT

Viết sử ký là một hoạt động văn hoá, là một phần không thể tách rời của văn hoá công ty, nó ghi lại quá trình hình thành và phát triển, những sự kiện và con người, cụ thể và là sợi chỉ đỏ nối liền các thế hệ nhân viên trong công ty. Có thể khẳng định, viết sử ký là chủ trương vô cùng đúng đắn, tạo điều kiện cho các thế hệ đi sau hiểu được lịch sử công ty và trở nên gắn bó với công ty hơn.

Tuy nhiên lao động tri thức khác hẳn với các hoạt động chân tay khác. Viết lách nói chung và viết sử ký nói riêng là lao động tri thức ở trình độ cao, đòi hỏi những kỹ năng, kinh nghiệm và kiến thức chuyên nghiệp vì sản phẩm của quá trình này đến từ bộ não của con người. Việc cố tiếp cận nó bằng chính trị hay gây sức ép từ một tổ chức nào đó cũng không thể buộc ai đó nảy ra ý tưởng hay được. Theo tôi, việc bắt buộc mọi người viết sử ký chưa phải là một biện pháp hay vì khi bị ép buộc, chúng ta nhất định sẽ có được những sản phẩm èo uột, những đứa con thiếu tháng, đẻ non. Để có được một lịch sử đầy đủ và toàn diện, chúng ta cần xây dựng một cơ chế ghi lại một cách tự động các sự kiện và chuyển cho một đội ngũ chuyên

nghiệp biên soạn. Tập hợp các bài viết của các thành viên FPT sẽ là những hoa thơm, quả ngọt trên cây đại thụ “Lịch sử công ty”.

Truyền thống FPT là “làm cho mình sướng”, “làm cái mình sướng”, “Cứ máu có lẽ là xong”. Sứ ký 10 năm FPT gắn liền với khẩu hiệu “Sứ ký hay là thưởng”, 5 năm sau được đổi thành “Sứ ký hay trù lương”. Chỉ điều này cũng đủ nói lên một điều hoặc là tinh thần và văn hoá FPT đang đi xuống hoặc là các sếp đánh giá như vậy trong khi thực ra không phải như vậy. Cá nhân tôi tin vào khả năng thứ hai, vào tinh thần bất diệt của FPT thể hiện qua những bài viết tâm huyết, những bài viết không thể có được nếu chỉ do mong muốn ‘trụ hạng’, mong muốn không bị trừ lương. Những bài viết như vậy chỉ có thể xuất phát từ đáy sâu tâm hồn của người viết, từ những tình cảm chân thực và sâu sắc nhất đối với FPT. Viết sứ ký, đối với người FPT cũng là một dịp để chúng ta nhìn nhận lại quá trình làm việc và cống hiến cho công ty, là một dịp để chúng ta tâm sự những tình cảm của mình, nói lên những tâm tư, nguyện vọng mà không phải lúc nào chúng ta cũng có thể, có quyền hay có điều kiện để thể hiện.

Là một người gắn bó với FPT trong nhiều năm, từng chứng kiến nhiều thăng trầm của công ty, chứng kiến nhiều người bạn đến, đi và cả quay lại công ty. Bản thân tôi cũng đã nhiều lần đứng giữa ngã ba đường lựa chọn giữa con đường tiếp tục gắn bó với FPT hay chuyên qua con đường học thuật, giữa FPT và những đề nghị việc làm hấp dẫn khác song cuối cùng tôi vẫn gắn bó với FPT bởi tôi cảm nhận được đây chính là ngôi nhà của mình.

Anh Đỗ Cao Bảo đã từng nói “Muốn làm một người FPT thực sự, chỉ cần một điều kiện duy nhất: gắn bó và phấn đấu hết mình vì sự phát triển chung của FPT”. Câu hỏi đặt ra ở đây là: “Why FPT?”, Tại sao lại nhất định phải là FPT mà không phải là một công ty khác? Điều gì tạo ra sự khác biệt giữa FPT và các tổ chức, công ty khác? Theo tôi, đó chính là văn hoá, là phong cách FPT.

Anh Trương Gia Bình, anh Đỗ Cao Bảo, anh Nguyễn Thành Nam... đều đã có những bài viết rất hay, rất sâu sắc về phong cách và văn hoá FPT. Phong cách đó, văn hoá đó chỉ có một màu hồng. Ở đây, tôi chỉ muốn bàn đến văn hoá FPT từ góc nhìn dưới lên, từ góc

độ của những người thực sự cảm nhận, tạo ra và được hưởng lợi từ nền văn hoá FPT.

Một quốc gia không thể tồn tại và phát triển nếu không bảo tồn, gìn giữ được nền văn hóa truyền thống của mình. Một gia đình sẽ không thể đầm ấm sum vầy và đóng góp tích cực cho xã hội nếu không có gia phong, gia giáo. Cũng như vậy một doanh nghiệp sẽ không thể có một sự nghiệp lâu dài, bền vững nếu không có một nền văn hóa đặc thù hoặc tệ hơn, môi trường văn hóa của doanh nghiệp lại là một bầu không khí căng thẳng úc chế hoặc đầy rẫy bất công.

Văn đề văn hoá trong công ty là một trong những vấn đề quan trọng nhất, ảnh hưởng tiên quyết đến sự thành bại của các công ty. Thông thường các nhà tư vấn khi đến một công ty nào đó. Điều đầu tiên không phải là họ xem các chỉ số tài chính. Vấn đề quan trọng là họ quan sát hay nói cách khác là "đọc" công ty đó. Quan hệ giữa người và người trong công ty như thế nào, quan hệ giữa lãnh đạo và nhân viên ra sao? Cách hành xử của nhân viên khi có mặt sếp và khi không có mặt sếp ra sao, quá trình ra quyết định chiến lược thế nào, nhân viên có tham gia hay không, các hoạt động vui chơi giải trí được phát triển thế nào, thái độ và cách cư xử trong công việc ra sao, các câu truyện hay "truyền thuyết" ở công ty. Tất cả các công ty thành đạt trên thế giới này không có một công ty nào lại đã không tạo ra một thứ văn hoá riêng hướng các nỗ lực của nhân viên vào sự phát triển của công ty. Văn hoá công ty là một lợi thế cạnh tranh mà các đối thủ không thể bắt chước được. Văn hoá công ty là cái dây giũ người ta lại, kéo người ta tiến lên và thổi bùng ngọn lửa lao động trong nhân viên.

Văn hóa FPT tạo ra trong công ty không khí làm việc như trong một gia đình, các thành viên gắn bó với nhau chặt chẽ. Lãnh đạo của công ty luôn quan tâm đến các thành viên, thậm chí đến cả trong những chuyện riêng tư của họ như cưới xin, ma chay, ôm đau, sinh con... cũng đều được lãnh đạo thăm hỏi chu đáo. Ở FPT, con người được coi là gốc rễ, là tài sản quý nhất của công ty.

Văn hoá FPT: STCo với các truyền thuyết và giai thoại

“Mai sau Công ty vè vang phải luôn nhớ rằng đây Cô sò ty”

Chúng ta vẫn thường tự hào chúng ta là công ty tin học lớn nhất Việt Nam, là công ty có doanh số lớn nhất, là công ty đứng đầu về công nghệ. Điều đó rất đáng tự hào, nhưng cái làm cho đội bạn kín đáo nhau lại không phải là quy mô công ty, mà là một cái khác, là văn hóa FPT, là STCo.

Nói đến văn hóa FPT, là phải nói đến STCo. Khi tôi đi ra ngoài chơi với bạn bè, khi nhắc đến FPT là họ nhắc ngay đến STCo (Sơ Ti Cô) đến truyện cười FPT. Với nhiều người ngoài FPT, STCo là những bài hát bậy, hát xuyên tạc... là tập truyện cười FPT mà chỉ nói đến tên thôi các cô gái đã đỏ mặt ☺.

Với tôi, và tôi nghĩ là với nhiều người khác trong công ty STCo thực sự là sợi dây gắn kết mình với công ty và với nhau. STCo là những lễ hội, những cuộc liên hoan, các phong trào văn hóa văn nghệ. STCo là sự sáng tạo và phá cách. STCo là những hành động dám vượt qua chính bản thân mình để khẳng định mình. Văn hóa STCo còn là cách ứng xử giữa người với người trong FPT, một cách ứng xử chân thành, gắn bó thân thiết như ruột thịt. Với văn hóa STC người FPT hiểu nhau hơn và xích lại gần nhau hơn.

STCo là những **Truyền Thuyết và Giai Thoại**, là những ký ức của tôi và của các bạn về một lịch sử FPT hào hùng. Với tôi, những kỉ niệm về những ngày đội mũ lá bán Sách Đỏ tại bãi biển Non Nước năm 1995, những bữa liên hoan tràn ngập tiếng hát STCo là những trang đẹp nhất không thể nào quên của cuộc đời. Với STCo, chúng ta sẽ xích lại gần nhau hơn và sống thực với nhau hơn.

Bản chất của con người là ham vui. “*Thân thể ở trong da, Tình thân ở ngoài da, Muốn nên sự nghiệp lớn, Ta phải nắn la cà*”. Các nhà khoa học đã kiểm chứng được khi chúng ta vui nhất hay khi chúng ta buồn nhất chúng ta có xu hướng xích lại gần nhau hơn. Chính vì vậy STCo là cầu nối để tạo nên một chữ tình giữa những người FPT với nhau.

Tuy nhiên, cùng với thời gian FPT lớn lên, trưởng thành lên, mặc dù các sếp rất cõi gắng, anh em cũng rất hoài vọng, phong trào STCo đâu đó vẫn đang nhạt dần. Những bài hát mới, những sáng tạo mới

ngày càng ít và xa rời quẩn chúng trong khi những giá trị cũ ngày càng rời rụng.

Văn hóa FPT tạo ra một môi trường bình đẳng, phát huy tột bậc sự sáng tạo và tài năng cá nhân trong sự hòa đồng với lợi ích của công ty. Khi mà những người mới không còn có thể thích thú hát vang những câu hát thân tình về thủ trưởng của mình như: “*Chẳng nghe cái lũ ăn nhiều nói phét, Bán hết va-li, Gia Bình đi đánh tây, Gia Bình tên anh Dương Gia Bình, Gia Bình xin anh đừng bĩnh ra giường, mà bĩnh ra đường...*”, “*Nguyệt ngồi Nguyệt rung đùi, Nguyệt ngồi Nguyệt rung chân, Mau mau anh Ngọc lại đây, Mau mau nẫu com cho bà...*” thì có nghĩa là chúng ta đã và đang đánh mất những giá trị cốt lõi của văn hóa FPT.

Ngày nay, FPT đã trở thành một tập đoàn, vai trò của STCo trong việc xây dựng những **Truyền Thuyết và Giai Thoại** về con người và sự kiện FPT lại càng trở nên quan trọng hơn.

Văn hoá FPT gắn liền với các nghi lễ, truyền thống

Mỗi một năm, chung ta có hội làng tất niên, có lễ hội 13-9. Chúng ta có thi Hoa Hậu, chúng ta có Trạng Nguyên. Chúng ta có tổ chức đoàn, có tổ chức công đoàn, có FPT Small... Tất cả những nghi thức, truyền thống đó tạo ra một cách nhìn riêng về văn hóa FPT.

Văn hoá FPT: Những chuẩn mực chung và những giá trị cốt lõi

Chủ nghĩa tư bản đề cao cá nhân. Chủ nghĩa cộng sản đề cao tập thể. Cả hai đều đúng nhưng chưa đủ. FPT đề cao cả những giá trị cá nhân lẫn giá trị tập thể.

Chủ nghĩa tư bản trọng vật chất, đề vật chất lên đầu. Chủ nghĩa cộng sản quá đề cao cuộc sống tinh thần, xa rời các giá trị vật chất, đi từ biện chứng đến không biện chứng. FPT đề cao cả những giá trị tinh thần lẫn giá trị vật chất.

Văn hóa FPT được thể hiện rõ ngay trong điều lệ của công ty: “*FPT mong muốn trở thành một tổ chức kiểu mới hùng mạnh bằng nỗ lực sáng tạo trong khoa học kỹ thuật và công nghệ, góp phần*

hưng thịnh quốc gia, đem lại cho mỗi thành viên của mình điều kiện phát triển đầy đủ nhất về tài năng, một cuộc sống đầy đủ về vật chất, phong phú về tinh thần“

Văn hóa FPT đề cao con người và các giá trị nhân bản. Con người là tài sản quý nhất của công ty. Niềm tin vào những giá trị đó xác định phương thức hành động của người FPT và tạo ra phong cách FPT.

Văn hóa FPT cũng khác biệt với văn hóa của quốc gia, dân tộc. Văn hóa FPT là văn hóa doanh nghiệp, kế thừa truyền thống của dân tộc Việt Nam và mang đậm nét điêu kiệt cụ thể của lịch sử. Điều đó được thể hiện trong Mục Tiêu Chất Lượng FPT: “*FPT cam kết làm cho khách hàng hài lòng trên cơ sở hiểu biết sâu sắc và đáp ứng một cách tốt nhất nhu cầu của họ với lòng tận tụy và trình độ công nghệ không ngừng được nâng cao“*

Theo tôi, những đặc trưng cụ thể nhất của văn hóa và phong cách FPT là

+ Nỗ lực hết mình vì một mục tiêu chung. Ban lãnh đạo công ty và toàn thể nhân viên FPT luôn luôn lấy mục đích chung, lợi ích của FPT làm kim chỉ nam cho mọi hành động của mình.

+ Khuyến khích sáng tạo. Khuyến khích và đề cao phát triển tài năng cá nhân, chấp nhận mạo hiểm, chịu đựng thất bại để có thành công lớn, ủng hộ đổi mới

+ Luôn đặt kế hoạch luôn trội quá khả năng, “*cứ máu có lẽ là xong*”, tự tạo động lực phấn đấu

+ Nuôi dưỡng lòng tin, lòng nhiệt tình của các thành viên với công ty và với nhau. Tạo được môi trường làm việc vui vẻ, thoải mái. Cảm thụ và chia sẻ ý nghĩa của sự hoàn thành công việc.

+ Đoàn kết và tôn trọng trí tuệ tập thể, trung thực và cởi mở.

+ Nỗ lực học hỏi, nâng cao trình độ, mềm dẻo, sáng tạo và năng động, cam kết làm cho khách hàng hài lòng trên cơ sở hiểu biết sâu sắc và đáp ứng một cách tốt nhất nhu cầu của họ với chất lượng cao nhất.

Văn hóa FPT: Kế thừa và Phát triển

Bản chất của văn hóa là kế thừa và phát triển, văn hóa FPT cũng không nằm ngoài tất yếu đó. Văn hóa FPT được hình thành và phát triển liên tục trong suốt 15 năm tồn tại và phát triển của công ty FPT, là “tâm hồn” của FPT hay theo như cách nói của anh Trương Gia Bình là bộ “GENE” của công ty.

Bộ GENE văn hóa FPT có hai đặc trưng cơ bản là tính lịch sử và tính thời sự.

Chúng ta thực sự đã nói nhiều mà chưa làm nhiều để giữ gìn bản sắc văn hóa FPT. Những cán bộ mới của FPT đa số không được tạo điều kiện để học tập một cách đầy đủ về văn hóa FPT và phong cách của người FPT một cách toàn diện. Chúng ta chưa có một cơ chế ghi lại một cách đầy đủ và trung thực lịch sử công ty và văn hóa công ty. Những truyền thuyết và huyền thoại về FPT không được ghi lại một cách đầy đủ và có cấu trúc, các thế hệ đi sau sẽ chỉ được biết đến chúng qua các câu chuyện truyền miệng. Những giá trị văn hóa của công ty đang dần dần bị mai một và đang biến thành “văn hóa dân gian”, rất nhiều sáng tác nổi tiếng của các bậc tiền bối đã bị thất lạc.

Ngày nay, FPT đã là một tập đoàn hùng mạnh với nhiều công ty thành viên. Mỗi công ty thành viên tồn tại như là một thực thể riêng biệt, kinh doanh trong các lĩnh vực khác nhau với những đặc thù khác nhau. Mỗi công ty có một quy trình riêng đặc thù cho công ty đó. Vì lẽ đó, bên cạnh văn hóa chung của FPT, trong mỗi công ty đều tồn tại một văn hóa riêng, đặc trưng cho mình. Việc xây dựng được một nền văn hóa FIS, nền văn hóa FOX, nền văn hóa FDC... trên nền tảng văn hóa FPT, gắn liền với chất lượng sản phẩm và hiệu quả kinh doanh của mình, phát huy được sức mạnh tiềm tàng của văn hóa công ty để nâng cao tính cạnh tranh là một công cuộc lâu dài, khó khăn, đòi hỏi sự nỗ lực phấn đấu bền bỉ của ban lãnh đạo và toàn thể nhân viên FPT.

GIA ĐÌNH LỚN FPT

Nguyễn Hoàng Long
Công ty Truyền thông FPT

Tối nay, ngồi ở nhà thấy hơi mệt và buồn ngủ muôn đi nằm một chút. Nhưng lại thấy thật là phí nếu đi ngủ, liền mò dậy xin phép vợ đến công ty một chút.

Công ty là cái quái gì mà khiến không chỉ mình ta mà còn bao nhiêu người khác đang “phung phí tuổi xuân” ở đây đến thế? Từ trước đến nay chắc chẳng có công ty nào lại có ma lực hấp dẫn bọn đầu xanh công hiền, chết mê mệt đến vậy. Công ty thì hết giờ làm việc từ lâu mà chẳng ai chịu về, xe thì đê đầy ra cứ như mới bắt đầu của một buổi làm việc.

Lăn lộn từ sáng đến tối. Sáng thì đi từ sớm, tối mịt mới về, lăm hôm còn nửa đêm hoặc là “tí” đến sáng hôm sau của ngày kế tiếp luôn.

Đến cả lệnh cấm ở lại muộn, hết giờ làm việc là đuổi vội mà vẫn cứ lén lén lút lút ở lại. Tắt đèn tối om, nghe tiếng xe hoặc tiếng gọi là im thin thít, cứ thi thoả thi thoả như thăng ăn trộm.

Đúng là điều thật. Cái câu này cũng chính mồm tôi thốt ra từ cái lần đầu tiên được “chạm” vào FPT. Đó là năm 2000 thời khắc kỷ niệm Thiên niên kỷ.

Hôm đó tôi thật sự ngạc nhiên và lạ lùng nhìn những con người FPT. Cái nhìn của một người hoàn toàn đứng ngoài cái mê hoặc, cuồng nhiệt của những con người đang diễu hành kỷ niệm kia.

Tôi vẫn còn nhớ rõ và đang như thấy đứng trước sân vườn 89 Láng Hạ hôm nào. Toàn bộ FPT là một binh đoàn lớn. Đoàn FOX hôm đó là những chú bô đội, thay vì bông súng duyệt binh thì lại là những cái chổi cán dài, mặt ai cũng hỉ hả khi vác cái chổi đó. Có người còn xắn quần ống thấp, ống cao cho khác người, đại khái ai thích làm gì thì làm, vừa đi vừa hò hét. Trông vô cùng lả lãm và man man. Rồi có lẽ là điều nhất là một trung tâm hay một nhóm nào đấy đóng giả làm các chú thương binh. Quần áo tả tơi, băng bó trắng toát,

máu me nữa chứ, ngồi cả trên xe ô tô lao vào, cả đám đông ồ lên, hò hét inh tai. Đúng là điên thật. Diều hành, phát biểu vài câu, anh Bình (về sau mới biết) mặc quân phục của sĩ quan rót sâmpanh lên tháp ly, làm đỗ cả một số nhung rượu vẫn đủ cho tất cả mọi người. Rồi vui vẻ cười nói, xem và nghe liên lạc trực tiếp với cả F_India thì phái.

Thời khắc lịch sử năm khởi đầu của Thiên niên kỷ đã đến, mọi người cùng đồng thanh đếm ngược đồng hồ đang hiện số. Tôi đã vui sướng và đi chơi hết đêm đó cùng với bạn gái của mình. Đánh dấu một kỷ niệm đầu tiên về FPT, và có lẽ không thể ngờ rằng một lúc nào đó mình lại nằm trong số những con người “kinh dị” kia.

Tôi gia nhập FPT không bao lâu sau buổi kỷ niệm Thiên niên kỷ. Lúc này FOX còn rất ít người, chỉ khoảng hơn 20 người, tất cả đều biết mặt nhau và nói chuyện với nhau. Trụ sở của FOX cũng khác bây giờ, trước đó vẫn còn bếp ăn cho mọi người ở dưới tầng 1, khu vực phòng Kinh doanh và Kỹ thuật bây giờ. Tôi được ăn bữa cơm đầu tiên và là bữa chia tay với bếp ăn để phá đi xây khu nhà mới.

Phòng Web hồi đó mới chỉ có mấy người, kể cả tôi là 6. Phòng chỉ là phần hành lang của khu nhà được quây kín lại, rất chật và nóng. Ngay bên cạnh là phòng hỗ trợ kỹ thuật thì lại cực mát và rộng rãi nhưng lại chịu sức ép kinh khủng về phía khách hàng. Lúc đó Internet vẫn cù chuối và khách hàng cũng cù chuối không kém, nên thỉnh thoảng tôi lại thấy chị kỹ thuật viên ôm mặt ngồi khóc vì bị khách hàng chửi rất thậm tệ.

Phòng Web bắt đầu lớn rất nhanh cùng với sự phát triển của FOX. Khu nhà mới đã xây xong, phòng Kỹ thuật chuyển xuống dưới, chúng tôi được chiêm hữu luôn cả căn phòng lớn đó. Phòng Web rất vui, tôi vẫn nhớ hôm cả nhóm tới phòng vừa trải thảm xong chưa có đồ đạc gì để bày, VinhT đã bật bài hát “Anh Tôi” của ban nhạc Ba con mèo nói về người nghiện. Cả lũ vừa đi vừa hát rồng rắn với nhau, tôi thì làm thằng nghiện nằm trên ghế ngáp ngáp, gãi gãi trông cực phê.

Dân số bắt đầu tăng lên, công việc cũng nhiều hơn. Nhiều hôm mệt quá hoặc quá buồn ngủ toàn chui xuống chân bàn nhau để ngủ. Có hôm, khách hàng đang ngồi phía trên bỗng thấy một đứa lòm còm

bò ra từ chân, choáng quá chẳng hiểu chuyện gì. Về sau nghe đúra ngủ nói là đang mơ gặm bánh mì thì thấy thoang thoảng có mùi chuột chét, giật mình tỉnh ra thì ra là chân ông khách. Chuyện này bây giờ mới kể vì dù sao nó cũng là thời đã qua.

13/9 năm đầu tiên của tôi, tôi đã làm chuyện dũng cảm và bây giờ thấy cũng đáng tự hào mặc dù hồi đó thấy cũng ghê ghê và hơi “rét”. Đó là tôi đóng giả làm con gái để múa phụ họa cho bài hát “Việt Nam quê hương tôi”. Lúc đầu ý tưởng hoàn toàn là con gái hết nhưng thấy hô hào gọi con gái mệt quá nên anh Khoanv đã đưa ra và cùng thống nhất là chọn nửa nam nửa nữ. Bố anh Khoa - một nghệ sĩ múa đã đến dạy múa cho cả bọn ngay tại ngoài vỉa hè Trần Hưng Đạo. Chị Hact đã gặp ác mộng khi đi ngủ nhắm mắt lại là thấy hình ảnh một lũ con trai cởi trần má phán môi son, tay thì lủng lẳng phụ tùng đứng ngón ngang trong phòng. Không biết có phải do hoá trang khéo hay món đồ chuyên dùng cho phụ nữ của em Thuỷ - Lễ tân (đã nghỉ) cho mượn hay không mà hôm đó trông tôi cực nổi bật, trông rất là nữ tính và ngon ra phết. May thằng con trai ở trung tâm khác trong lúc chờ đợi sau cánh gà còn ra tán tỉnh nhưng khi thấy tôi gọi mấy đứa vào kéo lộ hàng thì chúng mới ngó ra.

Nhóm con trai hoá trang giống đến mức mà có một bọn con gái ở chỗ khác cứ đòi đứng nhờ trong phòng để thay đồ, can mãi mà không được nên đành chịu.

Sau vụ đó khi nghe giai điệu bài hát “VN quê hương tôi” ở bất kỳ đâu, những người tham gia đều không khỏi bật cười.

Có những điều người ta không thể giải thích nổi, sự mê hoặc cuốn hút của FPT đã ngấm vào tôi từ lúc nào không hay, mà đây mới chỉ là chuyện chơi còn công việc, khách hàng nữa... rất nhiều chuyện nữa ở FPT nhưng đại khái là chúng tôi cứ thế, cùng làm, cùng chơi, như anh chị em trong một nhà.

FOX, phòng Web cũng đã thay đổi nhiều. Có rất nhiều người mới, họ chưa từng được tham gia một cuộc vui chơi nào của FPT với đúng nghĩa của nó nhưng tôi tin chắc rằng những người đang gắn bó với FPT này sẽ có cơ hội.

Gia đình lớn FPT sẽ là nơi tốt cho những ai sống hoà thuận, thân ái, làm việc hết mình và chơi cũng hết mình – Đó là những điều mà tôi muốn nói.

WOMAN IN FPT

**Lại Hương Huyền
Chánh văn phòng FPT**

Đã có một lãnh đạo FPT nói vui rằng “chị em phụ nữ như những cây xanh trong văn phòng, nó là một phần tất yếu không thể thiếu được. Cây càng xanh, càng đẹp thì hiệu quả công việc càng lớn”. Cách ví von đó đã phần nào nói lên được vai trò của chị em, một đội ngũ chiếm tới gần 30% dân số FPT và đã đóng góp không nhỏ vào thành công chung của Công ty.

Sánh vai cùng các mày râu

Chị em FPT có mặt ở khắp các lĩnh vực kinh doanh, ở khắp các vị trí công tác. Từ những quản lý cao cấp những quản trị dự án tài ba đến đội ngũ thư ký, cán bộ văn phòng đồng đảo, đội ngũ lập trình viên hay kinh doanh trưởng chỉ dành cho phái mạnh và cả lực lượng tạp vụ ngày đêm giữ gìn sự sạch đẹp cho môi trường làm việc FPT. Cũng như phái mạnh, họ gắn bó và làm việc hết mình cho FPT.

Nếu nhìn vào lực lượng quản lý, các chị Thu Hà, Thu Hương,... luôn chiếm được sự tín nhiệm của đồng đảo mày râu. Chị Thu Hà, người đã đánh bật cả đội ngũ sinh viên dài dằng dặc để trở thành “hoa hậu” đầu tiên của FPT, rất giỏi trong quản trị nhân sự. Năm trong tay tới 1500 CBNV mà chị vẫn “chăm sóc” người nào người nấy ra trò, từ thi tổ chức tuyển sinh đầu vào nhiều vòng nhiều lượt quy củ, đến săn lùng hiền tài khắp nơi về cho FPT; từ việc chăm lo đời sống đến khen thưởng kịp thời các cán bộ hoàn thành tốt công việc. Chị Thu Hương, trông bè ngoài như gái mới lớn, thế mà lãnh đạo đội ngũ toàn những mày râu cao to lực lưỡng, gặp gái hết thành công này đến thành công khác, tạo nên doanh số gần 8 triệu đô từ con số 0 trong vòng 2 năm. Ở FSS, các chị Tú Huyền, Mai Hương... luôn là tấm gương cho các LTV ngưỡng mộ. Đi lên từ vị trí LTV, các chị nhanh chóng trở thành những quản trị dự án trụ cột và nhà quản lý tài ba của FPT. Các chị để lại dấu ấn của mình trong những sản

phẩm, những dự án lớn mà rất nhiều nơi không làm được như Smart Bank, Solomon... Với Fsoft, nữ tướng Hồng Liên đã được ví như bà Trung khi một mình vượt đại dương sang thống lĩnh đội LTV xứ Rắn. Phó TGĐ Chu Thanh Hà ở FOX nổi tiếng là một manager chu đáo, không có gì có thể lọt qua mắt chị, kể cả những sản phẩm văn phòng nhỏ.

Lực lượng đồng đảo nhất là đội ngũ thư ký và cán bộ văn phòng. Hầu như tất cả những việc gì không tìm được người giao thì các sếp lại đồ xuồng đâu thư ký và CBVP. Họ làm việc cả ngày ở văn phòng nhưng nếu Sếp “bỗng dưng” thích làm việc tối khuya thì thư ký cũng phải thức theo. Chị Hồng, thư ký lâu năm của FPT đã cho biết, chuyện nửa đêm đang ngủ với chồng bị Sếp gọi dậy là bình thường. Ban đầu, thấy chị vùng dậy, lại ngọt nhạt hẹn hò qua điện thoại, ông chồng chị cũng “nóng mặt”. Sau biết là Sếp, mà lại là sếp quen, nên cũng chẳng có ý kiến gì. Với thư ký bộ phận thì không chỉ bị sếp “củ hành” mà những người không phải là sếp cũng “củ tôi” liên tục. Mỹ Hương nhớ lại hồi FIS còn ít người, chưa chia BU như bây giờ, một mình chị phải làm công việc của cả một phòng hành chính tổng hợp lẫn hỗ trợ kinh doanh. Từ việc công văn giấy tờ đến lo giấy tờ, thủ tục cho cán bộ đi công tác trong nước; từ việc giữ quan hệ với khách hàng đến làm hồ sơ thầu; từ quản lý nhân sự đến quản lý tiền nong... và cả trung tâm tư vấn tình cảm nữa, tất cả cứ dồn vào khiến chị cứ phải chạy long sòng sọc suốt cả ngày, nhiều hôm phải quăng con cho bà ngoại đến nửa đêm mới được chạy về ngắm nó ngủ một chút. Đội ngũ Iso man (mà thực chất là ISO Woman) cũng chẳng khá khẩm gì hơn. Họ cũng đã có thời phải lăn lóc, dùm dó như những lon côca rỗng ruột khắp mọi ngóc ngách của FPT để xây dựng nên hệ thống quản lý chất lượng. Đối với những người lo chăm sóc đời sống tinh thần thì lại còn khô hơn bởi tinh thần của họ luôn bị quăng vào “sọt rác” nào đó, chẳng có ai lo. HaiVT, tuân nào cũng đau đớn tìm cách làm thế nào để số này của báo Chúng ta hấp dẫn hơn số trước, tối thứ sáu nào cũng nửa đêm mới mò về đến nhà với cái đầu nặng trĩu và bụng đinh sát lưng. Vào dịp lễ hội, chuyện chị “qua đêm với giai” ở cơ quan cũng là thường tình. Còn lực lượng tạp vụ thì ngược

lại, sáng nào cũng phải đến sớm để giữ gìn cho Công ty sạch đẹp, ngăn nắp.

Những nàng trực tiếp làm ra “bát gạo” tuy suốt ngày sóng sánh quần là áo lượt nhung cũng phải đi đêm về hôm thường xuyên. Để “cưa” được một hợp đồng, các nàng cũng phải săn đón, chầu chực, cho dù chồng con có đang ôm mệt ở nhà. Chị Thanh Huyền thì luôn có phuơng châm “coi khách hàng như chồng” nhưng tôi cũng đã được chị bật mí là còn hơn cả chồng, vì nhiều lúc chồng yêu cầu còn từ chối hoặc quát được chửi khách hàng thì chỉ có gật thõi. Các LTV, đang trong giai đoạn dự án gấp rút thì dù có vác bụng to đùng cũng phải lăn lóc ngủ cùng dự án. HăngNT (FSS), mới sinh con được 2 tháng đã phải ‘quắp’ cả mẹ lẫn con theo cùng vào SG để triển khai Solomon. Dù là phụ nữ, phải gánh theo cả đồng trách nhiệm với gia đình, con cái, nhưng khi vào việc, chẳng thấy các chị nè hè. Ai cũng cố gắng vượt qua để hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình với niềm đam mê không mệt mỏi.

Tạo bộ mặt hấp dẫn cho văn phòng

Không như đàn ông chỉ cần có sơ mi, quần tây là chín chu, chị em phụ nữ lúc nào cũng có cả đồng kiều mới thay đổi đến chóng mặt. Làm FPT mà búi xùi thì ai còn trông được. Cánh đàn ông FPT thì giỏi xăm soi, chỉ thích hoa hậu với diễn viên bên cạnh, xấu xí một tí là kêu àm lên. Thế là chị em lại phải xênh xang mũ áo, tô vẽ mặt mày để sao cho tươi thắm như hoa mới nở. Chị Thanh Huyền, dù sáng sớm đã phải lo chợ búa, ăn sáng cho 2 cô con gái nhỏ và đưa chúng đến trường nhưng lúc nào cũng chỉnh tề, khi thì lụa là như liễu rũ, lúc lại chín chu đúng dáng nữ văn phòng quốc tế, mặt mày tươi tắn. Để trở thành CB kinh doanh giỏi nhiều năm thì bí quyết của Mai Phương là lúc nào cũng phải ăn diện như người mẫu mới hút được khách hàng. Đội ngũ bán hàng các Showroom của FMB phải được lựa chọn kỹ càng từ cả một danh sách dài dằng dặc những ứng cử viên. Còn ở FIS, niềm tự hào lớn nhất của anh Bảo trong thời gian trước là doanh số, còn giờ đây thì tiền không phải là số 1 nữa mà là đội ngũ CB văn phòng trẻ đẹp hợp thời trang... Đội ngũ lễ tân tươi

trẻ, nhiệt tình, mến khách, luôn để lại những ấn tượng sâu đậm cho khách hàng tới Công ty, là niềm tự hào của FPT.

Luôn yêu cầu nữ phải xinh đẹp nhưng các Sếp không bao giờ quên các điểm thi IQ, GMAT, phải cao ngang hàng các ứng cử viên nam. Thế là, bên cạnh việc đáp ứng tốt công việc không thua kém ai, chị em lại phải luôn quan tâm tới tin tức thời sự để nói chuyện hấp dẫn, quan tâm tới thời trang để luôn tươi tắn... bởi họ là những “cây xanh” có nhiệm vụ tỏa bóng mát cho cả văn phòng đang hầm hập vì chạy đua với công việc. Vậy ai sẽ là người tỏa mát cho họ đây?

SÒ TI CÔ VÀ TÔI

Nguyễn Đức Việt Dũng
Công ty Truyền thông FPT

Lần đầu tiên tôi được thưởng thức Sò ti cô là một buổi trưa năm 1995. Hồi đấy phần mềm còn đóng đô tại xưởng phim Ngọc Khánh đối diện hò Thủ Lê. Ngày ấy buổi trưa là cả bộ phận đi ăn cơm với nhau. Anh Nam thỉnh thoảng mới thấy có mặt. Một hôm ăn xong xuôi, tự nhiên anh nổi hứng ngồi gõ bát hát ngêu ngao bài “Người đẹp mũi to”. Màn trình diễn rất ấn tượng được bọn sinh viên chúng tôi hưởng ứng nhiệt liệt. Sau một sê ri các bài khác nhau, anh hỏi chúng tôi “Rock nặng nhé”. Ngơ ngác chẳng hiểu anh nói gì, nhưng thấy chị Hương còm và chị Tú Huyền đứng dậy chuồn trước, tôi đoán chắc là có gì hay lăm. Thé là “Hò kéo pháo”, “Nguyễn Việt Xuân”... tuôn ra cuồn cuộn.

13/9 năm 1996. Lúc bấy giờ FPT mới chuyển về trụ sở mới được mấy tháng. Đội của chúng tôi lúc đấy được gọi là LAHATABA (Láng Hạ tầng ba) bao gồm FSS và FIS. Để các bạn mới vào có thể dễ hình dung thì 2 bộ phận này bây giờ đã phát triển thành FIS, FSOFT, FSS, FOX và... SơnTT. Cách 13/9 mấy hôm vẫn chẳng thấy tập tành gì. Đến chiều 11/9, tự nhiên anh Nam rủ cả hội đến nhà Quang Anh để bàn về các tiết mục để đi diễn. Tự nhiên anh Nam bảo là có thằng nào dám cởi quần áo trên sân khấu không. Nhìn quanh thì có 4 ông tướng xung phong làm cái việc này đó là anh SơnTT, Nguyễn Minh, anh Hà Nguyễn Tiêu và tôi. Tập thì chẳng có gì cả, cứ nhảy tung tung rồi thỉnh thoảng lại rú lên một cái. Đến khi lên sân khấu mới thấy mình máu thật, quần áo cởi hết ra, mặc mỗi cái quần sịp. Cái khổ thuê của nhà hát kịch tưởng to lăm, hoá ra chỉ có mỗi một dài vải bé tí tẹo đằng trước và một dài đằng sau, treo quanh hông bằng một sợi dây chuối. Nhưng đã chót rồi thì phải chét, tôi cũng đánh liều mặc vào rồi nhảy ra sân khấu trong tiếng nhạc Tây Nguyên rộn ràng. Năm đấy tiết mục "Múa thỏ dân" của bọn tôi đoạt được giải

"Âm nhạc lạc điệu nhất". Đêm văn nghệ 13/9 năm 1996 đã đánh dấu một bước ngoặt cho Sò ti cô đi lên sân khấu lớn. Và từ đó đến nay, mỗi năm 1 lần chúng ta lại có một đêm văn nghệ mà ai trong công ty cũng háo hức chờ đợi.

13/9 năm 1997. Lúc bấy giờ FSS và FOX mới thành lập diễn chung một đội. Chúng tôi quyết định diễn 3 tiết mục như một chương trình ở trên đài phát thanh. Mở đầu là tiết mục múa hát trẻ con do FOX đảm nhiệm, tiếp theo là tiết mục chèo "Thị Mầu lên chùa" do anh Khắc Thành và chị Thanh Hải diễn chính, kết thúc là tiết mục Tư vấn tình yêu. Tôi hôm trước, bọn tôi đến nhà anh Khắc Thành, ngồi trên cái giường hoàng hậu của anh để bàn về những câu hỏi đáp cho tiết mục Tư vấn tình yêu. Cả hội vừa bàn vừa cười nghiêng ngả làm sập cả cái giường của anh. Hôm sau trên sàn diễn, Việt Anh làm người hỏi, Đức Quỳnh đóng vai giáo sư tâm lý, tôi đóng vai bác sĩ sinh lý. Ba thằng trao đổi nhau những câu đại loại như:

"- Bác sĩ ơi, em là Lục Đình Vinh, em quen một cô gái đã lâu, muốn tỏ tình nhưng em bị hổ van dạ dày. Bác sĩ tư vấn giúp em.

- Em hãy dắt bạn em ra sông Tô Lịch hoặc những nơi có mùi tương tự để tỏ tình."

Tiết mục đã rất lạ và thành công. Về sau chúng tôi còn diễn lại tiết mục này một lần nữa trong chương trình khách mời của VTV3 với anh Lại Văn Sâm dẫn chương trình. Nó cũng được chương trình Gặp nhau cuối tuần phát triển thành chuyên mục Bác sĩ hoa súng.

13/9 năm 1998. FSS diễn vở "Bao Công hý Thuý Kiều". Đây là một vở kịch rất đặc sắc do anh Khắc Thành dàn dựng. Toàn bộ lời thoại được viết bằng thơ lục bát phỏng theo truyện Kiều, bắt đầu bằng "Trăm năm trong cõi người ta". Nhân vật thì có Thuý Kiều, Kim Trọng và Thị Mầu. Ba người yêu nhau loạn xà ngầu rồi kết thúc bằng cảnh Thuý Kiều đi cùng với Bao Công. Tôi được đóng vai Kim Trọng, Đức Quỳnh đóng vai Thuý Kiều, em Tịnh Tâm đóng vai Thị Mầu. Cá hai cô nàng đều cao hơn tôi mấy phân. Tôi vẫn còn nhớ lúc Thuý Kiều che quạt đi từ cánh gà ra giữa sân khấu rồi từ từ bỏ quạt

xuống, cả hội trường đã cười rộ lên. Có thằng bé con còn kêu thát thanh "Sao Thuý Kiều xấu thế?". Không ai ngờ cái thằng Quỳnh Già đen như cù súng lại đóng vai một mỹ nữ tiêu biểu của Việt Nam. Cái lớp phấn trắng bờn bợt trên mặt nó lại càng làm cho bộ mặt nó trở nên kinh dị và buồn cười. Vở kịch kết thúc bằng cảnh Bao Công (do TuấnPM đóng) nâng Thuý Kiều lúc đó đã bị ruồng bỏ và đọc hai câu thơ:

*Ra đường gấp cánh hoa rơi
Hai tay nâng lấy, cũ người mới ta*

Vở kịch này còn được chúng tôi diễn lại một lần nữa trước 500 khán giả Hàng không Việt Nam tại triển lãm Giảng võ trong một buổi giao lưu với các em tiếp viên hàng không trẻ đẹp.

13/9 năm 1999. Lúc bấy giờ đánh dấu một giai đoạn nhân bản vô tính của FSS. Một nửa chúng tôi thành FSU1 đóng tại toà nhà 23 Láng Hạ, một nửa còn lại gọi là FSU3 vẫn ở lại 89 Láng Hạ, anh Khắc Thành thì đang lo gây dựng APTECH, anh Kiên thì chuẩn bị đi Ấn Độ. Tuy nhiên năm đó chúng tôi vẫn diễn cùng nhau. Lúc đầu cũng bí đẽ tài. Tụ tập ăn uống chán chê ở nhà anh Kiên mà cũng chẳng nghĩ được cái gì hay. Có người bảo là hay diễn tiếp vở Thuý Kiều, cho Kiều đi xuất khẩu phần mềm. Anh Thành, lúc đấy mới đi Vè nguồn về, thì gợi ý làm một chính kịch về các chiến sỹ Trường Sơn. Mãi đến chiều hôm sau, ở quán bia Càn cẩu, bọn tôi mới quyết định làm vở "Tiễn anh lên đường". Vở kịch diễn cái cảnh mọi người chia tay anh giám đốc thân yêu lên đường đi sang Ấn Độ. Vai anh Kiên do MinhND (FSS) đảm nhiệm. Việt Anh đóng vai anh Bình trao kiêm và lần đầu tiên KamaSutra được nhắc đến trên sàn diễn Sò ti cô. Quỳnh già đã vào vai thằng đàn em say rượu rất đạt. Có lẽ là không phải nó đóng mà nó say rượu thật cũng nên. Nó lè nhẹ mấy câu thơ:

Hôm qua còn theo anh
Đi ra đường quốc lộ
Hôm nay đã một mình
Lên đường sang Ấn Độ

Tôi lúc đấy đóng vai nữ thư ký bụng chưa ra tiễn anh Kiên. Đạo cụ là 1 bộ váy chun hàng thùng trị giá 15 nghìn và 1 túm len cũ làm tóc. Bụng thì tôi không cần độn vì lúc nào cũng có sẵn. Tôi và giám đốc đã được nhảy múa điên loạn trong bài “Em muốn sống bên anh trọn đời”. Có lẽ tôi đóng chưa đạt lắm nên nhiều người cứ nghĩ đấy là vai vợ.

Vở kịch này sau được diễn lại trong chương trình Gặp nhau cuối tuần do FPT đảm nhận cuối năm 2000. Chương trình này đã rất thành công và mang được văn hoá Sờ ti cô đến với khán giả truyền hình cả nước.

13/9 năm 2000. FSOFT lúc này đang căng lên bởi những dự án. Các lớp tân binh ùn ùn ra lò. Các tân binh đều được biên chế vào những dự án thử nghiệm, nhanh chóng làm quen với cách làm việc theo quy trình để khi có dự án thật là bắt tay vào được ngay. Ai cũng học tập và làm việc say mê với tâm lý là mình mà không chuẩn bị thật tốt, đến khi việc nó về ùn ùn thì chết cả nút. Hết sinh viên tin học, FSOFT bắt đầu tuyển đến sinh viên các trường khác với suy nghĩ là chỉ cần tiếng Anh tốt, tin học thì sẽ dậy sau. Và thế là lần đầu tiên chúng tôi được đón rất nhiều những tân binh nữ đáng yêu từ các trường Ngoại Thương, Ngoại Ngữ, Ngoại Giao. Các em Hồng Hạnh, Thuỳ Nhung, Hồng Lê, Hoài Vân... thực sự đã thổi một luồng gió mới mát mẻ vào những anh lập trình viên suốt ngày chỉ biết đến người đẹp mặt vuông. Anh Nam lại tập hợp chúng tôi trong phòng khách 2 của FSOFT. Có lẽ anh vẫn khoái cái màn đóng khố năm xưa nên anh đề nghị "Ngày xưa mình có 4 thằng đóng khố, tại sao bây giờ không cho 40 thằng đóng khố lên sân khấu". Thế là có cái cảnh ấn tượng, cái định của vở diễn rồi, việc còn lại chỉ là đắp thêm nội dung cho nó thành một vở kịch "Trăm Khố". Kết quả cuối cùng là một vở kịch mô tả quá trình từ thời kỳ đồ đá săn bắn, hái lượm, tiến lên trồng lúa, rồi bị bọn Tây đô hộ, kết thúc là FPT giương cờ giải phóng mọi người tiến lên toàn cầu hoá.

Vở kịch bắt đầu từ cảnh Lạc Long Quân và Âu Cơ tình cảm với nhau, rồi để ra trứng. Tôi được díu cho vai Lạc Long Quân, em

NgọcPM đóng vai Âu Cơ. Em Ngọc học múa từ bé nên múa dẻo lăm, tôi thì chẳng biết gì, cứ em ấy bước sang trái thì tôi lại bước sang phải. Đến lúc diễn thật trên sân khấu rồi, trước mỗi bước chân tôi vẫn phải hỏi lại em ấy cho chắc. Màn một kết thúc bằng việc em Ngọc đẻ ra một lô bóng bàn. Màn hai bắt đầu bằng cảnh đoàn th子弟 dân đóng khố đi ra sân khấu trong tiếng nhạc Michael Jackson. Khố thì là 1 mảnh vải phin màu cháo lòng được vẽ thêm 3 sọc trắng cho nghệ thuật. Vì kinh phí có hạn nên kích thước khố ở cỡ tối thiểu. Th子弟 dân được mặc duy nhất 1 cái quần sịp và đóng khố. Lúc chuẩn bị ở sân sau, rất nhiều th子弟 dân đã phải đấu tranh tư tưởng mới dám đóng bộ vào. Có cậu (xin giấu tên) còn gặp khó khăn vì không bao giờ mặc sịp. Cuối cùng vẫn giải quyết được hết. Phía sau rạp Tháng Tám có một dàn mướp. Và lá mướp cũng được nhiều th子弟 dân vận dụng để làm kín đáo thêm cho bộ trang phục biểu diễn của mình. Tôi vẫn nhớ tiếng cười kích động của khán giả khi đoàn th子弟 dân vừa đi vừa nhảy ra sân khấu. Nghệ sĩ Lê Khanh đã cười như nắc nẻ. Sau vở kịch chỉ phát biểu là chưa bao giờ thấy nhiều con trai ăn mặc hở hang như thế.

13/9 năm 2001. Khi mọi người đang diễn kịch thì tôi đang phải ngồi lập trình ở bên kia đại dương. Nhớ sân khấu Sò ti cô vô cùng.

13/9 năm 2002. Lúc này tôi diễn cùng với đoàn FOX. Đề tài của năm ấy khá khoai. Anh Khắc Thành bắt mọi người phải diễn lại truyện Kiều. Đề tài tưởng như là có rồi nhưng diễn như thế nào để thật sáng tạo và không bị nhảm thì thật là quá khó. Nhất là khi đội FOX bắt thăm được phần cuối "Đoàn viên", phần chẳng có gì là kịch tính. Cuộc trao đổi qua mail chẳng đem lại lợi ích gì. Loanh quanh vẫn là những modify chẳng có gì là đặc sắc. Thế rồi cả hội họp nhau ở dưới phòng Hà râu. Ý tưởng tự nhiên được nghĩ ra sau khi một ai đó nói đến một kết thúc cực đoan khi cả nhà đoàn viên dưới âm phủ. Thế là mỗi người nghĩ ra một kiểu chết từ chết đuối, chết đâm, chết chém, chết vì bóp cổ, thắt cổ... Có người còn bảo là treo 1 cái thòng lọng thật từ trên cao xuống nhưng thòng lọng không thít lại để treo 1

đứa lên đó. Sau rồi cũng bị gạt đi vì nhỡ cái thằng thắt dây nó nhầm nó thắt 1 cái nút thít vào được thì sao. Có đứa còn bảo là hay là mua một cái quan tài mang lên sân khấu. Toàn những ý tưởng kinh dị. Kinh dị đến mức, Hà râu còn bảo là phải có đứa cuối vở diễn đứng lên nói đây là một giấc mơ chứ không thì khán giả sợ quá. Một buổi tập chiêu chủ nhật và 1 buổi tổng duyệt chiêu thứ hai là đủ. GiangPL đúng là một nghệ sỹ chuyên nghiệp, chỉ cần bật nhạc lên là Thuý Kiều Giang múa may như một con ma đích thực. Đức Hạnh thì vào vai Thuý Vân quá đạt. Đạt đến mức ngã lăn ra chết rồi, phải đá cho mấy cái mới chịu ngồi dậy để biến thành hồn ma. Tôi lại được đóng vai Kim Trọng. Vợ chồng Vương Ông, Vương Bà do Nghĩa Nhân và HuyềnMC run rẩy đi ra sân khấu trong tiếng ma "Mẹ ơi con chết rồi còn đâu". Tiếng ma này do Diệp lòng tiếng, đây là đóng góp của Diệp bù cho cái tội từ chối vai Thuý Vân vì lý do đang có bầu. TiếnN trong vai Vương Quan chắc chắn là người sung sướng nhất khi được 4 con ma xinh đẹp mơn trớn. Vở kịch đã thành công trong việc làm lặng đi tiếng cười của khán giả sau màn diễn suất sắc của FIS. Giọng đọc liêu trai của ĐứcPT cùng với cảnh cái tay của Kim Trọng bay xuống dưới khán giả là những sáng tạo kinh dị chưa từng có trên sân khấu Sò ti cô. Quân FOX máu thật, không ai phải thúc giục, không ai phải nài nỉ, vai nào cũng là xung phong. Đội múa ma do HoànVQ cầm đầu miệt mài tập đến tối mịt. Đội múa này đã khép lại vở kịch một cách đỡ u ám sau những màn chém giết đẫm máu.

Năm đó tuy FOX không đạt được giải theo những tiêu chí của ban tổ chức, nhưng vở kịch "Hồn Kiều về trả oán" chắc chắn đã chiếm được cảm tình của người xem. Chúng tôi đã là một cái kết rất đẹp cho hội diễn nghệ thuật Sò ti cô 2002.

Thế là từ khi vào công ty đến giờ tôi đã không bỏ lỡ một cơ hội nào để được leo lên sân khấu 13/9. Mỗi lớp người mới vào công ty lại là một lớp nghệ sỹ mới mang lại những sáng tạo mới cho văn hoá Sò ti cô. Nhìn từ trên sân khấu và sau cánh gà xuống những gương mặt khán giả thật tuyệt vời. Tôi cũng muốn được ngồi như một khán giả vô tư nhất thưởng thức chọn lựa một chương trình nghệ thuật

13/9. Cám ơn FPT, cảm ơn Sò ti cô đã cho tôi những giây phút thăng hoa hạnh phúc nhất.

VĂN HÓA CÀ PHÊ

Phạm Vĩnh Thắng
Công ty Truyền thông FPT

Ngẫm lại tưởng đùa, nhưng có người từng nói với tôi rằng: “Nếu buổi sáng, chịu khó ra quán chị Châu ở cạnh 89 Láng Hạ, thì mọi tin tức của FPT đều sẽ bị lộ hết ra ngoài cho mà xem”.

Buổi sáng, tác phong đi làm của nhân viên FPT rất khẽ khà: Đến công ty, đúng đinh lén check mail, sau đó xuống nhà ăn làm cái gì đó cho chắc dạ, tiếp đến là ra quán cafe ở ngõ Thái Hà ngồi.

Cũng chẳng nhớ được là tôi đã từng ngồi ở quán chị Châu bao nhiêu lần rồi. Mỗi buổi sáng, tôi thường ngồi đó. Có khi cùng Sơn TT, Quang Anh, Khắc Thành, Địệp Tùng... có lần ngồi mỗi một mình. Chẳng phải vì cà phê ở đó ngon! Ngồi ở quán chị Châu như một thói quen cố hữu. Dù trước đây, tôi hay phải làm ở Trần Hưng Đạo, hay Quang Anh phải làm ở HITC...

Các câu chuyện buổi sáng chẳng khác gì những câu chuyện “trà dư tửu hậu”, trên giờ, dưới biển... chuyện nào cũng có. Nhưng quanh đi quẩn lại, vẫn là 1001 chuyện... FPT. Hồi trước ngồi ngoài thoải mái. Giờ, thỉnh thoảng phải chạy công an, tưởng mình thành mây bà bán ở chợ đuối.

Người Việt Nam mình thường có thói quen ăn cơm xong, uống chén nước chè nhâm nhi đôi ba câu chuyện vặt. Còn những người FPT thuộc thế hệ cũ như chúng tôi, thì buổi sáng thường nhâm nhi ly cà phê đắng, hút điếu thuốc và tán phét với nhau. Có ông ra ngồi uống cà phê, đôi khi chỉ vì muốn đánh một đói giấy mà thôi.

Uống cà phê buổi sáng có lợi không? Nhiều người cho rằng uống cà phê buổi sáng là có lợi, vì nó kích thích tinh thần tinh táo, không bị mệt mỏi khi làm việc. Lại có các ý kiến khoa học khác chứng minh uống nhiều cà phê buổi sáng sẽ không tốt cho sức khoẻ. Còn tôi thấy uống cà phê buổi sáng không có gì bất lợi cả. Trừ trường hợp mấy câu chuyện dậy muộn, ăn sáng, uống cà phê xong đã là 9h rồi. Thử hỏi, buổi sáng còn lại mấy giờ vàng ngọc để làm việc đây?

Anh Sáu gọi năm nay là năm Văn hoá FPT. Vậy thì có một thứ gì đó gọi là văn hoá cafe buổi sáng của FPT hay không? Nhìn ra thì có đấy! Vài ông lãnh đạo, cùng ngồi bàn tán công việc, vì thực ra trong ngày, có mỗi một lúc đó là họ gặp nhau mà thôi. Còn lại thời gian trong ngày, mỗi người trở về với một công việc của bản thân mình. Vậy, văn hoá cà phê có lợi ích gì? Lợi ích thì rất đơn giản: Giải toả stress cho mọi người! Bị căng thẳng ư? Anh có thể đi uống bia, đi hát karaoke... Với những thằng già giờ như bọn tôi là ngồi uống cà phê buổi sáng.

Vậy, văn hoá cà phê có hại gì? Thực ra lợi và hại là các giá trị vô hình rất khó diễn đạt. Hoàn toàn có thể xảy ra cái hại như tôi dẫn chứng ở đầu câu chuyện. Hai anh sales, đi uống cà phê và ngồi nói chuyện. Vui quá, để lộ ra điểm yếu của mình trong hồ sơ thầu. Một ông khác “Ngư ông đắc lợi” vội vàng về sửa hồ sơ thầu. Thế là hai anh vui chuyện kia mất việc.

Ấy là nói ít, chứ thật ra, cơ chế bảo mật về thông tin, giấy tờ... của FPT còn sơ hở nhiều lắm. Trong khi mấy cái server thì ai cũng cố không cho thằng khác chọc vào. Cả tôi cũng vậy. Server của Fox là của Fox, đấy là nguyên tắc.

Có thể phổ biến văn hoá cà phê cho thằng khác hay không? Không cần phải phổ biến. Thằng nào thích đi uống cà phê thì tự khắc biết. Ngay như phòng trọ lý của mình ở tầng 5. Họ có một bàn trà để uống trà buổi sáng, chứ có thấy ai uống cà phê đâu? Uống cà phê không thể hát Stico âm ỹ như ngồi ngoài quán bia được nhưng uống cà phê lại biết được mua xe hơi ở đâu rẻ. Mỗi kiểu có một cái hay.

Nói tóm lại, ngồi uống cà phê buổi sáng là chỉ để tán gẫu với hội SơnTT, TungND, Thành còi, KienKT... mà thôi. Chẳng thấy cà phê bõ béo gì cả!

CHẠNH LÒNG FSOFT

Nguyễn Quốc Sử
Trung tâm FSOFT

Ta về ta tắm ao ta
Dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn

Nhưng ở đời có mấy thằng chịu tắm "ao ta" đâu, chúng cứ nghêch mắt nghêch mũi lên đánh hơi những cái ao bên cạnh, rồi xì xào bàn tán với nhau một cách thèm thuồng háo hức, chúng cứ ung dung tự nhủ rằng ao nhà thì tắm lúc nào mà chẳng được, cho đến khi không "xơ múi" gì được ở ao người, chúng mới quay lại ao nhà thì ôi thôi bọn hàng xóm nó "xoi" mất rồi. "Trâu thì lầm", "Cỏ thì ít" mà toàn là loại cỏ non "xanh sạch sẽ" chứ có phải là loại cỏ cho "Bò" ăn đâu cơ chứ, ấy vậy mà lũ "Trâu" vẫn cứ "eo ót" nhìn lên những đỉnh núi mượt mà xa xa mà mơ mộng, chúng nào đâu có biết cỏ ở đấy chỉ dành cho "Voi" hay "Hữu cao cỏ" chứ loài "một hàm" như chúng thì làm sao mà nhai được.

Thôi thì chăng nói đâu xa, một bộ phận trẻ với toàn những nam thanh nữ tú như ở Fsoft mà vẫn tồn tại những tiếng xì xào bằng những ngôn từ xa lạ như "é này é nọ", "é lên é xuống" mới là điều đáng nói. Mặc dù dương cổ thịnh hơn âm thật đấy, nhưng nếu dùng mũi tên của thần tình ái "xiên" một chàng vào với một nàng thì cũng được ba bốn chục "xiên" chứ ít gì. È làm sao được, nhưng đến nay cái số bị "xiên" ấy cứ như là số động vật quý hiếm trong rừng rậm Amazon vậy, trong khi đó thì số "đồ thị" đầu 2 đít thoái mái "tiệm cận" với "nguy cơ độc thân" và "quá lúta lõ thi" càng ngày càng lớn. Có phải chăng là vì "Bụt chùa nhà không thiêng" hay do phạm vào 3 điều tối kỵ "con thầy, vợ bạn, gái cơ quan"? Nhưng cứ nhìn những cặp cùng cơ quan mà xem, họ hạnh phúc quần quít bên nhau trông mà phát "ghen lên được" ấy chứ. Ngẫm ra cũng là "cái duyên cái số nó vồ lấy nhau", hoa Lan thì phải sống trên thân cây nên mới tạo thành một cặp "Cây-Lan" như ngày nay, có lẽ đây là một cặp điền

hình của FSOFT để cho bọn khác lấy đây làm tâm gương mà noi theo.

Độc thân nên tuổi trẻ và sự nhiệt huyết gàn như được hiến dâng trọn vẹn cho công việc. Thứ 7, CN nào khác ngày thường đâu. Chúng vẫn lao đầu vào làm việc, chúng hầu như chẳng có thời gian để dành cho việc khác hay cũng có thể chẳng có việc gì khác "để dành cho" ngoài công việc. Thế nên những kẻ lập gia đình thì cứ lập, còn chúng thì cứ thế..., để mặc cho thời gian bào mòn đi tuổi thanh xuân của mình, để mặc cho "cỗ nhà mình" lân lượt bi đát "trâu" nhà khác xoi hết.

Ngẫm thân mình mà chạnh lòng thế thôi chứ cũng đã thấy đứa nào "é ấm" ở Fsoft đâu? Năm nào mà chúng chẳng thi nhau cưới rồi thi nhau đẻ, năm nay cũng chẳng ngoại lệ, khôi kè lại đang "rục rịch" với cái "wedding plan" do các "đàn anh đàn chị" để lại, những kẻ khác thì vẫn kiên trì đặt lòng tin vào "chúa":

Trời cho thì khỏi phải tranh

Trời cho trời khác để giành lại cho lo gì.

MỘT THOÁNG 66

VŨ BÌNH MINH
Trung tâm FMB

Trong Vũ trụ có dải Ngân hà, trong dải Ngân hà có Hệ Mặt trời, trong hệ Mặt trời có Trái đất. Trái đất có châu Á, châu Á có Đông nam Á, Đông nam Á có Việt Nam. Việt Nam có Hà Nội, Hà Nội có quận Hoàn Kiếm, quận Hoàn Kiếm có phố Trần Hưng Đạo. Trên phố Trần Hưng Đạo có một cây muỗm cổ thụ, bên cạnh cây muỗm là số nhà 66. Đây là Trung tâm Bảo hành Điện thoại di động Motorola của Công ty FPT.

Là một ngôi biệt thự thời Pháp được cải tạo lại bằng cách sơn mới, lắp cửa kính và biển hiệu, đặt thêm mấy chậu cây, Trung tâm Bảo hành toát lên vẻ rất hiện đại và chuyên nghiệp mặc dù tấm biển chữ to "Trung tâm Bảo hành Điện thoại di động Motorola" chưa bao giờ đủ chữ vì cứ dán chữ này vào thì chữ khác lại rơi.

Đứng trước cổng là một chú lính chì, có mũ kẽ pi, quân hàm quân hiệu hẳn hoi. Anh là Sơn đại úy, đệ tử của Tuân say, Trưởng ban an ninh YKU được chuyển nhượng qua Trung tâm Bảo hành điện thoại để bảo kê lô xe máy của nhân viên Trung tâm và khách đến bảo hành.

Bước vào trong khách hàng còn đang rùng mình với luồng không khí mát lạnh do hai chiếc điều hòa Samsung thổi ra thì đã phải sừng sò khi thấy bốn cô lẽ tân như trong tranh tú bình. Chưa kịp hỏi thăm, họ đã giật mình khi thấy cô thì đứng cô thì ngồi, vốn vã mời khách bằng giọng còn ngường ngượng, run run không biết do xúc động hay sợ khách là nhà báo, vì dạo này mấy chú nhà báo rất hay doạ các cháu mà các cháu lại yêu tim.

Phòng bên đối diện là Bình OK, thích dùng OK và hay nói OK, với thân hình ngất ngưởng, đầu to hơn đế, là giống Thanh Hoá lai tạp Cầu giấy nên trong công việc cũng có phần lai tạp nửa lẽ tân, nửa kỹ thuật. Anh chuyên nạp phần mềm cho máy, nói nôm na là đổ linh hồn vào cho máy để cho máy thông minh hơn, mọi người dễ sử dụng.

Nhưng đôi khi anh cũng nạp cả những linh hồn điên rồ giống anh khiến máy cũng trở nên rồ dại và chết queo luôn.

Ngồi ở phòng giữa là sép sòng Bình béo, tướng của Trung tâm. Thân hình anh là một mẫu kinh tế lý tưởng vì anh ăn thì như mèo, ngủ thì như hổ gầm xen kẽ tiếng hổ mang phì phì, khiến những sinh linh nhỏ bé như Tuấn sút không dám nằm gần. Ăn ngủ là vậy, còn chơi như thế nào thì không ai biết nên anh vẫn ngày càng béo. Chỗ anh ngồi là một vị trí rất quan trọng, giống Quan Công trấn năm cửa ải, trong đó có một cửa là toilet. Anh chưa chém chết ai mà chỉ làm móp đít xe Nubira của Dũng híp.

Gác hai là Phòng kỹ thuật, từ xa đã thấy loáng thoáng một gã trông như tiểu phu Plâycu mặt đen, râu tóc lởm chởm lăng xăng chạy đi chạy lại, thỉnh thoảng lại ho sụ một cái. Đây là anh Tuấn “mọi”. Ngoài nghiệp vụ thủ mõi thứ trong kho ra còn có một thứ khoái khẩu mà anh đam mê đó là món thịt chuột cống thành phố, nhất là ở bệnh viện. Bọn ôsin nhà quê quen ăn chuột đồng còn kinh tởm thứ chuột của anh, chê là hôi, bẩn, nhiều bọ và gây bệnh. Nhưng anh bảo “Chuột nào chẳng là chuột. Các loại protit cống, protit bệnh viện đều biến thành protit chuột cả, có gì mà sợ”. Rồi đến thịt nhái, gà đập đát... Tóm lại anh đúng là Tuấn “mọi”.

Trái với việc thấy mặt các cô lẽ tân ở phòng khách, khi bước vào phòng kỹ thuật lại thấy toàn lung. Ai nấy đều úp mặt vào tường để... sửa máy.

Lúi ha líu hui bên chiếc notebook đòi đầu đèn sì là anh Dũng “già”. Gọi là già nhưng hàng họ một số cái còn cường tráng lắm, phải như thế mới đủ sức hỗ trợ service các tinh chứ. Ngoài ra anh còn có một biệt tài chụp ảnh bằng cả hai mắt, ví dụ như vừa rồi anh chụp ảnh Huyền voi trong tư thế đứng bắn. Mắt chụp máy ảnh thì anh chụp mỗi cái đầu, còn mắt kia anh chụp nốt phần còn lại của Huyền voi trong tư thế đứng bắn cho riêng anh.

Ké đến là Minh “nông dân”, nông dân thủ đô chính hiệu. Vì thủ đô không có ruộng nên hàng tuần anh phải đi Xuân mai cày cho đỡ thèm.

Tiếp theo là Dũng "thần chết", ngoài công việc sửa máy ra còn thường đóng vai các nhân vật trong phim kinh dị kiểu như Dracula. Với tiếng cười như khóc, nói như mếu thoát qua hai hàm răng cài mả khiến cho mọi người ghê rợn, tóc dựng ngược roi cả mũ... thì anh không bao giờ lo thiếu vai.

Tìm kỹ mới thấy một nhân vật nữa bị ghé che khuất. Với chiều cao đứng kiểng 1.3m, cân lúc ăn no trong túi có vài ba cái điện thoại mới được 32 cân tươi; với khuôn mặt của người lớn mặc quần áo size trẻ em, sự hiện diện của anh là một phát hiện quan trọng của ngành khảo cổ vì đã tìm ra người Giao chỉ thuần chủng. Tên anh là Tuấn "sút" vì mọi người thấy anh có cái răng bị sứt. Tuy nhiên, mấy em gái lại bầm nhau cười "không phải răng".

Thật là thiếu nếu không kể đến một nhân vật nữa là Hà "chị tôi", nhân viên tạp vụ, "*Chị tôi lau kính trong mắt liếc nhìn thẳng Tây dưới sân, chị tôi thích tóc vàng...*". Tây đây là Tây Ba tư, vì trung tâm ở cạnh Đại sứ quán Iraq.

Tất cả là thế đấy, họ mỗi người một cá tính, một sở thích, một vị trí. Họ chăm chỉ, hăng say trong công việc nhưng một khi "ngồi trong mâm nhậu là mỗi thằng một chai". Và nói chung, họ là người FMB.

Hà Nội, đêm 6 tháng 8 năm 2003

BU2

Phùng Duy Hân Trung tâm FSS

Mở cửa kính, đi vào khu văn phòng mát rượi, sải bước qua những lối đi giữa những vách ngăn tạo nên các ô mà sau này tôi thấy mọi người gọi là chuồng,... đó là những điều đầu tiên trong trí nhớ của tôi khi đến FSS. Tôi vào BU2, nơi tôi đã gắn bó được một năm và có nhiều điều để nói về nó. Mỗi công việc, mỗi con người đều gợi cho tôi cảm xúc để viết về họ. Ai đó đã nói rằng: “*Nhìn vào suy nghĩ của bạn, chúng sẽ trở thành lời nói. Nhìn vào lời nói của bạn, chúng sẽ trở thành hành động. Nhìn vào hành động của bạn, chúng sẽ trở thành thói quen. Nhìn vào thói quen của bạn, chúng sẽ trở thành nhân cách. Nhìn vào nhân cách của bạn, chúng sẽ trở thành số mệnh của chính bạn*”.

Còn tôi, nhìn vào mỗi con người, tôi thấy dường như có một phần của mình trong đó. Hôm nay, khi ngồi đây viết về mỗi người, cũng là lúc tôi bộc lộ chính mình với những người tôi đã gắn bó.

Người đầu tiên làm việc cùng tôi, gắn bó cùng tôi là ThêmVV. Học đại học cùng nhau và qua Thêm giới thiệu, tôi đến với BU2. Ở trường học cũng như ở chỗ làm, Thêm có tính cách khá khác biệt với mọi người. Liệu có phải vậy mà Thêm hay bị mọi người trêu trọc? Tôi cũng nằm trong số ấy. Nhưng có lẽ như đã thành thói quen, Thêm hay phản ứng quyết liệt. Chính cách phản ứng hơi lạ này lại là nguồn cảm hứng để mọi người trêu Thêm nhiều hơn. Bạn chưa biết phản ứng của Thêm sẽ như thế nào ư, hãy đến hỏi xem ngày xưa Thêm đi lái máy ui có để quên cái gì ở đâu đó không.

Hồi ngơ ngác mới vào, tôi được anh CươngNĐ quản lý. Phải nói bác này hơi nóng tính, nhưng được cái chằng để bụng bao giờ. Dân Bách Khoa nhiều người có tính như vậy. Tôi cũng thích tính ấy, tuy đôi lúc cũng hơi run. Làm việc với bác, tôi có thể làm theo ý của mình, miễn sao đạt kết quả, dân kỹ thuật thích nhất điều này. Nhưng không phải là không có cái khó chịu với bác này đâu. Mỗi khi phải

suy nghĩ nhiều, bác hay rút “tăm xỉa phổi” ra dùng. Hôm nào trời nóng mà điếu hoà hồng thì ôi thôi là kinh hoàng. Thấy tôi khổ sở, bác chỉ cười xoà: “Chú cũng tập mà hút đi”. Lúc đấy cũng cú đáy, bụng nghĩ thầm một câu kiểu AQ để bật lại: “Ở bên Tây ý, chỉ đòn bà con gái mới hút Mal trắng thôi bác ơi”. Không biết nghe câu này bác sẽ nghĩ sao, chỉ có điều, đến giờ tôi vẫn chưa nói ra câu ấy.

Hồi tổng kết cuối năm ngoái, nghe tên HùngLQ được danh hiệu “Cán bộ kỹ thuật xuất sắc” tôi bắt đầu thấy ngưỡng mộ. Mà bác đáng ngưỡng mộ thật. Cái vụ Ân Chỉ tôi đang làm, nếu không có bác ấy giúp đỡ về khoản Sờ-Quờ-Lờ thì cũng mệt đây. Bác ấy còn có một sở trường là chơi game, chơi trò gì cũng giỏi. Bác đã có lần nói như vậy khi chơi Snooker và thắng tôi gần như tuyệt đối. Nhưng này, đừng có vội tự đắc nhé, bác có một khoản kém lăm mà ai cũng biết chứ không riêng gì tôi đâu. Đó là khoản tán gái. Phải nói là kém như thế nào nhỉ, chỉ biết là nó kém lăm cơ, à, kém như tôi đây này.

Nói đến game lại nhớ tới LongBH, thắng này bằng tuổi tôi, vào BU2 sau tôi hai tháng. Thực ra thì cái gì thắng này cũng giỏi. Mọi người gọi nó là giáo chủ về game của BU. Còn khoản thể thao thì thôi rồi. Nó luôn là tiền đạo số 1 của FSS, ghi bàn đều như gà đẻ trứng. Nó làm việc cũng tít, chả thế mà sáu tháng vừa rồi nó được chọn làm kỹ thuật viên xuất sắc duy nhất của BU. Nhưng cũng nói nhỏ với các bạn là thắng này không biết bơi đâu, có gì cay cú thì cứ rủ nó ra sông ra biển mà giải quyết. Còn một khoản nữa vô cùng quan trọng mà nó được giới phú cho, nó đẹp trai. Là đàn ông con trai với nhau thì khó nói sao cho rõ. A, thế này nhé, bạn cứ hình dung một cô bé bán nước vô cùng xinh xắn nói với tôi rằng: “Trông anh ấy giống Đan Trường nha”. Trời đất, lúc ấy mà bạn nhìn thấy ánh mắt *mơ màng*, à không, phải nói là *đờ đẫn* của cô bé ấy thì bạn biết nó đẹp trai đến mức nào. Nhưng mà “Hồng nhan bạc phận”, nó bị một cô bé bắt cưới từ cuối năm ngoái rồi. Khô thân thắng bé khi phải chia tay đời trai ở tuổi 23, cuối năm nay lại còn làm bố trẻ con nữa chứ.

Vừa viết đến đây thì thấy chị LoanPT đến. Biết nói sao cho đủ về chị nhỉ? Về công việc, có lẽ không cần nói nữa vì ai cũng biết chị làm tốt như thế nào. Còn về khoản chăm lo đời sống cho anh em thì

khoi phai noi "Như tay chị cả, như tay mẹ hiền". Khi anh em phải trải qua những ngày gian khó bên Tổng Cục Thuế, mì đâu để ăn, trà đâu để uống, bàn ghế sạch sẽ đâu để ngồi làm việc... tất cả đều có bàn tay chị. Chị Loan oi, đọc đến đây đừng có mà đỏ mặt nhé, sau này lấy vợ em cũng muôn trong nửa còn lại của mình có được những gì mà chị có.

BU2 bây giờ có hai phó giám đốc, một là chị Loan, người còn lại là anh ToànPT. Mọi người hay gọi thân thiện là bác Toàn già. Về công việc thì chẳng dám bàn vì bác ấy giỏi đến mức mà tôi không đủ hiểu biết để nói về những điều bác ấy có thể làm được. Có thể nói thế này: "ToànPT makes things impossible possible". Vậy đấy! Nhưng còn đường tình duyên thì bí hiểm quá. Nếu coi đó như một tảng băng trôi thì phần nổi của nó được anh ThắngPV gọi là: "Những người có hoàn cảnh éo le". Mong rằng ở phần chìm của tảng băng, anh đã có "nơi nương tựa". Một trong những điều tôi thích nhất ở anh là tính dễ gần. Chuyện gì anh cũng có thể kể với anh em, nhất là khi vào mâm rượu thịt rồi thì cứ vô tư. Phó giám đốc BU à, dẹp sang một bên đã, chỉ có cốc của chú với cốc của anh sao không bằng nhau. Pha lẩn trong vị bia là những câu cười kiểu Bá Kiến, Bá Kiến đến chân thật.

Bây giờ đến một ông già gần nhất BU, dáng người đi hơi cúi, đó là giám đốc AnhNQ. Nói không ngoa chứ có thể gọi anh này là "Bác Hô" của BU2, cái gì cũng chừng mực và nghiêm túc. Có khi hôm nào đến nhà anh buổi sáng sớm lại thấy anh đang tập Thái Cực Quyền cũng nên. Có lẽ điều này xuất phát từ tính cách và cũng từ vị trí anh phải đảm nhiệm. Nhiều lúc anh em thấy không thoải mái lắm, nhưng nếu có ai đó trong chúng tôi ở vào vị trí của anh thì chắc cũng phải làm vậy thôi. Anh là người giữ lửa dưới nồi cơm cho cả BU, chênh mảng ra thì khổ anh em. Nói vậy chứ anh là người dễ gần. Tôi nhận thấy điều đó rất rõ. Mỗi cái vỗ vai, mỗi câu nói đùa lúc tôi cùng cả đội làm việc căng thẳng thật quý giá. Có lẽ, cả anh, cả chúng tôi đều hiểu điều đó.

Nhớ đến ngày đầu đến nộp hồ sơ, trước khi mở cửa kính để bước vào căn phòng mát lạnh, tôi đã đi suốt dọc hành lang dài theo một cô bé. Lúc đấy, tôi đã tự nhủ "FPT có cần có người xinh thế này

không?”. Đây là lần duy nhất tôi được Quyên, tên cô bé ấy, gọi bằng anh. Có lẽ, để nói về sự quyền rũ của cô, chỉ cần ngắn gọn là: “Rock u like a hurricane”, chắc anh em cũng hiểu là tôi định nói gì. Xin nhắc nhỏ một câu là đừng để chị em biết nhé. Ai mà cũng muốn được như Quyên thì lúc đấy anh em mình tha hồ mà “khô”.

Người gắn bó với tôi lâu nhất ở BU2 là XuânLT. Học cùng nhau ba năm, đi thực tập cùng nhau cũng bằng ấy thời gian, rồi bây giờ làm với nhau. Tôi không hiểu tại sao hắn lại tự đặt cho mình cái tên Lão Hạc. Chẳng hiểu Nam Cao viết Sông Mòn lấy hình mẫu nhân vật ở đâu, chứ làm Lão Hạc như thằng bạn tôi thì đâu có mấy may gì là khô. Thằng này có hai biệt tài, đá bóng và đua xe. Về đá bóng, nó đã thổi một sút bóng mới cho lối chơi của BU2. Khô một nỗi, nhiều lúc nó chơi kiểu hơi công tử nên cũng bị mọi người chửi, nhưng chửi xong nó vẫn thế, chẳng ai làm gì được. Về tài đua xe, thực ra là do mỗi tối nó đều làm hai lượt đi về tới 50 cây số. Nó bảo, nó đang theo học tại chức Thể dục Thể thao bên Từ Sơn, năm thứ tư khoa “thổi lỗ tai” con gái người ta. Nghe đến đây thì ngay cả tôi cũng ngất. Chẳng hiểu sao khi viết tiểu thuyết, Nam Cao lại không nhắc đến việc Lão Hạc cũng có một mối tình mãnh liệt đến vậy?

Viết về mọi người trong BU thật khó hết chuyện để nói. Nhưng viết như vậy cũng là một cách để soi mình trong đó, để thấy mình trong mắt mọi người ra sao, để thấy đối với mình mọi người như thế nào và điều chung nhất là mối quan hệ giữa mọi người để tạo nên BU2 này. Tôi thấy mình cũng như bao người, như những hạt muối trước biển cả. Chẳng hạt muối nào giống nhau nhưng hạt nào cũng trắng, cũng mặn. Được làm việc ở đây, tôi chỉ muốn mình làm một hạt muối nhỏ vậy thôi. Bởi trong đại dương bao la kia, nếu ai cũng muốn làm kình ngư, làm sóng triều sục sôi mà không có những hạt muối nhỏ thì biết điều gì sẽ xảy ra. *Biển sẽ không ngọt đi nếu bớt một hạt muối, nhưng nếu không có những hạt muối nhỏ thì đâu còn vị biển mặn mòi.*

MỘT THỜI WINSOFT

**Trần Xuân Khôi
Trung tâm FSOFT**

Ngày xưa thủa hàn vi FSOFT có 4 nhóm Harvey Nash, Winsoft, SBOI và nhóm Dự bị chiến lược (tên hay quá). Ngày nay Harvey Nash là G1, Winsoft có thể nói là chia làm hai một nửa vào ProDX G2 và một nửa vào nhóm Nhật G8 hồi đó chưa có G3 vì anh Tuấn và anh Quỳnh còn đang đi India lập công ty. Gần đây thấy VN Express đăng tin là MS hay Oracle mở trung tâm phần mềm ở India, hoá ra tầm nhìn của bọn đấy cũng phot phet không bằng FPT mình. Anh Bình mà có tiền như Bill Gates thì chắc là anh í phải mở to hơn ấy chứ. Chắc các bạn cũng biết các nhóm có tên như thế là do tên của khách hàng. Anh TanLe của Winsoft là người very nice, nói chuyện rất dễ chịu. Thời đó Winsoft là a fat cow của FSOFT. Nay Winsoft không còn làm với FPT nữa nhưng tôi chắc rằng anh Tân và cả đồng chí sếp của anh cũng vẫn giữ ân tượng tốt về FPT. Tôi nói câu chuyện này là vì muốn nhắc đến một người đó là anh Nguyễn Đắc Việt Dũng, trưởng nhóm Winsoft lúc bấy giờ. Nhiều người trong FSOFT ngày nay không biết về anh vì hiện nay anh là trưởng phòng R&D của FPT Communication. Thời đó anh là thần tượng của các em không chỉ ở FSOFT và còn ở cả FPT nữa. Thậm chí có em Hà đang làm thư ký cho anh NgọcBQ, vì anh mà chuyển về làm quản lý chất lượng cho FSOFT. Anh có một thân hình bệ vệ và một khuôn mặt ngây thơ, nụ cười hết sức thoả mãn như lúc nào cũng đang hí hửng vì một điều gì đó. Không chỉ nổi tiếng ở FPT như là một cán bộ kỹ thuật xuất sắc, mọi người còn biết đến anh như một ngôi sao sáng trên bầu trời STICO. Xét về kỹ thuật anh là MCSD đầu tiên của FPT, lập trình viên của chương trình TTVN vang bóng một thời. bảng nhãn đầu tiên của FPT, luôn có mặt trong các dự án quan trọng hàng đầu của FSOFT, anh lập trình hai tay như một (kiểu như bắn súng) vân vân và vân vân. Để liệt kê hết thì rất mệt mỏi, tôi xin ví dụ vài cái như vậy bây giờ xin nói sang chuyện khác. Người ta chia nghệ

thuật ra làm nhiều loại: ca nhạc, kịch, múa, đàn sáo, thơ văn..., mà anh thì môn nào cũng tít. Ông trời kể cũng bất công vì đem tài năng dồn hết cả vào một người. Hầu như các tác phẩm có sự tham gia của anh đã trở thành kinh điển có thể kể đến như: Múa Lạc Long Quân và Âu Cơ (sau vụ này Âu cơ phê gần chết), Bao Công hý Thuý Kiều (vai Kim Trọng), Hồi đáp tình yêu, Múa thỏ dân...Hát hay đàn giỏi, anh còn là một tác giả của hàng trăm bài thơ, văn được người đời lưu truyền và ngưỡng mộ. Để kết thúc bài ca ngợi anh (đến đây thấy mình cũng hơi nịnh hót), tôi xin trích dẫn một số bài thơ hay của anh

Vịnh cái cà vạt (nhân dịp FSOFt bắt đeo cà vạt)

Lủng lẳng ở ngay chỗ cái hầu
Cái thì đen trắng cái thì nâu
Xấu đẹp cứ nhìn vào cù áu
Thằng to quá, thằng chẵng thấy đâu

Muốn dùng một tay nhẹ nhè giữ
Một tay rút mạnh xuống phía sau
Xong rồi nhớ cài khuy cẩn thận
Trong giờ không được bỏ ra đâu

Khó nói

Có một điều khó nói
Dai dẳng đến cὸn cào
Làm cả chuồng xôn xao
Không biết tháng nào nhỉ

Mạng đứt

Mạng tự nhiên bị đứt
Anh em ngồi bứt rứt
May quá đã đến trưa
Xuống tầng hai ăn c....om

**Thu Lan vịnh (Ngày xưa FSOFt mua thức ăn cho nhân viên ở
lại làm muộn)**

Thu Lan tiên tử
Ngự Admin lâu
Yêu điệu thực nữ
Quân tử hảo cầu

Dục thành bánh giò
Dục thành bánh khúc
Thiện tai, thiện tai
Bánh rán chim cút

FSOFT NGÀY XUẤT ÁY...

(Thương tặng các thành viên đình Fsoft)

Huỳnh Thị Mộng Chúc
Trung tâm FSoft - HCM

Tôi còn nhớ rõ, ngày đầu tiên vào Fsoft với nhiều bỡ ngỡ và xa lạ. Fsoft ngày đó vẫn còn rất ít người, có thể đếm trên đầu ngón tay. Lũ sinh viên năm cuối vào tập sự bán thời gian chúng tôi đã làm cho quân số Fsoft gần như tăng gấp đôi.

Ngày đó, ngôi nhà Fsoft khiêm tốn đặt tại lầu 2 trụ sở 2 bis Nam Quốc Cang, chỉ gồm có 2 phòng đối diện nhau. Bọn tôi vào và được bố trí một phòng riêng ở tầng 3. Lúc này, anh Nam Dũng là người được giao quản lý nhóm tập sự bán thời gian. Tôi không biết anh quản lý bằng cách nào (?!), anh giao đề tài cho các nhóm tự nghiên cứu làm rồi thi thoảng ghé qua, đi tới đi lui dòm ngó một chút rồi biến mất tăm! Vậy đó mà cuối cùng cũng có những buổi seminar, cũng có sản phẩm phần mềm ra đời.

Còn những thành viên cũ của Fsoft, ai cũng đều rất hiền và dễ mến, ngoại trừ anh ChienPA là người lần đầu tiên gặp, tôi không mấy cảm tình (Sép Chiến có đọc đoạn này thì lơ đi nghen) vì trông có vẻ bụi bụi và bất cần đời, vậy mà sau này “xui xẻo” lại làm dự án của anh quản lý. Anh HùngNQ thì không có vẻ gì là sép mà trông rất là gần gũi và hòa nhập với mọi người trong phòng. Ân tượng nhất là anh DiemLN và anh CoiT, hai người này lúc nào gặp cũng quấn quít nhau thật là khó hiểu!

Fsoft ngày đó còn khó khăn, phải làm việc nhiều và chịu khó để dành dụm, tích luỹ. Vì vậy mà khi có phong trào làm việc đến 7 giờ tối, tất cả mọi người đều ở lại làm thêm. Cứ đến khoảng 5 giờ 30 chiều thì mọi người nghỉ tay để lót dạ. Hôm thì miếng bánh mì sandwich, bữa thì hộp xôi, lúc lại là bánh bao. Ăn xong rồi thì tiếp tục chiến đấu, như con kiến miệt mài tha cho đầy tổ.

Lũ tập sự chúng tôi ngày đó sau hơn 4 tháng thì chính thức gia nhập gia đình Fsoft. Quả thực là một làn gió mới đã thổi vào Fsoft

với những thành viên trẻ trung và năng động. Fsoft trước kia rất yếu thế trong các phong trào của công ty nay đã có một lực lượng mới nhiệt tình và sôi nổi. Nhiệt tình trong công việc, sôi nổi trong các hoạt động phong trào, đánh thức một Fsoft có phần khá lặng lẽ và trầm tư. Khoảng thời gian này, Fsoft đổi với tôi và các bạn đã trở thành một gia đình thứ hai về cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Thời gian ở Fsoft còn nhiều hơn ở nhà, ăn ở Fsoft, ngủ (trưa) ở Fsoft, làm việc Fsoft và chơi ở Fsoft! Hơn thế nữa, các thành viên trong gia đình rất gắn bó và đoàn kết. Mọi người luôn sẵn sàng chia sẻ kinh nghiệm công việc, quan tâm đến đời sống tinh thần của nhau như người trong nhà, không hề có sự ganh ty, hiềm khích, ngầm ngầm tìm cơ hội “loại trừ” nhau khi nào có thể như thường thấy nhanh hanh ở các môi trường làm việc khác. Tôi không biết đó có phải là do bản chất của những người làm trong lĩnh vực science lúc nào cũng thẳng thắn, chân thật, rõ ràng như chỉ có 2 con số hoặc 1 hoặc 0 hay không? Điều này đôi lúc làm tôi cảm thấy rất tự hào khi nói về con người và mối quan hệ con người trong Fsoft với các bạn bè của mình.

Gia đình Fsoft ngày hôm nay đã “thay da đổi thịt” so với cách đây 3 năm rất nhiều! Càng ngày Fsoft càng có nhiều thành viên hơn, dự án kiếm được về cũng nhiều hơn. Dân số Fsoft giờ đã gấp mấy lần ngày đó, nhưng con người Fsoft thì tôi thấy vẫn vậy, không có gì thay đổi, vẫn lòng nhiệt tình và sôi nổi đó. Có chăng là do công việc giờ quá nhiều, mọi người không còn có thời gian để dành cho cái gì khác ngoài công việc. Nên đôi lúc Fsoft giờ cũng buồn so với ngày xưa, những buổi đi hát karaoke ít hơn, những đêm đi ăn khuya thưa dần, những hoạt động tập thể dần ít người tham gia (mặc dù cũng hưởng ứng).

Tôi nhắc lại Fsoft ngày xưa ở đây mong khơi dậy những kỷ niệm và rất mong muôn các anh, chị em trong gia đình hãy một lần nữa thắp lại nhiệt huyết của mình, làm cho gia đình ngày càng gắn bó và yêu thương hơn, để cùng chung sức cho Fsoft lớn mạnh. Cho gia đình chúng ta thêm nhiều kỷ niệm khó quên, để mai này dù còn ở lại hay đi xa cũng còn chút gì để nhớ!

VĂN HÓA HÈ PHỐ

Nguyễn Quang Hương Duyên
Công ty Hệ thống Thông tin FPT-HCM

Văn hóa được hiểu như là các hành vi, thái độ, ứng xử được cho là phù hợp mà người ta thể hiện với nhau trong cuộc sống hàng ngày. Đi trên đường, chúng ta thường nghe hoặc thấy những cái liên quan đến hè phố, đại loại như “Đường thông hè thoáng”, “Không đồ rác nơi đây”, “Cấm tè”... Những điều trên, có cái thì “có văn hóa”, có cái thì “chưa văn hóa”, nhưng tựu trung nhằm hướng cho ta cách hành xử làm sao phù với thời đại. Chứ cứ thử ngẫm nghĩ cách đây vài chục năm, người ta có nói đến chuyên đường thông hè thoáng đâu khi ngoài đường chỉ rặt xe đạp, một ít xe máy và thỉnh thoảng vài chiếc ô tô, hàng quán cũng ít và người đi bộ thì thoải mái đi trên hè phố. Còn đang đi ngoài đường, nếu bí quá thì tấp đại vô gốc cây (giống như ở nhà quê thì chỉ cần chạy ra gốc vườn) đâu ai cấm, vì thời đó làm gì có các W.C công cộng như bây giờ... Cho nên văn hóa ít nhiều liên quan đến từng thời đại cụ thể.

Phàm đã gọi là văn hóa thì nó phải liên quan đến nhiều người và được lưu truyền từ đời này qua đời khác, giống như “gene”. Tất nhiên nó cũng có biến đổi chút ít phù hợp với từng thời đại, với vị trí địa lý, phong thổ ... nhưng loại văn hóa tôi đề cập ở đây đều có một đặc điểm chung, đó là đều liên quan đến cái hè phố. Theo thời gian, khi xã hội phát triển thì hè phố cũng dần dần biến thành nơi buôn bán, nơi thư giãn, nơi ăn uống, nơi giải trí của nhiều người. Ngoài cái ăn buổi sáng ra, người ta cũng cần phải uống nữa: nước trà, cà phê, bia rượu đủ cả, nhưng thường thì buổi sáng người ta hay uống cái gì nhẹ nhàng cho tỉnh táo và cho thông cổ như trà hoặc cà phê chǎng hạn để có cái nhâm nhi và nói chuyện được nhiều. Rõ nhất là trước hoặc xung quanh các cơ quan, công sở, công ty ... buổi sáng ta thường thấy mọi người hay ngồi tụm lại xung quanh bộ bàn ghế lụp xụp của các quán cốc hè phố, vừa nhâm nhi cà phê vừa nói chuyện

rõm rả về một đề tài nào đó, từ chuyện thời sự quốc tế, thời sự trong nước, đến chuyện của công ty, của gia đình v.v... Nhớ lại hơn 10 năm trước đây tôi có một ông bạn người Nhật làm chủ một công ty chuyên về thiết kế các catalogue, profile; ông ta có các xưởng thiết kế ở vài quốc gia trong khu vực, trong đó có cả ở Việt Nam (lúc đó liên kết với Phòng Thương mại và Công nghiệp Việt Nam). Xưởng thiết kế của Kasai – tên ông ta, nằm trên đường Lý Tự Trọng, buổi sáng ông cũng thường mang ca ra quán cà phê hè phố trước xưởng mua sữa uống. Lúc đầu ông ta rất ngạc nhiên vì sáng nào cũng như sáng nào ông ta cũng thấy chúng tôi ngồi tụ tập nói chuyện với nhau một cách say sưa và điều ngạc nhiên này được tôi giải thích là ở đây chúng tôi thường bàn bạc và phân công công việc vào mỗi buổi sáng (tôi phải nói vậy qua). Nghe qua ông ta có vẻ thích thú với phong cách làm việc này của chúng tôi và sau đó mỗi buổi sáng ông ta cũng thường ra ngồi chung với tôi, vừa nhâm nháp ly sữa vừa bắt đầu học tiếng Việt từ những từ bình thường nhất: “cái ca”, “cái ly” ... với hy vọng là đến một lúc nào ấy ông ta có thể học được chúng tôi một vài điều gì đấy qua những buổi “thảo luận” này.

Quay trở lại với hè phố 41 Sương Nguyệt Anh (41 SNA) vào thời điểm cách đây hơn 4 năm, khi mà FPT-HCM chuẩn bị chuyển từ cơ sở cũ tại 96 Nguyễn Thị Minh Khai sang. Suốt dọc con đường xơ xác lá dầu bay (phải nói đây là một trong những con đường đẹp hiếm hoi còn sót lại của TP HCM, hai bên đường là hai hàng cây dầu cao, chạy dài thẳng tắp từ đầu đến cuối phố), trên đường thỉnh thoảng vài chiếc xe chạy qua làm tung bay những chiếc lá dầu khô, hè phố thì vắng lặng, chỉ có vài kẻ vô gia cư ngồi gãi móng và ngáp vặt chờ thời. Đến khi những bộ phận đầu tiên dọn về 41 SNA gồm Trung tâm Bảo hành (FSM – của sếp HoàngHX), Trung tâm Dịch vụ (FSC – của sếp DuyênNQH), Phòng hành chánh (FAD – của sếp ToanPT) thì không lâu sau đó mọc lên hai quán cà phê hè phố trấn giữ hai bên cổng 41 SNA và có lẽ ngay từ thời điểm đó nó đã trở thành một phần không thiếu được của FPT-HCM, có lúc chúng tôi còn gọi điều đó là căn-tin của FPT. Lúc đó quán FPT mới sang còn ít, nhưng sáng sáng vẫn thường tập trung ăn sáng, uống cà phê và nói đủ thứ

chuyện trên trời dưới đất tại căn-tin này. Sếp Minh Sơn bên 96 NTMK cũng thỉnh thoảng chạy sang xem tình hình anh em làm việc như thế nào và cũng cùng ngồi “thảo luận” với anh em. Có một buổi sáng, đang ngồi uống trà, tự nhiên sếp SơnNM nhìn chăm chú về phía cổng 41SNA làm anh em ngạc nhiên nhìn theo, thì thoáng thấy một bóng hồng mặc áo đen, chân dài tới rún, vừa xuống xe và ngập ngừng đi vào trong cổng, tay cầm bộ hồ sơ xin việc. Ngẩn người đi một lúc sếp mới nói: “Trông được đây, để tao gọi ngay cho bà Toan” và sếp Sơn móc điện thoại ra gọi liền. Thì ra lúc ấy công ty đang tuyển thư ký chuẩn bị cho văn phòng mới 41 SNA và bóng hồng cầm bộ hồ sơ ấy đã hội đủ điều kiện ngay từ cái nhìn đầu tiên của sếp Sơn. Ông bà ta nói nào có sai: “Bất hiếu sắc, phi anh hùng”, mà có gì sai đâu khi con người ta ai chẳng thích cái đẹp, nhất là cái đẹp hoàn mỹ của người khác phái. Và các bạn có biết rằng bóng hồng mặc áo đen ngày ấy bây giờ vẫn còn đi lại trước mặt chúng ta hàng ngày, vẫn tươi cười vẫn duyên dáng như ngày nào. Thế đấy, ngoài chức năng phục vụ nhu cầu ăn uống, trao đổi thông tin, hè phố còn là nơi tuyển nhân viên như trong câu chuyện trên.

Khi FPT đã tập trung đầy đủ về 41 SNA và ngày càng ăn nên làm ra, cả dãy phố Sương Nguyệt Ánh bây giờ cũng khác xa 4 năm về trước, đã có nhiều công ty, văn phòng tập trung về đây và cũng có cả những nhà hàng, mỹ viện, gội đầu nam, mát-xa ... con đường Sương Nguyệt Ánh nhộn nhịp suốt ngày từ sáng sớm đến gần sáng hôm sau, và hai quán cà phê hè phố vẫn còn tồn tại và phát triển song song cùng với FPT-HCM. Những hình ảnh thường thấy vào mỗi sáng sớm trước cổng 41 SNA là cảnh ăn sáng, uống cà phê của dân FPT và có lẽ tất cả nhân viên FPT-HCM, từ cô thư ký váy ngắn chân dài, đến nhân viên rồi đến các sếp cao hơn đều đã ngồi tại quán cà phê hè phố này không dưới một lần. Quán hè phố này cũng là nơi ăn sáng thường xuyên của cậu Alex (E-Business Center), cũng ăn uống, cũng nói chuyện với mọi người bằng đủ thứ ngôn ngữ mà người nghe có thể hiểu được (Nga, Anh, Việt), Azkar Khan (Cu Tèo - FSoft) thỉnh thoảng cũng ngồi nhâm nhi ly cà phê đá cùng các em xinh đẹp của FSoft. Sếp ChâuHM, sếp SơnNM mỗi sáng cũng thường ngồi ăn

sáng, uống cà phê và bàn luận đủ mọi chuyện trên trời dưới đất với mọi người, thật rôm rả, chị ThanhTT thi thoảng thấy vui cũng ghé vào ngồi góp chuyện. Nếu từ ngoài nhìn vào, người ta đâu biết rằng cả ban giám đốc của Công ty Tin học hàng đầu ở phía Nam đang ngồi cả ở đây, cùng ăn, cùng uống, cùng tranh luận sôi nổi đủ loại đề tài với mọi người, hòa đồng. Phải chăng đó là nét văn hóa rất riêng của dân FPT tại TP HCM này: văn hóa hè phố.

Chợt có tiếng kêu hốt hoảng: “Công an”, cả dãy hàng quán hai bên hè phố đều nhốn nhác, cô chủ quán hè phố mặt tái xanh cập rập dẹp hàng, mồm thì liên hồi hối thúc anh chồng thu dọn bàn ghế, mọi người đều đứng dậy tản ra. Nét văn hóa hè phố này đang bị văn hóa “đường thông hè thoáng” của một thành phố văn minh, lịch sự lấn át và các quán hè phố được quy cho tội “lấn chiếm lòng lề đường”. Dù sao, mỗi sáng tôi vẫn thích ngồi ngoài hè phố 41 SNA, ăn sáng, uống cà phê, đọc báo và cùng nói chuyện với mọi người xung quanh, một nét văn hóa rất riêng mà tôi vẫn thích: văn hóa hè phố 41 SNA này.

NGHĨ VỀ VĂN HÓA FPT

Vương Kim Thạnh
Công ty Hệ thống Thông tin FPT-HCM

Nhiều người nghe nói văn hóa FPT thì nghĩ ngay đến STC hay những bài hát cải biên. Theo tôi thì văn hóa FPT rộng lớn hơn nhiều và chính nó mới là yếu tố quan trọng góp phần làm nên tên tuổi FPT.

Văn hóa FPT trước hết phải kể đến là môi trường làm việc. FPT là một trong những công ty tin học hàng đầu ở Việt Nam. Chính tên tuổi của nó đã là một niềm tự hào cho những người làm việc ở FPT. Được làm những công việc mình ưa thích, có cơ hội để học hỏi, mở mang kiến thức và nâng cao trình độ là điều mà ai cũng muốn. FPT là một mảnh đất rộng lớn mà mỗi người đều có thể tìm cho mình một chỗ đứng thích hợp ở hiện tại và một hướng phát triển trong tương lai, chính vì vậy mà họ luôn cố gắng để đạt được mục tiêu mới của mình. Đó chính là động lực thúc đẩy FPT không ngừng phát triển, vươn lên.

Thứ hai, FPT là công ty công nghệ cao. Chính vì đi đầu trong lĩnh vực công nghệ mà FPT có rất nhiều nhân tài với rất nhiều bằng cấp. Họ là những người ham hiểu biết, thích tìm tòi và FPT chính là môi trường lý tưởng để họ phát huy năng lực và sự sáng tạo của mình.

Văn hóa FPT còn được thể hiện qua các lễ hội, các kỳ nghỉ hè, nghỉ mát hàng năm và đặc biệt là trong lĩnh vực thể thao. Khó có công ty nào có phong trào thể thao đa dạng và sôi nổi như ở FPT. Bên cạnh bóng đá là bộ môn được đa số mọi người yêu thích còn có bóng chuyền, cầu lông, tennis... Các phong trào này đã đáp ứng được phần nào nhu cầu giải trí và rèn luyện sức khỏe cho mọi người trong công ty, tạo cảm giác thoải mái và gần gũi hơn sau những giờ làm việc căng thẳng.

Kỳ nghỉ hè hàng năm là một nét văn hoá đặc trưng của FPT. Với chính sách hỗ trợ cho gia đình cùng đi nghỉ mát, FPT đã tạo một cầu nối thân thiện giữa gia đình và công ty, giúp nhân viên của mình có những giây phút nghỉ ngơi thoải mái bên cạnh người thân và những

đồng nghiệp của mình sau những tháng ngày làm việc vất vả. Đây cũng là dịp để mọi người trò chuyện, giao lưu, qua đó thắt chặt mối quan hệ và tình đoàn kết trong công ty.

Giờ giấc và phong cách làm việc cũng là một nét đặc trưng của văn hoá FPT. Nếu so sánh về mức lương thì FPT chả bằng ai, nhưng bù lại giờ giấc làm việc thì khá thoải mái miễn sao hoàn thành tốt công việc là được. Chính vì vậy mà có nhiều người vẫn ở lại rất muộn trong công ty mặc dù không hề có chính sách tiền lương ngoài giờ, họ cố gắng làm xong phần việc của mình hoặc tự học để nâng cao kiến thức.

Nói về văn hoá FPT, mọi người thường hay nghĩ đến STC. Thế nhưng STC là gì và STC có vai trò như thế nào đối với sự phát triển của công ty thì không phải ai cũng có câu trả lời đúng. Nếu cho rằng STC có vai trò rất lớn đối với sự phát triển của công ty thì rõ ràng nó phải bao hàm rất nhiều yếu tố chứ không chỉ là phong trào ca hát đơn thuần. Bởi vì số lượng những người biết và hát những bài hát STC không phải là nhiều, nếu không muốn nói là rất ít so với tổng số nhân viên FPT, như vậy nó không thể là yếu tố quan trọng được. Thực ra, một số bài hát STC cũng khá hay và rất cần thiết trong một số cuộc vui. Thế nhưng để mọi người có thể hát một cách vui vẻ, nhiệt tình thì nó phải hợp thời điểm, hợp hoàn cảnh và quan trọng là xuất phát một cách tự nguyện, ngẫu hứng. Những bài hát như thế mà bất người khác phải cố học thuộc để trả bài hay trình diễn thì sẽ gây tác dụng ngược, thậm chí còn gây ác cảm đối với những người bị ép buộc.

Tóm lại, văn hoá là tài sản vô giá của một tổ chức hay một công ty. Điều quan trọng là phải nhận biết được các khía cạnh của nó một cách đầy đủ, toàn diện và khách quan để văn hoá công ty trở thành động lực góp phần vào sự phát triển bền vững của công ty.

CÔNG TY TÔI - KẺ GÀY NGƯỜI BÉO

Tăng Văn Hòa

Công ty Hệ thống Thông tin FPT

Người ta bảo rằng, một người muốn gây được ánh tượng với người khác thì ngoài khả năng thiên bẩm, thân hình của họ cũng phải thật ánh tượng. Để có được một thân hình ánh tượng thì chỉ có hai cách: hoặc thật gầy hoặc thật béo. Cứ nhìn đội ngũ lãnh đạo FPT thì thấy, trong khi anh Bình, anh Tiên thì béo tròn còn anh Khắc Thành hay anh Thành Nam thì khiêm tốn như cành cùi vậy. Mà cứ nhìn đi đâu xa, ngay trong FIS5, những người có ánh tượng đều có thân hình rất ánh tượng.

Gầy

Anh là một điển hình của người gầy, cao gần mét tám mà chỉ nặng có gần năm mươi ký lô. Mặt mày hốc hác, hai con mắt lồi ra trông cứ như bộ xương di động vậy. Anh gầy đến mức mà mọi người phải tăng anh một cái biệt hiệu thật xứng đáng: Thần chết. Cũng may, anh không có cái gì thừa ra để người ta tưởng nhầm là lười hái, nếu không khôi kẽ yếu bóng vía chạy ướt cả đũng quần. Với anh, cả tuần sống không cần cơm là chuyện bình thường. Có khi cả ngày chỉ cần một gói xôi là đủ năng lượng để tiếp tục làm việc. Hai giờ sáng, anh bỏ vợ con ở nhà, một mình phóng xe lên công ty làm việc. Đơn giản, vì ở nhà anh không ngủ được! Ấy, có thể vì vậy mà anh gầy. Nhưng, quả thật là anh rất ánh tượng. Chả thế mà hầu hết người FPT đều biết ít nhiều về anh. Nếu ai đã từng sử dụng TTVN ở FPT thì biết, tên của anh có mặt ở hầu hết trên các mai-bóc (mail-box) của mạng TTVN trừ bóc Thể thao. Nghe đồn, từ khi cao thủ SonTT thất truyền, anh là người kế vị xứng đáng nhất. Trong phong trào STC của công ty, nếu anh Khắc Thành là nghệ sĩ nhân loại, thì anh, ít ra cũng xứng đáng là nghệ sĩ nhân dân. Cuộc vui nào có anh, thì ở đó có tiếng hát STC. Anh bắt nhịp, anh hát rất có duyên, lại còn đọc thơ, hò lò... nói chung

là đủ cả. Hầu hết các bài hát STC mà tôi thuộc bấy giờ, đa phần đều do hát theo anh trong những lần uống bia.

Một điển hình gầy nữa cũng rất ánh tượng, nếu ai còn nhớ tác phẩm Ngày công đầu tiên của Cu Tý, át hẳn rất ánh tượng với hình ảnh Cu Tý đội nón dắt trâu đi trong nắng sớm trên cánh đồng dạt dào mùi hương lúa non. Kẻ cũng xứng đáng khi người ta gọi anh là Cu Tý đại nhân. Con người anh hội đủ cả chất tài hoa và nghệ sỹ. Tài hoa thì ít nhất anh đã được cả FIS công nhận. Cách đây vài năm, anh là tiền đạo sáng giá nhất FIS. Giá như... thì bấy giờ anh đã là cầu thủ đăng cấp quốc tế rồi cũng nên. Hình như hồi đó người ta chê anh gầy quá thì phải. Nghe đồn, ngày đầu vào thực tập ở FPT, anh đội mũ cối, mặc quần áo caki bộ đội, chân đi dép cao su, thật là ánh tượng! Anh cũng là người đi đầu trong công nghệ của FIS-Soft, là người có chứng chỉ OCP đầu tiên của FPT, là người đảm trách phần lớn công việc phía Server của đội FLY21. Còn chất nghệ sỹ trong anh thì có thừa. Vào cuối năm 2000, mail đàm xôn xao vì một loạt các bài thơ ca ngợi vẻ đẹp chị Thuỷ LôTô, lời thơ tha thiết, êm đềm, mượt mà, say đắm. Anh lỡ “cuối lên lưng hổ, không xuống được” làm người ta lầm tưởng anh là người say đắm Thuỷ LôTô. Trong thơ, anh kể đời tư Thuỷ LôTô vanh vách như là người từng bước dõi theo cuộc đời chị vậy. Đến khi hỏi ra mới biết, anh chưa một lần gặp mặt người đẹp mà anh ví là biển xanh! Qua các kỳ nghỉ mát của công ty, năm nào cũng vậy, hình ảnh một người ngồi ôm đàn trước biển trong đêm trăng thanh vắng. Khi thì ôn ào với một lũ lô nhô vây quanh, khi thì anh ngồi một mình với bản Xô-nát dưới ánh trăng trữ tình say đắm. Nếu không tính chị LiênPT, một nghệ sỹ ghi ta cổ điển chuyên nghiệp, thì anh là một bậc thầy về ghi-ta cổ điển trong FPT. Anh nói vui, nếu ngày xưa được tham gia một khoá học về ghi-ta, có khi bấy giờ anh là một nghệ sỹ lớn rồi cũng nên!

Béo

Anh béo đến nỗi, bộ khung xương không chịu nổi nữa rồi! Đây là câu cửa miệng mỗi khi mặt anh nhăn nhó. Còn bình thường, bộ mặt tròn như cái đĩa của anh lúc nào cũng toe toét cười. Là người nhiệt

tình, sôi nổi lúc nào anh cũng nghĩ ra được cái gì đó để chúng tôi ôm bụng cười. Các cụ nói không sai: Những người béo thường vui tính và hài hước. Là người có giọng hát khá hay, anh đã từng gây ra vụ xì-căng-đan trong hội diễn văn nghệ mùa hè năm 2002, khi anh biểu diễn bài Trên đỉnh Phù vân mà người ta cứ cho là Play back. Là người đoạt danh hiệu cao quý chim hồng hộc của công ty, cuối năm rồi anh trở thành nghệ sĩ STC sau khi trải qua một cuộc bầu bán quyết liệt mà nghe đâu còn quyết liệt hơn cả bầu cử quốc hội. Đã từng tham gia biểu diễn văn nghệ nhiều nơi, cả ở công ty lẫn hội nghị khách hàng, anh vẫn phân vân là tại sao chưa lần nào anh nhận được phong bì trước khi ra về như bọn Trọng Tấn, Đăng Dương mặc dù có khi anh còn lên sân khấu nhiều hơn cả chúng nó. Gần đây, anh càng ngày càng béo ra, bọn hậu sinh cho anh thành cầu thủ dự bị hạng sang mặc dù trước đây anh cũng là một chân hậu vệ có tiếng trong đội hình FIS. Nghe đồn, anh không còn làm bí thư chi đoàn FIS nữa, thật là tiếc cho anh. Phải chăng khi anh thành nghệ sĩ STC, như người ta nói, anh sẽ không còn công hiến được nhiều cho phong trào STC như ngày xưa nữa. Hôm qua thấy anh mang cái túi mới, anh khoe: Người yêu cũ của anh tặng đấy, hoá ra chị ấy là người yêu cũ của anh thật vì bây giờ chị đã là vợ anh. Cầu mong anh thỉnh thoảng có thêm vài sáng tác mới, để chúng tôi còn có bài hát khi uống bia, hát bài cũ chán lầm rồi.

Ba lần dành giải nhất bụng to trong các cuộc thi Bụng to bụng bé do FIS tổ chức vào các kỳ nghỉ hè, anh xứng đáng với danh hiệu Tây con mà bác Hùng Cường đã có lần vui miệng gọi. Cao hơn mét tám, béo và đẹp trai, đó là ấn tượng đầu tiên của khách hàng về anh. Còn nhớ, hồi đi triển khai KTKB-ORA cho Kho bạc Nhà nước (KBNN) tỉnh Sơn La năm 2000, tôi có được may mắn cùng đi với anh. Trước khi đi triển khai tại các kho bạc huyện, chúng tôi phải tổ chức đào tạo người sử dụng tại kho bạc tỉnh. Hầu hết học viên đều là các chị. Hôm đó trời nắng to, anh đứng giảng bài giữa hội trường hơn trăm con người mà mồ hôi đầm đìa. Thỉnh thoảng lại phải rút khăn mùi soa trong túi ra lau mồ hôi. Vậy nhưng học viên nghe rất chăm chú, đến 12 giờ trưa vẫn chưa thấy ai đề nghị tạm nghỉ để ăn trưa. Các bác

lãnh đạo KBNN tinh rất nể FPT vì chưa có buổi tập huấn nội bộ nào mà học viên hăng say đến thế. Hôm sau tôi xuống huyện, sau khi cài đặt chương trình, chuyển đổi số liệu và chấm báo cáo. Tôi xoè biên bản ra để ký nghiệm thu thì được chị kế toán trưởng phán cho một câu xanh rờn: Em đã đào tạo đâu mà chị nghiệm thu. Tôi tròn mắt: Hôm qua bạn em đào tạo tập trung trên tỉnh rồi còn gì? Chị cười tươi bảo: Em thông cảm, hôm qua bạn chị có nghe thấy gì đâu, thầy FPT đẹp trai quá, cả buổi bạn chị chỉ ngắm thầy thôi, không học được tí gì cả! Thế có chết tôi không. Các chị còn doạ, hôm nào chị phải yêu cầu đào tạo lại để chị ngắm thầy FPT thêm lần nữa, hôm đó chị nhìn chưa rõ. Sau đó, tôi về trước để cùng anh Hoàng Béo triển khai KBNN Phú Yên, không biết anh có phải đào tạo lại không nữa. Chỉ biết rằng năm đó anh chiếm luôn giải người triển khai nhanh nhất do anh Hùng Cường đặt ra cho các đội triển khai KTKB-ORA. Sau khi làm xong Phú Yên, tôi trở ra Huế tiếp tục làm với anh KBNN tỉnh Thừa Thiên - Huế. Sau hai ngày vào Huế, anh gọi điện hết veo chiếc thẻ điện thoại ba trăm nghìn. Mặc dù rất tò mò nhưng tôi không thể nghe thấy anh nói gì với điện thoại vì giọng anh tinh cảm quá! Bình thường, anh là người làm việc rất nguyên tắc, không bao giờ la cà nhậu nhẹt vậy mà đột triển khai ở Huế, buổi tối anh thường rủ bọn tôi đi uống rượu. Tôi thì không muốn chút nào vì còn muốn đi ngắm con gái Huế, đi xem sông Hương về đêm. Nhưng trước lời mời quá nhiệt tình của anh, tôi không nỡ từ chối. Vậy là chúng tôi ra quán, anh thì ngồi uống rượu còn tôi thì ngồi nhìn mà không hiểu nguyên nhân. Mãi khi về đến công ty tôi mới biết lúc đó anh đang yêu chị Liên, bây giờ là vợ anh. Là một người làm việc hướng mục đích và rất có nguyên tắc, tôi học được ở anh khá nhiều điều. Tất cả các hợp đồng khó, dự án có khách hàng cũ chuỗi qua tay anh đều được nghiệm thu. Đó là một chuyên gia nghiệm thu của FIS5 mà anh Đức cũng phải công nhận. Năm 2001 anh cưới vợ, đến 2002 thì có con, anh làm luôn cái OCP để tặng nó, những mong sau này nó thành người có học vấn trong xã hội. Nhìn anh chở chị trên chiếc xe Dream mà anh mua từ những năm chín mươi, tôi thương cho cái xe của anh quá. Chợt nghĩ, nếu hình ảnh đó được đưa lên tivi để quảng cáo, chắc

là xe Dream Thái tăng giá gấp đôi. Anh chị thật là đẹp đôi, đúng như các cụ nói: Kẻ tám lạng người nửa cân!

Còn nhiều kẻ gài người béo trong công ty nữa mà tôi không thể kể ra đây, họ cũng thực sự là những con người rất ấn tượng. Những té-tơ mà bọn lập trình viên hồn bay phách lạc mỗi khi nhìn thấy, những ISO man làm đau đầu những quản trị sừng sỏ nhất FIS5. Đến em Hoa Dài, em Hạnh mít... tất cả đều ấn tượng với tôi. Uớc gì bây giờ tôi cũng được ngồi ở tầng 2 tòa nhà 56 Hoàng Diệu, bên cạnh Hải Béo, BìnhH, để thỉnh thoảng xin các anh điếu thuốc, nghe các anh kể chuyện cười... Thế có phải cuộc đời đẹp hơn không? Và tất nhiên tôi cũng có lý do riêng để ước mong được ngồi ở tầng 2 tòa nhà 56 Hoàng Diệu nữa.

NHỮNG NGƯỜI SỐNG QUANH TÔI

Trần Trọng Hùng
Công ty Hệ thống Thông tin FPT

Nếu một người không làm ở FIS chắc không hiểu anh làm nhiệm vụ gì. Chắc chắn lại thấy: “Anh ơi xem hộ em cái máy, không biết tại sao nó không vào mạng được”, “Anh ơi cái hoá đơn này được chừa?”, “Anh ơi sao em không in được”. Không hiểu anh làm nhân viên kế toán hay là admin. Hết ở đâu có chuyện là có anh, vui có, buồn có, chuyện to như bổ nhiệm lãnh đạo bộ phận, bảo vệ kế hoạch kinh doanh có mặt anh, chuyện nhỏ như chuẩn bị máy chiếu cho phòng họp, mua sắm văn phòng phẩm cũng thấy anh tham gia. Nhưng không ai biết rằng anh là người lãnh đạo to nhất nhì công ty. Nhớ hồi mới vào làm công ty được phát một quyển FIS guide ở phần tham khảo có mục hướng dẫn đủ thứ như: muôn trình bày văn bản đẹp - gặp anh Bảo, muôn thi tăng lương - gặp chị Thu Hà, nhưng có một phần ngò ngô là nếu ai muốn tâm sự hay giải tỏa bức xúc thì gặp anh. Không biết các bạn đã đọc phần này chưa nhưng tôi thì cứ thắc mắc không biết có bao nhiêu cô xinh đẹp đã gặp anh để được anh an ủi, vỗ về rồi. Mọi người có tâm sự hay thắc mắc cứ gặp anh thì sẽ được giải đáp hoặc hướng dẫn cách giải quyết, không biết khi anh bức xúc thì anh gặp ai nhỉ?. Quả thật trong công ty từ việc lớn đến việc bé anh đều nhúng tay vào, có anh công việc chạy băng băng, còn như anh bảo thì nó chạy “như ngựa nòng” cơ. Tiếp xúc với anh bạn cảm thấy gần gũi như một người đồng nghiệp hơn là một lãnh đạo cấp cao, anh “sẵn sàng lắng nghe, sẵn sàng thấu hiểu” tất cả. Có những người sép như anh thật tốt biết bao. Anh là hình ảnh của một mẫu người vì công việc, một con ong chăm chỉ “vừa làm vừa nghỉ”, nghỉ ở đây là những lúc anh đang “hướng dẫn công việc” cho mấy cô thư ký xinh đẹp. Sáng sớm đến đã thấy anh có mặt ở đây, có hôm vì bận công việc ở đến 9h tối vẫn thấy anh đang cặm cụi với công việc. Gần bên anh tôi học được nhiều thứ: hết mình vì công việc, vui vẻ

với mọi người. Nếu muốn gặp anh, không thấy anh ở trong phòng thì cứ chờ nào túm năm tụm ba ôn ào như chợ vỡ là có anh ở đó, nếu không có bạn chỉ cần xem mấy em xinh xinh ở đâu là có anh ở đấy thôi. Thật đấy.

Em làm ở Nhóm thầu, công việc của em đúng là “làm dâu trăm họ”, công việc của em thầm lặng nhưng tất cả mọi chiến công đều có em góp mặt, đứng đầu sau tất cả các cuộc thắng thầu, em như hậu phuơng vững chắc để tiền tuyến nổ những phát súng chiến công mang lại cho FIS danh hiệu đơn vị kinh doanh xuất sắc nhất Công ty. Xuất thân từ đất Cảng nên mọi người hay trêu em là đàn em của Dung Hà, do chạy án lên dạt vào FPT lánh nạn. Em chỉ cười hiền, đôi mắt như biết nói. Có lẽ em quen với công việc chăm sóc mọi người rồi. Công việc của các trung tâm khi bận khi rỗi nhưng việc của bọn em lại là tập hợp tất cả bận rộn các trung tâm lại nên lúc nào cũng thấy em tất bật, hết gói thầu này đến gói thầu khác, chuẩn bị thầu, in rồi sửa, rồi sửa lại in, đóng thầu. Có những gói thầu do gấp rút em phải ở lại đến 12h đêm mới về. Nghĩ cũng thấy tội cho em, thân gái dặm trường đêm hôm, bao hiểm nguy đinh dập, không biết cậu bạn trai em có thông cảm cho không, còn sau này lập gia đình nữa chứ. Công việc “lụt” là thế, do đặc thù công việc nên theo yêu cầu của các trung tâm hay phải thay đổi, mặc dù đã chuẩn bị xong, đóng thầu rồi nhưng vì yêu cầu sửa nhỏ lại phải tháo ra làm lại, thay đổi cả máy đóng hồ sơ nhưng thấy em vẫn nhẫn lại tháo ra tý mẩn làm lại, không bao giờ thấy em cáu vặt hay nổi nóng, lúc nào cũng thấy em cười mặc dù công việc chịu áp lực cao rất dễ gây stress như thế. Nhiều lúc bức mình nhưng nhìn thấy em cười tôi cũng thấy nguôi ngoai phán nào. Cám ơn em, cho anh hiểu chân lý: hãy mỉm cười với mọi người và mọi người sẽ mỉm cười lại với bạn. Sau mỗi đợt thầu, các trung tâm thông báo trúng thầu thấy em vui lắm, đôi mắt long lanh, ríu rít, líu lo như chim, nếu thông báo trượt thầu thấy em thở dài không nói, không biết em buồn vì tiếc công chuẩn bị thầu hay là em lo cho doanh thu của trung tâm nữa. Các anh cán bộ các trung tâm được phân công làm thầu thì nhớ để tính một chút để nhờ em tôi.

Ngày đầu tiên tôi gặp chị, ấn tượng đế lại là chị trông trẻ hơn so với cái tuổi Dần. Không hiểu sao khi đi làm tôi có ác cảm với các sép là con gái không phải vì trước đây tôi bị sép trước trù ẻo gì đâu mà chẳng qua đây là những định kiến đã có sẵn trong đầu tôi hay qua các câu truyện bạn bè tôi đi làm kể lại, thế thôi. Nhưng khi tiếp xúc và làm việc với chị quan điểm này của tôi bắt đầu thay đổi dần. Một mình chị quản xuyến tất cả các công việc hỗ trợ cho toàn công ty, không những thế chị còn là một bí thư đoàn xuất sắc của công ty. Tất cả các phong trào hay chương trình văn nghệ đều do chị chủ trì. Không hiểu chị có “ngón nghề” gì không mà trong bất kỳ cuộc thi nào của công ty chúng tôi bao giờ cũng được coi là đội thủ nặng ký nhất. Một đặc điểm của chị cũng như của nhiều người FPT khác mà tôi phát hiện ra là khả năng nói song ngữ, ví dụ như “Em send cho các trưởng bộ phận, đề nghị họ check và feedback sau đó mình mới confirm”. Nghe dàn cũng quen và nhiễm luôn cách nói này. Tôi nhớ hồi công ty sửa lại văn phòng, mọi thứ đều bê b potrà, hình ảnh chị nhặt về chiếc ngăn bàn cho nhân viên, tìm chiếc điện thoại còn thiếu là hình ảnh gây ấn tượng mạnh với tôi. Hồi đó chúng tôi là những nhân viên mới vào đang ở thời kỳ thử việc chưa đóng góp được nhiều cho nên theo quy định của công ty là không được hưởng chế độ đi nghỉ mát nhưng nhờ có tài ngoại giao của chị mà chúng tôi được hưởng những ngày tuyệt vời trên đất Hội An. Chị đã dạy tôi rằng: cái tài của một manager là biết dùng người đúng việc và khuyến khích họ phát huy sở trường của mình, biết quan tâm và tranh đấu cho quyền lợi của nhân viên. Mặc dù không biết sau này tôi có được làm manager để phát huy bài học này hay không nữa.

Khi mọi người sép hò sơ, giây tờ lại để kết thúc một ngày làm việc như mọi ngày có ai đã từng bao giờ đặt một dấu hỏi xem tất cả các giấy tờ vất lung tung, vỏ kẹo, túi bóng đựng đồ ăn dưới đất đó biến đi đâu ngày mai. Khi ta bắt đầu một ngày mới mọi thứ đã trở lên gọn gàng, sàn nhà đã sạch bóng, nhà vệ sinh đã có một chiếc khăn tay mới, bình nước hết đã được thay như có một cô Tấm xuất hiện từ quả thị sau đó vội vàng dọn dẹp và chuẩn bị đâu đầy rồi lại biến mất như trong chuyện cổ tích vậy. Tất cả mọi thứ như chào gọi một ngày

làm việc khí thế, hăng say của trung tâm. Chị đến sớm hơn tất cả mọi người nên ít người gặp được chị, ít ai nhớ mặt, biết tên chị nhưng những gì chị mang lại thì ai cũng biết. Tôi thầm nghĩ nếu Công ty không có mình một ngày chắc cũng chả ảnh hưởng gì nhưng không hiểu thiếu các chị một ngày công ty sẽ ra sao nhỉ. Nhờ có chị mà tôi biết trân trọng công việc của mình hơn, công việc nào cũng là cao quý, mình làm bằng sức lao động của chính mình và nhận lại những gì mình bỏ ra. Cảm ơn chị những cô Tâm của FPT.

Có một câu danh ngôn nói rằng có hai người cùng đi trên một con đường thì kiểu gì ta cũng học được ở người bên cạnh cái gì đó. Ở FPT, tôi không chỉ đi trên con đường có hai người mà là rất nhiều con người kiệt xuất đã và đang đi trên con đường mà lịch sử 15 năm tồn tại và phát triển đã chứng minh sự đúng đắn của nó, có nhiều thứ để tôi học và phát huy lầm chứ.

Có bao giờ trong giờ làm việc bận rộn bạn ngắm những người đồng nghiệp xung quanh chưa, những đồng nghiệp mà thời gian ta tiếp xúc cũng tương đương như những người thân nhất (nếu bạn làm việc 10 tiếng một ngày), chỉ cần chú ý một chút thôi ta cũng thấy được nhiều thứ để học hỏi, san sẻ: những thành công và thất bại, nỗi buồn và niềm vui...để mình ngày một trưởng thành hơn. Hãy mỉm cười và sống chan hòa với những người quanh ta.

NHÌN NHỮNG NGƯỜI RA ĐI

Thé Nghĩa
Báo Điện tử VnExpress

*Người đi một nửa hồn tôi chết
Một nửa hồn, tôi... sửa lại xài*

Một năm làm việc trong VnExpress, tôi đã chứng kiến nhiều nhân tài (ít hay nhiều) dứt khoát là đều có tài, nếu không thì đừng hòng vào được đây) dứt áo ra đi. Cuộc chia tay nào cũng để lại trong tôi một nỗi niềm bàng bạc và không ít nhớ nhung.

Khi tôi vào VnExpress được chừng 3 tháng thì thư ký Đoan Trang đi. Tôi sẽ mãi nhớ em, một người đồng sự mẫn cán. Hồi mới chân ướt chân ráo về với FPT, có lần tôi xung phong đi phỏng vấn một anh chàng Mèo nhân dịp kỷ niệm một năm sự kiện 11/9. Ngồi nghe anh ta nói thì sao mà hay thế nhung đến lúc về gõ lại thì tôi tự nỗi giận với chính mình: bản ghi chép rời rạc như cơm rang để ngoài hong gió. Sau đó, dù đã sửa rất kỹ, bài viết của tôi vẫn bị thu ký back lại mấy lần làm tôi đâm chán, định quẳng nó vào sọt rác cho xong. Thế rồi, tôi thấy hết giờ làm việc, em Đoan Trang kỳ cách cặm cụi ngồi lại chỉnh sửa dung nhan cho nó. Về lĩnh vực thêm mắm thêm muối này thì tôi xin bái phục em. Hôm online, bài viết được đưa lên hẳn Tin nổi bật và khá nhiều chú vào xem. Đến đây thì lại có một chi tiết tức cười phát sinh. Vì chăm chú face-lift quá mà em thêm vào, rằng anh chàng Aeron đó học ở Khoa Tiếng Việt, Đại học Bách Khoa. Hi hi... quả là một tai nạn nghề nghiệp đáng nhớ.

Đoan Trang không đi một mình. Em còn kéo theo cả Tuấn Anh, cây viết chủ lực của ban Khoa học có bút danh Minh Hy. Nhân vật này, nếu chiết tự ra mà xét thì Hy có nghĩa là hiếm, còn Minh túc là sáng suốt, ghép lại thành “sáng suốt một cách hiếm có”. Tôi e rằng

bút danh này đã vận vào số phận của anh, khiến anh có những quyết định sáng suốt một cách hiềm có.

Tôi nhớ lần đầu nói chuyện với Minh Hy trong một bữa nhậu ở nhà Đoan Trang. Vui miệng, tôi ôn lại những kỷ niệm ngày xưa, khi còn đi học và... làm thơ. Đọc cho anh vài câu thơ con cốc từng đoạt giải thời... đó, tôi kết luận rằng chỉ có những kẻ... hâm hấp mới thích làm thơ và bây giờ tôi đã hết... hấp rồi vì:

*Ba năm làm được hai câu
Đọc lên chỉ thấy con trâu gật gù
Tri âm có mắt như mù
Nghe thơ sao giống gà rù chéttoi”.*

Anh thở dài và bảo, tôi thật may mắn vì đã nhận ra điều đó. Sau này, tôi mới hiểu ẩn ý của anh. Thì ra anh là người của làng văn nghệ sĩ, dòng máu trong cơ thể anh thấm đẫm thi ca và văn chương nên dẫu biết sự nghiệp ấy là bạc bẽo, anh vẫn đeo đẳng. Thế nên, sau khi sang làm cho công ty mới của em Trang một thời gian, anh quyết định “rũ bỏ hồng trần”, gạt chuyện làm ăn sang một bên để chuyên tâm vào sáng tác. Biết chuyện này, tôi thực sự lấy làm tiếc vì một nhân tài du học 10 năm bên trời Tây như anh mà không phát huy được những gì học hỏi, đúc kết từ nơi xứ người vào những lợi ích cho quốc kế dân sinh. Nhưng biết đâu, mở mang dân trí, nâng tầm thị hiếu của công chúng cũng là một sự nghiệp hiển hách phi thường thì sao? Minh Hy, ngôi sao sáng hiềm thấy, tôi chúc anh thành công!

Người thứ ba ra đi là chị Thủy, leader của trang Sức khỏe. Chị quả là xứng danh anh hùng với vị trí này. Đọc những bài chị viết giải thích “chuyện khó nói”, tôi thấy phê hết biêt. Đã thế, trình độ ngoại ngữ của chị thật hết sảy: Anh, Pháp như nhau, Nga xúc xích (xin hiểu là xuất sắc).

Chị Thủy rời VnExpress vì lý do sức khỏe. Thị lực của chị chỉ còn xấp xỉ 1/10. Có lẽ vì vậy mà chị nhìn nhận hơi bị sai về tôi. Khi tự giới thiệu trước cộng đồng VnExpress, tôi vui móm nói rằng thỉnh thoảng mình cũng có bạn gái. Thế là chị bèn nhận xét rằng tôi là một chú sát gái có cái mỏ dẻo quẹo như kẹo kéo. Thực tế đã trả lời là chị

hở nhầm một tí. Sau một năm đắm chìm trong vườn hoa muôn sắc của FOX, tôi chưa hái được bông nào cả (phí toi cả tuổi xuân).

Người tiếp theo lên đường là phóng viên ảnh Xuân Thu. Về mặt cá nhân, tôi không mấy thân mật với anh vì quả tình là tính anh hơi khó gần và không mấy helpful (với phái mạnh). Sau này tôi mới vỡ lẽ ra rằng cái sự helplessness của anh cũng là một phong cách sống và sống khỏe.

Với những hảo thủ đồ họa và nhiếp ảnh thì trình độ của anh mới ở vào bậc khá, nhưng trong con mắt các thần dân VnExpress phần lớn vào FPT mới được sờ máy tính thì những thủ thuật của anh quả là siêu phàm. Bí quyết để anh nâng mình tới bậc siêu phàm đó là... không truyền bí kíp nghề nghiệp cho ai cả (hay là không ai chịu học hỏi nỗi?). Bởi vậy, khi anh ra đi và chưa có phóng viên ảnh thay thế, tin ảnh cây nhà lá vườn của VnExpress trở nên xanh lè như trong phim kinh dị Mỹ.

Bù lại cho chút lập dị đó, Xuân Thu quả là một phóng viên xông xáo và chịu cày. Hôm 30 tết con ngựa, khi ở lại trực tòa soạn, anh đã dũng cảm xông ra cổng chụp ảnh bọn ngựa chứng đang trổ tài đua ngựa sát trên đường Trần Hưng Đạo. Nghe đâu, khi bị lũ ngựa chứng phát hiện, anh chỉ kịp thoát thân trong đường tơ kẽ tóc.

Nghe nói sau khi đi khỏi VnExpress, Xuân Thu mở một hiệu ảnh riêng. Tôi tin rằng với khả năng giàu bí quyết và lòng chịu thương chịu khó, anh cũng sẽ thành công trên con đường mới mà cũ của mình.

Người ra đi gần đây nhất là Minh Long, phóng viên ban Vi tính. Tôi khá thân với Long vì chúng tôi xấp xỉ tuổi nhau, tương đồng về sở thích và đặc biệt là cả hai thằng đều khoái sáng tạo. Còn một bí mật nhỏ nữa về cái chuyện tôi quý Long là vì nó hay tranh... trả tiền khi đi ăn chơi. Mà nói túm lại, ngót nghét 100% nhân loại khoái tiêu tiền... của người khác, chỉ có điều họ không dám nói ra thôi. Bởi vậy, những người như nó rất hiềm, mà hiềm tức là phải quý.

Nay Long sang Tân Hoa Xã làm thư ký báo chí. Nghe đâu lương được gần gấp 3 bên VnExpress, thế mà chả hiểu sao suốt ngày cu cậu kêu chán. Thỉnh thoảng gọi điện cho tôi, anh chàng than vãn ít việc quá nên nhàn cư vi bất thiện, suốt ngày ngồi viết bậy và vẽ bậy. Chắc chắn là, trong số những cái viết bậy ấy có cả vài tác phẩm dự thi Sứ ký kỳ này. Ước gì tác phẩm của nó đoạt giải nhỉ? Tôi sẽ bắt nó bỏ thêm chừng ấy nữa ra ăn khao cho bõ công viết những dòng tốt đẹp này về nó.

Kể từ ngày vào FPT, tôi chưa bao giờ có ý định ra đi, dù đã nhiều lần bị gạ gẫm với những cái bánh vẽ rất ngon lành. Thế nhưng, khi ngồi viết tác phẩm Sứ ký này, tôi chợt chợt hối hận, một ngày nào đó và vì một lý do nào đó tôi buộc lòng phải lìa bỏ chốn này ra đi, liệu có ai nhớ về tôi như tôi đang nhớ những bậc kỳ nhân kia không?

KỶ NIỆM YALY

Trần Thanh Trọng Nhân
Công ty Hệ thống Thông tin FPT-HCM

Nhà máy thủy điện Yaly thật sự là một công trình vĩ đại mang tầm vóc quốc gia. Ngày Yaly bắt đầu đi vào hoạt động dù mới chỉ là không tải nhưng thật sự đã mang đến cho chúng ta niềm vui sướng và tự hào. Nhưng sự đời có bao giờ hoàn hảo như chúng ta thường mơ ước, đã có một nhóm nhỏ những con người luôn có ác cảm với Yaly: nửa đêm đang ngon giấc bỗng bật dậy mà mồ hôi đầm đìa, tinh thần bấn loạn, họ bị ác mộng chัง? Không phải đâu! Họ mơ thấy Yaly áy mà. Nhớ thời xưa, sĩ tử đi thi mà phạm húy thì chัง những bị trượt cù chuối mà lăm lúc còn xoi phai hèo của quan phủ; còn trong cái nhóm nhỏ phức tạp ấy: “Ai mà nhắc đến cái tên Yaly dù vô tình hay cố ý đều bị phạt 100.000 đ”, sép của nhóm tuyên bố xanh ròn như vậy. Chắc các bạn cũng đang thắc mắc không biết ai mà mang tư tưởng tiêu cực đến thế? Ôi giờ chัง phải ai xa lạ đâu - bọn cửa hàng 41 đây.

Để hiểu rõ đầu đuôi gốc ngọn chuyện này, chúng ta phải quay ngược lại thời gian cách đây ba năm. Đầu năm 2000, cửa hàng 41 chỉ mới thành lập, cơ sở vật chất thiếu thốn, mới có lèo tèo vài ba khách hàng lẻ. Vì vậy, khi tiếp xúc với đại diện Yaly nhằm nắm bắt nhu cầu của họ thì chúng tôi thật sự bị sốc khi con số lên đến gần 60.000 đôla. Đây là một con số kinh khủng vì lúc đó chúng tôi chỉ toàn bán cho khách lẻ với doanh số chỉ vài ngàn đô. Thế là trong khoảng thời gian ba tháng liền sau đó, cả bọn chúng tôi đều dốc toàn bộ sức lực và tâm tư vào dự án này, quyết dành cho bằng được hợp đồng mới nghe: nào là vượt hơn 500 cây số để khảo sát mạng, nào là cuộc chiến khôn khoan nhượng và đầy thủ đoạn với Hồng Cơ, nào là suốt cả tuần túc trực tại cửa hàng đến nửa đêm để săn tin từ key-person, nào là nỗi thất vọng ê chè khi nghe tin rót thầu lúc nửa đêm, nhưng sáng hôm sau lại nhận được fax trúng thầu của bọn nó (bọn này quả thối thật, trước khi cho mình sướng thì bọn nó hành hạ mình trước,

nhưng cũng hay hay, ít ra cho mình hiểu được chân giá trị của chiến thắng).

Hai con người khổ sở nhất vì dự án này có lẽ là Toàn Pi-Xi và Trình Lờ-Đờ. Cả hai sau khi từ Yaly về thì không ai bảo ai đều một mực cam đoan với mọi người rằng mình không hề uống nước tại đó dù chỉ một giọt, hoá ra có một trại phong hiền hoà tĩnh mịch toạ lạc ở đầu nguồn nước. Người đầu tiên chúng tôi muốn đề cập đến là ToànPC. Với kinh nghiệm trận mạc dày dạn, anh được hân hạnh lãnh ân tiên phong đi triển khai hợp đồng. Mới đến buổi thứ ba anh đã gào lên với Phát đại ca: “Mày mau phái lên vài thằng phụ tao đi, ở đây thêm vài bữa chắc tao chết vì buồn quá!”. Anh nói quả không sai, từ TP Pleiku, phải đi sâu vào hơn 40 cây số mới đến được Yaly, cảnh vật nơi đây thật hữu tình với sông hồ mênh mông xen lẫn núi non hùng vĩ - thật quá thơ mộng hữu tình với những cặp uyên ương. Thật ác thay lúc đó vây quanh anh chỉ toàn là những đồng chí thợ mạng khô khan tình cảm, suốt ngày chỉ biết đục đẽo-kéo dây-bấm đầu, chả trách anh tức cảnh sinh tình, cảm thấy cô đơn lạc lõng giữa núi rừng hiểm trở mà người yêu thì cách xa hơn 500 cây số. Nhưng tôi thật sự khâm phục anh về tấm lòng kiên trinh son sắt, theo lời kể của Thắng “con” tài xé thì trong hoàn cảnh dễ sa ngã đó, dù bị một nàng lao công vô cùng xinh xẻo tấn công quết liệt với lời hứa sẽ không truy cứu trách nhiệm hình sự-dân sự lần trót buộc hôn nhân, nhưng khâm phục thay, lòng anh vẫn vững như kiềng ba chân, quyết tâm giữ trong sạch thân mình cho người yêu đã hứa hôn tại Sài Gòn.

Rồi đến một buổi chiều mưa buồn, sau khi hoàn thành mọi công việc, anh quyết dứt áo ra đi với lời thề một đi không trở lại. Với lời thề đầy dụng ý đó, mình nghĩ rằng anh quá tự tin vào tay nghề mình nên chắc chắn sẽ chẳng bao giờ máy móc bị trực trặc nào nghiêm trọng. Nhưng còn các anh kỹ thuật FCO thì nghĩ khác, các anh cho rằng ToànPC chắc đã thất thân nơi chiến địa địch, nay đành bỏ của chạy lấy người trước khi chưa xảy ra sự thiệt hại nghiêm trọng về thể xác lẫn tinh thần (có lẽ làm việc chung khá lâu nên anh em đã quá hiểu nhau), nhưng bỏ ngoài tai những lời đàm tiếu đó (dù nghe hơi có lý) tôi vẫn kiên quyết giữ vững lập trường ban đầu.

Người còn lại phải chịu cực khổ kém chính là đồng chí Yaly Project Manager Trình Lờ Đờ. Chỉ còn mười ngày nữa là tổ chức đám cưới, nhưng bọn Yaly ác nghiệt lại ra tối hậu thư cho FPT: “Một là ông Trình phải lên Yaly lập tức còn không thì dẹp hết, không thanh toán thanh tiếc gì sác”. Thế là anh đành gạt lệ bước lên xe... đò (chứ không phải xe hoa) nhưng vẫn không quên gửi gắm lại cho cô vợ sắp cưới xinh như mộng một lời hứa ngàn vàng: “Chỉ ngày mai là anh về à, nhớ chờ anh về cưới chứ đừng cưới người khác nha em!” Trước tác phong và thái độ làm việc quên mình của anh, tôi cũng cầu mong tình yêu hãy chấp cho anh đôi cánh thiêt bự thiêt khỏe để anh có thể vượt quãng đường hơn 1000 cây trong vòng một ngày. Và trời quả không phụ người hiền, anh đã về kịp lúc và được thưởng ngay một cô vợ thật xinh mà ai cũng phải ghen tị. Mọi sự tưởng đã tốt đẹp thuận lợi nhưng đến ngày thứ sáu của tuần trăng mật thì anh nhận được tin sét đánh từ em Trang ISO: “Bạn Yaly bảo trong vòng 24 tiếng anh phải có mặt tại đó còn không anh phải gánh chịu mọi hậu quả sau này”. Đúng là bạn Yaly này xấu xa thật, lúc bình thường thì im hơi lặng tiếng, chỉ chực chờ đến những thời điểm gây cấn lại lật gào lên tim anh. Lúc ấy dù sức đã gần tàn lực gần kiệt (trăng mật mà) nhưng với tinh thần không ngại hi sinh anh quyết “nỗ lực làm khách hàng hài lòng trên cơ sở hiểu biết sâu sắc và đáp ứng một cách tốt nhất nhu cầu của họ với lòng tận tuy và năng lực không ngừng được nâng cao”. Nói là làm, đang hạnh phúc mê mơi tại quê nội Quy Nhơn, dắt theo bà xã anh đến gấp ngay khách hàng để chứng tỏ cho chúng biết thế nào là tinh thần hết lòng vì công việc, sẵn sàng hi sinh vì FPT. Cũng như anh ToànPC, bước ra khỏi cổng nhà máy với bản nghiệm thu-thanh lý hợp đồng (đã ký tên đóng dấu rồi) trên tay, anh lâm bầm: “Bạn cục gạch chúng mà sau này dù có năn nỉ ông bán 100 bộ cũng đừng hòng nhé, ông cách chúng mà đến già”. Xong việc lúc 5 giờ chiều, đáng lẽ nên nán lại một đêm dưỡng sức nhưng chúng tôi đều muốn về Sài Gòn ngay lập tức, thà nghe tiếng leo néo cắn nhăn suốt ngày của em Trang ISO còn hơn phải ở lại cái nhà máy cục gạch này, mặc dù bọn Yaly khẩn khoản mời lại nghỉ ngơi và thưởng thức đặc sản Tây Nguyên (bác Trình bình thường chắc OK

liền nhưng nay đang hạnh phúc bên bà xã mới cưới nên đâu dám tòm tem).

Nhưng mọi chuyện đâu có dễ dàng như vậy. Đang trườn dài trong xe và lim dim tận hưởng cái lạnh của núi rừng Tây Nguyên, Thắng “con” lôi chúng tôi trở về thực tại với một câu nói phũ phàng: “Xe chúng ta gặp trực trặc nho nhỏ, bình ắc-quy không chịu nạp điện nữa nên cỡ 5 phút sau đèn xe sẽ không còn. Nhưng các anh yên tâm đi, xe em có tới hai cái đèn pin lận.” Cái trực trặc mà hắn gọi là nho nhỏ đó làm chúng tôi toát mồ hôi đầm đìa dù nhiệt độ bên ngoài chỉ khoảng 20 độ, cái cục buôn ngủ lúc này của tôi nay chạy đâu mất dù đang là 12 giờ đêm. Với vai trò mới bắt đắc dĩ - cầm đèn pin soi đường cho Thắng “con” chạy. Đang ì ạch từng bước trên xa lộ thì bỗng nghe tiếng tu huýt lạnh lanh cât lênh của máy bắc công an công lộ. Bị thổi còi, nhưng chúng tôi mừng nhiều hơn lo bị phạt. Máy bắc công an sau một hồi nghe chúng tôi kể khổ nên cũng bỏ qua sau khi không quên soi đèn pin khắp mọi ngóc ngách trong xe để yên tâm chúng tôi không phải dân buôn lậu. Được thả lán tới luôn, bọn tôi nhờ máy bắc dẫn đường cho xe chúng tôi về trụ sở ngủ nhờ một đêm thì bị mắng cho một trận, nào là không phạt bọn mày là may rồi còn đòi hỏi lung tung, nào là ai biết tụi bây bị hư đèn giữa đường thật sự hay bọn mày xe không đèn mà cố tình chạy, nào là dừng cản đầu cản đuôi ảnh hưởng bọn ông kiểm ăn. Thế là máy bắc công an lên xe vọt mắt, có lẽ kiểm đoạn đường khác tránh bọn kỳ đà chúng tôi. Tức quá, tôi lầm bầm: “Khôn hồn thì đừng mua máy FPT, mai mốt bị hư thì đừng hòng năn nỉ nhé, bọn ông đέch bảo hành luôn”. Nghe câu nói phản động của tôi, sếp Trình lờ đờ cự cho một chập nhưng sau đó có vẻ thông cảm cho sự bức tức của tôi nên sép đá lông nheo: “Mày khờ quá, cứ lên, cứ bảo hành ngon lành nhưng trước khi về nhớ thả vài con virus ăn hết dữ liệu bọn nó cho anh. Phần mềm có vấn đề hoặc bị virus thì đâu phải trách nhiệm của máy ông FPT đâu, khách hàng ráng chịu. Khi đó không biết ai phải năn nỉ cạy cục ai để cứu đồng dữ liệu đó à nha”. Thế là cả xe chúng tôi cười vang lên, vừa vượt được cơn giận vừa vực dậy tinh thần để tiếp tục ì ạch máy trăm cây số tăm tối tiếp theo. Đang hân hoan với ý kiến cực kỳ cục đó, Thắng

“con” lại bồi thêm cho chúng tôi một phát nữa: “Xe hết bình nên không đè được đâu, mấy anh em mình phải đẩy mới nổ máy được”. Đúng là trời luôn phụ người gian. Thắng “con” vừa hạ thắng tay, tôi & anh Trình cùng đẩy nhưng máy không chịu nổ, Thắng phải xuống cùng đẩy phụ. Khi đẩy lên đến đầu dốc thì máy nổ nhưng lúc đó chúng tôi đã kiệt sức không còn giữ được nữa, xe mang theo vợ anh Trình bên trong bắt đầu tuột dốc trong sự bất lực lẫn hoảng sợ của chúng tôi. Cá ba chúng tôi đành phải quỳ gối xuống dùng hết sức tàn còn lại mới hầm được chiếc xe sau khi bị nó lôi ngược một đoạn, quần thì rách, gối thì tươm máu. Đau thì thật là đau nhưng ai cũng mừng vì không dám nghĩ hậu quả sẽ như thế nào khi xe tuột dốc và bị lật mang theo cả bốn chúng tôi. Chiếc xe cà khổ của chúng tôi ráng lết thêm vài cây số nữa đành phải dừng lại vì đèn nhỏ hết pin. May mắn thay, cách đó không xa là trạm dừng chân, cũng là nơi trốn công an của mấy chú xe tải buôn lậu đường dài. Mấy chú xe tải đó coi bộ lại rất nghĩa hiệp, giúp chúng tôi sạc lại ắc quy và chỉ cho biết đoạn đường nào có thể dừng lại ngủ qua đêm. Chúng tôi cũng rất biết chơi, chỉ lại cho mấy chú biết công an hồi nãy đang phục kích ở đoạn đường nào. Một lát nữa các xe tải rời cũng lần lượt ra đi, chỉ còn lại một mình chúng tôi trơ trọi giữa rừng núi hoang vu bạt ngàn. Lết được một hồi nữa thì xe lại mất đèn, chúng tôi đành phải lui về vào hàng hiên của căn nhà ven lộ, chủ nhà khá tốt bụng (đi ngủ mà quên tắt đèn hàng hiên) làm chúng tôi có một chỗ qua đêm có vẻ hơi an toàn. Một giấc ngủ chập chờn và khó nhọc kéo đến với chúng tôi, lúc đó Fulro hay cướp ào tới thì chỉ có nước ...a di đà Phật thôi. Bình minh rồi cũng ló dạng, bao sóng gió rồi cũng qua đi, cuối cùng xe cũng phải đồ vào nơi quen thuộc của nó – 41 Sương Nguyệt Ánh - một nơi mà hơn bao giờ hết mang lại cảm giác an toàn và thân quen cho chúng tôi. Lúc này chúng tôi mới cảm thấy FPT của chúng ta thân thương và ám áp biết mấy, dù chỉ cách xa mới đôi ba ngày. Sáng hôm đó, anh em kỹ thuật rất ngạc nhiên khi thấy bàn thờ cửa hàng nghi ngút khói nhang kèm mâm đồ cúng thịnh soạn, dù hôm đó chẳng phải mùng một hay ngày rằm.

Ngày nay, vẫn ngồi đây với thân hình còn tương đối lành lặn, chúng tôi thỉnh thoảng vẫn gọi nhắc về những kỷ niệm sâu sắc cũng như những tình cảm vui buồn lẫn lộn của một thời Yaly. Những bài học kinh nghiệm rút ra từ dự án đó, chúng tôi vững tin rằng Yaly sẽ là một động lực thôi thúc chúng tôi cố gắng mang về cho mái nhà chung của chúng ta những dự án tầm cỡ hơn nữa.

TẠM BIỆT CHÚ LA GIÀ THÂN THIẾT

Trần Đăng Bích
Văn phòng Công ty

Thé là chú La già thân thiết nhất của tôi sắp đi xa rồi, xa khôi nơi chú đã từng sống và làm việc tại FPT. Chú đã đưa đón lãnh đạo, nhân viên công ty ta suốt một thời gian dài liên tục, với một chặng đường đi trên 400.000 km. Chú thực sự là người bạn, người đồng hành của Ban Tổng Giám đốc, các cán bộ nhân viên nói chung và của tôi nói riêng.

Tôi còn nhớ, cách đây đúng mươi năm, tôi đã được vinh dự đi nhận chú về Công ty. Lúc đó chú là niềm ước mơ của nhiều người có địa vị ở Hà Nội. Thời điểm đó, để mua được chú phải bỏ ra một số tiền không nhỏ. Vậy nên khi chú chạy ra ngoài đường phố, rất nhiều người phải dõi mắt nhìn theo và thầm ao ước có được chú. Tôi cũng vậy, khi nhận chú về, tôi hân diện và tự hào lắm. Hàng ngày, hàng giờ tôi tự chăm sóc, bảo quản, giữ gìn chú luôn sạch đẹp đúng theo quy trình định kỳ. Chú đã hoạt động liên tục không mệt mỏi suốt mươi năm qua. Với chiều dài và quãng đường chú đã đi có thể thấu chú là người đồng hành và cống hiến không nhỏ vào sự tồn tại phát triển của công ty đến ngày nay.

Mấy năm gần đây, do tuổi già sức yếu, cùng với sự phát triển lớn mạnh không ngừng của công ty, chú đã hoạt động quá sức. Song chú vẫn cố gắng đồng hành cùng cán bộ công nhân viên, phục vụ các công việc giao dịch chung của công ty. Tất cả các việc lớn nhỏ chú đều hoàn thành và không để xảy ra sự cố nào. Chú luôn chiếm được uy tín của tất cả chúng ta. Lãnh đạo công ty coi chú là biểu tượng của sự may mắn và thành đạt.

Ngày mai đây, chú sẽ thuộc quyền sở hữu của người khác. Tôi tin rằng, ngoài Ban lãnh đạo Công ty và tôi ra còn có rất nhiều người luyến tiếc chú. Chắc chắn trong sâu thẳm ký ức, những người đã từng được đồng hành cùng chú sẽ mãi mãi nhớ tới chú và coi chú

là biểu tượng của sự phát đạt vĩnh cửu (*Người Trung Quốc coi số 8 là số Phát, số 9 là số Cửu*).

Tạm biệt chú La già thân thiết của tôi!

TÔI ĐÃ TRỞ THÀNH NGƯỜI FPT NHƯ THẾ NÀO?

Phạm Thị Tú
Trung tâm FSS

Bản thân tôi mỗi lần nghĩ lại cũng không thể ngờ rằng mình đã là người của FPT. Quả là cuộc đời mỗi con người có những bước ngoặt thật diệu kỳ, không ai có thể biết trước được mọi chuyện sẽ xảy ra đối với cuộc đời mình. Cứ mỗi lần ngồi lại cái giây phút ấy, tôi lại thấy mình đã quyết định thật sáng suốt...

Lại nhớ lại ngày đấy những ngày tháng đầu tiên của thế kỷ 21 cũng là năm cuối cùng thời sinh viên của tôi, qua bạn bè, qua thông tin đại chúng tôi đã nghe danh về FPT. Nhưng quả thật nghĩ mình mới sắp ra trường chưa có một chút kinh nghiệm gì, một công ty “oai hùng” như thế chẳng có chỗ cho những kẻ như mình. Thế là tôi “loại” FPT đầu tiên ra khỏi danh sách những công ty mình sẽ nộp hồ sơ dự tuyển. Tôi cũng kịp kiểm một chỗ làm cho mình trước khi ra trường, một công ty với quy mô nhỏ nhưng cũng đủ cho tôi cảm thấy tự hào vì mình đã tự kiểm được chỗ làm cho mình khi còn chưa ra trường và còn phù hợp với nghành học của mình. Sở dĩ tôi nói như vậy vì hồi tôi bắt đầu lựa chọn nghành học này bố mẹ tôi đã trách tôi rất nhiều. Thời điểm đó Công nghệ thông tin của Việt Nam dường như mới chỉ bắt đầu. Bố mẹ tôi lo cho tôi sau này ra trường không biết sẽ làm gì với nghành học này. Tại đây tôi đã bắt đầu những bước đi đầu tiên của mình bước vào đời, bắt đầu đem những điều đã học để áp dụng vào thực tế, nhưng cái mà mình cần để làm thì cũng khác xa với điều mình đã học rất nhiều. Tôi đã phải rất cố gắng để học hỏi và để tích luỹ kinh nghiệm cho mình. Khi đã có một chút kinh nghiệm trong tay thì tôi bắt đầu nghĩ khác đi. Lúc đó tôi nghĩ mình cần phải kiếm tiền, cần phải thử sức mình trong môi trường lớn hơn nhiều thử thách hơn, tôi nộp đơn vào một công ty vốn đầu tư nước ngoài. Sau một hồi thi tuyển, tôi đã được nhận vào làm, tại đây làm việc chỉ đúng 40h/tuần, hầu như không bao giờ phải làm quá giờ quy

định và thu nhập cũng khá là ổn. Trong quá trình làm việc ở đây, có một số chỗ cũng muôn nhận tôi nhưng tôi không nhận lời vì hai lý do: thứ nhất thu nhập không bằng chỗ hiện tại, thứ hai là giờ làm của họ nhiều hơn giờ làm hiện tại của công ty tôi (dù chỉ là hơn 4h một tuần). Tôi từng nghĩ vì đã có gia đình nên cần giành thời gian nhiều hơn cho gia đình.

Cũng thời gian này tôi có một cô bạn làm ở FSOFT (FPT) từ khi mới ra trường, mỗi lần muôn gặp cô ấy thật khó, 20h đến vẫn chưa đi làm về, ngày thứ bảy, chủ nhật đến cũng hầu như không gặp. Gặp được cô ấy tôi thường nói đùa: "Gặp được M cứ như gặp quan chức cấp cao ấy phải có lịch hẹn trước mới gặp được. Thê này thì còn thời gian đâu mà yêu đương và chồng con cháu." Cô ấy chỉ cười và không giải thích gì cả, tôi không thể hiểu vì sao mà cô ấy yêu công việc, yêu công ty đến thế, dường như đã đến công ty là chẳng muôn về nhà. Chính vì sự bận rộn của cô ấy, cộng với nghe một số người nói: "Vào FPT làm gì, làm thì nhiều lương thì thấp." nên tôi nghĩ dù có thế nào đi chăng nữa mình sẽ chẳng bao giờ nộp hồ sơ vào FPT.

Đúng thật là chẳng nói trước được điều gì, năm 2002 tình hình Công nghệ thông tin của Châu Âu rơi vào suy thoái, các công ty phải cắt giảm bớt các chi phí để có thể duy trì được sự tồn tại của công ty. Công ty tôi không nằm ngoài danh sách các công ty đó, có quyết định chính thức từ công ty mẹ gửi sang sẽ đóng cửa chi nhánh ở Việt Nam vào đầu năm 2003. Tôi tạm thời thất nghiệp, một anh bạn tôi biết vậy mách với tôi: "Anh có anh bạn ở FPT cho biết họ đang cần lập trình viên đây, em xem thế nào gửi hồ sơ vào đây". Dù biết là câu trả lời của mình là không nhưng vì phép lịch sự nên tôi đã hứa: "Để em xem đã". Đang đi làm, ở nhà nửa tháng thấy thật buồn, ngày dường như dài thêm ra, nhưng ông xã tôi đã "tìm" cho tôi một chỗ trong Trung tâm Công nghệ thông tin của một Bộ nên tôi không sốt ruột lắm, chỉ thấy ở nhà buồn nên đem chuyện đó ra kể với một chị bạn thân chị ấy khuyên tôi nên thử xem vì bây giờ cũng chẳng làm gì, giả sử được nhận làm thì khi có quyết định ở chỗ Bộ đó nghỉ cũng chưa muộn, hơn thế nữa từ trước đến nay chị ấy rất hâm mộ công ty FPT. Nghe cũng hợp lý tôi đem hồ sơ đến nộp, lúc đó tôi chưa hề

biết cơ cấu của FPT ra sao, chỉ nghĩ đến trụ sở ở 89 Láng Hạ thì hỏi lên Trung tâm phần mềm (lúc đó BU3 của FSS tạm thời đóng ở 89 Láng Hạ) thì chắc ai cũng biết. Với bộ hồ sơ, tôi đến 89 Láng Hạ, tại đây tôi nhờ cô lễ tân mà tôi mới nhớ ra rằng đã đi xin việc bao nhiêu lần mà lần này đến tên bộ phận mình nộp hồ sơ vào cũng không biết, tên người mình cần liên hệ cũng không biết. Tại tôi đã quên hỏi anh bạn, may nhờ có cô thư ký của BU tôi định nộp hồ sơ (hôm trước lên cùng anh bạn tôi đã gặp cô ấy) đi ngang qua tinh cờ nghe chuyện đã “bảo lãnh” mà tôi được phép lên trụ sở của BU. Nghe Giám đốc BU nói đến lương thử việc, rồi làm 48h/tuần tôi thấy thật sự nản, mình đã đi làm gần 3 năm trời rồi, nay phải quay lại thử việc với mức lương cùm cõi hơn thế nữa đến bây giờ mà vẫn còn phải làm 48h/tuần, hứa với chị Giám đốc BU em về thu xếp công việc công ty cũ rồi sẽ quay lại, nhưng trong thâm tâm tôi đã nghĩ mình không thích hợp ở đây rồi. Tôi lại ngồi nhà thêm mấy ngày nữa, chẳng biết làm gì cả, lại quyết định đến thử việc. Một tuần đầu tôi cảm thấy rất buồn chán, chỉ mong có quyết định ở chỗ kia để nghỉ ở đây (vì ở nhà thì còn buồn chán hơn), cảm giác mới đến đây ai cũng xa lạ chẳng có gì thân thiện cả, đi làm rất buồn và nặng nề. Nhưng rồi một tuần, hai tuần qua đi, tôi bắt đầu hòa đồng với mọi người, bắt đầu quen với công việc mới, thấy cách làm việc ở đây có khá nhiều khác so với những chỗ đã làm, rất quy củ và chuẩn mực. Rồi công việc cuốn tôi vào vòng xoáy, tôi cảm thấy 48h/tuần không phải là quá nặng nề, thé mới biết rằng phải thử mới có thể biết mình làm được những gì, đừng mới có nghĩ đã cho rằng mình không thể làm được. Tôi được phân công làm bằng công nghệ.NET - công nghệ mới nhưng tôi rất thích, lúc này tôi nghĩ dù sao mình lại cũng đã may mắn, lại được làm cái mà mình thích. Những cuộc họp càng cho tôi thấy không khí gần gũi thân thiện, không có sự cách biệt giữa BU trưởng, BU phó và nhân viên, thật thoải mái bởi trong công việc thì hoàn toàn nghiêm túc, nhưng ngoài công việc ra thì coi như anh chị em, có thể trao đổi mọi vấn đề. Khi tôi đã bắt đầu cảm nhận được sự thân thuộc, sự yêu thích công việc, môi trường làm việc tại FSS/BU3 cũng là lúc tôi phải lựa chọn bởi tôi có quyết định gọi của cơ quan kia. Tôi đã phải đắn đo, cân nhắc

thật nhiều, một bên là công việc phù hợp sở thích, môi trường làm việc tốt, chuyên nghiệp, một bên là công việc nhẹ nhàng, có nhiều thời gian để chăm sóc gia đình,... Nhưng cuối cùng thì sức mạnh của FPT đã lớn hơn, đã giữ chân tôi lại, tôi quyết tâm ở lại dù có thể vất vả hơn.

Giờ đây tôi đã hiểu tại sao cô bạn tôi lại yêu công việc đến thế, yêu FPT đến thế và tôi cũng thầm trách những ai đã phiến diện khi nói về FPT. Tôi đã hiểu trong cuộc sống người ta không phải chỉ nghĩ đến vật chất mà còn phải quan tâm đến đời sống tinh thần, đến môi trường mình sống và làm việc, đến những người xung quanh mình. Có thể ở FPT tôi không có được mức lương như tôi đã từng được hưởng, có thể tôi phải làm nhiều hơn nhưng bù lại tôi có một môi trường rất thân thiện, chuyên nghiệp, có một công việc phù hợp với sở thích, có những người xung quanh tôi luôn sẵn sàng chia sẻ với tôi mọi khó khăn trong cuộc sống. Với tôi bây giờ công ty là một phần rất thân thiết, mỗi khi nghĩ về nó cảm thấy có gì đó rất thiêng liêng và ấm áp. Chỉ có thể tôi không đủ năng lực đáp ứng công ty thì công ty rời xa tôi, còn tôi nguyện sẽ luôn cùng sát cánh, làm những gì mình có thể dù rất nhỏ bé để góp phần đẩy nhanh sự lớn mạnh của công ty.

TÔI VÀ FSS

Đỗ Thị Bích Ngọc
Trung tâm FSS

Đầu tiên, tôi học được từ FSS rất nhiều. Tôi hiểu được giá trị đồng tiền do mình kiếm được. Trước đây tôi vẫn luôn tự hào vì mình không phải xin tiền bố mẹ. Nhưng những đồng tiền mà tôi tự cho là mình kiếm được đó là do xã hội hay những tổ chức, đoàn thể đem lại. Tôi chỉ cần học, chơi và không phải làm gì cho họ. Đến đây, để có được những đồng tiền dù nhỏ thỏi, tôi cũng phải bỏ công sức của mình ra. Tôi học được là phải biết chờ đợi 3 ngày nếu không sẽ phải chờ đợi 30 ngày: vì không kiên nhẫn chờ để nhận máy trong 3 ngày như Cường, Châu mà tôi đã phải chờ đợi 30 ngày mới có máy riêng. Hậu quả là tôi phải học thêm một khóa về lòng kiên nhẫn và sự chịu đựng trong suốt 30 ngày đó. Công việc không phải là một trò chơi như tôi nghĩ ban đầu. Tôi đã biết được dù làm gì cũng phải có quy trình, có kế hoạch, có Document, có Báo cáo tuân, có TimeSheet,... Những người anh, chị, bạn xung quanh dù trực tiếp hay gián tiếp đã dạy tôi nhiều. Họ đã thêm vào kho từ điển của tôi những từ mới đầy màu sắc và mùi vị, như “cave” là những tiếp tân nam FPT trong ngày cưới, “phân su” là chè ngô, “mũi” chè thập cẩm (kinh quá!), thậm chí cả “Được voi đòi Hai Bà Trưng”. Một bài học lớn khác của tôi là không nên uống ≥ 2 cốc bia nếu không muốn mọi người mắt tròn mắt dẹt nhìn mình và phải giật mình thon thót khi thỉnh thoảng ai đó nhắc lại tên mình với ký niêm đó. Tôi hiểu là có thể làm ăn ở mọi lúc, mọi nơi, mọi lĩnh vực từ lập trình đến đi buôn chữ. Quan trọng nhất là tôi đã học được cách test phần mềm với những unit test, system test,...

Có câu nói:

Sự ăn cho ta cái nghiệp

Sự ở cho ta cái chí

Sự bang giao cho ta cái nghiệp.

Với tôi, một sinh viên, Nghiệp vẫn còn ở phía trước, nhưng đến đây tôi đã được Bang Giao với rất nhiều người giỏi và đặc biệt. Có người làm nghề LTV nhưng lại viết văn rất hay và biết cách kinh doanh. Không như những lò viết sử ký thuê được mở ra nhanh theo mùa vụ, lò của anh được mở một cách kín đáo và giá cả có thể nói là cắt cổ (hôm nay tôi đã tham khảo qua!). Anh có cách marketing rất nghệ thuật. Trong khi những lò khác thì quảng cáo đầy trên mail, báo giá, hứa này hứa nọ; riêng anh, anh chẳng quảng cáo gì nhiều, chỉ thỉnh thoảng viết một cái mail nhỏ: “Mọi người viết sử ký đi nếu không bị mất hai tháng lương thì oan ức lắm”. Đúng là cảnh mèo khóc chuột! Tôi phục anh hơn nữa khi không hiểu anh chạy chọt thế nào mà lọt được cả vào ban kiểm duyệt bài. Chẳng thế mà đến chiều nay (ngày mai là hết hạn nộp) tôi thấy mọi người vẫn tấp nập ra vào chỗ anh thì thào to nhỏ, mang đến cho anh những con chuột béo mầm. Tôi đoán là anh đã kiểm thừa tiền sữa cho thằng con còn đói hòn của anh đến mùa sử ký tiếp theo bằng cái lò buôn chữ này. Anh đã cho tôi một bài học lớn về kinh doanh. Trong công việc, anh đã dạy và giúp đỡ tôi rất nhiều. Chắc bất cứ ai ở FSS cũng biết anh là ai: NgọcVQ. Một người khác rất vui tính và tếu táo từ lời nói đến hình dáng. Nói chuyện với anh tôi đã thêm rất nhiều từ mới vào kho từ điển của mình. Rất khéo nhở và các em gái (pha nước chè, đánh ám chén,...) và cũng luôn sẵn sàng giúp đỡ phái nữ (tôi được biết là trong thời gian chị Hàng ở BU3 mang bầu, anh đã chở chị đi ăn uống mua sắm nhiều hơn cả chồng của chị). Đó là anh HoàngĐT.. Liệu có phải vì anh chưa có vợ không nhỉ? Anh ThànhCT là biểu tượng của một người chồng mê vợ. Vâng, ở đây tôi dùng từ “mê” theo như những người trong BU3 vẫn nói, qua quá trình tiếp xúc tôi thấy từ “mê” dùng với anh là rất hợp lý! Vợ anh quả là người hạnh phúc! Anh đã mang lại công việc test HRP cho tôi. Anh HàTT, anh luôn bận hoặc một dự án hoặc một khóa học nào đó, tôi không được tiếp xúc với anh nhiều nhưng tôi thấy anh là người nhiệt tình(vì anh là bí thư FSS), nghiêm túc và tiết kiệm... Tôi đã nghe anh nói khi chở ở máy in với một người khác “anh không biết những cái khác chú có hơn anh không, nhưng riêng khoản tiết kiệm giấy in anh hơn chú là

cái chắc!” một lời trách khéo léo! Anh Hà là người đã đem tôi đến với nghề Test. Anh CùND một coder chuyên nghiệp, ít nói, sẵn sàng giúp lũ lau nhau chúng tôi khi có gì cần hỏi. Anh SơnDH dạy tôi biết công việc không phải là một trò chơi, đã giúp tôi hiểu hơn về FSS, và cũng cho tôi biết, có lúc tôi như một con “chích chòe”???,... Chị Hàng rất cần mẫn và nhiệt tình với công việc. Những người cùng trang lứa ChâuDK, CườngLT, TuấnDM, TrinhBH, TúLM,... giúp tôi trong công việc và nhiều thứ khác. Còn nhiều, nhiều người tôi đã tiếp xúc mà nêu viết ra đây chắc không đủ giấy mất. Thật vui vì tôi được làm việc và kết bạn với mọi người, được giục đi ăn khi tôi định bỏ bữa, được hỏi han, quan tâm khi tôi không có xe về, được giục về khi đã muộn, được cười đùa trêu chọc nhau...

Tôi đã có những kỷ niệm đẹp với FSS. Trước hết là HRP, dự án mà tôi đang test. Tôi được xếp vào dự án này khá muộn với vai trò là một tester. Trong 2 tuần đầu mới vào dự án, tôi tìm ra rất nhiều lỗi, mỗi khi thấy tôi sang phía nhóm lập trình thì mọi người nhìn tôi bằng ánh mắt chờ đợi xem ai là người bị tôi hỏi thăm. Nhưng đạo này sợ hãi đó đã qua đi vì... không có Form mới. Tôi đang chờ một nguồn lỗi mới từ các báo cáo của TrinhBH nhưng mãi chẳng thấy đâu. Tất cả mọi người trong nhóm HRP đều là những người rất dễ gần và dễ bao lỗi, đó là lý do HRP sẽ thành một kỷ niệm đẹp! Những lần ai đó ra chỗ chị HươngVM nói chuyện rồi “tiện tay” cầm luôn túi kẹo của chị (chị Hương rất hay có kẹo). Nhưng “ai đó” cũng tỏ ra hào phóng khi chia kẹo cho mọi người trong BU, nhất là hội tôi. Có một lần mất điện, mọi người rủ nhau xuống siêu thị phía dưới xem, mua đồ, anh ThànhCT đẩy một cái xe đựng đồ rất chuyên nghiệp nhưng lại kéo theo cả một hội lau nhau đi dǎng sau chỉ cái này cái kia, riêng anh rất kiên quyết: chọn phòng tắm và kem ký (vợ rồi có khác!). Hay chỉ một cái cốc của ai đó vỡ mà cả BU3 phải ra xem cho bằng được và tất nhiên phải bình phẩm, trêu chọc. Ngay hôm nay, chỉ vì tôi kêu (nhỏ thôi!) khi bị anh NgọcVQ làm giật mình mà cả BU phải bật dậy xem, không quên trêu chọc, bình phẩm. Thậm chí có kẻ còn sang tận nơi hỏi xem có chuyện gì xảy ra nữa?!!! Đúng là Việt Nam! Đúng là FPT!

Tôi hiểu tôi hơn. Ở nơi đây, biết được công việc các anh, chị đã làm, nhìn cách làm việc của các anh chị, tôi hiểu là mình phải học hỏi nhiều hơn nữa. Quan trọng hơn tôi biết tôi sẽ phải học gì. Đặc biệt, tôi biết là mình đã từng được liên tưởng như một con “chích chòe”!

Henry Ford đã từng nói:

“Đến với nhau mới là sự khởi đầu

Làm việc cùng nhau là sự tiến bộ

Giữ được nhau mới là thành công”

Tôi đã đến với FSS, đó là sự khởi đầu. Tôi đã được làm việc với FSS và tôi đã tiến bộ. Liệu tôi có thành công với FSS? hay FSS có thành công với tôi? Bây giờ tôi muốn viết một phép toán nữa:

FSS +? = (FSS)ⁿ

Hi vọng là có tôi trong dấu “?” kia. Hi vọng FSS sẽ sớm trở thành $(FSS)^n$. Hi vọng những người anh, người chị, người bạn tôi biết luôn vui vẻ, hạnh phúc như tôi đã từng thấy! Hi vọng rằng các anh trong FSS đặc biệt là BU3 có nhiều cơ hội làm “cave” hơn nữa! Tôi chỉ còn một hi vọng nhỏ nhoi nữa là bài này sẽ được duyệt đê tôi không phải đi kiểm chuột cho anh Ngọc VQ, tôi sợ chuột lắm!

CON ĐƯỜNG HUYỀN THOẠI CỦA TÔI

Lưu Thị Mai Hương
Trung tâm FSS

*Ai chiến thắng không hè chiến bại
Ai nên khôn không khốn đôi lần*

Lời của một bài hát đã cũ, nhưng thật hay. Tôi chỉ thuộc có hai câu, nhưng đối với tôi, những câu hát đó không chỉ là động lực, là cùu cánh cho tinh thần của tôi sau những lần thất bại trên đường đời xuôi ngược, mà đến bây giờ, nó thực sự đã trở thành một triết lý sống. Triết lý thường đơn sơ, nhưng sự sâu sắc của của nó lại có sức mạnh xuyên không gian, vượt thời gian, và tôi đã thực sự có đủ thời gian bươn trải để kiểm nghiệm và khẳng định cái triết lý đó thật là đúng đắn.

Thời thơ ấu của tôi, một thời thơ ấu nhọc nhằn. Ai mà chẳng nhọc nhằn vào những năm tháng đó. Vâng, đúng thế, nhưng đây là cái nhọc nhằn của riêng tôi. Ở một góc độ nào đó, nó cũng thật thú vị và cũng buồn cười nữa. Bom đạn của chiến tranh còn đang rơi trên quê hương tôi vào những ngày đó. Nhưng tôi chẳng quan tâm, cũng có thể vì tôi còn quá nhỏ. Tiếng nổ của bom đạn ngày đó cũng không khác tiếng pháo giao thừa trong những ngày sau này là mấy, những ngày không bom đạn nhưng đầy rẫy khó khăn của cuộc sống, nhất là ở một miền quê nghèo. Xã hội nó thế, hầu hết mọi người đều thế, vậy thì mình phải chấp nhận thôi - cha tôi bảo thế. Tôi và các bạn cùng trang lứa của tôi có khả năng tát cá ở ao chuôm mương máng rất "lành nghề". Chúng tôi cũng "tự hào" với "nghề" đi mò cua, "nghề" săn bắt và ăn thịt chuột đồng, rắn, ếch... nói chung là tất cả những "sản vật tự nhiên" của đồng quê yêu quý. Những thứ xa xỉ mà sau này tôi mới biết như là bò hay sữa bò chẳng hạn, thời đó tôi chưa từng có khái niệm về chúng. Tuy vậy, tôi đã được nếm một thứ giông giống như cát nhưng có vị ngọt như mía; và trong không khí ngọt ngạt của thời kỳ tem phiếu, mậu dịch quốc doanh, tôi chỉ thèm một

thứ - đó là... đường cát. Vị ngọt của đường làm tôi mê mẩn, làm tôi đắm say, làm tôi nghiện ngập. Cứ mỗi buổi trưa đi học về, tôi lại ngó trước ngó sau rồi lấy cái lọ đường bé xíu ra... làm một tí cho qua cơn đói. Phàm là con người, có lẽ ai cũng ưa vị ngọt ngào hơn vị đắng cay hay vị chua, vị chát. Nhưng cuộc đời thì không thế. Cuộc đời "bắt" mọi người, trong đó có tôi, ném trải tất cả các hương vị của cuộc sống. Tôi không tranh cãi với cuộc đời, tôi bằng lòng và tôi xin cảm ơn cuộc đời.

Cha mẹ tôi đều là giáo viên, nhưng tôi học hành chẳng giỏi giang. Không phải vì tôi không muốn học hành cho giỏi để được làm con ngoan trò giỏi, cháu ngoan Bác Hồ, mà là vì hồi đó, tôi không quan tâm đến sự "nội trội", và ngay cả lúc này, tôi cũng không thấy "nội trội" là một điều hay ho. Tôi muốn làm một thằng nhóc bình thường và nghịch ngợm như bao đứa khác. Mầm mống của một trái tim tự do thực sự đã hình thành trong tôi từ khi đó. Cha mẹ tôi cũng không quá khắt khe, và trong một chừng mực nào đó, tôi thấy mình thật may mắn và hạnh phúc. Nhưng điều tuyệt vời là tôi rất khéo toán và rất mê đọc sách văn học. Đọc, đọc và đọc, đó là điều tôi làm hàng ngày, hàng giờ với mọi quyển sách tôi vớ được trong nhà. Thời gian thảm thoát thoả đưa, tôi tốt nghiệp phổ thông (hệ cũ) và đi thi đại học trong một nền giáo dục còn khá sơ khai của nước nhà. Tôi thi trượt! Hồi đó, thi đại học không khó khăn và gay gắt như bây giờ, nhưng tôi vẫn trượt. Tôi không ưa vật lý và hóa học cho lắm, nhưng tôi lại thi toán, lý, hóa. Sự cầu thả của tôi dần tôi đến thất bại, điều này là hiển nhiên và tôi phải chịu trách nhiệm. Tôi bắt đầu biết thế nào là buồn, không phải vì chuyện không được vào đại học, mà là vì thấy cha mẹ tôi rất buồn. Cuối cùng, mang trong mình một "nỗi lòng thi trượt" của cụ Tú Xương, tôi xin nhập ngũ đi làm nghĩa vụ quân sự. Đó cũng chỉ là một giải pháp tình thế mà thôi, tôi chẳng hề có "lý tưởng" đao to búa lớn gì hết.

Buổi trưa hè oi ả trên vùng trung du đầy sỏi đá, chúng tôi vẫn đang miệt mài đào bới và vận chuyển đất đá. Tôi không được trực tiếp lăm lăm tay súng để xông pha ra miền biên giới bảo vệ biên cương Tổ quốc, tôi là một anh lính lái xe mặt búng ra sữa và non nớt

với mọi thứ xung quanh mình. Tuy nhiên, là một người lính, tôi cũng đã may mắn được biết thế nào là tình đồng đội. Tôi không đề cập đến hai chữ "đồng chí" to tướng của cha anh thế hệ trước, tôi chỉ biết hai chữ "đồng đội" mà thôi, vì nó vẫn theo tôi suốt chặng đường đời vừa qua và cho đến ngày hôm nay, trong công ty của tôi, tôi đang có những người đồng đội thật chí tình. Tuy lớn lên giữa nắng gió đồng quê, nhưng tôi không khỏe mạnh gì cho lắm, có lẽ cũng do chế độ dinh dưỡng "khó tả" nữa. Trong một lần đào vách núi để chuẩn bị cho công nhân làm đường, tôi bị cảm nắng và ngã nhào xuống vực. Rất may cho tôi đó là vực đất cho nên tôi vẫn sống sót đến ngày hôm nay. Sau vụ đó, tôi có được một người bạn, một người anh em thật sự, người tiêu đội trưởng đã chăm sóc tôi bằng cả trái tim đỏ thăm tình đồng đội. Anh khinh ghét thói hào nhoáng, tô thắm tó hồng, và cũng như tôi, anh thích bay lượn tự do như chim ưng giữa trời xanh và có một tâm hồn thăng thắn như một kẻ si thực thụ. Cách sống, cách suy nghĩ của anh cứ dần dà hòa nhập với tôi và được tôi tiếp thu. Quả thực, biển học là vô tận và học làm người là bài học rất dài. Anh cũng truyền đạt cho tôi những lối xử thế khéo léo từ kho tàng kiến thức cổ kim rộng lớn của anh, từ Đông Chu Liệt Quốc cho tới Napoleon... Anh khuyên tôi nên đi học lại. Ngày tôi xuất ngũ và từ giã người anh em của tôi, bầu trời chặng u ám như nhiều cuộc chia tay khác, mà ngược lại, nắng gắt của một mùa hè rực lửa vẫn trùm dài trên những gò bãi đầy sỏi đá của miền trung du...

Từ trên bờ đê đi xuống một con dốc nhỏ, con đường đất nâu ngoằn ngoèo thân thuộc lại hiện ra trước mắt tôi. Hai bên đường, ruộng đất bỏ không rất nhiều. Tôi sực nhớ đây là thời điểm lúa chiêm vừa được thu hoạch xong. Nhưng rõ ràng, có những thửa ruộng bị bỏ hoang thật. quê hương tôi vẫn nghèo nàn quá, và có lẽ ở những miền quê khác, hoàn cảnh cũng như vậy thôi, chặng giống như sự miêu tả mỹ miều trong sách vở đâu. Xa xa, dãy núi Ba Vì hiện lên rõ mồn một dưới ánh nắng chiều đỏ ửng. Nó chặng xa lạ gì với tôi, nhưng giờ đây, tôi thấy nó thấp quá so với ngày trước. Có lẽ, tôi đã lớn thật rồi... Đi thêm một đoạn nữa, chân tôi bỗng chậm lại rồi dừng hẳn. Trên thửa ruộng tròng mướp cách chỗ tôi đứng không xa, một cõ

thôn nữ xắn quần lên tận bẹn đang... bón phân cho những gốc mướp. Khung cảnh thật đẹp. Cặp giò của cô trắng ngần, mơn mởn như lúa chiêm thời kỳ trổ dòng trên cánh đồng. Trắng quá, tinh khôi quá, thiên thần quá! Trong phút chốc, tôi chìm đắm trong cảm giác ngây ngất và si mê, đắm đắm đứng ngắm nhìn cô gái. Bất chợt, cô quay đầu nhìn lại. Trên khuôn mặt thoảng ửng hồng, tôi bắt gặp cặp mắt nai huyền diệu, rất quen và cũng lạ. Bình thường, kẻ nhìn lén sẽ thật xấu hổ mà quay mặt đi tức khắc. Nhưng lúc đó, chẳng hiểu sao tôi lại "tro" như thế. Tôi nở một nụ cười "close-up" chào cô rồi lặng lẽ xốc ba lô bước đi tiếp. Trong sâu thẳm tâm hồn, tôi không nhớ được cặp mắt ấy tôi đã gặp ở đâu, nhưng tôi thấy lòng mình bỗng thật rộn ràng.

Bóng chiều tà đổ sụp xuống, cảnh vật nghiêng nghiêng trong không gian mờ tỏ. Định mệnh, đúng là định mệnh. Sao tôi lại không nhận ra nhỉ, cũng có thể vì lúc đó chúng tôi kẻ nón người mũ xùp. Cô gái đó chính là cô bạn học phổ thông cùng tôi. Tôi phát hiện ra điều đó sau khi tập dòng nước giếng khơi mát lạnh vào mặt, ngẩng đầu lên, tôi thấy thấp thoáng cái bóng dáng lúc nãy đi vào ngôi nhà chênh chêch bên kia hàng rào. Cô gái đã buông quần xuống, nhưng tôi vẫn nhận ra đó chính là cô ấy. Tình yêu của chúng tôi bắt đầu như thế, nãy nở lan tràn nhanh chóng và êm đềm như dòng nước trên con sông quê hương. Ngày tôi nhập ngũ, cây bưởi ở góc vườn còn nhỏ xíu, giờ đây, nó xanh tốt phì nhiêu và là nơi hò hẹn lý tưởng của chúng tôi. Cô ấy đã đỗ đại học sư phạm năm đó, năm tôi thi trượt, và bây giờ đã là giáo viên của địa phương. Điều đó thực sự càng thôi thúc tôi phải lên thành phố để đi học lại. Đêm hẹn hò chia tay, trời se lạnh, mùi hương hoa bưởi lan tỏa khắp không gian, xòa trên tóc người con gái tôi yêu, la đà trong gió, quấn quít dưới chân người. Lặng mạn quá, thanh bình quá, yêu thương quá! Tôi chợt nhớ bài thơ "Hương thâm" của Phan Thị Thanh Nhàn, hương bưởi thơm cho lòng bối rối. Thời gian như lắng đọng lại nơi đây, và tôi cũng muôn đọc lên nghìn lần những lời thơ khúc triết trong bài "Quê hương" của Giang Nam. Tôi hẹn bốn năm sau sẽ cưới cô ấy làm vợ. Nhưng thực tế, đó lại là một lần thất bại của tôi. Sự thất bại đó lớn đến mức tôi

suýt mang tiếng là kẻ phụ bạc. Phải gần sáu năm sau, tôi mới làm được điều đó. Buổi sáng sau đêm chia tay, tôi một mình ra đi. Khi qua cái hồ lớn của "hợp tác xã", tôi đứng lại ngắm nhìn mặt nước hồ lăn tăn, bỗng nhận thấy một cảm giác choi voi, cảm giác của bất kỳ một kẻ phiêu du lạc lõng nào. Cũng từ lần thất bại này, tôi không còn dám hứa bùa với ai nữa, để không bao giờ mang tiếng phụ ai.

Thành phố náo nhiệt và sầm uất, con người và sự vật nô nức trong không khí khát khao sự đổi mới. Tôi vẫn giữ được tính thích đọc như ngày nào, dù nghèo vẫn mua báo đọc thường xuyên. Đúng là phải đổi mới, luôn luôn đổi mới. Tôi tá túc ở nhà một người quen để ôn thi. Nhưng lẽ đời vẫn vậy, gần chán xa thèm. Chẳng bao lâu sau, tôi tự nguyện cảm ơn và từ giã họ để đi ra ngoài tự lập, đặt dẹo trong những căn nhà cho thuê dột nát cùng mấy anh em khác đều ở tình lẻ lẻ, kẻ đi làm, người đi ôn thi như tôi. Tôi cũng phải xoay xở đi kiếm tiền. Lúc đầu thật khó khăn, phải đi phụ vữa xây dựng rất vất vả và mất nhiều thời gian. Sau đó, tôi kiếm được một công việc phù hợp hơn, đó là lái xe vận tải cỡ nhỏ cho một công ty nhà nước, họ luôn ưu tiên bộ đội xuất ngũ. Kỳ thi năm đó, tôi thi vào trường đại học bách khoa, ngành kỹ thuật điện tử. Tôi thi trượt. Tôi lại buồn, lần này tôi buồn thực sự vì tiếc công, tiếc của, buồn cho tôi và buồn cho những người thân yêu của tôi. Nhưng trách mình mãi cũng chẳng ích gì, tôi lại thử lại một lần nữa. Kỳ thi năm sau, tôi vẫn thi vào trường đó. Tôi lại trượt, mặc dù đã cố gắng rất nhiều. Tôi trở nên chai lì; tôi trở nên sắt đá. Mọi thứ đều mềm nhũn dưới ánh mắt đầy "kinh nghiệm" thất bại của tôi. Người ta thường ca thán "sự đời đen như mõm chó", nhưng với tôi, nó chỉ đen như ly cà phê mà thôi, đen nhưng vẫn rất thơm tho. Hơn một tháng sau, trường đại học bách khoa hạ điểm chuẩn, và tôi đã có được tấm bằng kỹ sư loại khá sau những năm tháng miệt mài vất vả.

Tôi vào làm kỹ thuật viên trong một công ty nhỏ. Sự khó khăn còn vương vấn khắp nơi. Người ta vẫn dựa dẫm nhiều vào nền quốc doanh, và một công ty tư doanh là một bài toán rất nan giải. Cùng thời điểm đó, tôi đã đọc báo và cũng biết được một loạt các vị tiến sĩ đi học từ Nga về đã thành lập một loạt các công ty kỹ nghệ cao, trong

đó ngành điện tử và công nghệ thông tin bắt đầu được chú trọng và được đầu tư rất nhiều. Dòng máy tính điện tử nhãn hiệu Oliverti nổi tiếng ồ ạt xâm nhập thị trường Việt Nam. Chúng tôi cũng nhanh chóng nhập cuộc chơi, và kiếm được một đồng tiền khá lớn. Nhưng trong cuộc chơi tiếp theo, chúng tôi đã bị đánh bại và mất phương hướng. Trên khắp Việt Nam, máy tính để bàn IBM-PC đã tràn ngập khắp các cơ quan chủ chốt của nhà nước. Công việc trở nên khó khăn, và tôi quyết định phải tự học lấy nhiều thứ. Tôi ngồi ngâu đọc hết các sách từ Kinh tế phát triển, tiền tệ ngân hàng tín dụng, cẩm nang doanh nghiệp, Marketing và kinh tế thị trường... và sau đó, tôi quyết định chỉ đọc sách tiếng Anh mặc dù tiếng Anh của tôi chưa khá lắm và sách tiếng Anh cũng hiếm. Đúng lúc đó, hãng Microsoft mở chi nhánh Microsoft Việt Nam. Tôi chuyển sang đó làm việc, và trong hai năm, tôi đã tiến bộ rất nhiều, tích lũy được nhiều kinh nghiệm quý báu. Với đôi mắt đã biết nhìn xa hơn, tôi thấy rõ được triển vọng của một công ty tầm cỡ theo mô hình dân chủ của FPT. Những chiếc vòi bạch tuộc cứ tiếp tục lan tỏa ra mọi phía, rực sáng như pháo hoa giữa bầu trời đêm. Tôi đã về đầu quân cho FPT và tôi thấy hạnh phúc trên lãnh địa này. Tôi yêu người FPT và người FPT yêu mến tôi. Sinh nhật lần thứ 15 của FPT, tôi cũng thấy mình đang tràn trề sinh lực để phát huy, để công hiến, để đóng góp và để thu thập thành quả. Bill Gates thừa nhận trong "Con đường tới tương lai", một tầm nhìn chiến lược đúng đắn sẽ đảm bảo cho những thành công rực rỡ. Thế kỷ 21 này không còn là thế kỷ của công nghệ thông tin thuần túy nữa, mà cao hơn, xa hơn, đây là thế kỷ của Robot và các công trình thông minh, kết hợp triệt để sức mạnh của các ngành công nghệ tiên tiến. FPT sẽ thành công hơn nữa nếu tất cả mọi người cùng hợp sức để cùng nhau "đi trước thời đại".

Tôi đã đi trên một con đường của riêng tôi. Con đường đó không ai ép buộc tôi phải đi. Tôi đã tự mở đường, tự xây dựng và bước đi trên đó. Với tôi, đó là một con đường đầy tự do và huyền thoại. Một ý thơ chợt lóe lên trong đầu tôi, và tôi muốn gửi tặng tất cả các bạn bài thơ bất hủ của Nguyễn Công Trứ:

Chí làm trai

Vòng tròn đất dọc ngang ngang dọc
Nợ tang bồng vay trả trả vay
Chí làm trai Nam, Bắc, Đông, Tây
Cho phỉ súc vầy vùng trong bốn bể
Nhân sinh tự cô thùy vô lẻ
Lưu thủ đan tâm chiểu hanh thanh
Đã chắc rằng ai nhục ai vinh
Mấy kẻ biết anh hùng khi vị ngộ
Cũng có lúc mưa dồn sóng vỗ
Quyết ra tay buồm lái với cuồng phong
Chí những toan xé núi lắp sông
Làm nên tiếng anh hùng đâu đáy tố
Đường mây rộng thênh thênh cứ bộ
Nợ tang bồng trăng trăng vỗ tay reo
Thảnh thoảng thơ túi rượu bầu

NHỮNG NGÀY ĐẦU Ở APTECH

Phạm Hoàng Duy
Trung tâm FPT – Aptech

Con người ta khi gia nhập vào trong môi trường nào đó, dù tốt hay xấu, dù ít hay nhiều thì nơi đó cũng để lại cho người ta cũng có những kỷ niệm. Quay đi quay lại, đã gần hai năm gắn bó với Aptech, cũng chẳng biết có gì hay ho không để mà để giờ ra cho bàn dân thiên hạ thấy. Thôi thì có gì thì kể nấy theo kiểu “nông dân” vậy.

Đầu tiên, khi đang còn lơ ngơ láo ngáo, tôi biết đến Aptech qua thông báo tuyển người của anh Thành. Nói chung là khá hấp dẫn: Gần 7 triệu 1 tháng cơ đấy. Vậy là động lực đã được xác định. Tôi thử tiếp xúc với anh một chút cơ quan đang dạy Aptech, anh Phương, xem Aptech thế nào. Aptech có gì khác hơn các trung tâm “tin học ba món” khác ngoại trừ việc dùng tài liệu tiếng nước ngoài không? Khi tôi xem cuốn “Desktop management” thấy hơi thất vọng. Nói chung, tôi rất dị ứng với việc coi máy tính như là một cái máy chữ cao cấp. Ngay từ hồi sinh viên, tôi đã rất ghét các môn tin học văn phòng.

Qua một vài lần trò chuyện cùng các anh khác dạy trong Aptech, giật mình thấy họ toàn là những người được du học nước ngoài về. Nói chung đối với người tốt nghiệp trong nước như tôi thì các anh được đào tạo ở nước ngoài và nhất là những người được học bổng của Nhà nước đều là thần tượng. Xem chừng ước mơ lấy được 7 triệu một tháng của anh Thành đang từ từ bay khỏi tầm nhìn của mình. Anh Phương an ủi: “Chú cần phải rèn luyện thêm mới dạy được Aptech”.

Tính ra từ bé đến lớn, cái số tôi được quý nhân phù trợ hay sao nên mọi việc khó khăn đều trót lọt như thi tốt nghiệp, thi đại học rồi xin đi làm. Khoảng cuối năm 2001, anh Thắng nhắn tôi đến Aptech để dạy thử. Theo thông lệ để đánh giá, cần có đủ lê bộ gồm Giám đốc, “Head of Faculty” và một số giáo viên khác. Có lẽ hôm đó anh Thành đi công tác vắng, mà yêu cầu cần có giáo viên dạy môn Java

khá cấp bách nên tôi đã qua buổi “kiểm tra đầu vào” với nhận xét: Cần nói chậm và to hơn. Nói chung, tôi vẫn có cảm giác mình vào Aptech không được “quang minh” cho lắm. Sau này tôi mới được biết anh Thành là “tay sát thủ” đã “giết” rất nhiều người thử việc nên càng áy náy tỳ. Dù sao, thì ước mơ kiếm 7 triệu một tháng đã gần hơn.

Thời kỳ đầu dạy Aptech ngoài áp lực do tiếng tăm Aptech mang lại, nhìn chung không có gì đáng sợ cả. Tôi cũng được phong làm “giáo sư” như mọi giáo viên khác. Cách gọi này khiến tôi rất ấn tượng và khoái trá. Nó vừa “oai phong” như các giáo sư “râu dài” trong các trường đại học lại vừa gần gũi trong các sinh hoạt tập thể. Công việc chính của các giáo sư là rao giảng cho học viên và “cãi nhau” trong các giờ họp. Với tôi việc “mơ mộng” về số tiền 7 triệu không còn là điều quan tâm chính nữa. Quan trọng hơn là rèn luyện kỹ năng làm sao đảm bảo đủ điểm GPA (Grade Point Average), nôm na là làm sao cho học viên “sướng”. Thật không dễ chịu chút nào! Cuối mỗi môn học lại xoay quanh nào là “computer uptime” rồi “communication skill” và đủ thứ khác nữa. Thôi thì “ở bầu thì tròn ở ống thì dài”, tôi cũng dần quen với phong cách làm việc của Aptech và không cảm thấy căng thẳng nữa.

Với phong cách hài hước của anh Thành, sự cởi mở của các “giáo sư” trong faculty và nhất là sự vui vẻ trong các vụ đi chơi khiến tôi càng thấy gắn bó hơn với Aptech. Tôi thấy Aptech giống như gia đình thứ hai của mình vậy. Tôi nhận ra một điều khi làm việc: tiên nong không phải là điều tối quan trọng mà trên hết đó là sự hoà nhập, là sự tự hào của mình về cái tập thể đó.

LÍNH MỚI

Nguyễn Thanh Nghiêm
Công ty Hệ thống Thông tin FPT

Chiều. Nắng nhạt. Gió hiu hiu kéo cái màu sắc không tên suồm suộm phủ trùm lên tất cả những con đường, những hàng cây Hà Nội. Xong việc, hắn dắt xe ra khỏi cổng công ty, con đường hắn đặt chân lên đầu tiên là con đường có cái tên Hoàng Diệu. Con đường đã bắt đầu mang dáng vẻ thâm nghiêm, yên lành như một người con gái dịu dàng, đầm thắm mà nghiêm trang... Đã bao lần hắn băn khoăn: Tại sao giải nhất con đường đẹp Việt Nam lại không phải là chính con đường này? Con đường không cách xa trung tâm để nói là vắng vẻ nên yên tĩnh, không phải ít phương tiện giao thông để nói là không ồn ào nên trầm mặc, tĩnh tại. Ấy thế mà nó vẫn mang được dáng vẻ riêng, rất riêng. Có thể hắn mới say!

Hắn yêu con đường đến mê mải! Hắn không phải là một kẻ lăng mạn để nói là “đa sâu đa cảm”. Hắn là dân kỹ thuật, không quá khô khan là diễm phúc lăm rồi. Nhưng quả thật những con đường như thế này luôn làm tâm hồn hắn dịu lại. Sau một ngày làm việc - cái công việc mà hắn yêu ở cái công ty mà hắn mơ ước - hắn được gặp con đường, và sau nữa hắn có nàng - một nàng của hắn. Ai đó đã định nghĩa: “Hạnh phúc là có một việc để làm, một người để yêu và một tương lai để hy vọng”. Cứ thế mà suy thì hắn quả là con người hạnh phúc!

Nhưng cuộc đời học đâu hết chữ “ngò” và mỗi ngày là một ngày mới! Hắn nghĩ rồi cười thầm - Không biết mình đã lây cái bệnh triết lý của nàng từ bao giờ. Hắn sẽ là người hạnh phúc theo cái nghĩa trên nếu như thời gian gần đây trên “Mail đàm” của công ty hắn không àm ī lên về chuyện viết Sứ ký. Có rất nhiều giải hấp dẫn, tỷ như: Giải Homere - trị giá..., Bút Thép - trị giá..., Bút Tre - trị giá... hay giải Tào Tháo - trị giá 200K dành cho những bài viết có chất lượng và gửi lên sớm nhất... Hầu như mấy hôm nay, ngày nào cũng có bài gửi lên. Nhưng - lại vẫn là nhưng - không phải cái gì cũng dễ xơi và con

người cứ muốn là được - các bài viết vừa gửi lên đã bị các “phê bình gia” “đập” lại không thương tiếc. Cứ thế trên Mail đàm đang diễn ra một cuộc bút chiến rất khốc liệt.

Hắn là người biết “bút lực” của mình và cứ nhìn vào cuộc chiến đó, dẫu là người giàu mơ mộng hắn cũng không dám dại dột mà đi mơ đạt giải Tào Tháo. Hắn biết lầm chứ, các anh chị đã vào công ty này lâu lăm, được đi đây đi đó nhiều và đương nhiên sẽ có rất nhiều điều để viết. Vậy mà khó vẫn hoàn khó. Hắn xem cái chuyện giải là cái chuyện của “thiên hạ” và thế là hắn cứ sống dung dung, cứ nhởn nhơ ngoài cái phong trào ấy. Thế mà có ai lại để cho hắn hạnh phúc một cách đủ đầy như thế cơ chứ! Luật Sư ký rằng: không có bài “thịt” hai tháng lương. Hắn là một con người nên hắn rất sợ bị cúp lương. Nói ra điều này dân tình sẽ quy cho hắn là tuýp người hay tính toán. Biết làm sao được...!

Đây, nguyên nhân sâu xa thì rất nhiều nhưng nguyên nhân trực tiếp của mấy ngày hôm nay là thế, cho nên hắn nhìn lại vẫn thấy mình thực sự chưa hạnh phúc như có lúc “nông nổi” hắn đã tưởng như vậy. Giá như Thạch Lam, Nguyễn Tuân, Ngô Tất Tố, Nguyễn Công Hoan... một trong các ông thôi “bồ thi” cho hắn một tẹo khả năng văn chương của họ thì bây giờ hắn chỉ ngoáy bút một cái như A.Q ngoáy chữ ký (A.Q chính truyện - Lỗ Tân) là có thể cứu vãn được hai tháng lương. Và hắn không ngần ngại gì mà không nhận mình là người hạnh phúc nhất... hành tinh này.

Phản hắn, “ốc chưa lo nổi mình ốc”, vậy mà trưa nay thằng bạn của hắn đã thủ thi: “Tao thấy mà có bài thơ đăng, chuyện Sử ký này chắc tao nhờ cả vào mà”. Té ra là thế, hèn gì trưa nay hắn bỗng thấy thằng bạn lại tiếp tục trả tiền cờm, hắn đã nghĩ hay là thằng bạn quên hôm qua nó vừa trả, sau đó thằng bạn còn mời hắn đi Cà phê phố nữa chứ. Quả thật “ở đời không ai cho không ai cái gì” hắn lầm bẩm nhưng rồi lại nghĩ mình nghĩ to tát quá.

Chiều nay thì không phải con đường làm hắn ngắn ngơi đến mức không nhớ đường về nhà mà lạc ra bờ hồ. Lí do chỉ mình hắn biết, chỉ mình hắn hay... hắn đã từng gặp và bây giờ hắn đi tìm lại. Hắn đang đi tìm... cảm xúc để viết Sử ký 15 FPT.

Hắn còn nhớ cũng một buổi chiều hoàng hôn như thế này hắn đã “nhặt” được cảm hứng và hắn “thai nghén” suốt... tuần lễ và để rồi có “đứa con tinh thần” mà thằng bạn hắn nhìn vào đó để mà hy vọng, để mà nịnh nọt hắn như trưa hôm nay. Đó là một ngày bận bịu của hắn, hồi đó hắn đang làm ở FIS 1 cùng anh KýnhDD. Anh nổi tiếng về nhiều mặt nhưng với hắn có lẽ anh nổi tiếng nhất với câu nói kinh điển: “Chú đang ở đâu đây?” và “Về công ty chưa?”... Mở đầu là thế và kết thúc chỉ có thể rồi... tí tít tí... Vì dạo ấy đang nhiều việc mà. Xong việc ngày hôm đó hắn muôn đi lang thang cho mát và xem thử có phải “lang thang hoài trên phố bỗng thấy mình chẳng nhớ nổi một con đường” hay không? Và thế là hắn đã “chộp” được cảm hứng và hắn viết. Có thể thôi.

Còn nhớ ngày hắn mới phân khoa Điện tử ĐHBK, hắn 20 tuổi, và hắn đã gặp các anh trên mấy khoá làm ở FPT, hắn chỉ lờ mờ biết rằng FPT là công ty lớn về tin học gì đó. Chỉ biết mờ mờ thôi nhưng hắn đã mơ ước. Mười tám tuổi người ta có quyền mơ ước, hai tám tuổi người ta có quyền mơ ước, và cả cuộc đời, người ta vẫn có quyền mơ ước, huống nữa hắn mới hai mươi tuổi! Tôi gì mà không mơ ước. Với hắn những cái khác có thể phải hạn chế nhưng mơ ước thì không. Tôi gì mà không “xả láng”, có mát gì của “bọ” đâu - hắn nghĩ. Hơi nữa, hy vọng là hạnh phúc, chờ đợi là cuộc đời mà!

Hắn đã có bao nhiêu tháng ngày chờ đợi, hắn không nhớ, chỉ biết rằng ngày 13-12-2002 hắn đã đến làm ở 89 Láng Hạ. Lại là con số 13, sau này hắn mới biết đó là con số đặc biệt may mắn cho công ty hắn. Công việc mới, con người mới hắn biết hắn phải cố gắng nhiều. Bây giờ thì hắn đã là người của FPT rồi. Hắn đã làm ở FIS 7 cùng anh HạnhTT - 56 Hoàng Diệu. FIS 7 mới thành lập nên đang có rất ít người. Không biết vì ít người mà mỗi người phải kiêm nhiều việc hay tại vì trông hắn... hợp nên hắn “bị” phong chức Quản lý kho bảo hành? Hắn là người chúa ghét mang biệt danh vậy mà lần này đúng là “ghét của nào trời trao của áy” cái biệt danh không mấy ngọt ngào đã giáng xuống đầu hắn như một... “tiếng sét ái tình” vậy.

Mới đây FIS 7 lại mới thêm “Call Center” nên công việc càng bận rộn hơn. Có những ngày cả tướng lẩn lính của FIS hắn phải thức tận

1,2 giờ sáng gặm bánh mì và đánh vật với cái mạng khó tính ở Ngân hàng Nông nghiệp thê mà sáng ngày mai vẫn cứ “gặp nhau là cười”. Vì thế hắn rất thú vị khi làm việc ở đây. Không chỉ vì con đường nên thơ mà hắn đã kể mà chính nơi đây cũng đã cho hắn sự vui vẻ, sự hài hước dí dỏm và cách giải quyết sự việc nhanh gọn mỗi khi gặp khó khăn... Hắn nhận ra rằng FPT có hai phong thái: làm việc thì hùng hục như “con trâu con ngựa” nhưng đã chơi thì... “còn cái lai quần cũng chơi”. Mọi người ở đây ngày nào đi Services khách hàng là đi, còn ngày nào không phải đi xem như ngày đó “bán mặt cho máy bán mông cho ghế” một cách... xả thân. Nhưng thật thú vị khi cứ mỗi tuần lại có một ngày chủ nhật. Chủ nhật đồng nghĩa với việc chứng tỏ tinh thần thể thao của hắn. Phải nói rằng Nguyễn Công Hoan mà sống dậy chắc sẽ gật gù về hắn (đọc “Tinh thần thể dục” của Nguyễn Công Hoan - hắn đã nghĩ thế). Cũng như muôn sống là phải thở, hắn đã ra sân là hăng, là hết mình. Cũng bởi vì hắn khoái phong cảnh chơi ở đây. Hắn thật bất ngờ và thú vị với phong cách *Sờ ti cô*. Đó là vào đợt 30-4 và 1-5 vừa rồi Đoàn thanh niên FIS kéo xuống bãi biển Hải Thịnh, chính ở đây tất cả những gì gọi là “FPT chơi” mới thật đầy đủ.

Biển ngàn đời vẫn mênh mang,vẫn vô tư như thế.Nếu ban ngày nó quyến rũ người ta bằng màu xanh ngút trời thì mỗi đêm về nó mê hoặc long người bằng những đợt sóng dạt dào. Biển đêm đẹp mê hồn. Đốt lửa đêm ở biển mà hát *Sờ ti cô* thì phải hỏi là thiên đường hay địa ngục nơi chốn này? Phải nói là nghe kê *Sờ ti cô* của FPT thì hắn đã nghe từ lâu nhưng để được ngụp lặn trong đó thì từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ với hắn đây là lần đầu.

Bắt đầu là giọng nam trầm của Quang ĐH cát lên:

Ước gì anh hoá thành dùi

Để em là trống suốt ngày... đánh nhau

Lại một giọng khác:

Ước gì anh hoá thành chày

Để em là cối... giã nhau suốt ngày....

Và vỗ tay, và cười, và nghênh ngã, và say sưa... Đến nỗi xóm chài ven biển phải kháo nhau rằng: đợt này có đoàn văn công trên

tỉnh về biểu diễn... Và chắc là các bố các mẹ cho các con ăn cơm sớm để đi xem đây - hắn nghĩ.

Biển Hải Thịnh đẹp nhưng 30-4 và 1-5 chỉ vỏn vẹn có hai ngày. Dẫu tiếc nuối đoàn FIS của hắn cũng phải về làm cho STCo dở dang hứng, làm cho người say STCo dở dang thèm... Và để được hả hê thì phải kể đến tuần lễ từ 21-6 đến 27-6 đoàn FIS Hà Nội kéo vào hội vào hội quân với FIS Miền Nam cơ. Nơi hội ngộ vẫn là biển. Không biết vì “bên biển sẽ thành thật hơn” hay vì mùa hè thì cứ chọn biển? Nhưng một điều thấy rõ là STCo được thăng hoa hơn nhờ khung cảnh của biển đêm và ánh lửa. Hắn nghĩ rằng hắn cũng có khiếu hài hước vậy mà trước các bậc lão làng của môn STCo này thì hắn xin bái phục băng cả... tú chi.

Có rất nhiều tour tham quan. Hắn đăng ký đi Cù Lao Chàm. Bắt đầu là lên tàu ra đảo. Trên hòn đảo này có khoảng 3000 dân cư sinh sống, và chỉ có một trường học... đang hình thành. Xuống tàu du khách có thể vào một cái chợ nhỏ có các thứ dùng để đi biển như mũ, các đồ lưu niệm, đồ ăn đồ uống... Tiếp đó du khách có thể vào một ngôi chùa cũng nhỏ trong đó ẩn tượng nhất là chiếc chuông đồng. Nghe kể rằng ngày xưa chiếc chuông này đánh lên ở đảo, tiếng vang của nó ở đất liền cũng nghe thấy. Nhưng từ khi người ta chôn nó xuống đất để tránh giặc Pháp, sau đó đào lên cho đèn bầy giờ tiếng chuông của nó không vang xa nữa. Tiếp đó du khách lội xuống một ruộng lúa. Đừng cảm thấy vất vả vì “nếu đi mùa khác du khách sẽ không có ruộng lúa mà xem đâu” hướng dẫn viên du lịch đã nói vậy. Hắn lại nghĩ tưởng gì chứ ruộng lúa thì về nhà bà hắn có mà bạt ngàn. Phải nói thật lòng hắn cũng thấy đẹp, dịu và yên bình, đặc biệt là khi có những làn gió nhẹ thổi cả cánh đồng lúa trông như tấm thảm xanh mềm mại dập dềnh, dập dềnh... nhưng không quý hiếm đến mức để phải vất vả vào đây mới có. Hắn thấy hắn nhiều khi rất phũ phàng với nghệ thuật nhưng cũng có lúc lại rất nâng niu nghệ thuật. Sở dĩ hắn nhận hắn có lúc nâng niu vì hắn đã vào tận đó (chắc là vì nhiều thứ) nhưng cái mà hắn bọc gói cẩn thận mang về rốt cuộc chỉ là hai nứa óng tre, may mà trên đó có hai câu thơ viết loằng ngoằng chứ không thì... Hắn thấy đẹp, chả thế mà người ta đã gọi đó

là thư pháp đầy thôii. Lúc từ đảo về lại đi bằng tàu, nhưng gặp thuyền viên lên, tàu không chịu chở vào tận bãi, vậy là phải đổi tàu khác. Nhưng cũng có vào tận bờ được đâu, đoạn cuối cùng mọi người phải xuống lội nước mà vào. Ngày đi chơi, tối đến các phòng kéo nhau lại đánh bài, có phòng lên tới 12 người, có phòng lại trống không. Chuyến đi nghỉ thật là vui.

Mãi nghĩ, hẵn đã không để ý đến thời gian đang trôi. Ai chưa một lần trong đời tận hưởng cái thời khắc chiều đang rụng dần vào đêm như thế thì quả thật là một điều thiệt thòi lớn. Khi bầu trời tắt ánh nắng những cây liễu ven hồ như càng đìu hiu hơn, đúng thật là:

Rặng liễu đìu hiu đứng chịu tang

Tóc buồn buông xuống lệ ngàn hàng

Hẵn cũng cảm nhận được vẻ đìu hiu của liễu, chỉ có điều hẵn chịu không thể viết được hay như Xuân Diệu mà thôi. Những cây liễu buồn mà đẹp, đẹp mà buồn, hay chính vì buồn nên đẹp, thật là khó xác định... Hẵn cứ miên man như thế cho tới khi cả Hà Nội bừng sang bởi những ánh đèn.

Bụng đói cồn cào, hẵn nhìn đồng hồ, đã 8h 30... hẵn vẫn chưa biết viết Sứ ký theo hướng nào. Hàng ngày đi làm đã thấy khẩu hiệu “Sứ ký hay mắt thường” treo chình ình ở cổng công ty rồi. Hẵn vào làm ở đây chưa lâu, chưa được đi đây đó nhiều chắc chắn sẽ không có chuyện lạ bốn phương mà kể. Nhưng không sao, cảm xúc của hẵn đầy ụ khi nghĩ về FPT cơ mà. Hơn nữa hẵn đã là người của FPT nên hẵn có cái chất gọi là “máu” mà người ta bảo “cứ máu lên là được”. Hẵn sẽ về và sẽ viết.

Cuộc đời có nhiều điều bất ngờ thú vị lắm!

NHỊP ĐIỆU MÀU

Bùi Thanh Hằng
Công ty Truyền thông FPT

Tất cả những sự việc đã qua, tất cả những khuôn mặt đồng hành với em trong khoảng thời gian tham gia vào đội quân FPT. Tất cả những gì gọi là chiến tích hay thất bại của một quãng thời gian mà em và tôi làm việc bên nhau. Tôi gọi đó là kỷ niệm về nhịp điệu màu.

Em gia nhập gia đình FPT với khoảng thời gian không nhiều nhưng hai năm cũng để lại trong lòng người không ít kỷ niệm và đó là gia tài mà em đã cưu mang. Tốt nghiệp Đại học Mỹ thuật - em, một cô họa sĩ bé nhỏ đã háo hức tìm cho mình được một công việc phù hợp với mình ngay trong những công việc tưởng chừng như chẳng liên quan gì với nghề nghiệp hội họa. Em bắt đầu đam mê màu sắc, những màu sắc như một sức hút kỳ lạ đối với em. Trước đây em vẽ bằng cọ, bằng những tuýp màu. Giờ đây em hoàn toàn bị chinh phục bởi những màu sắc trong bảng màu không giới hạn. Và thế đây hàng ngày em dùng màu sắc tung hoành để sáng tạo ra những tác phẩm phục vụ đời sống ở mọi lĩnh vực bằng chiếc máy tính bé nhỏ.

Mỗi website ra đời như một tác phẩm mà em nâng niu. Và mỗi khi nhận một công việc mới, em chưa từng nản lòng trước một khó khăn nào cho dù chủ nhân của chúng là những khách hàng khó tính... Em thường đặt cho mình một cách làm việc mà đến giờ tôi vẫn thầm thán phục. Em nói: "Mỗi khách hàng đến với mình cũng như màu sắc ấy, nếu đứng riêng một mình thì màu nào bản thân nó cũng đã đẹp, và khi những màu sắc đặt cạnh nhau sao cho đẹp hơn mới là điều khó...". Chính vì cách này mà mỗi công việc khi em đảm nhận đều trở nên dễ dàng và dường như có màu sắc thi vị hơn, nồng nàn hơn. Em đam mê công việc, đam mê màu sắc, đam mê những con người xung quanh em.

Chiều nay, trời hè oi ả, tôi nhớ đến cái ngày em bước chân vào trong căn phòng nhỏ bé, với đôi mắt vừa lả lơi, vừa nhút nhát vây mà lúc bắt tay vào công việc em hăng hái và xông xáo đến lạ. Cái vê

hiền hiền đã thay thế bởi một con người quả quyết và nhanh nhẹn. Năm nay cũng trong căn phòng này giờ chỗ ngồi của em thay đổi nhiều quá! Cái cây xương rồng đâu nhỉ? Chú gấu nhỏ kè trên màn hình còn đó, mà em đâu? Em của tôi vậy là đã đi, em đi tìm cho mình một con đường mới. Em quyết định tiếp tục theo đuổi nghệ thuật. Một thứ nghệ thuật mà ngàn đời con người vẫn theo đuổi như một ma lực cướp mất em tôi.

Mỗi người một cách sống là điều tự nhiên ngàn xưa. “Ôi, khi ta đói, kỷ niệm cho ta no. Khi ta lạnh kỷ niệm cho ta ấm. Khi ta nghèo kỷ niệm cho ta khá hơn”. Kỷ niệm đẹp đẽ hơn, cao hơn, thiêng liêng hơn. Kỷ niệm làm cho đời sống của ta sáng hơn và hăng say hơn. Em là một kỷ niệm. Thời gian em làm việc đã để lại không ít cách nhìn nhận và xây dựng một cách làm chuyên nghiệp trong đội ngũ thiết kế.

Cách đây một năm cũng thời gian này, để chuẩn bị cho ngày lễ hội hàng năm của công ty, ai ai dường như cũng náo nức chuẩn bị cho ngày vui sắp tới. Tôi còn nhớ vào thời điểm đó phòng Web chúng tôi còn đang chạy đua với thời gian, với doanh số, vậy mà ai cũng gắng sức mình cho ngày hội. Và em cũng nảy ra ý tưởng, em và tôi lao ra đường đi mua những cuộn nilon đủ màu sắc để làm những quả bông màu sắc sặc sỡ dành cho các cổ động viên trong ngày thi đấu thể thao thêm phần hứng khởi. Trời ơi thật khủng khiếp khi tôi và em lúc đầu còn hai đứa tự hì hục ngồi dùng kim băng tước túc túc mờ màu sắc, càng làm càng thấy nhiều, càng thấy không hết việc. Chúng tôi lo quá, rồi thì mọi người trong phòng mỗi người một tay, cả phòng tôi, rồi những phòng khác, rồi cả người nhà nữa chứ. Thế rồi những quả bông màu sắc ấy cũng lắp lánh rực rỡ trên tay các cổ động viên. Thật tuyệt! Thành quả lao động đã đem lại cho chúng tôi giải Đội hình đẹp trong ngày vui đó. Ngày của màu sắc lễ hội, ngày của những môn thi đấu thể thao, ngày của văn nghệ quần chúng FPT và cũng là ngày gắn bó những con người chưa quen đến với nhau và làm cho tình cảm của những người gắn bó với gia đình FPT càng trở nên đẹp đẽ hơn. Một ngày đầy màu sắc lộng lẫy ấy mãi còn

trong tôi, bởi em là một điểm màu tươi sáng trong muôn màu hấp dẫn ấy.

Mỗi màu sắc ấy là một con người, một nét đẹp tạo nên một bức tranh hoàn hảo. Một bức tranh cho một tương lai đẹp của một gia đình lớn – FPT.

CHUYỆN KẺ CÓ 2 GIA ĐÌNH

Nguyễn Anh Tuấn
Công ty Hệ thống Thông tin FPT

11h 00 đêm

Hắn leo lên giường. Không thấy em cưa quậy gì, hắn biết là nguy cơ xảy ra sự cố đã hình thành rồi. Cái thằng hắn đúng là số ruồi. Hắn nuốt nước bọt, cố lấy giọng ngọt ngào: “Em chưa ngủ đúng không? Hôm nay anh định cố ngồi viết mấy dòng ‘sử ký’ để nộp cho khỏi bị trừ thưởng, mà nghĩ mãi không ra. Em cố ra tay cứu anh vụ này đi”. Hình như chỉ chờ có thế, em quay lại ngay, dằn dỗi: “Thì anh cứ viết ngay về bản thân anh ý. Một chiến binh thầm lặng ở FPT. Dù chẳng tên tuổi, chúc vụ gì, nhưng sáng sảng anh là một anh hùng, khoẻ mạnh, tràn đầy sức sống lao vào công việc. Và nhờ giờ, nhờ công ty, tôi tối rồi anh cũng trở về, mềm nhũn như một cọng rau héo”.

Điên thật, hắn biết phải làm sao với cái lối nói năng hư hồn như thế, nhất là lúc này em lại đang mang bầu gần đến ngày sinh con chứ. Hắn vẫn cố nín nhịn được: “Sao em lại nói thế, anh làm việc là vì hai mẹ con, ngay cả viết ‘sử ký’ này cũng là anh cố viết để lấy tiền thưởng thôi, chứ bản thân anh thì anh thiết gì”. “Thì em có dám bảo gì đâu, anh cần ý tưởng để viết ‘sử ký’ thì em khuyên thế thôi, anh thấy được thì viết. Em nghĩ cứ viết thành thực về chính bản thân mình là dễ nhất, và cũng xứng đáng được giải nhất”. Em thánh thót, không tha cho hắn.

Không thể nào chịu đựng được nữa, hắn tung màn dậy, bước ra ngoài bàn lặng lẽ ngồi trong bóng tối.

Đúng là hắn thấy mình vô dụng. Ở nhà, hắn chẳng làm được gì nhiều cho vợ con. Suốt ngày bận rộn với công việc, nói là để kiếm tiền cho vợ con đấy, nhưng thực ra, tiền lương của hắn cũng chẳng đủ để hắn vỗ ngực mà gào lên điều ấy. Vợ hắn bây giờ hay cáu giận, hờn dỗi, hay khóc, khác hắn cái cô người yêu hồi nào của hắn, dí dỏm, duyên dáng, mà lúc nào cũng thấy vui cười. Thế mà vẫn chỉ là em đấy thôi, có phải nhờ hắn mà em thành ra nhu thế? Còn ở Công

ty, thì hắn là ai chứ? Một thằng nhân viên xoàng còn có quá nhiều vần đẻ đẻ sếp có thể quan tâm, nhắc nhở. Một thằng cha lèo khéo, chẳng khi nào biết đến bất kỳ phong trào văn hóa thể thao gì ở Công ty, vì lúc nào hờ ra khỏi công việc là đã lo chuồn về với vợ rồi. Thế đấy, tóm lại hắn biết mình chẳng là gì cả, chẳng ý nghĩa bao nhiêu với em, mà cũng chẳng ích lợi gì nhiều đối với Công ty.

Bây giờ thì làm sao đây. Về tương lai xa thì hắn thấy mù mờ quá. Còn tương lai gần, rất gần thì hắn buộc phải chọn lựa, một là quay lại giường, cố quên đi là mình là thằng vô dụng, đẻ còn thanh thản mà ngủ, hai là, đã ngồi đây rồi thì ngồi nốt mà gặm nhấm nỗi buồn này, rồi phòn thì cầm bút viết về chính nó, đẻ rồi vừa giải thoát cho cái đầu bốc hoả, vừa được mấy dòng ‘sử ký’ nộp giống như ai.

12h00 đêm

Đồng hồ đã gõ đủ cả 12 tiếng. Thôi dẹp tắt. Hắn quyết định phải đi ngủ thôi. Không thì mai lại sẽ đi làm muộn thêm một lần nữa, và dù có vênh lên, hiên ngang đi ngang qua sếp như không hề đến muộn, thì cũng không phải là không có một tí xấu mặt. Hắn đang định đứng lên thì một bàn tay mát lạnh chạm vào người. Tay em. Em không nói gì cả, lặng lẽ tắt đèn và kéo hắn đi về giường. Hắn chợt thấy thương em quá, nhưng không sao nói được điều gì. Nằm trong bóng tối, hai đứa cùng im lặng. Quờ tay lên bụng em, thấy con gái hắn đang kêu khoắng lách tách gì trong đó. Yêu con gái quá. Hắn bỗng thay thương cho mấy thằng bạn giờ đã rũ bỏ hết những kiến thức đã tôi luyện từ hồi Đại học, làm giàu bằng nghề khác, chẳng còn có tí liên quan gì đến máy tính nữa. Chúng nó đã từng khệnh khạng: “Chú mày suốt ngày ngồi ôm máy tính thì chỉ ra con gái thôi, biết không?”. Rồi hắn lại hình dung ngay đến sếp, nhớ bữa biết tin vợ hắn có bầu, sếp nháy hắn về sớm để dẫn hắn đến tận nhà ông lang chuyên bắt mạch, bóc thuốc cho phụ nữ có mang, rồi hướng dẫn, chi bảo hắn chuyện chăm sóc vợ con, cũng tận tình chẳng khác gì những lần hướng dẫn công việc cho hắn vậy. Và hắn cũng thấy được gia đình có ý nghĩa lớn lao đến thế nào đối với sếp, chả thế mà trưa nào sếp cũng phóng máy cày số, bất kể trời nắng hay mưa, đẻ về ăn cơm với

vợ và hai cô con gái nhỏ. Chợt nhớ những buổi mấy anh em trong phòng cùng ngồi nghĩ tên cho con gái hắn, sao cho thật hay, thật kêu, mà bàn bạc, loay hoay mãi vẫn chẳng ra. Những lần ở lại làm muộn, mấy thằng nhỏ mới vào làm còn nhát chết, chờ sếp và các anh già đi về hết, mới ngoe ngoe vào mạng chát chít, xin xỏ hắn dăm ba lời khuyên và ít kinh nghiệm yêu đương chinh chiến (vì hắn là thằng trẻ, mà lại đã có vợ đẹp con khôn đàng hoàng mà)... Tất cả mọi người mới tuyệt làm sao. Cả em và các anh em FPT đều là gia đình của hắn, nơi mà hắn gửi gắm bao yêu thương và khát vọng.

Hắn chìm vào giấc ngủ từ lúc nào. Đêm ấy, một thằng rất ít khi có thể mơ được như hắn bỗng có một giấc mơ tuyệt đẹp. Trong mơ, hắn, em và con cùng gia đình các anh em chiến hữu trong FPT, tất cả cùng nhau đi trên một con tàu lớn, to đẹp hơn cả tàu Titanic, mỗi người một việc, hồ hởi, vui vẻ, tất cả cùng lái con tàu tiến thẳng về phía mặt trời đang lên, tràn ngập nắng vàng.

Hắn tỉnh dậy. Nhẹ nhõm lạ thường. Ý nghĩ đầu tiên đến bất chợt là về em. Hắn biết rằng sau những cơn hòn giận kinh khủng của em vẫn là tình yêu tha thiết em dành cho hắn. Tình yêu ấy khiến em không bao giờ bỏ hắn đơn độc một mình trong đêm tối. Rồi hình ảnh tất cả anh em trong FIS6, trong công ty lần lượt hiện qua đầu hắn. Và hắn biết rằng sau những sức ép căng thẳng từ công việc, là tình cảm anh em đồng nghiệp thâm thiết bao nhiêu. Tình cảm ấy giúp hắn gắn bó với bạn bè đồng nghiệp, gắn bó với công việc, với Công ty này. Để rồi mỗi năm lại hăm hở cùng tất cả mọi người chờ đón một ngày sinh nhật mới của Công ty, như chờ đón một sự kiện cực kỳ quan trọng với chính mình. Cuộc sống đẹp biết bao. Hắn thấy mình cũng không đến nỗi vô dụng lắm, vì hắn vẫn yêu, vẫn được yêu bởi em và bởi FPT này.

Boong...

Một tiếng chuông gieo xuống. Hắn giật mình nhìn đồng hồ. Chết thật rồi. 7.30 sáng. Chắc là em đã đi làm sau khi yên chí vì đã gọi hắn, và nghĩ là hắn đã dậy từ lâu rồi. Và chắc chắn là hắn lại đi làm

muộn rồi. Mông má cho có khí thế một tí, hắn vội vàng leo lên xe để
phóng về nơi có anh em FIS6. Sếp ơi, mọi người ơi, hôm nay đừng
soi em nhé, ít nhất cũng vì những tình cảm tốt đẹp mà em đã nghĩ
vừa mới đây về mọi người, về FPT này, hay là vì cô vợ bụng to hay
hờn giận, hay làm em mất ngủ của em cũng được, đừng đánh giá em
là thằng nhân viên làm ăn lượn khươn quá mà tội nghiệp!!!

CÁN BỘ CỦA NGÕ

**Nguyễn Đào Thu
Công ty Phân phối FPT-HCM**

3 năm trước, khi mới chân ướt chân ráo vào FPT, tôi chưa hiểu và cũng chưa hình dung ra FPT là một tổ chức như thế nào. Tôi ngờ ngác trước một tập thể quá lớn. Tôi là một tên nhà quê thật sự, chẳng biết gì về CNTT, xuất khẩu phần mềm. Giống như câu hát mà các anh chị sau này thường hát trong những buổi liên hoan tiệc tùng “Tôi ở nhà quê mới vô, tôi ở nhà quê mới vô, nhìn ô tô nó đi tôi tưởng con Trâu nó phi.....” sau đó các anh chị không ngần ngại ghép cho tôi cái biệt danh “Hai lúa” mà thỉnh thoảng sếp Hùng NQ thường gọi là nông dân.

Nghe đâu lúc trước FSOFT ở 2Bis Nam Quốc Cang (sau này mới chuyển lên công viên phần mềm Quang Trung), ngoài tôi ra không có ứng viên nào cho vị trí mà tôi bấy giờ đảm nhiệm, vì vậy tôi trở thành ứng viên số 1 cũng là sự lựa chọn cuối cùng cho FSOFT. Có một điều vào FPT ai cũng phải trải qua vài tháng thử việc, từ lập trình viên, đến Teamleader hay projectManager, tôi cũng là một trong số đó, nhưng khác ở chỗ là mỗi ngày làm việc của tôi công ty chỉ trả 20.000 \$ trừ những ngày thứ bảy chủ nhật không làm việc, ví chi cuối tháng lĩnh được 450.000\$, với số tiền như vậy tôi không biết cách nào chi tiêu cho đến tháng lương kế tiếp. Nhưng cũng may là lúc đó có anh An NT mà tôi và Vu NT đều gọi là “Ngân hàng nhân dân”.

Lúc bấy giờ tôi chưa dám nghĩ mình sẽ có bạn gái, vì chưa đủ điều kiện cần thiết. Rồi thời gian cũng qua, mấy tháng thử việc cũng đã hết. Tôi chính thức ký hợp đồng trở thành nhân viên có sổ của FPT. Đồng thời cũng nhanh chóng hòa nhập vào tập thể có những người mà tôi cho rằng rất khó tính, thậm chí còn bất đồng ngôn ngữ khi phải tiếp xúc với Azkar hay Alex sau này, có nhiều lần tôi dẫn Azkar đi ăn, nhưng không cách nào tôi nói cho Azkar hiểu để chọn món ăn hay thanh toán tiền, tôi ra dấu đủ mọi cách nhưng Azkar

không hiểu gì cả, rồi hai người ôm bụng cười trù. Cái tên Tèo mà mọi người trong FSOFT dành cho Azkar cũng có phần đóng góp cho biểu quyết của tôi trong dịp đám cưới anh NhânDH. Vào FPT tôi tham gia tất cả các hoạt động mà Công ty hay Đoàn thanh niên tổ chức, từ ca hát nhảy múa, cho đến các hoạt động thể thao văn hóa tôi đều tham gia tất tần tật. Có điều tôi vốn được đào tạo ở một trường sĩ quan, mọi thứ đều phải “Quân lệnh như sơn”, cái gì cũng phải dứt khoát, trong ca hát cũng hùng mạnh như một bước quân hành, tôi rất dị ứng với cái gọi là sò-ti-cô hay sò-ti-chú, nhiều lần tham gia các buổi tiệc tùng các anh chị, các xếp đều say sưa nào là hát, tôi chỉ nhép miệng và vỗ tay một cách miễn cưỡng. Nhưng cái gì không thích mà ăn lâu ngày cũng đâm ra ghiền, và từ đó tôi trở thành một tên to mồm nhất trong các bàn nhậu hát về stico, và tôi cũng có một chuyến lưu diễn stico khá thành công ở Vũng Tàu với Đoàn Thanh niên VSP.

Ngày tháng qua dần, sự thân thiện và hòa hợp với những người xung quanh càng ngày càng gắn bó, cái sung sướng nữa là lương càng ngày càng tăng lên, lúc này tôi có quyền nghĩ đến một người bạn gái, thế là tôi lao vào cuộc tìm kiếm. Với một người đẹp trai như tôi, lại làm việc cho một công ty CNTT hàng đầu tại Việt Nam thì việc tìm một người bạn gái cũng không mấy khó khăn, từ đó ngoài niềm vui trong công việc, trong công ty, tôi còn có những niềm vui khác.

Nhưng không lâu, tôi nghe tin FSOFT sẽ chuyển về trụ sở 41 Sương Nguyệt Anh, thế là lực bất tòng tâm, tôi đành phải xa FSOFT xa những con người mà lúc ở gần tôi thấy rất bình thường mà khi xa tôi cảm thấy nhớ nhớ. Tôi được chuyển về làm cho một bộ phận cũng khá thành công trong kinh doanh của công ty, nay đã được tách ra làm một công ty con, được gọi tắt FPT Distribution, về đây tôi phải làm lại từ đầu, phải làm quen với môi trường mới, từ công việc trông có vẻ chuyên nghiệp hơn, phải bắt đầu làm quen với những con người mới, vốn chưa một lần tiếp xúc, nói chung phải làm lại tất cả. Thậm chí cái hợp đồng chính thức của công ty lúc trước cũng thay bằng cái hợp đồng khoán gọn và dĩ nhiên lương cũng bị giảm một

cách đáng kể, tôi buồn lăm nhung biết làm cách nào và thực tế không thể khác đi được. Tôi muốn nghỉ ngay sau khi có quyết định đó, nhưng không biết cái gì đã gắn bó tôi với FPT đến như vậy, chắc có lẽ là môi trường là sotico là thể thao, văn hóa. Vì lẽ đó tôi tiếp tục sống và làm việc và chờ vào một tương lai sáng sủa hơn.

Viết đến đây tôi biết còn có rất nhiều người chưa biết tôi là ai, làm cái gì, thậm chí nhiều người còn nhầm cho tôi là lập trình viên. Xin thưa rằng tôi là cán bộ “cửa ngõ” và bài viết này tôi muốn đặt tựa là “**CÁN BỘ CỦA NGÕ**”.

MỖI NGÀY MỘT CHUYỆN

Lê Ngọc Kiên
Công ty Hệ thống Thông tin FPT

Chuyện ở nhà xe

Từ bộ Tài Chính về, loay hoay mãi vẫn không tìm thấy chỗ nào để nhét con xe của mình vào. Công ty mình tuyển ngày càng nhiều người mà chỗ để xe thì chẳng tuyển thêm. Đã thế ngày lại càng nhiều ô tô. Xe máy thì cũng toàn là loại xe xịn @, Dylan,.. to kềnh càng. Mà không hiểu cái con xe kia của ai mà bành trướng thế không biết. Nằm đùờn qua cả hai ô, hai chân không đứng cho nó tử tế mà lại chỉ đứng bằng mỗi một chân xiêu vẹo. Trông mà phát tức chỉ muồn cào vào mông cho nó vài đường. Nhưng mà thôi, ai lại chơi ác như thế. Nhìn quanh cả nhà xe chẳng còn chỗ trống nào khả dĩ có thể nhét con xe của mình vào được. Trong góc, anh Tài đang lúi húi dựng lại một con Wave của ai đó. Vẫn còn khá nhiều xe dựng không đúng kiểu. Cái thì đứng bằng chân phụ ngả ngón. Cái thì nằm không đúng chuồng. Cái thì nằm chèn èngh giữa lối đi. Thế mới biết dân mình toàn là người tiết kiệm thời gian. Kể cả thời gian để dựng xe lại cho ngay ngắn cũng không có. Chắc có lẽ rồi FIS Hoàng Diệu cũng phải tuyển thêm một nhân viên nữa chuyên để dựng lại xe đây chứ không thì xe của anh em đến phải để ra cả ngoài đường mất. Thôi thì đành lao động tí vậy. Nhắc đít con Dream này sang bên trái. Tiếp con @ này sang trái nữa. Mai dịch con Wave này sang bên phải, dựng chân giữa lên. Thế là có một chỗ vừa đủ để nhét con xe bé bỏng của mình vào giữa. Dựng luôn chân giữa của nó lên, vừa gọn chỗ lại vừa chắc chắn, lại chẳng ai nói gì được. Thế là tự nhiên lại loay hoay mất đến cả chục phút mới lo được chỗ để nhét cái xe. Lúc nào mà cũng như thế này thì còn làm ăn gì nữa. Nghĩ mà thấy bức. Nhưng mà thôi, thông cảm vậy. Những người dựng xe không đúng kiểu chắc là người ta bận hơn mình.

Chuyện mở cửa

Vị trí tôi ngồi ngay cạnh cửa ra vào. Có lẽ chẳng mấy ai thích một cái chỗ như vậy nhỉ. Nó cũng giống như ngày xưa đi học bạn phải ngồi lên bàn đầu vậy. Ở vị trí này, thật là bất lợi khi ta muốn làm một việc riêng gì đó hay như lúc kiểm tra bài mà bạn chót quên không học chẳng hạn. Nhưng đúng là ở hoàn cảnh éo le như vậy tôi mới khám phá ra được cái khả năng thích nghi tuyệt vời của mình. Cái cửa phòng tôi có một đặc điểm là cánh hơi bị sệ vì thế rất khó mở. Ngồi cạnh cửa ít lâu, tôi đã luyện được một công phu hết sức lợi hại. Có thể bạn không tin nhưng thật sự là tôi chỉ cần nghe tiếng mở cửa thôi, không cần quay lại mà vẫn có thể đoán được ai đang mở cửa.

Này nhé: Có tiếng người đi đến gần cửa. Xoay tay nắm cửa, đẩy nhẹ vào... không được, lại xoay tay nắm cửa, đẩy vào, vẫn không được. Lại có tiếng xoay tay nắm cửa, đẩy tay cộng thêm một cái huých mông... cửa vẫn không mở. Thế là cứ tưởng cửa khóa, đi đường khác. Chẳng có chút hiếu thắc vượt khó vươn lên gì cả. Giá mà huých mạnh thêm lần nữa thì chắc là đã mở được cửa rồi. Chắc là em nào ở phòng Tổng hợp lên tìm anh Hùng đây. Mà tiếng huých mông nghe êm lắm. Có lẽ là em Ly thì phải.

Lại thấy có người đi đến gần cửa, nghe bước chân có vẻ trầm trọng. Vừa nghe tiếng tay nắm cửa xoay đã thấy “rầm”. Cửa mở ra khá nhanh. Tiếng cánh cửa còn rung bần bật. Một bóng người to lớn gần như che hẳn ánh sáng từ cửa hắt vào. Sếp chứ còn ai nữa. Nhưng không sao, tôi còn nhanh tay hơn. ~, q, Tab, Enter rồi Alt + Tab chuyển ngay từ Yahoo Messenger sang màn hình Acrobat. Cái file “CCNA Certification Guide” đã mở sẵn từ hôm qua rồi.

Còn tôi áy à, khi mở cửa, chỉ nhẹ nhàng xoay tay nắm, khẽ nháц cánh cửa lên, từ nhẹ đầu gối. Thế là cửa đã mở ra, không rung, không lắc và gần như là không một tiếng động. Nhưng đây chỉ là cách tôi mở cửa khi muốn chuồn ra ngoài lúc muốn làm tách cà phê thôi. Bật mí với các bạn như thế là đủ rồi.

Chuyện cái điều hoà

Phòng tôi dài đến gần 2 chục mét mà chỉ có mỗi 2 cái điều hoà. Vì thế tất nhiên là có người ngồi ở ngay cạnh nó còn có người lại ngồi ở tít xa. Chỗ của tôi ngồi thật may mắn là ngay cạnh cái điều hoà. Mùa hè thì mát hơn mọi người, còn mùa đông thì hoà cả làng. Nhưng mà đây chỉ là mới đầu tôi nghỉ vậy thôi. Chứ thực ra, ngồi ở khoảng giữa là tốt nhất. Ngoài ở chỗ này, quanh năm suốt tháng, lúc nào cũng như là mùa đông. Hở ra cái gì thì lạnh cái ấy. Giảm nhiệt độ xuống thì tạm OK nhưng mà tăng nhiệt độ lên hay tắt chức năng quạt gió đi thì nhất định là không thể được rồi. Ít ra có đèn mấy người phản đối. Thiếu số phục tùng đa số mà lại. Đi làm được một tuần tôi đã có ngay kinh nghiệm là phải luôn luôn mặc áo dài tay. Hôm nào trời oi bức thì phải mặc thêm một cái áo phông bên trong nữa. Chứ nếu không thì cả ngày hôm đó cứ gọi là gõ răng cành càch. Thật may là chỉ vài tháng sau đã có thêm chú LongLV mới vào. Thật khổ cho chú là còn ngồi gần điều hoà hơn cả tôi, đã thế thằng này ăn chơi quá nên chẳng có cái áo dài tay nào. Thế là tất nhiên từ đó tôi chẳng mấy khi còn kịp kêu lạnh nữa. Đã có người kêu trước rồi. Cứ được một lúc là lại thấy chú chạy đi lấy cái điều khiển để tăng nhiệt độ lên. Rồi sau thì để luôn ở bàn làm việc của mình cho đỡ phải chạy đi chạy lại. Vào phòng Hệ thống được mấy hôm, LongLV đã giữ rịt lấy cái điều khiển, bắt cứ đi đâu, kể cả là đi toa-lét cũng thấy cầm theo (một dạng bệnh nghề nghiệp đây).

Một cái qui định mới

Hôm nay họp giao ban có qui định mới rồi nhé. Mọi người phải ra về trước 6 giờ tối. Nếu ai có nhu cầu làm ngoài giờ phải đăng ký trước

- Sao lại thế hả anh?

- Thấy chúng nó bảo là để tiết kiệm điện. Từ 6-10 giờ tối là giờ cao điểm, giá điện cao gấp ruồi. À khuyến khích mọi người làm việc từ 10 giờ tối đến 6 giờ sáng

- 10 giờ tối thì đến đây chỉ để mà ngủ thôi chứ làm gì nữa

Nhớ lại chuyện cuối tuần trước gặp em Diệp đang than phiền với chú Đức bảo vệ: “Tháng trước chỉ mất có 13 triệu tiền điện. Tháng này đã đi nghỉ mát một tuần lại không nóng bằng tháng trước thế

mà hết những 21 triệu. Chị Hương chị ấy đang kêu um cả lên bảo cháu tìm hiểu xem làm sao lại thế”. Bấm ngón tay tính xem nào. Mới được có vài ngày chứ mấy. Thế mà đã ra ngay một qui định mới. Nhanh thật! Liên quan đến tiền có khác. Chuyện!... Mỗi tháng tiết kiệm được tận hǎn 8 triệu chứ có ít ỏi gì đâu.

- 6 giờ kém 5 rồi đây nhé. Anh em thu xếp nhé
- Nhưng em còn đang làm dở cái Power Point này.
- Về thôi, mai làm tiếp. Để người ta phải lên tận nơi đuổi về thì nhục lắm.
- Rồi! Để em shut down cái đã.
- Vẽ! Cú Ctrl + Alt + Del rồi Enter thôi, mai đỡ mất thời gian khởi động lại.

Đi ra đến cửa cũng đang thấy mấy đồng chí bên phòng Mạng lục tục kéo nhau ra về. Xuống đến hành lang thấy anh ĐứcPA đang gào toáng cả lên:

- Chỉ còn 2 phút nữa thôi chúng mày nhé
- Quay sang thấy chúng tôi, anh phân bua:
 - Làm việc thêm giờ đã chẳng khen thưởng thì thôi lại còn phạt. Không cho làm thì thôi! Ông vè! Càng sướng.
 - Anh yên tâm đi! Từ trước đến nay, ở FIS những qui định kiểu này thì cái qui định nào mà chả tự động hết hiệu lực sau vài tuần, cùng lăm cũng chỉ vài tháng.
 - À đây, sáng nay lại thấy ở đâu ra cái “Cam kết về đạo đức nghề nghiệp” nữa. Thôi thì ký luôn cho xong. Chẳng nhẹ lại không ký. Không ký thì chẳng lẽ mình lại không có đạo đức nghề nghiệp hay sao.

56 Hoàng Diệu – Khách sạn 5 sao

Kết thúc một trận đá bóng, phải nói là một trận thuỷ chiến thì đúng hơn, người chู nào cũng bắn như trâu. Đang ra lấy xe định về thì thấy chú Huyền rủ: “Về Hoàng Diệu đi”. “Thôi, người vừa ướt vừa bắn thì còn về Hoàng Diệu làm gì”. “Ô kìa, về đấy tắm chứ còn làm gì nữa”. Thấy tôi hơi ớ người, HuyềnNV tiếp luôn: “Về cơ quan, tắm nóng lạnh hǎn hoi. Bọn em bây giờ toàn tắm ở cơ quan thôi”.

Nhớ lại một buổi tối, tôi về hoi muộn, sang phòng Network thấy chú HùngHH đang lục lọi gì đấy. Hồi thì thấy nó nói: “Em đang tìm lọ dầu gội đầu của ông Việt”. Rồi nó làm bầm: “Có mỗi cái lọ dầu gội đầu, không biết ông này dầu đâu mà kĩ thế”. Lúc đó cứ tưởng chỉ có hai thằng này, thằng thì nhà thuê, chật chội, thằng thì nhà xa nên thỉnh thoảng bọn nó tám gội đầu cho đỡ ngứa thế thôi. Không ngờ cái khẩu hiệu “Cơ quan – Ngôi nhà thân yêu của tôi” lại được hưởng ứng rộng rãi đến thế...

Đã gần một năm kể từ khi chúng tôi chuyển sang Hoàng Diệu. Phải nói là tiện nghi ở Hoàng Diệu hơn hẳn Láng Hạ. Điều hoà máy lạnh dày đù, phòng vệ sinh rất nhiều. Ngay trong giờ cao điểm cũng không phải xếp hàng chờ đợi như ở Láng Hạ. Đã thế lại nhiều phòng tắm, bình nóng lạnh dày đù. Chả thế mà nhiều người, ngay cả những người đã có nhà ở Hà Nội hẵn hoi (chứ không phải nhà đi thuê). Vẫn thường xuyên làm việc qua đêm tại Hoàng Diệu. Theo giải thích của một chú thì “Về làm gì hả anh, 4 thằng chui vào cái nhà 10 mét vuông, vừa nóng lại vừa chật chội. Tối nào em cũng ở lại đây, thoải mái hơn nhiều. Anh thì ra quán, tắm thì em đã mua cả xà phòng với lại dầu gội đầu đây rồi. Khăn mặt với bàn chải đánh răng thì em đã mang ở nhà đến rồi. Thích xem tivi thì xuống tầng một xem. Nhạc nhẽo phim ảnh thì đã có máy tính. Nếu không thì vào Internet. Ngu thì bọn em đã mua chiếu rồi. Ở đây sướng cái là chẳng có muỗi nên không phải mắc màn”.

Nghe chúng nó nói cũng thấy sướng. Đến phải đề nghị các sếp nâng cấp thêm cho anh em thêm một cái bể bơi với lại cái sân Tennis nữa mới được. Như thế thì ban ngày có thể treo biển “Công ty Hệ thống Thông tin FPT”, buổi tối chỉ việc thay hai chữ “Công ty” bằng “Khách sạn” nữa thì hàng tháng có thể kiếm được khói tiền. Cái chuyện tiền điện ư! ... Muỗi!

Tuyển thư ký

- Ô! FIS lại mời tuyển một em diễn viên về làm thư ký này.
- Tên là gì?
- Bích Ngọc

- Bích Ngọc là em nào nhỉ? Đóng trong phim gì rồi.
- Thấy nói là đóng phim Vua Bãi Rác
- A! Em này em biết rồi. Em này hay quảng cáo điện thoại di động ấy. Vừa mới hôm thứ hai thấy đóng phim... phim gì ấy nhỉ A... Chuyện tình của tôi.
- Kinh thật! Các sếp nhà mình dạo này toàn tuyển các em diễn viên với lại hoa hậu vào làm thư ký thôi. FIS1 thì có em Hà diễn viên. FIS3 thì có em Vân Anh á hậu báo Tiền Phong. FIS7 thì có em Hằng VTT. FIS5 thì có em Hoa. Anh Bảo thì có em Hoa, em Huyền làm thư ký.
- Nghe nói FIS2 cũng sắp tuyển một em thư ký tên là Hương hay Hường gì đây nữa. Cũng người mẫu nhé. FIS4 cũng thế.
 - Chỉ có mỗi FIS6 mình là chẳng có thư ký.
 - Muốn có cũng dễ thôi.
 - Như thế nào?
 - Bây giờ mỗi người bỏ ra khoảng 20% lương, mỗi tháng tính ra cũng phải được 4,5 triệu. Mời hẳn em Mai Phương về làm thư ký. Cho các sếp tức nô mắt.
 - Hay đây nhỉ. Nhưng mà phải làm thư ký cho mỗi người một hôm đấy nhé chứ không phải làm thư ký riêng cho anh Hùng đâu đây.
- Hết nhà to, ô tô rồi đến thư ký. Các sếp nhà mình cứ như là đang chạy đua vũ trang ý nhỉ. Không biết là rồi đến cái gì nữa đây!

“MỘT CHÚT KHẮC THÀNH” VỚI TRUYỀN THÔNG FPT

Mai Văn Anh
Trung tâm FTT

Ngày xưa, con người không biết có tuổi già. Người ta sinh ra, lớn lên và cứ thế trẻ mãi. Khi đã sống trọn vẹn cả một cuộc đời thì lặng lẽ chết đi. Mỗi người hoá thành một loài cây. Tất cả những cô gái đều biến thành đại thụ. Vào lúc câu chuyện này xảy ra, trên trái đất đã đầy cây cối hoa cỏ dù rằng đã có rất nhiều loài cây vĩnh viễn mất đi.

Ngày ấy, khi cánh chim trốn mưa từ phương bắc đến Hà Nội vào lúc Apollon chuẩn bị nhường lại bầu trời cho Thần bóng đêm. Một vài chiếc lá vàng mới vừa rụng lác đác, gió lạnh kéo về kèm theo những cụm mây xám cả bầu trời, Live Show “Một chút Khắc Thành” cũng chuẩn bị bắt đầu.

Đúng 19 giờ 30, khán giả đến đã đông chật Hội trường Cung Văn hoá thiếu nhi. Sự khai mạc đúng giờ cho một chương trình của người FPT khiến tôi kinh ngạc. Giờ giây thun đã nức nở, âm thầm từ giã khách nghe nhạc quý phái của FPT. Tôi sẽ không kể lể nhiều vì có lẽ mọi người đã và sẽ viết đầy đủ, tôi chỉ xin là kẻ đứng bên lề ghi nhận ngày hôm đó.

Tiếp theo khúc dạo đầu với tiếng đàn và giọng hát quấn quýt lẫn nhau mê đắm không rời của ban nhạc LTV, chương trình chính thức bắt đầu bằng dàn trống mạnh mẽ và hoành tráng dưới sự chỉ đạo của nhạc trưởng Trương Quý Hải. Nhờ tài dẫn nhập hóm hình của MC Lê Đình Lộc trước mỗi tiết mục, hình như không có sự phân biệt, ngăn cách giữa người trình diễn và khán giả trong thính phòng này.

Màn hình được kéo xuông, một làng quê quen họ hiện lên... Mọi người nghe, nhìn... và hình như xung quanh các học sinh của Thầy giáo Khắc Thành đang kể về những điều tâm đắc với người Thầy của mình... Trong phòng ấm cúng dễ chịu, còn ngoài trời đang là một cơn

mưa rào mùa hạ. Nơi đây như tách xa khỏi thế giới ồn ào đua chen với bao nhiêu “dòng đời”, những quan niệm, những lề thói: cũ - mới, truyền thống - hiện đại; phương đông - phương tây... đan xen, lấn lướt, chành chơi... Nhưng bất chấp moi thứ suy đời hay tiến bộ, những cảnh quay “Cuộc đời và sự nghiệp NSND Khắc Thành” vẫn hiện ra:

Có một khoảng trời xanh và mây trắng, xưa vô tư băng ruộng thả diều, Chân sáo nhỏ đuổi nhau chiều nghiêng nắng, con đê dài tiếng cười giờ tan...

Đông lúa hát... bài ca về cỗ tích. Máy bay ngang cô bé ước tóc dài... và đẹp như nàng công chúa. Thằng bé mơ màng... hoàng tử... cười diều bay.

Mơ rất nhẹ - gió thổi diều cao quá! Máy đi xa diều gửi ước mơ này! Lim dim mắt... rồi bà tiên nhận được và chỉ còn thời gian, thời gian...

Có một khoảng trời xanh và mây trắng, có vô tư... mơ mộng đồng chiều. Có một khoảng trời mênh mông lấp... có gió... có diều và có trẻ con thôi!

Khó có thể đoán được chàng trai Khắc Thành dáng người nho nhỏ đó lại là một vị “Tướng FPT”, trải qua hơn mươi năm lãnh đạo và “chiến đấu” chưa hề thất bại, một trong những thủ lĩnh của phong trào văn hoá FPT trong cả chục năm trời. Người xem chỉ biết có một điều: chàng trai Khắc Thành ngày xưa trẻ hơn NSND Khắc Thành bây giờ (cũng là lẽ tự nhiên thôi!), nhưng sao nhu không thấy được khoảng cách thời gian. Có cái gì vẫn như thế...? mà không phải con người thật kia đã già đi bao nhiêu...? Chân lý cuộc sống và khoa học vẫn cứ tiên lên. Đây cũng là thời khắc để truyền lại cho các thế hệ mai sau tinh thần của bài ca mờ nước năm xưa, hun đúc ý chí cho con cháu - những người theo Lạc Long Quân xuồng biển.

Tâm trạng lúc này thật khó lý giải, phân định. Có một cái gì trào dâng trong hồn ta, nhưng lại có cái gì như hối tiếc, ngậm ngùi... Thật là nghịch lý... Một niềm suy tưởng cao xa như tráng khí, như nghĩa ân, như hạnh phúc và thương đau... Nhưng chẳng thể diễn đạt nổi vì ngôn ngữ giờ đây sao thấy hẹp hèn nàn...

Rồi thì giọng tenor mong đợi của anh Bình cũng xuất hiện, cùng với các nghệ sỹ Dương Minh Đức và Bích Việt, tiếng hát trữ tình truyền cảm đã để lại trong tâm thức của người thưởng ngoạn những âm điệu ngọt ngào, lôi cuốn. Nếu không phải là người FPT chắc không ai ngờ con người đang say mê hát cùng các nghệ sỹ ấy lại là người đưa một công ty chỉ bát đầu với vài con người nhỏ bé lớn mạnh đến không ngờ. Công ty FPT nhỏ bé với tám người ngày ấy, ngày nay đã là một tập đoàn, một công ty với hơn một nghìn con người. Tám người “đi mở cõi” ấy là những bậc tiền bối mang tinh thần của cha Lạc Long Quân xưa. Sự nghiệp khai hoang trúc hải thành điền, xây dựng cơ nghiệp đã tỏ rõ chí khí và tài năng của các anh. Đã 15 năm trôi qua kể từ ngày 13/9/1988, FPT đã bước sang một bước phát triển mới, có một vị thế khác. Phẩm chất, ý chí, trí tuệ, niềm tin của những người con yêu của FPT lúc ấy quả là sáng ngời và mãnh liệt trước những gian nan, thử thách.

Mọi người ai cũng như mê thiếp hòa nhập vào âm thanh thần thánh. Sau mỗi tiết mục là vỗ tay, dỗ nhiên... Nhưng kèm theo đó có những tiếng xuýt xoa... Hay quá!... Tiếng xuýt xoa lúc nho nhỏ như thầm thì của tình nhân đến với âm nhạc, lúc lại tràn lên như sóng biển cùng với tiếng vỗ tay. Tôi nhận biết rằng dù có những tiếng hát rất tài tử, rất “amateur; nhưng người nghe hôm nay bỏ qua hết những thô sượng. Họ đến với giai điệu và sống với những giai điệu mới. Đây là phần thưởng, là hạnh phúc cho tác giả những ca khúc. Cũng là phần thưởng, là hạnh phúc cho người hát vì đã đem được giai điệu mới lạ đến với khán thính giả mà mình yêu mến. Và khán thính giả cũng biểu lộ hạnh phúc của mình bằng thái độ đón nhận âm nhạc một cách trang nhã, lịch sự. Ngoại trừ tiếng vỗ tay; tiếng dương cầm xua đầy con cuồng lũ âm thanh của người đẹp Lý Giai Hoa và tiếng vĩ cầm thánh thót của nghệ sĩ tài hoa Tăng Thành Nam, thính phòng như đặc quánh những tự tình mới lạ.

Chương trình đã thành công do công sức rất lớn của người vận động, kêu gọi và tổ chức, do những khán giả đầy nhiệt huyết FPT.

Tôi không ngạc nhiên khi thấy mọi người lưu luyến chưa muốn ra về khi anh Nam bắt ngòi nói lời bế mạc. Những cái bắt tay bây giờ

không thể nào chặt chẽ hơn. Những vẫy tay từ giã, tạm biệt tình nhân Sờ-Ti-Cô chưa bao giờ cảm thấy ngậm ngùi lưu luyến hơn hôm nay.

Cám ơn FPT...

Cám ơn các anh chị em nghệ sĩ FPT!

Cám ơn khán thính giả hào hoa FPT!

Cám ơn tất cả với hôm nay tuyệt vời!

Chẳng ai đuổi đi, chẳng ai cầm cản không về, nhưng trời lại đang mưa... Không phải là tất cả đều ở lại chờ mưa tạnh. Rất nhiều kẻ "dũng cảm" chạy tung tóe nước mà về, dù có lúc trời vẫn đang sầm sập hay rỉ rả làm mưa. Một số kẻ cẩn thận, tháo giày cầm tay hoặc khoác lên cổ cho chắc ăn, vừa chạy ra chỗ để xe vừa la hét gì đó. Mưa mưa. Về về. Hoảng sợ. Thích thú. Không thể nào nghe được trong đám đông hồn độn những tiếng cười nói và rên rẩm than thở vì mưa.

Những anh chị em góp phần mình trong niềm hoan lạc lúc nãy, giờ đang hẹn nhau đến quán Cafe Phố cùng tham dự bữa ăn tối trước khi chia tay, trong đó có thêm những lữ khách trong FPT hoa lệ tháp tùng vì yêu mến không nỡ xa lìa.

Viện sĩ Thành Nam, người đại diện cho chương trình vui quá, thỉnh thoảng xin năm phút ngừng tu để hát tặng tất cả những tâm lòng đang mở rộng cửa. Một con người quá đỗi dễ thương.

Viện sĩ Hưng “đỉnh” vẫn nổi tiếng tiêu lâm, hát tiếng Trung Quốc trên giai điệu quan họ Bắc Ninh làm tất cả cười ngả nghiêng. Bởi đó là những lời ca mang đậm chất Sờ-Ti-Cô, như một cô gái rất có duyên, mọi người đều hiểu chỉ có một cô gái Nga cùng tham dự là chẳng hiểu tại sao mọi người lại cười. Đúng là “ai cũng hiểu, chỉ một người không hiểu”... Chưa có bữa ăn tối nào lại vui đến vậy.

Bia uống ít mà mọi người như say trong niềm vui. Say đến độ chẳng buồn cảm ơn hai nghệ sĩ chuyên nghiệp (Nghệ sĩ violin Tăng Thành Nam và nghệ sĩ piano Lý Giai Hoa) lấy một tiếng dù rằng họ đã biểu diễn rất hay và bản thân họ đã là những nghệ sĩ “lớn” của cả Việt Nam, bởi vì tất cả đều đã có một buổi tối thật thành công, thật vui và hạnh phúc.

Từ giã nhau trong tiếc nuối. Hà Nội về khuya sau trận mưa rào mùa hạ lạnh và đẹp dịu dàng. Tôi hiểu tại sao Cung Trầm Tường làm bài thơ quá hay cho Phạm Duy phô nhạc thật tuyệt vời.

Yêu thương tất cả.

Tháng bảy người Mỹ có July Fourth còn người Pháp thì có Quatorze Juillet, đánh dấu ngày lễ trọng đại nhất của quốc gia của họ. Còn với FPT, tháng 9 là tháng của lịch sử, đánh dấu sự ra đời của một Công ty tâm cõi, của một nền Văn hoá Công ty mang đậm bản sắc người FPT.

Một người mẹ vừa nghèo vừa câm rất mực yêu con, thế nhưng buồn thay, vì được nuông chiều, con trai bà lớn lên đã trở thành một đứa trẻ vô tâm và đoảng vị. Cho tới một ngày kia, không còn gượng nổi trước số phận nghiệt ngã, người mẹ lặng lẽ hoá thành một cái cây nhưng không sao bà có thể trở thành loài hoa gì được. Người bà xác, bao nhiêu nước mắt trong người bà đã cạn kiệt. Bà hoá thành một loài cây không lá, toàn thân đầy gai cành cỗi. Đó chính là cây xương rồng. Tất cả những nụ cười hiếm hoi trong suốt cuộc đời người đàn bà tội nghiệp dồn lại chỉ đủ làm nên mấy bông hoa vừa bé nhỏ vừa sơ sài mọc lên ngay từ thân cây, nom thật tiêu tuy.

Còn trên một hòn Cù Lao suốt ngày đêm trôi bồng bềnh trên sóng biếc, ở đó có một chú bé vừa ra đời thì mẹ chú chết đột ngột. Bên bờ sông, con gái thần Zót, vì ưng thuận làm bạn với một chàng trai mồ côi, nên chịu để chim Ung đuôi bắt xuống trần gian. Những noi máu của nàng rơi xuống cũng như ở trong rừng, máu của chàng trai trong lúc đi tìm mẹ thấm vào đất thì nay mọc lên những bông hoa đỏ thắm dịu thơm và đẹp như tình yêu con người. Nhân loại ngày nay gọi nó là hoa hồng và tôn là chúa tể các loài hoa.

Truyền thống là một thói quen được lặp đi lặp lại. Còn truyền thống đê cập đến ở đây là tất cả những gì được hình thành trong cuộc sống, được lặp đi lặp lại nhiều lần trong 15 năm qua để trở thành nền nếp, thói quen và tập quán trong cộng đồng FPT. Truyền thống có sức sống dai dẳng, tồn tại lâu dài. Cái nhất thời không phải là truyền thống. Truyền thống mang tính lưu truyền từ năm này sang năm

khác, từ đời này sang đời khác và góp phần quy định những chuẩn mực ứng xử, giá trị, tư tưởng, lẽ nghi... trong cộng đồng người và trong xã hội. Hiểu một cách thấu đáo truyền thống đáng tự hào trong quá khứ sẽ giúp chúng ta tự tin hơn, sáng suốt hơn trong những chặng đường trước mắt.

Cuộc sống thì cứ âm thầm trôi đi mà lòng người thì thường hay thay đổi. Những điều chúng ta vẫn cho là chân lý, một ngày bỗng vụn vỡ tan tành vì bị lừa mị. Nói cho cùng thì thế giới này vẫn cần lắm tình yêu và sự thông cảm. Con người cần phải biết sống cho mình và cho tha nhân, hy sinh và chấp nhận. Vào trong thế giới áo internet, có thể anh lại bắt gặp một thế giới rất thực của các tệ nạn xã hội và trăm người trăm tư tưởng, của sự đa dạng và phức tạp. Thượng vàng hạ cám, người ta chửi rủa nhau và khinh khi nhau. Tôi muốn nói với tất cả mọi người rằng cuộc sống cần sự thương yêu thông cảm nhường nhịn hơn là những tranh đua và thù hận. Rồi một ngày người ta tìm đến với thiên nhiên cây cỏ, hoa lá chim muông và những đám mây trôi êm đềm trên nền trời hy vọng. Mọi người muốn tìm về sự yên bình thanh tịnh của những tháng năm ngây dại chưa biết sự phức tạp của cuộc đời. Nhưng chúng ta còn phải vượt qua biết bao thử thách, vượt qua chính mình để chứng tỏ mình, và đem lại cho những người xung quanh thật nhiều hạnh phúc. Cuộc sống luôn là một thách đố lớn cho tất cả mọi người, chỉ những người có nghị lực lớn ý chí cao và sự nhẫn nại mới thành công được lâu dài. Người ta cố xây dựng niềm tin vào đời sống, cuộc đời và lòng tự tin của chính bản thân mình. Và chúng ta sẽ yêu FPT muôn đời!

2 TRIỆU USD GIỜ CHỈ LÀ “MUỖI”

**Nguyễn Thị Thanh Lê
Công ty Phân phối FPT-HCM**

Sau một năm thất nghiệp, năm 1992, tôi mới tìm ra cho mình một việc làm ở công ty TNHH Liên Phương (viết tắt là T&C), do anh Vương Mạnh Sơn thành lập. Sau này tôi mới biết anh cũng là một trong những thành viên đầu tiên sáng lập FPT HCM. Anh là giảng viên toán học của Trường Tổng hợp TP HCM cũ (nay là Đại học Khoa học Tự nhiên). Hiện tại anh đang là giám đốc Công ty TNHH Công nghệ Tin học CTT.

Mặc dù đã có công việc ổn định ở T&C nhưng lòng tôi vẫn mong muốn được về làm việc cho FPT, đặc biệt là khi được sống trong bầu không khí ấm cúng của FPT qua một số buổi liên hoan, ví dụ như lần kỷ niệm 5 năm thành lập FPT HCM. Rồi mong muốn đó trở thành sự thật. Tôi nhớ như in chiều ngày 12/10/1995, tôi đến gặp chị Trương Thanh Thanh, ngay từ buổi đầu tiếp xúc, chị đã tạo cho tôi một cái gì đó ấm áp và chân tình. Chị cho tôi biết công việc sắp tới và những khó khăn mà tôi phải đối mặt khi làm việc ở FPT. Tôi thật sự bối rối khi chị hỏi tôi lý do chấp nhận mức lương thấp hơn ở T&C mà gặp nhiều khó khăn hơn. Có lẽ, cái nhìn về FPT quá tốt đẹp của tôi đã khiến chị không nỡ từ chối.

Thật may mắn cho tôi, ngày đầu làm việc tại FPT cũng là ngày chuẩn bị khai trương cửa hàng 120 Ký con (13/10/1995) với cái tên ban đầu “Trung tâm bảo hành và giới thiệu sản phẩm”. May mắn hơn là tôi được cộng tác với toàn gương mặt ưu tú. Chị LanVT, một con người năng động, tháo vát với kinh nghiệm khách hàng khi còn làm ở cửa hàng 100 Nguyễn Thị Minh Khai đã làm bớt đi sự vắng lặng và quạnh hiu của cửa hàng trong những ngày đầu. Anh AnhVT với kinh nghiệm là trưởng phòng Cargo nắm bắt về hàng hóa rất nhanh chóng. Ba chúng tôi với trách nhiệm rất rõ ràng. Anh VT làm cửa hàng trưởng và phụ trách chung, LanVT là nhân viên bán hàng, còn tôi thì quản lý hàng hóa, thủ quỹ và thu hồi công nợ. Thật thú vị khi

tôi khám phá ra một điều là cả ba chúng tôi cùng một tuổi (tuổi con gà) và thầm nghĩ là sẽ vững như kiềng ba chân. Chúng tôi sống với nhau đầm ấm như một gia đình nhỏ. Với tôi, khoảng thời gian đầu ở cửa hàng thật là đáng quý. Doanh số ban đầu rất thấp có lẽ cũng là quy luật chung thôi nhưng được sự hỗ trợ và giúp đỡ của Ban giám đốc nên với Hợp đồng 12 máy Olivetti cho Ngân hàng Công thương đã làm doanh số của cửa hàng chúng tôi nhảy vọt. Riêng tôi đó là một con số ngoài mong muốn. Và đêm đó, tôi đã có một giấc mơ đẹp. Tôi mơ một ngày nào đó, cửa hàng chúng tôi sẽ dẫn đầu về doanh số và con số 2 triệu USD sẽ đến trong tương lai. Thật hao huyền nhưng cũng đẹp đầy chú?

Ngày tháng dần trôi theo quy luật của nó. Cửa hàng của chúng tôi cũng ngày một lớn dần, trở thành Trung tâm phân phối các sản phẩm Tin học với doanh số 12 triệu USD. Và giờ đây đã trở thành Chi nhánh Phân phối FPT với doanh số kế hoạch là 18 triệu USD trong năm nay. Đối với tôi, ngoài sự thành công về doanh số thì tôi còn có được tình cảm của những người anh, người chị và cả những người em thân thương, đáng mến. Tôi thường tự hỏi: “Có khi nào mình có thể quên được những con người FPT mà tôi từng gặp?”.

Với FPT là 15 năm tuổi đời, còn với tôi thì chỉ mới 9 năm, nhưng đã biết bao nhiêu kỷ niệm, bao nhiêu ước mơ và dự định. Cám ơn FPT đã cho tôi được những kiến thức, sự thành công và hạnh phúc như ngày hôm nay. Tôi tin tưởng là Công ty FPT sẽ lớn mạnh không ngừng và tôi hy vọng sẽ luôn được sánh bước cùng đoàn quân FPT hành trình tới tương lai dưới ngọn cờ ba màu kiêu hãnh.

CÓ MỘT THỜI NHƯ THẾ

**Nguyễn Hồng Sơn
Trung tâm FSOFT**

Cuộc đời nhiều khi nghĩ cũng quái lạ, có những việc muôn thì chả làm được nhưng không muôn thì chả may lại được, ví như chuyện làm thơ. Có ông thi sĩ thô tả nào nói rằng thi hứng bắt nguồn từ cái đẹp đặc biệt là phái đẹp. Chả biết đúng sai thế nào chứ mười mấy năm học cấp I, cấp II, cấp III rồi hết luôn đại học có bao giờ hắn biết làm thơ cũng chả bao giờ hắn nghĩ đến thơ, ấy vậy mà khi vào FSOFT hoá ra không phải thế. Cái hôm dự tuyển vào FPT hắn gặp một cô bé khá xinh và hắn trêu, sau này mới biết là lễ tân của HO, vậy là hắn quyết định làm một cái gì đó để gây ấn tượng, nghĩ đi nghĩ lại hắn chọn giải pháp là làm thơ tặng:

*Tôi là kẻ ngơ ngơ nơi khác đến
Em là cô lễ tân xinh đẹp của HO* (đọc là Hát Ô)

...

Thực ra đây chỉ là hai câu đầu của bài thơ nhưng mà bây giờ ngồi nghĩ lại thì quên tiệt, muôn vào mạng TTVN của HO tìm lại thì chịu rồi. Đại ý bài thơ thì cũng chỉ là vài ba câu tán tỉnh lảng nhăng chǎng ra đâu vào đâu, ấy thế mà cũng có một số đồng chí bên HO chắc là động lòng xông vào châm chọc. Nghĩ cũng bức mình, đúng là trò ma cũ bắt nạt ma mới, đã thế đây chả ngán, đây cứ làm thơ cho biết tay nhau:

*Anh mãi trải sóng lòng noi FSOFT
Em là con thuyền nhỏ mãi tận HO xa.*

...

Thời đó mấy chú tân binh chỉ cần thò ra cái gì trên mạng HO là bị sắp bờ soi ngay, nhất là chú nào ty toe ta là dân FSOFT thì càng dễ dính búa rìu dư luận vì có tiếng mà không có miếng. Thêm vào đó, hắn lại còn cát công tìm kiếm bình phẩm thơ thảm của các bác ý, để cho nó có đi có lại, thậm chí lại dám đại ngôn chê bôi là "*những bài văn xuồng dòng không đúng chỗ*". Đúng là thêm dầu vào lửa, các bác

nha ta xô vào chửi bới loạn xạ, thằng bé mới chân ướt chân ráo, chả hiểu át giáp chi nhưng vì tự ái cũng phản pháo cấp tập liên chiêu. Nhưng phải công nhận ngoài những bác chửi hơi vô văn hoá thì cũng có những bác chửi rất hay, rất thơ, rất FPT. Còn nhớ có lần ngồi vơ vẫn hắn nghĩ được mấy câu thơ rất vắn vo:

*Hai ba mùa lá vàng rơi về cội
Chưa mảnh tình tử tế vắt ngang vai
Ngu ngơ, thẫn thờ lang thang đêm vắng
Nghĩ về em với một chút phiêu riêu.*

Áy thế là có bài thơ phản hồi thế này:

*Hai ba mùa mè cha hoài cơm gạo
Nuôi một thằng vừa dốt lại vừa hâm
Nghĩ đến em lại nghĩ tới "bún Riêu"
Tình thời nay chẳng khác chi Fast food
(Anh là Việt ngồi trên phòng Kế hoạch
Cần tư vấn chú cứ gọi cho anh)*

ViếtTT

Nghĩ cũng hay hay ngộ ngộ, nhưng quả thật lúc đó hắn cũng nghĩ đến bún riêu, chả thế mà cùng thời điểm đó hoà vào dòng thơ "khốn nạn" ở FSOFT, những câu thơ mang đậm yếu tố ẩm thực được ra đời:

*Đưa người yêu qua nhà người yêu cũ
Trong con mưa ban trưa
Thấy lòng mình tách thành 2 nửa
Nửa ướt bây giờ
nửa ướt xa xưa.
(NhânĐH st)*

*Đưa người yêu qua nhà người yêu cũ
Trong nắng tắt cuối chiều
So sánh lại mở tâm hồn ngày ấy
Xưa đã quặt què..., giờ vẫn bi nhieu.*

(HungP)

*Dưa người yêu qua nhà người yêu cũ
Trong mù sương buổi sớm
Thấy lòng mình còn cào vì đói
Tiếc cho ngày xưa
xót cho bây giờ.*

(Sơn NH)

*Dưa người yêu qua hàng phở cũ
Thấy lòng dạ lu bù
Xưa nàng ăn tám bát
Giờ biết đủ là bao???*

(Đắc NT)

Có lẽ cũng từ đó thơ hứng của hẵn, vâng gọi là thơ hứng chứ không phải là thi hứng, rẽ nhánh sang hướng khác, thay cho những lời thơ ướt sũng tình cảm yêu đương với vẫn là những câu thơ đầy chất hiện thực, nghệ thuật không vị nghệ thuật nữa mà phải vị nhân sinh giống như bao nhà thơ FSOFT khác. Lại nói đến dòng thơ "khốn nạn" ở FSOFT, vô tình hôm đó có một chú đứng trên tầng 6 HITC nhìn sang sân trường ĐHSP tràn ngập bóng hồng tha thướt mà bật gào lên:

*Đứng trên tầng sáu
Nhìn sang sự pham
Máu!*

Có lẽ không đúng nguyên tác nhưng đại khái như thế, vậy là dòng thơ theo cảm hứng bất chợt đó tuôn tràn trên thi đàn FSOFT. Đặc trưng thơ của FSOFT thời đó là viết để đói nhau, viết để khiêu khích nhau và viết để giết thời gian. Thời đại hoàng kim của TTVN, trong một ngày có thể xuất hiện hàng chục bài thơ biến thể từ thơ haiku mười bảy chữ bên Nhật bỗn kiêu như:

...

*Chị Hồng già
hạt cơm trên môi.*

Hay những vần thơ mang đậm chất si yêu:
*Yêu là gì phải chẳng là đau khổ
Khổ thì khổ vẫn bám bó vào yêu.*

Tác giả có số lượng thơ không nhỏ là tác giả họ Sưu tên Tầm. Người ta sưu tầm được ở khắp hang cùng ngõ hẻm rồi đưa lên cho mọi người cùng thưởng thức trí tuệ nhân tạo:

*Hôm nay sinh nhật bạn Liên
Nghe tin cấp báo tờ liền tới ngay
Bó hoa cầm sẵn trên tay
Tặng bạn mà thấy ngất ngây trong lòng
Nhờ cha, nhờ mẹ dày công
Hai sáu năm trước lột lòng ra Liên.*

Người ta làm thơ để sướng là chính nên cũng chả cần tuân theo bất cứ luật lệ bằng trắc nào hết. Phải nói là nhà nhà làm thơ, người người viết thơ, thậm chí có hẳn một box **Tho-than** được tạo ra cho anh em giải toả và có hẳn một cuộc thi thơ được tổ chức tử tế, và những cái tên như Quốc Sứ, Mỹ Thường... được dương danh. Cho đến tận bây giờ, có một bài thơ vẫn được hàn cất kỹ, nhiều khi hàn nghì đáng ra nó phải được đăng trên báo **Chúng ta** mới phải mặc dù đã có trên TTVN của HO, đó là "Viết tặng mọi người". Xin chú thích là "Viết tặng một người" do một em gái FSS sáng tác và dĩ nhiên không phải dành cho hàn.

Có một thời như thế ở FSOFT, thời mà mỗi một FSOFTer đều là một nhà thơ, thời mà bên cạnh nhiệt tình công việc là khát vọng sống, khát vọng được thể hiện mình của mỗi con người bé nhỏ nơi đây, tuy nhỏ bé nhưng đã góp phần tạo dựng lên đại dương FSOFT mênh mông từ những ngày đầu khởi bước. Ôi, bao giờ cho đến ngày xưa.

DUYÊN HẢI MIỀN TRUNG – KỶ NIỆM BUỒN

**Nguyễn Thị Hoa Vân
Trung tâm FSOFT**

Mùa hè đến, khi âm hưởng rộn ràng của loài ve ngân lên thì người ta lại nghĩ đến một kỳ nghỉ hè. Dưới cái nóng oi ả giữa tháng sáu ở Hà Nội người ta chỉ mong muốn đến nghỉ tại một bãi biển nào đó, được ngắm nhìn các ngọn sóng xa xa nối đuôi nhau chạy vào bờ, được làn gió biển mang vị mặn của biển khơi thổi lên mặt. Lăng Cô, một bãi biển gần như nguyên sơ, là nơi mà đoàn FSOFT 2 quyết định đặt chân đến. Nước biển xanh biếc, bãi cát trắng trải dài, xa xa tháp thoáng đoàn thuyền đánh cá của ngư dân ven biển, một dãy núi dài uốn cong như bao lấy bãi biển, một vài khách du lịch đang thong dong dạo chơi trên bãi cát. Chỉ ngày mai thôi nó cùng đoàn sẽ có mặt ở biển, lần đầu tiên trong đời nó được ra biển, trước đây nó chỉ được nhìn thấy biển qua màn ảnh nhỏ thôi, nó không được giẫm chân lên cát, không được những con sóng nhỏ vuốt ve, mơn trớn đôi chân trần của nó. Chỉ ngày mai thôi ước mơ của nó trở thành hiện thực. Chỉ ngày mai thôi nó sẽ không phải lo toan đến việc code, rồi fix bug, và sướng nhất là không phải trông cái mặt hay cau có của anh nhóm trưởng nữa chứ. Mới chỉ nghĩ đến thôi mà con tim nó dường như muốn nhảy ra khỏi lòng ngực. Nhưng... nó lại phải xa mẹ nó, xa đứa em hay nhõng nhẽo của nó, xa những hắn một tuần. Tự dung nó lại thấy buồn buồn. Từ trước đến giờ có mấy khi nó phải xa nhà đâu. Mà nó chỉ xa nhà một tuần thôi mà, tuần sau nó lại có mặt ở nhà rồi. Nó sẽ mua cho em nó một con ốc biển thật to. Người ta nói rằng ốc biển mang cả biển khơi vào trong tim nó, không biết có đúng như vậy không. Còn mẹ nó thì sao nhỉ? Nó sẽ mua cho mẹ thật nhiều hải sản biển để cả gia đình cùng thưởng thức. Mẹ nó nấu ăn ngon lắm... Đôi mắt nó mơ màng nhìn như xuyên qua cả màn hình máy tính trước mặt.

Đoàn tàu từ từ lăn bánh bỏ lại đằng sau nó cả một thành phố ồn ào huyên náo để tiến bước tới vùng duyên hải miền Trung. Trong nó nỗi lên niềm cảm hưng dạt dào, nó muốn hát quá, và nó bắt đầu hát, rồi nó hát say sưa với các anh chị trong đoàn, những bài hát dường như bắt hủ STICO. Giọng ca nam trầm của nó đã làm thức tỉnh bao hành khách trên toa. Nó thấy vợ chồng anh Cây lặng lẽ rời khỏi buồng, sang buồng khác ngủ nhò. Nó cảm thấy hơi áy náy, nhưng rồi hết ngay, chỉ còn lại niềm thích thú khi hoà theo dòng nhạc STICO. STICO vừa như quen vừa như lạ đối với thành viên mới như nó. Nó như được hoà mình theo dòng nhạc cách mạng thời tiền chiến, lại cũng như được hoà theo dòng nhạc sôi động mang đầy tính chất ganh đua thời mở cửa. Những bài hát như ru nó vào giấc ngủ êm đềm.

Phong cảnh miền Trung buổi sớm thật là tĩnh lặng, không khí thật là trong lành. Những cảng thẳng của dự án trong nó đã bay hết chỉ còn lại sự thư thái không sao kê xiết. Xa xa là những cồn cát trắng thấp thoáng vài lùm cây. Miền Trung nghèo lấm, dân miền Trung lạm lũ khổ cực lắm. Bất giác nó lại thấy nhớ nhà, nhớ đôi vai gầy của mẹ nó đã nuôi anh em nó ăn học. Rồi nó lại mỉm cười, nó tự nhủ nó sẽ cố gắng làm việc cho công ty để bù đắp những năm tháng vất vả của mẹ nó. Nó tự hào lắm lắm khi nó là trụ cột chính trong gia đình. Mãi theo đuổi những dòng suy tư tàu vào ga lúc nào mà nó không hay.

Mọi người xuống xe trong trạng thái mệt mỏi, còn nó thì không, nó vui lẩm, lần đầu tiên được nhìn thấy biển của nó mà. Mưa!. Ông trời thật đáng ghét, sao lại đổ mưa vào buổi chiều đẹp như thế này chứ. Mặc kệ, trong nháy mắt nó đã ở dưới nước. Nó có thể cảm nhận được những giọt mưa bắn xuống đôi vai trần đến độ rất da. Nó đầm mình xuống sâu hơn trong làn nước ấm của biển để tránh những giọt mưa bắn rát như b้อง. Nó cảm thấy niềm hưng phấn đang dâng trào trong nó.

Buổi sáng nó dậy thật sớm để ngắm bình minh trên biển. Nó có thể thấy được ông mặt trời hiền từ như đang nhô lên từ mặt biển tối xâm. Trên mặt biển rộng lớn chỉ thấp thoáng vài người đang tắm. Nó lao xuống biển, nước biển ấm quá. Giá như nó biết bơi nhỉ, nó thấy

tiếc, tại sao nó không tham gia câu lạc bộ "Nòng nọc đứt đuôi " của anh ViệtNH nhỉ. Nếu tham gia thì có phải bây giờ nó có thể vùng vẫy bơi lội khắp nơi không nhỉ, đâu phải dò dẫm tìm chỗ nồng đế đi như thế này đâu. Nhưng nó vẫn muốn đi ra xa chỗ mọi người đang tắm, nó muốn biết nó có thể ra xa được đến đâu chứ. Nó cứ dần dần bước ra xa bờ, rồi một con sóng lớn bất ngờ ập tới, tấp cả lên mặt, chui tận vào mũi nó. Chân nó không chạm đất nữa rồi, nó nhìn thấy cả đáy biển, thấy nhưng con tôm biển đang cười với nó. Nó đang chơi với trên mặt biển, nó muốn kêu lên nhưng có ai đó như đang bịt miệng nó lại. Nó vẫy vùng, nó cảm thấy mệt l้า rồi, mệt hơn cả ngồi lập trình nữa. Nó lại thấy buồn ngủ nữa chứ, mẹ biển khơi đang dang rộng đôi tay ôm chặt nó vào lòng. Cứ như vậy nó chìm dần vào giấc ngủ mơ màng. Nó mơ thấy một cảnh thật là lạ. Nó thấy có người kêu cứu, rồi thấy mấy đứa bé trên bờ chạy cấp tốc đi lấy phao, nó thấy cả mấy bác lúc trước tắm cùng nó đang lặn ngụp như tìm kiếm cái gì đó. Các anh bảo vệ nữa chứ, đang lưỡng lự trên bờ khi bị gọi xuống, lúc sau thì anh ta cũng chạy xuống để cùng mấy bác tìm kiếm. Các anh chị trong đoàn của nó cũng lao xuống tìm. Họ đang tìm gì thế nhỉ.

Tỉnh dậy nó thấy mấy người đang bế dốc ngược nó chạy vòng quanh. Mọi người xúm đông đê nhìn nó. Các anh con trai thì đứng cạnh nó, còn các chị con gái thì nhìn từ远远 xa. Nó lại thấy cả mấy người như muốn khóc khi nhìn thấy nó. Sao họ lại khóc, sao họ lại nhìn nó thế nhỉ. Nó còn trông thấy cả bố nó nữa chứ, bố nó đang đứng từ远远 xa vẫy gọi nó. Sao bố nó lại đến được đây nhỉ? Mà bố nó mất rồi mà. Hay là nó vẫn đang mơ.

Nó thấy mọi người bế nó lên xe. Họ mang thân hình óm nhách của nó đi đâu thế nhỉ. Rồi cả mọi người nữa, mọi người thu xếp hành lý rồi cũng lên xe. Sao anh Việt không hỏi nó xem nó muốn đi ôtô hay la tàu hỏa nhỉ? Sao mọi người lại bỏ nó lại ở đây?. Sao mọi người đã về rồi nhỉ, còn cả chuyến đi rừng Bạch Mã và nghe hát Hué trên sông Hương thơ mộng nữa mà anh Việt oi. Nó còn phải mua con óc biển cho em nó, rồi cả những con cua biển cho mẹ nó làm bữa đế cả gia đình cùng ăn nữa chứ. Bố nó vẫn đang vẫy gọi nó. Nó phải đi

theo bố nó thôi. Mọi người về mạnh giỏi nhé. Mẹ ơi con phải đi theo
Bố con đây, con không được gặp mẹ nữa rồi. Mẹ đừng lo cho con, bố
lo cho con rồi mẹ à. Mẹ ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe, mùa đông mẹ
nhớ mặc thêm nhiều áo ấm. Mẹ nhắc các em con chịu khó học hành
để được ra nhập đai gia đình FPT mẹ nhé. Các anh chị FSOFT và cả
FPT nữa sẽ chăm sóc mẹ thay con. Gia đình FPT thương thân thương ái
lắm mẹ à!. Con phải đi đây. Con chào mẹ!. Biển như xanh hơn, sóng
biển ít dữ dằn hơn, tiếng sóng biển rì rầm xa xa...

NHÌN LẠI

Trần Công Sơn
Trung tâm FSoft - HCM

Đến tận bây giờ tôi vẫn cho rằng mình là người may mắn. Có thể học tốt các môn tự nhiên, có thể làm thơ dù nó chỉ là những ngẫu hứng bát chót. Tôi vốn thích trở thành một kỹ sư hoá học, nhưng có lẽ vị trí á khoa đầu vào của trường kinh tế đã cám dỗ tôi, và tôi tốt nghiệp chuyên ngành Xử lý thông tin một cách bất ngờ như vậy.

Thực tập tại FSOFt vào tháng 3/2000 theo chương trình “Phát triển nguồn nhân lực” của công ty FPT, tôi nhanh chóng cảm phục con người và cách làm việc ở đây: chơi một cách sảng khoái và làm việc một cách cuồng nhiệt theo tiêu chí “Cứ máu có lẽ là xong”. Tôi bị bén rễ từ đó.

Tháng 7/2000, sau khi vượt qua cuộc thi đấu vào gay go, tôi chính thức trở thành lập trình viên của trung tâm phát triển phần mềm. Tôi nhớ như in dự án đầu tiên của mình “ Quản lý hàng hoá, vật tư công ty Vissan”. Không có trưa nào tôi ngủ, không có đêm nào tôi ngon giấc. Khi tôi đưa chương trình của mình đi triển khai thì thực tế không sử dụng được phân hệ nào. Có lúc nản lòng muốn bỏ tất cả. Nhưng nhờ niềm tin của sép, nhờ chút quyết tâm của tuổi trẻ, nhờ khách hàng lúc nào cũng bồi dưỡng xúc xích, giò lụa...cuối cùng tôi cũng nghiệm thu dự án trên.

Đó chỉ là bắt đầu của một chặng đường lập trình gian khổ. Nhưng nó cho tôi một bài học vô cùng quý báu: “Một dự án khó khăn và thối như thế mà mình còn vượt qua thì các dự án khác không cần phải sợ nữa”. Niềm tin ấy cứ theo tôi cho đến tận bây giờ. Với Sony phải thức đến sáng mấy đêm liền, với hàng loạt chương trình kế toán phải giải quyết một mình, tôi đều cố gắng vươn lên phía trước. Trong suốt khoảng thời gian ấy, bằng thân phận vừa triển khai, vừa bảo hành, vừa coding tôi chạy như vặt: lúc ở Bình Thạnh, lúc ở Quận 1, lúc ở Biên Hòa, lúc qua Bình Chánh. Chính vì điều đó mà ai có gặp tôi, xin đừng thắc mắc tại sao hắn “quá rám nắng” đến như vậy.

Năm 2002 đối với tôi là một năm đáng nhớ. Buổi trưa hôm ấy, sếp hỏi nhưng tôi hiểu đó là sự lựa chọn bắt buộc “Chú có muốn làm chương trình to hay không?”. Tôi tiếp xúc với lĩnh vực ERP từ đó. Đây là lĩnh vực quản lý tổng thể doanh nghiệp kiểu như Solomon nhưng lớn hơn nhiều: Oracle applications. Theo như tôi biết thì nó đứng hàng thứ hai trên thế giới sau SAP. Niềm tin của tôi có vẻ bị lung lay bởi vì thật sự trong Fsoft không có ai hiểu biết về lĩnh vực này. Ascimet từng nói “Hãy cho tôi một điểm tựa, tôi sẽ nhắc bỗng cả quả đất”, còn tôi lúc này, hoàn toàn không có điểm tựa nào. Nhưng tôi đã quyết định “đéch biết gì cũng tiến” chỉ bằng câu nói “điểm hoá” của sếp: “Nếu chú thất bại cùng lăm lương của chú vẫn không đổi, có sao đâu”. Đến bây giờ, dự án ERP đầu tiên – Vietsovpetrol đã nghiệm thu giai đoạn 1. Mặc dù kết quả này đưa tôi lên vị trí á hậu 1 của công ty nhưng tôi vẫn còn 1 chặng đường dài, chông gai phải đi.

Năm 2003, với vị trí cao hơn, tôi hiểu trách nhiệm và nghĩa vụ của mình nặng nề lăm. Cùng với các đồng nghiệp khác khẳng định vị trí Fsoft trong lĩnh vực ERP, đồng nghĩa phải nghiệm thu Oracle tại VSP giai đoạn 2, phải nghiên cứu nhiều và sâu hơn nữa, những công việc không phải nhẹ nhàng. Vâng, tất cả còn là phía trước.

Cô nhân có câu “Đỏ bạc thì đen tình”, và tôi chắc là ví dụ điển hình cho kết luận này. Tình yêu trong tôi đến và đi một cách nhẹ nhàng với những lý do mà đến tận bây giờ tôi vẫn chưa hiểu rõ. Cũng may trong những phút ấy, thơ của tôi lại trào ra, như sẻ chia, như thông cảm. Nhưng vượt trên tất cả là những đồng nghiệp đáng quý của tôi: một AnhNT tốt bụng, một Nhị Anh biết chuyện, một NguyênHC độc đáo, một Chân Phượng sâu sắc. Họ nghe khi tôi nói, họ khuyên khi tôi cần. Đó là điều không phải con người nào cũng có.

Bây giờ lòng tôi nghe thanh thản lạ. Không biết có phải công việc đã chiếm hết chỗ hay không mà sự rung động trong suốt thời gian qua vẫn chưa hề xuất hiện. Một người nói chuyện có duyên như tôi sao vẫn chưa ai để mắt tới nhỉ? Ủ, hy vọng trong năm 2003 đi chứ. Năm mới, tình yêu mới, biết đâu.

TÌNH FPT

**Nghiêm Thị Minh Hà
Ban Tài chính FPT HCM**

Với sự tự hào là một trong “tứ đại mỹ nhân” khoa Tài chính trường ĐHKT, trong lúc chờ kết quả tốt nghiệp, tôi hân hạnh bước vào thử việc ở FPT theo lời giới thiệu từ cô Trưởng phòng Giáo vụ ở trường. Cùng thời điểm này, tôi cũng đang tiến hành thủ tục xin du học tại Mỹ, vì thế, tôi xem việc thử sức ở FPT như một cuộc dạo chơi.

Sau khi xem xét hồ sơ xin việc và phỏng vấn một vài câu, chị Trưởng phòng dắt tôi đến gặp một anh chàng và nói: Đây là người phụ trách em trong thời gian thử việc, em sẽ thử sức trong hai tuần và anh này sẽ là người đánh giá cũng như quyết định về khả năng cộng tác với FPT của em trong thời gian tiếp theo!”. Tôi cúi đầu chào lịch sự đồng thời kín đáo liếc nhìn thử “sư phụ”: dáng thấp đậm, trắng trẻo, hiền lành, thậm chí nhìn có vẻ dễ bị bắt nạt nữa. “OK, vậy là bước đầu không có gì đáng ngại, sư phụ cõi này thì mình “dắt mũi” như chơi” - tôi thầm nghĩ.

Ngày đầu tiên, thay vì được săn đón, chỉ vẽ công việc như tôi từng tưởng tượng ở nhà, tôi thật nãy nề khi phải ngồi ngắm cảnh vật văn phòng trong khoảng 2 tiếng đồng hồ vì “sư phụ” bận túc tít giải quyết công việc. “Việc gì mà lảm thế?”, Tôi thầm hỏi nhưng vẫn hất mặt một cách kiêu hãnh, có gì đâu, cứ xem như đi chơi thôi mà... Rồi cũng đến lúc “sư phụ” bước đến chỗ tôi, hắn nói “Em ngồi xem trước cho anh cuốn ISO và Hướng dẫn công việc phần hàng hóa, sau khi xem xong, anh sẽ hướng dẫn tiếp”. Nhìn 2 cuốn sách dày cộp, tôi cảm thấy bất mãn vô cùng, tôi vào đây để làm việc chứ đâu phải để làm một sách còn hắn ta thì cứ tinh bơ bỏ đi làm việc khác trong khi những người còn lại trong phòng thì túm tím cười tò vò thông cảm một cách đầy ẩn ý. Sau khi đọc khoảng hai mươi trang sách, tôi thật sự “choáng vì chả hiểu gì cả, cái gì mà cứ tháp ISO, số tay quá trình, miêu tả công việc, danh mục tài liệu lung tung cả lên, niềm kiêu hãnh

của tôi lúc này tan biến mất và thay thế bằng nỗi mong chờ được “sư phụ” cho về để nghỉ ngơi...

Ngày hôm sau, như thể đã sắp xếp được công việc, “sư phụ” bắt đầu quay lại và bắt đầu “chỉ việc” cho tôi, gì chứ Solomon thì đâu có vấn đề gì phải bàn cãi, thi hết môn 10 điểm mà lại. “Sư phụ” lần lượt đưa một đồng chứng từ, mở ra hàng loạt màn hình, miệng thì thao thao bất tuyệt, tay nhấp chuột lia lịa làm tôi hoa cả mắt. Từ đó đến giờ tôi chỉ rò rỉ đến Solomon như “cưỡi ngựa xem hoa” thôi, máy ở trường thì đâu có dư giả gì để mà làm! Tôi vội hỏi “Sao nó tùm lum và chẳng giống với những gì em học vậy?”. “Tù từ em sẽ thấy giống thôi”. Hắn ta trả lời tĩnh rụi. Còn tôi thì thấy “nỗi giận” trong lòng vì cảm thấy mình đang bị “dắt mũi”, hừ, tên này “lemon question” quá!

Nhưng ngày hôm sau thì tôi thật sự hoảng sợ, khoảng cách giữa những gì học trong trường và những gì tôi va chạm thực tế thật là “một trời một vực”, lần đầu tiên kể từ khi đi học, tôi bỗng xuất hiện cảm giác “sợ bị out”, lúc này lòng kiêu hãnh không cho phép tôi coi thường công việc cũng như “sư phụ” nữa, tôi nhào vào công việc, truy hỏi tận cùng các nghiệp vụ, bắt “sư phụ” giải thích đến nơi. Sau một tuần lăn lộn, tôi phát hiện “sư phụ” không phải là “dễ bị ăn hiếp” và cũng không đáng ghét cho lắm, ngược lại, anh rất tốt bụng, chỉ bảo thật tình, lại rất vui vẻ, chả trách các chị em kế toán cứ chạy theo anh mãi (để hỏi nghiệp vụ ấy mà!). Anh lần lượt đưa tôi đi làm quen với FPT, con người và không khí làm việc ở đây thật trẻ trung và sôi động. Thật sự tôi cảm thấy vô cùng dễ chịu khi làm việc cùng anh và ý định xem đây như một cuộc dạo chơi đã tan biến tự khi nào.

Tuần thứ hai trôi qua với sự say mê và háo hức khi tôi bắt nhịp được với công việc, tôi bắt đầu thấy thích môi trường làm việc FPT cũng như những con người ở nơi đây, đặc biệt là sư phụ. Các hoạt động dã ngoại, thể thao, khiêu vũ, hát hò dường như biến tôi từ cô tiều thư kiêu kì thành người FPT thực thụ từ lúc nào! Làm việc ở đây bây giờ đối với tôi là một niềm vinh dự và vui sướng! Và niềm vui của tôi như nhân đôi khi thấy nét mặt hài lòng của chị Trưởng phòng sau khi đọc báo cáo công việc do anh gửi lên. Tôi đã chính thức được ký hợp đồng với FPT! Tim tôi như muôn nhảy lên vì vui sướng!

Hôm đó, tôi mời anh đi uống nước ở Windows như để cảm ơn anh về những gì anh đã giúp đỡ tôi trong hai tuần qua. Giọng ca trầm và da diết của Phương Thanh với bài “Xa rồi mùa đông” hòa quyện trong khung cảnh lãng mạn của Windows làm cho tôi cảm thấy trong lòng mình đang lung linh xuất hiện một cảm giác kỳ lạ!

Bước vào nhà, tôi nhận được một phong thư và một lời nhắn của nhỏ bạn thân. Tuyệt vời thật, bài thi tốt nghiệp của tôi đạt điểm tuyệt đối. Tôi thích thú với tay lấy lá thư trên bàn và xé ra, ô, thủ tục du học của tôi đã hoàn tất nhanh hơn dự đoán và tôi sẽ lên đường nhập học vào đầu tháng sau. Thời gian còn lại chỉ đủ để tôi thực hiện những thủ tục còn lại mà thôi! Điều này cũng đồng nghĩa với việc tôi phải ngừng làm việc ở FPT. Tự dung tôi cảm thấy lòng mình chùng lại, một cảm giác tiếc nuối, băn khoăn và áy náy đang trỗi dậy như một nốt nhạc lỗi nhịp trong cung đàn vui sướng của tôi, điều kỳ diệu mới mẻ vừa xuất hiện đã tan biến dần như bong bóng xà phòng. Đêm đó, tôi không ngủ!

Sáng hôm sau, tôi lấy hết can đảm vào gặp sếp và “sư phụ”, tôi bắt gặp trong mắt anh một sự ngạc nhiên pha lẫn tiếc nuối, ngày làm việc hôm đó trôi qua thật nặng nề. Cảm giác phải chỉ tay với FPT cũng như không được gặp anh nữa làm tôi cảm thấy nghèn nghẹn. Tôi đã lỡ quen với không khí và môi trường ở đây mất rồi. Tôi hôm đó cũng tại Windows, chúng tôi lại gặp nhau không phải vì sự cảm ơn của đệ tử đối với sư phụ nữa mà là để tạm biệt một điều gì vừa mới hình thành lại sắp mất đi. Im lặng và suy tư suốt buổi hôm đó, cuối cùng anh và tôi cũng nói được một vài câu khách sáo chúc tụng nhau. Dường như cả đều muốn nói lên điều gì đó, nhưng có lẽ cũng không thay đổi được gì chang? Trước khi vào nhà, anh buột miệng hỏi tôi một câu “Em có địa chỉ mail không?”... không trả lời và quay bước vào sân, chợt giọng ca của Phương Thanh trỗi lên trong lòng tôi một cách da diết “Tạm biệt mùa đông, tạm biệt anh, tạm biệt FPT...”

DÂN NGHIỆN

Nguyễn Hoàng Việt
Trung tâm FSoft

Và... ào... ào, hú... ú... Những tiếng gào rú sung sướng đã kéo bặt gã ra khỏi dòng suy tưởng. Gã đang trong sân Hàng Đẫy chăng? Vả. ào. ào, hú. ú. ú..., như một phản xạ tự nhiên gã cũng cất tiếng hoà vào con thắc loạn. Toét, toét,..., tiếng còi khai cuộc sau bàn thắng lại ngắt mất cơn sướng của gã. Mẹ kiếp, cứ đang sung sướng thì lại bị ngoại cảnh làm tụt hết cả sướng. Thôi kệ, gã lại tiếp tục chìm đắm vào suy tưởng. Tại sao gã lại phải đứng đây nhỉ? Đáng lẽ ra gã cũng phải đang chạy nhông nhông như những thằng ở trên sân kia chứ nhỉ? Cũng được mọi người hò reo chúc mừng như cái thằng vừa ghi bàn kia chứ nhỉ? Giật mình gã nghĩ lại, chuyện đấy xưa lăm rồi, không phải như cái thời hoàng kim của gã cách đây 5-7 năm, từ thời học phổ thông hay học Đại học của gã đâu. Mấy năm gần đây uống bia nhiều, công việc lại toàn ngồi 1 chỗ, bụng to, mông cong, chạy lạch bà lạch bạch như con vịt (theo nhận xét của các em hay xăm xoi gã) thì chạy như ma đuổi. Thôi, chấp nhận sự thật phũ phàng đi, đã yêu thì đừng có ra gió, lỡ không may gặp cơn gió độc lại ngẹo cổ mấy ngày không nhìn thẳng được thì teo.

Và... ào... ào, hú... ú... Những tiếng hú quen thuộc lại làm đứt nỗi sướng của gã. Gã lại làm theo bản năng của 1 con nghiện bóng đá, muôn nín cũng không được, thế mới té. Qua cơn vật, gã lại chìm vào dòng suy tưởng mới. Gã không chạy tung tung trên sân thì gã đang làm gì ở đây nhỉ. À, phải rồi, gã đang điều hành giải bóng đá này đây. Gã đang tổ chức giải bóng đá cho mấy trăm con người ở công ty đây, và mấy trăm con người đang đá bóng cho gã xem đây. Ô, thôi cũng được, không được sung sướng khi biểu diễn trên sân thì đứng nhìn thằng khác đá cho mình xem cũng được, vẫn sướng, gã tự nhủ. Đúng là loại dân nghiên năng, tìm hết cách này đến cách khác để thỏa mãn cơn nghiên của mình. Cũng may, số phận run rủi cho gã thế

nào mà chui ngay được vào cái công ty, vừa có thể thoả mãn công việc, vừa có thể thoả mãn cơn nghiện của gã.

Nhớ lại quá khứ, khi mới ra trường, gã làm ngay ở 1 công ty chuyên làm về thiết bị giáo dục và cái nghề của gã chỉ được áp dụng cho 1 phần nhỏ trong các mảng kinh doanh của công ty. Công việc không đều, nhiều lúc phải làm sang cả mảng kinh doanh khác, vui chơi thì chỉ thỉnh thoảng đi liên hoan, còn về mảng thể thao thì hoàn toàn tịt. Cái sung sướng nhất mà công ty đó đem lại cho gã đó chính là thoả mãn chí tang bồng đi đây đi đó của gã. Mới ra trường đang máu, lại có sẵn sức khoẻ nên gã thoả chí đi từ Nam, ra Trung, rồi lộn về Bắc. Hầu như chỗ nào cũng có dấu chân của gã, vùng đất nào gã cũng đi qua, và đây cũng là niềm tự hào duy nhất khi còn làm ở công ty cũ mà đi đâu gã cũng toe toe mang ra kể. Nhưng chừng đó làm sao mà thoả trí làm trai của gã cơ chứ. Gã còn rất nhiều tiềm năng mà gã không thể phát huy ra được. Thế là gã quyết tâm đi tìm chân trời mới.

Gã cũng chẳng cần phải lẩn mò lâu, mấy ông bạn nối cơ (cơ đánh bi-a) của gã hồi học đại học rất nhiệt tình quảng cáo cho công ty của chúng nó đang làm. Quảng cáo ở đây là chúng nó nói rõ hơn cho gã về cuộc sống thực tế ở công ty này thôi chứ về tiếng tăm của nó thì gã đã nghe từ lâu lắm rồi, từ hồi còn là sinh viên cơ. Hồi đấy làm sao mà gã đòi mơ được làm ở công ty này cơ chứ, một thứ xa xỉ lắm đấy, với làm sao được cơ chứ, giống như lập trình viên bây giờ mơ đòi mua ô tô "Mẹc xà đì" ấy. Nhưng không sao, bây giờ gã cũng tích luỹ được 1 chút nho nhỏ kinh nghiệm khi làm ở công ty cũ, lại được mấy ông bạn quảng cáo phê quá. Nào là sếp ở đây chửi bậy như hát Karaoke, lại còn nhân viên cũng hát cùng sếp nữa chứ. Nào là ở đây có đầy đủ các môn thể thao cho gã thể hiện, đặc biệt là phong trào bóng đá lên cao lắm, thế này thì chọc đúng chỗ ngứa của gã rồi còn gì nữa. Đánh liều, gã khăn gói quả chuối lên đường thi vào công ty luôn.

Trước khi vào phỏng vấn gã đã lập trình trong đầu các tình huống trả lời ra sao, nhất là khi được hỏi về bản thân thì có gắng làm sao phải lấy được cảm tình bằng cách quảng bá cho khả năng chơi thể

thao của gã, mặc dù lúc bấy giờ gã trông rất gầy gò ốm yếu. Được bố mẹ chăm bẵm mấy tháng trời với toàn phở bò, trứng vịt lộn, sữa tươi Vinamilk thì bú thoái mái nhưng cân đi cân lại cũng chỉ được 49,5 kg, đây là cân cả quần áo mùa đông đấy. Nhưng không sao, gã đã có cách chống chế rồi: "đây là em chơi thể thao nhiều quá nên mới quắt lại đây, gầy nhưng mà chắc thịt lắm". Ấy thế mà công lập trình của gã đã bị quẳng đi một cách phũ phàng khi mà cái anh phỏng vấn chỉ hỏi qua loa mấy câu về chuyên môn, kinh nghiệm rồi thôi, cảm động gì đến các thứ khác. Sau này gã mới biết, lão phỏng vấn gã là lão Quỳnh già, rất ghét thể thao, chỉ thích Mát xa thôi.

Cũng được, mắt công thì mắt công nhưng cuối cùng gã vẫn chui vào được thứ xa xỉ mà gã hằng mong ước. Được thỏa mãn toàn thân, cả về công việc lẫn vui chơi, bây giờ chỉ còn làm sao thể hiện được khả năng thể thao một cách nhanh chóng nhất thôi. Thé là gã tự quảng bá cho bản thân, nào là em toàn đá sân to thôi, nào em là "sát thủ" ghi bàn đây, từng tham gia đội tuyển trường đi thi đấu liên trường đại học đây. Rồi cái thắng đá bóng hay nhất công ty này hồi xưa đá cùng tuyển trường của em đây, nó cũng phot phạt thôi. Những tưởng anh đội trưởng phải lắc mắt đến chuột rút hết cả cơ mặt nhưng khi thấy nụ cười nhếch mép của anh, gã mới giật mình nhìn lại cái cơ thể cân cả quần áo lẫn c. vẫn chưa đến 50kg của gã thì gã mới nín bất khống dám trình bày nữa. Gã liền biết chiêu, gã vốn không thích hót nhiều, chỉ muốn thể hiện bằng hành động, mặc dù giọng hót của gã có hay đến mấy, có chân thật đến mấy thì vẫn phải có kêt quả cụ thể, gã biết vậy.

Khốn nạn thay cho gã, gã đã không ngờ rằng mấy năm từ giã sân cỏ khi còn làm ở công ty cũ, cùng với những bữa nhậu say sưa với mấy ông bạn đã làm phong độ của gã chảy đến mức nào. Được chiêu cổ đá ngay trong trận đầu ra quân khi tham gia giải Vô địch công ty, gã chỉ đá được có 10 phút rồi phải ra sân, một phần vì mệt, một phần vì đá thối quá. Không nản trí, các trận tiếp theo gã vẫn năng nặc đòi ra sân thi đấu với lý do "phải cho em đá nhiều thì mới lấy lại được phong độ chứ". May quá, hồi đấy bộ phận ít người biết đá bóng cộng với độ nhiệt tình nên anh đội trưởng không từ chối được, OK luôn.

Những trận sau đó mặc dù đã cố hết sức và phong độ cũng lấy lại được đôi chút nhưng giải đó gã chẳng để lại ấn tượng nào cả.

Áy thế mà qua giải này bỗng dung gã lại tìm được một bước ngoặt bất ngờ trong việc thoả mãn cơn nghiền của mình. Số là sau vòng đấu diễn ra căng thẳng trên sân bóng thì thẻ nào cũng có 1 cuộc kịch chiến xảy ra trên mail đòn. Và gã cũng nhớ như in những câu chửi đầy thâm thuý đầu tiên của gã trên mail đòn khi đối thủ sau khi thua cuộc đã kiện lại đội của gã là thuê phui và ăn trăng mặc tron 3 điểm của đội gã. Chính những câu chửi này đã giúp gã lọt vào mắt xanh của Đại kiện tướng cấp 1 về chửi của công ty, ông chủ tịch liên đoàn bóng đá công ty FFF. Ngay sau khi giải kết thúc gã được bầu ngay vào ban chấp hành FFF, một vị trí "hữu danh vô thực" nhưng được cái lại thoả mãn được cho bệnh nghiền bóng đá của gã, và cuộc phiêu lưu với bóng đá của gã bắt đầu.

Liên tiếp các giải bóng đá tiếp theo của công ty, gã đều được tín nhiệm là Trưởng ban tổ chức giải. Oai ra phết nhưng thực ra chẳng có ông quái nào thèm làm, có mỗi thằng nghiền bóng đá đến dở hơi như gã mới cầm đầu cầm cổ vào. Trước gã thì toàn là các sếp đứng ra làm nhưng ở cái công ty này, đến sếp to vật khi ra sân bóng còn bị chúng nó máy chém, chúng nó chửi té tát vào mặt nữa là mấy ông Trưởng ban tổ chức. Các sếp ngày càng lên cao, hơi đâu lại làm Trưởng ban tổ chức cho chúng nó chửi cơ chứ. Thế là phải tìm người thay thế và các sếp vui mừng ra mặt khi tìm được một "hình nhân thế mạng". Lúc đầu chẳng biết gì nên gã vui lắm, hăng hái lắm, 1 mình lo hết tất cả mọi thứ, mặc dù chẳng có tí teo gì kinh nghiệm tổ chức cả. Nhưng kệ, gã vẫn thấy vui và hăng hái phi vào làm, miễn là thoả mãn được cơn nghiền.

Nhớ lại buổi khai mạc đầu tiên với tư cách là Trưởng ban tổ chức, gã gồng hết mình trước mấy trăm con người khi mời các sếp lên phát biểu. Buổi lễ diễn ra suôn sẻ, gã mừng lắm, cứ nghĩ rằng giải này sẽ ngon đây. Nhầm lẫn, một sự nhầm lẫn nghiêm trọng của gã. Ngay sau vòng đấu tiên, cái ung nhọt vốn là căn bệnh trầm kha của bất kể giải đấu nào lại bộc phát. Chửi nhau chí chóe, kiện cáo lung tung. Gã quay cuồng trong việc xử lý các vấn đề. Ra quyết định, có sai cũng

kệ, miễn là kiên quyết, đây là kinh nghiệm quý báu nhất mà các bậc tiền bối rỉ tai gã. Như vớ được cọc, gã liên tiếp ra quyết định, đúng sai chẳng biết thế nào vẫn thấy mail đàm như hàng tôm hàng cá. Chửi thì chửi, kệ chúng nó, chúng nó chửi chú như chúng nó chửi bố chúng nó ấy, lo gì. Các bậc tiền bối lại rỉ tai những câu đầy tâm huyết khiến gã lại như được hồi sinh, lại hăng say lao vào làm.

Nhưng ở đời, cái gì quá cũng không hay lăm. Qua nhiều lần tổ chức, các bí kíp võ công của các bậc tiền bối như không còn thiêng với gã nữa. Gã tự nhủ, các bí kíp cao thâm như thế này sao các vị không đứng ra mà thi triển, mà lại để 1 mình gã độc tấu cơ chứ. Nhiều lúc gã lại nghĩ rằng "thôi kệ, miễn là mình góp phần thúc đẩy sự lớn mạnh của bóng đá công ty", thế là gã sướng lăm rồi, thoả mãn lăm rồi. Có những giải, gã không thể đích được với quần hùng, gã lại tự thề với bản thân "Đ. bao giờ thèm làm nữa, kệ cha chúng mày. Thật đấy, tao mà nói sai thì ngày mai tao nói lại, tao mà nói dối thì 2 đầu gối tao bằng nhau". Đúng là câu chửi của dân nghiện, chửi như thế thôi chứ làm sao cai được. Đến mùa giải sau gã lại nỗi cơn, lại vật vã khi không khí bóng đá hừng hực cuốn hút gã. Lại một vòng lặp nữa được bắt đầu, lại 1 mình đi thuê sân bóng, lên kế hoạch tổ chức, thông báo luật, đăng ký các đội bóng, mời quan chức, đặt lại sân khi có thay đổi v.v và v.v....lại gò lung ra làm đê được hít hà một chút đê mê khi xem chúng nó đá. Nhìn công việc tưởng đơn giản nhưng có ai hiểu được đâu, cứ bắt tay vào làm thì thấy. Đã thế có những giải lệ phí bị các đội bùng hoặc không đủ chi phí để tổ chức, gã lại phải tự bỏ tiền ra để cho giải được suôn sẻ sau đó phải gò lung đi xin tài trợ đến mấy tháng trời mà không được, xin tiền đê cả lũ được vui mà cứ như là đi xin tiền cho riêng mình ấy, quá nhục, gã tự nhủ.

Và... ào... ào, hú... ú... Gã giật mình, gã lại được đê mê rồi, sướng quá. Con nghiền bây giờ trở nên chai lì rồi. Bây giờ gã muôn cai lăm rồi nhưng trước hết phải tăm xem có thằng ngu nào nghiền hơn mình không để trao cái "tầu" thuốc này cho nó đă, mặc dù gã chẳng trở thành sép này sép nọ gì cả, mà là "sép xó". Nhưng kệ, biết đâu lại có thằng nghiền hơn mình thì sao.

VĂN HÓA FPT VÀ VĂN HÓA MỸ

Bùi Thiện Cảnh
Trung tâm FSoft

Tôi viết những dòng này khi đang ngồi tại sân bay Chicago, ăn McDonald và uống Cocacola. Ngẫm nghĩ ra thấy có một số điểm tương đồng giữa “vai trò của FPT và văn hoá FPT tại Việt Nam” và “vai trò của Mỹ và văn hoá Mỹ trong thế giới hiện tại”

Nước Mỹ khi mới được thành lập, là tập hợp của những con người từ khắp nơi trên thế giới, mong muốn xây dựng một quốc gia kiều mới. Trong số họ, nhiều người đã trải nghiệm những hạn chế ràng buộc về văn hoá tại đất nước quê hương mình, nhưng không thể thay đổi được tại chính quê hương họ vì văn hoá đó đã ăn sâu vào trong cuộc sống hàng ngày. Vì vậy họ mong muốn đến miền đất mới, xây dựng nên một thế chế mà ở đó những hạn chế sẽ được khắc phục, và sẽ phát huy được một cách tốt nhất sức mạnh của cộng đồng.

Những người thành lập FPT khi thành lập họ cũng mong muốn thoát khỏi cơ chế làm ăn cũ, thoát khỏi nghèo đói, xây dựng một công ty kiều mới, tạo ra một môi trường mà ở đó mỗi con người đều có thể cống hiến hết mình và được hưởng chính đáng những thành quả mà họ đạt được.

Đất nước Mỹ rất dân chủ, người Mỹ luôn tin tưởng, thậm chí đôi khi còn ngây thơ rằng, dân chủ là cách duy nhất để mỗi người có thể góp được tiếng nói của mình, sức của mình để làm cho đất nước của họ giàu mạnh và tươi đẹp hơn. Thực tế là Mỹ đang là nước giàu mạnh nhất thế giới.

Trong FPT, chúng ta cũng thấy mọi khía dân chủ ở khắp nơi. Điều đó đã góp phần không nhỏ vào việc xây dựng được một công ty hùng mạnh như ngày nay. Dân chủ là một quyền mà người FPT tự hào được hưởng trong thời buổi này.

Dù có rất nhiều người phản đối, không thích, thậm chí còn chửi bới, văn hoá Mỹ đã và đang có ảnh hưởng đến rất nhiều người thuộc nhiều quốc gia khác nhau. Nhưng nhiều người tuy không thích vẫn

coi văn hoá Mỹ là cứu cánh cho nhân loại, khi mà ở đó nhiều văn hoá, nhiều dân tộc và tín ngưỡng khác nhau vẫn có thể chung sống và tìm được tiếng nói chung trong thời buổi mà chiến tranh sắc tộc và tôn giáo xảy ra khắp nơi.

Có nhiều người không thích văn hoá FPT, có kẻ còn chửi đếu, nhưng đối với nhiều người đó chính là hình mẫu của một công ty Việt Nam năng động và thành công, có những con người làm việc với tác phong công nghiệp, là cứu cánh cho Việt Nam thoát ra khỏi đói nghèo, vươn lên và có thể vượt qua các nước trong khu vực. Ví dụ như những người bà con của tôi, tuy không hiểu rõ những công việc của công ty, nhưng với những gì họ được đọc trên báo và xem tivi, họ thực sự tin rằng với những công ty như vậy, với những con người trẻ trung, vui nhộn, thông minh và sáng tạo như vậy, một ngày không xa, Việt Nam sẽ không còn nghèo và lạc hậu như hiện nay.

Văn hoá hoá Mỹ có sức đồng hoá mạnh. Nhiều người khi nhập cư vào Mỹ chỉ sau một thời gian ngắn đã trở nên rất Mỹ, điều mà họ mong muốn. Những người Mỹ tôi gặp họ đều rất dễ gần, tuy có ăn to nói lớn, đôi khi tỏ ra ngạo mạn, nhưng nói chung họ đều là những con người thực thà, chăm chỉ, có kỷ luật cao, và làm việc hết mình vì họ tin rằng với văn hoá của nước Mỹ, khi cống hiến hết mình và biết tận dụng cơ hội vốn dĩ được tạo ra bình đẳng cho mọi người, thì họ có thể thay đổi cuộc đời, trở nên giàu có và được xã hội tôn trọng.

Nhiều nhân viên mới khi vào FPT cũng nhanh chóng bị văn hoá làm việc và chơi ở FPT lôi cuốn. Chỉ trong thời gian ngắn là họ đã trở thành FPTer, người mà họ tự hào trở thành. Ở Việt Nam không khó lầm để nhận ra một đám người FPT đang nói chuyện với nhau. Họ có phong cách riêng như âm ī, tinh vi, hát bậy... nhưng trong quan hệ thì giàu tình cảm, trong công việc thì chăm chỉ, tận tụy, có trách nhiệm cao và sáng tạo. Tôi cho rằng do làm việc trong một môi trường nhiều cạnh tranh, công nghệ cao, có những đối tác và khách hàng nước ngoài hàng đầu thế giới, môi trường làm việc quốc tế, mà ngày nay văn hoá FPT là kết hợp tinh tế giữa văn hoá Việt Nam và văn hoá công nghiệp của thế giới. Chúng ta vẫn thấy người FPT với văn hoá Việt Nam tôn trọng ý kiến tập thể, biết chia sẻ khó khăn và

giúp đỡ đồng nghiệp, nhưng đã ít đại khái, cẩn trọng và cụ thể trong công việc, có kỷ luật và tác phong làm việc công nghiệp tốt.

Tôi vừa nói đến những hành vi và thể hiện đặc trưng của văn hoá và con người FPT. Tất nhiên là có thể tìm ra những ví dụ không hẳn đúng những gì tôi nói ở trên nhưng đó chỉ là số ít. Tôi thực sự tin rằng văn hoá FPT sẽ đóng một vai trò quan trọng để xây dựng nên những con người mới, trong một công ty với phong cách và sức sống mới, trường tồn để cùng đưa Việt Nam tiến lên hoà nhập với các nước trong khu vực và thế giới.

Phần thứ VI

FPT THU'

CÒN MÃI TRONG TÔI

**Đỗ Văn Khôi
Ban Tổ chức Cán bộ**

Xin gửi tặng các thành viên đoàn Về Nguồn 2003 “Đường mòn Hồ Chí Minh”

Chuyến đi lịch sử ấy đã lùi lại cùng thời gian và năm tháng, song những cảm xúc, những kỷ niệm, những ấn tượng của chuyến đi sẽ còn lưu lại mãi mãi trong chúng tôi - những thành viên của đoàn Về Nguồn năm ấy.

Khởi hành

Đúng 6h00 ngày 28/5/03, từ trụ sở mới của FDC địa danh 1A Vạn Phúc, đoàn chúng tôi lên đường gồm 12 thành viên “ưu tú” đại diện cho FPT tham dự chuyến Về Nguồn 2003. Thành phần của đoàn khá đa dạng. Nếu xét theo chức vụ thì có 2 Giám đốc, 1 phó phòng, 1 Trợ lý TGĐ. Xét theo quốc tịch có 11 ta, 1 tây. Xét theo giới tính thì có 9 thẳng đàn ông, 1 phụ nữ, 1 thiếu nữ và 1 thiếu nhi. Người nặng nhất 100kg, người nhẹ nhất khoảng 30 kg....

Cùng với 1 lái xe và 2 hướng dẫn viên (HDV), chúng tôi lên đường bỏ lại đằng sau Thủ đô hoa lệ, sẵn sàng với những thử thách, khó khăn phía trước: Lội suối, trèo đèo, đi bộ, hái hoa, ngắm cảnh, ngủ rừng, bắt vắt, xua muỗi, mì tôm úp, bốc đá đắp đường...

Hãm hở cho chuyến đi xa mà lần đầu được tham dự, chúng tôi thấy lâng lâng tự hào. Nhìn những dòng người đang hối hả, tấp nập chuẩn bị cho ngày làm việc mới, tôi tự hỏi, họ - những kẻ tham công tiếc việc kia - liệu có bao giờ các người có được cảm giác như ta lúc này. Cảm giác của kẻ điên khùng mà có thể chỉ người FPT, máu FPT mới có. Tôi tự thấy tiếc rằng tại sao những dịp Về Nguồn trước mình lại không tham dự bởi đây là chuyến đi Về Nguồn truyền thống thứ 5 do một số lão làng STCo FPT sáng lập và tổ chức.

Thất vọng

Trước ngày lên đường, tôi cũng đã kịp nhồi vào đầu những thông tin về đường mòn Hồ Chí Minh lịch sử qua những cuốn sách do các vị tướng thời đó viết, trong tôi hình dung đây phải là những vùng rừng núi vô cùng hiểm trở, xa xôi, heo hút, không có dân cư sinh sống; vùng rừng thiêng nước độc và có thể còn có cả thú dữ; vùng hoạt động của bọn cướp, bọn phi... Tôi tưởng tượng rằng con đường đang được nâng cấp thành đường Quốc gia xuyên Việt nên có thể trong đó chỉ có những lán trại của các thanh viên xung phong, công nhân làm đường mà thôi.

Thật thất vọng bởi mọi điều đều không hề giống như tôi hình dung. Từ ngã ba Bỉm Sơn (Thanh Hoá) rẽ vào khoảng vài chục cây số, đường Hồ Chí Minh một con đường xuyên quốc gia đẹp đẽ, tương đối bằng phẳng, chạy tít tắp. Ngoại trừ có một số đoạn đường hoặc cầu chưa hoàn thiện, xe chúng tôi phải đi tránh theo đường cũ, còn lại là những đoạn đường đẹp đủ điều kiện cho xe du lịch 45 chỗ chạy phanh phanh “tít” hơn cả đi trên quốc lộ 1 cũ. Lòng tôi bâng khuâng tự hỏi, còn đâu những dấu tích chiến tranh năm xưa? Con đường đi qua, rồi dần dần những ngôi nhà mái đỏ ven đường kia sẽ được thay thế bằng những căn nhà khung bê tông cao tầng, những khu biệt thự tráng lệ, thơ mộng giữa núi rừng một thời oai hùng.

Khu cảnh thật nên thơ và lãng mạn hơn nhiều khi chúng tôi dàn hàng ngang đứng trên lưng đèo để chiêm lấy một góc của thung lũng tràn ngập nắng và gió, thoả mãn những nhu cầu tâm thường nhất của con người.

Xe Jeep

Sau khi rời Hà Nội được 4h đồng hồ, cả đoàn chuyển sang 1 chiếc xe Jeep và 1 con Uoat biển xanh. Không hiểu tại sao cả đoàn 15 người, trong đó có cả “Người Không lồ” của FPT (Mr Tiên Béo) mà vẫn chui hết vào 2 cái xe bé tẹo ấy. Tôi không rõ những anh chị em kia ra sao còn bản thân thì chỉ đặt được mỗi cái mông vào cái chỗ mà bình thường người ta hay dùng để chờ lợn. Mà khổ thay, sau khi yên vị, tưởng thế đã ngon lành, con lợn còn được cả chỗ, tôi còn phải

chia đôi chỗ ấy cho HDV Cẩm Tú nữa. Ác thay, cái chỗ ấy còn thời lén 1 cái móc sắt hình như để trói chân con lợn, khiến tôi không lúc nào được ngồi cân 2 mông cả. May sao đi được 1 đoạn đường xóe lên xốc xuống, từ ba lô ai đó rơi ra mấy cuốn sách (hình như của anh Thành Nam). Nhờ có tập sách đó tôi mới giữ được bản thân còn nguyên vẹn

Xe Uoát, chạy sau xe Jeep, thế là bao nhiêu bụi đường, hết bụi phấn trắng của đá làm đường đến bụi đỏ quạch của vùng quê miền núi, cứ quần quýt lấy chúng tôi. Nước uống vào, mồ hôi ra quện với bụi trắng đỏ thành một lớp nhầy nhụa trông giống như keo nhuộm tóc của các thanh niên Hà Nội hay dùng để xịt vào đầu. Thi thoảng do nhiệt độ trong xe cao hơn bình thường nên những cục ấy kết tủa rơi “cách” xuống sàn xe đau đớn.

Hang Cá

Nằm ngoài lịch trình nhưng có lẽ đây là 1 trong số 2 điểm đáng ghi nhớ nhất của ngày đầu tiên. Sau bữa cơm trưa “Thân mật” cùng với “Trâu hầm” “Lòng bò” chúng tôi tiếp tục lên đường đi Hang Cá. Tục truyền rằng đây toàn lá cá thiêng, nhân dân không dám ăn, ai cố ăn vào sẽ bị thánh vật chết tươi. Không chết vì sông nước, thì cũng chết vì tai nạn xe đâm, ngã núi... Nghe mà sợ!

Sau khi đi đò ngang qua khúc sông chảy qua huyện Thạch Thành (Thanh Hoá), cả đoàn nhất quyết không chịu lên xe ôm mà nối đuôi nhau đi bộ qua những xóm làng của vùng quê nghèo tỉnh Thanh. Chúng tôi đến thăm hang động, mà từ trong động đó chảy ra một dòng nước hình thành khe suối không sâu, chỗ sâu nhất có lẽ chỉ khoảng ngang thắt lưng người lớn nhưng dày đặc là cá, cơ man nào là cá. Cá lớn, cá bé thi nhau bơi lội, nổi lên đớp thức ăn mà chúng tôi quẳng xuống. Con lớn nhất có lẽ ngót chục cân. Cá ở đây rất hiền, trẻ con địa phương nhảy xuống suối tắm chung với cá, giỡn với cá, chơi với cá. Nghe kể rằng cũng không biết từ bao đời nữa, từ đời cụ kỵ, ông cha truyền rằng không được ăn cá ở suối này, rồi có người cứ ăn thì bị chết trẻ vì tai nạn... Mùa nước thì cá tràn ra bên ngoài, mùa khô thì cá rút sát vào động trong núi. Cá ở đây nhiều như ở ao cá Bác Hồ

thủ đô, có điều khác là có thể người dân không dám ăn thật. Không biết có phải vì cá thiêng, cá thánh hay vì người dân ở đây đang muôn xây dựng thành đặc trưng của một “Làng Du lịch”?

Lam Kinh

*“Chưa đi chưa biết Lam Kinh
Đi rồi mới biết Kinh như thế nào?”*

Một địa danh lịch sử thời tiền Lê, rất gần Hà Nội, vậy mà đến hôm ấy tôi mới được đặt chân đến, mục kích sở thị. Đoàn chúng tôi được một bác quản lý di tích địa phương dẫn đi thăm quan một vòng toàn bộ Lam Kinh. Đây giếng cổ dùng cho hàng ngàn người làm công cho gia tộc họ Lê (đời Ông của Vua Lê Lợi) sinh hoạt; Kia cây Đa cuồn cây Si ngàn năm; Chỗ này là nơi quan văn, quan võ chầu triều; Chỗ kia là nơi ở của cung tàn mỹ nữ... Tất cả dấu tích chỉ còn là những chân cột đá mà thôi. Tưởng tượng phong phú đến đâu cũng chỉ thoáng hiện ra những mái đình chùa cổ kính. Còn đâu nữa hồ Tây Lam Kinh, những cung đình uy nga mà chỉ thấy lúp xúp cổ mọc xen lẫn những hàng cây còn sót lại bởi sự tàn phá huỷ hoại của thiên nhiên và con người. Dãy cuối của Lam Kinh còn vài ngôi mộ của Vua Lê Lợi, Lê Thánh Tôn... (chắc mới được trùng tu) tựa lưng, gối đầu vào dãy núi phía xa. Tôi không hiểu với nhu cầu phá núi lấy đá đắp đường làm nhà như hiện nay thì vài năm nữa thôi, Vua nằm đây chắc gối đầu, tựa lưng ra đường quốc lộ mất.

Phân kết lời giới thiệu của Lam Kinh là bài thơ chữ Hán khá dài được khắc trên lưng Rùa đá phía cửa ra. Thật tiếc là tôi không thể nào nhớ mà chép ra được, dù sao người đời sau còn đọc được đôi chút lịch sử công danh của vị Vua thời đó.

Ngã Ba Đồng Lộc

Xúc động và xúc động là cảm giác bao trùm trong tôi suốt quãng thời gian thăm Ngã Ba Đồng Lộc. Dù đã nghe nhiều, đọc nhiều, xem nhiều... về địa danh lịch sử ấy nhưng phải đặt chân đến, được nhìn thấy tận mắt, được chứng kiến những gì còn lại, được nhìn thấy những nhân chứng sống của lịch sử, tôi mới cảm nhận được phần nào

cái khó khăn, gian khổ, ác liệt của các nữ thanh niên xung phong năm xưa trên mảnh đất lịch sử này. Mười cô gái sinh ra không cùng một giờ, lớn lên ở nhiều vùng quê khác nhau, tuổi vừa mới tròn mười tám đôi mươi đã ra đi chung một ngày, một giờ, trong cùng một khoảnh khắc. Chúng tôi thấp những nén nhang trên mộ các chị mà thầm cầu nguyện cho các chị ở cõi vĩnh hằng luôn được bình yên thanh thản. Các chị đã hy sinh cho hạnh phúc của chúng tôi, cho hòa bình của đất nước.

Tham quan bảo tàng Thanh niên xung phong, chúng tôi chứng kiến các di vật, hình ảnh mà các nữ thanh niên xung phong để lại trước khi hy sinh. Chỉ tiếc rằng lời người dẫn nặng về “diễn” hơn là truyền cảm. Tiếc thay một địa danh lịch sử xúc động hào hùng như vậy mà lại có một HDV như thế? Tiếc thay bài thơ xúc động đến rung lịt được một nhà thơ sáng tác tại chính Ngã Ba Đồng Lộc năm xưa, lại được thể hiện như thế?

Giờ đây, Ngã Ba Đồng Lộc đã được Nhà nước và TW Đoàn xây dựng thành khu tưởng niệm các Thanh niên xung phong hy sinh trong các thời kỳ kháng chiến. Dù muộn còn hơn không, hơn 8000 thanh niên xung phong đã hy sinh cho cuộc sống ngày nay, cần phải có một nơi nào đó để tưởng nhớ để ghi danh các anh các chị, để các anh các chị mãi mãi sống cùng chúng ta.

Rời Ngã Ba Đồng Lộc, tôi vẫn không khỏi ngậm ngùi. Vì trời mưa khá to nên tôi không được một mình lang thang để tìm hiểu kỹ hơn về địa danh ấy.

Bản Gát

Nếu như không có một ngày dài ngồi ôtô liên tục hơn 10h đồng hồ với quãng đường gần 600 km; Nếu như không có một đêm lưu lại bản Gát thì chả có gì để nói, để viết về địa danh này.

Rời Ngã Ba Đồng Lộc trong cơn mưa rùng rả lúc 12h, để tiết kiệm thời gian, đoàn trưởng quyết định cả đội tranh thủ ăn trưa bằng bánh mì, thịt hộp, đồ nguội ngay trên xe. Chúng tôi dự định sẽ đi tìm và thăm “Hang Tám Cô”, song chỉ vì cái khoá tay chỉ đường của anh xe ôm địa phương tại một ngã ba vô danh, bác tài liền cho cả đoàn

chạy thẳng về hướng Hà Nội thay vì rẽ hướng về phía Nam. Nếu anh Thành Nam mà không giật mình tinh ngủ kịp thời thì có lẽ chuyến Về Nguồn sẽ dừng lại ở ngày hôm đó. Hai giờ đồng hồ xe chỉ chạy ra, chạy vào loanh quanh ngã ba vô danh ấy. Hang Tám Cô tìm mãi không thấy, hỏi mãi không ra, chả ai biết. Trời tối dần, khoảng 19h xe chúng tôi đi qua khu vực động Phong Nha, lúc đó trên xe bắt đầu xuất hiện 2 ý kiến: Dừng lại nghỉ hoặc quyết tâm đi tiếp đến Bản Gát theo đúng lịch trình. Tranh cãi một hồi, rồi tất cả tuân theo quyết định của đoàn trưởng nhằm đích bản Gát. Trời tối mờ, xe ô tô chạy băng băng qua các địa danh lịch sử như Vĩ tuyến 17, sông Gianh, nghĩa trang Liệt sỹ trường sơn, Ngã ba Khe ve... Tất cả đều mờ măm, mập mờ trong đêm nhìn qua khung kính ô tô. Duy nhất có lẽ là Mr Bryan Pelz, nhờ có chuẩn bị và mang theo máy đo nên xác định và khẳng định được “Khoảng 1km nữa sẽ đi qua vĩ tuyến 17”.

Bản Gát là bản của người dân tộc Pru Vân Kiều, một dân tộc mà chỉ mang duy nhất họ “Hò” (Họ của Bác Hồ). Theo chương trình, chúng tôi sẽ đến bản vào 6h tối ngày thứ 2 của hành trình để tham dự chương trình giao lưu văn hóa với bà con dân bản thông qua sự môi giới của Công ty Du lịch Quảng Trị. Song phải đến 11h khuya, 12 con người mệt mỏi rời khỏi xe, chui lên nhà sàn chuẩn bị cho “đêm giao lưu”. Tham gia phục vụ cho đoàn là 12 cán bộ của công ty du lịch, của công an Huyện, Y tế huyện Dakrong. Theo như HDV nói, họ đi theo đoàn để bảo vệ an ninh, an toàn cho đoàn.

Bữa ăn tối được dọn ra với sự tiếp đón của “Già làng” mà theo như Sontt mô tả thì do Công ty Du lịch đi thuê và lời chào đón khá nhuần nhuyễn của HDV địa phương. Chúng tôi ăn gà nước, xôi ủ trong giỏ với phở Quảng Trị, nói chung đều rất “Dân tộc”. Bữa ăn qua đi nhanh chóng và nguội lạnh như thức ăn của nó, nhạt nhẽo như không gian và con người ở đó. Chúng tôi xúm vào đánh tá lả, rồi đi ngủ. Chỉ riêng có anh Khắc Thành, anh Tiến béo và ThắngNN tham dự tiếp cuộc uống rượu, hát hò, giao lưu với chủ nhà và các cán bộ phục vụ đoàn. Tôi không tham dự cuộc giao lưu này, nhưng nghe các anh kể lại thì rất phê và đầy ấn tượng.

Buổi sáng, bản Gát đón chúng tôi với những cặp mắt đầy khó hiểu của bà con dân tộc, khác với khuya hôm trước vắng lặng. Vừa mở mắt ra tôi gặp ngay phải những cặp mắt vừa dò xét, lả lãm của đồng bào, xem chúng tôi như những vật thể lạ. Cũng có thể đúng như HDV nói, ở bản này chỉ có người nước ngoài đến tham quan chứ chưa bao giờ có khách là người việt cả, nên dân họ lấy làm lạ mà xúm đến xem.

Điều đáng nói là mỗi bước đi của chúng tôi đều có vài ba bà con dân tộc đi theo, dường như họ muốn xem chúng tôi làm gì. Đa số các thành viên đều không đủ bản lĩnh để đi làm các công việc vệ sinh cá nhân sau một đêm tích luỹ. Nỗi buồn càng tăng cao, mặt cười nhăn nhở chào tạm biệt bà con dân bản, tạm biệt đoàn cán bộ tiếp đón, “chân xoắn vào nhau như vỏ đỗ” bước chậm lên xe mà mong xe chuyên bánh nhanh để tìm chỗ giải sầu. Nhìn nhà vệ sinh của quán phở thị trấn Dakrong mà lòng vui như mở hội, xếp hàng thay phiên nhau rồi bước ra tươi rói, sảng khoái ngắm nhìn thị trấn nhỏ bé mà đáng yêu, đáng nhớ này.

Hang Tám Cô

Địa danh này không nằm trong hành trình của chuyến đi và dù rất cố gắng song cả đoàn cũng không thể tìm thấy để viếng thăm được. Chính vì lý do đó tôi vẫn muốn viết trong này. Nghe anh Tiên kể rằng, năm xưa khi máy bay địch đánh bom tám cô thanh niên xung phong trú ẩn trong một cái hang đã bị một tảng đá cực lớn sập xuống bịt mất cửa. Trong nói ra nghe được, ngoài nói vào cũng nghe được vậy mà tám cô đã bị chết dần, chết mòn trong đó. Chính vì thế, nơi này được gọi là Hang Tám Cô. Nghe kể hang này rất linh thiêng, các chiến sỹ lái xe đi qua thường để lại sữa, lương khô vào cửa.

Cả đoàn quyết tâm tìm bằng được hang. Khi xe nghỉ tại Tượng đài Bác Hồ, TP Vinh, anh TiênHN đã liên hệ ngay đến tổng đài 1080 Quảng Bình để được hướng dẫn. Rất tin tưởng khi được chỉ rằng đi đến km25 trên đường 20 sẽ thấy, thậm chí còn đọc tên cả xã, huyện nơi có hang đó. Các loại bản đồ tìm đường 20 được trưng dụng. Yên tâm như thế, vậy mà ngày hôm ấy khi đi từ Ngã Ba Đồng Lộc vào

Dakrong, Bản Gát và ngày hôm sau nữa từ Bản Gát quay trở ra Nghĩa Trang Liệt Sỹ Trường Sơn, chúng tôi đã chạy ra, chạy vào rất nhiều. Dừng lại hỏi thăm nhân dân địa phương, gọi điện thoại hỏi lại tổng đài 1080, hỏi các công ty du lịch sở tại đều nhận được câu trả lời vô cùng mơ hồ. Không ai biết, không ai khẳng định, không ai nghe tới địa danh đó bao giờ. Đi tới đi lui hàng trăm cây số với hàng chục giờ đồng hồ, chúng tôi quyết định bỏ cuộc để tiếp tục hành trình với lòng ám ức vì đã không làm được điều mình mong muốn, với lời hẹn sẽ tìm hiểu thêm để quay lại thắp hương cho các hương hồn liệt sỹ trong đó.

Nghĩa Trang Liệt sỹ Trường Sơn

Đã từng được nghe kể nhiều về Nghĩa trang Liệt sỹ Trường Sơn, nhưng tôi không khỏi đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác khi đặt chân tới đó. Nghĩa Trang tọa lạc trên khu đất rộng, khá đẹp giữa rừng núi đại ngàn, xung quanh được trồng khá nhiều cây xanh ngay hàng thảng lối. Phía trước của Nghĩa Trang, đằng sau hàng cây được cắt tỉa khá kỹ lưỡng, là thung lũng đã cải tạo thành hồ rộng. Nước trong veo, gió thoổi vi vu rì rào như đang trò chuyện với các anh, các chú bộ đội yên nghỉ nơi đây.

Quy mô của Nghĩa Trang rất hùng vĩ với hơn 11.000 mộ liệt sỹ. Khu chính nơi cao nhất là đài tưởng niệm, phía sau và 2 bên là hàng ngàn mộ nằm ngay ngắn chạy dài tít tắp được chia theo từng khu vực tỉnh, thành phố. Chúng tôi lần lượt dâng hương ở đài Tưởng niệm chính, sau đó toả về thắp hương cho các mộ theo quê hương của mỗi người.

Nhường mắt đi tìm khu mộ Hà Tây, quê hương, tôi chủ định sẽ cố gắng đi thắp hương hết mộ các anh hùng liệt sỹ quê nhà và tranh thủ đọc trên bia xem có liệt sỹ nào cùng xã, cùng huyện với mình với hy vọng sẽ ghi lại để nếu có điều kiện về báo lại cho xã, huyện cho người thân của họ. Vậy mà cố gắng hết mức cùng với sự hỗ trợ của em Hồng, chúng tôi cũng chỉ đi được vài trăm mộ, khoảng một nửa số mộ của Hà Tây.

Một mình giữa không gian bao la, trong tiếng gió âm vang núi rừng, chân bước đi giữa bạt ngàn các hàng mộ liệt sỹ, một cảm xúc rất lạ thường đan xen trong tôi: Bang khuâng; Xúc động lạ thường. Tôi lan man suy nghĩ về cuộc chiến vĩ đại của Dân tộc ta; về những anh Bộ đội đã hy sinh cho Tổ Quốc đang yên nghỉ nơi đây; nghĩ về gia đình họ bố mẹ, anh em, vợ con họ sẽ sống ra sao khi người thân của họ vừa mới mười chín, đôi mươi đã ra đi vào cõi vĩnh hằng. Vừa thấp hương cho các vị anh hùng dưới mộ, tôi thầm cầu mong cho hương hồn họ được thanh thản. Họ đã làm cái việc mà không phải ai cũng đủ dũng khí để làm được. Tôi tự thấy mình nhỏ nhoi, len lỏi giữa cuộc sống.

Khe Sanh - Dakrong - Alurói - ASo -Hué

Đó là những địa danh tiếp theo của chuyến Về Nguồn. Chúng tôi đi thăm Khe Sanh, vùng đệm ban đầu là khu phi quân sự, sau đó là nơi đã từng xảy ra những cuộc chiến đấu ác liệt tranh giành nhau từng tấc đất giữa ta và địch. Buổi trưa, sau khi ăn một bữa cơm thật ngon tại Khe Sanh, chúng tôi dừng chân bên đầu cầu treo Dakrong. Một số anh chị còn thoả mãn vẫy vùng “nuy” trong suối Dakrong, thác Dakrong.

Đêm đến, chúng tôi nghỉ lại thị trấn huyện ALurói thuộc tỉnh Thừa Thiên - Huế. Ngày hôm sau, nhờ anh phụ trách về du lịch thuộc Phòng Thương mại, Công Nông nghiệp huyện Alurói, chúng tôi được hướng dẫn đi thăm căn cứ quân sự và sân bay Aso. Xe chạy theo đường Hồ Chí Minh đang nâng cấp, nhiều đoạn còn xấu, chúng tôi phải dừng lại khênh đá kê bánh xe đôi chút. Nơi đây là khu vực biên giới Việt Lào, tôi tiếp tục được chứng kiến Đông Trường Sơn và Tây Trường Sơn lịch sử.

Aso, Asàu là căn cứ quân sự do Mỹ,Ngụy xây dựng và đồn trú tại đó. Đến năm 1965, bộ đội ta đã chiếm lại được căn cứ này. Những năm sau đó, để trả thù, bọn chúng đã thi nhau trút xuống nơi đây hàng ngàn tấn bom đạn, hàng ngàn lít chất độc Dioxin. Đất đá núi rừng bị cày xới, chất độc đã huỷ diệt cây cối di chứng đến tận hàng chục năm sau. Ngay cạnh khu sân bay cũ đó vẫn còn biển cảnh báo

của tổ chức nghiên cứu Canada về nồng độ chất độc Dioxin trong khu vực còn bị nhiễm.

Ngày cuối cùng chúng tôi nghỉ ngơi an nhàn tại Huế, trong khách sạn Sông Hương bên dòng Sông Hương thơ mộng. Tân dụng thời gian còn lại, chúng tôi làm cái công việc hoàn toàn không giống chuyến đi Về Nguồn là đi nghe hò Sông Hương và chơi tá lả.

Lời kết

Lần đầu tiên tham dự chuyến đi Về nguồn, mặc dù bị thủ lĩnh Thành Nam phê phán “chả chịu thăm thú nhiều”, nhưng đối với cá nhân, tôi đã tích luỹ được cho mình rất nhiều vốn sống quý giá. Từ tình anh em chia sẻ trong chuyến đi đến những kiến thức uyên thâm của mỗi thành viên. Những ý tưởng, suy nghĩ, tâm sự mà chỉ có đi mới được thấy. Những địa danh lịch sử mà cả thế giới này chỉ có một. Thời gian rồi sẽ trôi đi không bao giờ quay trở lại, mọi thứ sẽ bào mòn và biến chuyển không ngừng theo năm tháng, theo thiên nhiên và theo cả ý thức hệ tư tưởng của các thế hệ con người. Song những ấn tượng, những kỷ niệm, những cảm xúc sẽ khó phai trong tôi. Xin gửi lời cảm ơn đến tất cả các anh, chị và các bạn trong đoàn đã tạo cho tôi những nguồn hạnh phúc trong cuộc sống, những động lực sống mới.

CHIẾC NGĂN KÉO HỒNG

Võ Thành Vinh
Công ty Hệ thống Thông tin FPT

Cũng như mọi hôm, cô gắng lăm tôi mới có mặt ở công ty vào lúc 8h30. Vậy mà nhìn vào bãi xe thì cũng mới chỉ có vài chiếc. Còn sớm chán, tôi tự nhủ.

- Chào người đẹp!
 - Chào anh!
 - Đến sớm thế em?
 - Vâng.
-

Thế đây, việc đầu tiên của tôi là phải nói dăm ba câu gì đó với cô nàng lễ tân đã. Đứng trước một cô nàng xinh đẹp như thế này mà không nói một câu gì đó thì quả thật là hơi bất nhã. Nói chung thì câu chuyện của chúng tôi chẳng có nội dung cụ thể gì cả, toàn những câu vô thưởng, vô phạt nhưng chúng cũng ngắn của tôi mất khoảng 30 phút. Lúc tôi ngồi vào bàn và bắt máy lên thì cũng đã gần 9h.

Một ngày làm việc lại bắt đầu. Tôi mở hộp thư và lướt qua một loạt các box, chẳng có gì hay ho cả. Nghĩ mà tiếc cái thời TTVN, lúc nào cũng tấp nập đông vui như tép. Không như cái anh Exchange này, được cái là đồ xịn và có vẻ chuyên nghiệp, nhưng sao cứ thấy khô khô, không còn cái hồn STCo ngày trước nữa. Tôi mở đại một phát, đúng ngay cái danh sách tạm ứng quá hạn và thấy tên mình tên mình đỏ choét trên màn hình. Thôi chết! thế này thì phải làm ngay cái thanh toán, chứ không thì ngại lăm.

Sau một loại các thủ tục hết sức rối rắm và phức tạp ở Hoàng Diệu, tôi sang đến Láng Hạ thì đã khoảng hơn 10h. Việc đầu tiên là phải cốp cái dấu đã. Cô nàng đóng dấu đang nói chuyện qua điện thoại, vẻ mặt rất nghiêm trọng nhưng vẫn nhoẻn cười và giơ tay ra hiệu ý bảo tôi hãy đợi một lát. “Được thôi”, tôi thầm nghĩ và tranh thủ quan sát cô nàng. Phải thừa nhận là cô nàng trông cũng khá, khuôn mặt gợi cảm, người ngợm đâu ra đấy. Nghe đâu trước đây đã

từng làm diễn viên nên khi đi thi tuyển là ông Giám đốc gật ngay. Chừng 5 phút thì cô nàng bỏ máy và quay ra bảo tôi.

- Anh chờ em một tí.

Nói xong cô nàng lao vút đi trước sự ngỡ ngàng của tôi. Ôi, mà sao dáng đi lại thưот tha và mềm mại đến thế nhỉ, diễn viên có khác, tôi nhìn theo mà người cứ ngây ngất. Loay hoay một lúc, cảm thấy sốt ruột nên tôi đành đi một vòng tìm ai đó tán gẫu cho đỡ buồn. Phải nói là không khí làm việc ở đây thật khẩn trương, mọi người ai ai cũng hết sức bận rộn và hoài hả. Bỗng tôi nhìn thấy một gã tóc quăn, mắt híp đang ngó nghiêng lúc lắc cái đầu bên màn hình như thể đang tìm kiếp một vật gì đó, vẻ mặt gã hết sức dáo dác và căng thẳng. Tôi định bụng vào xem gã đang làm gì nhưng nhìn vẻ mặt tập trung hết sức cao độ của gã nên lại thôi. “Người ta đang làm việc, mình không nên quấy rầy.”, tôi nghĩ bụng. Người ta chẳng nói rằng cuộc sống có hai nửa quan trọng nhất là gia đình và công việc đó thôi, vì thế mà tôi không nên xίa vào ‘Một nửa cuộc sống’ của gã. Khoảng 30 phút sau thì cô nàng trở về, rút xoẹt con dấu và đánh cắp một cái.

- Xong!

Ôi, sao đơn giản thế này mà cô em lại bắt anh phải chờ đợi những nửa tiếng trời. Mà thôi, người đẹp là chúa hay đồng đảnh. Nhưng cứ theo năng suất làm việc thế này, mỗi ngày có khi nàng cũng chỉ đóng được mươi con dấu, thế mà không theo nghiệp diễn viên thì phí quá. Lấy được dấu, tôi phi ngay sang phòng ông PGĐ

- Anh duyệt cho em cái thanh toán.

Ông PGĐ ngược đôi kính dày cộp lên nhìn, có vẻ như nhận ra tôi, rồi nở một cười bí hiểm

- Chú cứ đέ đây, lát nữa anh xem.

- Anh xem thế nào, duyệt nhanh cho em, chứ có mấy triệu bạc mà tên em cứ đỏ choết trên mạng, ngượng lắm - Tôi nài nỉ.

- Rôôô....i! Chú yên tâm, cứ đέ đây.

Tôi cố vót vát thêm mấy câu nữa, hy vọng ông PGD sẽ chiếu cố cho cái hoàn cảnh của mình nhưng không được đành ra về. Lúc này đã gần 11 rưỡi, tôi làm suất cơm bụi rồi phóng xe về Hoàng Diệu.

Không khí ở đây thật yên ắng, mọi người đã đi ngủ trưa hết nên tôi nhẹ nhàng kéo hai cái ghế lại và đánh một giấc ngon lành.

Tôi tỉnh dậy vào khoảng 2 giờ kém 15 phút, ngồi vào bàn và định viết nốt cho xong cái tài liệu đang làm giờ thì bỗng thấy một gã cao, gầy, râu ria rậm rạp thò đầu vào cửa và nháy mắt ra hiệu.

- Cafe không?

- Ồ.., em phải làm nốt mấy cái này.....- Tôi thoái thác

- Xì! Chú cứ như làm việc cho cả công ty không bằng. Làm một ly cho người tỉnh táo, làm việc mới hiệu quả. - Nói xong gã khoát tay và cái đầu gã biến mất.

Đến lúc này thì tôi không thể từ chối được nữa, tôi mà làm gã phát ý thì cũng mệt chứ chẳng đùa. Mọi người sẽ bảo là tôi không đoàn kết, không hoà đồng với tập thể, là kiêu căng v.v.v.Như thế thì đừng có bao giờ mà hy vọng vào chuyện chim với trứng nhé.

Ra đến hàng cafe, tôi hết sức ngạc nhiên vì không hẹn mà sao mọi người đã đông đủ cả. Cùng anh em trong một nhà, chúng tôi chẳng phải câu nệ gì cả và nói chuyện rất hăng, hết chuyện gái múa lại chuyển sang chuyện Iraq, loanh quanh một lúc, rồi lại trở lại cái đề tài muôn thủa của cánh mày râu. Tôi giật mình nhìn đồng hồ thì đã 3h. Mặc dù rất tiếc nhưng tôi đành phải rút lui trước với lý do phải làm nốt mấy cái tài liệu nên ai cũng vui vẻ và tỏ ra hết sức thông cảm, gã râu rậm còn nói với theo.

- Gặp lão béo thì bảo lão ra đây nhé.

Tôi lại ngồi vào bàn, uể oải mở tài liệu ra và mới góp được mấy dòng thì bỗng cảm thấy đầu óc quay cuồng, cảm giác say say. Đúng rồi, đã lâu lắm tôi không uống cafe nên hôm nay làm một ly thì nôn nao hết cả người. Tôi ngả lưng dựa đầu vào thành nghề, định bụng thư giãn một lúc cho đỡ choáng thì bỗng nghe.

- Alô, anh à, vâng, em đang làm việc, híc... híc... Anh cũng đang làm việc à? híc...híc..

Lại bắt đầu đây, chả là cô nàng ngồi bên cạnh tôi cứ tới giờ này là gọi điện cho bồ, tâm sự ghê lấm. Nghe cô nàng thở thê mới ngọt ngào làm sao, cứ như là mật rót vào tai ấy. Mặc dù những lời oanh

vàng thỏ thẻ đó không phải dành cho tôi nhưng quả thật, chỉ cần được nghe những âm hưởng của một cô gái đang yêu thì cũng thú vị lắm. Tôi lim dim mắt, lắng nghe tiếng “nhạc” bên tai và thiếp đi lúc nào không hay biết.

- Rầm!

Tôi choàng tỉnh, ngồi vùt dậy và nhìn xung quanh xem việc gì xảy ra. Lạ thật! Mọi người vẫn ngồi làm việc một cách bình thản như không hề có chuyện gì xảy ra. Tôi nhìn sang thì thấy một gã béo đầu cắt cua đang chống cái mông to bè cúi xuống nhặt chiếc ngăn kéo lên, đút nó vào rãnh và lại điêm nhiên ngồi xuống làm việc. Thao tác của gã hết sức thành thục và gọn gàng, không một động tác thừa, dẽ dàng như gã đút tay vào túi quần vậy. Ô, mà phải rồi, chả là cái ngăn kéo của gã bị hỏng đã lâu, nhưng gã lười sửa nên mỗi ngày nó phải roi lên roi xuống ba bốn lần khiến mọi người trong phòng đã quen với tiếng động của nó. Tôi liếc đồng hồ trên tường thì đã gần 4 rưỡi. “Chết thật! Thé là toi mất hơn một tiếng”.

Tôi ngồi phịch xuống, châm thuốc và rít mạnh một hơi cho tỉnh người, có tiếng lầu bầu của cô nàng ngồi phía trước. “Mặc kệ, phụ nữ là chúa hay cẩn nhẫn, không thèm chấp”. “Kẻ ra thì cũng hơi vô kỷ luật.”. Nói thật là cũng vài lần tôi bị phê bình, thậm chí có kẻ độc mồm còn bảo tôi là đồ vô liêm sỉ, tôi cũng ngượng vào xấu hổ lắm. Nhưng được cái tính tôi cũng chẳng hay để bụng, chỉ ngượng một tí là quên ngay nên cũng hoà cả làng. Ở phía bên cạnh, câu chuyện có vẻ cũng đã đi đến hồi kết thúc.

- Vâng, em phải bỏ máy đây. Ôi, em đang bận lắm, công việc đang ngập cổ đây này. Thôi nhé, bye bye...

Tôi lại rít mạnh điếu thuốc, nghĩ về chiếc ngăn kéo hỏng của gã béo. Hay nhỉ! Bỗng nhiên tôi nghĩ đến mình, nghĩ đến cái gã có bộ mặt dáo dác và cô nàng đóng dấu, nghĩ về gã râu rậm và cô nàng ngồi bên cạnh mình....

Lạ nhỉ! Đáng lẽ chiếc ngăn kéo này phải sửa lâu rồi mới phải. Mà nó cũng chỉ hỏng rất nhẹ, có một chút thôi. Có lẽ cái chốt bánh xe bị gãy hay bị mòn gì đó nên mỗi lần kéo mạnh tay là nó phi vèo xuống đất. Vậy mà người ta vẫn không chịu sửa để đến nỗi tiếng kêu của nó

đã trở thành quá bình thường với mọi người. Và nếu như hôm nay nó không phá bĩnh giác ngủ của tôi thì có lẽ tôi cũng chẳng nhận ra được âm thanh khác thường đó. Tôi cứ ngồi và suy nghĩ miên man về nó mà không hay mọi người đã lục tục kéo nhau ra về. Thế là hết một ngày làm việc!

Tôi uể oải đứng lên đi về, lúc xuống đến cầu thang bỗng nhớ ra: “Hình như mình chưa tắt máy. Mà thôi, đằng nào mai chả làm việc. Mà mai phải làm cho xong nốt cái thanh toán, lại còn cái gã kế toán trưởng nữa chứ, nghe bảo tay này cũng hay hách sách lắm đây!”.

MƯA, NIỀM HẠNH PHÚC HAY NỖI KINH HOÀNG?

Phùng Đức Hưng
Trung tâm FMB

Mưa là điều mà rất nhiều người mong muốn, nhất là trong những tháng hè gay gắt này, nhưng mỗi khi thấy mưa là tôi lại giật mình. Tôi có thói quen nghe dự báo thời tiết rát lâu rồi, một phần vì nhà ở cách xa cơ quan, một phần thì vì quang cảnh cửa hàng 63 Lý Thường Kiệt nơi tôi và 3 em gái xinh đẹp đang làm việc sẽ trở nên tuyệt vời đến khủng khiếp khi trời mưa. Mỗi khi thấy trời có những đám mây đen xì là anh em chúng tôi lại nhìn nhau: Chuẩn bị.

Mặc dù đã được BGD duyệt bản vẽ thiết kế, dự toán chi phí, nhưng có lẽ vì một vài yếu tố khách quan hoặc do phải đợi một ngày đẹp trời nào đấy nên việc xì-tút lại Showroom 63 vẫn chưa thực hiện được.

Hôm ấy, khi nghe tin dự báo thời tiết ngày mai “ngày nắng không mưa, tối và đêm có mưa nhỏ vài nơi” là tôi cầu Chúa, lạy Phật, vái thánh Ala mong trời có mưa loại gì, mưa dù to hay nhỏ thì cũng mưa chỗ khác, chứ đừng mưa ở mạn Lý thường Kiệt, dù chỉ mưa lâm thâm dạng phọt phẹt. Mờ sáng hôm sau, vừa thức giấc, tôi chạy bỗng ra ngoài ban công xem có mưa không. Lại trời, không mưa nhưng cái sân lại ướt như vừa được phun nước. Tôi tự nhủ chắc đêm qua có mưa nhỏ nên có lẽ cửa hàng không bị ánh hưởng gì. Đưa vợ đi làm lòng mừng thầm vì quả này chắc qua cơn bĩ cực, không phải bì bõm trong Showroom như mấy hôm trước nữa. Nhưng khi đến nơi, được mục sở thị hai em xinh đẹp đang một tay bịt mặt ve e thận (thật ra là bịt mũi), một tay lau sàn, còn một em đang cầm khăn vắt nước vừa lau được vào xô tôi mới biết mình đã mừng hụt.

Bước vào, ra vẻ không có gì nghiêm trọng tôi giục các em lau nhanh kéo khách vào trông thấy thì khổ nhưng trong lòng cũng thấy xót thương cho ba em. Không hiểu trên trần nhà có cái quý gì

mà khi mưa xuống thấm vào nó lại phả ra cái mùi đèn lă, cứ phảng phát nữa giống mùi “catshit” nữa như mùi vôi ve, rêu mốc... thật là awful! Thu dọn xong bãi chiến trường, thì ôi thôi, vạt áo dài và gấu quần của ba em được nhuộm màu trông còn ấn tượng hơn cả màn hình 65000 màu của điện thoại Samsung. Khi tớp khách đầu tiên của ngày bước vào xem máy đang say sưa nghe các em giới thiệu sản phẩm, bỗng một giọng oanh vàng ré lên. Tôi chạy ra xem thì vừa hoảng hồn vừa buồn cười: Một mảng trần sau cơn mưa chắc không chịu được nước úng thêm nữa đã nhảy dù và tìm bãi đáp ngay trên đôi vai gầy gò của một chị khách hàng. Tôi vừa rồi rít xin lỗi vừa tức tốc cử ngay một em ra quét nhà.

Buổi sáng cũng qua và thật may không còn mảng trần nhà nào nhảy xuống tự tử thêm nữa. Chiều, tướng như đang diễn ra bình thường như mọi ngày, thì khoảng 3h rưỡi, trời bỗng tối sầm như 6h chiều mùa đông vậy. "Tôi rồi! Lại sắp được ngắm thác Bạc - Tam Đảo trong lòng Hà Nội đây", tôi tự nhủ. Đây cũng chính là điều làm chúng tôi vừa sung sướng vừa kinh hoàng mỗi khi thấy trời xả nước. Mở cửa định ngó ra nhưng tôi phải đóng ngay lại, gió to quất ào ào ngoài đường, lá lầu bay tan tác, mây cành khô trên cây phượng trước cửa cứ chực nhảy xuống. Rồi rào rào mưa đồ xuồng càng lúc càng to, gió thổi mạnh khiến mưa gần như là bay ngang quất thăng vào cửa kính showroom. Lúc này mà có cành cây khô nào mà bị gió quật vào thì “thôi rồi một đoá phù dung”. Việc gì đến đã đến. Từ đâu là tong tong, tách tách tách rồi ô ô và ô mỗi lúc một mau, cái thác Bạc trong nhà của chúng tôi bắt đầu làm việc. Lúc này nguồn ánh sáng từ những chiếc đèn điện đã được tắt vì từ kinh nghiệm chúng tôi biết, nếu cứ cố tình ngắm thác chảy trong ánh điện thì thảo nào cũng được xem bắn pháo hoa, bóng điện sẽ nổ bùm bụp và lửa điện sẽ toé loe ra như pháo hoa bắn ở Bờ Hồ ngày Tết vậy. Thôi, có sướng thì cũng nên sướng vừa vừa thôi, ngắm thác chảy không là cũng đủ “cà phê” rồi. Dòng thác từ đâu đến ư? Theo các bạn, mưa trước khi rơi xuống đất nó sẽ rơi xuống đâu? Dĩ nhiên là những tầng cây rồi sau đó sẽ xuống các nóc nhà, qua các đường ống nước và xuống đất. Nhưng cái nóc nhà của showroom chúng tôi thì lại khác, hình như tình ý gì

với cái ông thoát nước và nhắm giúp ả tình nhân không phải làm việc, nó đã đỡ hết công việc đó cho mấy cái chụp bóng đèn. Khô thân mấy cái đèn không chịu được gian khổ, không thể vừa chiếu sáng vừa chứa nước được, nên chúng đã hy sinh đến hai phần ba quân số trong những ngày mưa trước. Vì đang viết về nỗi sung sướng khi được ngắm cảnh thác nước thiên nhiên hùng vĩ trong nhà nên tôi sẽ dẹp nỗi khổ của mấy cái bóng đèn sang một bên để kể tiếp về cái nỗi sung sướng này. Ngắm thác thì ai chả thích nhưng nếu phải săn quần lén và đứng trong một cái ao để ngắm chắc chả ma nào muốn cả. Tôi thì đã đành, nhưng những Huyền béo, Huyền xù, Lan xinh đẹp mà cứ mặc áo dài rồi túm tà đằng trước, buộc vạt đằng sau lên mà ngắm thác một ngày hai bận thế này thì chả mấy chốc mà đi tuyên lễ tân Trâu Quỳ. Thế là tôi giục các em đi lấy xô chậu hoặc bắt cùi cái gì có thể hứng nước được để đem ra đặt vào chân thác. Lúc này dòng thác đã chảy nhiệt tình lắm rồi. Ngồi trên ghế nhìn thác chảy và ngắm nhìn vẻ đẹp của những thảm hoa quanh thác (thực chất là những bức tường loang lổ hoa mộc bởi ngầm nước mưa lâu ngày) tôi lại thấy ngậm ngùi khi nghĩ rằng một ngày nào đó, khi showroom đã được mông má lại anh em chúng tôi sẽ chẳng còn được hưởng cái diễm phúc hơn người này nữa (mà cái ngày đó thì sắp đến rồi). “Kia cái xô đây rồi chị Huyền ơi, xách đồ ra đường đi, để em đồ cái chậu này”, đang đầm chìm trong lần lộn các suy nghĩ tôi chợt giật mình khi nghe em Huyền xù giục em Huyền béo, lúc này đang mơ màng ngầm cái gì đó ngoài đường. Giật mình hơn khi tôi thấy dòng thác bây giờ không chỉ chảy ra từ một, hai cái chụp đèn mà còn chảy ra từ các chỗ khác xung quanh trần nhà, thậm chí có một dòng thác còn ở ẩn chảy từ chính giữa trần nhà. Ngầm một thác thôi thì còn đỡ chứ vài cái một lúc như thế này thì quả là ngao ngán (nhưng mà thương cho các em, lúc này mà có khách vào mua hàng thì...). Chưa kịp dứt dòng suy nghĩ, ngoài cửa một chú gà bước vào thật. Đang loay hoay định cởi áo mưa thì chú ngộ ra rằng, mưa ở trong nhà còn to hơn cả ngoài sân. Thế là chú ta cứ mặc cả áo mưa đi vào, chú hỏi C350. Các em thân mến của tôi lúc này cũng đã kịp giữ mấy cái ông quần đang xắn xuồng, cởi mấy vạt áo đang buộc ra để chỉnh chu bán hàng.

- Ôi! Sao ở đây tối thế, bật đèn lên em - tiếng gà nhắc.
- Không được, cháy bóng mắt anh ạ, đang mưa mà anh - tiếng em Huyền xù.
- Tối quá chả thấy gì cả em ơi
- Vâng thế anh cởi áo mưa ra, em mời anh vào nhà trong xem máy cho sáng.

Khoảng 15 phút, gà hổn ra về sau khi nghe một hồi hướng dẫn lần tán tỉnh vô cùng thuyết phục của em Huyền xù và em Lan xinh đẹp cộng với khoảng gần 5 phút soi mói kiểm tra máy dưới ánh đèn neon sáng tràn trề trong nhà (thật may mà hệ thống đèn phía gian trong vẫn chưa đình công). Cuối cùng mưa cũng ngớt, các dòng thác cũng dần dần nhỏ lại rồi ngưng chảy hẳn. Trên sàn giờ chỉ còn những mảng vữa tường trắng xoá dính be bét. Ba cô em xinh đẹp của tôi thì đang nhìn nhau với ánh mắt vô cùng ngao ngán. Chắc các nàng đang tính xem mình hay một trong hai đứa kia sẽ phải đi lau nhà, cái công việc mà sáng nay đã làm cho uniform của các nàng trở nên tèm lem. Thôi qua tuần thái lai thì phải đến cơn bĩ cực, đã được ngắm cảnh đẹp trời cho rồi thì sau đó phải dọn dẹp thôi. Để cho các nàng tự xử với cái sàn nhà, tôi đi vào nhà trong làm nốt các công việc sổ sách chuẩn bị kết thúc một ngày làm việc.

“...Ngày nắng đêm không mưa...” Tiếng em phát thanh viên chương trình dự báo thời tiết trên vô tuyến đang leo nhéo. Chả tin được mấy cái em nhà đài bởi dự báo muôn đời chỉ là dự báo, chả đúng. Cứ phải chuẩn bị tinh thần mà trực chiến thôi. Sáng mai động tác đầu tiên khi tôi bật dậy khỏi giường sẽ lại là chạy ra ban công để nhìn trời và cái sân gạch, để rồi lại đoán già đoán non xem hôm nay có mưa hay không!?

LÂM NGHIỆN TRUYỆN

**Phan Lương Quân
Trung tâm FMB**

Biệt danh là Nghiện
Tên gọi là Lâm
Anh thích trầm ngâm
Mỗi khi “cần thiết”
Nhưng mà đêch biết
Anh nghĩ cái gì¹
Mắt nhìn ti vi¹
Đầu thì nghĩ khác
Còn về nói khoác
Thì cũng thật tài
Anh cứ lai rai
Các em mê tít
 Tay chắp sau đít
 Anh nói rất nhiều
 Từ chuyện tình yêu
 Đến chuyện chính trị
 Nhiều người đã bị
 Anh quay ra trò²
 Từ chuyện cái kho
 Anh đang quán lý
 Đến chuyện chữ ký
 Trên tờ hoá đơn
 Và nhiều chuyện hơn
 Là đi pic-nic
 Tất cả đều thích
 Được đi lần này

¹ Trước mặt anh tại VKO có một cái tivi Plasma chuyên mở kênh Fashion TV

² Anh ThạchPG chuyên bị anh lý luận khi bị hỏi về ISO

Anh liền làm ngay
Một bản kiến nghị
Gửi lên đồng chí
Bí thư chi đoàn
Và rồi hân hoan
Khi được đồng ý
Mọi người nhất trí
Bầu anh Trưởng đoàn
Xúm vào lo toan
Công cụ trợ giúp
Trò chơi bắn gà
Mà anh tham gia
Làm ban tổ chức
Người người thử sức
Cô gắng bắn gà
Tất cả đều la
Toàn là đạn “đều”
Mặt anh méo xệu
Cho bắn thả phanh
Kết quả tan tành
Ban tổ chức “lỗ”
Lại chuyện ăn cỗ
Anh uống nhiệt tình
Chúc tụng linh tinh
Hát hò khản cổ
Đề rồi sau đó
Có chuyện bức mình
Anh bất thình lình
Chuyển sang “cà khịa”
 Tay vung lia lịa
Miệng nói ào ào
Chẳng ăn miếng nào
Nên anh thâm mệt
Mọi người đi hết

Anh nǎm tô hô
Thá̄m thoát đέ̄n giờ
Xe về Hà nội
Nhưng anh chǎ̄ng vội
Vì có xe riêng
Trong lúc liê̄ng biê̄ng
Xuân Mai thǎ̄ng tié̄n....

SỨC ÉP

Lê Thanh Hải
Trung tâm FSM

- Bác ơi, làm ơn cho gấp Thuỷ.
Thuỷ đi rồi, Thuỷ đi làm rồi!
- ...
- Hạnh ơi, sao em chưa đi làm?
Em xin phép nghỉ buổi sáng, thằng cu nhà em ốm (không biết là thằng cu lớn hay bé).
- ...
- Hoa ơi, em ở đâu thế?
Em đang có chút việc tí nữa em đến.
- ...
- Anh đi ra rồi lại đi vào. Hết mở cửa ra ngắm bãi xe của anh Tuân lại theo thói quen khi “hợp tò”, anh ghé qua Washington City để giải đen. Thời gian cứ chậm chạp trôi qua và anh cứ vẫn đi ra đi vào. Không hiểu hồi trẻ, khi đi tán, chị có bắt anh chờ đợi không? Nghe đâu anh đi làm chân gỗ cho thằng bạn rồi nẵng luôn của nó. Ai bảo nó dại. Có phải vì thế mà anh thiếu kiên nhẫn khi chờ đợi? Anh đã “giải đen” đến lần thứ 3, cố dặn, bóp và dây nhưng cũng chỉ còn sót lại một vài giọt mà lại ra muộn mẩn, đã không đúng lúc lại còn không đúng cả chỗ nữa chứ. Tự nhiên anh nhớ lại một câu triết lý của anh Tiến LQ: “Giọt nước cuối cùng bao giờ cũng rơi ra... đũng quần”. Ngẫm lại, thấy cũng đúng và anh bật cười, tạm quên được nỗi bức xúc trong giây lát.

30 phút sau:

Sao đi làm lâu rồi mà vẫn chưa thấy đến nhỉ, từ nhà nó đến cơ quan cũng chỉ 15 phút là cùng. Anh lại nhắc điện thoại...

- Bác làm ơn cho gấp Thuỷ.
- Thuỷ đi rồi, Thuỷ đi làm rồi.

Lại vẫn câu điệp khúc cũ vang trong ống nghe. Sao lại lặp lại y hệt về nội dung, thậm chí cả âm điệu thế nhỉ? Nỗi bức dọc tràn đến:

- Thuỷ đã đi làm thật chưa? Đi được bao nhiêu phút rồi? Đây là cơ quan đi làm phải đúng giờ chứ...

- Đi rồi, đi làm rồi mà. Anh đợi thêm chút nữa, chắc cũng sắp đến rồi đây. Nó đi được gần... 10 phút rồi.

Vẫn giọng nói đó, vẫn âm điệu đó, thản nhiên trả lời như là một chiếc máy điện thoại trả lời tự động...

- Hoa oi, sao vẫn chưa đến?

- Em vẫn chưa xong việc. Anh đợi em một chút nữa thôi, em về ngay.

.....

Bỗng anh giật nẩy mình vì tiếng động và âm thanh phát ra từ... túi quần. Thôi chết rồi, khách hàng lại giục đây:

- Sao? anh vẫn chưa đi à?

- Anh thông cảm, tôi đang chuẩn bị đồ để đi. Vì các anh ở rất xa nên tôi phải mang đầy đủ parts đi, đảm bảo sẽ khắc phục ngay cho các anh.

- Chuẩn bị, chuẩn bị cái gì? Tôi báo cho anh từ hôm qua mà bây giờ vẫn còn đang chuẩn bị à. Thôi để tôi gửi công văn xuống, hay báo cho mấy ông phòng tin học TW lên sửa máy nhé. Cấp phát máy chất lượng thế này à, sau khi bán xong chất lượng dịch vụ thế này à? Các ông lừa đảo à?

Bực thật đây, sao họ lại nói với mình như thế nhỉ? Từ bé đến tận cái gọi là ngoại tú tuần, và cũng đã lên lão rồi chưa có ai dám nói mình nặng như vậy. Mình có gì sai đâu chứ, mãi chiều qua họ mới báo, mình cuồng cuồng lo xe cộ, lo mượn tạm máy từ FIS về dỡ ra lấy part để bảo hành. Thế là đã hết chọn chiều hôm qua rồi. Tôi về xin phép vợ để đi công tác xa, nó lại bắt đóng thuế, mệt chết đi được. Sáng nay đến đợi và gọi mãi vẫn không có ai trong cái gọi là “nhóm vật tư” đến mở cửa kho để lấy thêm mấy cái ổ cứng, khách hàng lại cứ giục liên tục, lại càng thêm bức. Mà họ cũng quá quắt thật, trong hợp đồng đe rõ 72 tiếng có mặt, mình đi bây giờ, tối đến mới có hơn 24 tiếng, thế mà họ đã làm um lên như vậy rồi. Họ cứ làm như họ là

bố mình ý. Nhưng mà thôi, anh tự động viên mình chấp họ làm gì, nếu mình chấp họ thì coi như mình bằng họ à. Vói lại, khách hàng luôn luôn đúng cơ mà! Khách hàng là ân nhân của mình, là người nuôi mình, nuôi vợ con mình và còn nuôi luôn cả mấy con mắt xanh mỏ đỏ trong mấy quán Karaoke trên những chặng đường mình đi công tác nữa chứ. Nghĩ đến đây anh cảm thấy khoai khoái, cảm giác bức dọc khó chịu biến đi đâu mất:

- Anh cứ yên tâm, tôi đi ngay bây giờ. Lên đến đó lúc nào tôi sẽ làm ngay lúc đó, kể cả làm tối và làm cả đêm nay. Chỉ trong hôm nay là hệ thống của anh lại hoạt động bình thường thôi.

- Các anh phải nhanh lên nhé, bây giờ đang là cuối tháng, máy hỏng không quyết toán được. Thế mấy giờ lên đến nơi?

- Tôi đi ngay bây giờ, chắc sớm nhất cũng phải 6h chiều mới lên đến nơi. Anh cho phép tôi làm tối nhé.

- Được rồi, lên đến nơi gọi điện cho tôi.

- Dạ, cảm ơn anh.

Anh như trút được gánh nặng vì khách hàng đã “mặt trời dịu êm”. Họ mà làm công văn, rồi báo phòng tin học TW của họ, làm um lên với bên FIS... thì mình cũng chết. Mặc dù mình làm đúng, làm hết khả năng có thể, nhưng các cụ đã bảo “được vạ thì má sưng”. Cái anh sợ hơn cả là mất uy tín bởi vì nó cũng chẳng có nhiều đê mà mất mãi. Cái gì ít, hiếm mới quý mà.

Nhin ra cửa, anh đã thấy Thuỷ với nụ cười bẽn lẽn của người biết lỗi đang đẩy cửa bước vào. Một phút sau lại thấy Hoa, rồi đến cả Hạnh đã xin nghỉ buổi sáng cũng đến. Chắc là chúng nó biết anh bức lâm rồi nên sợ quá kéo nhau đến. Con ốm cũng mặc, chồng kêu cũng mặc, đang chuyên nhà cho bạn gái cũng mặc, quăng hết ra đường, tất cả cuồng cuồng lao đến phục vụ anh. Đúng là “no dòn đói góp”! Bây giờ anh chỉ cần có một đứa thôi mà thế nào lại đúng cả 3 đứa thuộc cái nhóm “vật tư” do anh phụ trách mới bức chứ. Nếu là nhóm khác thì anh đã gọi thằng trưởng nhóm ra cho nó một trận hay chí ít cũng báo cáo lãnh đạo cho bõ tức. Bây giờ, nếu anh to tiếng với chúng nó chỉ tốn làm trò cười cho bọn khác và “vạch áo cho người xem lưng”. Được cái nhân viên của anh thầm nhuần cái ưu điểm mạnh nhất trong

FPT, đó là tính dân chủ. Tính dân chủ, kết hợp với một chút bệnh nghề nghiệp đó là nhân viên nhóm “vật tư”, là thủ kho to hơn thủ trưởng, nên khi anh nói một câu, chúng cãi lại một câu. Khi chúng biết sai thì lại nhe răng cười bẽn lẽn với cái vẻ mặt nhon nhon, chẳng biết sợ gì hết, rồi lại viện ra trăm nghìn lý do, mà lý do nào cũng chính đáng cả. Thôi thì “đất không chịu trời thì trời phải chịu đất”, anh đành đưa ra giải pháp “sống chung với lũ” là yêu cầu chúng cù người trực nhật. Ngày nào cũng phải có chí ít một người có mặt trước 8h để mở kho.

Cuối cùng thì anh cũng chuẩn bị xong xuôi và bắt đầu lên đường. Nhìn đồng hồ đã gần 10h. Những lúc được ngồi trên chiếc “Suzuki là sành điệu” là những lúc anh cảm thấy thanh thản nhất, ít phải chịu sức ép nhất, tuy rằng cũng chẳng sung sướng gì. Trời rất nóng, mà điều hoà chỉ chạy được những hôm trời mưa hay vào mùa đông thôi, làm mồ hôi vã ra như đang xông hơi. Anh vẫn lim dim mắt, có lẽ vì mệt, để tận hưởng những cú dội vào lưng, vào mông do xe lao vào “ô voi” của máy tính miền núi, mà vẫn tưởng tượng là mấy cú đấm bóp của nhân viên massage. Ở cái tuổi của anh, đã có một vài thằng bạn lên chức ông rồi, cái tuổi mà đáng lẽ chỉ “ngồi mát ăn bát vàng”, thế mà anh vẫn phải dong duỗi trên khắp đất nước. Cứ ở đâu có điện là ở đó có máy tính và anh lại có mặt. Bạn bè, gia đình luôn bảo rằng anh sướng thế, được làm việc trong môi trường lý tưởng của một công ty đang dẫn đầu trong ngành công nghệ thông tin, bỏ xa đối thủ đứng thứ hai đến hàng chục lần, nhưng có ai hiểu nỗi khổ của anh đâu? Có ai hiểu được nỗi khổ của những người chiến sĩ thầm lặng. Gánh nặng từ công việc, từ khách hàng, từ sép, từ gia đình, thậm chí cả từ nhân viên của anh đang đè nặng lên đôi vai anh, làm cho nó ngày càng oằn xuống theo thời gian. Thế mà mấy thằng mất dạy lại lấy luôn cái hình dáng đó để thêm vào sau tên anh, quá đáng thật!

Câu hỏi phải làm sao đây để giảm bớt gánh nặng này cứ quanh quẩn trong đầu anh. Bỗng anh chợt nhớ đến bài học của anh ChâuHM, phải làm sao hát được khỉ sang thằng khác. Đúng rồi, từ trước đến nay anh không hát khỉ đi mà còn ôm vào, miễn là khỉ cái, bắt cháp là khỉ già khỉ trẻ, khỉ xấu khỉ đẹp. Anh bắt đầu tính đường

đi nước bước. Bước đầu phải tìm cách hắt được lũ khỉ “vật tư” khó bảo và dân chủ quá trớn đó đi đă, sau đó sẽ hắt nốt cái công việc phải đi công tác tinh xa sang thằng khác. Nghe đâu sắp có anh Thuận BB, sắp chuyển về Trung tâm làm mảng Elead. Tuy nhiên, do mảng đó còn ít việc nên mình sẽ tìm cách đẩy lũ khỉ “vật tư” sang, vì anh Thuận trước kia làm Trưởng nhóm Quản lý vật tư mà. Còn việc đi tinh cũng hơi khó đẩy, nhưng mình sẽ kêu nhiều việc quá và tuyển thêm vài thằng nữa, bắt chúng nó đi. Lúc đó mình chỉ việc ở nhà chỉ đạo thôi, vậy cũng nhàn mà lại được tiếng nữa. Anh thấy nhẹ nhõm hẳn khi tính toán như vậy, và tự nhủ, tối nay sau khi làm xong việc mình phải tự thưởng, phải làm “thượng đế” mới được. Cái mụ vợ quá đáng thật, hôm qua bắt mình đóng thuế nặng quá. Nhưng mệt thì mệt, vẫn phải cố. Phải ăn mừng và đánh dấu cái mốc chấm dứt những chuỗi ngày vất vả.

Và anh lại mơ màng, lại lim dim trong cái nóng như xông hơi và những cú dội như đầm bóp.

TRÊN CON ĐƯỜNG TÌM VỀ CHÍNH NGHĨA

Bùi Minh Quân

Công ty Truyền thông FPT-HCM

Hồi 1: Vượt ải

Những ngày còn ngồi trên ghế nhà trường, tôi luôn áp ủ trong mình ước mơ được trở thành một chiến binh trong hàng ngũ FPT. Ngay khi thi xong môn cuối cùng của Đại Học và hoàn tất học kỳ thứ 3 chương trình CCNA tại Saigon CTT, cũng đúng vào lúc FPT có đợt tuyển kỹ thuật viên phàn cứng.

Trải qua một kì thi đầy cam go và trắc trở, tôi gần như không còn đứng vững khi nhận điện thoại gọi phỏng vấn. Đây là công ty đầu tiên tôi nộp đơn khi còn chưa biết kết quả tốt nghiệp. Không thể nào tin được, một công ty to vặt vẫn đứng đầu về tin học, khối thăng sinh viên nằm mơ cũng không có diễm phúc đó. Bao nhiêu cảm xúc tràn ngập tâm hồn tôi, vừa mừng vừa lo, tâm trạng giống hệt chàng nông dân nghèo được công chúa cho vào yết kiến.

Bao đợi chờ rồi ngày ấy cũng đến, tôi tự động viên mình khi bước vào phòng phỏng vấn. Tôi gần như không tin vào mắt mình, sao lấm người đến thế “một, hai, ba, bốn, năm mồng” cả thảy, giết gà mà cần dao to thế cơ à. Thế là năm chơi một không chộp cũng què, tôi về nhà trong tâm trạng hết sức thảm, cánh cửa về với FPT xa vời vợi.

Những ngày tháng sau đó, tôi lang thang đi tìm việc khắp các công ty trong thành phố, cuối cùng tôi đã dừng chân ở một chốn bồng lai tiên cảnh, làm IT cho công ty Shiseido toàn người đẹp cả, cũng oách phết. Tôi đã trải qua sáu tháng trời bên những cô chân dài, má phấn, da trắng hồng, với các bộ phận còn lại trên thân thể đều đã qua tu bổ, mông má, gia cố.v.v. tại thẩm mỹ viện như mắt, mũi, ngực, mông, vân vân và vân vân. Dù xung quanh toàn mỹ nhân nhưng tôi không màng, không đắm chìm trong nữ sắc, luôn cố giữ mình trong sạch, lòng vẫn đau đớn mong một ngày được tự nghĩa dưới lá cờ ba sọc của FPT.

Rồi một lần nữa số phận lại mỉm cười với tôi khi đích thân thầy Đặng Quang Minh bên SaigonCTT giới thiệu tôi đến với FPT Internet. Tôi tin lần này số phận sẽ mỉm cười với mình khi vừa có kinh nghiệm làm việc, vừa có thầy bảo lãnh. Ấy vậy mà có yên đâu, tôi cũng phải trải qua ba vòng thi chết lén chết xuống. Ngay ở vòng đầu tiên tôi đã phải một chọi một với cao thủ HuyBQ, tôi bị xoay ra trò về vấn đề giải pháp cung cấp Internet cho ba building liền nhau. Ngày hôm đó, tôi ra về với một tâm thần ê ẩm và thầm phục về trình độ kỹ thuật của cao thủ HuyBQ (sau này mới biết cũng không ghê gớm đến thế, xin lỗi sép nhé).

Một tháng sau đúng lúc tôi gần như tuyệt vọng, thì tôi nhận được lời mời đi thi tại 41 Sương Nguyệt Ánh, tưởng gì chứ cái trò trẻ con đánh trắc nghiệm này thì dễ như không. Ngày hôm ấy, tôi vẫn còn nhớ cảnh sép HuyBQ lăng xăng như thế nào, cứ hết ra lại vào. Phút thứ cuối cùng của giờ đấu thêm, sau hơn 180 phút quần nhau tơi tả, sép HuyBQ lại gần người gác phòng thi và nói nhỏ (nhưng giọng sép như cái loa, tôi ngồi xa mà vẫn nghe được): “Em để đó anh thu bài cho, anh sẽ đứng ở cửa để thu bài, xem phong thái, bước đi của tụi nó như thế nào; thắng nào mạnh dạn tự tin, dáng đi oai phong lẫm liệt thì gọi phỏng vấn, thắng nào còn rụt rè kiểu sinh viên thì cho nó đi tàu suốt luôn”. Cũng may tướng tá của tôi cũng được nên mới có cơ hội lọt vào mắt xanh của sép, mà bữa đó mắt mũi sép cũng kèm nhèm thế nào ấy mà không thấy chân tôi vòng kiềng (thật hú vía). Thế rồi lại một tháng nữa trôi qua, tôi vẫn ngày đêm vui thú với các người đẹp Shiseido và gần như mất hết hy vọng tới FPT thì...

Hội 2: Tụ nghĩa dưới cờ FOX

Màu cờ áy trong tôi không bao giờ phai nhạt

Từng đoàn quân(FPT) năm xưa đi vào trong ý thơ

Để chiều Hồ Tây anh bên em đi vào trong giấc mơ.

Ngày thứ bảy dáng nhớ áy, tôi phải vượt qua ải cuối cùng, đối diện cùng lúc bốn cao thủ: sép Mai Sung, sép HuyBQ, anh ChungTQ và một người nữa (xin lỗi không nhớ tên). Trong phút giây đợi chờ ngoài tiền sảnh, tôi được gặp một tiều nữ khá nhỏ nhắn và tương đối

xinh xắn, BaoPN, có vẻ hiền lành chân chất, sau này tôi mới biết cỗ nhân dại không sai chút nào “họa hổ họa hình nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm”.

Sau BaoPN tới lượt tôi được bốn cao thủ mời diện kiến. Vừa bước vào phòng, tôi bị các sép tung chiêu liên tục, tôi vừa đỡ vừa phản đòn cũng liên tục, kinh nghiệm học AIKIDO 4 năm cho phép tôi có thể cùng một lúc chơi năm sáu người. Khi hai bên đều ngâm đòn của nhau, sép HuyBQ bảo tôi về nhà dưỡng sức và đợi tin.

Chiều thứ bảy hôm đó, một buổi chiều đẹp như trong thơ Xuân Diệu, tôi đang thưởng thức ly Cafe Ban Mê bên bờ hồ kênh Nghiêm Lộc với thằng bạn nối khố, say xưa kể về trận giao tranh lúc sáng thì cái “sành điệu” của tôi rung lên từng hồi một. Không thể tin được tinh thần làm việc quên mình của sép HuyBQ, lúc đó đã 6h (sau này tôi mới biết đó chỉ là chuyện nhỏ, nhiều bùa sép còn làm việc trễ hơn), sép bảo tôi gắng thu xếp với công ty cũ, thứ hai đi làm. Tôi mừng quá không tin vào tai mình nữa, chỉ muốn hôn sép một cái nhưng sợ tai tiếng nên thôi.

Thứ hai, ngày làm việc đầu tiên, tâm trạng của tôi thật khó tả. Tôi bước vào quầy tiếp tân xin gấp anh Bùi Quang Huy, chị Quyên chỉ tôi vào thang máy nhán số 4, chỉ một loáng chiếc thang máy (từ thời Bush cha mặc quần thủng đít) đã đưa tôi đứng trước cửa phòng TEL (sau này tôi mới biết cái thang máy đó nó “cục gạch” thế nào). Ngày đầu tiên sép Huy dẫn tôi cùng các huynh đệ mới, NghiaBT, TuanDN, Baopn giới thiệu với các hảo hán của Tel: KhoaNT, AnhVV, MinhDN, NgaLHT, XuyenTC, LuanLVT, HuyDN, TungLV, ThaoVQ. HuyDN người Việt Nam đầu tiên thi CCNA 1000 điểm, nhưng hẵn không đẹp trai như hình chụp mà tôi thấy trên báo.

Những ngày đầu bỡ ngỡ rồi cũng trôi qua, tôi dần làm quen với môi trường mới, toàn những gã lông lá đầy mình, có cục hạch ở cổ, mặt mũi xương xẩu, một vài người cũng có da có thịt như sép HuyBQ, KhoaTN, MinhDN nhưng nói chung lông lá vẫn cứ đầy mình không mơn mởn, nõn nà như các em Shiseido của tôi, ngày tôi đi các em khóc sướt mướt. May mắn thỉnh thoảng cũng có vài em xinh tươi như NgaLHT, BaoPN sau này có thêm LoanPT và đội nữ

binh của anh DucPT hàng xóm nên cuộc sống ở TEL cũng có phần thi vị.

Hồi 3: Đi chiến dịch

Tôi tự nghĩa dưới cờ TEL đúng vào mùa chiến dịch nên chúng tôi, những thằng lính mới, vừa luyện tập, vừa tham gia tác chiến. Dù không có nhiều thời gian nhưng sép Huybq luôn cố gắng dành thì giờ huấn luyện cho chúng tôi, dù rằng cái “sành điệu” hình cục gạch thời Bush con tăm múa tòng ngồng của sép réo liên tục. Chúng tôi hăng say tiếp thu kiến thức mới trên tinh thần “thao trường đỗ mồ hôi, chiến trường bót đở máu”. Nhiều bữa hăng máu quá sép quên cả ăn trưa, chúng tôi phải rên la thảm thiết lầm sép mới tha cho đi ăn rồi về học tiếp.

Trong hàng ngũ lính mới, NghiaBT được đánh giá là thành công nhất với chiến dịch Linh Trung, tôi rất thông cảm sự khó nhọc lang thang xuông khu Linh Trung xa thành phố của NghiaBT, nên có đôi dòng thơ:

Nghĩa đi chiến dịch khu Linh

Trung tâm ché xuất nhất nhì thành phô (thành phô)

Lúc này chưa có ô tô

Nghĩa đành lê lết mô tô(motocycle) đi vè

Tôi vốn quê Phú Thọ nên có ảnh hưởng dòng thơ Bút Tre theo môtip:

Anh đi chiến dịch Play

C... dài dằng đặc biệt ngày nào ra.

Về phần mình, tôi được giao chiến dịch Fosco, đúng vào dịp bọn Netsoft (đứa con cưng của VNPT) tung ra ADSL, nên cuộc chiến đấu diễn ra vô cùng khốc liệt. Có những lúc tôi tưởng mình sẽ ngã quỵ vì chán chường, nhưng được sự động viên kịp thời của các hảo hán như sép huybq, anh AnhVV, KhoaTN, MinhDH, trên tinh thần chiến đấu đến cùng, tôi tìm mọi cách để sản phẩm của mình tới tay khách hàng. Chân lý nằm ở chỗ “đánh chưa chắc đã thắng nhưng không đánh là thua chắc”, nên tôi nguyện sẽ chiến đấu giằng co với

địch trên từng thước vuông của Fosco. Cuộc chiến đấu cho đến giờ này vẫn còn tiếp diễn.

Xin phép được tản mạn đôi dòng về sép HuyBQ trong các chiến dịch của TEL, càng ngày tôi càng khâm phục tinh thần chiến đấu không biết mệt mỏi cũng như khả năng xáp lá cà với địch của sép. Những lần tháp tùng sép đi chiến dịch ADIDAS, LG Electronic, Phước Vinh Sơn,... tôi mới thấy rõ điều đó. Hơn thế nữa, khả năng cũng như hiệu suất làm việc của sép là một bài học thực tiễn quý báu cho lính mới như chúng tôi, có một ví dụ mà có lẽ tôi sẽ nhớ mãi, sép chỉ cần ba tiếng đồng hồ từ 20h cho đến 23h để làm xong hồ sơ thầu cho LG Chemical, tôi ở lại công ty cùng sép chỉ xem thôi không làm gì mà còn thấy choáng váng.

Trong những chiến dịch lớn, những hảo hán của bộ pháp kinh doanh như anh Khoatn, AnhVV, MinhDN và anh ThangVQ mới từ OCI về đầu quân, đã cho tôi rất nhiều bài học khi giao tiếp với khách hàng, cách soạn báo giá gây ấn tượng, gây sock cho khách hàng, cách vẽ sơ đồ mạng chuyên nghiệp, và vô số thứ khác. Câu nói bất hủ “không biết thì hỏi tự ti làm gì” của phó phòng kinh doanh KhoaTN đáng được dán trước máy tính của lính mới như chúng tôi.

Còn các chiến binh bộ phận kỹ thuật của TEL thì chỉ cần bốn chữ “trên cả tuyệt vời” nói lên tất cả. Trong những lúc tình hình thời tiết cực kỳ xấu, trời nổi cơn thịnh nộ, mưa xối xả như trút nước, sấm chớp đùng đùng họ vẫn có mặt trên nóc nhà YOCO để sửa chữa hệ thống, đảm bảo thông suốt đường truyền Internet cho khách hàng. Tôi sẽ mãi mãi không bao giờ quên hình ảnh kiêu hùng đó. Làm sao có thể quên một hảo hán như XuyenTC hết mình cho công việc, sẵn sàng bỏ karaoke với anh em để cùng tôi kiểm tra đường cáp trước ngày mở màn chiến dịch FOSCO. Rồi ThaoVQ nữa chứ, lao ra cột điện giữa trời mưa tầm tã, bất chấp sinh mạng, để kéo cáp cho khách hàng, để giờ này mang trong mình căn bệnh thê kỉ: lao lực. Còn biết bao chiến công oanh liệt của các chiến binh kỹ thuật khác mà tôi không sao kể hết. Các chiến binh làm việc quên mình bất chấp cả các chảo có cường độ phát lớn ảnh hưởng đến sự phát triển giống nòi.

Càng ngày tôi càng yêu quý phòng TEL và xem đây như gia đình thứ hai của mình. Những chuyến đi chơi xa, những lúc tựa lưng nhau bên “chiến hào” trong những lần chạm mặt địch càng làm chúng tôi trở nên thân thiết và gắn bó hơn, dù thời gian quen nhau rất ngắn, chỉ mới ba tháng tụ nghĩa dưới cờ TEL.

Tôi xin phép không có hồi kết, vì muốn công hiến lâu dài cho TEL nói riêng cũng như Chi Nhánh Truyền Thông FPT nói chung, và tin rằng sự phát triển của công ty chúng ta không bao giờ có hồi kết. Với sự lãnh đạo sáng suốt, cũng như hỗ trợ hết mình trong việc cung cấp thiết bị, trang bị máy tính để bàn cho kinh doanh, máy xách tay, cáp bảo hộ khi leo trèo cột và vô vàn thứ linh tinh khác cho kỹ thuật của các sếp Đinh Anh, Mai Sung, HuyBQ chúng tôi tin một tương lai tươi sáng của Chi nhánh Truyền thông FPT, ngày càng lớn mạnh, có vị thế vững vàng trên thị trường truyền thông Việt Nam cũng như Quốc tế.

LTV BAND

**Nguyễn Văn Khánh
Trung tâm FSOFT**

Hồi 1. Hội Song hỉ, anh hùng tương ngô

Phàm thời cuộc trong thiên hạ lúc thịnh lúc suy, thành rồi lại bại, bại rồi lại thành, nhưng lúc mệt mỏi thiên hạ đều nghỉ đến nghỉ ngơi giải trí hết. Tỷ như mười mấy năm nay, trên giang hồ đã xuất hiện một số hảo thủ như *The Wall, Gramber, Buratinox, The Ligh, Desire, Wise 'n Foxy (W 'n F)*... Tất cả bọn họ đều là thư sinh, học sỹ thương gia, công trình sư có tiếng, nửa muôn công hiền, nửa bị kéo bởi cõm áo gạo tiền đã tan rã hoặc sống leo lét qua ngày.

Nhà FPT kể từ khi Cao tổ Trương Gia trám xà khởi nghĩa lập nên thiên hạ giao du đông tây nam bắc, đã tạo nên một hình ảnh không những rất thành công trong công việc mà còn để lại cho thế hệ muôn đời sau những kỳ nhân kiệt xuất như tiền bối Hoàng Minh Châu, Dũng Nguyễn Đắc Việt, Tiến béo đại sư... Và những danh ca bất hủ Hưng Đỉnh-nam trầm, Quốc Béo nam cao, Mr. Nam già nam rè, Nghệ sỹ Thành còi nam chua, mụ Hải ma ma nữ thanh, nữ chúa Ngọcpm giọng trầm ám... tất cả đã góp phần tạo nên một dàn "giao hợp hướng xướng" đậm đà bản sắc FPT. Tất cả đó chỉ là lịch sử, gần như các tiền bối đã lui vào mai danh ẩn tích, thỉnh thoảng mới xuất hiện trong các cuộc tỉ thí lớn, ít khi chịu chơi như ngày xưa, có thể một phần vì các vị đã lỗi thời, hoặc do thời gian bởi họ không thể sánh được với electrolux... Khi những thế hệ cũ đã thụt dàn thì theo quy luật muôn thuở, phải có bọn lồi ra. LTV chỉ là một trong số những bọn ấy. Theo lời lão tiền bối Nam già và Thành còi thì "bọn trẻ ngày nay nó sành điệu, chịu chơi lắm, nhảy dancing, hát nhạc Rock, lái ô tô cơ". LTV ra đời một cách khá ngẫu nhiên và tình cờ, cũng có thể đó là sắp xếp của tạo hoá...

Mr. lão quái Lâm Già được mọi người biết đến với những đặc chiêu chửi rất bậy mặt không hề biến sắc cũng như ngượng mồm. Người này mình cao thước tám mắt sâu, tóc xoăn, miệng rộng như

chum, uống rượu như nước, hút thuốc như James Bond. Sau một thời gian bôn ba khắp nơi, lần mò khắp chốn, hắn có trong mình đầy đủ các bí kíp của các môn phái, trên thông thạo thiên văn, dưới rành rọt địa lí, nhất nhị tam tứ ngũ kinh thư thuộc lìu lìu. Hắn giành hầu hết các giải về IT do Nhật hoa Đông tài tổ chức. Với kiến thức uyên thâm, hắn rất được giới giang hồ kính nể. Với bản tính ham chơi, ham vui và thích nhạc Rock từ khi còn học ở bên Đức Xã Quốc, thành lập một band chơi chuyên nghiệp đã nung nấu trong huyết quản của lão từ lâu. Ngày trước người ta thấy hắn hay xuất hiện cùng cây đàn "six huyền guitar chum" nghêo nghao bài "Liên khúc sinh viên Việt Nam - dòng máu da vàng". Ghê ghớm hơn, hắn đã cùng ban nhạc "5 con chó" lên biểu diễn bài "Đồng đội" trong dịp đại hội võ lâm chào World Cup 2002 không hề run sợ dưới làn mưa chui bói của giám khảo và khán giả. Band "5 con chó" là tiền thân của "LTV" sau này. Hắn quyết tâm sẽ làm một cái gì đó chuyên nghiệp hơn, và một hôm lão tìm gặp Lâm dại.

Người sau có thơ khen rằng:

*Anh hùng xuất trận buổi đầu tay
Độc cầm tấu với ngũ gâu gâu
Tay cầm lyric mồm gào thét
Giám khảo kinh hoàng, chạy mất dép.*

Lâm dại là một thư sinh cũng lang thang ở Đông Âu, sau một thời gian hành đạo trên giang hồ không đạt được mấy chút tiếng tăm, hắn bỗng nhiên lại thèm lấy vợ, thế là Lâm dại trở về nội quốc theo tiếng gọi của con tim. Hắn gia nhập Fsoft đầu những năm 2000. Với kiến thức có được từ phương trời Tây xa xôi, hắn rất được lòng đại tướng quân HùngHM, thế là hắn được ban chức admin tướng quân kiêm lãnh G-one. Khi có trên tay cây six huyền tì bà, hắn có thể làm hàng trăm con người quắn quại vì sung sướng, điên cuồng và phê Lời Tù. Và bởi chiêu tì bà list của hắn... Hắn cũng là thành viên đầu tiên của "5 con chó" band. Hồi ấy, hắn mang về một hơi thở mới cho Fsoft với những ca khúc: *Cùng chúng cháu rượu bia, Con cua cụt càng...* Hắn có thành tích bất hảo, được toàn thế giới truyền thông biết tới trong một cuộc hội ngộ hiền sỹ ở phương Tây về giúp nước nhà. Hắn

đã cùng 2 người nữa là Lão quái Nam Già và Quang Anh FSS hát vang bài *Con cóc*. Đại ý bài như sau:

"*Con cóc nó nằm trong hốc*

Nó nhô cái lưng ra ngoài

Đó là cóc con...

Con gái nó nằm trên mái

Nó nhô cái lưng ra ngoài đó là gái con...».

Với người trong công ty thì có lẽ chỉ cười rồi sung sướng, nhưng với những trí thức trẻ Tây Phương và cánh mõ báo chí thì đây quả là một cú sốc động trời. Với thành tích đó, hắn bỗng trở nên nổi tiếng như cồn, không những người trong FPT mà toàn giới trí thức trong và ngoài nước biết đến. Cũng như lão quái Lâm Già hắn uống rượu như nước lã.

Thế mới là:

Lang thang mòn mỏi khắp bốn phương

Mòn chân mỏi gối muốn lên giường

Mệt phờ xích bà lôi ra list

Khán giả điên cuồng sướng tận xương...

Vào trung tuần tháng 5 năm Nhâm Ngọ (2002), bên G-one xuất hiện một cây guitar quý. Nghe đồn người sử dụng là một kì (dì) nhân. Người lùn da đen, mặt quắt, lông mày rậm, hốc mắt sâu hoắm to dùng như 2 cái chén hạt mít, nhìn qua đã biết là quý tướng. Với chất giọng khàn cao vút như sấm rèn, hắn đã làm cho bao nhiêu kẻ phải khiếp đảm, tim nhảy ra ngoài, tóc tai dựng ngược, chân tay lẩy bẩy chêt lặng, khinh công giỏi mấy cũng chạy không kịp bởi âm lượng quá cao. Hỏi ra mới biết là Văn Khánh tiên sinh tự là Lò Vê, sau đổi thành "Khánh trắng". Ông cha mấy đời làm ruộng và làm tướng, vì vậy cũng có chút sức khoẻ và phổi to, cho nên thích giao du chơi bời ăn uống la hét. Khánh vốn là dân nghệ sỹ lang thang, sau khi tốt nghiệp Đại học sỹ, cử nhân ngành nghệ thuật năm 2000, hắn liên theo FPT tu luyện. Chẳng có gì đặc biệt đậm ra gần 2 năm vào FPT hắn vẫn chỉ là một LTV quèn. Bù lại hắn được biết đến với những trang web của riêng hắn khá nổi tiếng trên đất hà thành myhuatcongnghiep.com, SSS... Hắn nắm khá chắc về mảng web, và

có thể nói là một webmaster có tiếng tăm... Bởi vậy sau một thời gian dài lang thang bên SBOI hắn cũng đã được G-one thu nạp. Khi về đó, hắn đã gặp Lâm dại, Hà trống và Giang Ngựa - một tân binh mới toe.

Có câu rằng:

*"Quanh năm cặm cụi webcoding
Thiên hạ cúi nhìn, thế mà kinh
Nhỏ người giọng thé tango như sấm
Khinh tài trọng nghĩa, lẽ thường tình".*

Sau một thời gian làm việc tại G-one có nhiều điều được khám phá, một trong những khám phá đó là Hà trống là một tay trống cự phách, đã từng lang thang trên giang hồ theo kiểu "phủi". Hà trống là một lăng từ mình cao thước bẩy, da trắng khuôn mặt lạnh lùng với 2 cây gậy và dàn trống của mình hắn đã làm bao cô gái phải thốn thức. Từng học trống từ hồi còn là cậu bé cởi truồng, nhưng do mải nghiệp lập trình nên đã bị lãng quên từ lâu. Ngay khi gặp Văn Khánh tiên sinh Hà trống đã bị Khánh tiên sinh thuyết phục, ý tưởng manh nha từ thời tổ chức 20 tháng 10 năm Nhâm Ngọ cho chị em Fsoft. Hôm đó, do bị Khánh tiên sinh thuyết phục, hắn đã học tốc về nhà thuê ô tô chở bộ trống nằm trên gác bếp đã rất lâu. Tuy buổi trình diễn chưa có chút Rock nào, nhưng cũng đầy lên một phong trào xướng ca, nhạc sống và có đôi chút gợi ý cho một cái gì đó chuyên nghiệp cần được hình thành.

Nói về Giang ngựa, hắn là một thanh niên nhỏ nhắn, mặt choắt, mắt híp lung gù, hút thuốc như ống bô xe hai thì với một chất giọng bùa bựa, não nề. Hắn ra nhập Fsoft muộn nhất (Tháng giêng năm Quý Mùi). Hắn có một biệt tài là bắt chước chơi rất giỏi các ca khúc nổi tiếng của Phương Tây như: *Kim loại ca (Metallica)*, *Súng ống và Hồng hoa (Guns'n'roses)*, *Niết bàn cõi (Nivanar)*... Với biệt tài này hắn đã làm bao cô gái trẻ phải ngày đêm thương nhớ, tượng tư thôn thức cơm không buồn ăn, nước không buồn uống và một nạn nhân của hắn là một thiếu nữ ở nhân sự phòng, cô nàng đã chúng mê hồn độc của gã, ngày đêm mê muội tơ tưởng, suốt đời sống kiếp mộng du.

Thế mới la:

Anh tài đâu cứ phải to con

Loắt cha loắt choắt thé mà ngon

Tây, Ta, Tàu rock chơi được tuốt

Lớt nga lớt ngớ thé mà son.

Lúc bấy giờ ở giờ, ở bên FSS có người tên Ngọc, hiệu Vê Quy thân hình béo tốt, mặt đầy trứng cá, miệng rộng đầu trọc, thoát nhìn thì tưởng phường trộm cướp, nhưng khi quen biết thì cũng thấy bản chất thông minh nhanh nhẹn. Tên này có biệt tài ăn nói rất duyên, luyến thoảng, nói cong thành thẳng, thẳng thành cong, khi nói âm phát ra như gió khiến người nghe chẳng kịp hiểu gì, chỉ biết gật đầu tán thưởng và vỗ tay. Tất cả cũng tại cái tài của hắn mà hắn đã phải làm Tía của một nữ ma đầu nhí và làm phu thê của một cô gái ở cái tuổi đang tươi đẹp. Ngọc Vê Quy là một công tử rất tài hoa, hắn thường sử dụng cây Óc gan huyền đạo làm vũ khí, vô cùng lợi hại khi xuất chiêu trong những buổi phục vụ nhân dân ngoài đường phố hoặc đại đa số nhân dân không chuyên. Ngoài ra hắn còn có giọng hát làm mê lòng người, và về sau này, hắn mới học sử dụng thêm cây Bass trống phòng khi xung trận lại để quên vũ khí chính là cây Óc gan huyền.

Và mọi chuyện cứ thế trôi đi, mặc cho thiên hạ ganh đua, chen lấn, thịnh suy thành bại... Mọi câu chuyện ở FPT cũng bắt đầu từ đây.

Vào mùa đông (Chủ nhật 10 tháng 11) năm Nhâm Ngọ, năm thứ 14 của FPT, trong bữa tiệc đại hỉ của thư sinh Đoàn Bá Quang Nhân, rất nhiều anh tài đã tụ họp về đây. Trong tiếng nhạc vang lên rộn rã, các quan khách thi nhau trổ tài qua dàn Karaoke, nhưng phía bên FPT thì chỉ ngồi ăn uống và nhìn nhau, không ai dám xung trận tỉ thí, mọi ánh mắt đang ngơ ngác tìm kiếm. Bỗng vang lên một tiếng quát lớn “Đέ tôi”. Và hắn chạy như bay lên phía trên khán đài trong sự ngỡ ngàng của các quan khách. “Cho xin bài 03547”, và “Everything I do, I do it for you” được vang lên trong tiếng vỗ tay và nức nở của tất cả mọi người. Kết thúc bài hát, mọi người đang im lặng thì bỗng một tiếng vỗ đùi “đét” một cái: “Đ. mẹ, thé này là ngon

rồi, chiều nay về Fsoft tập nhé". Mọi người thất kinh quay lại, thì ra đó là Lão quái Lâm Già. Lão chỉ mặt từng thằng mệt, bảo đúng giờ Ngọ lên đỉnh HITC luyện công, nhó cầm theo vũ khí, Việt trì, nhó qua HO mượn hắc Loa và bàn cẩn chỉnh âm thanh.

Việt trì là một dị nhân công tử, thân hình nhỏ bé, da đen, mặt choắt, bụng to ngực lép, mông nặng. Tính tình phóng khoáng sởi lời, ưa hoạt động, hắn rất khá Bi-a, cầu chinh, bóng đá... Hắn theo FPT từ thuở Fsoft khai công. Hắn được phong chức Admin lang tướng quân. Việt trì vốn là công tử con nhà giàu, được nuông chiều từ nhỏ ưa ăn chơi trác táng, hắn làm mưa làm gió ở Fsoft. Từ khi gặp Lâm già hắn trở nên trác táng, truy lạc hơn, nên rất được giới sành điệu giang hồ kính nể.

Hồi II. Khởi sự, Đại náo Song hỉ lễ, Đào Hoa Đảo tì thí hội quần hùng

Thé mới là:

*"Trăm năm khởi sự vạn đầu nan
Thé sự nhiều nhương chăng an nhàn
Cùng nhau hiệp sức chung nghiệp lớn
Chí lớn anh hùng thoả sức mang".*

Lại nói về buổi tập đầu tiên. Đúng giờ Ngọ, mọi người đều đã có mặt đầy đủ, nhưng khí giới mang theo chỉ có mỗi cây Six huyền guitar box của Giang ngựa, tìm kiếm mãi cũng được thêm một chiếc old six guitar cầm của Khánh trăng tiên sinh. Hà trống chui vào hộc tủ lấy ra bộ trống rách nát để quên từ hôm mừng chị em, và lau chùi thật cẩn thận. Việt trì đã chuẩn bị âm thanh trang thiết bị sẵn sàng. Cả hội đang say sưa chuẩn bị hát thì bỗng từ phía sau vang lên: "Âm thanh thé hả, chuối quá!". Mọi người ngạc nhiên lại thì thấy một thư sinh minh gầy như sậy, mặt dài như mặt ngựa, môi dày và thâm như như 2 miếng thịt bò. Tại hạ họ Nguyễn tên Tuấn hiệu là Tuấn Nát, tại hạ cũng có thể xướng ca và là một kỹ sư về âm thanh, trang thiết bị điện tử. Lâm già nói: "Good, nghe danh công tử đã từ lâu nay mới được tiếp kiến. Muốn làm việc lớn, cốt nhất phải hiệp sức đồng lòng mới được. Trước tiên phải có bài hay để hát đã, Khánh

trắng tiên sinh đã có bài gì chưa?". "Đã chưa, có mấy bài của Bức Tường giáo phái là Tâm hồn của đá, niềm tin cho cát bụi thôi à". "Thê bài Giác Mơ Chapi và tạm biệt chim én đâu rồi?". "Bài đó có nên hát không a?". "Hát chứ, không hát bài đó thì còn bài đ. nào nữa!". Thê là Giác Mơ Cha Pi, Tâm hồn của đá là những bài hát chính thức đầu tiên của ban nhạc. Buổi tập đã phân định rõ chức năng của từng thành viên. Lâm Già ông bầu, Việt trì lo marketing, ăn chơi, biểu diễn, Khánh giữ cây main mic bồng - việc mà hắn chưa hề nghĩ đến trong đời hắn, Tuấn Nát giữ cây nhị mic kiêm trang thiết bị (điện) tử, Giang ngựa giữ cây core trượng, Lâm đại giữ cây tì bà list, Ngọc vò quờ công tử giữ cây Óc gan huyền. Ngoài ra còn có một tiên bối lão Ngọc phò mờ bà bà, một cây đại thụ của FPT cũng góp mặt. Mỗi người một việc cùng xông vào mà chiến.

Những buổi đầu tập tành rất khó khăn, ngân khố không đủ sống, anh em không có đủ dụng cụ để chiến đấu, nhưng nhờ có bàn tay của Ngọc Phò mờ cô nương mà anh em buổi nào cũng có bánh bao và bạch tuộc để cầm hơi, bởi vậy mà về sau ban nhạc mới được giang hồ âu yếm nhắc đến là "ăn bánh bao, uống rượu trắng, ghét chiến tranh". Những buổi thao tập diễn rất âm thầm, nhưng không lặng lẽ chút nào, cứ chiêu thứ 7 dân tình lại bị tra tấn bằng những âm thanh chát chúa, đến nỗi một cao thủ như Tây Pháp Độc Âu Manu cũng không thể nào chịu đựng được, hắn không thể nào mở miệng hay ra đòn mà chỉ biết vận nội công chụp phôn vào đầu tránh những âm thanh kỳ quái thoát ra từ Presentation phòng.

Được sự hậu thuẫn của Đại tướng quân G-two Anh Hoàng Việt, ban nhạc đã tập thêm được bài *Who'll stop the rain*, và định chơi toàn nhạc của CCR, nhưng có lẽ hơi khó nên lại thôi.

Từ khi ban nhạc được hình thành, các event lớn nhỏ trong Fsoft không bao giờ vắng mặt. Sau mấy tháng khổ luyện, ban nhạc đã hội tụ đủ một CD 5 songs: *Tâm hồn của đá, Niềm tin cho cát bụi, Giác Mơ Chapy, Tạm biệt chim én và Mưa trong cuộc đời*, đi đến đâu cũng được bà con nghênh đón nồng nhiệt, Nhưng ông bầu Lâm Già vẫn tức là chưa có Live show nào xứng tầm cả. Cho đến ngày kia, sau khi nhận được thiệp hồng từ tay một đệ tử là Lan thị cô nương,

Lâm già nẩy ra một ý nghĩ là "giúp" đệ tử mình phần âm nhạc cho thêm phần vui vẻ. Chẳng cần được sự đồng ý của khổ chủ, đúng hẹn lại lên, vào ngày 30 tháng 11 năm Nhâm Ngọ, ban nhạc đã tự bỏ tiền túi ra thuê một cỗ xe hơi sang trọng nhầm hướng nhà hàng... phỏng tới. Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ chờ cho việc bắt đầu. Khánh trăng tiên sinh run run đi ra sân khấu trong tiếng quát tháo của Lâm già: "*Đ. mẹ, chú sợ cái đ* gì?*". Mọi người già trẻ lớn bé cả 2 họ đang ngồi ăn uống lu bù, bỗng đâu àm àm như tiên binh vạn mã kéo tới, trông chiêng khua loạn xạ, sóng gió bắt đầu nỗi lên. Sau mấy bài đầu thành công rực rỡ, do được sự cổ vũ của đám thanh niên nhà trai, ban nhạc thừa thắng xông lên hát liền mấy bài nữa... Khi mọi thứ tạm lắng xuống thì các bàn tiệc cũng đã chǎng còn mấy người, một số người già và trẻ con có lẽ do ăn uống không điều độ trúng độc nên ngã vật ra sàn, chết lặng, mắt mũi lờ đờ, trợn ngược, tóc tai dựng đứng xoăn tít. Buổi ra mắt đầu tiên được cho là thành công mỹ mãn, cô dâu chú rể cảm ơn rồi rít, mau chóng dọn bàn ăn cho thành viên của ban nhạc dùng bữa và còn nhanh chóng giúp ban nhạc thu dọn dụng cụ. Toàn bộ thành viên đều cảm thấy hoàn toàn thoả mãn. Họ cảm thấy tự tin hơn với tài năng của mình, tin tưởng hơn vào sức mạnh quyền lực của ban chủ Lâm già. Thành công nối tiếp thành công, hễ có đám cưới hay hội hè gì là ban nhạc cũng không ngần ngại góp vui, như đám cưới Sơn thoả, tổng kết 6 tháng đầu năm của Fsoft, các buổi liên hoan sinh nhật của toàn dân... Ban nhạc ngày càng nổi tiếng không những ở trong nội bang FPT mà còn vượt biên giới lọt ra ngoài. Báo e-Chip đã lấy hình tượng ban nhạc để bêu riếu trong giới Rock giang hồ. Lẽ thường thôi, chúng nó “ghen tị” với mình nên mới viết vậy, bang chủ Lâm già chắc lưỡi... Rồi một ngày kia, khi đại hội võ Lâm diễn ra tại Đào Hoa đảo (13/10/2002). Chớp lấy thời cơ trăm năm có một này, nhận được mật lệnh của bang chủ Võ đang lên đường tỉ thí với toàn bộ võ lâm cao thủ trong thiên hạ như Thiếu Lâm (HO), Cái Bang (Yku), Tây độc (FIS). Tại đây ban nhạc đã được giao lưu, gặp gỡ với rất nhiều kì nhân và các bậc tiền bối như Hưng định, Khắc Thành, Bình Trương Gia, Tiên béo, Quốc béo toàn là những thương hiệu đã được khẳng

định từ lâu... Tuy chiến đấu cùng các cao thủ, nhưng ban nhạc HITC đã phần nào khẳng định được tên tuổi của mình và nhất là gây ấn tượng rất tốt với quan tổng đốc bí thư đoàn Hưng đinh, cao nhân này hứa sẽ mở hầu bao tài trợ cho ban nhạc. Không những vậy, ban nhạc còn nhận được sự giúp đỡ của JVDC Tướng quân Hùng Hoàng Mạnh, ông đã nhận là thành viên phụ của ban nhạc, chuyên môn vận chuyển khí giới.

Thành công nối tiếp thành công, nhân dịp lễ hội Noel năm Nhâm Ngọ ban nhạc được vinh dự mời tham gia Dạ hội hoá trang Noel Bát quái trận, được in trên vé mời to đùng, khiến cho bàn dân thiên hạ náo nức, rộn rực mong chờ. Đây là buổi ra mắt chính thức của ban nhạc, nên Lão quái Lâm già ngày đêm đốc thúc anh em luyện chưởng, thằng nào lười không đến, thì hắn chửi cho tối mắt tối mũi, tập tành không nghiêm túc, không hiệu quả hắn vung ngay vài chưởng tục tĩu vào mặt. Bởi vậy mọi người đều tập rầm rắp, rất nhiều bài mới được khai thác trong lần ra mắt này... Ngoài các thành viên chính, được sự quan tâm đầu tư của Thiếu Lâm Tự, ban nhạc được cử 2 quái kiệt là Trần Tuấn Việt và tiểu thư Vũ Bảo Phượng Quyên giúp đỡ một số chiêu thức về Noel bát quái trận. Ban nhạc muốn ra mắt ấn tượng, chuyên nghiệp thì cần phải có cái tên thật kêu. Họp lên họp xuống, mãi chẳng tìm ra cái tên nào cho hợp lí. Vào một ngày cuối đông trong một cuộc họp bất thường, cuối cùng cũng nhất trí với cái tên LTV, mặc cho thiên hạ tự suy luận gì cũng được: Lập trình viên, Lòi Tù Vè, L. to vật... Về sau Phan Đạt chân nhân gọi là Lục Tiểu Vệ, cái tên rất kêu và tồn tại từ đó. Đêm ra mắt thật ấn tượng và chuyên nghiệp, với những đồng phục đen xì kì quái, phượng bay rồng múa trước ngực. Lần đầu tiên ban nhạc được chơi trên một sân khấu hiện đại, kỹ thuật trang âm đắt tiền, làm sao tránh khỏi bỡ ngỡ. Ngoài những chiêu thức tủ, ban nhạc ca còn trình diễn một số chiêu Noel hành khúc, khiến các cô đào chuyên nghiệp như Hà Trần, band Nhã Ngọc, phải xấu hổ chạy mất dép...

Buổi diễn được đánh giá là thành công mỹ mãn, khán giả cũng phải đến gần nửa vạn người, hò reo cổ vũ, không những người trong vương quốc FPT mà còn rất nhiều cao thủ và dân chúng ngoại bang

cũng đến xem và cổ vũ. Tại đây, Giang ngựa đã trổ tài những chiêu thức được học mót từ những bí kíp của Metallica, *Guns'n'roses*... mà đã quá quen thuộc và phổ biến trên giang hồ. Tuy chưa đạt đến độ tuyệt đỉnh, nhưng khán giả vô cùng thoả mãn bởi chiêu thức nghe quen quen. Hơn nữa họ bị bất ngờ bởi khi kết thúc phần dạo của Giang ngựa, Khánh trắng tiên sinh lại ra chiêu *Tạm Biệt Chim Én*, *Niềm Tin Cho Cát Bụi* và *Tâm Hồn Của Đá* chứ không phải những gì họ vẫn thấy ở Metallica, *Guns'n'roses*. Sau buổi trình diễn giao đấu thành công ở Đào Hoa Đảo, lão quái Lâm già phát hiện ra thiêu một người sử dụng cây Bass xà mâu. Lập tức cáo thị được gắn khắp nơi truy tìm nhân tài. Sau bao ngày không có kết quả gì, bỗng đâu vào một ngày giữa tháng 12, bên SEPG bang lù lù xuất hiện một lão quái nhân mình lòng không tựa hạc thờ, dáng đi nhanh như lướt ván, da trắng bừng beo xanh lét, mặt có một nốt chàm hình bông hoa hồng và có tới 4 con mắt...

Hồi 3. Liên quân công phá Iraq, tiếp viện giám đốc kỹ thuật, ban nhạc nổi loạn Khắc Thành show

Nghe được tin lành, bang chủ Lâm già phải thân chinh lên đường cầu hiền tới 3 lần mới được cao nhân tiếp kiến. Hỏi ra mới biết cao nhân đó là Phương thư sinh họ là Nguyễn Tuân, tự là Cò Lả tiên sinh, là em ruột của phó bang Võ Đang. Phương tiên sinh vừa trở về sau bao năm tu luyện ở vương quốc Tiệp xa xôi. “*Hỏi khí không phải, tiên sinh sử dụng binh khí gì, khổ luyện được bao lâu?*” - Lâm già hỏi. “*Thưa lão quái, tại hạ chuyên sử dụng Oóc cầm tool, mới học được có mỗi thập niên thôi, ngoài ra thì có sử dụng sơ qua guitar bát bộ cũng xuýt xoát thé*”.

Lão quái Lâm già nghe xong giật mình đánh rơi cả mục kính: “*Good, thế là chú nhất m. ban nhạc rồi*”. Và chẳng cần đợi bất kỳ thủ tục gì, nghiêm nhiên Cò là thư sinh được vào ban LTV để chuẩn bị cho lễ hội Noel Nhâm Ngọ sắp tới. Từ ngày có Cò Lả tiên sinh nhập hội, ban nhạc cảm thấy tiến bộ rõ rệt. Các ca khúc của *Bírc tường* đã dần dần bị đi vào quên lãng, thay vào đó là một số ca khúc của Phương Tây như *Hồng Hoa Sàng* (*Bed of roses-Bon Jovi*),

Những Con Bọ Cạp (Scorpions), Búa tạ có cánh (Beatles)... Hắn là người tinh thông nhất hội, thông thạo thập bát ban nhạc lý, nghe nói đọc viết các nốt nhanh như gió, đã từng là thành viên của một ban nhạc học sỹ nổi tiếng bên phương trời Tây xa xôi. Một tương lai sáng lạn đang mở ra trước mắt.

Năm Tập Đoàn thứ 15 (Niên hiệu của vua Trương Gia). Tháng Ất Mão (3) ngày 20 năm Quý Mùi, một trận cuồng phong rất lớn nổ lên báo hiệu thiên hạ đại loạn. Liên tiếp các phần tử tự vận công làm nổ tan thân thể giết người, khổ đau diễn ra khắp nơi, cùng lúc liên quân tuyên chiến Iraq. Không chịu hổ danh thiên hạ gọi là: "*Uống bạch tửu, ăn màn thầu, ghét chiến tranh*". Lão quái Lâm già ngày đêm đốc thúc anh em luyện những độc chiêu ra tay nghĩa hiệp phản đối chiến tranh. *Dại lộ tới thiên đàng (Star way to heaven)*, *Gõ cửa thiên giới (Knocking on heaven's door)*, *Trở gió (Wind of change)*, *Nội công chiến (Civil war)*, *What's up...* đã được ban nhạc tu luyện. Ý nguyện thì rất nhiều, nhưng do nhiều nguyên nhân, đâm ra chỉ có chiêu *Nội công chiến* là thu được kết quả khả dĩ. Những nguyên nhân đó có thể là do anh em bận bịu việc làng việc nước, vợ con bìu ríu*... hoặc do Iraq bại quá nhanh dưới sức công phá của liên quân, thành thử ra việc lớn của ban nhạc đã không thành công lắm. Trong suốt thời gian 4-5 tháng liền, ban nhạc không hề nhận được xô diễn nào, hội hè cũng chẳng có mấy, cười xin cũng ít, đâm ra lòng quân không ổn, tâm lý chán chường, anh em tập buỗi đực buổi cái, suốt gần nửa năm trời mà chỉ được có mỗi bài *Civil war* là hoàn chỉnh.

Lúc bấy giờ, tại HO có một đại nhân đã quá nổi tiếng trên giang hồ là Thành còi, oai phong lẫm liệt, được thiên hạ tôn vinh là Viện sỹ, đã công hiến không biết bao nhiêu công sức cho việc xây dựng thiên hạ. Để tỏ lòng ngưỡng mộ, nhân dân lập một Live show tôn vinh, gọi là "*Một Chút Khắc Thành*" và dĩ nhiên là làm sao mà thiếu được LTV. Được tham dự Khắc Thành Show quả là rất vinh hạnh

* Giang ngựa bị cù đi sang Anh, Tuấn NÁT sang Bỉ, vợ Lâm dại, Ngọc VQ sắp sinh, Hà trong bận dự án, Lâm già theo vợ vào SG...

cho LTV, ngoài việc góp mặt, ban nhạc còn có cơ hội được tỉ thí cùng các Cao nhân nổi danh khắp thiên hạ, như nghệ sỹ nhân dân Bích Việt, Cây Violon Tăng Thành Nam... bởi vậy ban nhạc sẽ cần phải tập duyệt hết sức nghiêm túc. Bên trên lệnh xuống là ban nhạc được trình làng 2 chiêu, *Civil war và Ngọn lửa cao nguyên*. Ngoài ra, nếu cần có thể biểu diễn hâm nóng đại hội trước khi bắt đầu.

Xét thấy tình hình có vẻ khó khăn, Lâm già đi một nước cờ hết sức táo bạo. Cáo thị lại một lần nữa treo lên chiêu mộ hiền tài. Ngày kia, văn bản đưa đến Trác Huyện, dân chúng ra xem đông nghịt, trong số ấy có một Lão anh hùng tánh tình khoan hoà, mùng gián không lộ ra sắc mặt, nhưng lại có chí lớn, thường kết giao với các anh hùng, hào kiệt trong thiên hạ. Người này minh cao thước bảy, hai tai lớn như chày, môi đỏ như thoa son Hàn Quốc, da đen như Ấn Độ, râu hùm, hàm én họ Nguyễn tên Vinh, tự là Vinh Bass, vốn có họ với Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Quân, tức dòng dõi FSOFT nhà FPT. Người này có biệt tài là chơi cái gì cũng tốt, từ trang âm điện tử, Guitare solo, guitare lead cho tới Guitare core. Nhưng đặc biệt của người này là sử dụng cây Bass trượng vô cùng lợi hại. Trước đây và cả bây giờ, người này vẫn cùng một số cao thủ hành đạo khắp nơi trên giang hồ thoát ẩn thoát hiện, thỉnh thoảng lại thấy tụ tập ở vùng Tứ Thập thất Lò Sū lộ*. Đọc xong Vinh Bass thở dài một tiếng. “*Đại trượng phu thì phải ra tay nghĩa hiệp chí thở dài có ích gì?*”. Lão Vinh Bass quay đầu lại thì ra Lâm già đã để ý đến lão từ lâu. “*Tôi vốn xuất thân là một nghệ sỹ, tài đúc thì cũng có được chút ít, võ nghệ cũng thành thạo thập bát ban, nuôi trong mình nhiều chí lớn, nhưng bốn ba mươi chục năm nay cũng vẫn chưa lập được công trạng gì cho đời, giờ đây tuổi đã tú tuần, hậu nhân không có, há chẳng buồn hay sao mà không thở dài cho được?*”. Nghe nói Lâm già mùng rõ mời về tư trang sai gia nhân mở tiệc ăn mừng tại Hùng Râu quán. Có được cao nhân chỉ bảo, ban nhạc tự tin hồn lên, lòng người náo nức muôn nhanh đến ngày hội lớn để được thoả sức bấy lâu nay.

* 47 phố Lò Sū

Và cái gì đến thì chẳng cần đợi cũng đến. Tháng ngâu ngày 13 vẫn năm Quý Mùi, đêm hội "Một Chút Khắc Thành" cũng đã được diễn ra. Người người, nhà nhà kéo về Hồng Khăn rạp đông kinh khủng. Vé vào cửa thu đã đủ mà dân tình ùn ùn kéo đến mỗi lúc một đông. Mọi người còn đang tìm chỗ ngồi thì LTV đã xuất hiện tung ra vài chiêu làm toàn bộ võ đài nóng bừng lên. Các cô gái quay cuồng, đầu gật gù như trúng độc, các chàng trai thanh niên thì mặt mũi thẫn thờ, toàn thân đê mê quần quại. Đó chỉ là phần mở đầu cho một đêm đầy thành công của ban nhạc. Sau một số chiêu thức của nghệ sỹ Khắc Thành được chiêu qua máy ghi hình và phần biểu diễn của các cao nhân giang hồ, ban nhạc LTV lúc này mới được tung ra 2 chiêu chính thức: *Civil war* và *Ngọn lửa cao nguyên*. *Civil war* vừa được tung ra thì khán giả lặng hết cả, toàn bộ khán đài im phăng phắc, chỉ còn nghe thấy tiếng ra chưởng của LTV thật êm ái, đưa hàng vạn người vào cõi đê mê. Rồi bỗng đâu tất cả giật mình trở về thực tại rồi lại vút một cái, ai nấy đều lên tận may xanh cùng với tiếng gào thét dữ dội như được chứng kiến liên quân và Iraq giao chiến. Hàng ngàn thiếu nữ ngây ngất đỗ ào lên sân khấu... xin chữ ký, bị bảo vệ ngăn lại, họ càng như bị dồn nén hơn. Một thiếu nữ không chịu nổi sự sung sướng đã gục xuống, ngay lập tức được đưa ra ngoài, tiếp một thiếu nữ nữa rồi lại nữa, rất nhiều người đã bị đưa ra trong tình trạng hôn mê, mồm vẫn không ngót lảm bảm LTV, người ta hình dung ngay đến Live show của POP đế Michael Jackson. Không khí trong khán đài đã bị hâm nóng lên đến đỉnh điểm. Lập tức ban giám khảo tuyên bố kết thúc đêm hội ngăn chặn những hành động quá khích. May sao trời đổ một cơn mưa làm lòng người dịu lại, mọi người ra về trong sự thòm thèm và đê mê tột độ, bên tai họ vẫn còn cảm giác u u như vừa bị ai ra một chưởng vỡ nát màng nhĩ. Khánh trăng tiên sinh và cả nhóm đang chuẩn bị dọn đồ, lợi dụng lúc LTV không mang vũ khí, một nhóm khoảng 4-5 năm cao thủ nhanh như chớp ào tới tung ra một số chiêu làm mất mũi tối tăm cả lại, đồng thời chúng quăng những sợi dây thòng lọng thịt chặt cổ toàn bộ thành viên ban nhạc.

Muốn biết ra sao, xem hồi sau sẽ rõ.

Chương 4. Bình minh turoi sáng, LTV hẹn ngày tái ngộ

Cả hội định dùng khinh công để thoát thân mong bảo toàn tính mạng thì bỗng nghe có tiếng thiều nữ vang lên: Chụp thêm đi, xin một bô nữa! Lúc này mọi người mới hoàn hồn nhẹ nhàng đón nhận những vòng hoa Sích Cầu Nguyệt Quế được các thiều nữ tép rất cẩn thận và khéo léo. Ban nhạc cảm thấy vô cùng hạnh phúc, lần đầu tiên biết thế nào là Fan, biết thế nào là sung sướng, biết thế nào là nỗi tiếng. “*Tiên sư thằng Đ.Trường sướng thật, ngày nào nó cũng được thế này à*” - Lão Quái Lâm già lầm bẩm.

Đêm đó, cả ban nhạc kéo nhau đi suốt đêm, họ cứ đi mãi, đi mãi, vừa đi vừa hát, họ hát cho chính bản thân họ nghe, họ hát cho người khác nghe, người đã ngủ rồi thì cáu giận, chửi mắng, người chưa ngủ thì tò mò, người lang thang trên đường thì khoan khoái, thích thú. Có một điều là họ tự cảm thấy bản thân họ sướng và họ cứ đi mãi đi mãi rồi họ nhìn thấy mặt trời...

*Trăm năm càn khôn lầm nhiều nhuong
Thế sự đổi thay lẽ bình thường
Thành danh luy bại quên quên nhớ
LTV ấy mãi còn vuong.*

DIALOG WITH ÔNG RAU

Emmanuel Dufour
Trung tâm FSOFT

This Su Ky is more of a joke than real history. Please take it this way! :)

July-02. In the corridor

RAU: Hi Manu, how is your project?

Manu: Well I have a problem with my computer it is too slow for WebSphere...

RAU: Don't complain Manu, you should work more. I use the same computer since 1985.

Manu: But when I compile it takes 5 minutes everytime

RAU: You should think more and compile less.

.....

December-02. In the cafeteria

RAU: MMmmmmh manu! How is project?

Manu: Well, I have a problem with some features of Insight...

RAU: What is problem?

Manu: Well... maybe we could remove some metrics, for example: Do we really need a norm for average toilet-time of developers in maintenance project??

RAU: Of course!!! Why not?

Manu: Well... maybe... I thought that...

RAU: NO, NO, is mandatory, don't think more.

...

March-03. Rau comes to Manu's desk

RAU: Manu! How the project is status?

Manu:.... It is very fine Ong Hung.

RAU: Maybe there is bug in Insight.

Manu: Oh really?

RAU: I show you (*steal the mouse from manu's hand but cannot find DMS after clicking for 30 seconds*). What is this computer? Open the DMS. (*Manu takes back the mouse then open DMS*). You see (*reading*): The Insight should be 3 dimentions graphics to show the average, LCL, UCL, Sigma, delta and standart deviation values for toilet paper consumption by project, for each lifecycle and for last five years.

Manu: (*surprised*) But this is not in the requirement, it is change request!

RAU: NO, IT BUG.

Manu: But where do we get the data from?

RAU: Is no problem, let the Tuan Phuong add some kind of field in Timesheet where input number of paper.

CHUYỆN LONGNT

Đặng Quang Định
Trung tâm FSOFT

Ngày xưa ở đất Hải Phòng
Có một nhà nọ quanh năm tảo tàn
Ông chồng là một sail nhân³
Ngày đêm trên biển dưới chân là thuyền
Vợ ông là một giáo viên
Xa chồng nên phải truân chuyên việc nhà
Một hôm vào khoảng canh ba
Bỗng nghe tiếng gỗ cửa ra mở liền
Ông chồng bống tối hiện lên
Vừa được về phép, nghỉ liền năm hôm
Vợ chồng mừng quá ăn cơm
Rồi bên nhau cả bốn hôm cuối cùng
Mấy tháng sau bụng to đùng
Vợ chồng thích quá ăn mừng rất to
Chín tháng sau vợ đẻ ra
Một trai được đặt tên là Thành Long
Cái hôm đẻ thật lạ lùng
Tất cả y tá đều cùng mắt đau
Thì ra chẳng lạ gì đâu
Hào quang từ ngoại mắt đau thôi mà⁴
Khi bé học ở quê nhà
Long đứng đầu lớp mười ba năm liền⁵
Cậu thường rủ bạn thiêu niê

³ sail nhân: thủy thủ

⁴ Không giống như Quỳnh Già khi mẹ đẻ ra xung quanh có hào quang màu hồng, Khoitx đẻ ra có hào quang màu xanh còn LongNT khi mới đẻ chẳng nhìn thấy hào quang gì cả. Thì ra là tia tử ngoại không nhìn thấy được nhưng các y tá đỡ đẻ đều bị đau mắt

⁵ Kê cả mẫu giáo

Chơi trò điện tử làm phiền mẹ cha
Bực mình bồ câu nghĩ ra
Mua máy vi tính Long ta thích liền
Vùi đầu nghiên cứu triền miên
Lập trình đủ cả mười ban phần mềm
Rồi Long cũng đến sinh viên
Bách khoa trường ấy giỏi liền năm năm
Anh Bình thích quá rủ Long
Vào tài năng trẻ mới mong thành tài
Long nghe thấy cũng bùi tai
Lại mỗi tháng có được vài trăm lương
Cần cù học hỏi bốn phương
Từ.Net đến máy đường Java
Nhân tài tiếng đã bay xa
Chưa tốt nghiệp đã có ba nơi mòi
Long ta tính toán một hồi
Vào G5 đã rồi ngồi tính sau
Ai ngờ vào đấy đã lâu
Long ta trồ hết độ trâu của mình
Cùng Trần Hữu Đức tân binh
Làm các dự án nhiệt tình rất cao
Khách hàng đỗ xuồng rào rào
Thành Long lại được lương cao, bạn nhiều
Có tiền chǎng có chỗ tiêu
Long mua vợt luyện tuyệt chiêu bóng bàn
Star Long đánh cũng ham
Lần nào Long cũng đánh toàn thắng thôi
Trông thẳng mặt mũi đen thuỷ
Lại đeo kính cận chắc rồi là Long.

GÃ

Nguyễn Thanh Hải Trung tâm FSOFT

Đã không ít lần gã băn khoăn tự hỏi liệu gã hít thở không khí làm gì, lang thang trên mặt đất để làm cái quái gì cơ chứ. Gã vật vờ như một con sứa chẳng biết ngày qua, chẳng biết mặt trời mọc đằng đông hay tây. Nói gã lang thang cũng đúng, la cà cũng chẳng sai, gã luôn làm những việc gì gã cho là thích mà thực ra thì gã vốn chẳng biết gã thích gì. Rồi đến một ngày gã quyết định thay đổi, gã quyết là phải đổi mới, lang thang đến một nơi nào đó thật hay ho. Và gã chọn Fsoft. Gã chẳng nhớ lí do tại sao gã chọn Fpt, tại sao gã chọn Fsoft, lí do thì nhiều lắm mà gã thì lại chẳng muôn nhớ nhiêu. Trong cái trí nhớ ít ỏi của gã, gã nhớ mang máng là mấy thằng bạn mình chúng nó lang thang ở Fsoft mà sao chúng nó oai thế, oai hơn là ở cái quán điện tử gã vẫn thường đến. Rồi sao chúng nó sành điệu thế, gã có biết sành điệu là gì đâu, nhưng mỗi khi có đứa con gái nào khen thằng khác sành điệu là gã túc lộn mè. Đàn bà thích đàn ông sành điệu còn gã thì lại luôn coi đàn bà là chán lý. Rốt cuộc là một ngày đẹp trời năm 2003 gã cũng lang thang được đến Fsoft với cái chức danh CTV, trong nhóm G5 của anh CanhBT. Lần này gã lang thang khắp Fsoft từ sáng tối tối mịt, và gã đã được thấy nhiều điều kỳ quái trong Fsoft. Trời ơi, từ thủa cha sinh mẹ đẻ gã chưa bao giờ thấy nhiều điều kỳ quái như thế. Và cái điều gã cho là lạ lùng nhất kể từ ngày gã lang thang đến đây là cái việc công ty bắt viết sử ký. Gã chả bị bắt nhung gã thấy lạ lăm, mà cái gì lạ thì gã phải hiểu cho bằng được, hiểu méo hiểu xiên cũng được, miễn là cái trí óc của gã được bồi đắp thêm một tí. Vậy thì với gã, sử ký là cái quái gì vậy?

Trong một lần lang thang ở Cafeteria, gã đã được nghe bác Sunq bô bô rằng: Sử ký là do Sứ “ký” mà thành, chỉ cần ký roet một cái là thành sử ký rồi, tha hồ mà nộp. Gã lúc ấy cũng nghĩ phải, ừ tên là sử thì chỉ cần ký một phát là thành sử ký rồi và gã định xin chữ ký anh Sứ thật. Nhưng rồi suy đi nghĩ lại thì gã cho rằng thế chẳng nhẽ ai

cũng nộp một mảnh giấy có cái chữ ký của anh sứ sao, dù chữ ký có rồng phượng vào thì vẫn chỉ là chữ ký anh Sứ, cóc oai. Và gã đi tìm định nghĩa khác. Lần này gã lục lọi trong đống tài liệu cũ và thấy một định nghĩa khác cũng thú vị không kém. “Sứ ký là viết sứ về ký nợ trong cafeteria”. Ô, nếu thế thì hay quá, gã la cà ở Cafeteria suốt mà lại không biết đó là nơi tuôn ra những dòng sứ ký bất hủ. Thế là gã chạy ngay đến Cafeteria đòi chi Hiệp cho ký số bằng được, ấy thế mà chỉ ý không cho gã ký số vì lí do gã mới quá, mà lại hay lang thang thế này thì lấy gì đảm bảo. Gã hậm hực lăm, tức lăm, gã nghĩ rằng mục đích của gã cao cả thế mà người ta lại không đồng tình. Và gã nghĩ cách khác. Hiếm khi gã nghĩ nhiều như thế này, chà nhiều thật, đến đau cả đầu mắt. Thôi thế không nghĩ khó nữa, nghĩ dễ thôi, gã bắt đầu nghĩ đến những cái đơn giản xung quanh gã. Đầu tiên gã nhớ đến cái cửa, ừ đúng là cái cửa. Cái cửa bình thường thì chẳng có gì lạ nhưng cánh cửa này lại rất kỳ lạ. Nó rất khó mở, gã đã mấy lần suýt kéo gãy cái cánh nếu không có một em xinh đẹp đứng ở quầy nhắc nhở. Hờ, thật là hay, cái cửa ấy phải kéo đúng chiều, lại phải ấn nút nữa mới mở được, chưa ở đâu gã thấy rắc rối thế. Thế mà gã lại thích kéo sai mới chết, chỉ tại cái giọng của em ở quầy hay quá cơ, mà gã lại thích giọng con gái chứ, chết thật. Sau tiếp gã nghĩ đến cái nhà vệ sinh, một lí do mà gã chọn lang thang đến đây. Cái nhà vệ sinh đẹp quá thế, sạch sẽ thơm tho, lại có một chỗ hay ho, đút vào thì nó xì xì một lúc là ướt thành khô. Gã sướng lăm, ngoại trừ cái sân bay nơi gã đã từng qua thì có chỗ nào hay thế đâu, thế là gã nghiên đút, hôm nào cũng phải đút vài cái mới chịu được. Cái nhà vệ sinh đã thế, cái thang máy cũng xịn, cái nhà ăn cũng đẹp, cái chỗ để xe thì tầng lên tầng xuống, camera quay khắp nơi. Hà, thế là gã đã tìm ra một mục trong cái sứ ký của gã: FSOFT rất đẹp và quy củ. Gã nhớ một lần anh Long nói với gã rằng ở FSOFT cái gì cũng ISO. Gã chẳng biết ISO là cái quái gì nhưng mà theo ISO mà cái gì cũng trật tự và đẹp thế này thì thằng cha ISO áy thật đáng khen ngợi. Nhưng rồi gã lại băn khoăn, thế con gái ở đây có ISO không nhỉ, đến bây giờ gã vẫn chưa tóm được em gái nào trên này để kiểm tra xem liệu con gái FSOFT có ISO hay không. Rồi gã lại nghĩ đến mấy cái gì vẫn

kêu lên àm rú vào mỗi tối thứ 6. Thì ra là mấy thằng cha đang gõ đàn, gõ trống, gào rú àm ĩ. Gã thấy khoái lầm, gã cũng thích gào rú và khi lang thang đến đây thì thấy ngay ở đây có mấy thằng cha sở thích giống mình nhưng lại rất sành điệu. Trong mắt gã thì thấy vậy, bọn gã uống rượu, ăn uống và gào rú. Sau này gã mới biết đấy là “6 con chó vẹn”. Rồi gã lại được nghe mấy bài hát xuyên tạc. Sao mà trầm bổng du dương đến thế, ai cũng hăng say gào rú, từ giám đốc cho đến manager, rồi leader, toàn là các bậc tai to mặt nhợn ...

*“Rồi chị tôi có thai mỗi đứa một màu da
Chị bảo thế mới vui bốn phương trời về đây với ta
Chồng chị nói tốt thôi, nếu lọt sàng thì xuống nia
Chồng chị đã có sừng”...*

À thì ra đó là văn hoá FPT, văn hoá Sò ti cô. Mà quái lạ thật, sao chẳng thấy ai sò ti ai cả, thế mà văn hoá ấy vẫn khiến người ta sướng như Sò ti thật (Nói thế thôi chứ cái lần gã sò ti gần đây nhất thì cũng phải cách 2 chục năm rồi, khi mà gã còn quần tã đòn bú, biết sò ti là gì đâu). Cái văn hoá mà đậm đà bản sắc FPT hoá ra lại là đây, cái văn hoá đã gắn bó các lớp người lại, làm cho họ lúc nào ra đường cũng có thể tự hào với văn hoá của riêng mình. Hờ hờ, thế thì liệu gã biết STC thì gã đã sành điệu chưa nhỉ, gã cũng không biết, để cho các em gái nhận xét, đàn bà là chân lí mà lị.

Trong lúc đi tìm chân lý thì gã lại quay trở về cái tổ của gã, và gã lại thấy một âm thanh quen thuộc hay hay của chị Nga, của em My..., nói túm lại là của mấy SQAer:

- Long, em phải làm thế này, phải viết thế này... sao chưa hết lỗi trong DMS đã đưa cho khách hàng xem...
- Anh Định, sao anh không theo process, trước tiên anh phải làm thế này chứ...

Hô hô, đàn bà dễ có mấy tay, mồm cứ xoén xoét, bắt thế này thế nọ, và ngay lập tức gã suy nghĩ xem sau này có nên cưới vợ không, gã mường tượng ra cái cảnh vợ gã túm lấy gã, leo lên người gã và bảo:

- Anh phải làm thế này, sao anh chưa làm thế này đã ra

- Anh phải làm có trình tự chứ, làm thế này thì không được, không sướng ...

Và gã rùng mình: “Thế thì thật là vừa sợ vừa sướng”.

Gã không hiểu cũng phải, gã xưa nay làm gì cũng đâu bị ai theo đá mây cái vào mông bắt làm thế này thế kia đâu, mà có đá gã thì gã đá lại, thế mà ở đây ai cũng phải nghe theo mây bà chằn kia, làm cái gì cũng phải theo quy trình có sẵn. Hay đó mới là Fsoft, Fpt. Đến đây thì gã thấy đau nhói một cái ở mặt. Chính xác là mặt gã đã có thêm 3 cái mụn, gã mà nghĩ nhiều quá là nổi mụn. Gã đưa tay lên nặn, loay hoay, nhấn nhấn bóp bóp một hồi rồi à một tiếng sung sướng. Ra rồi, ra thật rồi, cái mụn ra thật rồi, gã cũng đã tìm ra câu giải đáp của riêng mình

Văn hoá FPT, FSOFT là thế, cái làm cho FPT, FSOFT khác biệt chính là sự đan xen hài hoà giữa văn hoá, ISO và Process. Văn hoá cho FPT, FSOFT sự khác biệt, mang lại cá tính và sự sáng tạo. Người ta không chỉ dùng những bài hát nhưng câu xuyên tạc một cách vô thức, nó đã dần dần thành một hệ tư tưởng, ngấm sâu vào máu của từng người và đem lại những lợi ích mà chính bản thân họ cũng không hay. Chính sự tự tin, dám làm dám thay đổi những cái khó thay đổi làm cho con người FPT khó lắn với con người khác. Con người ấy thường được xã hội certificate bằng câu “Đúng là bọn FPT”. Văn hoá cho FSOFT tính nhân văn, còn ISO, Process cho FSOFT một nền tảng vững chắc, một con đường rõ ràng. Nếu nói đó là người không lò mà FSOFT đứng trên thì có lẽ cũng đúng. Hầu hết các công ty khác ở Việt Nam không làm được điều này. Khẩu hiệu “ISO hay chết” xưa kia của các bậc tiền bối nay đã được thấy. Các ISO, Process cho quản lý, làm phần mềm, cho xuất khẩu nước ngoài, kinh doanh, ăn uống hay đơn giản như cái cầu thang và nhà vệ sinh đều cho thấy sự khác biệt của FPT. Và có lẽ cái ngày FPT trở thành một tập đoàn lớn sẽ không còn xa nữa. Việc lớn bao giờ cũng bắt đầu từ cái nhỏ nhất.

Đến đây, gã lại ah thêm một tiếng, lại ra một cái mụn nữa, sướng quá gã ngủ thiếp đi, trời đã quá nửa đêm, và trong giấc mơ, gã mỉm

cười vì đã thấy mình bót ngu đi một tí, sành điệu lên một tí, và gã
thấy các em FSOFT có ISO thật ...

CHUYỆN BẠN TÔI

**Nguyễn Quốc Hoán
Trung tâm FSS**

“Tắt máy tính đi anh, lên đây với em!”, đó là những buổi tối sau tuần trăng mật, còn sau thì Mùa càu nhau, giận dỗi. Đêm nào cũng vậy, cứ 8h tối là Mùa lên giường ngủ. Đầu tiên, Lân còn mang sách báo, tranh ảnh về cho Mùa xem nhưng sau mấy lần để ý, Lân thấy vợ chẳng hề đụng đến nó bao giờ nên lại thôi. Tivi mang lên tận phòng ngủ, Mùa cũng chẳng để mắt. Nhiều lần có phim hay Lân ngồi một mình, xem chán lại bật máy lên làm tiếp. Thường thì ngủ một giấc tinh dậy Mùa lại càu nhau rǎng điện sáng, không ngủ được nhưng có những hôm Mùa bắt anh phải tắt ngay máy tính để lên giường.

Phải công nhận trong đám bạn bè thân thiết thì Lân là người lấy được vợ đẹp nhất. Mùa cao, người tròn lẳn, da trắng nõn nà, cái miệng cười chum chím. Hai mắt lúng liếng rất lạ. Mùa là con gái nhà giàu, sống nhung lụa ngay từ nhỏ. Bố Mùa là chủ thầu xây dựng, mẹ Mùa có cửa hiệu thuốc Tây ngay cạnh bệnh viện. Học xong trung cấp Mùa được bố lo lót vào làm kế toán ngay ở công ty xây dựng của bố. Tiền của dư giả nên khi cưới xong Mùa ỷ thế ôm nghén bỏ cơ quan luôn. Lân buồn, thuyết phục vợ cố gắng đi làm cho vui nhưng sợ Mùa và bố mẹ vợ nói hành hạ vợ, Lân lại thôi. Ngôi nhà hai vợ chồng Mùa đang ở cũng là của bố mẹ vợ mua cho, mỗi lần đến chơi với con gái cứ thấy thiếu thứ gì kỲ như rǎng hôm sau cô em vợ đèo ngay đến. Lân ngại nhưng không dám phản đối. Thú thực, Lân mới ra trường, lương của một lập trình viên của công ty như Lân mang tiếng là cao nhưng còn bao nhiêu khoản Lân phải chi trả: Bố mẹ anh quê đã già, nhà lại đông các em đang tuổi ăn học nên anh không thể làm ngơ được. Với lại lương tháng vài triệu đồng anh mang về Mùa cất đi nhưng chỉ để tiêu vặt. Có thể là bình thường nhưng anh thấy buồn quá.

Họ lại giận nhau, mà có gì to tát lầm đâu! Hôm ấy xếp gọi Lân lên thông báo về vị trí mới, quản trị một dự án nhỏ, trưa uống nhiều

bia quá nêñ trong cuộc họp Lân cứ thấy lơ mơ như trên mây: Mây nội dung xếp phô biến cứ trôi tuồn tuột tận đâu đâu, lúc cuộc họp kết thúc, Lân mới nhoáng nhoàng hỏi lại thì chỉ nghe xếp nói:

- Tất cả đã đăng ở báo Chúng ta ấy, tìm mà đọc.

Lân không khó khăn để tìm được báo Chúng ta. Về nhà Lân bỏ tờ báo lên bàn rồi tắm giặt ăn cơm xong lại đèo Mùa về bên ngoại chơi. Lúc sắp đi ngủ mới nhớ ra công việc ngày mai, Lân choàng dậy tìm tờ báo để xem lại, mai còn phô biến cho anh em. Sục sạo mãi trong cặp, ngoài bàn, ngăn kéo, tủ sách, khắp mọi chỗ trong nhà cũng không thấy. Giờ ạ giá mà mọi hôm tờ nào còn thì đọc, mất thì thôi rồi quên luôn nhung hôm nay...

Lân quay sang giường, Mùa đã ngáy khò khò từ lúc nào, anh ngán ngẩm quay ra tìm lại lần nữa. Vẫn không thấy đâu. Lần này thì Lân quyết lôi Mùa dậy hỏi cho ra nhẽ:

- Nay, này có thấy tờ báo của anh đâu không?

- Báo nào? Vẽ chuyện, chắc có ảnh của con nào à?

- Tờ báo của công ty anh ấy mà?

- Báo chí, rách việc, mà ông tắt đèn đi cho tôi ngủ.

Lân nghiến răng, tức tối:

- Nhung tờ báo của tôi đâu?

- Ở thùng rác ấy!

Lân tưởng Mùa nói đùa nhung đến khi ra thùng rác xem thì đúng là tờ báo vo lại gói những vỏ mang càu, xoài, dưa hấu từ lúc chiều đã nát tươm, bẩn thỉu. Lân đi thẳng vào giường định cho vợ một trận nhung nghĩ đến thân phận Lân lại thôi. Hôm ấy Lân đã phải thức đến 2 giờ sáng, đốt thuốc lá và rồi ôm chăn chiếu xuống đi-văng ngủ.

Chuyện qua mấy tuần rồi nhung lần này Mùa mới quá quắt chứ. Mới tắm giờ tối mà Mùa cứ cắn nhǎn:

- Biết thế này tôi không mua máy tính ở nhà nữa, chắc ban ngày đi với con nào nên tôi mới tránh vợ như vậy.

- Thôi cô im đi, cô để cho tôi tập trung làm thêm một lúc nữa có được không?

Cửa phòng kính đánh rầm, Lân không để ý cứ cắm mặt vào màn hình, nhung con số nhằng nhịt cứ hiện lên ma quái. Không thể nhu

thế được, Lân toát mồ hôi mà vẫn chưa thể tìm ra. Cứ thế anh đã vượt qua suốt hơn 10 tiếng đồng hồ mà không hay biết đến xung quanh. Đây rồi! Chìa khoá để mở đường cho công việc “*Internet - chia sẻ thông tin*”. Cái dự án chết tiệt này lúc đầu nghe tưởng đơn giản mà không ngờ lại rối rắm đến vậy. Lân rẽ chuột mà thấy tay run lên: “Đến bao giờ mà không cần con chuột, không cần bàn phím, hay sự điều khiển của con người”. Lân bỗng có một ước muốn viển vông: “Trong tương lai không xa con người vẫn có thể ra lệnh cho máy móc trực tiếp bằng tư tưởng mà không cần dụng đèn dù là cái móng tay của mình”.

Kết thúc công việc. Anh đứng dậy đan hai tay vào nhau, vặn vẹo lưng. Mà sao mãi trời chưa tối, bụng đói, thì ra anh đã thức qua một đêm, qua cả buổi sáng, bây giờ đã gần chiều của ngày hôm sau. Láo đảo, mắt Mùa, chân tay bái hoái, bùn rùn...anh đi loạng choạng vào bếp. Nhà cửa, bếp núc lạnh tanh, không có một cái gì để ăn cả. Vậy là Mùa đã bỏ đến nhà ngoại. Gần như kiệt sức, Lân nằm vật ra giường, anh không còn sức để nghĩ ngợi nữa, Lân với tay rót nước lọc uống và thiếp đi luôn. Trong giấc ngủ chập chờn Lân mơ thấy những người bạn thời sinh viên, Lân mơ thấy cả lũ ôm nhau ngày nhận giải thưởng, cả lũ nghèo có mấy triệu trong tay mà đè ra bao dự định để rồi cuối cùng góp lại mua hai chiếc máy tính cũ kỹ mang về thay nhau kỳ cách gõ. Lúc ấy trong gian nhà trọ tồi tàn của mấy thằng sinh viên nghèo hai cái máy tính cũ là một gia tài. Lân lại mơ thấy Mùa, cười tươi trong đám sinh nhật thằng bạn. Ngày ấy sao mà Mùa đáng yêu thế, Mùa hiền lành và té nhị. Đám bạn bè thấy Mùa xinh đẹp lại có vẻ ngây thơ nên ra sức vun vén cho Lân, yêu nhau nhanh chóng, cưới nhau cũng nhanh chóng, trong lớp nhiều người chưa biết Lân có người yêu đã nhận thiệp cưới. Lân chấm dứt những ngày đi ở nhờ ở đậu, chấm dứt những ngày lôi thôi, lêch thêch lang thang trưa úp mỳ tôm, tối lại mỳ tôm úp.

Ra trường mới một thời gian ngắn Lân đã được giữ chức quản trị dự án. Người đời bảo “đen bạc thì đỏ tình” ngẫm ra có lẽ là đúng. Công việc ổn định cũng là lúc tình cảm vợ chồng Lân rạn nứt. Lân này có lẽ không thể không cách gì mà hàn gắn nữa. Không còn yêu

nhau đã dành nhưng tại sao lại thế kia chứ? Lân mê mải công việc, Lân có lỗi gì đâu? Lân cả ngày vật vã với những con số, nghiệp vụ, có hôm một, hai giờ sáng vẫn không xong. Có những hôm Lân không tin những số liệu kia lại như vậy, đã đi ngủ rồi anh lại ngồi bật dậy bật máy và ngồi luôn đến sáng. Chiều đi làm về dù không muộn vẫn phải chiều xếp, đi uống cùng xếp. Đã bao lần Lân đặt câu hỏi: Phải chăng Mùa thực sự không thông cảm được với công việc của chồng, Mùa đâu có biết bây giờ trong công việc không phải chỉ có năng lực là có tất cả, người ta không làm việc bằng trí óc mà phải bằng nước bọt nhiều hơn. Thế mà có lần Mùa đã mặc cả: “Máy tính và em – Anh chọn đi”. Lân muôn cả hai.

Ngày thứ ba, Mùa bỏ về bên ngoại. Lân đi làm về, bật máy tính, nhưng hôm nay anh chẳng còn hứng thú gì với công việc nữa, anh lang thang trên mạng. Ngoài cửa sổ, tiếng gió thổi lao xao xa vắng. Lân rẽ con chuột, nhìn theo những cái tên: *Mây lang thang, Chiều tím, Hoàng hôn, Có dại...* Đây rồi: *Cỏ May* - sao mà nghe thân thuộc, gần gũi quá. Lân tưởng tượng lại triền đê ở quê nhà ngày còn nhỏ mỗi lần đi chăn trâu về là hai bên ống quân đầy cỏ may. Lân bắt đầu “chat” với Cỏ May. Không hiểu sao Lân chắc chắn đây là một cô gái nên Lân thận trọng giới thiệu về mình rất thật. Lân viết: *Tôi là một lập trình viên, tôi sinh ra từ một vùng quê chiêm trũng. Cha mẹ tôi đều là nông dân...* Đáng lẽ ra Lân phải nói: *Tôi đã cưới vợ được một năm nay* nhưng Lân lại gõ tiếp thêm vài dòng dối trá nhất kể từ đầu bức thư: *Tôi chưa có bạn gái ráng mong được làm quen với bạn.* Lân cẩn thận đọc lại lần nữa trước khi nháy chuột. Người ta bảo bút sa gà chết còn ở thời đại Intenet này chỉ cần một cái nháy thôi là có biết bao vần đê kéo theo. Chưa yên tâm Lân lại gõ thêm dòng chữ; *Tôi rất quý các bạn gái chăm chỉ, tính tình hiền lành, chân thật. Xin hãy mail lại cho tôi.* Về điểm này thì Lân lại nói thật và Lân gõ phím, những message nói tiếp gửi đi. Lân hồi hộp chờ đợi: Chỉ ít phút sau trên màn hình hiện ra một bức thư màu xanh biếc, thư đê vén vẹn ba chữ: *From: Cỏ may.* Lân hồi hộp chờ đợi, tiếp theo là những dòng giới: *Tôi là một cô gái, sinh ra và lớn lên từ vùng trung du, gia đình tôi rất nghèo, hiện tôi mới kiếm được việc làm ở Hà Nội.* Cuối cùng

là dòng chữ tô đậm và rất chững chạc, đọc mấy dòng như thế thôi là Lân thấy tin tưởng ngay: *Rất vui khi được làm quen với anh (hoặc bạn).....*

Bắt đầu chỉ là một sự giận dỗi rất vợ chồng và cũng bắt đầu bằng những message trong thế giới ảo để từ ngày ấy Mùa không bao giờ quay trở lại với Lân nữa. Lân lại dọn đên ở cùng thằng bạn độc thân cùng với một mối tình Internet – **cỏ may**. Bây giờ ngôi nhà của Mùa có chủ mới.

THAY ĐỔI

Lê Thị Phương Trinh
Công ty Hệ thống Thông tin FPT-HCM

“Cuộc đời chẳng phải là một con đường đưa chúng ta đi tới đích một cách tự do, trái lại nó là một mê cung với những mê lộ mà trong đó chúng ta phải tự tìm kiếm lối đi, bị lạc và bối rối, thỉnh thoảng bị cùng đường trong một hẻm cụt. Nhưng lúc nào cũng vậy, nếu chúng ta có lòng tin, Thượng đế sẽ mở một cánh cửa ra cho chúng ta, có thể không phải là lối đi, mà là một cánh cửa mang lại những điều tốt đẹp cuối cùng cho chúng ta.” - **A.J. Cronin.**

Ai cũng biết rằng thay đổi là một phần trong nghề nghiệp của mình, nhưng không mấy ai trong chúng ta tin và nhìn nhận rằng thay đổi là một thực tế của cuộc sống. Ngày đầu tiên bạn đi làm với bao phấn khởi, lo âu và một chút hồi hộp, thời gian thử việc bạn đã cố gắng hoàn tất thật tốt, kế tiếp là những chuỗi ngày làm việc miệt mài bên những đồng nghiệp, say mê với công việc, bạn xem công việc của mình là tất cả, công ty như chính mái nhà của bạn, chắc chắn rằng bạn sẽ không bao giờ nghĩ đến lúc phải thay đổi công việc, thay đổi chỗ làm mà mục đích chính của bạn bây giờ chính là phần đầu, gắn bó với công ty, cùng công ty phát triển.....Và đến một ngày nào đó, bạn cảm thấy công việc không còn hấp dẫn với bạn nữa. Sep không đánh giá những nỗ lực của bạn. Lúc đó bạn bắt đầu suy nghĩ đến việc thay đổi công việc, thay đổi môi trường làm việc, nhưng bạn đã thực hiện điều đó như thế nào? Bạn có sẵn sàng làm lại từ đầu? Tôi cũng đã từng rơi vào hoàn cảnh đó và vô tình đọc câu chuyện “**Who moved my cheese?**” của Tiến sĩ Spencer Johnson. Chính cái mê cung trong câu chuyện đã dẫn tôi đến “kho pho mát” của FPT.

Pho mát của tôi đâu rồi? (Who moved my cheese?) là một câu chuyện ngụ ngôn đơn giản thể hiện những sự thật sâu sắc, là một sự chỉ dẫn đơn giản, dễ hiểu cho mỗi một người chúng ta dùng để ứng

phó với từng hoàn cảnh cụ thể của chính mình quanh chuyện thay đổi. Đây là một câu chuyện thú vị và dễ hiểu nói về bốn nhân vật sống trong một mê cung và đi tìm pho mát để sống và để làm cho họ hạnh phúc. Bốn nhân vật trong câu chuyện tượng trưng cho những tính cách bên trong chúng ta, sự đơn giản và phức tạp.

Bốn nhân vật được mô tả trong câu chuyện gồm – hai con chuột: “Dánh hơi” và “Nhanh nhẹn” cùng với hai con người tí hon: “Chậm chạp” và “Ù lì” – với mục đích đại diện cho những tính cách đơn giản và phức tạp trong chúng ta, không phân biệt tuổi tác, giới tính, chủng tộc, hay quốc tịch.

- **Dánh hơi:** Nhân vật thường ngủi thấy trước những thay đổi
- **Nhanh nhẹn:** Nhân vật đám bồ vào hành động
- **Ù lì:** Nhân vật không nhận sự thay đổi và chống lại những thay đổi, vì sợ rằng nó sẽ dẫn đến những thứ tồi tệ hơn
- **Chậm chạp:** Nhân vật học cách thích nghi đúng lúc khi nhận thấy rằng thay đổi sẽ dẫn đến những thứ tốt hơn!

Cho dù chúng ta có thái độ nào đi chăng nữa, chúng ta đều có chung một điểm giống nhau: **một nhu cầu tìm kiếm lối đi cho mình trong mê cung, và thành công trong thời điểm thay đổi.**

Miếng Pho mát là một ẩn dụ về những điều chúng ta muốn có trong đời, có thể đó là một công việc, một mối quan hệ, tiền bạc, một căn nhà lớn, hay thậm chí có thể là một hoạt động xã hội như đánh golf hay chạy bộ.

Mỗi người trong chúng ta đều có một ý niệm riêng về miếng Pho mát, và chúng ta theo đuổi nó vì ta nghĩ rằng nó sẽ mang lại hạnh phúc cho chúng ta. Khi đạt được rồi thì chúng ta thường bị gắn chặt vào đó. Và thật là kinh khủng nếu chúng ta đánh mất, hay nó bị ai đó lấy đi.

Cái “Mê cung” trong câu chuyện tượng trưng cho nơi mà bạn bỏ thời gian đi tìm điều mình muốn. Có thể đó là một cơ quan nơi bạn làm việc, một cộng đồng nơi bạn sinh sống, hay là những mối quan hệ trong đời sống của bạn.

Pho mát là một ẩn dụ cho những gì bạn muốn có trong cuộc sống – có thể đó là một công việc tốt, một mối quan hệ yêu thương, tiền

bạc hay cài, sức khỏe hay sự bình yên trong tâm hồn. Và mê cung là nơi bạn đi tìm điều bạn muôn – một tổ chức nơi bạn làm việc, cũng có thể là gia đình hay trong cộng đồng của bạn.

Cuốn sách đầy suy niêm này sẽ chỉ cho bạn cách thức để:

- Lường trước thay đổi
- Thích nghi kịp thời
- Thường thức thay đổi
- Sẵn sàng với thay đổi nhanh chóng, mọi lúc mọi nơi.

Quay lại sự thay đổi trong công việc của tôi, tôi không làm theo bản năng như hai chú chuột Nhanh nhẹn và Đánh hơi mà cần phải phân tích thật kỹ, xác định tôi đang cần gì, mục đích chính của tôi là gì và với tôi không phải là hành trình đi tìm kho Pho mát mới mà là chọn loại pho mát nào là thích hợp với mình nhất, làm thỏa mãn và mang lại hạnh phúc cho mình hơn. Nay giờ, tôi đang đứng trong hàng ngũ các thành viên của FPT, **chặng đường 15 năm FPT** tôi chỉ mới tham gia rất ngắn, nhưng tôi tin với sức trẻ và đầy nhiệt huyết, lường trước những thay đổi và sẵn sàng với thay đổi của những con người trong nền văn hóa FPT sẽ xây dựng một FPT ngày càng cường thịnh và phát đạt.

Hãy khám phá những bí mật của chính con người bạn và học cách xử lý thay đổi, để có thể chịu stress ít hơn và tận hưởng thành công nhiều hơn trong cuộc sống cũng như công việc của bạn.

HOÀNGBO LIỆT TRUYỀN

**Doãn Hải Sơn
Trung tâm FSS**

Phàm thế cuộc trong thiên hạ⁶ chia rồi lại hợp, hợp rồi lại chia. Tỷ như nhà Châu mất vận, bảy nước phân tranh, sau đó nhà Tần lại gồm thâu về một mối. Rồi khi nhà Tần bị diệt vong, để cho Hán, Sở tranh hùng, và cuối cùng Hán đã diệt Sở để thu về một mối.

Nhà Trương Gia, năm thứ mười một, phát triển thịnh vượng. Lúc này việc cầu sỹ hiền tài là điều cần thiết. Việc cầu tài được gửi đến khắp các châu, huyện. Tháng tư, ngày rằm, tại Châu Ép ét ét⁷, có một vị anh hùng tánh tình khoan hoà, ít nói, mừng giận không lộ ra sắc mặt, nhưng lại có chí lớn, thường kết giao nhau nhẹn tụ tập cùng các anh hùng hào kiệt trong thiên hạ. Người này minh cao sáu thước, hai tai nhỏ như chuột, môi thăm, da đen, họ Đinh, tên Tiên Hoàng, tự là BO, vốn là cháu chắt Đinh Bộ Lĩnh thuở xưa đẹp mười hai xứ quân.

BO vốn có tài làm bàn tính⁸, nên được phong làm Triển khai Thừa⁹ lại cho về làm bàn tính ở Sở mông tiêu cục¹⁰. Nhà Trương Gia đòi Sở Mông tiêu cục phải làm một chuyến tiêu cho mình đến cuối năm phải xong. BO nghe xong, nói với Tiêu cục chủ:

- Em xin phép tái chuyến tiêu này

Rồi sau đó nhảy vào múa bàn phím, hò hét, tay chỉ trỏ đông tây như gọi người đến giúp sức. Thế là người trong Pháp gia điếm¹¹, tưởng là cao thủ, nên cái gì cũng nghe. Hết năm, được Chuồng môn¹²

⁶ Thiên hạ tức là Đế quốc Trung Hoa cổ gồm chín châu: Thanh, U, Từ, Ký, Kinh, Dương, Duyên, Dự, và Ích. Dưới mỗi Châu có Quận và Huyện

⁷ Ép ét ét tức là Trung tâm Giải pháp phần mềm FSS.

⁸ Bàn tính tức là làm kế toán

⁹ Triển khai thừa là cán bộ triển khai

¹⁰ Quản trị dự án, tức Vũ Mai Hương

¹¹ Pháp Gia Điếm tức FAF

¹² Chuồng môn FSS: anh Bùi Quang Ngọc, Giám đốc FSS

khen ngợi là giỏi, lại cho cái chức thiếu hiệp¹³, cũng lấy thế làm vinh hạnh lăm.

BO nghĩ mình đã lập được công danh, phải đường duyên tình vẫn thấy nhiều trắc trở. Khi trước, tầm sư học đạo tại Khoa Học tự nhiên Bang. BO có để ý đến Thị Hoà, vốn là sư muội. Nhưng do tài năng kém cỏi, lại cộng với bệnh nhát gái, nên BO không được Thị Hoà để ý đến. Vài năm sau, Thị Hoà xuất sơn, cũng về đầu quân cho Nhà Trương Gia. BO gặp lại, thấy Thị Hoà sắp kết hôn với vị Thiếu Chưởng môn của Toàn Chân phái, nên lấy làm úc chê. BO tìm bằng được một người khác cưới cho hả giận.

Bang Èp phò sőp, có vị nữ lưu xinh đẹp, họ Nguyễn tự là Thỏ, võ công giỏi giang, nên cho ra ngoài làm đồi ngoại, tục gọi là Lễ Tân chấp pháp. BO gặp một lần là mê luôn, quyết tâm cải tạo, nâng cao năng suất giống cây trồng để chiếm được lòng tin tiêu thư. Sau một thời gian nghiên cứu “nhất nước, nhì phân”. BO đã tìm được giống Cà Rốt cải tiến, phù hợp với Thỏ trong các giai đoạn từ DẬY đến LỠ thì. Theo đúng chiến thuật “Mưa dầm thấm lâu, Đái xón cũng uớt quần”, BO đã dần chiếm được cảm tình của tiêu thư. Nghe nói ở vùng miền Nam có Thanh Hà đại sư nổi danh là xem tướng biết người. BO liền tìm tới hỏi:

- Ông xem đường tình duyên với tôi và Thỏ tiêu thư ra làm sao?

Thanh Hà đại sư nhìn BO một lúc rồi lặng thinh không đáp. BO gặng hỏi đôi ba lần, Thanh Hà mới nói:

- Nhân duyên tiên định, tuy rằng có xón ướt thật đấy, nhưng khó ấm lâu được.

BO nghe xong, toát mồ hôi ra. Về nhà, cố giữ lấy kỹ thuật chăm bón cây trồng. Nhưng Cà Rốt sau vụ gặt, cứ càng ngày càng héo đi. BO lấy làm buồn lăm, nhưng đành theo số phận mà làm. Sau gặp một dị nhân, nói Thỏ không thích cà rốt lăm mà chú ý nhiều đến củ cải hơn. BO giận lăm, bắn khoan suy nghĩ, không biết có nên theo ngành nông nghiệp tiếp hay là không. Người sau biết chuyện mới có thô rằng:

¹³ Đinh Tiên Hoàng được phong măng non xuất sắc nhất bộ phận vì triển khai thành công Solomon cho công ty.

*Thương thay! Ép ét có Đinh Công
Cà rốt to đùng, tướng cậy trông..
Ai biết Thủ mè ăn củ cải
Cà rốt teo đi, có túc không.*

Vốn đã gắn nghiệp với Bàn tính. Trước định làm thêm nông nghiệp, nhưng thất bại. BO liền chuyển hướng kinh doanh thêm khai thác Đá. BO đi khảo sát một số Núi đá vôi tại tầng 3, 51, Lê Đại Hành. Thấy có thể kinh doanh được. BO liền ra chợ trời, dốc túi mua lựu đạn về phá núi lấy đá vôi đem bán. Đó chính là:

*Vứt cà rốt đi mua lựu đạn
Đem về phá núi cuối năm nay.*

Muốn biết BO phá núi như thế nào, mời các bạn xem... Sử ký lần sau sẽ rõ.

HỒN ERP

**Phạm Thanh Tùng
Trung tâm FSS**

Khi tôi tỉnh dậy thì đã quá 11 giờ đêm. Thời gian ngưng đọng như một âm trầm vang lên thả từ từ âm hưởng của nó vào không gian sâu mõi, sâu mõi... Tiếng của đêm tĩnh mịch lạ thường, chỉ còn tiếng máy kêu nhè nhẹ, cái âm thanh mà sự ồn à của một ngân hàng ngày thường làm ta không bao giờ cảm nhận được. Nhưng tiếng kêu nhẹ nhè ấy cũng đủ làm không gian căn phòng âm hản lên trong những tháng mùa đông lạnh lẽo cuối năm.

Tôi dụi mắt và đặt tay lên bàn phím. Công việc đến đâu rồi nhỉ, hình như đang code đến nghiệp vụ bù trừ công nợ thì phải! Nghiệp vụ này đã làm tôi đau đầu cả tuần nay, trong khi các bạn trong đội dự án hầu như hoàn tất phân hệ của mình. Buổi tối cả nhóm đi ăn nhậu, chắc chúng về nhà cả rồi, bây giờ chỉ còn mình tôi với nghiệp vụ quái quỷ này. Thé là đã 5 tháng rồi, chúng tôi rời HITC đi triển khai phần mềm kế toán cho một ngân hàng ở Hải Phòng. Công việc khá vất vả hầu như hôm nào cũng phải làm muộn, may mà chúng tôi thuê được một căn nhà gần ngân hàng nên cũng khá thuận tiện.

Tôi vẫn kỳ cách gõ, tâm hồn đang thả vào dòng code đang chạy dài trước mắt. Bỗng một tiếng kẹt cửa nhỏ, tôi quay lại và khá ngạc nhiên tôi thấy một cô gái bước vào phòng, dáng điệu khá quen thuộc, nhưng tôi không thể nhớ nổi là đã từng gặp em ở đâu. Em khẽ hỏi, tiếng nhẹ nhàng như làn gió thoảng: “Anh vẫn làm muộn thế cơ à? “À, ừ anh đang code cho xong nghiệp vụ này đã. Em chưa về cơ à? Anh thấy phòng kế toán Ngân hàng đã về từ sớm rồi cơ mà?” Em ngồi xuống bên tôi bắt chuyện, em nói chuyện khá duyên. Tôi tự hỏi tại sao không thấy em từ trước nhỉ, tôi vẫn thường sang phòng kế toán cơ mà?! Câu chuyện của chúng tôi xoay quanh vấn đề công việc. Em nói rất hăng say về kế toán về nghiệp vụ mà tôi đang làm. Thê rồi giọng em nhỏ dần, tôi đi vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau thức dậy, chạy quáng quàng về nhà, đánh thức mọi người dậy, ăn sáng qua loa, lại tiếp tục công việc của mình. Bất ngờ vì công việc tối qua đã làm được khá nhiều, chỉ còn một vài công việc phụ nữa là hoàn thành. Nhưng cả buổi làm việc tôi băn khoăn mãi, không hiểu tối qua ngủ quên lúc nào để em về mà không kịp cảm ơn em giúp đỡ tôi một phần nghiệp vụ. Sang phòng kế toán hỏi thì tôi được biết, có một em mới vào làm xin nghỉ phép từ sớm, tôi chắc là em và mong được gặp lại em.

Tối hôm ấy tôi lại phải ở lại một mình để tiếp tục code nghiệp vụ mà hôm qua nhờ em tôi mới nghĩ ra hướng giải quyết. Tôi đang hăng say làm việc, rồi nhẹ nhàng như gió thoảng em lại đến, hôm nay em có vẻ vui vẻ duyên dáng và hăng say hơn trước. Chúng tôi lại cùng nhau làm việc và bàn luận. Cứ như thế trong liền một tuần công việc của tôi nhờ có em mà tiến triển, ngày mai nữa là kết thúc tôi có thể trở về Hà Nội được rồi. Qua một tuần cùng nhau làm việc chúng tôi cảm mến nhau hơn. Có gì đó gắn bó khăng khít giữa chúng tôi. Em hiểu nghiệp vụ của chương trình khá sâu sắc, không phải một kế toán viên của nhân hàng này hiểu tường tận đến như thế. Chúng tôi chia tay nhau, ngày mai tôi về Hà Nội để tiếp tục dự án khác, tôi hỏi em địa chỉ, em không trả lời chỉ cười nhẹ nhàng đáp rằng em vẫn ở mãi đây, rằng khi nào tôi muốn cũng có thể gặp em.

Tôi trở về Hà Nội tiếp tục ngập đầu trong công việc, trong các dự án triển khai chương trình kế toán mà chúng tôi đang phát triển. Đến một sáng tháng năm, tôi được ngân hàng đạo trước mời đến tham gia ký nghiệm thu chương trình. Tôi chợt nhớ đến em, đến cô gái có giọng nói nhẹ nhàng ấy, đến một tâm hồn hăng say công việc ấy. Tôi vào phòng kế toán tìm em nhưng không hề thấy, tôi đã gặp cô gái xin nghỉ phép đạo ấy, nhưng gặp một khuôn mặt lạ hoắc. Tôi chạy khắp nơi tìm em nhưng không thấy. Em, giờ này em nơi đâu.

Tôi ra về và chợt nhớ đến lời em hẹn ước, em ở mọi nơi tôi đến, trong tôi trong khách hàng, trong công việc của tôi, trong chương trình của tôi. Và tôi chợt hiểu ra. Em ERP!

NUỚC MỸ

**Trương Xuân Tùng
Trung tâm FTT**

Cuối năm 2002, anh Phan Ngô Tống Hưng và tôi đưa khách hàng đi thăm một số cơ sở của Motorola tại Hồng kông và Mỹ. Thật vô cùng vất vả và căng thẳng khi lấy thị thực vào Mỹ! Trước ngày 11/9, khi nước Mỹ bị tấn công, thị thực vào Mỹ lấy rất nhanh, hoặc được hoặc không chứ ít khi phải chờ đợi. Sau sự kiện 11 tháng 9, thị thực trở nên khó khăn hơn nhiều và mặc dù đã làm mọi cách, tiếp xúc với nhiều nhân vật nhưng phải sau 3 tháng chúng tôi mới có được thị thực vào Mỹ.

Vào một ngày thu đẹp trời, chúng tôi lên sân bay Nội bài để đi công tác, mở đầu là sang Hồng kông. Thật tủi thân khi khách hàng có khoảng 20 quan chức dưới quyền mở tiệc tiền long trọng tại sân bay trong khi Phó tổng giám đốc Hưng và tôi chỉ có độc chú lái xe Ngọc Anh khênh khạng đi theo. Với bản tính thận trọng, anh Hưng ghé tai hỏi nhỏ tôi với thái độ hết sức quan trọng làm mấy anh an ninh sân bay tưởng nhầm là hai anh em đang đi buôn bạc giả:” chú có nhớ mang thêm mì ăn liền đi không?”

Hai ngày làm việc với Motorola tại Hồng kông trôi qua nhanh chóng. Vì tất cả thành viên trong đoàn đều đã đi qua đây nên không ai có ánh tượng gì đặc biệt với thành phố nhỏ và đông đúc này. Từ Hồng kông, chúng tôi bay thẳng sang Mỹ.

San Fransisco, thành phố đầu tiên chúng tôi đặt chân đến trên chương trình công tác Mỹ. Trừ anh Hưng và anh bạn của Motorola, những người còn lại đều chưa từng đặt chân lên nước Mỹ. Một trong những điểm đặc biệt ở Mỹ là bạn nên có sẵn thật nhiều tờ 1USD, vì khi nhận bất cứ dịch vụ nào như bê vali, mở cửa taxi thì phải bo một vài đô lẻ. Còn vào quán ăn thì việc bo thêm 15 hay 20% là bắt buộc, nếu bạn không muốn bị coi là người ngoài hành tinh. Đồ ăn của Mỹ cũng bình thường, ngoài các món nhanh nổi tiếng như Mc Donald thì

các món Pháp, ý, Tầu, Việt... đầy khắp nơi. Nếu ăn không hết, bạn có thể gói mang về nhà và hầu hết người dân Mỹ trong các nhà hàng đều làm như vậy. Do kinh phí mà Bộ tài chính và anh Đíệp Tùng qui định khá hạn hẹp nên chúng tôi phải kiêng bia rượu vì nó quá đắt, còn khi gọi đồ ăn phải rất tính toán tiền nong, trừ khi được bạn mời và trả tiền. Sinh hoạt ở Mỹ khá rẻ so với London hay Tokyo, nhưng cũng rất đắt so với Hà nội. Một bữa ăn bình thường trong nhà hàng cho cả Đoàn 5 người là đi mất ngay 150 USD. Mà khô cái tất cả mọi người trong Đoàn lại có thói quen ăn ngon ở Việt Nam và cũng đã từng đi rất nhiều nước trên thế giới. Là thư ký Đoàn, tôi chịu trách nhiệm về khoản chi tiêu nên cứ phải rón rén theo kiểu đi nhẹ, nói khẽ, cười duyên. Thấy chỗ nào giá cả cao là tôi phải chê bai đủ kiểu: “nhó còn xanh lăm” và dẫn Đoàn đi chỗ khác.

San Fransisco là một thành phố nổi tiếng với cây cầu treo Gold Gate và xe ô tô Ford. Tại đây bạn không hề cảm thấy mình là người nước ngoài vì đa số dân là da màu, da đen đi đầy đường, nhất là tại các khu phố Tàu. Sau buổi làm việc, chúng tôi đi thăm khu làm rượu vang nổi tiếng nhất nước Mỹ là Napal Valley. Các xa lộ của Mỹ thật rộng và thẳng, lái xe thật thích với tốc độ trên 100 km/giờ. Vào một cửa hàng rượu vang, chúng ta có thể thử thoải mái các loại vang tuyệt vời sản xuất thủ công với giá 5USD/người. Người bán hàng rất vui vẻ uống cùng với chúng tôi, và theo ước tính thì mỗi ngày anh ta phải uống đến 3, 4 chai vang mà lúc nào cũng chỉ ngà ngà say. Nhưng nếu bạn mua một chai với giá 15 USD thì bạn lại không phải trả tiền ném rượu trị giá 30 USD cho cả Đoàn, thật là thú vị nếu bạn đi một nhóm vài người biết uống rượu nhỉ! Sẽ rất tiết kiệm đấy!

Sau đó cả đoàn ra sân bay đi Washington D.C. Và sự khó chịu tại Mỹ bắt đầu khi Đoàn làm thủ tục an ninh tại sân bay! Sự khó chịu này kéo dài suốt hành trình, tại mọi sân bay Mỹ. Trước đây thủ tục an ninh tại các sân bay Mỹ cũng như xe buýt ở ta: lên máy bay, chìa vé và thế là đi. Nhưng sau ngày 11-9, kiểm tra an ninh ở sân bay cực kỳ nghiêm ngặt, nhất là đối với người ngoại quốc. Và sau một vài kỳ kiểm tra này, mọi thành viên của Đoàn đã có một thói quen rất đáng yêu là cởi hết giày, đồng hồ, kính, thắt lưng, bút máy, ví...rồi bước

lên, giơ hai tay, dạng chân, quay một vòng, mặt nhăn nhó trước nụ cười cởi mở của tay nhân viên an ninh sân bay khi hắn chỉ tay lên một cái bục và nói: “ please!” Có lúc, không biết do an ninh Mỹ nhầm lẫn hay cố ý mà họ kiểm tra anh Hưng rất lâu, làm tôi cứ ngờ hay là bác Hưng nhà mình vừa ra nhập Al Queda thì bỏ mẹ cả Đoàn!

Các tiếp viên hàng không Mỹ khá cao tuổi nhưng phục vụ cũng khá lịch sự, nhưng nếu bạn muôn uống một lon bia thì phải trả 5USD, có lẽ vì máy bay đối với một đất nước quá rộng như Mỹ thì cũng chỉ như xe buýt giá rẻ của ta mà thôi.

Đến Washington, sau khi đi làm việc với đối tác và thăm một số địa điểm nổi tiếng như nhà trắng, nhà quốc hội, đoàn đến thăm bức tường đen, nơi có tên của hơn 58 nghìn lính Mỹ chết trận tại Việt Nam. Và chúng tôi đến đúng vào thời gian nước Mỹ kỷ niệm ngày các cựu chiến binh. Tại đây có rất nhiều người đến đọc tên, mang ảnh, đặt hoa và thắp nến cho các lính Mỹ chết trận. Một anh trong đoàn, nguyên là lính đặc công và đã từng là dũng sỹ, nói oang oang: “Đây chắc có mấy thằng lính Mỹ mà anh đã giết!”. Rất may là ở đó không có tay nào biết tiếng Việt chứ có ai khùng lên thì chắc là có vấn đề. Một buổi tối tại đây, do về quá muộn nên hầu hết các nhà hàng gần đó đã đóng cửa và món mì ăn liền đã phát huy tác dụng: hiếm có bữa ăn nào ngon đến thế với cốc mỳ 1.500 đồng!

Nói chung dân Mỹ lịch sự, cởi mở, tôn trọng pháp luật và ăn mặc rất thoả mái, họ rất thích mặc quần áo bò. Họ đi lại khá nhanh và ít chú ý đến người khác làm gì. Bạn không hề cảm thấy mình là người ngoại quốc vì nước Mỹ rất đa sắc tộc. Ngay cả người Việt cũng lên đèn hàng triệu người và đoàn rất hay gặp họ ngoài đường hay trong những khu người Việt, người Hoa tại các thành phố lớn. Dân Mỹ rất phí phạm điện và ở mọi nơi đều thắp điện sáng như ban ngày. Ô tô cũng nhiều khùng khiếp với đủ các nhãn hiệu và đó là phương tiện đi lại chủ yếu tại Mỹ. Nhà cửa ở Mỹ cũng rất to cao, nhưng nếu là nhà dân thì rất rộng nhưng chỉ có một tầng. Phố xá rất rộng và sạch sẽ, tuy nhiên do chúng tôi chỉ đi những điểm du lịch nên chưa thấy những khu bình dân ra sao, nghe nói cũng rất tàn tệ. Cửa hàng của

Mỹ thường rất lớn, đồ đặc la liệt đủ loại, đủ mọi xuất xứ, kể cả từ Việt Nam, với giá cả phải chăng. Trước đây vài năm, bạn có thể mua hàng như máy ảnh, ti-vi... về dùng thử và sau đó trong vòng 6 tháng có thể trả lại nếu bạn không thích. Thái độ của những người bán hàng thì thật tuyệt vời và gây ấn tượng mạnh, nhất là cho những người từng qua thời bao cấp xếp hàng mua gạo hoặc ngày xưa đã từng phải chạy chot để mua hàng bàn là, xe đạp, máy khâu, nồi áp suất... Một thành viên trong đoàn chọn mua một chiếc quần bò cho mình nhưng không vừa, do sơ ý đã làm đồ giá hàng với hàng trăm chiếc quần. Lập tức người bán hàng xuất hiện với nụ cười hết sức chân thành và thân thiện: "Please do not worry, let me do!". Sau đó anh ta nhanh nhẹn thu dọn toàn bộ số hàng đồ. Thái độ phục vụ đó thật là đáng kinh ngạc, và chính vì thế chúng tôi đã mua một loạt đồ ở đây với mác "made in USA" về làm quà cho người thân.

Đến Chicago, chúng tôi được bạn mời đi thưởng thức món thịt bò Mỹ tại một nhà hàng nổi tiếng nhất nước Mỹ. Do đã biết ở Mỹ cái gì cũng làm to nên chúng tôi chỉ gọi món tương đối nhỏ nhưng ăn thấy rất ngon và đủ. Cả đoàn phải tròn mắt và há hốc mồm khi thấy một tay người Mỹ không to con lăm từ từ ăn hết một miếng sườn bò có lẽ nặng tới 3kg riêng thịt cộng với 6 cốc vang đỏ to đùng! Thảo nào dân Mỹ hay bị béo phì.

Sau Chicago là New York với tượng nữ thần tự do nổi tiếng và zero ground tức là cái nền còn lại của toà tháp đôi World Trade Center. Khi xưa New York là hải cảng nhập cư vào Mỹ và ở đây, họ làm các thủ tục như test IQ, kiểm tra sức khoẻ... để quyết định cho nhập cư hay không. Một cô bé 9 tuổi người Ireland đã trả lời câu hỏi thử trí thông minh: "Khi lau sàn nhà em sẽ lau từ tầng 1 lên tầng 2 hay từ tầng 2 xuống tầng 1?" bằng câu: "Tôi đến Mỹ không phải để lau sàn nhà!" và cô bé đã trở thành công dân Mỹ.

Thật buồn cười khi thấy Wall street, trung tâm tài chính mạnh nhất thế giới chỉ là một phố ngắn mấy trăm mét, tương đối hẹp với đầy cảnh sát và cờ Mỹ! Có lẽ, mạnh nhất cũng chưa chắc đã cần phải to cho lăm!

Sau khi đi làm việc tại một số thành phố khác, trạm dừng chân cuối cùng của chúng tôi tại Mỹ là Los Angeles. Đây là thành phố đông dân Việt nhất tại nước ngoài, tập trung ở quận Cam. Chúng tôi thử ăn phở Bắc ở một nhà hàng phở Việt Nam và tôi thất vọng: có lẽ chỉ có cái tên là phở mà thôi! Dân Việt kiều ở đây làm hàng ăn rất nhiều, họ chăm chỉ làm từ 4 giờ sáng đến tận 10 giờ đêm, thu nhập cũng bình thường, chỉ được cái về Việt Nam là lại oách!

Đoàn đi thăm thủ đô điện ảnh thế giới là Hollywood và con phố có in tên và bàn tay các diễn viên điện ảnh nổi tiếng thế giới, kiểu như các Viện sỹ Stico của ta in mặt hay mông lên cái sảnh ở 89 Láng hạ. Nổi tiếng như vậy nhưng nó trông giống giống như phố Huế với các dãy nhà bần bần hai bên đường, chỉ được cái là giá cả đắt đỏ! Sau đó đoàn đi thăm Universal Studios, nơi là trường quay các bộ phim nổi tiếng của hãng này như Xác ướp, Hàm cá mập... Họ xây dựng ở đây những khu phố, những phương tiện cực kỳ hiện đại và rất đắt tiền để tạo kĩ xảo. Quả là hết sức ấn tượng khi bạn được trực tiếp xem xét những cảnh quay hết sức kĩ lưỡng với mức đầu tư không lồ hàng chục triệu đôla. Thế mới biết tại sao ở ta chỉ làm được những phim như “Gái nhảy”!

Sau khi bay về Hồng kông transit, đoàn bay về Việt Nam sau hai tuần đi lại vất vả tới hầu hết các thành phố lớn nhất nước Mỹ. Hầu hết mọi người đều sụt vài cân do ăn ít, ngủ ít và bay liên tục, có anh sụt đến 6 cân do không hợp đồ ăn và mất ngủ! Được cái vừa xuống sân bay là tất cả đi đứng khoan thai, nói năng như dài ngay: ở đây mình toàn là VIP mà! Tại sân bay, các vị khách hàng lại được một đoàn ra đón tiếp trân trọng với hoa và rượu. Còn tôi và anh Hưng lại có mỗi chú lái xe Ngọc Anh ra đón.

Về đến nhà, tôi gọi ngay cho anh Hưng đinh và hai chúng tôi ra quán bia hơi Lan Chín ở gần nhà.

“ Cho một đĩa chả chó nhiều riêng nhé! Và cho luôn bốn cốc bia!” tôi đinh đạc lên tiếng. Anh Hưng đinh hỏi ngay: “Anh đi Mỹ thế nào?”

Sau khi cạn một hơi cốc bia vàng tươi sủi bọt trắng xoá, nuốt vội một miếng chả chó nóng béo ngậy thơm phức riêng mě, tôi thốt lên:
“Nước Mỹ cũng hay thật nhưng chỉ ở nước Việt ta là nhất!!!”

KỲ THU' HOẠ

Hà Cao Nguyên
Trung tâm FSoft - HCM

Trần Tài Lâm quê vốn ở Thành Nam, với kết quả thi đại học cao chót vót, Lâm được nhà trường cử sang Nga La Tư du học. Trong những năm nơi đất khách quê người, Lâm luôn là sinh viên xuất sắc. Sau nhiều năm miệt mài học tập, cuối cùng chàng cũng tốt nghiệp. Mặc dù được các thầy quý mến và muôn giữ chàng lại trường tiếp tục con đường nghiên cứu nhưng cuối cùng Lâm cũng quyết tâm quay về phục vụ quê hương đất nước.

Về nước, mặc dù được nhiều công ty nước ngoài mời chào với mức lương hấp dẫn nhưng Lâm vẫn xin vào làm việc cho một công ty trong nước với mức lương bình thường. Bấy giờ đất nước đang đứng trước làn sóng toàn cầu hoá, công ty của Lâm tuy còn nhỏ nhưng có hoài bão rất lớn. Với tính phóng khoáng, lanh tú và thông minh nên Lâm rất được đồng nghiệp trong công ty yêu quý. Những điều đó làm Lâm hài lòng, mặc dù trước mắt công ty rất nhiều khó khăn (nhưng có hè gì, miễn chúng ta có hoài bão - nhiều lần Lâm nghĩ vậy).

Một sáng, như thường lệ, Lâm đi làm sớm và kiểm tra hộp thư của mình, hôm đó Lâm nhận được email từ một địa chỉ rất lạ - sakk@nowhere.com. Mái bận việc Lâm quên cả mở bức thư ra đọc. Tới chiều, tình cờ mở bức thư ra, trong thư không có gì, chỉ có hình một thiếu nữ đang khẽ mỉm cười. Gương mặt thiếu nữ toát lên vẻ bí hiểm, mặc dù môi nở nụ cười, nhưng dường như có một điều gì đó rất buồn, rất xa xăm trong nụ cười của nàng. Lâm hoàn toàn bị mê hoặc bởi thiếu nữ trong bức tranh với một cảm giác mà chàng không sao lý giải được, hình như có điều gì đó rất gần gũi, quen thuộc nhưng cũng rất xa xăm.

Tối hôm đó về nhà ngủ, Lâm chiêm bao thấy người thiếu nữ nọ, nàng cùng chàng dạo chơi qua những thung lũng, những cánh đồng mà Lâm vẫn thường mơ trong trí tưởng tượng của chàng, họ cùng

nhau trò chuyện những vui buồn những khó khăn trong cuộc sống, công việc. Đặc biệt nàng dường như rất hiểu Lâm, như luôn ở bên cạnh Lâm những năm tháng vừa qua. Sáng hôm sau, Lâm tỉnh dậy và rất lạ vì giấc mơ hôm qua, Lâm dường như không tin rằng đó là mơ, cảm giác của chàng thấy đó rất thật. Hôm sau, hôm sau nữa, cứ hết giờ làm việc Lâm lại mở bức thư lạ ra ngắm hình thiếp nữ trong thư rồi tối về lại mơ thấy nàng,... Mỗi lần tỉnh dậy Lâm đều lấy làm lạ về giấc mơ của mình. Lâm định bụng lần sau gặp lại thiếp nữ sẽ gạn hỏi xem nàng tên gì, ở đâu. Nhưng trong mọi giấc mơ, Lâm đều quên béng mất.

Có một dạo, do phải đi công tác xa, những khi đó buổi tối Lâm hoàn toàn không mơ thấy người thiếp nữ nọ, Lâm lấy làm lạ và trong lòng có phần thấy nhớ. Sau này Lâm nghiệm ra rằng, hễ ban ngày chàng xem bức thư đó thì tối về sẽ mơ thấy nàng. Rút kinh nghiệm, lần sau đi công tác Lâm định bụng chép hình của cô gái mang theo, nhưng kỳ lạ thay, bức tranh đó không thể chép ra chỗ khác được, email đó cũng không thể forward đi được, còn khi Lâm gửi thư mail tới địa chỉ kia thì luôn bị gửi trả ngược lại. Lâm chỉ có một cách duy nhất để nhìn bức tranh là mở bức thư bí hiểm đó ra thôi. Từ đó mỗi lần phải đi công tác xa, Lâm đều cố gắng hoàn thành nhiệm vụ sớm và trở về. Những lần phải đi hội thảo hay gặp gỡ khách hàng về trễ, thay vì về nhà, Lâm đều cố gắng tạt qua công ty một chút để ngắm người đẹp. Mọi người đều cho rằng Lâm siêng năng, mà quả thật như vậy cũng rất đúng.

Một tối nọ Lâm lại nằm mơ thấy nàng, thiếp nữ chỉ nhìn Lâm buồn bã và lặng lẽ bỏ đi không nói lời nào. Hôm sau đi làm, mở hộp thư ra, Lâm thấy bức thư đó đã đột nhiên biến mất. Kể từ hôm đó, buổi tối Lâm không còn mơ thấy nàng nữa. Chàng rất buồn và cảm thấy nhớ người con gái nọ. Lâm ôm hồn đi và làm việc không còn tập trung nữa. Bỗng dưng một thời gian, tình cờ một buổi tối Lâm lại mơ thấy nàng, lần này trông nàng có vẻ tiêu tụy. Nàng nhìn Lâm và khẽ nói: “Lâu ngày không gặp chàng, thiếp rất buồn. Thiếp có chuyện nhờ chàng, ngày mai chàng sẽ nhận được một email thiếp gửi, chàng không được mở ra mà hãy forward bức thư ấy cho địa chỉ

xxx@xxx.com. Chàng hãy yên tâm công tác, hy vọng sau này chúng ta sẽ gặp lại". Nói xong nàng lặng lẽ biến mất. Hôm sau tinh thần Lâm cứ y lời cô gái dặn trong mơ mà làm.

Mấy hôm sau báo chí đưa tin mạng của một Công Ty TNHH Cung cấp dịch vụ Internet bị rối loạn, tất cả các khách hàng của công ty đều không nhận và gửi email được trong nhiều ngày. Sau đó một thời gian hầu hết khách hàng của công ty nọ đều bỏ đi. Vị giám đốc của công ty đâm ra phát điên. Người ta bảo rằng Công ty đó làm ăn không正宗 (đoàn) hoàng nên bị như vậy. Có người cho rằng họ bị các đối thủ cạnh tranh chơi xấu. Có người kể rằng thời sinh viên vị giám đốc nọ có yêu một cô gái, thời đó hắn vốn rất nghèo và học cũng bình thường, nhờ có cô gái đó hắn mới ra trường và có được sự nghiệp như hôm nay, thế nhưng hắn đã trở mặt phụ bạc và rắp tâm hại nàng. Sau đợt đó cô gái đã đi đâu biệt tăm mọi người không ai thấy nữa. Người đó cho rằng kết quả ngày hôm nay là do hắn bị quả báo, bị người yêu cũ trả thù.

Một năm sau, chàng Lâm của chúng ta lúc này đã lên tới chức Thập Phu Trưởng¹⁴, đã lâu chàng không còn mơ thấy thiếu nữ nọ, nhưng thời gian dần trôi chàng cũng cảm thấy người ngoại và chú tâm dần vào công việc. Do quy mô công ty đang trên đà phát triển, bùa nọ Lâm đi xuất lịnh thêm tân binh. Người chàng mới nhận vào là một thiếu nữ, nàng có nét gì đó rất giống với thiếu nữ trong bức thư ngày trước, duy chỉ có nụ cười dường như rạng rõ hơn, vui hơn mà thôi.

Thời gian sau Lâm và thiếu nữ nọ đã trở thành vợ chồng. Một thời gian sau nữa, với số tiền làm được sau nhiều năm, vợ chồng Lâm ra ngoại ô sắm một căn nhà, vợ Lâm thôi không làm nữa mà ở nhà chăm lo vườn tược, gia súc. Riêng Lâm vẫn giữ chức Thập Phu Trưởng nhưng chàng đã có hơn mươi người con. Các con của Lâm đều thành đạt và họ sống trong một đại gia đình hạnh phúc. Người con thứ năm của Lâm là Trần Tài Sơn theo nghề hội họa. Anh sớm trở thành một họa sĩ nổi tiếng. Trong các tác phẩm của anh, nổi tiếng nhất là bức tranh 'Kỳ Thư Họa', trong tranh vẽ một thiếu nữ với nụ

¹⁴ Tương đương với chức Team leader, quản lý khoảng 10 người

cười bí hiểm. Mọi người ai đã nhìn qua một lần đều bồi hồi, xao xuyến mãi. Nhiều người đòi mua bức tranh với giá cao nhưng Sơn không bán. Bức tranh được Sơn trang trọng treo trong nhà, để bạn bè và du khách đến ngắm. Nhiều người đã đến chụp hình, sao chép bức tranh này của Sơn nhưng tất cả đều không có được vẻ huyền bí và quyến rũ như bức tranh thật. Các bạn nếu có ai muốn được ngắm bức tranh này xin cứ vui lòng đến xóm Cha Pi, nơi gia đình Lâm đang sống. Ai muốn đi nhưng không biết đường hãy đến gặp tôi, tôi sẽ dẫn đi.

CỬA LÒ DU KÝ

Phan Đình Phát
Trung tâm FSS

Vốn đã thành thông lệ, cứ vào dịp tháng 6, tháng 7, khi ve kêu rả rích trên những cành me cành sầu, khi hoa phượng đỏ rực mỗi góc đường báo hiệu hè về, FPT lại tổ chức cho toàn bộ nhân viên đi tham quan nghỉ mát tại các bãi biển nổi tiếng của đất nước. Có năm xa, có năm gần nhưng nhìn chung năm nào cũng có. Xa thì có Nha Trang, Đà lạt, Phú Quốc, gần thì có Hạ Long, Đồ Sơn, Cửa Lò. Đẹp có, xâu có, nước xanh ngắt cũng đôi khi, còn nước đục lờ đờ cũng thi thoảng. Tiêu chí chung là tạo cho mọi FPTer một cơ hội ăn chơi bơi lội cho bõ những ngày đói khổ, lấy cái sướng về thể xác bù lại những thiệt thòi về tinh thần. Quán triệt tinh thần đó, năm nay FSS tổ chức cho bà con đi nghỉ mát 5 ngày ở Cửa Lò quê Bác. Đúng hẹn, vào 6h ngày chủ nhật 29/06, toàn bộ đoàn đi tập trung đông đủ tại cổng 51 Lê Đại Hành - trụ sở mới của trung tâm. Trụ sở mới được bóc tem ít ngày, mọi người có lẽ còn chưa kịp quen hơi điều hòa của nơi mới, không biết khi phải xa nó 5 ngày rồng có nhớ nhung vương vấn chút gì không. Sau khoảng 10 phút ăn uống và chia tay, hai chiếc xe như hai con trâu đât lục tục lên đường, thẳng hướng quốc lộ 1A. PhátPD nhanh chân chọn được chỗ ngay trên đầu xe với lý do rất chi là lý do: “em bị say xe, ai phản đối việc em ngồi đâu thì cho em ngồi cạnh, nhưng em không dám đảm bảo là sẽ không có mưa nhân tạo đâu, không ai quản lý được bụng dạ mình từ sáng đến tối, nhất là trong hoàn cảnh té nhị thế này thì việc trên bảo dưới không nghe là chuyện thường ngày ở huyện”. Thê là anh được xếp chỗ ngồi ngay cạnh các bé Na và Mít con chị HươngVM vì ai cũng sợ lình đù của anh. Còn nếu đã ngồi với các bé mà vẫn “thay trời làm mưa” thì đấy là việc nội bộ giữa anh và Na, Mít, bà con không quan tâm. Qua nhà anh TriềuDD, xe dừng lại để “bắt” thêm khách trong đó chỉ có 1 nam duy nhất là anh Triều, còn lại khoảng nửa tá phụ nữ. Khổ thân anh, đến khi đi nghỉ cũng không được yên. Hồi còn làm tiền đạo của FSS, một

mình anh chấp 2 hậu vệ kèm cặp vẫn ghi bàn như thường, nhưng lần này với 5 gong kìm êm ái này, e rằng hy vọng tung hoành của anh sẽ trở thành vô vọng nếu không muôn nói là tuyệt vọng.

Qua nhà anh Triều ra tới quốc lộ 1A, bác tài bắt đầu cho xe phi nước đại. May mà đường đi khá êm chứ không như hồi mấy năm về trước, ngoài phía cuối xe mà gặp ổ gà thì việc đầu chạm trần xe chỉ là chuyện nhỏ. Đi được một lát thì trời mưa. Thế này thì gay thật, đi tắm biển mà gặp mưa thì khác nào đi cưa mà gặp bồ vợ, còn nước non gì nữa. Tiếng mưa đậm vào cửa kính lộp bộp. Xe bon bon, gió từ mấy cái điều hòa hiu hiu thổi làm bà con ai cũng gà gật. Để xua tan không khí sặc mùi ête này, bí thư Hà B quyết định thực hiện chính sách “Tiếng hát át tiếng ngáy - Hát, hát nữa, hát mãi, hát cho đồng bào tôi nghe”. Mà hát gì? Còn gì thích hợp hơn nữa ngoài Stico. Thế là nào những “Đoàn FPT”, “Người đẹp mũi to”, “Cúc cu cúc cu”, “Quê em miền Hà Tây”... lần lượt được gần 20 cái loa phun ra ầm ầm. Tuy nhiên chỉ được khoảng 15 phút, còn sau đó thì âm lượng của các bài hát cứ nhỏ dần, nhỏ dần, xìu dần đến lúc ngừng hẳn. Cũng phải thông cảm cho các anh em vì thành phần trong xe khá đa dạng, đủ cả nam phụ lão áu. Mà bộ phận phụ lão và áu chiếm đa số lại hoàn toàn mít đặc về Stico, các cụ các bé tròn xoe mắt nghe được một lát rồi lại rủ nhau quay vào ngủ tiếp - hết hứng. Anh em đành tự an ủi nhau rằng tinh thần đạo này của trung tâm “đuội” nằm trong tình hình chung của cả công ty, rằng Stico thì phải đi đôi với nhau – “rượu vào Stico ra”, không có rượu thâm giọng hát Stico thấy không xuôi, rằng bọn trẻ bây giờ vào mới nhiều quá, đến cái tên còn chưa nhớ, cái mặt còn chưa quen thì lấy đâu ra cái bụng đoàn kết, cái tinh thần “máu” để mà Sờ ti với chả Sờ cô. Đến các thành viên năng nổ nhiệt tình nhất như HàB, Hoàng “lựu đạn”, TrungTB, PhátPD cũng không đủ sức dậy những tiếng hát vô hồn, ngắt ngoái. Sau những phút lao xao, không gian lại trở về sự tĩnh lặng vốn có của nó. Những phút ít ỏi Stico chỉ như hòn đá nhỏ làm xao động mặt hồ phẳng lặng chứ không đủ sức công phá của những quả bom tấn để làm đại dương cuộn sóng. Hai chiếc xe lại tiếp tục như hai con trâu đát làm lùi ngoạm từng khúc đường, trên xe bà con lại tiếp tục với

những giấc mộng êm đềm, theo đuổi những ý nghĩ của riêng mỗi người. Đến tầm khoảng 12h trưa cả đoàn bị đánh thức bởi cú phanh chuí người. Mở mắt ra thì thấy trước mắt dòng chữ to tô bô “TOGI HOTEL”, bên cạnh là dòng chữ “Du lịch Cửa Lò kính chào quý khách” – xe chúng tôi đã cập bến. Mọi người lục tục kéo nhau xuống xe, ùa vào khách sạn, những tưởng đã được nhận phòng ngay để tắm táp nghỉ ngơi trút bỏ bụi đường thì ngỡ ngàng trước khung cảnh trước mắt, đoàn đi bên xe kia đã đến trước chúng tôi từ lúc nào nhưng vẫn lang thang vật vờ ở hành lang khách sạn. Đây đó ta có thể bắt gặp những khung hình chỉ có ở phòng chờ những bến xe, bến tàu chứ ít khi gặp ở những khách sạn nghỉ mát du lịch như thế này. Ké đứng, người ngồi, tiếng trẻ khóc vì đói, tiếng người ngáp vì mệt mỏi, tiếng lầu bàu phàn nán... tất cả quyện lại trong cái không gian đặc quánh của buổi trưa hè. Hồi ra thì mới biết là do khách họ chưa chịu trả phòng. Nghe thấy thế thì đa số đều bức mình, PhátPD nhanh trí còn định lập ngay một tổ kiểu như Lực lượng phản ứng nhanh gồm các chàng trai to cao đen hôi để lên từng phòng giải quyết, nhưng nghĩ lại, người ta chỉ sử dụng đến sức mạnh của cơ bắp khi sức mạnh trí tuệ đã cạn kiệt nên anh từ bỏ ý định đó. Lúc đây đang mệt mỏi, cộng thêm với chờ đợi thì cảm thấy bức cái thái độ của bọn chây ì đây, chừ sau này khi đã nghỉ ngoi quen ở đây rồi thì mới thấy là chia tay với những căn phòng thơm nức mùi nước hoa, điều hoà mát lạnh, với những chiếc khăn trải giường trắng muốt thật không để dàn chút nào, mới thấy thông cảm cho những người những vì lý do này khác mà phải dứt áo ra đi, nhưng đây là chuyện về sau. Còn trước mắt thì vẫn chỉ là chờ đợi và chờ đợi. Đầu tranh mãi rồi thì đến 1h người cuối cùng trong đoàn cũng đã nhận được phòng mình. Việc trước tiên là tắm rửa cho thật sạch sẽ để chuẩn bị đánh chén một bữa hải sản hoành tráng (theo như lời hứa của một thành viên trong ban tổ chức) cho bõ những ngày đói khô. Nhận xét một cách khách quan thì bữa hải sản nói chung cũng tạm ổn xét về mặt thẩm mỹ. Ghẹ, ngao và mực được nhà hàng trình bày khá đẹp mắt, trông rất ngon. Toàn bộ bữa ăn được những cái bụng đang rỗng tuếch vì phải chờ đợi hơn 2 tiếng đồng hồ thanh toán trong khoảng 5 phút. Dù vẫn còn rất thòm

thèm nhưng do đã hết quota nên đa số bà con xách cái bụng lưng lững của mình về phòng mà không quên ném lại mâm tiệc những ánh mắt thèm thuồng tiếc nuối. Về đến phòng, mệt quá chúng tôi lăn ra ngủ mà không biết trời đất gì nữa. Khi tỉnh giấc thì trời đã khoảng 5h chiều. Đã thấy bà con lác đác kéo nhau ra biển để khám phá Cửa Lò. Nước biển Cửa Lò không xanh ngắt như Nha Trang mà đục lờ đờ, nom giống nước ở Đồ Sơn hơn. Thấy mấy anh ở Hải Phòng như Hoàng “lưu đạn”, NguyệtNTM, PhátPD, Dũng “bèn” đứng tần ngần trước biển, bà con tưởng là đang nhớ nhà, kiêu như

Nhin Cửa Lò nhớ Đồ Sơn

Trông ra biển lại lên con nhớ nhà

Nhưng không phải, hoá ra bà con còn tần ngần là do lâu rồi không thoát y trước mặt người lạ nên còn e thẹn đôi chút. Nhưng cũng chỉ e thẹn được 5 phút, còn sau đó thì sức quyến rũ của biển mạnh đến nỗi kéo tuột được cả những người không biết bơi như PhátPD vào lòng mình. Thực ra thì ban đầu bà con cũng không biết là PhátPD không biết bơi vì nghĩ đã là dân vùng biển thì còn ngại gì sông nước. Mà PhátPD cũng sợ mọi người biết nên anh cũng phi ra biển, đập chân đập tay bơi bì bõm y như thật, lừa được khói người. Chỉ sau này sự việc mới vỡ lở ra, nhưng đó là chuyện của sau này. Còn hiện giờ thì anh cũng như mọi người đều đang cõi sức tận hưởng những hương vị của biển, của sóng nước cho thoả nỗi chờ mong. Biển hôm nay tương đối lặng sóng. Hầu như chỉ có quân ta bì bõm, kẻ bơi, người lặn. Do vẫn còn dấu tích của chuyến đi nên bà con rủ nhau về nghỉ sớm với phương châm Đời còn dài, mai bơi tiếp.

Bữa tối là bữa mọi người ăn tự túc. Tôi cùng ViệtNT và TuấnDQ đi thám thính địa bàn cơm nước ở đây. Nói chung giá cả cũng phải chăng, với khoảng 15.000 VNĐ mỗi người, bạn sẽ có thể đánh chén một bữa no nê có rau, có thịt và một ít hải sản. Được cái ở đây default là rau muống luộc miễn phí. Không biết có phải do vậy hay không mà ViệtNT gọi liền một lúc 3 đĩa rau muống luộc, anh chấm với mắm chanh ăn một lèo hết 4 bát cơm, bỏ lại phía sau lưng mâm thịt và tôm cho PhátPD và TuấnDQ giải quyết.

Sau bữa ăn tối, do mới đến, lạ nước lạ cái nên chúng tôi chỉ quanh quần đây đó xung quanh khách sạn rồi về nghỉ sớm. Một số nhóm đã thấy rủ nhau gầy sòng tá lả. Chia thành 2 phe: phe máu thì rủ nhau chơi 5-10-15, còn phe ôn hòa thì cò con 2-4-6. TuấnDQ được cái dũng cảm nên tham gia phe máu. Mỗi tội khi anh đánh không biết có phải do bị cô nào réo gọi tên hay không mà ngoảnh đi ngoảnh lại độ chừng uống cạn 1 tuần trà đã thấy anh cho 2 “lít” đội nón ra đi, hoảng quá anh nhường lại chiến trường cho TrungTB, còn bản thân tình nguyệt làm khán giả. Món này không phải là món khoái khẩu lắm của tôi nên xem được một lát tôi rủ TuấnDQ về phòng ngủ sớm chuẩn bị thể lực cho những ngày thăm thú tắm rửa tiếp theo. Một số phòng cũng đã thấy tắt đèn, tiếng ngáy đều đều khe khẽ vang trong đêm thanh vắng. Tôi chìm vào giấc ngủ. Một ngày mới với nhiều điều mới đang chờ đón.

Sáng hôm sau, tỉnh dậy thì mặt trời đã lên ngang con sào, thế là kế hoạch dậy sớm ngắm bình minh trên biển, sau đó đá bóng và tắm biển của chúng tôi hoàn toàn phá sản. Đành tự an ủi mình là để chờ đến ngày mai, đời còn dài mai dậy sớm. Còn bây giờ, mấy anh em chúng tôi rủ nhau đi thăm thú Cửa Lò xem có gì hay ho thì mua về tặng người thân. Không biết ở nơi khác thế nào chứ ở Cửa Lò các cửa hàng bán đồ lưu niệm via hè mọc lên như nấm, san sát nhau. Quà tặng cũng khá phong phú, chủ yếu được làm từ ốc biển, có nhiều món rất thú vị như con cá cầu gai làm đèn lồng, ốc biển có khắc các chữ cái A,B,C, thuyền buồm băng ốc..., ngoài ra là các sản phẩm làm từ vỏ trai vỏ sò phô biển khác có thể tìm thấy dễ dàng ngay giữa lòng Hà nội. Nhưng ở cửa hàng nào cũng giống cửa hàng nào, cũng từng đây món hàng, cũng từng đây giá cả. Các cửa hàng giống nhau như đúc về cách bài trí và về sản phẩm tạo nên một nét khá đặc trưng của Cửa Lò. Loay hoay một hồi thì mọi người cũng chọn cho mình được những món quà ưng ý. ViệtNT thì quyết định mua một chùm ốc có khắc các chữ cái để tặng cho 1 chùm bạn gái ở nhà, mỗi cô một con có khắc chữ cái đầu tên của mình. Liếc nhanh qua sổ ốc, tôi thấy thấp thoáng có mấy chữ T, H, S, N. Trộm đoán tên chắc là Thuỷ, Hương, Sương, Ngọc. Tuy nhiên theo kinh nghiệm của MinhNQ thì

không nên tặng cái gì có khắc chẽ, rất xui, và lại chẳng may mang đi tặng mà đối phương không nhận thì cũng khó mà tái sử dụng được, chả nhẽ lại phải ngồi bóp đầu nặn trán ra xem có cô nào khác backup hay không à? Tuy nhiên kinh nghiệm của MinhNQ chỉ làm tụt được cảm hứng của TrungTB hay HiếuLM còn có vẻ hào như không có tí tí tác dụng nào với ViệtNT, anh vẫn hùng hục chọn óc với nụ cười trẻ thơ sáng bừng trên khuôn mặt. Tuấn DQ thì chuí mũi vào đám vòng óc, sau cũng thấy chú vóc được một nắm vòng, bảo là về nhà đeo khắp người bạn gái, vào tất cả những chỗ nào có thể đeo vòng được. Số vòng trên tay anh dễ có đến chục cái, mà trong đâu tôi nhầm tính số chỗ trên người có thể đeo vòng (chỉ tính những chỗ nhìn thấy được) cũng mới chỉ đâu đó 5,6 chỗ. Không hiểu những chiếc vòng còn lại sẽ được vinh dự hạ cánh vào những chỗ nào. Điều đó chỉ có Tuấn mới biết.

Loanh quanh một hồi mà mặt trời đã đứng bóng tự lúc nào chẳng hay. Khoảng thời gian từ trưa đến 4,5 giờ chiều là khoảng thời gian tệ nhát nhất trong cuộc hành trình. Vì lúc đó trời nắng, đi ra ngoài thì ngại, tắm biển thì không tắm được, mà ở trong nhà thì cũng chỉ quanh đi quẩn lại với ngủ và xem ti vi. May thay là cuối cùng thì trời cũng dịu nắng. Mọi người lục tục chuẩn bị quần áo bơi và ra biển. Biển hôm nay sóng thật to. Những con sóng bạc đầu gầm gào nứa như giận dữ, nứa như van lợn, như muốn nuốt chửng lấy những sinh linh nhỏ bé đang vô tư cười đùa vẫy vùng trong sóng nước. Đã quen nhìn các anh em, chị em trong những bộ trang phục công sở nghiêm túc đến lạnh lùng, xa cách. Lần này, tôi thực sự ngỡ ngàng trước những thân hình 9 xương 1 thịt của anh em, quả này mà chụp được bức ảnh gửi lên chuyên mục Những tâm lòng vàng thì khôi người phải nhỏ nước mắt cảm thương cho 1 thế hệ lập trình tương lai của đất nước. Ngược với anh em, chị em trông quyến rũ hơn. Những làn da trắng muốt, những đường cong huyền ảo bao lâu nay bị kìm kẹp, giam hãm dưới 3 tầng vải vóc nay mới có dịp hé mình khoe sắc. Một điều có thể nhận thấy là, dường như trong trang phục bơi lội, anh chị em có vẻ gần gũi hoà đồng với nhau hơn. Tôi rút ra được một chân lý là độ thân thiện giữa những con người tỷ lệ nghịch với số vải vóc

trên người họ. Trò chơi được mọi người ưa thích nhất ở đây là trò chuyền bóng trên nước. Cứ một người làm “ma”, những người còn lại quay thành vòng tròn chuyền bóng cho nhau sao cho bóng không rơi xuống nước và “ma” không chạm được tay vào bóng. TriềuDD có vẻ không có duyên với môn này lắm, có lẽ tác phong lãnh đạo nhiễm vào anh lâu quá thành bản chất rồi nên hầu như lúc nào cũng thấy anh đứng ở trung tâm của vòng tròn chuyền bóng.

Tâm được một lát thì trời xâm xẩm tối, mọi người rủ nhau về ăn tối sớm để tối còn dự một buổi Cửa Lò By night. Lúc chiều thì anh Hà B và PhátPD đã lượn một vòng để chuẩn bị cơ sở vật chất kiểu như bia, mực, cùi lừa... cho buổi tối này rồi, chỉ còn phần tinh thần chờ bà con đóng góp nữa là trọng vẹn. Trời vừa mới tối đã thấy bà con các phòng hô hào gọi nhau như đi hội. Tiếng cười đùa lao xao, tiếng gọi nhau í ới, tiếng thanh niên chòng ghẹo nhau, tiếng chửi bới của các bậc lão thành khó tính hoà trộn vào nhau làm xôn xao một góc nhỏ của cái thị xã xinh xắn này. Rồi cái đám lao xao ấy cũng đưa nhau được ra đến biển. Biển đêm thật đẹp, nó chứa đựng trong mình vẻ bí ẩn huyền hoặc của đại dương. Tôi đã nhiều lần đứng trước biển đêm nhưng biển đêm vẫn không ngừng quyến rũ tôi. Cảm xúc mỗi lần thật khác nhau. Có lúc nó làm cho tâm hồn mình dịu lại trước những khổ đau mắt mát của đời thường, những khổ đau dường như tan đi theo từng tiếng sóng vỗ rì rào, từng tiếng gió nhẹ lao xao; có lúc nó gợi lại nỗi nhớ cồn cào da thịt, có những nỗi nhớ thật rõ ràng hiển hiện nhưng cũng có những nỗi nhớ vô hình không thể gọi thành tên; có lúc nó làm cho mình cảm thấy sự cô đơn lẻ loi giữa trời nước bao la, chỉ có những ánh sao đêm mờ ảo trên cao kia làm bầu bạn; có lúc lại thòi thúc trong tôi những tìm tòi khám phá những bí mật vùi sau lớp màn nhung đặc quánh của đêm đen. Nhưng đêm nay, sự tĩnh lặng huyền ảo ấy của biển đêm đã bị xé toạc bóc trần bởi cái đám người tràn tục mang nhãn hiệu FPT kia. Trên bãi biển không biết tự bao giờ, một đống lửa hồng đã rừng rực cháy. Quanh đống lửa, những khuôn mặt sáng bừng sức trẻ, những khuôn mặt thế hệ lập trình viên tương lai của đất nước đang háo hức chờ đón tiếng còi khai cuộc của đêm hội. Và tiếng còi đó cũng cất lên, tôi cũng không nhớ

là từ anh Dũng “bèn”, anh QuânDD, hay anh MinhNQ nữa. Mà cũng chẳng quan trọng. Chỉ biết là sau đó, sau khi bia đã qua vài tuần, mực đã qua vài xập, bà con bắt đầu hát. Mà lần này là hát có tổ chức, có quy mô, một đội những thanh niên với nhiệt tình cách mạng có thura và chất nghệ sĩ chẳng thiếu đã xung phong lên phục vụ bà con. Tôi không nhớ được là bao nhiêu người nữa, chỉ biết là rất đông. Hình ảnh những DũngNVA, DũngNVB, ThảoNT, LãmTP, Hải Bánh, GiangNT, QuânDD, MinhNQ, PhátPD, TrungTB, ChiếnTD, MinhTK, HảiVT, HiếuLM... đứng vai kề vai, chân kề chân, cùng nhau vừa ca vừa múa bài Công nông binh là một trong những hình ảnh đẹp nhất còn đọng lại trong tâm trí tôi buổi hôm ấy. Ban đầu là vác súng, vác cuốc, vác búa, sau đó là đến vác tất cả những gì có thể vác được trong người mình ra để mà hát. Từ hồi vào công ty, tôi đã được xem bài này nhiều lần nhưng lần này thực sự lần này để lại trong tôi một cảm xúc rất khó tả, rất khó diễn đạt bằng lời. Nó giống như cảm giác của một cụ già vào lúc xé chiều mới phát hiện ra tình yêu đích thực của đời mình...

Sau màn ca hát hoành tráng là đến màn vật tay truyền thống. Màn này nói chung chỉ dành cho các bác đồ con vạm vỡ như ThảoNT, Dũng “bèn”, MinhNQ, thỉnh thoảng lăm moi có các cao thủ hạng gà như “Tú mục Xú nha” (Răng sâu 4 mắt) - TriềuDD hay “Bạch Diện Hắc Túc” (Mặt trắng chân đen) QuânDD nhảy vào chiến đấu, còn đa số anh em chỉ đứng ngoài cổ vũ và đặt cửa. Hầu hết các trận, chiến thắng đều thuộc về phía kẻ mạnh, chỉ riêng có trận giữa ThảoNT và TriềuDD là gây xôn xao dư luận nhất khi chiến binh ThảoNT bất ngờ bại trận. Một dấu hỏi to đùng được đặt ra, phải chăng có bán độ? Hay có một thế lực ngầm, một quyền lực đen nào đứng đằng sau giật giây vụ này?... Mặc cho bà con bình luận, bàn tán, TriềuDD dường như đã rất thoả mãn, nụ cười chiến thắng rạng ngời trên khuôn mặt anh, một nụ cười ngây thơ và thánh thiện như nụ cười của em bé được tấm quà mẹ đi chợ về cho.

Đêm về khuya, sương xuống lạnh, ánh lửa bắt đầu lùi dần và cuộc vui cũng đã đến lúc tàn. Bà con lục tục ra về. Chỉ còn một số ở lại đòi đi câu mực, gồm anh Dũng “bèn”, Hải “bánh”, SơnNT,

NguyệtNTM, TrungTB, ViệtNT, Hoàng “lụu đạn”...Tôi nhớ không nhầm thì hình như hồi lớp 8 lớp 9 trong quyển Văn học có bài *Câu mực ở Cửa Lò*. Cảnh câu mực đêm ở cũng là một nét rất đẹp và đặc trưng ở đây. Trên biển đêm đen kịt, bỗng sáng lên bởi ánh sáng của hàng chục, không, phải đến hàng trăm tàu thuyền câu mực lớn nhỏ. Các tàu thuyền nối tiếp nhau tạo thành một dải lung linh như hằng hà sa số các vì sao, trông xa như một dải ngân hà. Tôi cũng rất tò mò muốn biết câu mực Cửa lò là như thế nào nhưng đã trót uống nhiều quá, đầu óc nặng trịch như đeo đá, thế là tôi cùng TuấnDQ rủ nhau về làm một giấc cho nhẹ nhõm, bỏ lại phía sau lưng bao điều kỳ diệu chưa được khám phá. Hôm sau được nghe kể lại mới biết có nhiều chuyện lạ, nói chung toàn là chuyện giữa nam và nữ, nhưng do là tin đồn nên xin mạn phép quý độc giả không kể ra đây, e có điều gì thất thoát hay sai lệch thì đắc tội với nhiều người. Chỉ biết dấu vết còn để lại là 2 cô gái của chúng ta NguyệtNTM và SơnNT sau trận câu mực đều bị say sóng đứ đừ, nằm vất vưởng trên giường đến mấy hôm sau mới gượng dậy được.

Sáng hôm sau, chúng tôi cuối cùng cũng thoả mãn được ý nguyện là ngắm bình minh trên biển. Ngay từ sáng sớm, khi con gà con chưa cất tiếng gáy, khi mặt trời vẫn còn ngủ vùi sau những ngọn sóng, đã thấy anh em các phòng í ới rủ nhau đi đá bóng, HảiVT và DũngVA đập cửa phòng tôi àm àm lôi dậy. Ra đến biển thì cũng là lúc những tia nắng đầu tiên của ngày bắt đầu lấp ló, mặt trời đỏ rực như trái cam chín quá ai đó quên hái từ từ đội biển nhô lên. Đã đọc trong bao nhiêu tác phẩm về hình ảnh này, và cũng đã nhiều lần tưởng tượng về nó, nhưng thực sự khi được tự mình chiêm ngưỡng, tôi vẫn thực sự bị bất ngờ. Ánh sáng của mặt trời lúc này không rực rỡ chói chang như lửa nhưng cũng không quá đỗi dịu dàng như ánh trăng, nó run rẩy rập rờn trên từng thớ thịt, sức nóng ấm chưa đủ xua đi cái lạnh của sương sớm và gió biển. Cảm giác ngái ngủ vụt tan biến, thâm cảm on mấy cái đập cửa vì nhờ nó mà lần đầu trong đời tôi được biết thế nào là bình minh trên biển.

Sáng hôm đó và những sáng tiếp theo là một chuỗi của những chu trình ngắm bình minh, đá bóng và tắm biển. Không khí ở biển quả

thật rất tốt, chỉ mới ở đây mấy hôm mà nhìn ai cũng khoẻ ra, đở da thǎm thịt trông thấy. Thời gian trôi nhanh như bóng câu, thǎm thoát mà 1 tuần cũng trôi qua, ngày trở về đã đến. Bà con ríu rít rủ nhau tranh thủ đi mua hải sản về làm quà, chủ yếu là mực khô và cua. Rẻ và to vật vã. Thé rồi giờ chia tay cũng điểm, chúng tôi làm thủ tục trả phòng trong nuôi tiếc. Bác tài đã bấm còi tin tin giục mọi người lên đường, bà con còn cố tranh thủ làm kiểu kỷ niệm trước cửa khách sạn để vót vát. Xe lăn bánh, để lại sau lưng bụi đường đỏ quạch mịt mù cùng với đầy ắp kỷ niệm với cái thị xã miền Trung đầy nắng gió đáng yêu này. Tạm biệt Cửa lò, tạm biệt những tháng ngày tung tăng với sóng nước, tạm biệt những bughs hải sản ngập răng, chúng tôi lại lên đường trở về với Hà nội, cuộc sống công việc với những lo toan thường nhật đang đón chờ phía trước.

NHẤT TỰ BANG – THANH THIÊN BẤT NHƯ ỢC PHI UNG

Hoàng Mạnh Hùng
Trung tâm FSoft

Thẩm thoắt mấy mùa Xuân Hạ Thu Đông đã trôi qua, người xưa nói thời gian như bóng câu qua cửa sổ ngâm mà có lý. Kể từ lúc xuất thân trên chốn giang hồ, Nhất Tự Bang ⁽¹⁾ thuộc Hải Sa Phái ⁽²⁾ đã trải ba năm. Từ khi đập cốc khởi sự, bang chúng chỉ vón vẹn mỗi chín nhân mạng mà nay hơn bốn mươi cao thủ luôn bận bịu đầu bù tóc rối, mà nếu may mắn tham vọng trở thành hiện thực thì cuối năm với sáu bảy chục cao nhân trong Bang thì kể cũng là một thế lực không nhỏ trong Phò Tờ Pờ cõi vậy!

Lời ngược dòng thời gian, vào lúc khai bang lập phái, may mà chọn được ngày tốt, nhằm tháng Canh Thìn, năm Canh Thìn (5-2000) phi lộ sự vụ ⁽³⁾ được chính thức mở màn. Nguyên do là lúc đó có hai kỳ nhân của Hàn Vương Phái ⁽⁴⁾ tận bên trời tây là Giảng Võ Đường Chủ Mạc Đại Tiên Sinh ⁽⁵⁾ và Trưởng Lão Trí Sư Đường Tuần Lê Đại Hiệp ⁽⁶⁾ không quản muôn dặm đường xa sang Nam Việt xứ, tìm kiếm lựa chọn môn phái ưng ý nhằm liên thủ cùng nhau khuấy đảo các nước thuộc Tây Vực. Bị thuyết phục bởi những lời dỗ dành ngọt, biến báo như rồng bay phượng múa của Sát Tinh Cao Lão En ti Nam Đạo Trưởng cùng các hệ thống chất lượng, binh pháp kỳ thu ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Nhóm G1

⁽²⁾ FSoft

⁽³⁾ Prove Of Concept project

⁽⁴⁾ HarveyNash PLC Group - UK

⁽⁵⁾ Technical Director Maarten Van den Broeck, đại diện của HarveyNash, hiện đang điều hành các hoạt động của nhóm

⁽⁶⁾ Anh Lê Tuấn, hiện là Giám đốc Văn phòng HarveyNash Việt Nam

⁽⁷⁾ Cách quy trình chất lượng, quản trị dự án

tuyệt kỹ bách gia tân kỳ... của Đạo Soái Lâm Phương⁽⁸⁾, các sứ giả đã xiêu lòng, quyết một phen khảo cứu võ học của Hải Sa Phái để cùng nhau tung hoành thiên hạ.

Mặc dù binh khí còn cầm chưa vững, võ nghệ không khôi còn thô sơ, chỉ với môn Giáng Long Thập Bát Chưởng⁽⁹⁾ cùng Thiên Lý Truyền Thanh⁽¹⁰⁾, túi lại bỏ thêm vài viên C sủi Pluszz⁽¹¹⁾ để giải độc, khai phái cùu môn nhân đã quyết tâm đấu cùng cao nhân thiên hạ. Với thời hạn trong vòng ba tháng, 2 chiêu trong Công Tâm Thần Chưởng⁽¹⁵⁾ phải được biến hoá sang dùng chưởng đánh rồng khiến cả hội lúc đó cùng tim đập chân run, không biết phải tân thối thế nào cho phải. Đang lúc bối rối thì Quang Hoà Đại Hiệp thi triển thần oai, dùng chiêu Phi Long Tại Thiên (Rồng Bay Lên Trời)⁽¹²⁾ ung dung thi triển, vẽ rồng điểm phụng tạo thành bức “đì giai” muôn phần đẹp đẽ, anh em phấn khởi cùng ùa theo đánh hối, dây máu ăn phần.

Hoà Đại Hiệp cũng là người đầu tiên lên đường sang Tây Vực Bỉ Lợi Thị, chừng hơn một tháng sau Hoàng Lão Tà⁽¹³⁾ cũng sang nốt góp vui để cùng song diễn 2 chiêu mới cho Phổ Đà Tự⁽¹⁴⁾ thường thức. Sang tới noi trong những ngày đầu khai phá, thung thô chưa quen, lại phải lo tự phục dịch bản thân thật muôn vàn gian khổ. Nhớ lại khu “Rố Bì Á Nò” tiêu điểm⁽¹⁶⁾ ngày thì phải thi triển khinh công đi lại trong cầu thang xoáy tròn ốc nhỏ xíu, tối về thì lo chuyện “trù

⁽⁸⁾ Ví anh Lâm Phương với Đạo Soái Lưu Hương vì anh là người kiến văn quảng bác, thông thạo sở học các môn phần mềm, luôn là một lãnh đạo sáng suốt, tài tình của FSoft

⁽⁹⁾ Ngôn ngữ lập trình Java

⁽¹⁰⁾ TIBCO – Message Oriented Middleware

⁽¹¹⁾ Ngôn ngữ lập trình C/C++

⁽¹⁵⁾ COMTEL library, một thư viện hết sức phức tạp, viết bằng C/C++, chạy trên HĐH Unix

⁽¹²⁾ Tức Rational Rose

⁽¹³⁾ Tức Hùng Bi, nhân vì trước cổng nhà hắn cũng có một cây hoa đỗ đở, tượng đối um tùm nên cũng mường tượng là đào hoa

⁽¹⁴⁾ Công ty Proximus, Mobile Phone Operator lớn nhất nước Bỉ, gần 4 triệu subsciptions.

⁽¹⁶⁾ Ngôi nhà đầu tiên cho những người onsite bên Bỉ là ngôi nhà thuê ở số 3 phố Robiano, Brussels, hai tầng, diện tích chừng 20m2

phòng”⁽¹⁷⁾ trong khi nước dột nhở tong tống trên đầu, đêm về thỉnh thoảng lại nghe tiếng dã thú gào rồng⁽¹⁸⁾ tình cảnh thật gian nan!

Thẩm thoát đã tới ngày trung tuần tháng Tám, đông đủ văn võ bá quan của các môn phái Phổ Đà Tự, Hàn Vương Phái cùng Hải Sa Phái tề tựu đông đủ, cùng nhau trắc nghiệm võ công. Sau gần hai canh giờ văn đấu quyết liệt, các cao nhân đội bạn căn vặt hỏi han đến từng chân tơ kẽ tóc (kiểu như hỏi tao đánh vào chỗ lêch sang phía dưới bên trái hạ sườn phải của mày mẩy tấc thì mày đỡ ở đâu), may nhò sáng ra bước chân trái khỏi cửa mà quân ta cũng cố cầm cự được. Lát sau, mọi người đang vui vẻ huyên thiên trò chuyện thượng thiền hạ thuỷ thì Vạn Xa Quái Khách⁽¹⁹⁾ (một quái nhân khi ngủ thường gác đầu lên tay mình, sau thấy cánh tay thường tê bì mỏi nhức bèn mua luôn một chiếc đệm nước nằm cho đỡ đau) tinh thần tĩnh táo, hỏi ngay một câu sám sét rằng “Giờ luận chiến đã vãn, quý phái có vui lòng cho rằng chúng tôi đã vượt qua được thử thách rồi chứ?” khiến mọi người trầm trồ thán phục.

Tình cờ lúc đó, có nhà danh họa ghé qua, thấy cảnh sắc hữu tình bèn phóng bút, thần tình ghi lại thời khắc lúc bấy giờ, quang cảnh thật là đáng nhớ lắm thay!

Sau trận ác chiến đầu tiên ấy, Nhất Tự Bang đã đặt chân được vào Phổ Đà Tự, cùng giành luôn được mây vụ bảo tiêu muôn phần bồ béo.

Cao nhân, án sĩ bốn phương lần lượt tìm về gia nhập bản Bang, chia nhau mỗi người tung hoành một ngả, khí lực ngày càng gia tăng mạnh mẽ. Trên thì có Đạo Soái Lâm Phương cao thâm biến hoá khôn lường, lơ lửng ở giữa thì có Dược Sư luôn lo đánh đỡ các ngả, chấp pháp đường thì có Xuân Lâm Đầu Đà⁽²⁰⁾ chuyên lo rèn đúc binh khí, hội hè lể lạt, đánh trận trực tiếp thì có các Phân Đà Chủ văn võ toàn

⁽¹⁷⁾ Tức chuyện nấu ăn, rửa bát

⁽¹⁸⁾ Nguyên do là ở khu phố “À Rập”, bọn này rất bậy bạ, ô tô người ta có lắp còi báo động, đêm thì đẻ sát via hè, bọn chúng thường sờ mó lung tung khiên bọn ô tô hú còi àm ĩ

⁽¹⁹⁾ Tức Werner Goemine, Giám Đốc HarveyNash Belgium. Ông này có thú chơi xe, ngoài xe hơi còn sở hữu một chiếc mô tô Harley Davidson rất chiến

⁽²⁰⁾ Tức Nguyễn Xuân Lâm, biệt danh “Lâm Đại”, phụ trách infrastructure

tài, lại lập ra Mộc Nhân Đại Trận⁽²¹⁾, chuyên lo khảo thí ngặt nghèo các môn nhân trước khi hạ sơn.

Lại nói về các trận địa nổi tiếng của bản Bang theo thời gian, trận đầu toàn thắng đã mang lai Phổ Đà Thần Khẩu Trận⁽²²⁾, hiện vẫn được duy trì với năm cao thủ uy trấn một phương. Tiếc là trong một ngày ảm đạm, mây khói mịt mù, Quang Hoà Đại Hiệp rửa tay gác kiếm, rút lui khỏi chốn giang hồ, hiện đang ngày ngày hướng thú tô vẽ lông mày cho phu nhân bên xứ Thái⁽²³⁾ sống cuộc đời ung dung tiêu sái, thật chẳng kém gì Vô Ky khi xưa. Giữa lúc tình thế nguy nan lại có Trần Côi Đạo Sĩ, vốn cư trú tại Nam phương xa xôi, vân du ngang qua, thấy việc bất bằng bèn bạt kiếm tương trợ. Với bản tính kiệm khâu, tuy không to béo nhưng khí lực lại dẻo dai khác người, Trần Đạo Sĩ cùng các huynh đệ cùng trải bao phen vượt qua sóng gió, khiến cho Thần Khẩu Trận đang nguy mà chuyển thành an, trở nên danh tiếng trong Phổ Đà Tự khiến cho nhiều cao nhân phải vui vẻ mà quy hàng dưới trận⁽²⁴⁾. Sau gần hai năm tung hoành, Trần Đạo Sĩ hiếu thuận tuân theo lời dạy bảo của mẫu thân, quay về phương Nam hoàn tục lặng yên bờ già thắt, để lại bao niềm luyến tiếc trong lòng đồng đạo giang hồ. Tú Cường Tiêu Hiệp, một gã từ lâu vốn là đầu gấu đại bàng trong nhóm, báy lâu ôm mộng xung hùng, nhân cơ hội tốt nhảy lên chiếm chỗ, cùng huynh đệ tiếp tục nhiệt náo giang hồ cũng thu hoạch được nhiều thắng lợi.

Trận thứ hai là cuộc tranh giành Huyết Trì Bí Lục⁽²⁵⁾, một cuốn kỲ THƯ do Phổ Đà TỰ viết ra, nhưng ngặt vì các cao nhân tác giả lần lượt mất tích một cách bí hiểm nên đành giao phó cho Nhất Tự Bang cuốn sách viết trên mảnh áo, rách nát be bét, máu me loang lổ để nhầm vá víu, dùng cho qua ngày đoạn tháng. Ba bốn cao nhân bản Bang, cầm đầu bởi Thục Quyên Tiêu Bà Bà tiếp nhận rồi phát huy bí lục lên đến đỉnh cao, khiến cho giang hồ từ kinh sợ đến nể phục,

⁽²¹⁾ Là nhóm các Tester

⁽²²⁾ Tức dự án ProxiGate (The unified Gate of Proximus)

⁽²³⁾ Anh Hoà hiện đang bên Thái Lan làm luận văn cao học cho vợ:-)

⁽²⁴⁾ Hiện có hơn mười front-end application tại Proximus sử dụng ProxiGate

⁽²⁵⁾ Dự án IRT – Internet Reporting Tool, project management web application

mồm chỉ lắp bắp được mấy chữ “tuyệt, tuyệt”. Tuy nhiên công lao lớn nhất của Bà Bà lại là việc đào tạo nên một tiểu kỵ nữ đồ đệ, tên gọi Nhược Liễu Kim Cô Nương. Hồi tới Kim Cô Nương thì nàng lại bẽn lẽn thô lộ rắng, thành công lớn nhất của đời mình là nhanh tay úp sọt được một đức lang quân, vừa giỏi việc nước, vừa đảm việc nhà, nêu gương cho các chị em trong Bang cũng như trong Hải Sa Phái.

Luận về các kỳ nhân nổi danh tại Phố Đà Tự, không thể không nhắc tới hai nhân vật khét tiếng. Với công lực phi phàm, họ đã nhiều lần khiến địch nhân tâm phục khẩu phục, quần hào nghe tiếng thảy đều khiếp vía. Người thứ nhất là một thư sinh họ Đào, tự xưng là Cô Tô Mộ Dung, minh cao tám thước (Tàu), mặt trắng như ngọc, mắt mang viễn kính, vốn học được chân truyền tuyệt học bên Tàu bảy năm, hơn nữa lại hấp thụ được các lối ăn chơi tao nhã đại loại như Uyên Ương Hồ Điện, Ngọc Nữ Chân Kinh... Vừa xuống núi về nước được mấy hôm, nghe lời dụ dỗ đường mật của mấy gã thảo khấu trước cùng mài đít quần hồi ở phở thông lợp, hẵn tới chơi Hải Sa Phái. Bị lạc lối bởi Mê Hồn Trận Pháp giăng giăng khắp chốn, quên mất đường về, hẵn đành phải ngâm ngùi gia nhập Bang. Với tuyệt nghệ đầy người, Giáng Long Thập Bát Chưởng luyện tới mức lư hoả thuần thanh cùng Mãn Thiên Hoa Vũ⁽²⁶⁾ thủ pháp siêu tuyệt, hẵn nhanh chóng đánh thắng hết trận này tới trận khác, khiến đồng đạo cùng kẻ địch vừa sợ vừa sướng, nghe thấy có tên hẵn trong trận là lòng vui như mở cờ trong bụng, tối về gối ngủ thoả thích kê cao. Hẵn còn giữ một kỷ lục kỳ lạ trong tay là khoảng thời gian vũng vẩy đến 15 tháng bên Phố Đà Tự, trong thời gian đó thực hành luôn phép tiện tay dắt dê, kết quả được luôn một em xinh tươi khỏe mạnh, thập phần viên mãn. Hiện giờ thì hẵn đang chỉ huy một trong ba Tổng Đà lớn của bang, kiêm luôn chức Phó Bang Chủ, oai chấn bốn phương.

Kỳ nhân thứ hai là Địa Ngục Thư Sinh họ Trần, minh cao gân tám thước, da mặt ngăm đen, vẻ đường ăn nói ít thể hiện, vẻ cao thâm không lộ ra ngoài. Tuyệt học của hẵn là dùng C sủi thần sầu nên đã bao lần dù trúng độc rất nặng tưởng chết mà vẫn bình an vô sự,

⁽²⁶⁾ Tức “Mưa Hoa Đầu Trời”, ám chỉ khả năng design, OOAD, vẽ ra các diagram đẹp đẽ, nhàng nhẹt mịt mù như mưa hoa

Chưởng Pháp Đánh Rồng cũng không chịu kém ai, ngoài ra hắn còn thông thạo rất nhiều các môn kỳ văn tạp học, tìm đường mê trận, mã pháp toán phuong... Trần Thư Sinh thường không chịu ràng buộc bởi khuôn phép, thích làm theo ý mình, thong dong tự tại. Còn nhớ có lần vào dịp Tết cổ truyền, mọi người đều hối hả thu xếp vui vầy với gia đình thì họ Trần lại lảng lặng tay nải lên vai làn sang Tây Vực, đơn thương độc mã phó ước cùng cao thủ Phổ Đà cứu vãn trận thế tưởng đã thua mười mươi, uy phong mường tượng Quan Vũ một đao phó hội Đông Ngô.

Ngoài ra, còn phải kể đến Ngũ Tạng Nhân mà danh phận cũng đã lừng lẫy trong thiên hạ, luôn là chỗ dựa chắc chắn trong các trận quyết chiến. Vị đầu tiên là Không Trí Đại Sư họ Nguyễn. Được biết tới như là bậc đại trí đại tuệ, thông thạo tuyệt học trăm nhà, kể từ các đồ đệ mới nhập môn cho tới các cao nhân trong bang, cứ gấp rắc rối, tẩn thổi lưỡng nan đều phải cầu đến lão. Về đường ăn lối mặc thì lão không màng, công danh cũng chỉ như phù phiếm, thanh tu được một thời gian thì lão hoàn lục lấy vợ sinh con, tính xấu chỉ mỗi tội hút thuốc tựa tàu hoả chạy than. Vị thứ hai là Khô Mộc Đầu Đà họ Trần, mặt mày luôn nhăn nhó khổ sở, có tính đam mê cỗ thư⁽²⁷⁾ như điếu đổ. Tuy là thành thạo ngoại môn công phu Tiêu Cầm Nã Thủ⁽²⁸⁾, nhưng khi sang Phổ Đà Tự lại bị bắt dùng Âm Dương Hoà Hợp Thần Công⁽²⁹⁾ giao đấu, y lúng túng như gà mắc tóc. May nhờ trí tuệ hơn người, học hành tần túi, muôn sự hanh thông mà mau chóng nổi danh nam bắc. Vị thứ ba là Ngọc Diện Công Tử họ Đoàn, môi đỏ da trắng, mình cao bảy thước, tướng mạo thanh kỳ. Trải qua mấy trận chiến đấu, cũng lập nhiều công lao, song lại thường ỷ theo ý mình, không mấy khi chịu nghe lời người khác. Vị thứ tư là Điều Tuyệt Nguyễn Ngu Ông, cũng từng lập nhiều công trạng, tuy tuổi cũng khá cao mà vẫn chịu cảnh chăn đơn gối chiếc, tính tình cũng cỗ quái bão câu lưu. Vị thứ năm là một tiêu cô nương tên gọi Tiêu Thanh Đình, dáng người yêu diệu tha thoát, mày thanh mắt sáng, tuy công lực còn hạn

(27) Sách second hand

(28) Microsoft tools, VB, VC

(29) EJB, đọc là “Y Ji Bi”

chế nhưng nhiệt tình có thừa, thân trải qua trăm trận nguy nan, thật kỵ lợ là vẫn còn sống sót hơn nữa vỗ công lại tinh tiến mau lẹ.

Chuyện về Phổ Đà Tự kể ra còn nhiều, song nhiều e rằng nhạt, nay xin chuyển sang Tống Đà thứ hai. Hội này được thành lập đầu năm Tân Ty (2001), nhân vì hồi đó các món béo bở dòn cả về Phổ Đà Tự, các bang chúng còn lại hết sức bối rối, chưa biết vây vùng ở đâu, mà ngay cả đến Mạc Đại Tiên Sinh cũng bí rị như kiến bò quanh chảo. Không đánh được người ngoài thì ăn vạ người nhà cái đã, nghĩ là làm tối, Tiên Sinh bèn tức sang Anh Cát Lợi, năn nỉ ý eo với một Đại Nương tục gọi là Sa Mạc Đại Tẩu Lý Mạc Sầu⁽³⁰⁾, nguyên là quản gia tại tổng đàn Hàn Vương Phái. Không chịu được nhiệt kiều Chí Phèo, Lý Đại Tẩu đành giao ra công việc quản lý gia nhân, tính lương toán thưởng⁽³¹⁾. Có đất dụng võ rồi thì kỳ nhân ân sĩ mới có cơ hội vẫy vùng. Kim Toán Bàn Thương Bát, một gã thân cao tám thước, vóc người to béo, trông đâu cũng tròn, mặt trắng môi đỏ, miệng luôn nhéch nụ cười bí hiểm cùng với Thiết Bút Đỗ Cửu, gã sư đệ minh cao chín thước, da mặt đen, chân tay thô lậu cùng đất díu nhau sang xứ người. Ngày đầu nào cũng khó khăn, tiền tài toán pháp tính ra lung tung cả, ví như có người làm việc có nửa ngày mà lương lại bằng ba tháng làm hùng hục tối đêm, hoặc giả như số tiền tài đã phát ra lại bằng một nửa so với số ghi trong sổ... lời kêu ca oán than ầm ĩ khắp nơi, thật muôn vàn thảm não. Thoáng nghe trên giang hồ có tháng nói “cú máu có lẽ là xong”, anh em Thương, Đỗ nhập tâm áp dụng, lập tức lăng kính tăng thêm vài độ, dụng công tìm tội, chẽ sợi tóc làm tư, nghiên cứu tới tận chân tơ kẽ tóc. Quả là gái có công chồng chẳng phụ, sau hơn một năm đầu tắt mặt tối, phương thức gảy bàn tính đã viên mãn, từ trên xuống dưới ai nấy đều lấy làm thoả mãn, không những thế Lý Đại Tẩu còn được thăng tiến ngôi vị, lại kiếm được tấm chồng ưng ý, lòng vui khôn xiết. Phúc địa này quý nhân, trong lớp măng non lại nảy ra ba đoá kỳ hoa, có thể gọi là Tam Tú vậy. Người thứ nhất là một gã ôm o, thân hình gầy yếu, có sở thích quái gở là thích nghe những lời ca điệu nhạc ảo não thảm sầu,

⁽³⁰⁾ Tức Sarah Leeder, phụ trách Phòng nhân sự, tài chính của HarveyNash group

⁽³¹⁾ Tức dự án CMS, hiện vẫn đang tiếp tục thực hiện

cây rụng lá úa, vàng vọt xanh xao. Biệt tài của gã là nhập tâm rất nhanh các loại võ công, tự mình tu tập, tính tình cân trọng, phàm việc gì giao đến tay cũng đều xong cả. Vị cô nương thứ hai tuy thân hình bé nhỏ song lại luyện được một môn tuyệt kỹ bằng mũi của mình. Chỉ cần ngửi ngửi vài hơi gió đánh ra là vị cô nương này có thể đoán trúng phóc chiêu thức đó thi triển đúng hay là sai, tốc độ nhanh hay là chậm... khiến mọi người ai nấy đều nể sợ. Đứng thứ ba là một người nhắc trông thì tầm thường nhưng bên trong lại ẩn chứa mấy môn công phu độc đáo. Ngoài việc lo lắng công việc trong bang không lúc nào là không tốt, y còn thiện nghệ về dùng trống, chỉ hai dùi trong tay mà tung hoành thiên hạ, khi thì ầm ầm như muôn vàn có ngựa tung bay, lúc thì thào êm ái như mật ngọt rót vào tai khiến người nghe mê mẩn dùng thuốc phiện!

Ngặt vì một nỗi sinh sau đẻ muộn hơn phân đàn thứ nhất, nhân số cũng chẳng đông bằng, song vì cũng muốn đánh bóng tên tuổi, khuếch trương thanh thế, cả hội bí mật bàn nhau, tìm đường tới thuê Bùi Hoạ Sỹ phỏng bút họa ra một bức Quần Anh Chen Chúc Ngự Chiến Xa lưu lại với đời.

Tổng Đà thứ ba mới được thành lập sau cùng với mục đích để đánh dẹp các môn phái tà đạo xú tây, tục gọi là I Ět Sì Vê⁽³²⁾. Tuy là mới nhưng đã nhanh chóng lập được công lao, đánh dẹp được Vạn Đà Bang⁽³³⁾ (bang này chắc có nhiều lạc đà!?), hiện đã bí mật cử ba cao thủ sang nằm vùng bên đất địch, chờ thời khuấy phá, đục nước béo cò. Đà Chủ là một gã thư sinh, mặt trắng môi đỏ, tuổi trẻ tài cao. Tuy là mới lập thân trên chốn giang hồ, song nhờ trí tuệ bẩm sinh, các môn công phu chỉ học qua loa là thành thạo nhiều phen khiến anh hùng thiên hạ nể phục. Duy chỉ có điều không khỏi đáng tiếc là hắn đã bị sập bẫy quá sớm. Như là miếng mồi ngon mon mòn, biết bao cái bẫy của các thiếu nữ giăng mắc như tơ và rồi một nữ quái đã thành công bằng phương pháp lạt mềm buộc chặt, thật là anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Cũng không ai biết được rằng liệu gã có còn đủ sức để dọc ngang thiên hạ nữa không hay là lại sa vào cuộc

⁽³²⁾ Independent Software Vendor

⁽³³⁾ Venda, một công ty làm phần mềm, UK

sống thế tục tầm thường, vượng thê ích tử. Muốn biết rõ, chắc phải đợi tới kỳ Hoa Sơn luận kiêm điểm mặt anh hùng lần sau.

Cuối cùng chỉ biết rằng, trải qua mấy năm lăn lộn trên chốn giang hồ, dọc ngang vùng vẫy, thành bại cũng đã nếm đủ mùi, Nhất Tự Bang hiện vẫn đang trán giữ một vùng trọng yếu của Hải Sa Phái. Hiện giờ cũng chưa ai tiên đoán được tiền đồ Nhất Tự Bang sẽ to lớn rực rỡ tới đâu, hoặc giả sẽ suy vi biến chất, thoái hoá èo uột, chỉ luôn canh cánh một điều mong ước trong lòng sẽ luôn được thong dong khoái hoạt, đánh nam dẹp bắc, múa võ ngâm thơ, uống rượu đánh đàn, ung dung tự tại trong chốn nhân gian như đã có thơ rằng:

*Đào hoa ánh lạc phi thần kiém
Bích hải triều sinh lộng ngọc tiêu.*

SAO ANH KHÔNG VỀ PHÒNG KẾ TOÁN?

**Đào Thanh Mai
Ban Tài chính FAF**

(*Phỏng thơ Hàn Mặc Tử- “Sao anh không về chơi thôn Vy”*)

Sao anh không về Phòng Kế toán?

Nhìn MIS của em, số rất ngon.

Sờ-lô-mông đó, sờ không mỏi

Động thử vào xem, ấy phải mòn!

Ây-a (AR) đằng đấy, Két (Cash) đằng đây

Điều chỉnh nhìn nhau mà ngắt ngây

Không nhìn bàn phím, tay vào số

Nhoẻn miệng cười tươi, anh có hay?

Mơ thấy FIFA, thấy FIFA

Doanh thu số đúng, toét mắt ra

Phòng Kế toán em mờ mắt cả

Anh Tùng chê xấu chắc tiêu ma!

Biên tập:

VŨ THANH HẢI
NGUYỄN THU HUỆ
NGUYỄN THU HƯƠNG (VnExpress)
TRẦN THU TRANG (VnExpress)
MAI LIÊN (VnExpress)
VŨ PHAN HẢI ANH (VnExpress)
ĐẶNG TRẦN TÌNH (FIS)
PHAN PHƯƠNG ĐẠT (FSoft)

Sách lưu hành nội bộ